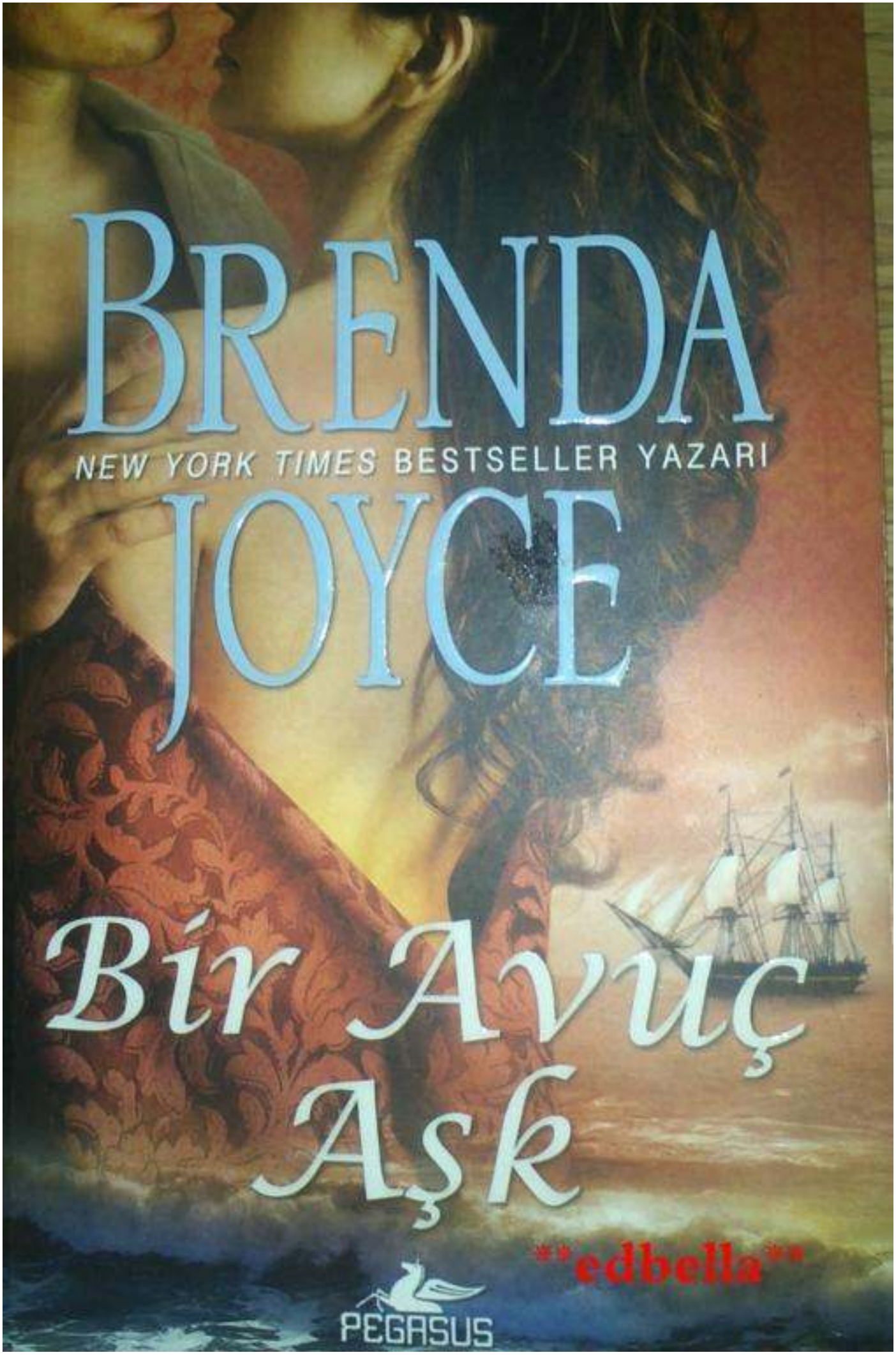

BRENDA
NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI
JOYCE
Bir Avuç Aşk
edbella
PEGASUS

BRENDA JOYCE

BİR AVUÇ AŞK

İngilizceden Çeviren:
ÖZGÜ ÇELİK

PEGASUS YAYINLARI

GİRİŞ

5 Temmuz 1798

Askeaton Şatosu, Güney İrlanda

Gerald O'Neill beyaz gömleği kan kırmızı renge boyanmış, taba rengi pantolonuyla lacivert ceketi de benzer biçimde lekelenmiş hâlde malikâneye daldı. Yanakları ve favorileri de kanla lekelenmişti. Başındaki açık bir yara ve parmak eklemlerindeki kesikler kanıyordu. Kalbi çılgın gibi çarpıyor; çarpışmanın sesleri, ölmekte olanların inlemeleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. "Mary! Mary! Hemen mahzene gir!" diye bağırdı.

Devlin O'Neill şaşkınlıktan yerinden kımıldayamıyordu. Babası bir aydır –mayısın ortasından beri– uzaklardaydı. Gerçi her hafta haber göndermişti ve Devlin daha on yaşında olmasına rağmen savaşın yaklaşmakta olduğunun farkındaydı. Çiftçiden rahibe, çoban, toprak sahibi, köylü, hatta soylulara kadar herkes, canavar İngilizlere karşı savaşıp yüzyıl önce onlardan çalınan bereketli İrlanda topraklarını geri alacaklardı. Umut büyüktü, korku da.

Babasına bakarken kalbi duracak gibi olmuştu ve nihayet onu yeniden görebildiği için rahatlamış, ancak diğer yandan çok korkmuştu. Gerald'ın yaralanmasından, hatta daha beterinden

korkmuştu. Güçsüz bir feryatla babasına doğru sıçradı ama Gerald durmayıp merdivenlere gitti ve karısına seslendi.

Devlin, babasının gözlerinin böylesine vahşi baktığını hiç görmemişti.

"Babam yaralanmış mı?" diye fısıldadı cılız bir ses; küçücük bir el, yırtık gömleğini çekiştirirken.

Devlin siyah saçlı, küçük kardeşine bakmadı bile. Gözlerini babasından alamıyor, aklından binbir düşünce geçiyordu. İsyancılar Wexford'u daha isyan hareketinin başlangıcında ele geçirmişlerdi, bütün Wexford ahalisi de bundan memnundu. Ya da en azından Katolik olanlar... Bunu başka zaferler de takip etmişti, tabii başka mağlubiyetler de. Şimdi kırmızı ceketliler her yeri sarmıştı; daha o sabah Devlin bir tepeden, binlercesini görmüştü; gördüğü en korkunç manzaraydı. Wexford'un düştüğünü duymuştu ve bir hizmetçi New Ross'ta binlerce kişinin öldüğünü söylemişti. O şu ana kadar buna inanmak istememişti. Şimdi mağlubiyet ve ölüm söylentilerinin doğru olabileceğini düşünüyordu. Çünkü hayatında ilk kez babasının gözlerinde korkuyu görüyordu.

"Babam yaralanmış mı?" diye yeniden sordu Sean, sesi titreyerek.

Devlin hemen ona döndü. "Sanmam," dedi. En azından Sean için güçlü olması gerektiğine karar vermişti. Ama korku onu da pençesine almıştı. O sırada annesi, kız bebeğini kucaklamış hâlde merdivenlerden aşağı koştu.

"Gerald! Tanrı'ya şükür, seni öyle merak ettim ki," diye haykırdı kadın, hayalet gibi solgun bir renkteydi.

Gerald kılıcının kabzasını bırakarak karısının kolunu kavradı. "Oğlanları alıp mahzene in," dedi sertçe. "Hemen, Mary."

Mary adamın yüzüne baktığında, gözlerinde korkuyla çığlık attı. "Yaralı mısın sen?"

"Sen benim dediğimi yap," diye bağırdı Gerald, karısını çekerek.

Bebek Meg ağlamaya başladı.

"Onu sustur, Tanrı aşkına," dedi sertçe. Ancak o anda omzunun üzerinden, açık kapıya bakıyordu. İngiliz askerlerinin peşinden gelmelerini bekler gibiydi.

Devlin de aynı yöne doğru baktı. Mavi gökyüzünde duman görülüyordu ve birdenbire ateşlenen tüfek sesleri işitildi.

Mary yürüyüşünü bozmadan bluzunu açıp bebeği göğsüne bastırdı. "Bize ne olacak, Gerald?" Sonrasında daha kısık sesle, "Ya *sana* ne olacak?" dedi.

Gerald yüzlerce yıllık bir duvar halısıyla gizlenmiş mahzen kapısını açtı. "Bu da geçer," dedi sertçe. "Size bir şey olmayacak."

Mary gözünde yaşlarla başını ona doğru kaldırdı.

"Yaralı değilim," diye ekledi Gerald boğuk bir sesle ve karısının dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Haydi aşağı inin, ben söyleyene kadar da oradan çıkmayın."

Mary başını sallayıp aşağı indi. Devlin şatonun çok yakınında patlayan bir topla birlikte ileri doğru atıldı. "Baba! İzin ver, seninle geleyim, yardım ederim. Ben de..."

Gerald dönüp Devlin'in başına vurdu, Devlin'in ayakları yerden kesilip arka üstü düştü. "Sana söylediğimi yap," diye bağırdı babası ve kapıya doğru giderken, "annene göz kulak ol, Devlin," diye ekledi.

Ön kapı çarparak kapandı.

Devlin çaresizlik ve utançtan ağlamak üzereyken Sean'a bakakaldığını fark etti. Kardeşinin korkudan irileşmiş, açık gri göz-

lerinde bir soru vardı. Devlin çelimsiz bir çocuk gibi titreyerek ayağa kalktı. Ne yapacağını biliyordu. Babasına hiç itaatsizlik etmemişti ama onun, Devlin'in o sabah gördüğü kırmızı ceketlilerle tek başına savaşmasına da razı olacak değildi.

Babası ölecekse, o da onunla beraber ölecekti.

Korkudan başı dönüyordu. Nefes nefese kardeşine döndü. "Annemle Meg'in yanına in. Haydi çabuk," dedi cılız bir sesle. Sean'ın dediğini yapıp yapmadığına bile bakmadan babasının çalışma odasına doğru koştu.

"Sen de dövüşeceksin, değil mi?" diye bağırdı Sean, ağabeyinin peşinden giderek.

Devlin cevap vermedi. Artık onun tek bir amacı vardı. Babasının büyük masasının arkasındaki tüfek rafına koştu ve dehşet içinde donakaldı. Raf boştu. Gözlerine inanamayarak bakakaldı.

O sırada bağıran adamların, kişneyen atların sesleri kulağına geliyordu. Çarpışan kılıç sesleri işitiyordu. Yakınlarda bir yerde yeniden top patladı. Tüfek sesleri tabanca seslerine karışıyordu. Yavaşça Sean'a döndü ve göz göze geldiler. Sean'ın yüzü korkudan çarpılmıştı, aynı korku Devlin'in yüreğini öyle hızlı attırıyordu ki güçlükle nefes alabiliyordu.

Sean dudaklarını yaladı. "Yaklaştılar, Dev."

Devlin sözcükleri ağzından güçlükle çıkararak, "Mahzene in," dedi. *O, babasına yardım edecekti. Babasını tek başına ölüme gönderemezdi.*

"Seni bırakmam."

"Sen, annemle Meg'e göz kulak ol," dedi Devlin, tüfek rafının altındaki sedire koşarak. Sedirin üzerindeki yastıkları atarak apağı hışımla açtı. İnanamıyordu; babası burada her zaman bir

tabanca tutardı, ancak şimdi bir hançerden başka bir şey yoktu. Yalnızca sersem, işe yaramaz bir hançer...

"Ben de seninle geliyorum," dedi Sean, ağladığı için sesi çatallanarak.

Devlin bıçağı alıp babasının masasındaki çekmeceyi açtı ve bir de keskin bir mektup açacağı buldu. Onu da Sean'a verdi. Sean ona sertçe güldü ama Devlin gülemiyordu.

O arada odanın köşesinde, paslı bir antika şövalye zırhı gördü. Bunu bir zamanlar İngiltere kraliçesinin gözdesi, adı kötüye çıkmış bir büyük dedesinin giydiği söylenirdi. Devlin heykele koştu, Sean da kısa bir iple bağlıymış gibi onun peşinden fırladı. Devlin kılıcı sağa sola oynatarak şövalyenin eldiveninden kurtarmaya çalışırken, paslanmış zırhı devirdi.

Devlin'in keyfi yerine gelmişti. Kılıç eski ve paslı da olsa sonuçta bir silahtı. Kılıcı kınından çekip keskinliğini kontrol ederken, parmağından akan kanı görerek şaşırdı. Sonra Sean'a baktı.

Kardeşler karşılıklı sırıttılar.

Top patladı ve bu kez ev sallandı, girişteki camlar kırıldı.

Devlin dudaklarını ıslattı. "Sean. Sen annem ve Meg'le kalacaksın."

"Hayır."

Gerald'ın ona vurduğu gibi o da kardeşinin başına vurmak istiyordu. Ancak aynı zamanda İngilizlerle tek başına karşılaşmak zorunda kalmayacağı için içinden seviniyordu. "O zaman gidelim," dedi.

Çarpışma, Askeaton Şatosu'nun yıkık dökük dış surlarından başlayan mısır tarlalarının hemen ardında bütün şiddetiyle sürüyordu.

"Virginia, leydiler dans eder. Yoksa güzel balolara katılınca
ıl eğleneceksiniz?"

Virginia hemen cevabı verdi. "Benim balolarda işim yok, efen-
n. Benim dansla da işim yok. Açıkçası benim eve gitme zama-
n geldi."

Bayan Towne ona biraz şaşırmışcasına bakıyordu.

Virginia düzgün oturmayı unutmuştu. "O haset Sarah Lewis'in
ylediği şey yalan değil miydi? Unutulmuş gibi, mahkûm gibi
rada üç yıl daha mı kalmayacağım?"

Bayan Towne birdenbire katılaşmıştı. "Bayan Lewis sanıyo-
m ki Bayan Blakely ile benim özel bir konuşmamıza kulak
isafiri olmuş. Hayatım, amcanızdan böyle bir talimat aldık."

Nutku tutulan Virginia bakakalmıştı. O an düşünemiyordu bile.

Bir süreliğine, Eastleigh'in onu zorla, hiç gitmek istemediği
giltere'ye göndereceğini düşünmüştü. İstemediği iki seçenek
asında kalıyordu. Ama demek ki amcası onu üç yıl bu okula ka-
tacaktı. Altı aydır buradaydı ve şimdiden buradan nefret edi-
rdu! Virginia buna katlanamazdı. Buna imkân yoktu. O *eve*
decekti.

Bayan Towne konuşuyordu. "Üç yıl size çok uzun görünü-
rdür, ancak yetiştirilme biçiminize bakacak olursak, cemiyette
edinebilmeniz için gerekli sosyal zarafeti size kazandırmak
ı bize gerekli olan süre bu, hayatım. Bir de iyi haber var. Am-
ız reşit olduğunuzda sizi evlendirmek niyetinde."

Virginia dehşet içinde ayağa fırladı. "*Ne*?"

Bayan Towne gözlerini kırpıştırdı. "Sizin bu tekliften hoş
olmayacağınızı tahmin ediyordum. İyi bir aileden gelen her

genç kız, yaşı gelince evlenir, siz de bir istisna değilsiniz. Amca-
nız size uygun bir kısmet bulmaya çalışıyor."

"Kesinlikle olmaz!"

Şimdi nutku tutulan Bayan Towne'du.

Virginia öfkeden kuduruyordu. "Önce beni buraya gönde-
riyor, sonra beni buraya üç yıl kapatmayı düşünüyor. Ardından
da beni başka bir hapishaneye kilitleyecek; bir yabancıyla evli-
liğe. Hayır, olmaz!"

"Oturun."

"Hayır, Bayan Towne. Bakın, bir gün evleneceğim ama o ki-
şiye âşık olarak. Annemle babamınki gibi büyük bir tutkuyla."
Gözleri doldu. Bundan taviz veremezdi. Bir gün babası gibi bir
adam, annesiyle babasınınki bir aşk bulacaktı. Asla bundan ta-
viz vermez, veremezdi.

"Virginia, oturun," dedi Bayan Towne sertçe.

Virginia başını salladı, Bayan Towne ayağa kalktı. "Sizin çok
büyük bir acıya katlandığınızı biliyorum, hepimiz bu duruma
çok üzüldük, gerçekten. Ama hayatınızı siz değil, amcanız idare
ediyor, kızım. Eğer o siz reşit olana kadar burada kalmanızı isti-
yorsa, kalacaksınız. Hem ben, kim olursa olsun, gelecekteki ko-
canızı seveceğinizden de eminim."

Virginia konuşamıyordu. Büyük bir korku içindeydi. Haya-
tının idaresi bir yabancının elindeydi! Bir kafese kapatılmış gibi
çaresizdi; hatta bu kafes suya batıyor ve o boğuluyordu!

"Hayatım, buraya uyum sağlamaya çalışmalısınız. Buradaki
genç hanımları küçümseyen sizsiniz. Onlara bir kere olsun dost-
lukla ya da tatlılıkla yaklaşmadınız ki. Buraya ayak bastığınız an-
dan itibaren kendinizi tecrit ettiniz, biz de acınıza saygımızdan

buna izin verdik. Ben, sizin başınızı neden bu kadar dik tuttuğunuzu biliyorum, hayatım ama başkaları, bakın onlar sizin kibirli olduğunuzu düşünüyorlar! Sizin artık biraz yumuşayıp arkadaş edinmeniz gerek. Arkadaş edinmenizi bekliyorum, Virginia. Ayrıca derslerinizde de mükemmel olmanızı bekliyorum."

Virginia kollarını kendine sardı. Demek başkaları oun kibirli olduğunu düşünüyorlardı. Buna inanmazdı. Onlar Virginia'dan taşralı ve farklı olduğu için nefret ediyorlardı.

"Siz çok zekisiniz, Virginia. Biraz gayret etseniz burada çok başarılı olursunuz." Bayan Towne ona gülümsedi.

Virginia yutkundu. "Ben burada kalamam. Onlar beni farklı olduğum için sevmiyorlar! Ben ne süslü ne de işveliyim, ayrıca yakışıklı bir adam gördüğümde hemen fenalaşmıyorum!"

"Farklı olmayı siz kendiniz istediniz, ancak siz iyi bir aileden gelen, güzel bir kızsınız, bu da sizin farklı olmadığınızı gösteriyor. Bu kadar başınıza buyruk olmaktan vazgeçiniz, bakın o zaman burada çok daha mutlu olacaksınız, Virginia. Sizi temin ederim." Bayan Towne, yanına gidip onun omzunu kavradı. "Ben undan eminim, Virginia. Bu okuldan iftiharla mezun olmanızı e çok mutlu bir genç hanım hâline gelmenizi ne çok istiyorum."

Virginia gevşekçe tebessüm etti. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Okulda kalmayacak ve Kont amcasının ona koca bulmasına izin vermeyecekti, o kadar.

Bayan Towne ona tatlı tatlı gülümsedi. "Bu kadar asi olma, yatım. Bak o zaman her şey daha güzel olacak."

Virginia zorla başını salladı. Bir saniye sonra görüşme bitmiş müdirenin odasından çıkmıştı. Yatakhanedeki karyolasında nız kalır kalmaz, kaçma planı yapmaya başladı.

İki gün sonra Virginia sabah temizliğini elinden geldiği kadar uzun tuttu. Diğer küçük hanımlar sıra hâlinde yatakhaneden çıkarken o hâlâ ellerini yıkamaktaydı. Sabah güneşi yatakhanenin tavan pencerelerinden içeri giriyordu. Virginia, küçük hanımların sonuncusunun uzun ve kare biçimli yatakhaneden çıkışına göz ucuyla baktı. Bayan Fern kapıda durdu. "Bayan Hughes? Bir şeyiniz mi var?"

Virginia zorla gülümsedi. "Affedersiniz Bayan Fern, ama bugün başım öyle fena ki." Leğenin yanındaki şifonyere tutundu.

Bayan Fern onun yanına gelip alnına hafifçe dokundu. "Ateşiniz yok. Ama bence dosdoğru Dr. Mills'e gitmelisiniz."

"Haklısınız. Grip oluyorum herhâlde. Biraz dinleneyim de," dedi ve dar yatağının kenarına oturdu.

"Biraz dinlenin o zaman," diye gülümsedi Bayan Fern, yirmi yatağın arasındaki koridoru yürüyerek odadan çıktı.

Virginia sessizce, "Bir, iki, üç," diye sayarak bekledi, ardından ayağa fırladı. Çabucak koridoru geçip dördüncü yatağa gitti. Hemen oradaki komodine giderek ona ait olmayan eşyaları karıştırmaya koyuldu. Duyduğu suçluluk hissine aldırmadı.

Sarah Lewis'in daima harçlığı oldurdu, Virginia hemen on iki dolar, otuz beş sent buldu. Hepsini alıp imzasız bir not bıraktı. Notta parayı en kısa zamanda geri ödeyeceği yazıyordu. Yine de hırsızlık yapmak zoruna gidiyordu ve sanki annesi onu cennetten izliyor ve ayıplıyormuş gibi utanıyordu.

"Sarah'nın parasını geri vereceğim, anne, son kuruşuna kadar," diye fısıldadı suçlu suçlu. Ama başka çaresi yoktu. Otobüs ve kalacak yer için paraya ihtiyacı olacaktı. Ne kadar cesur olursa olsun yemeden içmeden, dinlenmeden, Yaban Gülü'ne kadar yüz otuz kilometreyi yürüyebileceğini sanmıyordu.

Sonra elini yatağının altına uzattı. Pelerininin içine –bahar elmesine rağmen geceleri hâlâ serindi– bir iki eşyasını sarmıştı; nnesinin kabartmalı kolyesi, babasının piposu ve sekiz yaşın-ayken Tillie'nin onun için yaptığı at kılından bilezik. Ayrıca bir edek bluzla, bir çift eldiven ve bir de bone almıştı. Pelerin sarı-p sarmalanıp iple bağlanmıştı. Virginia bir pencereye gidip onu ukarı doğru kaldırdı ve bohçasını aşağı attı.

Virginia aceleci bacaklarını güçlükle yavaşlatarak ağırbaşlı ir biçimde merdivenlerden inerken, iki okul çalışanının yanın-an geçti. Koridorun sonuna ulaşmıştı. Binanın yüksek tavanlı, arif girişi karşısında durmaktaydı. Orada mermer zemin, ah-ap sütunlarla ve daha koyu renkteki ahşap duvar kaplamasıyla oy ölçüşüyordu. Dış kapı gündüzleri kilitlenmezdi, çünkü hiç-r öğrenci dışarı çıkmazdı. Virginia etrafını dikkatle inceledi. açmak için çok iyi bir fırsattı, ancak birisi onu görecek olursa, lculuğu başlamadan son bulurdu.

Diğer koridordan ayak sesleri geliyordu. Virginia hemen kö-yi dönerek nefes almadan bekledi. İşittiği seslerin müzik öğ-tmeniyle Fransızca öğretmenine ait olduğunu anladı. Tahmi-nce öğretmenler girişten geçip onun olduğu tarafa gelecek-di, çünkü bütün sınıflar onun arkasında kalıyordu. Virginia men hademenin dolabına girdi.

Öğretmenler geçip gittiler.

Virginia ter içinde kalmıştı. Ayrıca sabrı tükenmişti. Kapıyı verdi, koridorun boş olduğunu gördü. Dışarı çıktı ve girişi etledi, orası da boştu. Cesaret kazanmak için derin bir ne-aldı ve koşup büyük ve ağır dış kapıyı açtı. Parlak bahar gü-ine adım attı ve özgürlüğün kokusunu, hatta tadını aldı. Bu ka bir duyguydu!

Bahçeden geçip demir kapıdan sokağa çıktı, köşeyi dönerek bohçasını aldı. Bohçasını kaptığı gibi koşmaya başladı.

"Seninle yolculuk edebildiğimize çok sevindik, hayatım," dedi Bayan Cantwell, gülümseyip Virginia'nın ellerini tutarak.

Üç gün geçmişti. Virginia ilk sabahın çoğunu yürüyerek geçirmiş, hareketli Richmond şehrini ardında bırakmıştı. Bir handa doyurucu bir öğle yemeği yemiş, orada aynı zamanda Cantwell ailesiyle tanışmıştı.

Tombul bir anne, üç terbiyeli çocuk, gözlüklü tıknaz bir koca; hepsi birlikte çok güzel bir özel arabada seyahat ediyordu. Virginia onların konuşmalarına kulak misafiri olmuş, adamın hasta ebeveynini ziyaret etmek üzere Richmond'da bulunduklarını öğrenmişti. Şimdi Norfolk'taki evlerine dönüyorlardı. Bu da demek oluyordu ki Yaban Gülü'ne yakın bir yerlerden geçeceklerdi.

Virginia ufaklıklardan birinin burnunu silmesine yardımcı olarak hemen Bayan Cantwell'in dikkatini çekmişti. Yaşını ve medeni durumunu uydurmuş, Richmond'daki hasta annesini ziyaretinden, kocasının yanına dönmekte olduğu yalanını söylemişti. Yalanını inanılır kılmak için de annesinin yüzüğünü hemen sol eline takmıştı. Nereye gitmekte olduğunu öğrenen Bayan Cantwell, derhâl onu götürmeyi teklif etmişti, belli ki yolda bir arkadaşa ve çocuklar için bir yardımcıya çok ihtiyacı vardı.

O anda Virginia bu sevimli hanımı dinleyemiyordu. Bir kavşaktaydılar ve tabelalardan birinde Norfolk, diğerindeyse Land's End, Four Corners ve Yaban Gülü yazıyordu. Virginia'nın kalp çarpıntısından başı dönüyordu. Bu yolun sekiz kilometre aşağısı kendi evine çıkıyordu. Yalnızca sekiz kilometre...

"Kocanı özlemiş olmalısın," diye ekledi Bayan Cantwell.

Virginia hayata döndü. Dönüp sarışın kadının ellerini tuttu. "Beni getirdiğiniz için çok teşekkür ederim, Lilly. Ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Çocuklarla çok güzel ilgilendin!" diye haykırdı Bayan Cantwell. "Ve eve bu kadar yakın olmasaydık, seni Yaban Gülü'ne bırakma konusunda ısrarcı olurdum, hem böylece harika kocanla da tanışmış olurduk."

Virginia suçlu suçlu kızardı. Bu denli çabuk bir yalancı ve hırsıza dönüşmesine canı sıkılıyordu. "Sana yazabilir miyim?" diye sordu düşünmeden. Bir anda, Lilly Cantwell'e mektup yazıp ona bütün gerçeği anlatmaya ve nezaketi için bir kez daha teşekkür etmeye karar vermişti.

"Bana yazman, arkadaş kalmamız çok hoşuma gider," diye sevinçle bağırdı Lilly.

İki kadın birbirlerine sarıldılar. Sonra Virginia minicik Charlotte'a da sarıldı, daha büyük olan William'ın kulağını çekti ve küçük Thomas'a göz kırptı. Bay Cantwell'e de teşekkür etti ve araba uzaklaşırken adamın şöyle dediğini işitir gibi oldu: "Bu genç hanımda bir tuhaflık var, ben onun evlenecek yaşta olduğunu hiç sanmıyorum!"

Virginia sırıttı. Sonra kollarını yanlara açıp gülerek dönmeye başladı. Sonunda ayakları acıdı, bilekleri burkuldu ve başı dönerek yere çöktü. Yerde yatarken bile gülüyordu. Evine dönmüştü!

Hemen ayağa kalkıp bohçasını düzeltti ve toprak yolda yürümeye koyuldu. Sekiz kilometre bitmeyecek gibi geldi ama o güzel tarlaları, yemyeşil tepeleri, kaynayan pınarları gördükçe ısınlanıyordu. İki heybetli tuğla sütunun arasında sallanan ahşap tabelaya güzelce kazınmış yazı gözüne ilişince nefesi kesildi, göğüs bastı: YABAN GÜLÜ. Uzun bir toprak yol girişten başlayarak tepeye doğru çıkıyor, kıvrıla kıvrıla ta eve kadar gidiyordu, bu yolun iki yanında ise kırmızı kurutma ambarları, beyaz badanalı köle evleri ve bereketli kahverengi kumlu topraktan tarlalar bulunuyordu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Virginia bohçasını yere bırakıp eteklerini kaldırarak koşmaya başladı. "Tillie!" diye bağırdı ciğerlerini patlatırcasına. "Tillie! Tillie! Tillie! Ben geldim, Tillie!"

Tillie'nin kocası Frank evin önünde atları arabaya koşuyordu ve Virginia'yı ilk gören o oldu. Ağzı açık kalmıştı. "Bayan Virginia? Gerçekten siz misiniz?"

Onun arkasındaki ikiz oğullarının gözleri de kocaman açılmıştı. O sırada Virginia göz ucuyla Tillie'nin evden verandaya koştuğunu gördü. Ama o çoktan Frank'in kollarındaydı. "Deli misin sen?" diye bağırdı, ona o kadar sıkı sarılıyordu ki adam boğulacaktı. "Tabii ki benim! Başka kim olacak!" Geri çekilip iri yarı genç adama bakarak güldü.

"Aman Tanrım, o havalı okul sizi hiç de hanım hanımcık yapmamış," dedi Frank, koyu renk derisiyle müthiş bir tezat oluşturan bembeyaz dişlerini göstererek sırıtıyordu.

"Tanrı'ya şükür ki anlamında söylüyorsun bunu, değil mi?" diye takıldı Virginia. "Rufus, Ray, buraya gelip bana sarılın, yoksa hanımınızı hatırlamıyor musunuz?"

Yedi yaşından biraz ufak olan oğlanlar koşup onun bacaklarına sarıldılar. Virginia eğilip ikisine sarılmaya çalışırken nihayet gözlerinin dolduğunu hissetti.

O sırada arkasında Tillie'yi hissetti ve yavaşça ona döndü.

Tillie sütlü kahve rengi yüzünden dökülen yaşlarla gülümsüyordu. Virginia ne kadar kısa ve zayıfsa, o da o kadar uzun, dolgun ve çok güzeldi. "Geleceğini biliyordum," diye fısıldadı.

Virginia onun kollarına atıldı. İki kadın birbirlerine sarıldılar.

Virginia gözyaşlarına hâkim olduğunda geri çekilip gülümsedi. "Ayaklarım çok ağrıyor," dedi. "Karnım da çok aç! Kurutma nasıl gitti? Küf var mı? Peki ya fidelerimiz nasıl?" Koluyla gözlerini silerken gülüyordu.

Ama Tillie gülmüyordu. Bal rengi gözlerinde korkutucu bir ciddiyet vardı

"Tillie?" diye sordu Virginia, bu bakıştan hoşlanmayarak. "Lütfen bana her şeyin yolunda olduğunu söyle." Bir terslik varmış gibiydi ve Virginia bunun ne olduğunu öğrenmekten korkuyordu.

Başına gelen onca talihsizlik yetmişti. Bir darbeyi daha kaldıramazdı.

Tillie onu kollarından tuttu. "Çiftliği satıyorlar, içindeki her şeyle ve herkesle beraber."

Virginia anlayamamıştı. "Ne dedin?"

"Baban borç içinde. Affedersin, Bay Hughes borç *içindeymiş*. Amcanın burada bir vekili var, o da her şeyi elden çıkarıyor: topraklığı, evi, köleleri, atları, hepsini satıyor."

Virginia haykırdı. Göğsüne keskin bir acı saplanmıştı, acısını sendeledi. Tillie onu belinden tuttu.

"Ne düşüncesizim! Yoldan gelmişsin, zayıflıktan ve açlıktan bayılık geçireceksin, ben sana sorunlarımızı anlatıyorum! Haydi, Virginia, güzel bir yemek ye, sıcak bir de banyo yap, bütün bunlardan sonra konuşuruz. Bana, bir leydi olmak nasıl bir şey, onu hatırsın!"

Virginia cevap veremedi. Bu bir kâbustu, gerçek olamazdı. Yaban Gülü satılıyor olamazdı.

Ama satılıyordu.

Annesinin bayramlık elbisesini giymişti. Virginia onu Norfolk'a getiren Frank'e gülümsedi, mavi eteğini, mavi mantosunun beden kısmını, sonra da bunlara uygun bonesini düzeltti. Annesinin giysileri onun ince bedenine bol gelmişti ama Tillie ile iki köle bütün gece canla başla çalışarak her şeyi onun üzerine uygun hâle getirmişlerdi. Frank de ona gülümsemeye çalışıyor, ancak bunu beceremiyordu. Virginia nedenini biliyordu. Frank, karısıyla çocuklarının uzaklarda bir sahibe satılmasından ve onları bir daha görememekten korkuyor, kahroluyordu.

Ama böyle bir şey olmayacaktı. Virginia, Yaban Gülü'nün satılmasına engel olmak için elinden geleni yapacaktı, özellikle de First Bank'ın başkanı ve babasının yakın dostu Charles King'i harekete geçirmeye niyetliydi. Çok terliyordu, bütün vücudu ter içinde kalmıştı. Bu konu o kadar hassastı ki korkudan ölüyordu. Ancak Charles King yakın bir aile dostlarıydı ve artık onu çocuk değil, kararlı bir hanımefendi olarak görecekti. Kuşku yok ki Virginia'nın babasının borçlarını ödeyip Yaban Gülü'nü kurtarmak için gerekli parayı borç olarak verecekti.

Virginia parlayan güneşe karşı gözlerini kapadı, tebessümü soldu. Ah, o amcasından nasıl nefret ediyordu, hiç tanımadığı o Eastleigh Kontu'ndan... Adam, çiftliğin durumundan Virginia'ya söz etme gereğini bile duymamıştı! Ancak bu çiftlik Virginia'ya aitti!

Daha doğrusu amcası satmasaydı, yirmi bir yaşına girdiğinde ona ait olacaktı.

Şimdi bu üç yıl ona üç yüzyıl gibi görünüyordu.

"Bayan Virginia," dedi Frank aniden, Virginia tam tuğla ve kireçtaşından banka binasının gösterişli kapısından girecekken.

Virginia korku ve sıkıntıdan midesi ağrıyarak durdu. Zoraki gülümsedi. "İşim uzun sürebilir, umarım öyle olmaz."

"Onu demeyeceğim," dedi Frank kendini zorlayarak. Boyu çok uzundu, ihtimal ki iki metre kadar vardı ve çok yakışıklıydı. Tillie beş yıl önce ona ilk görüşte âşık olmuştu, ancak bunu belli etmez, ona karşı ketum davranırdı. Tillie'nin aşkı karşılıklıydı, altı ay geçmeden Frank, onunla evlenmek için Randall Hughes'tan izin istemiş ve o izin hemen verilmişti. "Korkuyorum, Bayan Virginia, bugün o borç parayı alamazsanız Tillie ve oğlanların geleceğinden korkuyorum."

Virginia, Yaban Gülü'nü ve insanlarını kurtarma sorumluluğunun ciddi biçimde farkındaydı, ancak o anda bunun ağırlığını daha çok hissediyordu. Çoğunluğu çocuk, elli iki köle ona bakıyordu. En yakın dostu Tillie de ona bakıyordu, Frank de. "O borç parayı alacağım, Frank. Korkmana gerek yok." Virginia'nın sesi ne kadar güçlü ve kendinden emin çıktıysa, Frank'in gözleri büyüdü ve şapkasını çıkardı.

Virginia ona yeniden güven verecek biçimde gülümsedi, içinden Tanrı'ya dua ederek, ondan yardım diledi ve bankaya girdi.

İçerisi bir kilise kadar serin, ciddi ve sessizdi. Veznenin önünde iki kişi bekliyordu ve müracaatta ise bir memur vardı. Arkadaki bir başka masada Charles King oturuyordu. Adam başını kaldırıp Virginia'yı görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı.

İşte bu kadar, diye düşündü Virginia, çenesini fazlaca havaya kaldırarak. Bankanın girişinden, geniş arka tarafa yürüyerek gelirken, yüzüne takındığı o tebessümü ne kadar acayip, kırılgan, ne kadar sağlamdı!

King ayağa kalktı, iyi giyimli şişman bir adamdı, eski usul yüzü pudralı ve atkuyrukluydu. "Virginia! Hayatım, bir an seni annene benzettim, huzur içinde yatsın!"

Babası da ona çok kereler tıpkı annesine benzediğini söylemişti ama Virginia buna hiç inanmazdı, çünkü ikisinde de aynı siyah saç ve menekşe gözler olmasına rağmen, annesini kendinden güzel bulurdu. Onu gördüğüne sevindiği her hâlinden belli olan Charles'a ellerini uzattı. "Işığın bir oyunu olsa gerek," dedi kendi zarafetine ve asaletine hayran olarak. Ancak şimdi Charles'a kendisinin iyi ve kararlı bir hanımefendi olduğunu ispat etmesi lazımdı.

"Evet, olabilir. Ben seni Richmond'da bir okulda zannediyordum. İçeri gel. Beni görmeye mi geldin?" diye sordu, onu masasının önündeki yüksek sandalyelere doğru götürerek.

"Evet, açıkçası sizi görmeye geldim," dedi Virginia, annesinin siyah kadifeden şık el çantasını sıkıca tutarak.

Charles gülümseyerek onu sandalyeye buyur etti ve çay ikram etmek istedi. Virginia çay ikramını geri çevirdi. "Eee, büyük şehri nasıl buldun, Virginia?" diye sordu adam, masasının arkasındaki koltuğuna geçerek. Virginia'ya gözlerinde endişeyle bakıyordu. Virginia, kendisinin yaşadığı üzüntüden ve şimdi de babasının mali durumu yüzünden ne kadar bitkin düşmüş olduğunu adamın fark ettiğini görüyordu.

Virginia omuzlarını silkti. "Güzel tabii. Ama biliyorsunuz ben Yaban Gülü'nü çok severim ve orayı daima tercih ederim."

Charles bir an ona baktı, sonra yüzü ciddi bir ifade aldı. "Sen akıllı bir kızsın, o yüzden amcanın çiftliği satılığa çıkardığını öğrenmişsindir."

Virginia öne doğru uzanıp bağırarak Kont'un böyle bir şey yapmaya hakkı olmadığını söylemek istiyordu. Ancak öfkesi geçene kadar kımıldamadı, nefes bile almadı. Ama öfkesi geçince de, "Buna hakkı yok," dedi.

Oğlanlar uzun otların arasında saklanarak ilerleyip en sondaki tarlanın sınırına geldiler. Çömelmiş hâldeki Devlin kanlı manzarayı nihayet karşısında görünce beti benzi attı.

Şurada burada kümelenmiş sınırlı sayıdaki İrlanda askerine karşılık yüzlerce –hayır, binlerce– İngiliz askeri vardı. İngilizler silahları kuşanmışlardı, ellerinde tüfek ve kılıçları vardı. İrlandalıların çoğu yalnızca kargı taşıyordu. Devlin hemşehrilerinin teker teker değil, beşerli, altışarlı öbekler hâlinde öldürülüşünü izledi. Midesi allak bullak olmuştu. Daha on yaşında olmasına rağmen katliama tanık oluyordu.

"Baba," diye fısıldadı Sean.

Devlin sıçradı ve kardeşinin baktığı yere döndü. O anda, bir boz atın üzerinde önüne gelen kırmızı ceketliyi doğrayan çılgını gördü. Devlin, "İleri!" diyerek kılıcı havada yerinden fırlayarak savaşın içine daldı.

Bir İngiliz askeri tüfeğini, kargıyla bıçak taşıyan bir çiftçiye doğrultmuştu. Diğer askerlerle köylüler gayretle dövüşüyorlardı. O kadar çok ölüm, kan vardı ki ağır koku her yana yayılmıştı. Devlin kılıcını askere kaldırdı. Kılıç, adamı baştan aşağı ikiye yardı.

Devlin şaşkınlık içinde donakalırken çiftçi, askerin işini bitirdi. "Sağ ol, evlat," dedi, ölmüş askeri yere bırakarak.

Bir tüfek ateş aldı ve çiftçinin gözleri hayretle açıldı. Göğsünden kan akıyordu.

"Dev!" diye bağırdı Sean.

Devlin arkasına döndüğünde kendisine doğrultulmuş bir tüfek namlusuyla karşılaştı. Hemen kılıcını kaldırdı. Kılıcı tüfekle boy ölçüşemeyeceğinden, öleceğini düşünüyordu. O sırada Sean, önde ölü askerden aldığı tüfekle, diğer askerin dizlerinin arkasına vurdu. Asker dengesini kaybederek tetiğe basınca, Devlin'i

ıskaladı, mermi uzakta bir yere doğru gitti. Sean bu sefer adamın kafasına vurarak, onu bayılttı. Devlin, aklında az önce öldürülmesine yardım ettiği genç askerin görüntüsü varken doğruldu. Sean ona çıldırmış gibi bakıyordu.

"Babamın yanına gitmemiz lazım," dedi Devlin.

Sean ağlamaklı bir yüzle başını salladı.

Devlin döndü, çarpışan insanların arasında boz atın üzerindeki babasını aradı. Artık onu görmek mümkün değildi.

Birden şiddetli çarpışmanın yavaşladığını fark etti.

Durdu, gözlerini açarak çevresine baktı, şimdi savaş alanında yüzlerce bej ve kahverengi gömlekli adamın hareketsiz ve cansız yattığını görüyordu. Bunların aralarına yine cansız onlarca İngiliz askeriyle birkaç at saçılmıştı. Orada burada cılız sesleriyle inleyen, yardım isteyen insanlar vardı.

Bir İngiliz askeri bölüğüne bağırarak emir veriyordu.

Devlin gözleriyle yeniden bütün manzarayı taradı. Savaş alanı nehrin bir kıyısına, arkadaki mısır tarlasına ve güneydeki şatoya kadar yayılmıştı. Şimdi de İngiliz askerleri yeniden hizaya giriyorlardı.

"Acele et," dedi Devlin ve saklanmak için bir tarlaya girmek üzere Sean'la birlikte cesetlerin üzerinden koşmaya başladılar. Sean bir cesede takılıp düştü. Devlin onu ayağa kaldırıp hemen bir mısır sapının arkasına çekti. İkisi de nefes nefese çömeldiler. Şimdi Devlin, tarlanın bulunduğu hafif yükseltiden, savaşın gerçekten bittiğini görüyordu.

Çok fazla ölü vardı.

Sean ona sokuldu.

Devlin, kardeşinin ağlamak üzere olduğunu anlamıştı. Kolunu ona sardı ama gözlerini savaş alanından ayırmadı. Evleri sağ tarafta, çayırın hemen ardındaydı ve evin bahçesinde ölüler vardı. Gözlerini yıldırım gibi tekrar sola çevirdi. Saklandıkları yerin yakınında babasının boz atını gördü.

Devlin dehşetten kaskatı kesilmişti. Atı bir asker tutuyordu. Üzerinde babası yoktu.

Aniden birçok atlı İngiliz subayı ortaya çıkarak, boz atın yanına geldi. Gerald O'Neill ise elleri arkasından bağlı hâlde, ittirilerek yürütülüyordu.

"Baba," dedi Sean fısıltıyla.

Devlin umut etmekten korkuyordu.

"Gerald O'Neill sen misin?" diye sordu at üstündeki kumandan, alay ve küçümseme dolu sesiyle.

"Ben kiminle konuşma şerefine erişiyorum?" dedi Gerald aynı alay ve küçümseme edasıyla.

"Lord Yüzbaşı Harold Hughes, Majesteleri'nin daimi ve asil hizmetkârı," diye cevap verdi kumandan, soğuk bir gülümsemeyle. Yakışıklı bir yüzü, kuzguni saçları ve buz mavisi gözleri vardı. "Duymadın mı, O'Neill? Müdafiler yenildiler. General Lake sizin Vinegar Hill'deki ufak karargâhınızı yerle bir etti. Galiba öldürülen asi sayısı on beş bini buldu. İşe yaramaz takımı!"

"Lake'in de Cornwallis'in de Tanrı belasını versin," diye haykırdı Gerald. Sonuncusu İrlanda valisiydi. "Son neferimiz kalana kadar savaşacağız, Hughes. Ya da ülkemizi ve bağımsızlığımızı kazanana kadar."

Devlin babasının, İngiliz yüzbaşısıyla bu biçimde konuşmasını hiç istemiyordu. Ama Hughes umursamazca omuz silkti. "Her şeyi yakın," dedi, önemsiz bir şeyden bahseder gibi.

Sean haykırdı. Devlin dehşetten donakalmıştı.

"Yüzbaşım," dedi genç bir asker. "Her şeyi mi yakalım?"

Hughes yüzü bembeyaz kesilen Gerald'a gülümsedi. "Her şeyi, Smith. Bütün tarlaları, bütün çayırları, bütün tahılları, ahırları, hayvanları... evi de."

Teğmen dönüp çabucak emirler verdi. Devlin ile Sean dehşet içinde birbirlerine baktılar. Anneleri ve Meg malikânedeydiler. Devlin ne yapacağını bilmiyordu. "Hayır!" diye bağırarak askerlere saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Hughes!" dedi Gerald, öfkeli, buyurgan bir sesle. "Karım ve çocuklarım içerideler."

"Öyle mi?" Hughes'un umurunda görünmüyordu. "Belki onların ölümü, vatana ihanete kalkışacakların aklını başına getirir," dedi.

Gerald gözlerini açmıştı.

"Her şeyi yakın," diye bağırdı Hughes. "Hiçbir şey kalmasın."

Gerald, at sırtındaki yüzbaşıya doğru atıldı ama askerler tarafından engellendi. Devlin hiç düşünmeden dönüp eve doğru koşmaya başladı. Ancak birkaç adım atıp durdu. Çünkü annesi kucağında bebekle evin açık kapısının önünde duruyordu. O kadar rahatlamıştı ki gevşeyen bacakları birbirine dolandı. Rahat bir nefes alarak Sean'in elini tuttu. Sonra dönüp babasıyla Yüzbaşı Hughes'a baktı.

Hughes'un yüzü değişmişti. Kaşları merakla havaya kalkmış, gözleri uzaktaki tutsağına dikilmişti. "Sanıyorum ki kendisi, karın."

Gerald müthiş bir gayretle ellerini bağlayan zincirlerle onu tutan üç adamdan kurtulmaya çalıştı. "Namussuz! Ona dokunursan seni öldürürüm, yemin ederim."

Hughes, gözlerini Mary'ye dikmiş gülümsüyordu. Gerald'ı işitmiyormuş gibi, "Vay vay," dedi. "Ne hoş bir tesadüf. Kadını kışlama getirin."

"Başüstüne, komutanım." Teğmen Smith atını eve doğru çevirdi.

"Hughes! Karımın saçının teline dokunursan, senin hayalarını teker teker keserim!" dedi Gerald, dişlerini gıcırdatarak.

"Gerçekten mi? Birazdan ölecek adamın tehdidine bakın hele!" Sulcin bir tavırla kılıcını çekti. Bir anda Gerald'a inen sert bir darbe, adamın başını kopardı.

Babasının başsız vücudunun yavaşça yere yığılışını, öfke dolu iki gri gözünün açık olduğu başının yerde yuvarlanışını Devlin dehşet içinde seyretti.

Durumu inkâr edercesine arkasını döndü, annesi bayılıyordu. Meg yerde, annesinin yanında kollarını bacaklarını sallayarak ağlıyordu.

"Kadını getirin," dedi Hughes. "Onu kışlaya getirin, lanet evle yakın." Atını çevirip dörtnala uzaklaştı.

İki asker malikâneye doğru, baygın hâldeki annesine ve onun yanında ağlayan Meg'e doğru yürümeye başladığında, Devlin babasının vahşice öldürülüşünü sarsıcı bir şiddetle idrak etti. *Babası öldürülmüştü. Soğukkanlılıkla, zalimce katledilmişti. O lanet İngiliz yüzbaşısı öldürmüştü onu.* Hughes

Devlin kılıcı savaş alanında bırakmıştı; şimdi elinde kalan dandik bıçağı havaya kaldırıyordu. Bir yerden bir çığlık; öfke ve ıstırap dolu, tiz, korkunç bir ses geldi. Sesin kendisinden çıktığını hayal meyal fark etti. Önüne gelen İngiliz'i öldürmeye kararlı bir hâlde sarsakça ileri doğru atıldı.

Devlin'i bıçağı kaldırmış ona doğru koştuğunu gören asker şaşırdı.

Başının arkasına aldığı darbe sonucu, bir anda Devlin keskin bir acı içinde gözleri kararıp bayıldı.

Devlin, başında keskin bir ağrıyla, soğuğu, rutubeti hissederek ve belli belirsiz bir korkuyla yavaş yavaş kendine geldi.

"Dev," diye fısıldadı Sean. "Dev, uyanıyor musun?

Kardeşinin cılız kollarının kendisini sardığını hissetti. Havada keskin tuhaf bir koku vardı. Devlin nerede olduğunu, başına ne geldiğini merak etti. Sonra babasının prangalı hâlde kırmızı ceketlilerin arasında, ayakta dikilişini gördü; Yüzbaşı Hughes'un kılıcını kaldırıp babasının başını kesişini gördü.

Devlin ufak bir inilti yle gözlerini açtı.

Sean hemen ona daha sıkı sarıldı.

Her şeyi bir anda hatırlayıvermek onu diz üstü çökertti. Ormandaydılar ve bir süre önce yağan yağmur yüzünden her şey soğuk ve ıslaktı Devlin yana devrildi ve İrlanda toprağını avuçlayarak kuru kuru ağladı.

Nihayet durulduğu. Kalçasının üzerine oturup Sean'ın gözlerine baktı. Kardeşi ısınmaya değil, ancak etrafı görmeye yaraya-

cak kadar bir ateş yakmıştı. "Annem nerede? Meg?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Annemin nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Sean, küçücük yüzünü buruşturarak. "Askerler onu kendine gelmeden götürdüler. Meg'i almak istedim ama sen çıldırıp saldırınca, asker de sana vurunca, ben seni buraya sürükledim. Sonra her yeri ateşe vermeye başladılar, Devlin." Gözleri yaşlarla doldu. Hızlı hızlı solumaya başladı. "Her şeyi yaktılar, hiçbir şey kalmadı."

Devlin bir an kardeşi gibi dehşet içinde bakakaldı, ancak sonra kendisini toparladı. Şimdi onun büyük bir sorumluluğu vardı. Ağlayıp sızlanamazdı, onun liderlik etmesi gerekiyordu. "Bebek gibi zırlama," dedi ters ters. "Annemi kurtarmamız, Meg'i bulmamız gerek."

Sean hemen ağlamayı kesti. Kocaman açtığı gözlerini ağabeyine dikerek, yavaşça başını salladı.

Devlin ayağa kalktı, kirlenmiş pantolonunu silkelemeye gerek duymadı. Ormanın içindeki açıklıktan geçtiler. Açıklığın kenarında Devlin'in ayağı takıldı.

Ay ışığında bile daima çayırlar ve mısır sapları görülürdü, şimdiyse Devlin'in önünde uçsuz bucaksız bir düzlük uzanıyordu. Bir zamanlar malikânenin olduğu yerde taş duvarlardan ve iki viran bacadan ibaret bir iskelet görüyordu. Keskin kokunun nedenini şimdi anlıyordu; duman ile kül.

"Bu kış aç kalacağız," diye fısıldadı Sean, onun elini tutarak.

"Kilmallock'taki birliğe mi döndüler?" diye sordu Devlin sert, alımca bir ifadeyle. Buz gibi korkunun, midesini bulandıran dehetin yerine kararlılık hâkimdi.

Sean başıyla onayladı. "Dev? Annemi nasıl kurtaracaksın? nlar binlerce... Biz yalnızca iki kişiyiz, hem de çocuğuz."

Aynı soru onun da kafasını kurcalıyordu. "Bir yolunu bulacağız," dedi. "Sana söz, Sean. Bir yolunu bulacağız."

Kilmallock'taki İngiliz istihkâmına yukarıdan bakan bir tepenin üzerine geldiklerinde tam öğle vaktiydi. Tahtadan duvarın ardındaki beyaz tente ve kırmızı ceketli denizini görünce Devlin'in morali bozuluvermişti. İstihkâmın ortasında bulunan kumandanın yeri bayraklarla belirlenmişti. Devlin hemen Sean'la kendisinin iki çocuk olarak buraya nasıl girebileceklerini düşündü. Boyu biraz daha uzun olsaydı bir askeri öldürüp üniformasını giyerdi. Ama şimdi açık kapılardan giren bir araba, bir konvoy ya da birtakım askerle birlikte içeri girebileceklerini de düşünüyordu, ne de olsa ikisi de ufaktı.

"Annem iyi midir?" diye fısıldadı Sean. Babalarının gaddarca öldürülmesine şahit olduklarından beri rengi düzelmemişti. Yüzü oldukça solgun, dudakları dişlenip durmaktan parçalanmış, gözleri korku doluydu. Devlin onun hastalanmasından korkuyordu.

Kolunu kardeşine sardı. "Annemi kurtaracağız, her şey eskisi gibi olacak," dedi kararlılıkla. Ama bu yalan sözler kendi hasta yüreğini bile rahatlatmıyordu; hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Peki küçük Meg'e ne olmuştu? Onun yanmış olabileceği ihtimalini düşünmek bile istemiyordu.

Devlin gözlerini sımsıkı kapadı. Üzerine korkunç bir sakinlik gelmişti. Nefes alıp verişi ilk kez yatışmıştı. İçinin bulantısı dinmişti. Zihninde karanlık bir şey oluşmaya başlamıştı. Kapkaraydı bu şey, acımasız ve sert, kırılmaz, korkunç bir şeydi.

Sean ağlamaya başladı. "Ya o adam anneme zarar verdiyse? Ya o adama... babama yaptığını anneme de... yaptıysa?"

Devlin soğuk soğuk aşağıdaki istihkâma bakıyordu. Kendindeki büyük değişikliğin farkına vararak, bir an kardeşini duymazdan gelerek bakmaya devam etti. O on yaşındaki çocuk gitmişti. Yerine bir adam, soğuk ve kararlı bir adam, öfkesi içinde kaynayan bir adam gelmişti. Kendi kararlılığına şaşırıyordu.

Korku gitmişti. Ne İngilizlerden ne de ölmekten korkuyordu.

Yapması yıllar sürecek olsa bile ne yapacağını iyi biliyordu. Devlin, kocaman, yaşlı gözleriyle ona bakan Sean'a döndü. "Anneme zarar vermedi," dedi sakin bir biçimde. Sesi bir zamanlar babasının sesinin olduğu gibi buyurgandı.

Sean şaşkın şaşkın baktı, sonra başını salladı.

"Gidelim," dedi Devlin sertçe. Tepeden aşağı koşturarak, yolun kenarındaki iri kayanın arkasına saklandılar. Hemen hemen bir saat sonra önlerine bir düzine atlı askerle dört takviye aracı çıktı. "Onları karşılıyor gibi davranacağız," diye fısıldadı. İngiliz askerlerini güler yüzle karşılayıp el sallayan çok köylü görmüştü, bu kırmızı ceketliler de o kadar aptaldılar ki onlar geçtikten sonra gülümsemelerin yerini pis ve alaycı sırıtmaların aldığından haberleri bile yoktu.

Oğlanlar yola çıktılar, güneş tepede, sıcak ve ışıl ışıldı ve yaklaşmakta olan askerlere el sallayıp gülümsediler. Bazı askerler de onlara el salladı, bir tanesi onlara bir parça ekmek attı. Arabalar geçerken de çocuklar yüzlerindeki sabit tebessümleriyle el sallamaya devam ettiler. Sonra Devlin, Sean'ı dirsekledi ve son arabanın arkasından koşmaya başladılar. Devlin arabaya atladı, sonra dönüp elini uzattı. Sean zıplayıp onun elini yakaladı ve Devlin kardeşini yukarı çekti. İkisi birlikte un ve patates çuvallarının arkasına girip çömelerek birbirlerine sokulup bakıştılar.

Devlin küçük ama yoğun bir memnuniyet duymuştu. Sean'a gülümsedi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Sean.

"Bekliyoruz," dedi Devlin. Tuhaf bir biçimde son derece soğukkanlıydı.

Araba istihkâmın kapısından içeri kazasız belasız girdikten sonra Devlin saklanma yerlerinden dışarıyı gözetledi. Kimsenin bakmadığını görüp Sean'ı dürttü. Aşağı atlayıp en yakındaki çadırın arkasına dolaştılar.

Beş dakika sonra yüzbaşının çadırının kenarına gelmişler, iki su varilinin arkasında saklanıyorlardı. Gözden uzakta ve şimdilik emniyetteydiler.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Sean, alnının terini silerek. Hava yine güzeldi, ancak ufuktaki gri bulutlar, yeni bir yağmurun habercisiydi.

"Şişşt," dedi Devlin, annelerini nasıl kurtaracaklarını düşünmeye çalışarak. Hiç umut yok gibi görünüyordu. Ama mutlaka bir yol bulunması gerekirdi. Buraya kadar gelip de annesini Yüzbaşı Hughes'un pençelerine bırakacak hâli yoktu. Babası da annesini kurtarmasını isterdi, Devlin bu kez onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

O korkunç hatıra geri geldi. Babasının kesik başı yerde, kendi kanından bir gölün içinde; kocaman açılmış gözleri, canısız olsalar da hâlâ öfkeli bakıyordu.

Bulduğu güven biraz sarsılsa da kararlılığı bir parça daha artmıştı.

Birtakım sesler geliyordu. Hızla koşan atların yaklaştığı işitiliyordu. Devlin ile Sean dizlerinin üzerinde doğrularak varille-

rin arkasından etrafı kontrol ettiler. Hughes çadırdan çıkmıştı, elinde bir kadeh konyak tutuyor ve keyfi yerinde gözüküyordu, belli ki o da bu koşturmayla ilgileniyordu.

Devlin başını yüzbaşının baktığı yöne, istihkâmın açık kapısından güneye doğru çevirdi. Hayretle irkildi. Bir takım atlı dörtnala yaklaşıyordu ve öndeki atlının üzerinde dalgalanan bayrağın rengi kobalt, gümüşi ve siyahtı. Ne kadar da tanıdık renkler... Yanındaki Sean derin bir iç çekti ve Devlin'le birbirlerine baktılar.

"Bu Adare Kontu," diye fısıldadı Sean heyecanlı heyecanlı.

Devlin, elini kardeşinin ağzına kapadı. "Yardıma gelmiş olmalı. Sessiz ol."

"Baş belası İrlandalılar, İngiliz olanları bile beş para etmez," dedi Hughes bir subaya. "Adare Kontu bu." Elindeki konyak bardağını yere attı, sinirlenmişti.

"Kapıları kapatalım mı, Sör?"

"Ne yazık ki adam Lord Castlereagh'ın iyi dostu, hem İrlanda Danışma Meclisi'nde koltuk sahibi. Duyduğuma göre Cornwallis'le birlikte kraliyet yemeğine katılmış. Kapıları kapatırsam, bunu bana ödetirler." Hughes suratını asmıştı, kırmızı asker ceketinin siyah ve sarı yakasının üzerinden görünen boynunda kızartılar belirmişti.

Devlin heyecanını zapt etmeye çalışıyordu. Adare Kontu Edward de Warenne, onların toprak sahibiydi. Ve Gerald, Adare'den kendi atalarından kalma toprakları kiralamış olsa da iki adamın ilişkisi kiracı ve toprak sahibi ilişkisinden daha öteydi. Zaman zaman aynı köy yemeklerine ve eğlencelerine, aynı tilki avlarına ve at yarışlarına katılırlardı. Adare Askeaton'daki malikânede birçok akşam yemeği yemişti. Diğer toprak sahiplerinin aksine, O'Neill

ailesiyle yaptığı anlaşmalarda daima adil davranmıştı, onlardan hiç yüksek kira istememiş, hakkından fazlasını talep etmemişti.

Devlin, Sean'la el ele olduklarını fark etti. Kont ve atlılarının yüzbaşının çadırına doğru ilerleyişini soluksuz seyrediyordu. Hiç yavaşlamadılar ve askerler onların önünden kaçıştılar. Nihayet atlılar, Hughes ile adamlarının önünde durdular. Bir düzine tüfekli İngiliz askeri gelenlerin etrafını çevirdi.

Kont siyah atını öne doğru sürdü. Uzun boylu ve esmerdi, heybetli görüntüsü dikkat çekiciydi, varlığıyla çevresine güç yayıyordu. Ama yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. "Mary O'Neill nerede?" diye sordu lafı dolaştırmadan. Omuzlarına bir lacivert pelerin sarmıştı.

Hughes zorla gülümsedi. "O'Neill'ın vakitsiz vefatını duymuşsun."

"Vakitsiz vefatı mı?" Adare Kontu yere inip geniş adımlarla ileri doğru yürüdü. "Öldürüldü desene. Benim bir kiracımı öldürdün sen, Hughes."

"Katolik mi oldun artık? Onun sonu darağacıydı, Adare; bunu sen de biliyorsun."

Adare öfkeden titreyerek sabit gözlerle ona bakıyordu, nihayet kısık sesle konuşmaya başladı. "Seni serseri. Adamın sürgün ya da af şansı vardı. Bunun için ben bizzat elimden geleni yapacaktım. Seni hayvan!" Eli kılıcına gitti.

Hughes umursamazca omuz silkti. "Dediğim gibi, hem Katolik hem de asi. Tehlikeli zamanlarda yaşıyoruz, dostum. Lord Castlereagh bile bir asiyle ilgisi olsun istemez."

Adare bir an konuşmadı, kendini zapt etmeye çalışıyordu. "Kadını istiyorum. Nerede o?"

Hughes duraksadı, çenesini sağa sola oynatırken, yüzündeki kızarıklıklar artıyordu.

"Bana bak, bana kendini boğdurtma, zaten kendimi zor tutuyorum," dedi Adare soğuk soğuk.

"Tamam. İrlandalı bir kahpeyi istemem zaten. Düzinesi bir peni etmez."

Devlin bu iğrenç aşağılama karşısında o kadar şaşırdı ki durduğu yerde sendeledi. İleri doğru atılıp Hughes'u öldürecekti ama gerek kalmadı. Adare, yüzbaşının çok yakınına kadar gidip yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Adare'nin gücünü küçümseme. Kendini Yukarı Kanada'da kızılderili komutanı olarak bulmak istemiyorsan, bu iftiralara bir son vereceksin. Ayın on beşinde Cornwallis ile yemek yiyeceğim, onun kulağına bazı tatsız haberleri fısıldamam için bana fırsat yaratma. Anladın mı beni, Yüzbaşı?"

Hughes konuşamıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Adare onu bıraktı. Lacivert pelerinini savurarak çadırın içine girdi.

Devlin, Sean'la bakıştı ve ardından da kardeşiyle el ele tutuşarak, suratı kıpkırmızı bir hâldeki Hughes'un önünden koşarak geçtiler ve Kont'un peşinden çadıra girdiler. İçeri girer girmez sandalyede oturan annesini gördü ve onun ağlamış olduğunu hemen anladı.

"Mary!" diye haykırdı Kont şaşkınlık içinde. "İyi misin?"

Mary, mavi gözleri açılmış ve sarı saçları karmakarışık bir hâlde ayağa kalktı. Bakışları birbirine kilitlendi. "Geleceğinizi düşünmüştüm," dedi kararsızca.

Adare lacivert gözlerini kocaman açarak ileri atıldı ve onu omuzlarından tuttu. "Sana zarar verdiler mi?" diye sordu tatlılıkla.

Mary konuşmadan önce bir an duraksadı. "Sizin düşündüğünüz şekilde değil, Lordum." Durdu, adama bakıyordu, gözleri yaşlarla doldu. "O, Gerald'ı öldürdü. Benim gözlerimin önünde kocamı öldürdü."

"Biliyorum," diye cevap verdi Adare. Istırap içindeydi. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Mary perişan bir hâldeydi; başını diğer yana çevirdi, yeniden ağlamak üzereydi.

Kadın yeniden yüzünü çevirdiğinde, gözleri tekrar buluştu. "Meg nerede? Oğlanlar nerede?"

O zaman gözyaşları döküldü. "Meg'in nerede olduğunu bilmiyorum. Bayıldığımda kucağımdaydı ve..." Daha fazla devam edemedi.

"Onu bulacağız." Adare şimdi hafifçe gülümsüyordu. "Onu bulacağım."

Mary başını salladı, durumun ümitsizliğine rağmen onun, kızını bulacağına inandığı görülüyordu. O sırada çadırın girişinde heykel gibi dikilmiş, ona ve güçlü Protestan Kont'a bakan oğullarını gördü. "Devlin! Sean! Tanrım, sağsınız, bir şeyiniz yok!" Yanlarına koşup ikisini aynı anda kucakladı.

Devlin gözlerini kapadı, annesini bulduğuna inanamıyordu sanki, ayrıca şimdi Kont sayesinde güvende olacaktı. "Biz iyiyiz, anne," dedi tatlılıkla, geri çekilerek.

Adare de yanlarına gelip kolunu Mary'ye doladı. Gözleri çabucak çocukları incelemesinin ardından Devlin'in bakışlarıyla buluştu. Devlin'in bir parçası isyan etmek istiyordu ama şu anda Kont'un yardımına ihtiyaçları vardı. Diğer yandan daha Gerald gömülmemişti ve Devlin, Adare'nin gerçek niyetlerini uzun zamandır hissediyordu.

"Devlin, Sean, beni iyi dinleyin," dedi Adare. "İkiniz benimle birlikte Adare'ye geri döneceksiniz. Bu çadırdan çıkar çıkmaz, adamlarımın ardından gidin. Anladınız mı beni?"

Devlin başını salladı ama gözlerinin adamla annesi arasında gidip gelmesine engel olamıyordu. Geçmişte Adare'nin annesine nasıl baktığını görmüştü ama annesine uzaktan hayran olan birçok adam vardı. Gerald ölmeden önce Adare'nin de annesinden diğer erkekler gibi uzaktan hoşlandığını düşünmek kolaydı. Şimdi ise kendine yalan söylemek zorundaydı. Güçlü Kont'un yardımlarına koşması onu mutlu ediyor, bir yandan da üzüyordu. Kont duldu ve Mary'ye âşıktı. Devlin bundan emindi. Ama daha toprağa verilmemiş, hatta cesedi bile soğumamış babası ne olacaktı?

"Devlin!" Adare'nin sözleri bir kırbaç, gözleri birer oktu. "Yürü."

Devlin hemen itaat etti, Sean'la birlikte Adare ile Mary'nin ardından yürüdüler. Dördü birlikte çadırın göreceli güvenliğini terk ettiler.

Güneş tepede iyice yükselmiş, ısısı ve parlaklığı artmıştı. Kampa ve ardında daha kara bulutlar toplanmış dağlara ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Adare'nin iki düzine atlı ve silahlı adamının etrafını, takımlar hâlinde dizilmiş, onlarca silahlı İngiliz askeri çevirmişti.

Devlin, Kont'a baktı, ancak Adare korktuysa bile belli etmiyordu. Devlin'in ona olan saygısı artıverdi. Adare, Gerald'a çok benziyordu, o da babası gibi cesurdu. Ortaya çıkmaya çalışan korkuları bastırıyordu.

Adare çadırdan çıkıp adamlarının yanına giderken hiç tereddüt etmedi. Mary'yi atına bindirdi. Hughes, yüzü sinir ve nefretten gerilmiş hâlde onlara bakıyordu. Devlin, Sean'ı bir şövalyeye verdi ve kendi de başka bir atlının terkisine binerken, Sean da bir atın sırtına bindirildi.

Adare de atına binmişti, Mary onun önündeydi. Gözleri oğlanların, İngiliz askerlerinin ve nihayet Hughes'un üzerinde dolaştı. "Bana ait olanı ihlal ettin," dedi çınlayan sesiyle. "Bir daha bunu yapma."

Hughes zalimce gülümsedi. "Hanımla... yakınlığınız olduğunu bilmiyordum."

"Benim sözlerimi çarpıtma, Yüzbaşı," diye bağırdı Adare. "Benim kiracımı öldürdün, topraklarımı ateşe verdin, bu da bana ve bana ait olana hakarettir."

Devlin'in gözleri birbirlerine dik dik bakan Adare ile Hughes arasında gidip geliyordu. Terinin kürek kemiklerinin arasında birikip sırtından aşağı doğru indiğinin farkındaydı. Bir an için istihkâm o kadar sessizdi ki yaprak kımıldasa işitilirdi.

Nihayet Hughes konuştu. "Kenara çekilin," diye bağırdı. "Bırakın geçsinler."

Askerler kenara çekildiler.

Adare elini kaldırarak atını çevirdi ve eşkin sürmeye başladı. Adamlarıyla birlikte İngiliz askerlerinin arasından geçip istihkâmdan çıktı.

Devlin atına bindiği askere sarılmıştı. Ama arkasına döndü.

Doğrudan Yüzbaşı'nın açık mavi gözlerine baktı...

Ve yangın başladı.

Ruhunun derinlerinde başladı; büyük, şiddetli, kara dalgalar hâlinde yayılarak kanına karıştı ve sonunda acı, kıpkızıl bir alev hâlinde her yanını sardı.

Bir gün intikamını alacaktı. Zamanı geldiğinde... Yüzbaşı Harold Hughes, Gerald O'Neill'i öldürmenin bedelini ödeyecekti.

Birinci Kısım

Tutsak

BİRİNCİ BÖLÜM

5 Nisan 1812

Richmond, Virginia

"Dans etmeyi bile bilmiyor," diye kıs kıs güldü genç kızlardan biri.

Yanaklarına ateş basan Virginia Hughes, balo salonunda bir düzine kadar genç kızın arkasında sıra olduğunun kesinlikle farkındaydı. Dans öğretmeni onu yalnız bırakmıştı, şimdi de kadrilde bir adım olan *sissonne ballotté* yüzünden azarlıyordu. Virginia bu adımı anlamamakla beraber umursamıyordu da. Dansa karşı hiç ilgisi yoktu, hem de hiç... Tek istediği Yaban Gülü'ne, eve gitmekti.

"Ancak kibar konuşmaları asla bırakmamalısınız, Bayan Hughes, adımı uygularken bile. Aksi takdirde yanlış anlaşılırsınız," diye nasihat veriyordu kara kuru dans hocası.

Virginia, adamı dinlemiyordu bile. Gözlerini kapatmıştı, sanki başka bir zamana ve mekâna gitmişti. Marmott Leydilik Okulu'nun heybetli duvarlarından çok uzağa...

Virginia derin derin iç geçirdi, hanımeli kokusu başını döndürüyordu; hanımelinin ardından Virginia'nın baharda yakılmak üzere çapalanmış toprağın daha güçlü ve etkili kokusu duyuluyordu. Gözünün alabildiğine uzanan kara tarlaları, sıra sıra dur-

muş kömür saçan, beyaz giysili köleleri, daha beride geniş çayırlar, gül bahçeleri, babasının yapmış olduğu güzel tuğla evin etrafını çeviren asırlık meşeler ve karaağaçları gözünde canlandırıyordu. "Tıpkı İngiltere'deki evler gibi," diye gururlanırdı babası evden söz ederken. "Yüzyıl öncekiler gibi. Kimse aralarındaki farkı anlayamaz."

Virginia, Yaban Gülü'nü özlüyordu ama en çok annesiyle babasını özlüyordu. Bir üzüntü dalgası hissetti, o kadar ki gözlerini açıverdiğinde kendini gönderildiği okulun baş belası dans salonunda dikilirken, hocasını son derece canı sıkkın, ellerini dar kalçalarına koymuş, esmer İtalyan yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle ona bakarken buldu.

"Niye gözlerini öyle kısıyor bu?" diye fısıldadı birisi.

"Ağlıyor da ondan," diye kibirli bir cevap geldi.

Virginia bunu söyleyenin sarışın afet Sarah Lewis olduğunu biliyordu. Sarah Lewis, kendi sözlerine bakılacak olursa, Richmond sosyetesinin en çok istenen kızıydı. Ya da yıl sonunda sosyeteye takdim edildiğinde öyle olacaktı. Virginia öfkesine hâkim olamayarak, dönüp büyük adımlarla Sarah'ya doğru yürüdü. Virginia ufacık tefecik, çok zayıf bir kızdı, ufak üçgen biçimli yüzündeki elmacık kemikleri çıkık, gözleri menekşe rengiydi; beline kadar uzattığı ve ağırlığıyla onu ezecekmiş gibi görünen siyah saçlarını kestirmeyi kabul etmediği için tepesinde sımsıkı toplamıştı. Sarah ondan yedi sekiz santimetre uzun, hâliyle de sözünü etmeye değmeyecek denli daha ağırdı. Virginia'nın umurunda değildi.

İlk kavgasını altı yaşındayken etmişti. Babası onu ayırmış, kız gibi dövüştüğünü söylemişti. Ardından ona, erkek gibi yumruk atmayı öğreterek annesini dehşete düşürmüştü. Virginia sadece sıkı yumruk atmayı değil, av tüfeğiyle on beş metreden bir şişenin tepesini uçurmayı da beceriyordu. Sarah ile burun buruna gelene kadar durmadı, bunun için parmak uçlarında yükselmesi gerekiyordu.

"Dans tam senin gibi aptallara göre," diye bağırdı, "senin adın Danseden Aptal Sarah olsun."

Sarah bir dehşet nidası koyuvererek, gözlerini açıp geriye çekildi, ardından öfkelendi. "Sinyor Rossini! Duydunuz mu, *görgüsüz taşralı* bana ne dedi?"

Virginia başını daha da yukarı kaldırdı. "Bu görgüsüz taşralının yirmi bin dönümlük çiftliği var. Bu da demektir ki ben senden daha zenginim, Bayan Danseden *Aptal!*"

"Kıskanıyorsun," diye alay etti Sarah, "çünkü sıska ve çirkinsin ve kimse seni istemiyor... O yüzden buradasın ya!"

Virginia pat diye topuklarının üzerine indi. İçinde keskin bir acı duymuştu. Çünkü Sarah doğruyu söylüyordu. Kimse onu istemiyordu, yapayalnızdı, ah buna nasıl üzülüyordu.

Sarah onu zayıf noktasından yakaladığını görüyordu. Gülümsedi. "Herkes biliyor. Herkes biliyor ki reşit olana kadar burada kalacaksın. Üç koca yıl, Bayan Hughes. O övündüğün *çiftliğine* dönene kadar buruşuk bir ihtiyar olup çıkacaksın!"

"Yeter," dedi Sinyor Rossini. "Siz iki hanım şöyle..."

Virginia, hocasının sözünün gerisini dinlemedi. Koşarak dans salonundan çıktı, arkasından konuştuklarını biliyor, Sarah'dan, öteki kızlardan, dans hocasından, bu okuldan nefret ediyordu. Hatta ailesinden de... Onu nasıl bırakırlardı? *Nasıl?*

Koridorda yere çöküp dizlerini göğsüne çekerek acısının geçmesi için dua etti. O şimdi Tanrı'dan bile nefret ediyordu, çünkü

geçen sonbahar o korkunç yağmurlu günde meydana gelen feci patlamada onların canını almıştı. "Ah, baba," diye fısıldadı sıska dizine doğru. "Seni ne çok özledim."

Ağlamaması gerektiğini biliyordu. Birisinin onu ağlarken görmesindense ölmeyi tercih ederdi. Ama bu kez yalnızlık çok ağır gelmişti, çok üzgündü. Daha önce kendini hiç bu kadar yalnız ve üzgün hissetmemişti. Güneşli günler olmuştu babasıyla birlikte çiftliklerinde at bindikleri ve şöminenin karşısında geçirdikleri akşamlarda annesi el işi yapar, babası okurdu. Her birini doğduğundan beri tanıdığı bir ev dolusu köleleri vardı. Virginia'dan iki yaş büyük bir ev kölesi olsa da hayattaki en iyi arkadaşı Tillie vardı. Gözlerini kırpıştırıp derin derin nefes alarak dizlerini iyice kendine doğru çekti. Biraz sonra kendini toplamıştı.

Sakinleştikten sonra dik oturdu. Sarah ne demişti? Reşit oluncaya kadar okulda kalacaktı. Ama buna imkân yoktu! Daha yeni on sekizine girmişti, yani üç koca yıl daha bu korkunç hapishaneye mahkûmdu.

Virginia ayağa kalktı, siyah yas eteğinin tozunu silkmedi bile. Trajik araba kazası annesiyle babasının canını alalı altı ay olmuştu ve müdire hanım Virginia'nın yastan çıkması yönündeki görüşünü ifade etmiş olsa da o bunu kesinlikle reddetmişti. Ailesinin yasını bütün ömrü boyunca tutacaktı. Tanrı onların ölmesine neden izin vermişti hâlâ anlayabilmiş değildi.

Ancak kesinlikle, o Sarah Lewis cadısı ne dediğini bilmiyordu.

Canı sıkılan Virginia ahşap lambrili koridoru hızla geçti. Amcası Eastleigh Kontu Harold Hughes tek akrabasıydı. Annesiyle babası öldükten sonra taziyelerini bildirmiş ve yasal vasisi olarak onun Richmond'daki Marmott Okulu'na gönderilmesi talimatını vermişti. Virginia bunları pek hatırlamıyordu; hayatı acı ve kederden ibaret bir pusa gömülmüştü. Bir gün kendini okulda bulmuştu, oraya nasıl geldiğini bile bilmiyordu, yalnızca Tillie'yle birbirlerine sarılıp ağlaşarak vedalaştıklarını hayal meyal hatırlıyordu. Keskin acısı biraz yatışınca Tillie'yle mektuplaşmaya başlamıştı. Yaban Gülü, Richmond'ın yüz otuz kilometre güneyinde, Norfolk'un ise birkaç kilometre uzağındaydı. Virginia, amcasının, çiftliğin de vasisi olduğunu ve her şeyin kardeşinin vefatından önceki gibi idare edilmesi emri verdiğini öğrenmişti. Eğer Sarah'nın söylediği doğruysa, Tillie ona mutlaka, vasisinin böyle zalimce bir niyetinin olduğunu haber verirdi. Tabii, Tillie'nin bu konudan haberi varsa...

Tillie ve Yaban Gülü'nü düşününce içi hasretle doluyordu. On sekiz yaşındaydı ve onun yaşında pek çok kadın ya nişanlıydı ya da evlenip kendi evinin hanımı olmuştu. Annesiyle babası ölmeden önce, evlilik meselesini dile getirmemişlerdi, Virginia da o zaman bu durumdan memnundu. Nedenini bilmiyordu ama evlilik –ve genç erkekler– hiç ilgi alanına girmezdi. O, beş yaşında Randall Hughes onu atın sırtına aldığından beri, her gün babasıyla yan yana çalışmıştı. Yaban Gülü'nün her santimetrekaresini, her ağacını, yaprağını, çiçeğini bilirdi. (Çiftlik yirmi bin değil, dört yüz dönümdü ama Sarah Lewis'in ağzının payını vermek için öyle söylemişti.) Tütünü, yani Yaban Gülü'nde yetişen mahsulü. Tütün ekiminin yöntemlerini, toplanan yaprakları işlemenin en iyi yolunu, en iyi mezat evlerini iyi bilirdi. Babası gibi, balya başına fiyatı hırslı bir ilgi ve coşkun bir ümitle takip ederdi. Her yaz babasıyla attan inip tütün tarlalarında dolaşır, yaprakları ellerine alır, taze kokularını içlerine çeker, birlikte hasat tahmini yaparlardı.

Virginia'nın başka görev ve sorumlulukları da vardı. Annesinden daha kibar bir kadın bulunmaz, kimse şifalı bitkilerden onun kadar anlamazdı. Annesiyle birlikte hastaların yanına girerdi. Kölelerden biri hastalanınca onların evine girip çıkmaktan korkmazdı, hatta iyi yara lapası yapardı. Annesi onun doğumlara katılmasına izin vermese de Virginia'nın sıpa doğurtmuşluğu vardı ve çok kere doğuracak bir eşeğin yanında gece nöbetine kalmıştı. Neden şimdi de Yaban Gülü'nün başında bulunarak, başkalfa James MacGregor'la birlikte çiftliği idare etmiyordu? Bu lanet okulda ne işi vardı? O çiftlik idare etmek için doğmuştu. Yaban Gülü onun kanında, ruhunda vardı.

Virginia bir leydi olmadığının farkındaydı. Pantolon diye bir şey olduğunu keşfettiğinden beri pantolon giyiyordu, hem de pantolonu etekten daha çok seviyordu. Bu durum, babasının umurunda değildi; o, kızının lafını sakınmayan hâlleriyle, at binme kabiliyetiyle, keskin gözüyle iftihar ediyordu. Ayrıca onun gözünde kızı güzeldi; ona hep "küçük yaban gülüm" derdi ama babaların her kız babasının gözünde güzeldir. Virginia ise güzel olmadığını biliyordu. Çok zayıf ve olması gerekenden çok saçlıydı. Ama umursamıyordu. O leydi olmak istemeyecek kadar akıllıydı.

Annesi kocasıyla kızına karşı hoşgörülüydü. Virginia'nın erkek kardeşleri doğumda ölmüşlerdi, Virginia o zaman altı yaşındaydı. O zaman annesi, pantolon giyme, at binme ve avlanma konularına başka gözlerle bakmaya başlamıştı. Haftalarca ağlamış, aile kilisesinde dua etmiş ve iyi kötü bir huzur bulmuştu. Ondan sonra gülümsemesiyle sıcaklığı geri gelmişti, ancak konuşmayla sanki konuşmadan anlaşmaya varmışlar gibi, kadın bir daha hamile kalmamıştı.

Virginia kadınların neden leydi olmak istediklerini anlayamıyordu. Leydilerin uyması gereken kurallar vardı. Birçok kural can sıkıcıydı ama bazıları vardı ki onlar tam anlamıyla ağırdı. Leydi olmak, Yaban Gülü gibi güzel bir evde yaşamayan bir köle olmak demekti. Leydi olmak, prangaya vurulmaktan farksızdı.

Kararını vermiş olan Virginia, okul müdiresinin kapısı önünde durdu. Sarah Lewis doğru söylese de söylemese de bir önemi yoktu. Artık eve gitme vakti gelmişti. Karar vermek ona iyi gelmişti. Ebeveyni öldüğünden beri ilk kez kendini güçlü ve cesur hissediyordu. Bu harika bir histi. Rahip kapılarına gelip ebeveyninin öldüğünü söyleyene kadar hep böyle hissetmişti.

Maun kapıyı çaldı.

Tombul ve hoş bir hanım olan Bayan Towne onu içeri çağırdı. Yumuşak gözleriyle, Virginia'nın genellikle ışıl ışılken şimdi vakur bir ifade taşıyan gözlerine baktı. "Dans etmeyi er ya da geç öğrenmeniz şart, Bayan Hughes."

Virginia yüzünü astı. Okulda sevdiği tek kişi okul müdiresiydi. "Niye?"

Bayan Towne biraz şaşırmıştı. "Oturun, hayatım."

Virginia oturdu, sonra bacaklarının açık hâlde, ellerinin koltuğun kollarından aşağı sallanmakta olduğunu fark ederek hemen toplandı. Bunu hanım hanımcık olmak istediğinden değil, müdireyi kızdırmamak için yapıyordu. Dizlerini birbirine yaklaştırıp ellerini kavuşturdu ve o anda pantolonunu giyip ata biniyor olsa ne güzel olacağını düşündü.

Bayan Towne gülümsedi. "Canım, uyum göstermek o kadar zor bir şey değil."

"Çok zor bir şey." Virginia aynı zamanda çok inatçıydı. Annesi kızının bu huyundan çok şikâyet *ederdi*.

"Maalesef ki var. Ne de olsa o senin vasin."

Virginia kaskatı oturuyordu. "Bay King, buraya gelişimin sebebi, sizden borç para alıp babamın borçlarını ödemek, Yaban Gülü'nü satıştan ve hatta olası tasfiyeden kurtarmak."

Charles şaşkın şaşkın bakıyordu.

Virginia umutsuzca gülümsedi. "Küçüklüğümden beri babama çiftliği çekip çevirmesinde yardımcı oldum. Kimse tütün ekip biçmeyi, tütünün sevk ve satışını benden iyi bilemez. Sizi temin ederim, efendim, paranızı, mümkün olan en kısa zamanda, faiziyle birlikte geri ödeyeceğim. Ben..."

"Virginia," diye söze başladı Charles, aşırı kibar bir biçimde.

Virginia'yı bir telaş aldı. Ayağa fırladı. "Ben bir kadın olabilirim, on sekiz yaşında olabilirim ama Yaban Gülü'nü nasıl idare edeceğimi biliyorum! Babam dışında kimse de bunu benden iyi bilemez. Size yemin ederim efendim, son kuruşuna kadar paranızı geri ödeyeceğim! Babamın borçlarını ödemek için ne kadar para lazım?" diye haykırdı çaresizce.

Charles, kıza acıyarak bakıyordu. "Evladım, babanın borçları yirmi iki bin doları buluyor."

Bu şok ona öyle ağır geldi ki kalbi durdu, dizleri çözülerek sandalyeye çöktü. "*Hayır.*"

"Amcanın vekiliyle uzun uzun konuştum. Adı Roger Blount, herhâlde sizin buradaki işlerinizi gördükten sonra birkaç gün içinde Britanya'ya dönecek. Yaban Gülü kârlı bir çiftlik değil, Virginia," diye devam etti nazikçe. "Baban yıllarca peş peşe kayıplara uğradı. Ben genç ve tecrübesiz bir genç kıza o miktarda parayı verecek kadar aptal olsam bile bu parayı bana geri ödeye-

bilmenin imkânı yok, o çiftlikle çok zor. Maalesef böyle. Yaban Gülü'nü satmak en akıllıca, en uygun seçenek."

Virginia kalbi, ruhu sancıyarak ayağa kalktı. "Olmaz. Çiftliği sattırmam. Orası *benim*!"

Charles da ayağa kalktı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Virginia, buraya nasıl geldiğini merak ediyorum, senin okulda olman gerekmez mi? Kızım, istersen sana bir kısmet ayarlayabilirim, amcanla da konuşurum. Böylelikle sorunların çözülür..."

"Beni çok zengin bir adamla evlendirmediğiniz müddetçe hiçbir işe yaramaz," diye ağladı Virginia. "Yaban Gülü'nün satılmasına göz yumamam! Neden bana yardım etmiyorsunuz? Bir gün, bir biçimde paranızı geri ödeyeceğim! Ben sözümü tutarım, efendim! Hayatta başka bir şeyim kalmadığını anlamıyor musunuz?"

Charles öyle bakıyordu. "Seni bekleyen çok güzel bir gelecek var, tatlım. Seni temin ederim."

Virginia gözlerini kapayıp şiddetle titredi. Sonra gözlerini açıp adama baktı. "Lütfen bana borç para verin. Eğer babamı, annemi biraz olsun sevdiyseniz, lütfen bana yardım edin."

"Kusura bakma, edemem. Bir genç kıza, bankaya ömrü boyunca geri ödeyemeyeceği miktardaki bir parayı borç olarak veremem."

Virginia vazgeçmiyordu. "O zaman bana kendi hesabınızdan borç verin," diye haykırdı.

Charles şaşırdı. "Virginia, bende o kadar para ne arar? Çok *üzgünüm*."

Virginia kabullenemiyordu. Charles yeni bir başlangıçla ilgili
ir şeyler söylüyordu, Virginia dönüp koşarak bankadan çıktı.
ışarıda bir bağlama kazığına yaslandı, hızlı hızlı soluyor, zan-
ır zangır titriyordu, gözlerinden korku ve çaresizlik yaşları akı-
ordu. Böyle çaresiz kaldığına inanamıyordu.

"Bayan Virginia? İyi misiniz?" Frank onun dirseğinden tutu-
ordu. Sesi endişeli çıkıyordu.

Virginia, adamın siyah gözlerine baktı ama cevap vermedi,
inkü aklına gelen bir fikir onu öylesine çarpmıştı ki konuşa-
ıyordu.

Amcası bir konttu.

Kontlar zengin olurdu.

Parayı amcasından alabilirdi.

"Bayan Virginia?" diye sordu tekrar Frank, bu sefer kızın
rseğini hafifçe sıktı.

Virginia kolunu çekip kalabalık caddeye körlemesine baktı.
bir araba, ne bir at ne de bir yaya görüyordu.

Amcasının Yaban Gülü'nü kurtaracak kadar parası olduğun-
n şüphesi yoktu. Amcası şimdi onun tek ümidiydi.

Ancak belli ki çiftliği kurtarmak istemiyordu aksi takdirde bunu
en yapardı. Demek ki Virginia'nın onunla yüz yüze görüşmesi
ekiyordu. Mektup işe yaramazdı. Mesele çok önemliydi. Anne-
n bazı mücevherlerini satması gerekse dahi Atlas Okyanusu'nu
amcasıyla görüşecek ve onu Yaban Gülü'nü satmaktansa elinde
maya ikna edecekti. Ona yalvarır, durumu izah eder, tartışır,
ga eder, ne yapması gerekirse yapardı; hatta bir yabancıyla bile
nirdi, yeter ki amcası, babasının borçlarını ödemeyi kabul et-
Virginia hemen bir İngiltere seyahati ayarlamalıydı.

Bunu yapabileceğini biliyordu. Babasının da dediği gibi, iste-
mek başarmanın yarısıydı.

İstek onda fazlasıyla vardı, geriye bu işi başarması kalmıştı.

edbella

twilightturk.com

İKİNCİ BÖLÜM

1 Mayıs 1812
Londra, İngiltere

Gelişinin haberi yayılmıştı. Gemisi *Cüretkâr* vakarla limana yaklaşırken, Thames'in kıyılarında heyecanlı bir kalabalık onu karşılıyordu.

Devlin O'Neill kıç güvertesinde gülümsemeden, kollarını göğsünde kavuşturmuş, âdeta bir heykel kadar hareketsiz, uzun ve güçlü vücuduyla dimdik dikiliyordu. Ülkesine döndüğü için bahriyeli üniformasını giymişti. Kuyruklu mavi bir ceket, omuzları süsleyen birer sarı apolet, bembeyaz pantolon ve gıcır gıcır iskarpinler. Siyah keçe şapkasını uçları yanlara bakacak biçimde takmıştı, çünkü yalnızca amiraller şapkayı uçları öne ve arkaya bakacak biçimde takarlardı. Parlak sarı saçları çok uzundu ve atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kalabalık kıpır kıpırdı ve zayıf kadınlar, erkekler ve çocuklar, Londra'nın en fakir sınıflarının tamamı nehrin kıyısından Devlin'in gemisinin yanı sıra ilerliyordu. Bazı kadınlar gemiye çiçek atıyordu.

Bir kahraman karşılaması, diye düşündü adam hiç sevinmeden. İstisnasız herkesin "Majesteleri'nin Korsanı" dedikleri adamın kahraman gibi karşılanması...

Bir yıldır Büyük Britanya'ya ayak basmamıştı. Seçme şansı olsa yine buraya ayak basmazdı ama Donanma Komutanlığı tarafından dördüncü kez çağırıldığı için gelmek zorunda kalmıştı. Ağzını soğuk soğuk büktü. Tek istediği sabit bir yatak ve fahişe olmayan, frengisiz bir kadındı ama ihtiyaçlarını biraz ertelemek zorundaydı. Amirallerin ne istediğini merak etmiyordu, geçen yıl o kadar çok kuralı bozmuş, o kadar çok emre itaatsizlik etmişti ki pek çok sebepten onun kellesini istiyor olmaları mümkündü. Aynı zamanda yeni emirler alacaktı, bunu da sabırsızlıkla bekliyordu. Hiçbir limanda birkaç günden fazla kalmamıştı, en çok bir hafta...

Gözleri gemisinde gezindi. *Cüretkâr*, otuz sekiz toplu bir fırkateyndi, yüksek manevra kabiliyeti ve hızıyla, ancak daha çok kaptanının küstahça ve alışılmadık cesaretiyle tanınırdı. Gemisinin görüntüsünün diğer gemileri ürkütüp kaçırdığını bilir, bu yüzden takip için geceleri tercih ederdi. Pruva ve ana direklerdeki adamlar yelkeni topluyorlardı. Fırkateyn limana girerken elli bahriyeli tüfekleri omuzlarında, hazır ol duruşunda bekliyorlardı. Diğer denizciler de onlarla birlikte duruyor, onun birazdan vereceği izni büyük bir hevesle bekliyorlardı. Üst güverte adamları geminin büyük çapalarını hazırlıyorlardı. Fırkateynin güvertelerinde toplamda üç yüz kişi vardı. Birkaç şalopa, bir ıskuna ve iki savaş gemisi bulunan, iki üç katlı limanların ardından parlak mavi gökyüzünde Londra'nın kuleleri ve çatıları parlıyordu.

Geçen yıl çok kârlı geçmişti. Cebelitarık Boğazı'ndan Cezayir'e, Biscayne Körfezi'nden Portekiz kıyılarına gezip durmuşlardı. Kırk sekiz ganimet ve beş yüzden fazla esir tayfa ele geçirmişlerdi. Görevleri rutindi: Destek konvoylarına refakat etmek, sahil hatlarında devriye gezmek, Fransa'nın kuşatılmasını kuvvetlendirmek. Geceler, habersiz Fransız korsanlarının tepesine binmekle;

gündüzlerse açık denizlerde boş boş dolaşmakla geçiyordu. Geçen yıldan önce de epeyce zengindi, ancak bu son ganimetle, yani altın külçeleriyle dolu bir Amerikan gemisiyle, artık gerçekten çok zengin bir adamdı.

Nihayet dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Ama çocuk titriyor ve hâlâ korkuyordu. Çocuk gitmiyordu. Hiçbir servet, hiçbir güç yetmezdi. Çocuk gözlerini kapayınca babasının, İrlanda toprağında kendi kanı içinde yatan kesik başındaki öfkeli ve göremeyen gözlerini görüyordu.

Devlin, Wexford isyanından üç yıl sonra Adare Kontu'nun müsaadesi ve himayesiyle denize açıldı. Adare o yıl içinde oğlanın annesiyle evlenmiş, ancak kız kardeşi Meg bulunamamıştı. Kont, Devlin'e, denizciliğe alt güvertelerde en düşük seviyeden değil, subay olarak başlaması için bir denizcilik geçmişi uydurmuştu. Devlin çabucak teğmenlik rütbesine erişti. Kısa bir süre Nelson'un amiral gemisinde hizmette bulundu. Trafalgar Savaşı'nda hizmette bulunduğu şalopanın kaptanı ölünce Devlin hemen idareyi ele almıştı. Küçük gemi ancak on topa sahipti ama hayli hızlıydı ve Devlin, *Ceylan*'ı sessizce bir Fransız fırkateyninin gövdesinin rüzgâr altı yanına doğru sokmuştu. Fransız gemisi onlardan çok yüksekte oturduğu için bütün borda ateşleri onların üzerinden geçip gitmişti. Onların kendi silahları dosdoğru koca geminin güvertelerini hedef alabilmiş kendinden daha büyük ve hızlı gemide hemen hasara yol açmıştı. Ganimetini gururla Leghorn'a çekmiş ve kısa bir süre sonra kaptanlığa terfi etmişti. Emrine de *Loretta* adlı hızlı bir ıskuna verilmişti.

Henüz on sekizindeydi.

O zamandan beri de savaş ve ganimetlerin ardı arkası kesilmemişti. Ama en büyük ganimet henüz kazanılmamıştı ve bu, dünyanın hiçbir açık denizinde mevcut değildi.

Daima içinde kaynayan, özenle bastırılmış öfkenin sıcaklığı bir parça daha köpürdü. Devlin ona aldırmadı. Şimdinin *Eastleigh* Kontu Harold Hughes ile gelecekteki hesaplaşmasını düşünmektense, *Cüretkâr*'ın bir ıskuna ile savaş gemisinin arasına girişini seyretti. Kızıl kahve saçlı bir İskoç olan ikinci kaptanı Teğmen MacDonnell'e başını salladı. Mac boruyu kullanarak bir haftalık izin ilan etti. Devlin, adamları sevinip haykırırken biraz tebessüm etti; sonra güvertelerin, sanki gemiden atlama işareti verilmişçesine boşalmasını seyretti. Aldırmıyordu. Mürettebatı birinci sınıftı. Adamlarından ellisi ilk gemisini aldığından beri yanındaydı; mürettebatının yarısı Tilsit Antlaşması'nın bozulmasından bu yana onunla birlikteydi. Hepsi cesur, atılgan, iyi adamlardı. Mürettebatı o kadar iyi bilenmişti ki hiçbiri en tehlikeli emirlerde bile bir an tereddüt etmezdi. Onların sadakatleri, inançları ve disiplinleri sayesinde *Cüretkâr* denizlerin belası hâline gelmişti.

Devlin, mürettebatıyla iftihar ederdi.

Mac adımlarını ona uydurdu, bahriyeli üniforması içinde, sanki kendisine küçük geliyormuş gibi rahatsız görünüyordu. Mac da Devlin gibi yirmi dört yaşındaydı ve bu geçen yıl içinde ilişmişti. Devlin tuhaf bir ikili olduklarını düşündü; kızıl saçlı sa boylu şişman bir İskoç ile buz grisi gözlü uzun boylu sarı bir İrlandalı.

"Ah, karaya alışmam gerek," diye inledi Mac.

Kara ayaklarının altında bir fırtına dalgası gibi kabarırken vlin gülümsedi. Mac'in omzunu sıktı. "Bir günde alışırsın."

"Sakıncası yoksa, bir gün değil, bir hafta lazım bana." Mac sırıttı. Bütün dişleri yerindeydi ve yalnızca bir tanesi çürüktü. "Planın var mı, Kaptan? Ben şöyle ateşli bir fahişe için yanıp tutuşuyorum. İlk durağım orasıdır." Terbiyesizce güldü.

Devlin adamlarına karşı hoşgörülüydü, çoğu gemi kaptanı gibi o da onların limanda fahişelerle beraber olmalarına izin verir, ancak gemi doktoru iyice muayene edebilsin diye kadınları gemiye getirmelerini tercih ederdi. Mürettebatında frengi olsun istemezdi. "Bir hafta önce Lizbon'daydık," dedi tatlılıkla.

"Bir yıl olmuş gibi," diye homurdandı Mac.

Devlin onu bekleyen posta arabasını gördü, posta gemisiyle Sean'a gelişini haber vermişti. "Seni gideceğin yere bırakayım mı Mac?"

Mac kızardı. "Ben şehre gitmiyorum," dedi. West End'den bahsediyordu.

Devlin başını salladı, ona bir hafta sonra öğlen demir almak üzere üç yüz adamıyla birlikte gemide beklendiğini hatırlattı. Britanya donanmasında kimsenin anlayamadığı bir şey vardı, şimdiye kadar Devlin'in gemisinden firar eden olmamıştı. Bu kadar çok ganimet toplayan gemiden kim ayrılmak isterdi ki?

Yarım saat sonra at arabası Londra Köprüsü'nün üzerinde hızla gidiyordu. Devlin tanıdık manzaraya baktı. Fırtınada denizlerde ya da Akdeniz, Kuzey Afrika ve Portekiz'deki egzotik, sıcak limanlarda günler geçirdikten sonra bu şehir karanlık ve pis görünüyordu. Bununla beraber o güzel kadınlardan hoşlanan ve sıradan fahişelerle birlikte olmayı sevmeyen bir adamdı ve gözleri, arabalardaki ve yürüyerek özel dükkânlardan alışveriş eden seçkin hanımlarda dolaşıyordu. Kasıkları karıncalanıyordu. Birçok mektup göndermişti ve bir tanesi İngiliz sevgili-

sineydi. O gece ve bütün hafta boyunca çok güzel vakit geçirmeyi ümit ediyordu.

Donanma Komutanlığı Londra bürosu, Brook Caddesi'ndeki yarım asırlık kireçtaşından heybetli bir binada yer alıyordu. Subaylar, emir subayları gelip gidiyorlardı. Şurada burada kümelenmiş subaylar sohbet ediyorlardı. Devlin ağır ahşap kapıyı açıp yüksek kubbeli geniş bir daire şeklindeki lobiye girince, başlar ona dönmeye başladı. Britanya tarihindeki büyük amirallerin portreleriyle en büyük gemi ve savaşların resimleri duvarları süslüyordu. Sevgilisi, Devlin'e bir süre sonra onun portresinin de oraya asılacağını söylemişti. Konuşmalar azalmaya başladı. Lobiye garip bir sessizlik çökmüştü; Devlin çok eğleniyordu. Kendi adının sağda solda fısıldandığını işitiyordu.

"Kaptan O'Neill, Sör?" Kırmızı yanaklı genç bir teğmen, mermer basamakların dibinde onu selamladı.

Devlin rahat bir tavırla onun selamına karşılık verdi.

"Sizi Amiral St. John'a götüreceğim, Sör," dedi çilli delikanlı. Nasıl olduysa oğlan daha çok kızarmıştı.

"Lütfen," dedi Devlin, elinde olmadan bir iç geçirerek. St. John düşman sayılmazdı, itaatsizlikten hoşlanmazdı ama en iyi kaptanının kıymetini bilirdi. Onu divan-ı harbe çıkarıp halkın gözünden düşürmek isteyen kişi Amiral Farnham idi ve bu günlerde Eastleigh Kontu'nun oğlu Kaptan Thomas Hughes tarafından kışkırtılıyordu.

Amiral St. John onu bekliyordu. Gür beyaz saçlı, ince bir adamdı ve yalnız değildi. Farnham ile Harbiye Nazırı Liverpool Kontu da odadaydı.

Devlin selam vererek odaya girdi. Merakı uyanmıştı, çünkü Liverpool'u West Square'de gördüğünü hatırlamıyordu.

Kapı arkasından sıkıca kapandı. Kısa ve siyah saçlı, zayıf Liverpool ona gülümsedi. "Görüşmeyeli epeyce oldu, Devlin. Otursana. İskoç viskisi mi istersin yoksa konyak mı?"

Devlin rahat koltuğa otururak şapkasını çıkardı. "Konyak, Fransız konyağı mı?"

Kont güldü. "Maalesef."

"Konyak olsun," dedi Devlin, uzun bacaklarını öne uzatarak.

Farnham sinirlenmişe benziyordu. St. John masasına oturdu. "Seni burada görme ayrıcalığını yaşamayalı uzun zaman oldu."

Devlin omuz silkti. "Boğazlar hareketli bir yer, Lordum."

Liverpool kristal sürahiden doldurduğu konyakları Devlin'e ve diğer iki adama verdi.

"Evet, çok hareketli," dedi Farnham. "İşte bu yüzden *Leydi Anne*'i terk etmek çok ciddi bir suç."

Devlin konyağından uzun süren bir yudum aldı, tadını dikkatle tetkik etti ve hem evdeki hem gemideki kendi konyağının çok daha iyi olduğuna karar verdi."

"Kendini savunacak mısın?" diye sordu St. John.

"Yok," dedi Devlin, sonrasında, "tehlikede değildi," diye ekledi.

"*Tehlikede* değil miydi?" Konyak, Farnham'ın boğazına kaçmıştı.

Liverpool başını salladı. "Bay Farnham senin görevden alınmanı istiyor, evlat. O Amerikan yük gemisini takip etmek için *Leydi Anne*'i bırakıp gitmen gerçekten gerekli miydi?"

Devlin hafifçe gülümsedi. "*Özgürlük* altın yüklüydü, Lordum."

"Sen bunu onu Trablus kıyısında görünce mi anladın?" diye sordu St. John.

Devlin, "Para, Lordum, her şeyi satın alır," diye mırıldandı.

"Senin kadar küstah bir kumandan görmedim. Casusun olan adam kim ve nerede?" diye sordu St. John.

"Belki kadındır," diye mırıldandı Devlin. Gerçekten de genellikle Amerikalıların kullandığı hanı işleten Malta'daki eksik etek de aynen öyleydi. "Ve ben casus tutuyorsam, bu yalnızca beni ilgilendirir. Bu durumun bana emirlerimi uygulumakta yardımı dokunduğu için bu soruyu ebediyen gömelim."

"Emirlere uymuyorsun ki!" dedi Farnham. "Sana verilen emre göre *Leydi Anne*'i Lizbon'a götürecektin. Şanslısın, gemi düşmanların istilasına uğramadı..."

Sonunda sinirlenmişti ama tembel tembel oturmasını değiştirmedi. "Şansın bu işle ilgisi yok. *Cebelitarık benim hâkimiyetimde.* Bu da demek ki Akdeniz benim hâkimiyetimde, çünkü hiç kimse beni geçmeden oraya giremez. *Leydi Anne* için hiçbir tehlike yoktu, sağ salim Lizbon'a gitmesi bunun ispatıdır."

"Şimdi epeyce zenginsin de," diye mırıldandı Liverpool.

"Ganimet Kaledeki aracımız sayesinde geldi," dedi. Cebelitarık'tan bahsediyordu. *Özgürlük* gemisini oradaki İngiliz ganimet aracısına kadar çekmişti. Ganimetten sekizde üçlük payını aldı, bu da yüz bin sterlin ediyordu. Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar zengindi ve bir süre önce bu durum kendi beklentisinin çok üzerine çıkmıştı.

"Ancak ben *Leydi Anne*'in kaderine aldırmıyorum, o bir tekmi," dedi Liverpool. "Ve sen emirlere basbayağı itaatsizlik etğin hâlde hepimiz meseleyi göz ardı etmeye hazırız. Öyle demi beyler?"

St. John kuvvetle başını salladı, ancak Devlin, Henry Farnham'ın bu zorla kabul ettiğini biliyor ve bundan büyük zevk duyuyordu.

"Ben bu lanet savaşı bitirmek istiyorum, hem de derhâl." Liverpool mecliste konuşma yapar gibi ayakta dikiliyordu. "Ufukta bir başka savaş var ki her ne pahasına olursa olsun durdurulmalıdır."

"Sen de bu sebepten buradasın," diye ekledi St. John.

Devlin koltuğunda doğruldu. "Amerikalılarla savaşa girmek hata," dedi.

Farnham'dan bir ses çıktı. "Sen İrlandalısın, asi tarafın ölmemiştir."

Devlin, adamı boğmak için can atıyordu. Bu isteği geçene kadar ne kımıldadı ne konuştu. "Kesinlikle. Amerika kardeş ulustur, tıpkı İrlanda gibi. Ne olursa olsun onunla savaşmak hatadır."

Liverpool açık konuştu. "Denizlerin tam hâkimi olmayı sürdürmemiz gerek, Devlin, bunu sen de biliyorsun."

"Onun bağlılığı bencilce nedenlerden ileri geliyor. İngiltere onun umurunda değil, o yalnızca denizcilikte elde ettiği servete önem veriyor," dedi Farnham ateşli ateşli.

"Biz burada Devlin'in bağlılığını sorgulamıyoruz," dedi Liverpool sertçe. "Donanmadaki hiç kimse Majesteleri'ne onun kadar sadakat, azim ve başarıyla hizmet etmedi."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Devlin alaycı bir şekilde. Ama bu doğruydu. Denizlerde onun savaş şöhreti rakip tanımıyordu.

"Savaş daha bitmedi, sen de biliyorsun, Devlin; çünkü sen Cebelitarık Boğazı'nda da Akdeniz'de de herkesten çok gezdin. Oradaki hâkimiyetimiz hâlâ tartışmasız. Bu odadan yeni emirler almış olarak çıkacaksın, ancak senden bu emirleri gereğince yerine getireceğin sözünü almam gerek."

Devlin ilgiyle kaşlarını kaldırdı. Liverpool sözü nereye getiriyordu? "Dinliyorum," dedi.

"Şöhretin senin önünde yürüyor," dedi St. John. "Senin denizcilik taktiklerinin, ne kadar alışılmadık olsalar da üstünlüğünü ve bir gemiye çıkacaksan yanında dövüşecek adamlar gereceğini, bu adamlar için de ağızlarında yedek birer bıçak tamanın mesele olmadığını, Akdeniz'de ve o sahillerin açıklarındaki her düşman ve korsan bilir."

Bu da yalan değildi. Devlin ekseriyetle bir uyarı ateşinden onra adamlarıyla gemiye çıkardı. Genellikle direnişle karşılaşmazdı ve artık bundan sıkılmaya başlamıştı.

"Bence senin şöhretin o kadar muazzam ki Amerikan kıyılarında bile düşman senin gemini görünce kaçar."

"Beni şımartıyorsunuz," diye mırıldandı.

Liverpool sözü aldı. "Amerikalılarla savaşa *engel olmak* istiruz." Devlin'e baktı. "Seni oraya göndermek kümese bir tilki nderip ondan sonra sapasağlam, mutlu horoz ve tavuklar bekneye benzer. Sen batıya gönderilirsen, evlat, emirlere uyaca a söz vermeni istiyorum, düşmanları korkutacak ama gemiine el koymayacaksın. Ülkenin sana ihtiyacı var, Devlin ama rsan numaralarına yer yok."

Bu adamlar gerçekten ondan batıya gidip Amerikan tica gemisiyle donanmasına dadılık yapmasını mı bekliyorlardı? şlerine düşüp tehdit edecek, geri çevirecek, sonra da çekile miyim?" Dalga mı geçiyordu bunlar?

"Evet, senden istediğimiz özetle budur. Hiçbir Amerikan malı upa'ya giremez, bu değişmedi. Değişen, çatışma kuralları. Hiçgeminin el konulup batırılmasını, kimsenin canına kastedilini istemiyoruz."

Devlin ayağa kalktı. "Başkasını bulun," dedi. "Ben bu sefere uygun kişi değilim."

Farnham hem memnuniyetle hem inanamayarak güldü. "Doğrudan emirleri bile geri çeviriyor! Peki onu, bu itaatsizliği sebebiyle ne zaman asacağız?"

Devlin bu sersem ihtiyara çenesini kapamasını söylemek istiyordu. "Benim gibi bir serseriyi böyle bir göreve göndermek, Lordum," dedi Liverpool'a, "büyük bir hata olur."

Liverpool onu dikkatli dikkatli inceliyordu. Sonra hayli soğuk bir biçimde gülümsedi. "Ben öyle düşünmüyorum. Çünkü seni sandığından çok daha iyi tanıyorum." Yanındaki iki amirale döndü. "Bize biraz müsaade eder misiniz, beyler?"

İki adam da şaşırdı ama ikisi de başlarını sallayıp odadan çıktılar.

Liverpool gülümsedi. "Şimdi biraz iş konuşalım, ha, Devlin?"

Devlin cevaben dudaklarının köşelerini yukarı doğru kıvırdı ama bir darbe mi yoksa bir hediye mi alacağını bilmediğinden, bekledi.

"Ben senin oyununu çözmüş bulunuyorum, Devlin." Konuşmasına ara verip içkilerini tazeledi. "Damarlarında İrlanda kanı dolaşıyor ve donanmaya katıldığında sen de fakir bir İrlandalı'ydın. Şimdiyse Thames'te bir evin var, Adare'den ailenin evini satın aldın ve hem bankada hem de mahzenlerde kimbilir ne çok altının vardır. O kadar zenginsin ki artık işimize yaramazsın." Kaşlarını kaldırdı.

"Beni öyle vatanperverlikten yoksun gösterdiniz ki," diye mırıldandı Devlin. Liverpool hemen hemen haklı sayılırdı.

"Yine de iyi bir adamsın, iyi bir aileden geliyorsun, hep denizlerdesin, daima bir ganimet kazanırsın, sürekli savaştasın – karaya çıkmazsın, evde sıcak şöminenin karşısında oturmazsın." Susup ona uzun uzun baktı.

Devlin huzursuz olmuştu. Bunu gizlemek için konyağını yudumladı.

"Bu kadar hızlı ve sık yolculuk edebilmeni sağlayan şeyi merak ediyorum." Siyah kaşlarını havaya kaldırmıştı.

"Bence abartıyorsunuz. Ben sıradan bir denizciyim, Lordum."

"Bence öyle değil. Bence davranışlarının daha derin, karmaşık sebepleri var ama bunları ben asla öğrenemeyeceğim sanırım." Gülümseyip içkisini içti.

Çocuk korkuyla titriyordu. Bu yabancı bu kadar şeyi nereden biliyordu?

"Zengin bir hayal gücüne sahipsiniz, Lordum." Devlin soğukça gülümsedi.

"Daha şövalyelik kazanacaksın, Kaptan O'Neill," dedi Liverpool.

Devlin şaşırmıştı. Demek ki önce darbe, sonra hediye olacaktı.

Bir zamanlar ataları kraldı ama bir yüzyıl süren hırsızlık-ır, onları kiracı çiftçilerin hayat seviyesine indirmişti. O bunu eğiştirmişti. Altın külçesiyle satın almaya gidince üvey babası skeaton'ı ona memnuniyetle satmıştı. Thames Nehri kıyısındaki i de iki yıl önce Eastleigh Kontu mali koşullar yüzünden sa-a çıkarmak zorunda kalınca almıştı. Liverpool, Devlin'in do-nmayı, servetle gelen güvenceye ulaşmak için kullandığını bi-ordu. Ama bunun nedenini bilmiyordu, bunu bilemezdi.

"Devam edin," dedi Devlin yavaşça, ancak terlemeye başlamıştı.

"Biliyorsun ki şövalyelik farklı bir olasılıktır, yalnızca emirleri uygulaman gerekir."

On yaşındaki oğlan çocuğu bu payeyi istiyordu. Babasının soğukkanlı bir cinayete kurban gidişine şahit olmuş çocuk bu payeyi, onun serveti istediği kadar istiyordu, çünkü güvencesi de gücü oranında artacaktı.

Devlin, bu çocuktan nefret ediyor, onu istemiyordu. "Beni şimdi şövalye yapın," dedi, "beklenmedik ve zayıflatan koşullar engellensin, ben de Amerika'ya gidip onun kıyılarını zarar vermeden koruyayım."

"Lanet olsun, O'Neill." Ama Liverpool gülümsüyordu. "Anlaştık," dedi sonra. "Önümüzdeki hafta denize açılmadan önce Sör Kaptan O'Neill olacaksın."

Devlin içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sevinçten uçuyor, yakında alacağı şövalyelik payesini düşünüyordu. Kalbi vahşi bir zevkle çarpıyordu, ezeli düşmanı Eastleigh Kontu'nu, babasını öldüren adamı düşündü.

"Şatonu nerede istersin?" diye soruyordu Liverpool latif bir tavırla.

"Hampshire'ın güneyinde," dedi. Çünkü o zaman şatosu Eastleigh'e en fazla bir saatlik mesafede olacaktı.

Devlin gülümsedi. İntikamını yıllardır hazırlıyordu. Daha on yaşından beri biliyordu ki düşmanını yenmek için güçlü ve zengin olması şarttı. Donanmaya bu serveti ve gücü kazanmak için girmişti ama mahvetmek istediği adamdan on kat fazla zengin olacağını hiç düşünmemişti. Artık fazla bir önemi kalmasa da biraz daha silah depolayacaktı. Eastleigh zaten yoksulluk sınırındaydı, çünkü Devlin, adamı yıllardır yavaş yavaş yok etmekteydi.

Zaman zaman Londra'da yolları kesişirdi. Eastleigh onu iyi tanıyordu. Londra'da ilk karşılaştıkları anda nasıl olduysa onu tanımıştı. Devlin on altı yaşındaydı ve onun en küçük oğlu Tom Hughes'la bir fahişe yüzünden düelloya girişmişti. Fahişenin kaderi, oğluna zarar vermek suretiyle Eastleigh'in canını yakmak için bahaneydi. Bu, Devlin'in tehlikeli oyununun başlangıcıydı.

Adamları onun belli başlı madenlerini kundaklamış, değirmeninde bir dizi grevi tetiklemiş ve kiracılarını topluca daha düşük kira talebine teşvik ederek Eastleigh'i bunu kabul etmeye zorlamıştı. Kont'un mali durumu ciddi hasarlar almış, sonunda aile mülkünü satma sınırına kadar gelmişti. Devlin o günü iple çekiyordu; orayı doğrudan kendisi satın alacaktı. Bu arada Kont'un en iyi aygırını, en gözde şampiyon av köpeklerini ve Greenwich'teki evini elde etmişti. Ancak öldürücü darbe, Kont'un ikinci karısı Eastleigh Kontesi Elizabeth Sinclair Hughes'tu.

Çünkü son altı yıldır Elizabeth, hevesle adamın yatağına giren kadın olmuştu.

Şimdi bile şüphesiz onu bekliyordu. Gitme vaktiydi.

Waverly Malikânesi hemen hemen bir asırdır Eastleigh kontlarına ait olmuştu ama iki yıl önce bir dizi şanssızlık sonucu Kont burayı satışa çıkarmak zorunda kalmıştı. Büyük, kireçtaşından evin iki kulesi, üç katı, bir taraçası, tenis kortları ve nehir kıyısına kadar inen bahçeleri vardı. Devlin evine, mesleğinin ilk yıllarında elde ettiği bir ganimet olan İtalyan yatıyla geldi. Mükemmelen kırpılmış ağaçlara, itinayla biçim verilmiş bahçelere ve evin kara duvarlarına tırmanan güllere bakarak, hafif hafif salanmakta olan iskeleye indi.

Hiç etkilenmeyerek evin, muhteşem nehir ve şehir manzaralı bir terasının bulunduğu arka tarafına giden yolda yürümeye başladı. Sandalyeden bir adam kalktı. Devlin onu hemen tanımıştı, adımlarını hızlandırdı. "Tyrell!"

Adare kontluğunun varisi ve Devlin'in üvey kardeşi Tyrell da Warenne, karşılamak üzere hızla ona doğru yürüdü. Babası gibi Ty da uzun boylu, esmer ve lacivert gözlüydü. Geceyle gündüz kadar farklı olan adamalar kucaklaştılar.

"Ne güzel bir sürpriz," dedi Devlin üvey kardeşini gördüğüne sevinerek. Hiç de sevinmediği yuvaya dönüş, adam için birdenbire cazip hâle gelmişti.

"Sean senin eve döndüğünü söyledi, ben de şehirde bazı işlerim olduğundan gelip gelmediğine bir bakayım dedim. Bakıyorum, zamanlamam mükemmel." Tyrell sırıttı. Tehlikeli güzellikte bir erkekti ve başından birçok aşk macerası geçmişti.

"İlk kez," diye dalga geçti Devlin, ikisi birlikte terasa doğru yürürken. "Annem nasıl? Kont?"

"İyiler, her zamanki gibi ve senin ne zaman eve gideceğini merak ediyorlar," dedi Tyrell manalı manalı bakarak.

Devlin bu konuya girmemeyi tercih ederek, teras kapılarını açıp zarifçe döşenmiş büyük salona girdi.

"Az önce Güney Atlantik'e bir sefer görevi çıktı," dedi. "Tabii daha resmîleşmedi."

Tyrell onu omzundan tutunca Devlin ona doğru dönmek zorunda kaldı. "Amiral Farnham, *Leydi Anne* yüzünden çok kızgın, Dev. Nereye gitsem bu konuda kulağıma bir şeyler geliyor. Aslına bakarsan babam bile Farnham'ın sana karşı komplo kurduğunu işitmiş. Bunun senin son seferin olduğunu sanıyordum." Bakışı karanlık ve açıkça suçlayıcıydı.

Devlin tam zile uzanmak üzereyken, uşak onu gördüğüne sevinmiş gibi gülümseyerek belirmişti. Devlin bu İngiliz'in bir İrlandalı'ya hizmet etmekten hoşlanmadığını biliyordu; bu da kendisinin hoşuna gittiği için şatoyu aldığında Eastleigh'in hizmetlilerini göndermemişti. "Benson, dostum, bize yiyecekle bir şişe kırmızı şarap getir."

Sonra Devlin tekrar üvey kardeşine döndü. Ailenin diğer üyeleri gibi Tyrell da onun denizde çok uzun süre kaldığını düşünüyordu ve görevinden istifa etmeye ikna için genel bir gayret vardı. "Bana şövalyelik teklif edildi, Ty."

Tyrell bir an için şaşkınlıkla bakakaldı; sonra gülümseyerek Devlin'in sırtını sıvazladı. "Bu güzel bir haber," dedi. "Harika!"

"Materyalist olduğum için bu fırsatı geri tepemezdim."

Tyrell ona dikkatlice bakıyordu. "Ardında bir fırtına patlamaya hazır. Dikkatli olmalısın, Dev. Eastleigh'in, bu evi aldığın için sana hâlâ kızgın olduğunu sanıyorum. Tom Hughes, Donanma Komutanlığı'nda genel bir askerî mahkeme için lobi yapıyor," dedi. "Senin hakkında çirkin dedikodular yayıyor."

Devlin tek kaşını kaldırdı. "Ne dediği hiç umurumda değil."

"Seni Fransız korsanlara sınırsız hoşgörü göstermekle suçladığı söyleniyor. Yani yüklü bir miktar karşılığında bazılarının, ermiş olduğun ağın gözeneklerinden geçivermesine izin vermişsin. Bu tür söylentiler mesleğine ve şahsına zarar verir," diye uyardı Tyrell.

"Ben bunu düşünmüyorum da sen niye canını sıkıyorsun?" diye sordu Devlin sakin sakin, ama Thomas Hughes'u düşünüyordu. Hughes, amiral ve diğer subaylarla birlikte lüks içinde yaşadığı o süslü amiral gemisi hariç hayatında hiç denize açılmamıştı. Buna rağmen Devlin'le aynı rütbeyi taşıyordu, ancak Devlin, onun parktaki gölde oyuncak bir gemiyi bile yüzdürmekten aciz olduğunu biliyordu. Aslında Lord Kaptan Hughes bütün zamanını hizmetinde olduğu birtakım amirallere dalkavukluk ederek geçiriyordu. Devlin, Tom'un ondan nefret ettiğinin farkındaydı ve bundan sınırsız bir zevk duyuyordu. Fahişe için düelloya tutuştukları zaman onu yaralamamış olduğu için pişmandı. "Tom Hughes'tan korkmuyorum," dedi kuru bir tonlamayla.

Tyrell iç geçirdi, bu sırada Benson, her biri yemek tepsisi taşıyan iki erkek hizmetçiyle içeri girdi. Nehre karşı çabucak küçük bir masa hazırlanırken, iki adam da sessizdi. Benson eğilip selam verdi. "Başka bir şey var mıydı, Kaptan?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Devlin. Uşaklar salondan çıkınca kardeşine bir kadeh şarap uzatıp terasa bakan pencereye yürüdü. Manzaradan çok da zevk almayarak camdan baktı.

Askeaton'ı düşünmemek mümkün değildi.

Tyrell da peşinden o manzaralı pencereye gitti. Devlin'in düşüncelerini okumuş gibi, "Altı yıldır eve uğramıyorsun," dedi.

Devlin eve en son ne zaman gittiğini gününe ve saatine kadar biliyordu, ancak gülümseyerek, şaşırmış gibi göründü. "O kadar olmuş mu?"

"Neden? Neden kendi evinden uzak duruyorsun, Dev? Herkes seni çok özlüyor. Sean, Askeaton'ı çok iyi idare ediyor ama senin daha iyi idare edeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Her istediğimde İrlanda'ya gitme imkânım yok," diye mırıldandı Devlin. Yalan da sayılmazdı ama o yalnızca soruyu geçiştiriyordu, ikisi de bunu farkındaydı. İstediği zaman İrlanda'ya gidebilirdi.

"Sen tuhaf bir adamsın," dedi Tyrell sertçe. "Senin için meraklanan bir tek ben değilim, bunu bilesin."

"Anneme çok iyi olduğumu söyle. Bir Berberi prensine altın taşıyan bir Amerikan yük gemisini ele geçirdim, rehineleri için fidye olarak," dedi Devlin rahatça. "Ganimetteki hissemle, bir iki rehineyi fidye ödeyerek kurtarabildim."

"Annene bunu kendin söylesene," dedi Tyrell açıkça.

Devlin arkasını döndü. Askeaton burnunda tütüyordu ama geçmiş yıllarda evinin kesinlikle gitmemesi gereken bir yer olduğunu öğrenmişti. Çünkü orada hatıralar peşini bırakmıyor, onu yiyip bitiriyordu; orada, o çocuk hâlâ yaşıyordu.

Birkaç saat sonra bolca içtiği şaraptan çakırkeyif olmuş hâlde Devlin merdivenleri tırmanıyordu. Tyrell, Adare'lerin Mayfair'deki evine gitmişti. Devlin'in özel odaları ikinci katın bütün bir kanadını kaplıyordu; evi aldığında, Eastleigh Kontu'nun kendisini tahrip eder gibi, ana süiti tamamen tahrip etmişti. Birbirinden şık salonların içinden, başkalarının seçtiği vazo ve sanat eserlerinin, hiç çalınmamış bir piyanonun yanından geçerken, evde –kitapları haricindeki– hiçbir şeyin ona zevk vermediğinin farkındaydı. Ama bu evi zevk için satın almamıştı. Bu evi tek bir amaçla satın almıştı: İntikam.

Yatak odasının kapısında bir hizmetçiyle karşılaştı. Bu kumral saçlı, beyaz tenli güzel varlık kızarıp terliyordu, Devlin bir an onu yatağına çağırmayı düşündü. Ama kız onu görünce daha çok kızarıp ufak bir çığlık koparırak koridora doğru kaçtı.

Devlin keyifle kızın arkasından bakarken, onu böyle kaçıranın ne olduğunu merak ediyordu. Niyeti o kadar belli miydi? Azmıştı, orası kesin, ancak henüz tahrik olmamıştı.

Sonra yatak odasına girdi ve anladı.

Devasa yatağının ortasından sarışın bir Afrodit yükselmiş; tül gibi incecik iç çamaşırı koyu renkli, diri uçları olan dolgun, yüksek göğüslerini, yuvarlak, gösterişli kalçalarını, etli bacaklarını ve aradaki koyu yakut rengindeki üçgeni okşuyor ve meydana çıkarıyordu.

Elizabeth Sinclair Hughes ona gülümsüyordu. "Mesajını aldım ve hemen kalkıp geldim."

Ona bakarken kasıkları doluyordu. Bu kadın onun düşmanına, ufak ama ağır darbelerle intikamını aldığı adama aitti ve onu başka hiçbir kadının yapamadığı kadar tahrik ediyordu.

Elizabeth çok güzeldi ve şimdi yeşil gözleriyle dosdoğru onun şişkin kasıklarına bakıyordu. "Senin ilgiye ihtiyacın var, Kaptan," diye mırıldandı.

Kıpkızıl kan beynine hücum ederek ona doğru ilerledi, bir yandan gömleğini çıkarıyordu. Hücum eden kanla birlikte vahşi ve kontrolsüz şehvet –kan şehveti– de geldi. İçindeki hayvan hep bu anda ortaya çıkıyordu. Devlin yatağa çıkarken, onun üzerine de çıkıp kadını yatırdı; pantolonunu indirip iri kütüğünü onun içine sokuverdi.

Zaten istekli ve ıslanmış olan Elizabeth zevkten bağırıyordu. Devlin, Eastleigh Kontu'nun şimdi beyaz saçlı, şişmanlamış ve elli yaşındaki, sonra on dört yıl önceki daha zayıf, genç ve zalim hâlinin hayalleri zihnine doluşurken, elinden geldiğince hızlı ve sertçe gidip geliyordu. Nefreti sınır tanımıyordu. Nefreti şehvetle karışıyordu. Ağzıyla kadının ağzını buldu ve acıtarak, ezerek öperken âdeta hayvanlaşıyordu. Elizabeth bu durumun farkında bile değildi. O, Devlin'in terden kayganlaşmış sırtına yapışmış, kendi coşkunluğu içinde çılgın gibi bağırıyordu.

Devlin de rahatlamak istiyordu, ancak nefret, zevk ve şehvet öylesine muazzam ve tatminkârdı ki boşalmayı reddediyor, gidip gelmelerinin hızını ve şiddetini artırıyordu. Ama o nasıl kadının üzerine çöreklendiyse, şimdi çirkin hatıralar da onun üzerine çöreklenmişti... Karanlık ve korkunç bir geçmişin çirkin, kanlı parçaları çabucak geliyordu: Küçük bir oğlan çocuğu, başsız bir adam, kesik bir baş, görmeyen gözler, bir kan gölü.

Onu doruğa ulaştıracak dalga, yoğun ve artan bir haz dalgası bir öfke ve acı dalgasına dönüşürken altındaki kadını unutmuş; gabya yelkeni gibi, gelen dalgaya çabucak kapılmıştı. Bu dalga beraberinde onun peşini bırakmayan hatıraları da getirmişti. *Babasının öfkeli, görmeyen gözleri şimdi onu suçluyordu. Ölmeme izin verdin, ölmeme izin verdin.* Devlin'in artık istediği tek şey kaçmaktı ve boşalınca o da aynen öyle yaptı.

Bir anlık huzur ve teselli bile yoktu. Hemen bilinci yerine gelerek, tepesinde olduğu kadını, onun boynuzladığı erkeği hatırladı, artık mutlaka gömmesi gereken korkunç anıları hatırladı. Nefes nefese bir hâlde yana devrilerek, Kontes'ten uzaklaştı. O anda içi, ona fena hâlde tanıdık gelen bir boşluk hissiyle kaplandı. Bu his ne kadar büyük, ne kadar boş, ne kadar muazzamdı.

Devlin ayağa fırladı.

"Tanrım, gören de bütün bir yıl sevişmediğini sanır," diye mırıldandı Elizabeth tatmin olmuş bir iç çekişle. Sonra hafif, keyifli bir tebessümle gözlerini ona çevirdi, bakışları onun dar kalçalarıyla, kaslı bacaklarında dolaştı.

Çıplak hâlde odanın öbür ucuna gidip çabucak kendine bir kadeh şarap doldururken, Devlin kadının sözlerini işitmiyordu bile. Her zamanki gibi, asla unutmamakla lanetlendiği hatıralar-

dan sarsılmış bir hâlde, hepsini bir yudumda içti. Kadehi bitirdi ve o hayvanı inine gönderene kadar mücadele etti.

"Hiçbir şey değişmiyor, değil mi Devlin?" diye sordu Kontes, doğrularak.

Devlin bir bardak daha şarap doldurarak ona doğru yürüdü, erkekliğinin uyandığını hissediyordu. Kontes'in bakışı kasıklarına kaydı ve kadın gülümsedi. "Sen de insanı hiç şaşırtmıyorsun, Devlin."

"Bunu kolaylıkla değiştirebilirim," dedi gelişigüzel bir biçimde, ona şarap kadehini vererek. Bu arada da durup kadının göğüslerine hayranlıkla baktı. "Sen de hiç değişmemişsin," diye ekledi.

"Kötü şöhretine rağmen, çok nazik bir beyefendisin," dedi Kontes, keyifliydi ve gülümsüyordu. "Ben bir sene yaşlandım, önceki yıla göre biraz daha şişman ve şehvetliyim."

"Değişmemişsin," dedi Devlin ısrarla ama şimdi Kontes'in göz kenarlarındaki kırışıklıkları ve belindeki hafif kalınlaşmayı fark ediyordu. Elizabeth ondan epeyce büyüktü, ancak Devlin kadının yaşından tam olarak emin değildi. Hiç merak edip sormamıştı. İki yetişkin kızı vardı ve tam emin olmamakla birlikte, en büyüğü on dört-on beş yaşlarındaydı. İki kız da Eastleigh'den değildi.

"Sevgilim, sessizce yanımda yatman mümkün mü acaba?" diye sordu Kontes, bardağını elinden bırakıp Devlin'in bacağının içini okşayarak.

Devlin yıldırım hızıyla sertleşiverdi. "Senin yanındayken farklı biri gibi görünmeye çalışmadım. Ben sessiz bir adam değilim."

"Hayır, sen Majesteleri'nin Korsanı'sın, çünkü maceraların yemek sohbetlerinde dile geldiğinde, sana böyle denildiğini duyuyorum." Eli yukarı doğru tırmandı, bacağını okşarken elinin tersi adamın organına sürtünüyordu.

"O yemekler ne sıkıcıdır." Ne dedikleri umurunda bile değildi, bunu söylemeye gerek duymadı. Kontes sevişme seansının ardından çene çalmayı çok severdi. Devlin son altı yılda Eastleigh hakkındaki çoğu bilgiyi kadından almıştı, kadını konuşmaya teşvik ederdi.

Şimdi de, "Seni özledim, Dev," diye mırıldanıyordu.

Söyleyecek bir şey yoktu; Kontes'in elini alıp irileşmiş uzvunun üzerine bastırdı. "Göster," dedi.

"Tam bir kumandan gibi konuştun," dedi kadın boğuk sesiyle. Başını eğdi.

Devlin emir vermek istememişti ama artık ağzından her sözü emir verir gibi çıkıyordu. Kımıldamıyor, sabırla onun hafif hafif ısırıp yalamasını bekliyordu, kadın bunu yaparken de hevesizce onu seyrediyordu.

Eastleigh bir gün ilişkilerini öğrenecekti, bunun zamanınaysa karar verecekti.

Kontes birdenbire başını kaldırıp ona gülümsedi. "Sen de bir gün bana beni özlediğini söyleyecek misin?"

Devlin gerilmişti. "Elizabeth konuşmanın sırası değil."

"Öyle mi? Birlikte olabildiğimiz zamanlar yalnızca böyle anlar. Göğsünde ne çarpıyor senin, merak ediyorum. Bazen taş kalpli olduğunu düşünüyorum, Dev."

Sertleşmişken böyle konuşmalar yapmak ona çok zor geliyordu. Ama, "Ben sana hiç söz verdim mi, Elizabeth?" dedi.

"Hayır, vermedin." Doğrulup ona döndü. "Ama altı yıl oldu ben tuhaf bir şekilde seni sevmeye başladım."

Adam cevap vermedi. Ne diyeceğini bilmiyordu, çünkü hayatında ilk kez çaresiz bir hâldeydi.

"Sana âşık olabilirim, Dev," dedi, gözlerini adamın gözlerine dikerek.

Devlin, kadının en az vücudu kadar çekici yüzüne baktı. Sözlerini dikkatle tarttı. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyor, onu dostu olarak bile görmüyordu; o yalnızca bir araçtı. Ama ondan nefret de etmiyordu; nefret ettiği Elizabeth Hughes değil, onun kocasıydı. Her şeyin olduğu gibi kalmasını tercih ederdi; onun kalbinin kırılmasını istemiyordu ama bunun sebebi merhamet değildi. O merhametli bir adam değildi. Dünya bir savaş alanıydı ve savaşta merhamet ölüme davetiyeydi. Elizabeth'i kırmak istememesinin sebebi onun çok işine yaramasıydı; onu kendi emrinde, kendi şartlarında istiyordu, kırgın, öfkeli ya da kinli olmasını tercih etmiyordu.

"Bu pek akıllıca olmaz," dedi sonunda.

"Yalandan da olsa güzel bir şey söyleyemez misin?" diye sordu kadın gözlerinde hüzünle.

Devlin hiç duraksamadı. Gözünde ışıldayan ıslaklığı görmezden gelerek parmağını dudaklarına sürttü, sonra boynundan ve göğsünden aşağı indirip nihayet şiş bir göğüs ucunda durdu. Dudakları da parmağının gittiği yolu takip etti. Birkaç dakika sonra yine çılgın gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi ve Devlin onun içinde sert hareketlerle gidip geliyordu.

Saatler sonra Devlin yıkanma küvetindeki suyu kontrol ediyordu. Su yeterli derecede ılıktı. Elizabeth giyiniyordu; Devlin pençe ayaklı küvete girip ılık suya gömüldü. Denizde geçen aylardan sonra, suyun sıcaklığı çok hoşuna gitti. Yeterince doyuma ulaşmıştı, o yüzden nihayet zihni hoş bir şekilde bomboştu ve şeytanlarının hepsini kovmuştu.

"Sevgilim?"

Devlin sıçradı, banyosunun içinde uyuyakalmıştı. Kenarları siyah kadifeden, parlak mavi bir elbise giymiş olan Elizabeth ona gülümsüyordu. "Kusura bakma uyandırdım!" diye haykırdı. "Devlin, o banyonun içinde o kadar çekici görünüyorsun ki yanına atlayabilirim."

Devlin tek kaşını kaldırdı. "Eastleigh seni beklemiyor mu?"

Elizabeth kaşlarını çattı. "Akşam yemeği yiyeceğiz, yani evet, beni bekliyor. Sana iki hafta daha şehirde olacağımı söylemek istedim."

Devlin şimdi anlıyordu. Elizabeth o sefere çıkmadan önce yeniden görüşmek istiyordu, Devlin için gayet uygundu. "Daha resmen görevlendirilmedim," dedi dikkatle, "yani seferin ne zaman başlayacağını bilmiyorum."

Elizabeth'in gözleri parlayıverdi. "Yarın? Yarın öğleden sonra?"

Devlin ona hafifçe gülümsedi. "Olur, Elizabeth. Eastleigh de şehirde mi kalacak?" diye sordu. Sorusu Elizabeth'e masum görünecekti. Nihayet bütün âşıklar böyle sorular sorardı.

"Neyse ki bu sorunun cevabı hayır, o yüzden belki geceyi onunla beraber geçirebiliriz."

Devlin buna cevap vermedi. Hiçbir kadının gece onunla kalmasına izin vermemişti, buna izin vermezdi.

Elizabeth'in yüzü asıldı; bozulmuştu. "Bana on beş gün Londra'da kalmam söylendi! Senin de burada bulunman bir mucize, o yüzden bu kadar keyifsiz olmamalıyım gerçekten."

"Niçin?" diye sordu Devlin nazikçe.

"Eastleigh'in Amerikalı kuzeni Londra'ya geliyor. *Amerikalı* gemide ve onu önümüzdeki on gün içinde bekliyoruz."

Devlin biraz şaşırmıştı. Eastleigh'in bir yeğeni olduğunu hiç bilmiyordu, hele de Amerikalı olduğunu hiç. Düşüncelere dalmıştı. "Daha önce uzak bir akrabadan hiç söz etmemiştin," dedi sakin sakin.

Elizabeth omuz silkti. "Söylemem için bir sebep olmadı ama şimdi kız öksüz kalmış ve buraya geliyor. Eastleigh onun *oradaki* bir leydilik okulunda kalmasını istiyordu ama kız gelip eteğimize yapışmak istiyor herhâlde. Of, bir bu eksikti! Bir görmemiş sömürgeci! Ya bir de güzelse? On sekiz yaşındaymış, Lydia ise daha on altı yaşında! Bu Amerikalı öksüzün gelip kızımın koca adaylarını kapmasını istemiyorum ama usulen sömürgecinin evlenmek için önceliği var!"

Evet, Devlin şimdi onun büyük kızının yaşını öğrenmişti. Hafifçe alaycı bir şekilde tebessüm etti. "Kızların da senin kadar güzelse, endişelenmene gerek yok." Cevabı düşünmeden vermişti, çünkü o anda hararetli bir biçimde başka bir şey düşünüyordu.

Eastleigh'in yeğeni bir Amerikan gemisiyle Britanya'ya geliyordu. Ona Amerikan ticaretine müdahale etmesi için emir verilecekti, ancak Amerikan gemilerine zarar vermesi kesinlikle yasaktı. Yeğenin istenmediği belliydi, yakında adamın karşısına çıkacağı da.

Bu bilgi işine yarar mıydı? Onu kullanabilir miydi?

"Ah, teşekkür ederim!" dedi Elizabeth. "Kızın gelişine çok canım sıkılıyor. Son yıllarda ne kadar sıkıntı çektiğimizi biliyorsun. Hepsi üst üste geldi. Onu ortaya çıkaracak paramız yok, Devlin, işte o kadar!"

Devlin başını salladı. Zerre kadar suçluluk duymuyordu. Hâlâ düşünmekteydi ve sonunda ne yapacağını buldu.

Eastleigh, kızı istemiyor olabilirdi ama skandal çıkmasını hiç istemezdi. Ah, Devlin şişko Kont'u bir kez daha rahatetmeyi ne çok istiyordu! Gemiyi ele geçirecek, kızı alacak ve stleigh'i zaten istemediği bir kız için gücünü aşan bir fidye emeye zorlayacaktı.

Devlin gülümsemeye başlamıştı. Kalbi heyecanla çarpıyordu. derin cilvesi denilen şey bu olmalıydı!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mayıs sonu 1812
Açık Denizler

Saldırıya uğruyorlardı!

Gemileri sayamadığı kadar çok top ateşine maruz kalarak şiddetle sallanan Virginia, kamarasında diz çökmüş, yuvarlanmamak için bir kayışa tutunarak, gözlerini kabinin tek penceresinden dışarı dikmişti. Şok içindeydi.

Saldırı birkaç saat önce başlamıştı. Virginia'ya Britanya sahiline bir saatlik uzaklıkta oldukları, her an bulutlu mavi gökte daireler çizerek uçuşan martılar görebileceği söylenmişti. Bundan kısa bir süre sonra da ufukta, karanlık, meşum bir nokta hâlinde bir gemi belirmişti.

Bu nokta büyüdü de büyüdü. Rüzgâra kapılmış geliyordu. *Amerikalı* ise rüzgâra karşı volta vuruyordu, iki geminin yolu nihayet kesişecek gibi görünüyordu.

Virginia geminin tek güvertesinde güneşleniyordu ve Amerikalı mürettebattaki huzursuzluğu hemen fark etmişti. Bir zamanlar donanmada kaptanlık yapmış olan yaşlı gemi kaptanı dürbününü yaklaşan gemiye çevirmişti. Virginia'nın yaklaşan geminin kimliğinden şüphelendiklerini anlaması uzun sürmedi.

"Mavi beyaz işaret bayraklarını çekin," dedi Kaptan Horatio kısaca.

"Efendim? Gemide Amerikan bayrağı dalgalanıyor," dedi genç ikinci kaptan.

"Güzel," diye mırıldandı kaptan. "Bizden, o zaman."

Ama değildi. Fırkateyn onların elli yarda açığında seyredip rüzgâraltı tarafına doğru manevra yaparak *Amerikalı*'nın altına girdiğinde, kırmızı, mavi, beyaz bayrak kayboldu, yerine başka bir bayrak da çekilmedi. Virginia'ya aşağı inmesi emredildi. Ama Virginia daha merdivene ulaşamadan bir top gürültüyle patladı. Ama gülle geminin kıç tarafında denize düştü.

"*Amerikalı*," diye gürledi bir ses borudan. "Lombarlarınızı kapatın, geminize çıkacağız. *Cüretkâr* konuşuyor."

Virginia onu aşağı indirecek olan karanlık geçide tutunarak olduğu yerde kaldı, arkasına dönüp heyula gibi, kara, bol direkli gemiye baktı. Gözleri hemen tehlikeli kaptanını buldu. Kaptan daha yüksek ufak bir güvertede elinde boruyla duruyordu. Gözleri kamaştıran sarı saçları vardı, beyaz pantolon, çizmeler ve beyaz bol bir gömlek içindeki vücudu uzun ve güçlüydü. Virginia ona bir an büyülenmişçesine bakakaldı. Gözlerini alamıyordu ve bir an kendisini tuhaf hissetti.

Bu anlatılmaz bir histi.

Sanki o andan itibaren her şey zıvanadan çıkmıştı.

Zaman durmuştu. Virginia, Kaptan'a bakıyordu, bu açık deniz yaratığına ve sonra gözlerini kırpıştırdı, kalbi korku ve teşla deli gibi atıyordu.

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı Kaptan Horatio. "Lombarları kapatmayın!"

"Kaptan!" diye telaşla bağırdı ikinci kaptan. "Bu O'Neill, denizlerin felaketi. Onunla çatışmaya giremeyiz!"

"Benim denemeye niyetim var," dedi Horatio sinirli sinirli.

Virginia teslim olmayacaklarını anladı. *Ona bir silah lazımdı.*

Cüretkâr'ın kaptanı taleplerini tekrar ederken Virginia etrafını araştırıyordu. *Amerikalı*'nın mürettebatı ateş açmaya hazırlandıktan sonra bir sessizlik anı oldu. Ve bir anda deniz değişti. *Cüretkâr* onları korkunç bir top yağmuruna tuttu. Gemi aldığı darbelerle sıçrayıp sarsılırken dingin deniz şiddetle kabarıyordu ve birisi bağırırken Virginia yukarıda korkunç bir gürültü işitti.

Döndü, yukarı baktı ve bağırdı.

Horatio, "Ateş!" diye bağırıyordu ama Virginia *Amerikalı*'nın üç direğinden birinin bütün halat donanımıyla beraber ağır ağır devrilip nişancıları ezdiğini gördü. Şimdi tekrar *Cüretkâr*'dan top atışı başlamıştı ama toplar hep beraber ateşlenmiyordu. Virginia bir an bile düşünmeden eteklerini kaldırıp ezilen adamların yanına koştu. Üç tanesi hayattaydı, bir tanesi ölmüş gibi görünüyordu. Direği kaldırmaya çalıştı ama bu mümkün değildi. Ölen denizcinin tabancasını alıp aşağı inen geçide gitti.

Nefes alamıyordu. Yük gemisinin tek yolcuları olan orta yaşlı çiftle paylaştığı aşağıdaki dar kabine güçlükle indi. Aşağıdaki dar, sıkışık ve karanlık alanda Bayan Davis, *İncil*'ine sıkı sıkı sarılmış, yüzünü çarpıtan bir dehşet ifadesiyle sessizce mırıldanıyordu. Virginia, Bay Davis'in güvertede yaralılara yardım etmeye çalıştığını görmüştü.

Virginia, Bayan Davis'i kolundan tuttu. "İyi misiniz?" diye sordu.

Kadın ona çıldırmış gibi baktı, ne bir şey anlayabiliyor ne de konuşabiliyordu.

Yine top patladı ve çatırdayan tahtaların sesleri geldi, yine vurulmuşlardı. Virginia daracık yatağının üzerine sıçrayarak bir kayışa tutundu ve pencereden onlara saldıran gemiye baktı. *Amerikalı* şiddetle sallandı, Virginia az kalsın yatağından düşecekti.

Bu nasıl olabilir? diye soruyordu hayretle. Neredeyse silahsız ve etkisiz, masum bir gemiye kim saldırırdı?

Bayan Davis ağlamaya başlamıştı. Virginia bildiği duaları işitiyor, kadının susmasını diliyordu.

Şimdi ne olacaktı? Bu korkunç kaptan ne istiyordu? Niyeti gemiyi batırmak mıydı? Ama bu çok saçmaydı!

Virginia'nın gözleri tekrar içgüdüsel olarak kıç güvertesinde heykel gibi hareketsiz duran kaptanı buldu. Onun bir atmaca gibi *Amerikalı*'ya gözlerini dikmiş olduğunu biliyordu. Nasıl bir adam bu kadar acımasız, bu kadar vicdansız olabilirdi? Virginia ürperdi. İkinci kaptan Grier ondan denizlerin felaketi olarak bahsetmişti.

O anda korku içinde donakaldı. *Cüretkâr*'ın güverteleri daha az önce çılgın bir faaliyet hâlindeyken şimdi bütün topçular ve tüfekçilerdeki adamlar kımıldamadan duruyordu. Tek faaliyet birkaç denizcinin geminin gövdesine bağlı iki sandala inişiydi. Virginia tam bir dehşet içinde Kaptan'a baktı; düşman geminin kaptanı onların gemisine adam gönderiyordu.

Amerikalı'ya ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Virginia hâlen kaptan Horatio'nun teslim olmayacağını düşünüyordu; eğer kendisi kaptan olsaydı, o da teslim olmazdı. Tabancayı kontrol etti, kullanıma hazırdı.

"Göklerdeki Babamız," diye bağırdı Bayan Davis birdenbire. "Hepimize merhamet et!"

Virginia bu kadına dayanamıyordu. Dönüp kadının kolunu sıkarak sertçe sarstı. "Tanrı bugün burada değil," diye haykırdı,

"ve bize yardım etmeyecek! Gemimize çıkıyorlar. Bunlar korsan olmalı. Bu savaşı kaybediyoruz, Bayan Davis, saklansak iyi olur."

Bayan Davis, *İncil*'ini göğsüne bastırdı, korkudan felce uğramıştı. Ağzı hızlı hızlı hareket ediyor ama hiç ses çıkmıyordu.

"Gelin," dedi Virginia daha kibarca. "Aşağıda saklanalım." Aşağı kısımda başka güverteler olduğunu biliyor ve saklanacak küçük bir sığınak bulacaklarını umuyordu. Kadını çekti ama yerinden kımıldatması mümkün olmadı.

Virginia vazgeçmişti. Elinde tabancayla tekrar ana güverteye çıktı ve ilk sandalların yaklaştığını gördü. O'Neill pruvada adamlarının arkasında, dengesini sağlamak için bacaklarını geniş açmış, ayakta duruyordu. Virginia duraksadı. Niye kimse ona ateş etmiyordu?

Virginia'da bir tüfek olsaydı, şimdi o adam ölmüş olurdu.

Parmakları karıncalanıyor, avuçları soğuk soğuk terliyordu. Elindeki tabancanın menzilini bilmese de fazla uzun olmadığını tahmin ediyordu. Kaptan giderek yaklaşıyordu, peki Horatio neden ateş etmiyordu?

Virginia daha fazla tahammül edemedi. Kenara koşup son derece dikkatli şekilde ve tartarak nişan aldı.

Kaptan belki de gelişmiş içgüdüsüyle başını çevirip dosdoğru ona baktı.

Güzel, diye düşündü Virginia gaddarca ve ateş etti.

Menzili kısa geldi ve kurşun sandalın hemen önünde suya düştü. Bir iki dakika daha bekleseydi adamı vurabilecekti.

Kaptan ona bakıyordu.

Virginia dönüp denizcilerin kullandığı bir geçide doğru koştu. Merdivenden aşağı indiğinde denizcilerin kaldığı daracık, pis ko-

kulu bölmeye geldiğini anladı, buranın iğrençliği karşısında kus bir sarsıntı geçirdi. Tam o sırada öbür uçta başka bir geçit kapağı olduğunu gördü. Kapağı kaldırdı deniz seviyesinin biraz daha altına indi.

Okyanusun altında olmak hoşuna gitmemişti. Nefes alamıyor, paniğe kapılıyordu. Bu merdivene yakın bir yerde açık bir kapı vardı ama kapkaranlıktı. Virginia bir mum getirmeyi akl etmediğine hayıflandı. El yordamıyla biraz ilerledi ve kendisini kasa ve fıçılarla dolu küçük bir depoda buldu. Deponun en ucunda yere çömeldi ve tabancayı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Ama tabanca artık işine yaramazdı, çünkü çatışmanın ortasında ne barut ne mermi almayı düşünmüştü.

Yine de tabancayı bırakmadı. Gözleri karanlığa alışıyordu, tabancayı çevirip namlusundan tuttu.

Birden dizlerinin bağı çözüldü. *Adam onun ateş ettiğini gör-müştü.*

Bundan emindi. Adamın yüzündeki ifadenin tam bir şaşkınlık ifadesi olduğundan da emindi.

Tabii adamın yüz hatlarını görememişti, dolayısıyla onun pusu girişimine tepkisini ancak tahmin edebiliyordu. Aslında adam onu görmemiş bile olabilirdi.

Şimdi ne olacaktı?

Virginia içinde durduğu su birikintisinin seviyesinin biraz ükseldiğini düşünürken, ve yanılıyor olmak için dua ederken, ine patlamalar işitti; tüfek atışları. Aynı zamanda kılıç şakırtı-rı... Korkudan midesi buruluyordu. Korsanlar gemiye çıkmış-rdı. Şimdi mürettebatı mı öldürüyorlardı?

Onu bekleyen kader neydi?

Korkunun pençesindeydi. İlk düşüncesi tecavüze uğrayacağı oldu.

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Çiftleşen atları gör-müştü, çocukken çıplak köleleri görmüştü ve bu iğrenç eylemin nasıl bir şey olduğunu tahmin ediyordu. Titredi. Bu ara, suyun bileklerinin seviyesinde olduğunu da fark etti.

Derken kaskatı kesildi. Tüfek atışları ve kılıç şakırtıları din-mişti. Üst güvertelerden çıt çıkmıyordu. Çatışma sona ermiş ol-masın? Kaptanın adamları Amerikan gemisini bu kadar kolay mı ele geçirdi? Virginia, *Amerikalı*'da yüz denizcinin görev aldığını tahmin ediyordu. Sessizlik devam ediyordu.

Adam onu görmediyse gemiyi yağmalayıp geldiği cehenneme geri dönebilirdi.

Peki adam kızın onu vurmaya çalıştığını gördüyse ne yapardı?

Virginia titrediğini fark etti ama bunun şimdi baldırına ka-dar çıkmış buz gibi su yüzünden olduğunu düşündü.

Onu öldürür müydü?

Kendi kendine düşündü, on sekiz yaşında bir masum kadını öldürmek akla mantığa sığmazdı, gerçi insan zalim, çıkarcı bir korsansa, pamuk, pirinç ve başka mallar taşıyan bir yük gemi-sine elbette saldırırdı. O yüzden ümit olabilirdi.

Virginia ilk kez bu kadar sıska olup da on dört yaşında bir çocuğa benzediği, yüzü küçücük, bembeyaz, saçı da bu kadar asi olduğu için seviniyordu. Neyse ki Sarah Lewis'e benzemiyordu.

Virginia donakaldı.

Tam üzerinde sağa doğru ilerleyen ayak sesleri işitti. Birisi az önce tıpkı onun bu saklanma yerini bulmadan önce yaptığı gibi denizcilerin yattıkları bölmede bir uçtan bir uca yürüyordu.

Titreyerek, içeri girdiği kapağa baktı. Artık gözleri karanlığa alışmıştı ama üst kattan inen merdivenin olduğu öbür tarafta hâlâ bir şey göremiyordu.

Tahta çatırdadı.

Virginia gözlerini kapadı. Denizde geçirdiği onca günden sonra geminin çeşit çeşit seslerine –iniltilerine, homurtularına, denizin yumuşak iç geçirmelerine ve şamarlarına– alışmıştı. Bu sesin tabii olmadığını, birisinin merdivenden aşağı indiğini anlamak için fazla düşünmesine gerek yoktu.

Ter göğüslerinin arasından aşağı akıyordu.

Tabancayı daha sıkı kavrayarak etek katlarının arasına sakladı.

O, merdivenlerden aşağı iniyordu, anlamıştı.

Kapağın öbür tarafında bir mumun ateşi titredi.

Virginia ter yüzünden bulanık gören gözlerini kırpınca kapağın öbür tarafında, elinde bir mum tutan, yavaşça dönen ve çevresini iyice araştıran beyaz bir silüet seçebildi. Nefes alamıyor, boğulmaktan korkuyordu.

O kişi kapaktan içeri adımını attı.

Virginia yerinden kımıldayamıyordu. O, mumu yukarı kaldırdı, Virginia'yı hemen gördü ve gözleri bir anda kenetlendi.

Virginia gözlerini çeviremiyordu. Bu adam sayısız cinayet işlemiş bir caniydi; Virginia onun görüntüsü karşısında şaşırdı. Adamın yüzü Olimpos Dağı'ndan inmiş bir Yunan tanrısına benziyordu, çok yakışıklıydı. Çıkık elmacık kemikleri, keskin hatlar, delici gri gözler. Ama bu yüz –bir meleğin çehresi– granite oyulmuştu ve bir deniz canavarının yüzüydü.

Aynı zamanda Virginia'nın tahmininden uzundu –onun başı adamın ancak göğsüne gelirdi– omuzları geniş, kalçası dardı.

Denizde yüzmekten kasları belirginleşen bacaklarında kanlı bir pantolon vardı. Beyaz keten gömleği de kanla kaplıydı. Bir kılıç kuşanmıştı, kemerinde bir kama taşıyordu, ancak Virginia başka bir silah göremedi.

Virginia dudağını ısırdı, nihayet nefes almaya başlamıştı. Bu adamın zalim, gaddar, nezaket ve merhametten yoksun bir adam olduğunu anlamak için onu tanımasına gerek yoktu.

Adam gergin sessizliği bozdu. "Buraya gel."

Virginia üst üste istiflenmiş kasaların yanındaki yerinden kımıldamadı. İtaat etmek istese bile edebilir miydi, bilmiyordu, istese de yerinden kımıldayamayabilirdi. Bayan Davis'in onu felce uğratan korkusunu şimdi anlıyordu.

"Canını yakmayacağım. Gel."

Sesi buyurgandı, hiç itaatsizlikle karşılaşmadığı belliydi. Virginia onun soğuk gözlerine bakmayı sürdürdü, gözlerini ondan alamıyordu, âdeta hipnotize olmuştu. Adam sinirlenmişe benziyordu. Virginia şimdi bunu fark etmişti, çünkü adam her yerine –ağzına, saçlarına, ince beline, sırılsıklam eteklerine– bakıyor ve gözleri hiddetle daha gri oluyor, çenesi sağa sola kayıyor, şakakları gözle görülür biçimde atıyordu. Adamın Virginia'nın görüntüsüne aldırmadığı belliydi.

Virginia bir derin nefes daha alarak cesaretini toplamaya çalıştı, tabancayı tutan eli, lacivert eteğinin katlarının arasındaydı. Dudaklarını yaladı. "Ne... ne istiyorsunuz?"

"Buraya gelmeni istiyorum, çünkü ben bir emri iki kez vermem ve bu üç oldu." Sabırsızlık adamın sesini keskinleştiriyordu.

Virginia başka şansı olmadığını anladı. Ancak inatla, çocuk gibi, karşılaşma şanssızlığına sahip olduğu, en tekinsiz insandan güvence istiyordu. "Beni ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Seni gemime götüreceğim," dedi basitçe.

Onun ırzına geçecekti. Virginia titremesinin durmasını çok istiyor, ancak titreme durmayı reddediyordu.

"Az önce hiç suçu olmayan bir gemiye saldırdınız," dedi kısık sesle. "Ama ben genç, biçare bir kadınım ve sizden merhamet diliyorum."

Adamın dudakları hemen neşesiz, gaddar bir tebessümle kıvrıldı. "Sana zarar gelmeyecek," dedi.

Virginia şaşırdı. "Ne?"

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu.

Virginia adama şaşkın şaşkın bakıyor ve ona inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Sonra adama inanmaması gerektiğini anladı, ne de olsa adam bir katildi, yalan söylerken mi zorlanacaktı? Kız kendisinin, "Kendi irademle geminize gitmem," dediğini işitti.

Adamın gözleri gerçek bir şaşkınlıkla açıldı. "Efendim?"

Virginia geri çekilmeye çalışıyordu ama gidecek yer olmadığı için tahta kasalar sırtına ve tabancayı tutan eline batıyordu.

O birdenbire güldü. Gülmek ona zor geliyormuşçasına sesi kaba çıkmıştı. "Bana, bu geminin kaptanına itaatsizlik mi ediyorsun?"

"Siz bu geminin..." diye söz başladı ama sonra dudağını ısırdı. *Kapa çeneni,* dedi kendi kendine.

Adamın tebessümü sert, gözleri bir kalıp buzdan daha soğuktu. "Seninle aynı fikirde değilim. Ben *Amerikalı*'nın kaptanıyım, çünkü ona el koydum, o da bana teslim oldu." Sonra ona doğru yürümeye başladı. "Ayrıca çok sabırsızımdır. Güzel bir poyraz var," dedi bu her şeyi açıklarmış gibi.

Virginia kımıldamıyor, yanına geldiğinde tabancayla onun kafasına vurmayı planlıyordu. Ama o öyle uzundu ki Virginia o darbeyi indiremeyecekti. Onun bacak arasına baktı ve oraya vurmaya karar verdi.

Depo o kadar dardı ki aralarındaki mesafe iki uzun adımda kapandı. Virginia'nın kalbi göğsünde o kadar şiddetli çarpıyordu ki göğsü acıyordu. O, iri elini uzatıp sol kolunu tutarken, Virginia tabancayı ona doğru salladı.

Adamın yabani hayvan refleksleri vardı. Yana doğru kaçtı ve tabancanın kabzası taş gibi sert bacağını sıyırıp geçti, daha doğrusu oradan sekti.

"*Matmazel*, bu hareket bir leydiye hiç yakışmadı."

Virginia'nın gözleri yaşlarla doldu.

"Ancak beni vurmak isteyen bir şirretten başka şeyler de beklemeli mi?" diye sordu.

Virginia gözlerini kırpıştırarak soluk, donuk gözlere bakıyordu. *Anlamış.* Gözler ruhun aynasıdır derler. Eğer öyleyse, bu adam ruhsuzdu. "Bana ne yapacaksınız?" diye fısıldadı Virginia kabaca.

"Dedim ya. Benim gemime geleceksin." Tabancayı elinden alıp kenara attı. Kolunu hiç bırakmadan diğer depodaki merdiveni işaret etti.

Virginia kımıldamıyordu. "Niçin? Ben güzel değilim ki."

O tam söze başlayacakken, gözleri idrakle kısıldı. "Niçin mi? Çünkü benim *misafirim* olacaksınız, Bayan Hughes."

Virginia adını işitince ufak bir feryat koyuverdi ve içini bir korku kapladı. Hemen sonrasında keskin zekâsını kullandı; adam,

onun ismini kaptandan ya da mürettebattan öğrenmiş olmalıydı. "Misafir mi? Kurban olmasın?" diye fısıldadı.

"Sen ne küstah bir kızsın!" Onu öne doğru çekince Virginia'nın ayaklarının yürümekten başka seçeneği kalmamıştı. Islak eteği bacaklarına dolaşıyor, dengesini bozuyordu. "Merdivenden çıkabilir misin, yoksa seni omzuma mı alayım?" diye sordu.

Ancak Virginia'nın mecbur kalmadıkça onun yardımını almaya hiç niyeti yoktu. Yine de yalvarmaktan kendini alamadı. "Kaptan, efendim! Ben Londra'ya gidiyorum; işim çok acil, beni bırakın yoluma gideyim!"

Artık sabrı iyice tükenen adam uzanıp onu kollarına almaya davrandı.

Virginia hızla dönüp merdivene tutundu, eteklerini tutup yukarı tırmandı. Ama arkasında hiçbir hareket yoktu, birden aklına korkunç bir düşünce geldi. En üst basamaklardan birinde durup aşağı baktı.

Aşağıdaki onun, eteğini kaldırınca meydana çıkan fırfırlı paçalı donunun içindeki baldırlarıyla bileklerine bakıyordu. Gözlerindeki tuhaf ifadeyi görünce, Virginia'nın korkudan kalbi duracak gibi oldu.

Başını kaldırdı. "Paçalı don giyen kadın görmeyeli yıllar oldu."

Kıpkırmızı olan Virginia, Richmond'daki okuldayken Sarah Lewis'in bir yorumunu hatırlamıştı: "Virginia, sana kimse söylemedi mi, bu şey artık moda değil!"

Yanakları alev alev yanıyordu. Onun da yukarı çıkmaya başladığını hissetti, aralıktan geçip mürettebatın uyuduğu yere çıktı.

Hemen arkasında korsanla acele acele yürürken kusacak gibi oluyordu. Adam ona kaçma şansı tanımıyordu ama onun mutlaka hem de en kısa zamanda kaçması gerekiyordu. Ya kaçacaktı ya da onun fahişesi olacaktı.

Karşılarına yeni bir merdiven çıktı. Virginia ilk çıkan olmak istemiyordu. Korsan onu hafifçe itti. "Çık, Bayan Hughes."

Virginia ona döndü. "Hiç kibar birisi olmadığınız belli, efendim, ama gözlerinizi yerde tutun."

Korsanın yüzünde inanmaz bir ifade belirdi, sonra sanki gülecek gibi göründü. "Bayan Hughes, benim senin güzelliğinle işim yok."

"Iyi," dedi ters ters, çünkü sinirleri birden ayağa kalkmıştı. "O zaman beni bu gemide bırakın da yoluma gideyim, siz de gidin başkasının ırzına geçin."

Korsan sinirli sinirli bakıyordu. "Sana misafirim olacaksın dedim."

"Ben de bir katile inanacağım, öyle mi?"

Çenesini oynattı. "İstediğine inanabilirsin ama misafirlerime tecavüz etmek âdetim değildir. Aslını istersen, tecavüz etmek âdetim değildir. Yukarı çık."

"O hâlde niye?"

"Senin bu küstahlığından sıkıldım, Bayan Hughes."

Virginia eteklerini toplayıp yukarı çıktı ve bu sefer arkasına bakmamaya dikkat etti.

Mavi gökyüzünde bulutlar sürükleniyordu ve her yer ölüm kokuyordu. Virginia beş Amerikan denizcisinin denize atılmak üzere yan yana dizilmiş cesetlerini görünce haykırdı. Cesetlerden biri Kaptan Horatio'ya aitti. Virginia gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. Kaptan ona çok kibar davranmıştı, ona babasını hatırlatmıştı.

Amerikalı denizcilerin geri kalanı zincire vurulmuştu. Sonra
irbirine sarılmış Bay ve Bayan Davis'i gördü. Birden siniri tepe-
ine sıçrayarak geriye döndü.

"Bay ve Bayan Davis'e ne yapacaksınız? Onlar da mı *misafi-*
iniz olacak?" Sesi nefret ve acı alayla doluydu.

"Hayır." O anda ona bakmıyordu bile. "Mac! Gus!"

Kemerine, iki tabanca, iki kama ve bir kılıç takılmış, kaslı
ir adam koşarak geldi, yine silahlı zayıf bir sarışın onu takip
tti. İki adamın üzerinde de kendilerine ait olmayan kan vardı.
Kaptan?" diye aceleyle sordu kızıl saçlı olan.

"Gus, Bayan Hughes'u *Cüretkâr*'a götürecek. Sen de bavulla-
nı al. Şu kuralları bildir: Onunla kimse konuşmayacak, bakma-
acak, sorularına cevap vermeyecek. O benim şahsi malım. Mü-
ettebat o yokmuş gibi davranacak. Anlaşıldı mı?"

Mac başını salladı. "Anlaşıldı, efendim."

Gus da ciddiyetle başını salladı. İki adam da Virginia'ya bir
ez bile bakmamıştı.

Virginia bir hayret çığlığı attı. Şahsi malı! "Hani misafiriniz-
m?" diye bağırdı.

Mac ve Gus gibi kaptan da ona aldırmıyordu. "Mac, bu geminin
aresini sen al," dedi altın sarısı saçlı korsan. "Onu Portsmouth'a
tür. Orada ganimet ajansından paramızı alırız. Drogo, Garde-
r ve Smith gemide sana yardımcı olacaklar. Kendin on kişi
ha seç. Ben peşinden geleceğim," dedi.

Mac anlamamıştı. "Sen de mi bizimle Portsmouth'a geliyor-
n?"

Geniş eliyle Mac'in omzunu kavradı. "Planlarımız değişti,"
di. "Sen Portsmouth'da *Cüret*kâr'a katılacaksın."

"Peki, efendim."

Dikkatle dinleyen ve inceleyen Virginia'nın içine bir korku düştü. Neden planları değişmişti? Bunun onunla ilgili olmaması için dua ediyordu.

Hem onu ne yapacaktı bu adam? Aklından, iyi giyimli olduğu için onu rehin alabilecekleri geçti. Öte yandan, inci kolyeli, elmas yüzüklü ve pahalı giyimli olanı Bayan Davis'ti.

Korsan, "Bay ve Bayan Davis, siz kamaranıza inin," dedi. "Kuvvetli poyraz var, hemen açılacağız. Portsmouth'da karaya çıkmanıza izin verilecek."

Davis çifti korku içinde korsanın yanından geçip aşağı indiler.

Virginia'nın içine çok kötü bir his doğmuştu. Bu korsan Bayan Davis'i neden soymuyordu? Kadının yüzükleri binlerce dolar ederdi. İçinde yeni bir korku –yeni bir sıkıntı– vardı şimdi.

Kaptan gidiyordu.

Gus, "Kaptan O'Neill, Sör?" diyerek arkasından yetişti.

O'Neill durmadı. "Bayan Hughes ile sadece valizlerinin yerini sormak için ve onu benim kamarama götürürken konuşabilirsin, Gus." Virginia'ya bir kez bile bakmamıştı. Güvertenin yüksekçe bir yerine sıçradı. Orta direkle yelkenlere hasar veren çoğu top atışı buradan yapılmıştı. Birkaç korsan oradaki hasarı onarmak için hazırlanıyor gibi görünüyorlardı.

"Ana direği sıkıca bağlayın," diye emir verdi. "Aşağıda yelken bezi var. Velena yelkenini değiştirin. Diğerleri yamanabilir. Herkes bu işle ilgilensin. Bir saatiniz var, sonra yola çıkıyoruz. Bu rüzgârı kaçırmayalım."

Virginia bu uzun boylu küstah adama bakarken birisinin onunla konuştuğunu işitti.

"Bayan Hughes, lütfen bu yandan, Bayan... eee... Hughes."

Virginia dönünce, ondan daha genç görünen sarışınla yüz yüze geldi. Yanakları kızarmıştı ve ona bakmıyordu, belli ki kaptanının emirlerini çok ciddiye alıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Yine ona bakmadan cevap verdi. "*Cüretkâr*'a. Valizleriniz nerede?"

"Aşağıdaki kamarada," dedi Virginia. Valizleri o anda umurunda değildi.

Gus döndü, bir denizci bulup valizleri almak için aşağı gönderdi. Virginia kendini geminin parmaklıklarında buldu, aşağıda dalgaların üzerinde onu bir filika bekliyordu. Çaresizlik içinde duraksadı.

Korsan ona zarar vermeyeceğini söylemişti. Ona inanmıyordu. Onu rehin alacağı düşüncesini elemişti, çünkü korsan varlıklı Davis çiftine bakmamıştı bile. Ne istiyordu? *Ne isteyebilirdi?*

Atlas Okyanusu gümüşi renkteydi, onun gözlerinden daha koyu ve onlar kadar tehditkârdı. Ayağı kaysa buz gibi sulara gömülürdü. Başka bir kadının böylesi bir muamele karşısında boğularak ölmeyi tercih edeceğini düşünüyordu.

Parmaklığa sıkıca tutundu. Ölmek istemiyordu, insanın ölümü hayata –bu hayat nasıl olursa olsun– tercih etmesi için aptal olması gerekirdi.

"Aklından bile geçirme," dedi adam, kedi gibi yanına atlayarak.

Virginia geri çekilerek, onun parlak gri gözlerine baktı.

Adam da ona bakıyordu ve gerçekten çok sinirli görünüyordu.

Virginia bu adamın keskin duyuları olduğunu, gözünden hiçbir şeyin kaçmadığını, âdeta başının arkasında bile gözleri olduğunu

hiç aklından çıkarmaması gerektiğini düşündü. Aksi bir edayla, "Atlamak isteyip beni durduramayacağınız zaman gelecektir."

Gülümsedi. "Bu bir tehdit mi?"

Virginia onun bakışından, sesinden, sözlerinden etkilenerek iç geçirdi. O anda garip bir şey oldu. Adam ona o kadar yakın duruyordu, o kadar uzun, o kadar erkeksi, o kadar güçlüydü ki onun ölmesine müsaade etmeyeceğini de anlayınca, Virginia soluğu kesen bir duygu hissetti, bütün sinirleri şiddetle ürperdi. Bir anda kafası karışarak, telaşla geri çekildi.

"Onu *Cüretkâr*'a götür. Denize baktığını bile görürsen gözlerini bağla," diyerek Gus'a söylendi.

Virginia bakıyordu. Adam da ona baktı. Virginia o anda anladı ki aralarında çıkan hiçbir savaşı kendisinin kazanma şansı yoktu.

Gus onu omzuna attı. Virginia bağırdı ama çok geçti, çünkü Gus onu bir çuval altın gibi taşıyarak, ip merdivenden filikaya iniyordu. Baş aşağı dururken korsanla göz göze geldi. Bu utanç verici pozisyondayken tam olarak görmek zordu ama korsan ona aksi aksi kaşlarını çatmıştı.

Tekrar düz çevrilip ön tarafa oturtulduğundaysa adam gitmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Amerikalı'nın güvertelerinden deniz çok hoş görünüyordu. Filika denize bırakıldığı andan itibaren, küçük sandal dalgaların arasında çılgın gibi sallanıp sarsılmaya başlamıştı. Virginia filikanın kenarlarına tutunuyor, denizden serpilen sularla ıslanıyordu. Az önce *Cüretkâr* ne kadar yakın görünüyordu, şimdi ne kadar uzaktı.

Bir dev dalga filikayı gökyüzüne doğru kaldırdı. Virginia bağırmamak için dudağını ısırdı ve coşkulu dalgaların oyuntusuna doğru hızla düştüler.

Ancak batmadılar. Bir köpüklü dalga daha gelerek onları havaya kaldırdı. Virginia sabahtan beri bir şey yememişti ama kusacağını hissediyordu. Gözlerini kudurmuş denizden ayırıp da denizcilere baktığında ikisinin de endişeli görünmediğini gördü. Daha normal nefes almaya çalışıyor ama beceremiyordu. O sırada Gus'la göz göze geldiler.

Gus yanakları kıpkırmızı olarak derhâl gözlerini gemiye çevirdi.

Virginia'ya göre adamlara ona bakmama emri verilmesi çok saçmaydı. "Gus! Gemiye nasıl çıkacağız?" diye bağırdı ona. Yapar yapmaz da bu ona çok tehlikeli geldi.

Yeni bir dev su serpintisi gelerek onu sırılsıklam etti; Gus onun sorusunu duymamış gibi davranıyordu. Ancak okyanus çok

gürültülüydü, o yüzden sorusunu bu sefer bağırarak tekrarla
Gus omuzlarını dikleştirdi, ona bakmıyordu.

Sonunda diğer gemiye vardılar. Bir denizci halatları attı ve gemiye bağlı bir kalas aşağı indirildi. Virginia sorusuna böyle likle bir cevap almış oluyordu. Bu beşik gibi sallanan sandalda inmek için sabırsızlanıyordu.

Yukarıdaki denizciler ona bakıyorlardı. Onların kaba bakı ları ona vahşi bir zevk veriyordu. Gus, "Bu Kaptan'ın," dedi k saca. "Ona kimse hiçbir şey söylemeyecek, bakmayacak, Kap tan'ın emridir."

Dört kaba göz başka yöne döndü.

Gus, Virginia'yı kalasa çekip yanına oturttu. Gus onu s kıca tutuyordu. Virginia, Kaptan O'Neill'ın adamları üzerindek hâkimiyetini hayretle gözlemliyordu. Onların sürekli teslimiye ve itaatlerini sağlamayı nasıl beceriyordu? Şüphesiz o zalim ve sert bir idareciydi.

"Bu taraftan," dedi Gus, ona bakmadan. Artık fırkateynin bü yük güvertesinde olduklarından kolunu bırakmıştı, çünkü *Cüretkâr* denizde filikadan, hatta *Amerikalı*'dan daha usulca yol alıyordu.

Virginia içinde kötü bir hisle dev korsan gemisinde göz gez diriyor, kendisine ne olacağını merak ediyordu. Güvertede yürür en, kaptanın sözünün hemen yayılmış olduğunu, kendisinden zellikle kaçınılmasından anlıyordu. Biraz sonra tek valiziyle kü ük bir kamaraya yerleştirildi ve kapısı kapatıldı.

Virginia kollarını kendisine sardı. O şimdi bir korsanın tut ağıydı, korsan kaptanın kamarasındaydı.

Ürperdi, soğuktan titrediğini fark etti –baştan ayağa ıslan ıştı– ve yeni kamarasına göz gezdirdi. Bu kamara Davis'lerle ıylaştığından hemen hemen dört kat daha büyüktü. Hatta bu

daha şık döşenmişti. Hemen girişte yere sabitlenmiş, üzerine siyah ve sırma işlemeli, kırmızı ipek örtü serilmiş, dört direkli maun bir karyola duruyordu. Yatağın üzerine Doğu işine benzeyen, sırma işlemeli kadife yastıklar istiflenmişti. Yatağın üzerindeki duvarda iki raf vardı ve yerleri kızıl Acem halıları kaplıyordu. Üzeri kitap, harita ve çizimlerle kaplı bir masa da kamaranın bir köşesindeydi.

Kamarada aynı zamanda cilalı güzel küçük bir yemek masası vardı ve masanın bacakları inanılmaz derecece oymalı, tırnaklı ve ayrıntılıydı. Masayı dört yüksek, zarif döşemeli, çizgili sandalye süslüyordu. Sedef kakmalı bir siyah Çin işi paravan duvara yaslanmıştı. Bir dolap duvara gömülmüş gibi görünüyordu. Bir de porselen yıkanma küveti vardı.

Virginia son derece rahatsız olarak yüzünü ekşitti. Korsanın kamarasında olup onun özel eşyasını görmek hiç hoşuna gitmemişti. En çok bozulduğu şey ise buranın kendi evinden daha zevkli döşenmiş olmasıydı. Yatağa doğru yürüdü, güya görmezlikten geliyor ama nerede yatacağını düşünmeden de edemiyordu. Raflardan birinde katlanmış giysiler vardı. Bunlar külot ve çoraba benziyordu. Bir ayna, bir ustura, kalın bir tıraş fırçası, bir diş fırçası ve altın kakmalı bir porselen leğen vardı. Ayrıca halis gümüşten şamdanlarda mumlar vardı.

Virginia'nın huzursuzluğuna şimdi bir de melankoli karışmıştı.

Üst rafta sözlükler dizilmişti: Fransızca-İngilizce, İspanyolca-İngilizce, Almanca-İngilizce, İtalyanca-İngilizce, Portekizce-İngilizce, Rusça-İngilizce. Diğer iki küçük, yıpranmış kitaptan biri Arapça, diğeri Çince konuşma kılavuzuydu.

Onu tutsak eden kaptan kültürlü bir adam mıydı? Çok koyu bir İrlanda aksanıyla konuşuyordu ama kendisinde aynı zamanda

ir aristokrat havası vardı. Hatta, kan hariç, hiç de Virginia'nın ihnindeki korsan görüntüsüne benzemiyordu, dişsiz, pis ko- ulu ve pasaklı değildi. Adamın sinekkaydı tıraşlı olduğunu da atırlıyordu.

Tahammül edemiyordu. Onun varlığıyla dolu bu kamara onu oğuyordu. Kapıya koştu, kapıyı kapalı bulacağını düşünerek aç- mayı denedi. Hemen açılınca şaşırdı.

Onu kilitlememişlerdi.

Kapıyı aralayıp dışarıya bir göz atınca *Amerikalı*'daki hazır- lıkların hemen hemen bittiğini gördü. Ana yelken fora ediliyordu, bunun da tek bir anlamı olabilirdi: *Amerikalı* kısa bir süre sonra yola çıkacaktı. Ah, bir de gemiye geri binebilsem, diye düşündü.

Kamaradan çıktı. Akşam olmak üzereydi ve bir kuvvetli rüzgâr eserek onu baştan ayağa dondurdu. Titreyerek elini göz- lerine siper edip *Amerikalı*'ya baktı. Gemiye bağlı filika kalma- mıştı, bu yüzden diğer gemiye gitmenin bir yolunu bulmuş ol- saydı bile geç kalmıştı; gemiler ayrılıyordu.

Dikkatlice etrafına göz gezdirdi. Adamlar direklere tırma- nıyor, kimi yelkenleri açıyor, kimilerini topluyor, bazı adamlar da dev bir çapayı yukarı çekiyorlardı. Kimse onun varlığını fark etmişe benzemiyordu.

Virginia ne yapacağını bilmez hâldeyken, kıç güvertesinde onu gördü. Virginia durdu. O emir veriyor gibiydi. Kuvvetli rüzgâr, atkuyruğu yapmış olmasına rağmen saçlarını başının etrafında çılgın gibi uçuşturuyor, dalgalanan ve kanlı gömleğini gövde- sine yapıştırarak, adalelerini ortaya çıkarıyordu. Varlığıyla ortama hâkimdi. Çiftçilikten gelme bir korsana benzemiyordu. Adam aris- tokrat, diye karar verdi Virginia birdenbire, düşmüş bir aristokrat.

Düşmüş aristokrat onu gördü ve uzaktan ona dik dik baktı.

Virginia güçlükle nefes alıyordu.

Bir saniye sonra Virginia'ya sırtını döndü. *Cüretkâr* birdenbire başlangıç kapısından salıverilmiş bir at gibi yerinden fırladı. Vir- ginia geriye doğru sendeleyerek kamaranın dış duvarına çarptı.

Gus geldi. "Kaptan aşağıda kalmanızı istiyor, Bayan Hughes," dedi, onunla göz teması kurmadan.

"O zaman niye kapıyı kilitlemiyor?" diye sordu Virginia alayla.

"Lütfen içeri girin, Bayan Hughes. Kaptanın emri," diye üs- teledi Gus yine yanakları kıpkırmızı olarak.

"Gus!" diye kızdı Virginia, onu bileğinden tutarak. "Onun ne emrettiği umurumda bile değil, çünkü o benim kaptanım değil!"

Gus gözlerini kırpıştırdı ve bir an ona inanamıyor gibi baktı.

"Lütfen benimle konuşurken yüzüme bak. Ben bir kapı ya da direk değilim."

Gus kızararak gözlerini çevirdi. "Kaptanın emri, hanımefendi."

"Tanrı cezasını versin o katil kaptanınızın! Cehenneme ka- dar yolu var, gideceği yer orasıdır zaten, fazla sürmez, bak gö- rürsün!" diye bağırdı Virginia.

Gus cesaret edip yine ona baktı. "Rüzgâr değişti. Fırtına geli- yor. Lütfen içeri girin, yoksa sizi benim içeri götürmem gerekecek."

Virginia bir kadından beklenmeyecek horultuya benzer bir ses çıkardıktan sonra kamaraya girdi ve kapıyı çarparak kapadı. Ardından bir asma kilit vurulmasını bekledi ama hiçbir şey duy- madı. Ancak zaten Atlas Okyanusu'nda oldukları için kaçacak yeri yoktu.

Portsmouth'a geldiklerinde kaçacaktı.

Virginia birdenbire içi coşkuyla dolarak yemek masasının sandalyesine sertçe oturdu. Yanlış anlamadıysa Portsmouth'a bir

günlük yol vardı. Zampara kaptanı bütün gün kendinden uzak tutabilirdi ve yirmi dört saat içinde bir plan yapabilirdi.

Hem Portsmouth, Britanya'daydı. Portsmouth'dan Londra'ya gitmenin bir yolunu bulurdu, nasıl olsa amcası onu orada da bekliyor olurdu.

İçi umutla dolmuş, rahatlamıştı.

Virginia nihayet plandan başka yapacak bir şeyi olmadığını anlamış bulunuyordu. Ama çok üşüyordu. Valizine gözü ilişti ama üzerini değiştirmekten korkuyordu. Kaptana soyunukken yakalanmaktan korkuyordu. Ellerini ovuşturarak planı üzerinde düşünmeye başladı.

Birkaç dakika sonra zihni yavaşlayıp bulanıklaştı, gözleri ağırlaştı. En sonunda başı kollarının üzerine düştü ve Virginia uyuyakaldı.

"Efendim, aşağı indi," dedi Gus.

Devlin geminin idaresini ikinci kaptana vermişti ama onun yanında duruyor, hızla geçen bulutları, grileşen ışığı seyrediyordu. Havanın birdenbire soğuduğunun farkındaydı. Bora esiyordu ve Devlin'in yıllar içinde keskinleşen bütün hisleri ona sert bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu söylüyordu.

Ancak üst yelkenleri toplatması için henüz zaman vardı. Şimdi hızlı giderek fırtınanın önüne geçmeyi umuyordu ama böyle yapınca da güzergâhlarından sapmış olacaklardı.

Kız da kamaradaydı. Kocaman bir çift öfkeli menekşe rengi göz hayalini kaplamış bulunuyordu. Bu gözler ufacık, biçimli bir yüzde yer alıyorlardı. Bu görüntüleri hayalinden kovarak, kızar-

maktaki Gus'a döndü. "Sana zorluk çıkardı, değil mi?" Gus'un bu hâlleri ona komik geliyordu.

Gus duraksadı. "Ufacık tefecik ama epeyce dişli, efendim."

Devlin homurdanarak arkasını döndü. Dişli mi? Bu söz hafif kalırdı. Eastleigh Kontu'nun Amerikalı yeğeniyle tanıştığı andan beri bu iri menekşe rengi gözler onu rahatsız ediyordu. Bu kızın tuhaf hareketlerine gülse mi yoksa saygısızlığına ve itaatsizliğine sinirlense mi bilemiyordu. Kız on üç yaşında gösterse de Devlin tam bir insan sarrafıydı ve bu kızda on adamınkine eş cesaret vardı. Devlin'in bunu umursadığı yoktu. Kız onun esiri, amaca giden yolda bir araçtı.

Aslında o havalı, seçkin bir hanımefendi, işe biraz renk katmak için yatağına alabileceği, Elizabeth gibi olgun ve tecrübeli bir kadın beklemişti. Onu tüfekle öldürmeye çalışacak, sonra ona bu sefer bir tabancanın namlusuyla yine saldıracak kadar cüretli bacak kadar bir yaramazla karşılaşacağını hiç tahmin etmemişti.

Bu hiç komik değildi. Devlin ağır adımlarla kıç güvertesinin yan tarafına gidip küçük dürbünü gözlerine götürdü. Kasıklarında tehlikeli ve sıcak bir kaynama hissetti, bu büyük, korkunç bir şehvetin tohumuydu.

Dürbünden bakarken ağzı neşesizce çarpıldı. Bu Eastleigh'in yeğeni tam bir günaha davetti. Belki de kız bir kadından ziyade çocuğa benzediğinden işi daha ahlaksız ve hayvani bir kılığa soktuğu için, içinde uyanan vahşi şehvet, daha önce hissettiklerinin hiçbirine benzemiyordu. Bu onun intikamının lezzetini artıracaktı. Ama ne kendisinin ne adamlarının tecavüzcü olmadıkları doğruydu. Bu yasaktı. O bir canavar değil, insandı. O, annesi, babası ve üvey babası tarafından bir beyefendi olarak yetiştirilmişti. Arada bir baloya ya da resmi bir davete katıldığında ona beye-

fendi gözüyle bakıldığını düşünüyordu. Ama öyle değildi. Hiçbir *beyefendi* savaşta ve barışta, açık denizlerde zafer kazanamazdı. Hiçbir *beyefendi* ganimet üstüne ganimet ele geçirmek suretiyle büyük bir servet kazanamazdı. Mürettebatı bir *beyefendi*ye itaat etmezdi. Yine de her ne kadar bunu aklından geçirse de on sekiz yaşındaki bir bakirenin kanına girmek olmazdı.

Dürbünü indirdi. Sonunda onu Eastleigh'e verdiğinde bile kızın adı yeterli derecede çıkmış olacaktı. Ama bu kız onun umurunda değildi? Neden umursayacaktı? Bu kız onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hatta Eastleigh'in ona düşkün olduğunu öğrenirse, kızın adının çıkmasına daha çok sevinecekti. Kendi adının çıkmasına gelince, buna zerre kadar aldırdığı yoktu.

Bütün hayatı boyunca insanlar onun arkasından konuşmuşlardı. Çocukken, babası öldürülmeden önce komşuları arkasından acıma ve saygıyla karışık bir şekilde onun bir gün da atalan gibi bir *O'Neill* olacağını fısıldarlardı. Sonra da ailesinin o andaki yoksulluğu –ya da babasının gönül maceraları– hakkında fısıldaşırlardı. Gerald'ın öldürülmesinden sonra fısıltılar bitmedi. O zaman daha çok fısıltı, genellikle kaba ve suçlayıcı bakışlar vardı. Ailesinin Protestanlığa döndüğünü söylüyor, annesinin yeni kocasına aşkı hakkında konuşuyor, hatta onun babasının kim olduğunu tartışıyorlardı. Yanakları alev alev yanan Devlin omuzlarını dikleştirir, onları duymazdan gelirdi.

Artık bu dedikodular İngiliz lord ve leydileri tarafından şimdiki çevresine de yayılmış durumdaydı. Karşısında büyük bir saygıyla eğiliyorlardı ama fısıltılar pek değişmemişti. Onu davet ettikleri balolarda bekâr, varlıklı, güzel kızlarını ona yamamaya çalışırken dahi, yüzüne karşı kahraman, arkasından serseri, dürenbaz ve korsan diyorlardı.

Denizcilik mesleği de onun umurunda değildi. Bu mesleğin ona çok faydası dokunmuştu ama onun mesleği konusunda çelişen birçok düşüncesi vardı. Hayatı rüzgâr ve deniz, gemisi ve mürettebatıydı, bundan hiçbir kuşku yoktu. Donanmadaki görevine son verilse dahi o yine de açık denizlerde yol alırdı ama farklı bir şekilde. İngiliz üstlerine karşı zerre kadar sevgi ve bağlılığı yoktu, ancak o bir vatanseverdi, ülkesi İrlanda için her şeyi yapardı.

Devlin kurallara bir kez daha karşı geldiğinin farkındaydı. Karşı gelmemiş göz göre göre kuralları yıkmıştı. Ama donanmanın ona ihtiyacı vardı. Devlin, Eastleigh'e oynadığı bu yeni oyunu zarifçe, açık etmeden ve dürüstçe yürütecekti. Eastleigh dedikodu malzemesi olmak istemezdi ve Devlin, Kont'un, yeğeninin kaçırılıp tutsak edilmesi olayını çok gizli tutacağını biliyordu. Bu işi mümkün olduğunca kısa sürede sonuca bağlamak istiyordu, bir müddet Eastleigh'le oynadıktan sonra.

Devlin kararan gökyüzüne bakarak gülümsedi.

Hava kararmıştı, Virginia adamın ne zamandır orada durduğunu, uyurken onu seyrettiğini bilmiyordu. Birdenbire uyanmış ve ilk gördüğü o olmuştu.

Gözlerindeki tuhaf parlaklıktan ürkerek ufak bir çığlık koyuvererek doğruldu. Devlin kımıldamadı. Kamaraya yeni girmiş gibi kapalı kapının hemen önünde duruyordu.

Virginia ayağa fırladı. Giysilerinin hâlâ ıslak olmasından yanızca kısa bir süreliğine uyuyakaldığını anlıyordu. "Ne zamandır orada duruyorsunuz?" diye sordu.

Devlin'in bakışları Virginia'nın gözlerinden göğüslerine indi, sonra çabucak yeniden gözlerine çıktı. Ardından Devlin kama-

nın içinde yürümeye başlayarak onun yanından geçti. "Fazla madı." Cevabı sakin ve kayıtsızdı.

Virginia kızararak kollarını vücuduna sardı. Bu adam onun ğsüne mi bakmıştı? Onda göğüs yoktu ki, ayrıca bu kamara isi için küçüktü. "Burada ben kalacağım sanıyordum."

Adam dolap kapağını açıyordu. Yüzünde nazik ve anlaşılmaz ir ifadeyle ona doğru döndü. "Öyle."

"O zaman siz gidin."

Şimdi tamamen kadına doğru dönmüştü. "Çok huysuz bi- isi olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Siz de kabasınız. Bu kamara ikimiz için fazla küçük ve..." damın ıslak ve kanlı gömleğine bakarak sustu. Adamın vücu- una yapışmış ve hatlarını ortaya çıkarmıştı. "Kokuyorsunuz."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Bayan Hughes, burası benim amaram ve sen burada benim misafirim olarak kalıyorsun. Giy- ilerini değiştirmemişsin. Neden?"

Böyle çabucak konudan konuya geçişi karşısında şaşıran Vir- inia gözlerini kırpıştırdı. "Giysilerimi değiştirmek istemiyorum," edi çekinerek.

"Boğulmuş kedi gibi görünmek hoşuna mı gidiyor?" Kara- aşlarını kaldırdı. "Yoksa soğuğu mu seviyorsun?"

"İltifatınız ve alaycılığınız için teşekkürler."

İç geçirdi. "Bayan Hughes, o giysileri üzerinden çıkarmaz- an zatürre olacaksın. Ölmeni istemem."

"Nedir istediğiniz?"

Yüz ifadesi değişmişti ve artık sinirlenmeye başladığı belli uyordu. Yarım döndü ve daha Virginia ne olduğunu anlayana adar, o gömleğini başından geçirerek çıkarıp yere atmıştı.

Virginia geri geri giderek kapıya çarptı. "Ne yapıyorsunuz siz Tanrı aşkına?" diye bağırdı. Gözleri geniş, çıplak omuzlara ve aynı genişlikteki kaya gibi göğse dikilmişti.

Gözlerini aşağı indirdi. Karnı düz ve gergindi, ilginç hatları vardı, derken dalgalanmaya başladı. Virginia hemen gözlerini çe- virdi ama yanaklarına hararet basmıştı.

"Ben giysilerimi değiştirecek kadar akıllıyım," diye cevap verdi aynı şekilde sakince, onu kendine bakmaya zorlayarak.

Virginia bir çift açık gri gözle karşılaştı, ona dik dik bakma- ması gerektiğini biliyordu. Tam bir şaşkınlık ve moral bozuklu- ğuna uğramıştı. *Bir tanrının yüzü, bir savaşçının bedeni.* Yaban Gülü'nde birkaç kez üstü çıplak erkek görmüştü ama nedense Frank'in çıplak göğsü onda hiç böyle bir gerilime yol açmamıştı.

Tabii Yaban Gülü'nde ne tutsaktı ne de onu tutsak eden ki- şiyle beraber böyle küçücük, daracık bir yerde kalma mecburi- yetindeydi. "Bu kamara ikimiz için çok küçük," diye tekrar etti, kalp atışlarının hızlandığını fark ederek.

O elinde temiz bir gömlek tutuyor ama hareket etmiyordu. Hatta Virginia onun mermer göğsünün inip kalkışını görmese, onu bir heykel sanabilirdi. Adam yavaşça, "Aynı şeyi söyleyip du- ruyorsun," dedi.

Gözleri birbirine kenetlenince Virginia'nın titremesi duruverdi. Sanki kamara birden ısınmıştı. Aynı zamanda havasızlaşmıştı.

Yüzü gergindi. "Yine dik dik bakıyorsun."

Virginia gözlerini ayırdı. "Dışarı çıkmamı isteyebilirdiniz," dedi, gözlerini yerden ayırmadan.

"Bir erkek göğsünün bu kadar büyüleyici olduğunu düşüne- medim," dedi o açıkça.

Virginia hemen gözlerini yerden kaldırdı. Onun şimdi sırtı dönüktü ve üzerine ince bir keten gömlek geçirmiş, ayaklarındaki çizmeleri çıkarıyordu. Dolabın içine uzandı, Virginia önce sarı bir parıltı; sonra elinde krem rengi, temiz bir pantolon gördü.

Hiçbir şey söylemedi. Hızla dönüp kapıya doğru hamle yaptı.

O ise yıldırım gibi yanına gelip kapıya elini koyarak açmasını engelledi. "Bu hâlde güverteye çıkamazsın."

Kolu, Virginia'nın omzunun üzerinden geçiyor ve Virginia hemen yanında onun iri bedenini hissediyordu. Ona doğru dönemiyordu, çünkü dönerse onun kollarında olacaktı. "Senin soyunmanı seyretmeyeceğim," dedi. Sesi tuhaf ve kaba çıkmıştı.

"Seyretmenizi istemiyorum, Bayan Hughes. Özür dilerim. Sizin on sekiz yaşında, masum bir küçük hanım olduğunuzu unuttum."

Virginia donakalmıştı. Şimdi yine *beyefendi* numarası mı yapıyordu? İnanmaksızın, kafası karışık bir hâlde adama baktı.

O sonsuzluk kadar uzun gelen anda Virginia aralarındaki ancak bir iki santimlik mesafeden dolayı vücudundan yayılan ısıyı hissetmişti. Devlin birdenbire elini kapıdan çekerek geri adım attı.

Virginia yavaş yavaş geri döndü.

O temiz pantolonu hâlâ elinde tutuyordu. Sessizliği bozan adam oldu. Alaycı bir tonlamayla, "Başını çevir," dedi. "İşim hemen biter, sonra da sen üstünü değiştirirsin."

"Dışarı çıkmayı tercih ederim," diyecek oldu.

"Ah, kadın! Her sözüme karşı mı çıkacaksın? Kıyafetin uygun değil." Göğsüne şöyle bir bakıp yanından uzaklaşarak pantolonunun önünü çözmeye başladı.

Virginia onun ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Göğsüne bakınca gerçekten utandı. Islak elbisesinin ipek kumaşı küçük göğüslerine yapışarak, dikleşmiş uçlarını ortaya çıkarmış, korse de alttan iterek göğüslerini daha dolgun ve belirgin hâle getirmişti. Adamın ona neden baktığı anlaşılıyordu. Çıplak olsa daha iyiydi. Çok mahcup olmuştu.

Kumaş hışırdadı.

Virginia baktı ve görmesi gerekenden fazlasını –kalkık, sert kalçalar, adaleli bacaklar– gördü. Kapıya dönüp hızlı hızlı solumaya başladı. Birden içinden ağlamak gelmişti.

Uzun zamandır cesur davranmıştı ama şimdi cesaretini kaybediyordu. Londra'ya gitmesi, amcasına merhamet ve para için yalvarması gerekiyordu. Ama o bir korsan gemisinde, bir korsanın kamarasında, bazen bir aristokrat gibi konuşan, hayatında ilk kez kendi vücuduna farklı bakmasına neden olacak kadar baştan çıkarıcı bir erkeklik gücüne sahip olan bir korsanla birlikteydi. Bu nasıl olmuştu? Nasıl?

Bu adam onun düşmanıydı. O Yaban Gülü'yle arasındaki engeldi. Ondan nefret ediyordu ve onu zerre kadar ilginç, büyüleyici bulmamalıydı.

"Ben dışarıda bekleyeceğim," dedi yine ansızın arkasında biterek.

Virginia gözyaşlarını geri gönderdi, başını salladı ve ona bakmadan kenara çekildi. Onun duraksadığının ve kendisine baktığının farkındaydı. Valizine gidip yeni giysiler arıyormuş gibi davranıyor, gözyaşlarını görmemiş olması için dua ediyordu. Nihayet kapının kapandığını gördü.

Valizinin yanına çöküp ağlamaya başladı.

üzgâr arkalarından sert esiyordu. Devlin sanki işe yarayacak gibi eniden dümene geçmişti. Eli, koca bir gemiyi uykusunda idare den birisinin rahatlığıyla dümende, karşısındaki sorunla –peş erindeki fırtınadan kaçmakla– meşguldü.

"Atlatacak mıyız?" diye sordu arkasından kısık bir ses, tam ir çift menekşe rengi göz hayalini işgal ederken.

Devlin bu sözlerin araya girmesine sevinerek rahatladı. Ka- ın favorili, kıvırcık beyaz saçlı ufak tefek, şişman bir adam olan gemi doktoruna şöyle bir baktı. "Yarı yarıya şansımız var," diye evap verdi. "On beş dakika sonra belli olur."

Jack Harvey kollarını göğsünde bağlayarak kopkoyu, yıldız- ız göğe baktı. "Bu rehine alma işi nedir, Devlin?"

Devlin gri ufka bakıyordu. "Bu benim kendi delice olayım, naalesef."

"Kim o kız?"

"Önemi var mı?"

"*Amerikali*'da gözüme ilişti de epeyce genç. Bir fidye kokusu lıyorum. Neden bilmiyorum. Daha önce hiç kadın tutsağın ol- amıştı."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Devlin, bu iyi yürekli doktora çbir şey söylemeye niyeti yoktu. "Yaralılar nasıl?"

"Brinkley ölüyor ama ona afyon verdim ve onun bundan ha- ri yok. Buehler ile Swenson iyileşir. Bu kızın tıbbi bakıma ih- acı var mı?"

Devlin sinirlenmişti. "Ağız tıkacına ihtiyacı var ama hayır, bi bakıma ihtiyacı yok."

Jack Harvey şaşırarak kalın kaşlarını kaldırdı. Sonra, "Ne gü- yabani bir şey, değil mi? Seni vurmaya çalışmış! Kız..."

"Reams!" dedi Devlin sinirli sinirli. "Dümene geç. Rotadan sapma." Pusulanın üzerine parmağını bastırarak rotayı gösterdi ve hışımla çekip gitti. Neden birdenbire bu kadar sinirlendiğini kendisi de anlamıyordu.

"Herhâlde beni fırtınadan önce güzel bir yemek yemeye de çağırmazsın!" diye seslendi Harvey arkasından.

Devlin cevap bile vermedi. Ama şimdi yemezse hiç yiyemezdi, fırtınaya yakalanırlarsa, midesinin dolu gücünün yerinde olması lazımdı.

Kamaradan çıkarken kız ağlıyor muydu?

Gerçi umurunda değildi. Kadınlar gözyaşlarını yalnızca çıkarları için kullanırlardı, Devlin bunu öğreneli çok olmuştu. Zaten hiçbir kadın onun umurunda olmadığı için gözyaşları onu etkilemezdi.

Kamaranın kapısını açınca Virginia'nın masasında oturduğunu gördü. Masanın üzerine gümüş ve kristal yemek takımlarıyla sofra kurulmuştu ve kapaklı bir tabaktan lezzetli kokular yayılıyordu. Virginia dimdik oturuyordu, ellerini kucağında kenetlemişti ve yanaklarında iki pembe benek vardı. Yabani bakışı Devlin'in bakışıyla çarpıştı.

Devlin şöyle bir doğrularak kapıyı kapadı, bir savaş kokusu alıyordu.

Virginia buz gibi soğuk gülümsedi. "Ne zaman döneceğini merak ediyordum... *Kaptan*."

Devlin zevkten dört köşeydi. Savaşmayı nasıl da severdi. Bu seferki savaşın tadını çıkarmaya bakacaktı. "Beni özlediğini bilseydim..." dedi nazikçe eğilerek.

"Ben ancak senin kelleni özlerim, o da şu tabağın üzerinde," dedi Virginia, İngiltere kraliçesi edasıyla.

Devlin gülümsemek istiyordu. Neredeyse gülümseyecekti de. Ancak dikkatli bir biçimde Virginia'ya yaklaştığında gözlerindeki öfkeyi gördü. "Seni hüsrana uğratmaktan korkuyorum. Şefim Fransız'dır. Tabaktaki yemek daha iyidir."

"O hâlde arzuladığım yemek servis edilene kadar sabredeceğim," dedi hiddetle.

Devlin gülmesini zaptetti. "Bana pek sabırlı bir kadın gibi görünmüyorsun, Bayan Hughes, hem beklediğin günün de uzun yıllar geleceğini sanmam, beklemek yerine ne yapacaksın?"

"Haklısın. *Hiç* sabrım yoktur, hem de hiç! Hilekâr!" diye bağırdı.

Devlin kendini tutmasa kahkahalarla gülecekti. "Piç" sıfatı onun için daha uygundu. "Seni incitecek bir şey mi yaptım, Bayan Hughes?"

Virginia gevrek gevrek güldü. "Masum Amerikalıları öldürüyor, beni kaçırıyor, hapsediyor, önümde soyunuyor, göğüslerime iştahlı iştahlı bakıyor, sonra da seni incitecek bir şey mi yaptım diye soruyorsun. Hah," dedi.

Devlin kırmızı şarap şişesini aldı. "Alır mısın?" diye sordu, kadehine doldurmaya hazırlanarak.

Virginia ayağa fırladı. "Sen bir subaysın!" diye bağırdı. Devlin ona vuracağını düşünerek gerildi. Ama o yalnızca, "İngiliz donanmasında!" diye ekledi.

Devlin şişeyi masaya koyup ona alaycı bir biçimde selam verdi. "Sör Kaptan Devlin O'Neill, hizmetinizdedir, Bayan Hughes."

Onun öfkeden titrediğini görebiliyordu. Kendini şehvete teslim edip onun biçimli göğüslerine hayran olmaya karar verdi.

"Yiyecek gibi bakmasana," diye tısladı Virginia. "Kanuna aykırı davranışlarda bulundun. Acımasızca davranışlar! Hesap ver, Kaptan, Sör!"

Devlin pes etmişti. Bu kadın *ona* emir veriyordu. Bu hayatının en matrak anıydı. Kadın *onun* gemisinde, *onun* komutu altında ona emir veriyordu. Güldü.

Virginia, tuhaf bir şekilde kalın sesli bu boğuk sesin bu kısa süren patlaması karşısında şaşırarak dondu kaldı. Sonra da aldatmacasına hâlâ kızgın, beklediği kadar zor bir durumda olmayışına daha kızgın, "Bir açıklama bekliyorum, *Kaptan*," dedi.

Devlin başını salladı ve ona baktı. Çok yumuşak bir sesle, "Benden korkmuyor musun?" diye sordu.

Virginia duraksamıştı. Ne biçim bir soruydu bu?

"Dürüst ol," dedi ciddi ciddi.

"Beni çok korkutuyorsun," deyiverdi Virginia, nabzı yükselerek. Sonra da, "Beni çok korkuttun ama kahretsin ki korkum yersizmiş!" diye düzeltti.

Devlin kaşlarını kaldırmıştı. "Leydilere bu tarz sözler hiç yakışmıyor."

"Umurumda değil. Hem sen bana leydi gibi mi davrandın?"

Devlin ona tuhaf bir bakışla uzun uzun baktı. "Başkası olsa seni çoktan şu yatağa atmıştı, ait olduğun yere. Orada mısın peki?"

Virginia durdu. Birden içini telaş kapladı. Kalbi telaştan o kadar hızlı atıyordu ki nefesi kesilmişti. "Ben sen... ben sen... ben senin yatağına ait değilim!" diye kekeledi. Kendisinin yatakta onun güçlü kolları arasındaki, dehşetli hâllerinin hayalleri kızın zihnine üşüştü.

"Dilim sürçtü." Kaşlarını kaldırdı. "Katılıyorum. Sıska kadınlar çok rahatsız oluyorlar."

Virginia neredeyse hayretten bağıracaktı. "Ben daha on dört yaşındayım, Sör! Yatağına bir çocuğu mu alacaksın?"

Devlin haşince onun gözlerine baktı.

Virginia dudaklarını ıslattı. Terliyordu, bu adamı mutlaka inandırması gerekiyordu.

Devlin'in çenesi kasılmıştı. Gözlerini kısarak şüpheyle bakınca Virginia'nın yüreği korkudan teklemeye başladı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Bayan Hughes," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu bir oyun değil!"

"Gerçekten mi? O zaman bana *Amerikalı* gemisiyle, yanında bir refakatçi olmadan tek başına seyahat etmeni açıklar mısın?"

Virginia düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Gemiye binmek için Kaptan Horatio'ya yalan söylemek mecburiyetinde kaldım," dedi ve açıklamasının çok zekice olduğunu düşündü. "Bir çocuğun Britanya'ya tek başına seyahat etmesine müsaade edecek değildi tabii. Ona on sekiz yaşında olduğumu..."

Devlin soğuk soğuk bakarak onun sözünü kesti. "Islak giysin içinde on dört göstermiyordun, Bayan Hughes."

Virginia kaskatı kesildi.

Devlin'in gülümsemesi dudaklarının kıvrılmasından ibaretti. "Otur. Sohbetimiz ne kadar ilgi çekici olsa da, buraya gelmemin bir sebebi var. Bir fırtınaya yakalanma tehlikesiyle karşı karşıyayız, yakalanırsak bizi uzun bir gece bekliyor." Çabucak masaya geçip ona sandalyeyi tuttu.

Virginia'ya oturmak zor geliyordu. Nedense söylediği yalandan rahatsızlık duyuyor, onu hakikaten bir çocuk olarak görmesini istemiyordu. Ama acaba inanmış mıydı? Pek inanmışa benzemiyordu. Zaten adam korsan da değildi. Of, boş yere korkmuş olmanın kızgınlığı geri nüksetmişti. "Neden bana Kraliyet Donanması'nda komutan olduğunuzu söylemediniz?"

Devlin omuzlarını silkti. "Umurunda mı sanki?"

"Tabii umurumda!" diye bağırdı, ona ciddi ciddi bakarak. "Nedenini anlayamasam da senin tutsağın olduğumu düşündüm. Şimdi tutsağın olmadığımı biliyorum ama neden *Amerikalı* yerine senin geminde olduğumu hâlâ anlayabilmiş değilim. İngiliz donanması için Amerikan gemilerine el koymanın mesele olmadığını biliyorum, senin yaptığın da buydu, çünkü senin ülkenin bizim haklarımıza hiç saygısı yok! Ama sizinle savaşmıyoruz, sen de korsan değilsin! Hatta bazı açılardan müttefikiz. Herhâlde beni Portsmouth'da salıvereceksin!" Denizci üniformasını dolapta bulduktan sonra bu neticeye varmıştı. İngiliz donanmasındaki bir subay bir Amerikan vatandaşını esir almazdı. İyi ama bu adamın niyeti neydi?

"Biz müttefik değiliz," dedi o sertçe.

Virginia'nın beklediği cevap bu değildi ve onun ne yüzündeki ne de gözlerindeki ifadeden hoşlanmıştı.

"Seni Portsmouth'da salacak değilim."

"*Ne?*" Virginia şok içindeydi. "Ama..."

"Aslında seni Askeaton'a götürüyorum. Hiç İrlanda'ya gittin mi, Bayan Hughes?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Virginia inanamıyordu. "İrlanda mı? Beni *İrlanda*'ya mı götürmeyi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum," diye mırıldandı. "Planladım. Şimdi otur bakalım, ben de yemek yiyeceğim." Ona sandalyeyi çekti.

Virginia şaşkın bir hâldeydi. "Anlamıyorum."

"Yeter be!" diye parladı. "Nesini anlayacaksın? Seni İrlanda'ya götürüyorum, Bayan Hughes, misafirimsin."

Virginia gerçekten onu anlamaya çalışıyordu. "Yani senin *tutsağınım*," dedi kısık sesle.

"Ben seni misafir olarak görmeyi yeğliyorum." Ciddileşmişti. "Sana zarar vermeyeceğim, on sekiz yaşında olsan bile."

"Niçin?"

"Bunun önemi yok. Otur hadi."

Virginia dehşetli durumdan kurtulduğunu sanmıştı. Şimdi başını sallayarak ona tutulan sandalyeye oturmayı reddediyordu. "İştahım kaçtı. Fidye mi istiyorsun?"

"Ne kadar akıllısın." Gülüşü soğuktu.

"Benim param yok. Elimde avucumda ne varsa kısa bir süre sonra satılacak ve elde edilen para babamın borçlarına gidecek."

Devlin umursamazca omuz silkti.

Virginia çok telaşlanmıştı ama yavaş ve dengeli soluk alıp ver-
meyi becerdi. "Bayan Davis'i bıraktın. O benden daha zengin-
"Açlıktan ölmek istiyorsan, sen bilirsin." Adam oturup tabak-
tan kendine koyun eti aldı.

Ne yazık ki yemeğin görüntüsü ve kokusu Virginia'nın mide-
sinde gurultulara yol açmıştı ama Devlin bunu duymamışa be-
ziyordu. Devlin, yemek yemek bir görevmiş de o, bu görevi bir
an önce tamamlamak istiyor gibi yemeye başlamıştı.

Sonunda bir yudum şarap içti ve ona kadeh kaldırdı. "Güzel
kaçak mal, gerçekten."

Virginia cevap vermedi. İçinde rahatsız edici bir kuşku uyan-
mıştı. Bu adam onu fidye için kaçırmıştı ama mirasına hiç ehem-
miyet vermemişti.

Adını daha baştan beri biliyordu.

Kont amcasını da tanıyor olmalıydı.

Virginia onun çektiği sandalyeye kendini sertçe bıraktı. Bu
hareket üzerine Devlin ona şöyle bir baktı ama yemesine hiç
ara vermedi.

Ancak şimdi güvende olduğu söylenebilirdi, değil mi? Adam
donanmada olsa dahi ihraç edilecekti, hatta daha beteri. Virginia
onun en kısa zamanda darağacında sallandığını görmeyi umu-
yordu. Sıradan bir suçlu değildi. Fidye istiyordu, şüphesiz öde-
necek bir fidye ve Virginia bu adamın onu amcasına lekelenmiş
olarak teslim edeceğini sanmıyordu.

Virginia fidyenin miktarının ne olacağını ve amcasının onun
fidyesiyle babasının borçlarını ödeyecek kadar varlıklı olup olma-
dığını merak ediyordu. Onu muazzam bir endişe sarmıştı.

"Çok sinirli görünüyorsun," dedi Devlin, arkasına yaslana-
rak. Yemeğini bitirmişti.

"Sende hiç ahlak yok, Sör," dedi o sinirli sinirli. "Orası belli."

"Bende ahlak var demedim ki." Ona dikkatle bakıyordu. "Ah-
lak ahmaklar içindir, Bayan Hughes."

Virginia ona bakakaldı. Birdenbire öne doğru uzandı. "Fik-
rini nasıl değiştirebilirim?" Bunu söylediğine kendi de inanamı-
yordu. "Amcamdan fidye alamazsın, Kaptan O'Neill. Ben on dört
değil, on sekiz yaşındayım." Devlin'in yüzünde bir tek kas dahi
kımıldamadı. "Serbest kalmak için ne gerekirse yaparım."

Devlin dik dik bakıyordu. "Tahmin ettiğim şeyi mi teklif
ediyorsun?"

Virginia tıkanıyor, kızarıyordu... "Evet, onu teklif ediyorum,"
dedi, metanetle.

Devlin ayağa kalktı. "Fırtına yaklaştı. Maalesef gitmem ge-
rek. Bu kamaradan çıkma. Senin gibi bir küçük çocuk güverte-
den uçar gider." Peçetesini bir kenara atıp dalgalanan zeminde
sanki sabit ve düzlükmüşcesine yürüyerek kapıya gitti.

Tepkisi *bu* muydu yani? Virginia şaşırmış kalmıştı.

Devlin kapıda durdu. "Ve cevabım hayır." Sonrasında adam
çıktı gitti.

Virginia çaresizlik gözyaşları içinde masaya çöktü. Amca-
sının umurunda olmadığını biliyordu. Amcası onun fidyesini ve
babasının borçlarını asla ödemeyecekti.

Bu melun İrlandalı yüzünden Yaban Gülü elinden gidecekti.

Birden öfkelenerek, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.
Kapıyı açtığında kuvvetli bir bora onu kapıp güverte boyunca
sürükledi. Hayatında böyle şiddetli bir rüzgâr görmemişti; Vir-

ginia kabarıp köpüren denizi gördü, deniz sanki ona doğru geli-
yordu. Bağırmasına fırsat kalmadan göğsüyle karnının arası tahta
ve halata sertçe çarptı.

Acıdan etrafını görmüyordu. Deniz üzerine su püskürtür-
ken, rüzgâr onu aşağı atmaya çalışıyordu. Panik hâlindeydi, öl-
mek istemiyordu!

"Hay, Tanrı'nın belası inatçı kadın," diye söylendi O'Neill, güçlü
kollarını ona sararken. Virginia onun sert, güçlü vücuduna sо-
kuldu, denizle rüzgâr şimdi ikisini birden dövüyordu.

Yüzünü onun göğsüne bastıran, başını kaldıramayan Virgi-
nia nefes aldı. Devlin ona daha sıkı sarılıp büyük bir gayret ve ka-
rarlılıkla yürüyerek, rüzgâra karşı onu güvertede sürüklüyordu.
Doğa güçlerine karşı tek bir adam...

Virginia'yı kamaraya soktu ve bir saniye kadar kapıya daya-
narak durdu. "Dışarı çıkma!" diye bağırdı sesini duyurmak için.

"Beni bırakmak zorundasın!" diye bağırdı Virginia. İşin ga-
ribi, hayatını kurtardığı için adama teşekkür etmek istiyordu.

Devlin başını iki yana salladı, onu öfkeli bakışıyla azarladı ve
güvertede koşmaya başlayıp sonunda kıç güvertesine çıktı. Şid-
detli bir yağmur başlamıştı.

Virginia kamarada kalarak fırtınadan korunuyordu ama
rüzgârın ardına kadar açtığı kapıyı kapamak için hiçbir hare-
kette bulunmadı. Şimdi fırtınanın ne kadar ciddi olduğunu an-
lıyordu. Gemi, daha önce minik sandalın yaptığı gibi dev dalga-
ları yararak ilerliyor, dalgaların tepelerinde yükseldikten sonra
insanın midesini bulandıracak biçimde aşağı düşüyordu. Virginia
çevresine baktı ve her yerde halatlara asılan, direklere tırmanan
denizciler gördü. Onlar da sağ kalma mücadelesi içerisindeydiler.

Tam o anda başını kaldırıp yukarı bakınca dehşet içinde
bir çığlık attı, çünkü bir adam seren direğinin ucunda sallanı-
yordu. Virginia onun düşmüş olduğunu, birazdan yana devrilip
öleceğini anladı.

Bir şey yapmak istiyordu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kıç güvertesine doğru baktı. O'Neill'ın kamarasıyla kıç gü-
vertesi arasındaki mesafeyi geçip ona yukarıdaki adamı anlat-
mak istiyordu ama o kadar ufaktı ki. Tekrar yukarı baktığında
asılı adam gitmişti.

Yok olmuştu... boğulmuştu.

Virginia'nın midesi altüst oldu. Adam gözden kaybolmuştu,
Virginia onun çığlığını bile işitmemişti.

Gemi şiddetle sallanırken Virginia, biri hariç bütün yelken-
lerin bağlandığını gördü. Hemen anladı ki düşen denizci gergin
ve açılmış yelkene camadan vurmak için ön direğe tırmanmıştı.

Devasa gemi derhâl yan yatmıştı.

Virginia yere düştü ve baş aşağı sürüklenerek, karşı du-
vara omzuyla başını çarparak durdu. Bir an, gemi yan yatmış
hâldeyken ya da hemen hemen o durumdayken, kımıldayama-
yarak öylece kaldı.

Geminin eğer düzeltilmezse alabora olacağını anlamıştı. Ka-
pıya baktı, kapı hâlâ ardına kadar açıktı ve şimdi onun tepesin-
deydi, eğim bir bayır gibi, belki kırk beş derece hatta daha faz-
laydı. Kapı açıklığından kara gökyüzü parıldıyordu.

Hepsinin öleceğini düşündü. Virginia yere çakılı masa ba-
caklarını, sonra yatağın bacağını kullanarak tırmanmaya baş-
ladı. Oraya varınca uzanıp zeminle eşiğe tutundu. Kolları isyan
ediyor, omuzları kopacak gibi geriliyordu. Virginia yavaşça ken-

dini eşiğe doğru çekti ve oraya çıkınca sırtını bir duvara, aya
larını diğerine dayayarak çılgın gibi etrafına baktı.

Güvertedeki denizciler de geminin dehşetli eğimine kar
mücadele veriyorlardı ve geminin aşağıda kalan kısmı, hem
batmamakla beraber köpüklü dalgalar tarafından dövülüyord
Virginia başını kaldırıp direklere bakınca donakaldı.

Devlin O'Neill ağzında bir bıçakla ve arkasında başka bi
adamla ön direğe tırmanıyordu. Üzerindeki pruva yelkeni al
bora olmaya can atarak rüzgârla şişiyordu.

Virginia onun da tıpkı o adam gibi öleceğini düşünüyordu
Çünkü Devlin geminin baş-kıç yapmasına, rüzgâra ve yağmura
karşı sırf kas ve irade gücüyle savaşırken, fırkateyn yan yatıyordu

Virginia dehşet içinde seyrediyordu. O ölmese bile sonları
gelmişti çünkü hiç kimse rüzgârla ve sallanan gemiyle başa çı
karak yelkeni kesemezdi.

O'Neill tükenmiş gibi durdu, altındaki adam da bekledi. Vir
ginia gözlerini onlardan ayıramıyordu. İki adam, onun bir yan
dan diğer yana sallanan direğe tutunarak soluklanmasını sey
rederken dua ediyordu.

Devlin tırmanmaya devam etti. Denizcinin düştüğü seren
direğinin ucuna varmıştı, halatlara vurmaya başladı. Diğer adam
da ona katıldı. Virginia büyük bir heyecanla onları seyrediyordu
Bitmek bilmeyen birkaç saniyelik çabanın sonunda büyük yel
ken bezi iplerinden kurtularak çırpına çırpına gecenin karanlı
ğında kayboldu gitti.

Koca gemi gacırdayarak dengesini geri kazandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Virginia, onun tehlikeli ama
çevik inişini seyrederken. O gemisini ve mürettebatını kurtar-

mış, başkalarının düşünmeye bile cesaret edemeyeceği bir şey
yapmıştı.

Virginia titriyordu. Bu adamın hiç korkusu yoktu.

Hayatında hiç bu kadar korkmamış olduğunu düşündü.

Ne kadar zaman geçtiğini kendisi de bilmiyordu, burnunun
dibinde bir denizcinin yüzünü fark etti. "İçeri girin, Kaptan öyle
söylüyor."

Virginia cevap vermeye fırsat bulamadan kamaraya tıkıldı.
Denizci bütün kuvvetiyle rüzgârla mücadele ederek kapıyı dış
duvardan kaldırıp sonunda onu kızın suratına çarptı.

Virginia bu kez anahtarın kilitleme sesini işitti.

Devlin'in yatağına yığılarak kendinden geçti.

Uyandığında kamaranın lombozlarından parlak güneş ışığı içeri
doluyordu. Her yanı sancıyor, başı zonkluyordu, ağırlaşmış göz
kapaklarını açamıyordu. Hayatında hiç bu kadar yorgun olma-
mıştı, uyanmak istemiyordu. Sıcak yatağın içinde biraz daha bü-
züldü. Derken hafif bir rahatsızlık hissetti, sanki vücudunun sa-
dece arka tarafı örtülüydü.

Eliyle yorganı aradı... O zaman yorgan olmadığını anladı.
Ayrıca yalnız değildi.

Kaskatı kesildi.

Upuzun bir vücut ona yaslanmış yatıyor, onu omuzlarından
ayak parmaklarına kadar ısıtıyordu. Çenesini okşayan yumuşak
soluğunu, beline sarılmış kolunu hissediyordu.

Tanrım, diye düşündü Virginia, parlak gün ışığına bakarak.
Titreyerek belindeki ele baktı.

Yatakta yanında yatanın kim olduğunu zaten anlamıştı. O'Neill'ın, beline özenle yerleştirilmiş iri, güçlü, esmer eline bakıyordu. İçinde uyanan tuhaf, yoğun sıcaklıkla yutkundu.

Bu nasıl oldu? diye düşündü telaş içinde. Bunun açıklaması çok basitti, o da zaten hemen tahmin etti. Fırtına dindikten bir süre sonra o da aynı kendisi gibi gelip yatağa uzanmıştı, yorgunluktan, kızın da orada yatıyor olmasını umursamamıştı. Bu olasılık onun sıkıntısını azaltmıyordu. Aksine rahatsızlığı artıyordu.

Birdenbire korkunç bir gerçek kafasına dank etti.

Eli beline özenle yerleştirilmişti.

Uykunun etkisiyle gevşekçe ya da gelişigüzel değil, hesaplı ve bilinçli bir biçimde.

Kalbi önce durur gibi oldu, sonra deli gibi atmaya başladı. O *da uyanıktı.* Virginia bundan adı gibi emindi.

O yatağından kalkana kadar uyuma numarası yapmayı düşündü. Ama kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki buna imkân yoktu, özellikle de onun eli kendi belindeyken. Virginia birdenbire dönünce bir çift ışıl ışıl gümüşi göz ve bir meleğin yüzüyle karşılaştı. Gözleri birbirine kilitlendi.

Virginia ne kımıldıyor ne nefes alıyor ne de söyleyecek bir şey düşünebiliyordu.

Devlin'in gözleri kendisinin şimdi çok ağrıdığını fark ettiği şakağına kaydı. "İyi misin?" diye sordu, o da kımıldamıyordu. Bakışı ağır ağır dudaklarına kaydı, orada bir süre kaldıktan sonra yine ağır ağır gözlerine çıktı.

Bakışının ipeksi bir okşayışı vardı.

"Ben..." Virginia durdu, konuşamıyordu. Bakmaktan da kendini alamıyordu. Yüzleri birbirine çok yakındı. Devlin'in dudakları sımsıkı kapalıydı ve kımıldamıyordu. Virginia gözlerini hızla onun gözlerine çevirdi. Devlin'in yüzü taştan oyulmuşçasına ifadesizdi ama gözleri parlak görünüyordu.

Virginia, adamın sert ağzının yumuşayarak onun ağzıyla birleşmesinin nasıl bir his olacağını merak ediyordu. "Hayatımı kurtardın," diye fısıldadı heyecanlı heyecanlı. "Teşekkür ederim."

Devlin'in çenesi kasıldı. Kalkmaya koyulmuştu.

Virginia belinin üzerinden çekilen eli tuttu. "Gemiyi ve mürettebatı kurtardın. Seni gördüm. Direkteydin."

"Yatağımdasın, Virginia, eğer burada benimle en az bir saat daha geçirip genç kızlığına veda etmek istemiyorsan, kalkmama müsaade et."

Virginia kımıldamıyor, kafasından sayısız düşünce geçiyordu. Vücudu onun dokunuşuna muhtaçtı, bunu kendisi de biliyordu. Bunu inkâr etmenin gereği yoktu. Dün geceki kahramanlığı her şeyi değiştirmişti. Yine de Virginia bileğini tutmuş olsa bile, o gayet kolay kalkabilirdi. Virginia yine adamın dudaklarına bakıyordu. Kız, daha önce hiç öpüşmemişti.

Devlin birden yataktan kalktı ve Virginia yakınmaya fırsat bulamadan çıkıp gitti.

Virginia şaşkın bir hâlde yavaşça doğruldu.

Rahatlamamıştı. Kafası karmakarışıktı, hayal kırıklığı içindeydi.

Virginia yatakta oturuyor, biraz önce yapmak üzere olduğu şeyi düşünüyordu.

Onu kaçıran adamı öpmesine ramak kalmıştı, onun öpücüğünü *istemişti.* Ne inanılmaz bir şey.

O sırada kapı çaldı ve Virginia ayağa fırladı. O'Neill kapıyı çalmazdı, o yüzden, "Kim o?" diye seslendi.

"Gus. Kaptan size banyo suyu getirmemi söyledi de."

"Gel," dedi Virginia arkasını dönerek. *O'Neill onun düşmanıydı. Onu Amerikalı*'dan zorla almış, bu hareketle tamahkâr ve hırslı kişiliğini sergilemişti. Şimdi de onu zorla alıkoyuyordu. O, Yaban Gülü'yle arasındaki engeldi. Virginia bir an için dahi olsa onun dokunuşunu, öpüşünü nasıl arzulayabilirdi?

Gus, peşi sıra sıcak su kovaları taşıyan iki adamla içeri girdi. Onun yüzüne bakmadan masaya bir sürahi içme suyu koydu. İki *gemi* iki denizci de küveti doldururken, âdeta kız orada değilmiş gibi davranıyorlardı.

Ne kadar kibar, diye düşündü, birden ona –ve kendine– çok kızarak. *O zamana kadar kimseyi öpmeyi aklından geçirmemişti. Kahrolsun tamamen adamdaydı. Virginia, kaçırılma, fırtına, bu kötü tatlı adam derken iyiden iyiye gerilen sinirleri yüzünden ne yaptığını bilmez bir hâldeydi. Bu adam onun durumundan faydalanıyordu. Bütün bu olay kabul edilemezdi. O düşmanıydı ve kendisini serbest bırakana kadar da öyle kalacaktı. İnsan düşmanını öper mi hiç, daha neler!*

Hem öpüşmek tek bir neticeye varacaktı: Adamın fahişesi hâline gelmek!

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Bayan Hughes?" diye soruyordu Gus, onun düşüncelerini bölerek.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi kısaca. Yanakları alev alev yanıyordu. *Kızın* her yanı alev alev yanıyordu. Ve korkuyordu.

Gus döndü, diğer gemiciler çıkmıştı bile.

Virginia korku ve umutsuzlukla savaşıyordu. Kaçmak zorunda olduğunu kendisine hatırlattı. Amcasını, Yaban Gülü'nü kurtarmaya ikna etmek zorundaydı. Kısa bir süre sonra bu O'Neill kâbusundan uyanacaktı. "Gus! Neredeyiz? Kıyıya yakın mıyız?"

Gus durdu ama yüzünü ona dönmedi. "Rotamızdan savrulduk, tabii. İngiltere'nin kuzeyindeyiz, Bayan Hughes."

Virginia bakakaldı, ne kadar kuzeye savrulduklarını sormaya fırsat kalmadan Gus çıktı gitti. Virginia'nın coğrafya bilgisi biraz paslanmıştı ama İrlanda'nın İngiltere'nin kuzeyinde olduğunu tahmin ediyordu. Portsmouth'a götürülmek, İrlananda'ya götürülmekten daha iyiydi ve şimdi Virginia adamın, o Tanrı'nın cezası planlarını değiştirip *Cüretkâr*'la önce Portsmouth'a uğramasından korkuyordu.

Devlin'in masasına koşarak haritalara baktı. Korkusunun asılsız olmadığını anlaması uzun sürmedi. İrlanda, İngiltere'nin kuzeybatısına düşüyordu ve gemi kuzeye sürüklendiyse, İrlanda'ya gitmeleri mesele olmayacaktı. Ancak bir fırtına onları bu kadar kuzeye savurabilir miydi? Tecrübesiz gözüyle, bu ülkeye giden direkt bir hatta olabilmek için iki yüz mil gitmeleri gerektiğini hesapladı.

İngiltere haritasına göz attığında Portsmouth'un Londra'ya fazla uzak olmadığını anladı. Aradaki mesafeyi tahmin etmeye çalışıp arabayla bir günlük yolculuk yapması gerektiğine karar verdi. En azından bu durum onun lehineydi.

Şimdi ne yapacaktı? Gözleri buharlar çıkaran küvete tesadüf etti. Sıcak suyu ziyan etmemeye karar verdi. Birisi gelir diye çabucak yıkanıp adamın temasının izlerini teninden sildi. Küvetten çıktı, birdenbire gelir de onu çıplak yakalar diye doğru dürüst kurulanmadı bile. Saçlarını ıslak ıslak örüp aynı giysileri üs-

tüne geçiriverdi. Aynadaki görüntüsü şöyle bir gözüne ilişince ne kadar solgun göründüğünü fark etti, bu da zaten iri olan gözlerini daha iri göstermişti. Son derece hırpani görünüyordu; elbisesi kırış kırıştı, etekleri yırtılmıştı ve omzunda kan lekesi vardı. Ancak daha kötüsü şakağındaki bereydi. Yaman bir kesiğe benziyordu ve dokunduğunda acıyordu.

Kavgadan ya da savaştan çıkmış, iyi giyimli bir çamaşırcı kadına benziyordu.

Ama savaştan çıkmamış mıydı hakikaten, O'Neill *Amerikalı*'ya saldırdığından beri sürekli savaş hâlinde değil miydi?

Virginia gidip lombozu açtı. Güzel bir bahar günüydü, gökyüzü bulutsuz ve mavi, okyanus çarşaf gibiydi ve Virginia dün gecenin dehşetinden sonra denizin sakinliğine şaşırmıştı. Bir kara parçası, hiç olmazsa bir martı görmek için başını sağa sola yatırdı ama nafile. Virginia lombozu açık bırakıp güverteye çıktı.

Adamı hemen fark etti. O'Neill'ın sırtı ona dönüktü, bacaklarını genişçe açmış, kollarını göğsünde bağlamış, dümeni kullanan bir subayla birlikte dikiliyordu. Virginia ona bakarken tuhaf bir heyecan, istemediği bir heyecan duydu. O'Neill hafifçe döndü, adamda kaplan sezgileri vardı. Göz göze geldiler.

Başıyla selam verdi.

Virginia onun selamını görmezden gelerek parmaklıklara yürürken, son anda bulunduğu yerin tam da adamın onun hayatını kurtardığı yer olduğunu hatırladı.

Parmaklıklara tutundu ve gözlerini kapayarak yüzünü ılık mayıs güneşine kaldırdı. Ancak içi buz gibiydi. Dün gece nereyse ölecekti. Bir daha böyle bir şey yaşamak istemezdi.

Önce onu saran kolları, sonra da adamın onu vücuduna sıkı sıkı bastırışı aklına geldi. Virginia bu duygudan kurtulmak için gözlerini açtı, onun düşmanı olduğunu ve bunun hiçbir zaman en azından kendisini salıvermediği müddetçe, değişmeyeceğini kendine hatırlattı.

"Güzel bir bahar günü," dedi tanımadığı şen şakrak bir ses.

Virginia irkilerek döndü.

Kıvırcık beyaz saçlı ve kıpır kıpır kahverengi gözlü bir tıknaz adam ona gülümsüyordu. Üzerinde kahverengi bir yün ceket, pantolon ve konçlar vardı. Richmond'ın caddelerinde dolaşan tiplere benziyordu, bir tek şapkasıyla bastonu ve eldivenleri eksikti. "Ben Jack Harvey, geminin doktoruyum," dedi başını eğip selamlayarak.

Virginia onun –kaptanın aksine– iyi bir adam olduğunu sezerek tereddütle gülümsedi. "Virginia Hughes," dedi.

"Biliyorum." Ağzı kulaklarında gülümsüyordu. "Sizi herkes tanıyor, Bayan Hughes. Gemide sır olmaz."

Virginia bu söz üzerine utanarak, O'Neill'e çabuk bir bakış attı. O hâlâ sırtı ona dönük, kızın varlığından habersiz görünüyordu.

"Alışabildiniz mi?" diye sordu Harvey. "Başınıza bir bakayım mı?"

"Acıyor," dedi Virginia, doktorun gözlerine bakarak. "Alışmaya çalışıyorum. Daha önce hiç kaçırılmamıştım."

Harvey yüzünü ekşiterek gözlerinin içine baktı. "Belki biliyorsunuzdur, Devlin için de bu ilk. Daha önce esir almıştı ama kadın ya da çocukları kaçırmazdı. Kadınlarla çocukları daima serbest bırakır."

"Ne güzel, ben istisnayım desenize," dedi umutsuzca.

"Size zarar verdi mi?" diye sordu Harvey birdenbire.

Virginia şaşırarak bakakaldı. Yatakta dönüp de gri gözleriyle karşılaştığı anı hatırladı. Susuyordu.

"Siz çok güzelsiniz," dedi Harvey aralarında doğan sessizlikte. "Böyle güzel gözler görmemiştim. Devlin'in sizinle aynı kamarada kalmasını onaylamıyorum."

Geminin doktoru ona dostluk mu gösteriyordu? Kafasında düşünceler birbirini kovalarken derin bir nefes aldı. Sonra itinayla gözyaşlarına hâkim oldu. Daha önce hiç denemediği bir beceriydi. "Yalvardım," diye fısıldadı. "Genç, masum ve aciz bir kadın olduğumu söyledim." Devam edemiyor gibi durdu.

Harvey'nin gözleri dehşet içinde açıldı. "Buna inanmıyorum! Piç kurusu... *Sizi iğfal mi etti?*"

Bu adamın ona yardımı dokunabileceğini hissediyordu. "İğfal mi? Tam olarak öyle denilemez."

Doktorun bakır rengi teni bembeyaz olmuştu. "Sizi başka bir yere yerleştirmesini söyleyeceğim," dedi. Hâlâ onlara sırtı dönük duran O'Neill'a omzunun üzerinden bir bakış attı. "Olan olmuş tabii ona yapılacak bir şey yok," dedi, sıkkın bir hâlde. "Bayan Hughes, çok müteessirim. Kibar bir hanım olduğunuz belli ve açıkçası böyle bir şeyi Devlin'in kişiliğiyle kesinlikle bağdaştıramıyorum."

Virginia doktoru kendi saffına kattığından emindi. Ellerini titretе titrete gözyaşlarını sildi. "Ben de çok müteessirim. Londra'da çok acil bir işim var, hayati bir mesele ama artık... artık içinde bulunduğum çıkmazı çözebileceğimden şüpheliyim. Siz onun akrabası mısınız?" diye sordu duraksamadan ve hesaplamadan.

Doktor şaşırdı, sonra düşünceli bir hâl aldı. "Devlin tuhaf birimdir. Herkese karşı mesafelidir. Aklından geçenleri, niyetlerini kimse bilmez. Ben üç yıldır onun gemilerindeyim, bu sürede belli bir dostluk kurmuş olmamız gerekirdi. Ama açıkçası onun hakkında pek az şey biliyorum, sadece ben değil kimse onu yakından tanımıyor. Hepimiz onun üstün başarılarını, şöhretini biliriz. Kendimi onun dostu olarak görürüm, Cadiz'de hayatımı kurtarmıştı, ancak doğrusu dost olsak bile bu benim daha önceki dostluklarıma pek benzemiyor."

Bu çok hazindi ama Virginia merhamete kapılacak değildi. Merakı uyanmıştı. "Hangi üstün başarıları? Ne şöhreti?"

"Ona, 'Majesteleri'nin Korsanı' derler, Bayan Hughes," dedi Harvey, tehlikesiz konulara geçmiş olmanın rahatlığıyla gülümseyerek. "O ganimete daima öncelik verir ve sanırım kendisi çok zengin bir adam oldu. Savaş teknik ve stratejileri pek alışılmış tarzda değildir, siyasi görüşü de öyle. Donanmada çoğu kişi ondan hoşlanmaz, çünkü Devlin emirlere uymaz ve mavi üniformalı o yaşlı başlı adamlara saygısı yoktur, bunu belli etmekten de hiç kaçınmaz. Onun denizlerdeki hadiseleri gazetelerin sayfalarını doldurur. Karadaki hadiseleri de denizdekinden aşağı kalmaz ya. Dedikodu sütunlarında eve döndüğü, hangi baloya, kulübe gittiği yazılır. Trafalgar'da daha on sekiz yaşındaydı. Geminin idaresini üstlendi ve çok büyük iki gemiyi batırdı. Hemen komutanlık verildi ve bu daha başlangıçtı. Ancak o savaş gemisi istemedi. Yok, o iş Devlin'e göre değildi." Sonunda Harvey anlatmayı kesip nefes aldı.

"Neden? Savaş gemisi nasıl oluyor?" diye sordu Virginia, bir kez daha O'Neill'e bakarak. Gün ışığında saçları parlıyordu. Adam balolara, kulüplere gidiyormuş. Virginia bunu hayalinde canlandıramıyordu. Ama biraz uğraşınca hayalinde onu, siyah frak içinde; iri, güzel elinde bir şampanya kadehiyle görebildi. Ayrıca bütün

kadınların onun dikkatini çekmek için yarıştıklarından hiç şüphesi yoktu.

İşin tuhafı, bu hayal hiç hoşuna gitmemişti.

"Savaş gemisi geleneksel tarzda seyahat eder ve savaşır. Devlin özgürlüğüne düşkündür. O beklenmedik anda saldırmak yada beklendiğinde de aldatmak için denizlerde yalnız başına dolaşır. O hiçbir savaşı kaybetmez, Bayan Hughes, çünkü nadiren aynı manevrayı ikinci kez kullanır. Adamları ona canlarını emanet edecek kadar güvenirler. İntihar sayılabilecek emirler verdiğine şahit oldum. Ama daima zafer elde etti. Çoğu kaptan ufukta *Cüretkâr*'ı görünce kaçar ya da kaçmaya çalışır. O günümüzün en büyük kaptanıdır." Harvey gülümsüyordu. "Böyle düşünen tek kişi değilim."

"Siz onu seviyorsunuz!" diye ithamda bulundu, şaşıran Virginia. Ancak elden bırakmak istemediği husumetine rağmen o da etkilenmişti; adamın kendisinden değil, başarılarından.

Harvey iki kaşını birden kaldırdı. "Ben ona hayranım. Ona çok büyük hayranlık duyuyorum. Aksi mümkün değil ki, hele onun emrinde çalışıyorsanız."

"Dün gece gemiyi fırtınadan kurtardı," dedi Virginia. "Neden direğe başkasını çıkarmadı?"

Harvey başını iki yana salladı. "Çünkü o bu işin üstesinden gelebileceğini biliyordu. İşte ona bu yüzden hayranız, Bayan Hughes, o tam bir önder, biz nasıl peşinden gitmeyelim?"

Virginia duraksadı, kalbi çarpıyordu. "Kendisi... evli mi?"

Harvey şaşırdı, sonra da güldü. "Hayır! Yanlış anlamayın, Bayan Hughes ama o kadınları sever ve Londra'da onunla evlenmek isteyen birçok kadın var, daha yeni şövalye ilan edildi, biliyorsunuz ama ben şahsen Devlin'in bir karısı olduğunu tahayyül edemiyorum. Böyle bir adamla başa çıkacak kadının çok güçlü olması gerekir." Dalgınlaştı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Devlin'in evlenmeyi düşündüğünü sanmıyorum. Ama daha genç, yirmi dört yaşında. Deniz onun hayatı olmuş. Belki bir gün bu değişir." Ama adamın bundan şüphesi var gibiydi.

O'Neill cesur olduğu kadar sert ve haşin görünüyordu, ayrıca çok yalnız bir adama benziyordu. Virginia ona yine gözlerini dikkerek baktığını fark etti. O hükmeden varlığıyla, neredeyse elle tutulacak kadar yoğun kudretiyle orada dikilmiş böyle büyük bir firkateyne kaptanlık eden adam bu özellikleriyle Virginia'nın fikrini değiştiriverdi. Adam hiç de yalnız gibi durmuyordu. Aslında bağımsız bir adaya benziyordu ve ancak aptal bir kadın onun yalnız ya da garip olduğunu düşünürdü.

"Kötü birisi değil," dedi Harvey yumuşak bir sesle. "O yüzden yaptığı ve yapmakta olduğu şeyi anlamıyorum ya. Bu fidyeye kesinlikle ihtiyacı yok."

Virginia şaşırmıştı. "Emin misiniz?"

"Kaptan olarak, ele geçirdiğimiz ganimetlerin sekizde üçüne sahip olur. Üç yıldır elimize geçenleri biliyorum. Adam zengin canım."

Virginia ürpererek korku ve umutsuzluk içinde bakakaldı. *Eğer amacı fidye almak değilse, Tanrım, ne?*

O anda kararını verdi. Doktorun eline dokundu. "Bay Harvey, yardımınıza ihtiyacım var," dedi ağlamaklı.

Artık yetmişti. Kulakları cayır cayır yanıyordu; onun hakkında konuştuklarını biliyordu. "Martin, dümene geç," dedi. Subay gelince Devlin dönüp kıç güvertesinden atladı.

Tutsağının yalvaran gözlerini kocaman açmış, gül goncası dudakları titreyerek, doktorun eline dokunduğunu görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. İçinde bir şüphe uyandı. Kız aptal, sırıtık bir yosma gibi davranıyordu ama Bayan Hughes öyle aptal, sırıtık ya da işveli birisi değildi. Neler dönüyordu?

Birden kızgınlığı azalıp keyiflendi. Bu Virginia Hughes eğlenceliydi.

Neredeyse gülmek üzereyken, dün gece kaskatı, uyarılmış vücuduna sokulmuş uykulu bedenini hatırladı. Gemi fırtınadan kurtulduktan sonra, tükenmiş bir hâlde kendini yatağa bırakırken onun orada olduğunu bile bilmiyordu. Ama uyurken varlığını hissettiğinden emindi, çünkü uyandığında vücudu derhâl ona sahip olması için baskı yapıyordu. Neyse ki iradesine hâkim olmakla övünürdü, on yaşından beri inatçılık ve kendini tutma konularında alıştırma yapardı. Fiziksel ihtiyaçlarını göz ardı etmek kolay bir iş değildi ama bu da şüphesiz üstesinden geleceği bir görevdi.

İşin garibi, Virginia kollarındayken adama hiç de kemik torbası gibi gelmemişti.

Yumuşacıktı, sıcacıktı, miniminiydi ama kırılgan değildi.

"İyi günler." Düşüncelerini zihninden kovalayarak ikisini başıyla sertçe selamladı.

Virginia, geceyarısı başkasının kasasını karıştırırken yakalanmış gibi kızararak, minimini elini Harvey'nin elinden çekti. Çok mahcup görünüyordu.

Devlin, kesin bana komplo kuruyorlar, diye düşündü şaşkınlıkla. Bu küçük şirret Harvey'yi kendi tarafına çekerek, asiliğe teşvik ediyordu. Bu çok açıktı. Dün geceki fırtınanın kokusunu nasıl aldıysa bu durumun kokusunu da öyle alıyordu.

"Devlin, günaydın. Misafirimizle beraber biraz temiz hava almamızın bir sakıncası yoktur umarım?" Harvey neşeyle gülümsüyordu.

"Neyse ki emirlerim seni kapsamıyor," dedi Devlin sakince.

"Kapsamıyor tabii. Ben gemi doktoruyum," dedi Harvey, keyifli keyifli.

Onun ne demek istediğini anlayınca Virginia'nın gözleri açıldı. "O saçma emirler hâlâ geçerli değildir umarım!"

Devlin kıza döndü. O kadar ufak tefekti ki adama kendisini efsanelerdeki dev gibi hissettiriyordu. "Emirlerim hâlâ geçerli, Bayan Hughes." Kızın şakağındaki yaranın görüntüsü hoşuna gitmemişti. "Harvey, hemen bu yarayla ilgilenmeni istiyorum."

"Çantamı alayım," dedi Harvey, hızla uzaklaşarak.

İşte yalnız kalmışlardı. Devlin ona dikkatli dikkatli bakıyordu. Ancak Virginia onun bakışına karşılık vermiyordu. Suçluluktan mı? Bu sabah onun yatağındaydı, neredeyse onu öpmesi için yalvaracaktı. Devlin de aptal değildi. O menekşe gözlerde arzuyu görmüştü. "Suçluluk mu duyuyorsun?" diye mırıldandı, ardından geleceğinden emin olduğu tartışmanın keyfini çıkarmaya karar vermişti.

Virginia yerinde zıpladı. "Ne diye suçlu hissedecekmişim? Suçluluk duyacak birisi varsa o da sensin ama tabii, insanda kalp olacak ki bir şey duysun."

"İtiraf ediyorum," dedi gülümseyerek, "ben kalpsiz bir adamım."

"Rotadan ne kadar saptık?" diye sordu buyurgan bir tavırla.

"Yüz elli mil kadar," dedi ve Virginia'nın yüz renginin soldu-ğunu gördü. "Bunu dert mi ediyorsun?"

Virginia ona dik dik bakarak başını salladı. "Şimdi nereye gi-diyoruz?" diye sordu canı sıkkın hâlde.

Çok zekiydi. Devlin onun zekâsına hayran oldu ve bir daha onu küçümsememeye karar verdi. "Portsmouth'a gitmeye ge-rek yok. Hem..." kalbi sıkışıyordu, demek o kadar da hissiz de-ğildi "... *Amerikalı*'nın o limana uğrayacağı konusunda ciddi şüp-heler taşıyorum."

Virginia'nın gözleri büyüdü. "Sence..."

"Fırtınadan kurtulduğunu sanmam. Biz güçlükle kaçtık. *Ame-rikalı* kaçamamıştır. Mac iyi bir denizcidir ama asgari mürette-batla yol alıyordu." Yüreğine hafif bir hüzün çöktü. Ondan kur-tulmaya çalışmadı. Denizler böyleydi, o da bunu çok iyi biliyordu; deniz, gitmesine izin vermekten ziyade, can alırdı. Yıllarla tec-rübe etmişti ki adamlarını kaybettiğinde yaslarını tutup mese-eyi kapamak en iyisiydi. Ayrıca, onunla birlikte denize açılmayı seçenlerin uzun ömürlü olmalarını da beklemezdi. Kaçınılmaz olduğunu kabul edince ölümle başa çıkmak daha kolaydı.

"Umurunda bile değil," dedi Virginia. "Taş kalplisin, tabii kal-bin varsa," diye suçladı onu. O adamlar –o gemi– senin yüzün-den okyanusun dibini boyladılar!"

Devlin kızmıştı. Virginia'nın bileğini o kadar hızlı kaptı ki Virginia bağırdı ama adam onu bırakmadı. "Denizin dibini boy-dılarsa nedeni boradır, Bayan Hughes ben de Poseidon olmadı-ma göre dün geceki fırtınayla benim bir ilgim yok."

Virginia başını iki yana salladı. "Hayır! Beni kaçırmak için o miye saldırıp hasara uğratmasaydın, hayatta olurlardı!"

Bu kadın kadar adamın sinirini bozan başka birisi daha yoktu. Bileğini fırlatarak bıraktı, kızarmış olduğunu görünce de bu yap-tığından utandı. "Ben o gemiyle savaşıp hasar vermemiş, seni ka-çırmamış olsaydım, şimdi sen de onlarla birlikte denizin dibinde yatıyordun." Dönüp gidiyordu. Aklından, onunla sevişseydi ona yoksun olduğu terbiyeyi vereceği düşüncesi geçti. Hem daha ne-ler verirdi.

Ancak az önceki düşüncesi aklına gelmişti ve tekrar ona döndü. "Harvey'yle birlikte benim kuyumu kazmayın," diye uyardı.

Virginia korkulu bir ifadeyle haykırdı. "Ne... ne diyorsun sen?"

"Numaracı," diye fısıldadı, yüzleri birbirine değecek kadar yakındı. "Burnumun dibinde birtakım planlar yapıldığı zaman anlarım. İsyancıların sonu ne olur bilir misin, Bayan Hughes?"

"İsyan filan yok," diyecek oldu.

Devlin ona soğuk soğuk gülümsedi. "Harvey'yi kendi entri-kalarına dâhil ettiğinde, bu isyan olur, canım. Biz asileri asarız," diye ekledi zevkle. Yalan da değildi. Harvey'yi asacak değildi ama gemi çok iyi bir doktoru kaybetmiş olacaktı. İyi bir gemi doktoru da tam anlamıyla bulunmaz bir Hint kumaşı idi.

Virginia geri geri kaçarak duvara dayandı. "Sana bir şey söy-leyeceğim," dedi hararetli hararetli.

Devlin gitmek üzereydi. Ses tonu hoşuna gitmemişti ve adama dönüp darbeyi bekledi.

"Senden nefret ediyorum," dedi kısık sesle.

Devlin belli etmedi ama göğsünün içinde bir ağırlık duydu. Dudaklarında neşesiz bir tebessüm belirdi. "Bunu mu diyecektin?"

Virginia ona vuracak gibi görünüyordu.

"Sakın," diye uyardı adam kibarca.

Virginia yumruklarını sıktı. "Ne yazık ki seni ıskaladım," dedi birden. "İyi bir nişancıyımdır, biraz daha bekleseydim ölmüş olurdun."

"Ama maalesef ölmedim," diye alay etti. Virginia'nın sözlerinde onun hissetmek istemediği bir kırıcılık vardı.

"Sabır, Bayan Hughes, bu bir meziyettir. Sendeyse, cadaloz, zerre kadar sabır yok." Yürüyüp gitti.

"Bunu neden yapıyorsun? O'Neill!" diye bağırdı arkasından. "Harvey senin zengin olduğunu söyledi."

O duymamış gibi davrandı.

"Alçak herif," dedi.

ALTINCI BÖLÜM

Jack Harvey üç basamakla kıç güvertesine çıktı. Dış görünüşü yine de neşeli olmakla birlikte Devlin'in tutsağını taciz etmiş olmasını hâlâ aklı almıyordu, şoke olmuştu ve üzgündü. Ancak o kaptanını anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti. O'Neill'ın emrinde çalıştığı bunca zamanın sonunda onu hiç anlayamayacağını artık biliyordu.

Devlin dümendeydi ve doktorun kısa, şaşırtıcı bir biçimde hafif ayak seslerini tanıyarak arkasına döndü. "O nasıl?" diye sordu.

"Yaraya dün bir iki dikiş atılabilirdi ama şimdi iyileşiyor. Darbeyi aldığından beri başı da ağrımamış, yani Bayan Hughes'a göre dün geceki fırtınadan beri."

Devlin ikinci kaptana başıyla işaret etti. "Dümene geç," dedi. Harvey'yle birlikte geminin iskele tarafına geçtiler. "Bana tuhaf tuhaf bakıyorsun," dedi Devlin sakince.

Harvey artık gülümsemiyordu. "Ah, Devlin. Umarım Bayan Hughes o darbeyi söylediği şekilde almıştır, düşerek yani, başka türlü değil."

Devlin, doktorun ne demek istediğini hemen anlayarak ona dik dik baktı. "Ah, Tanrım, ona vurduğumu mu düşünüyorsun?" Gerçekten şaşırmıştı. Hayatında hiçbir kadına el kaldırmamıştı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye suratını astı Harvey. "Şu anda kafam karışık."

Gerçekten çok karanlık bir kuşkuya kapılmıştı. "Gerçekten mi?" Harvey'yi kolundan tutup ana güverteye indirdi. Şimdi meraklı gözlerle onları dinleyen kulaklardan uzaktılar. "Sen tam bir sersemsin, Jack, Bayan Hughes gibi bir şirretin seni tatlı tatlı kandırıp boyunduruğa sokmasına izin veriyorsun."

Harvey telaşa düşmüştü. "Bu da ne demek?"

"Seni bana isyan etmeye teşvik ediyor," dedi Devlin sertçe, "yalan mı?"

Harvey'nin rengi atmıştı, gözlerini kırpıştırıyordu. "Devlin..."

"Ne yapacaktınız? Hem söyle bakayım; nasıl bana karşı gelir, meydan okursun? Ben senin kaptanınım."

Harvey kaskatı olmuştu. "Kahretsin, onu iğfal etmişsin."

Bir an Harvey'nin daha önce hiç işitmediği yabancı bir dilde konuştuğunu sandı. *"Ne* yapmışım?"

Harvey yine gözlerini kırpıştırıyordu, şimdi biraz tasalı ve huzursuz bir hâli vardı. "Kızı iğfal etmişsin," dedi bu kez biraz tereddütle.

Devlin bir öfke dalgası içinde kabarırken sabit gözlerle Harvey'e bakıyordu. Şu kadının entrikalarına, yalanlarına da bakın hele! "Sana böyle mi söyledi?" diye sordu sakinmiş gibi davranarak.

"Şey." Harvey duraksadı. "Evet."

"Bak dua et ki seninle genelde aramız iyidir. Yoksa çoktan burnunun şeklini bozmuştum. Ben bakirelere elimi sürmem. Masumiyet beni çekmez." Bunu söylerken, bu durumun artık değişmiş olduğunun farkındaydı.

Harvey'nin rengi atmıştı. "Ah, Tanrım," dedi.

"Güzel bir yüz görünce derhâl aklın başından gider," dedi Devlin.

Harvey suratını buruşturdu. "Devlin, özür dilerim, kusura bakma!"

Devlin en çok Jack Harvey'ye mi yoksa Virginia Hughes'a mı gücendiğini bilmiyordu. Ama kesinlikle ikincisinin boğazını sıkmak istiyordu. "Siz ikiniz ne planlıyordunuz?"

Harvey hâlâ bembeyazdı. Başını salladı. "Aşağıdan ona çocuklardan birinin denizci giysisini getirecektim. Limana vardığımızda da ben seni oyalayacaktım, o da ötekilerle birlikte gemiden inecekti."

"Çok zekice," dedi Devlin, samimiyetle. Doktoruyla tutsağı arasındaki işbirliğini sezmemiş olsaydı, bu plan kesinlikle işe yarardı.

"Devlin gerçekten çok özür dilerim. Senin böyle bir insan olmadığını biliyordum! Ama şu var, bu meseleye bir anlam veremiyorum, sen daha önce bir kadını kaçırmamıştın. Lütfen beni affet. Kız da o kadar ikna ediciydi ki! Ağlıyordu," diye haykırdı Harvey, gözlerinde kaygıyla.

Kimseye af yoktu. Devlin, "Limerick'e vardığımızda kendine başka bir gemi bulursun. Şu andan itibaren görevde değilsin."

Harvey itiraz etmek ister gibi ağzını açtı.

Devlin ise onun yüzüne bakarak söyleyeceği şeyi bekliyordu.

Harvey bir şey söylememeye karar verdi, sonrasında bu kararını da değiştirdi. "Çok üzgünüm," dedi.

Devlin yürüyüp gitti. Artık Harvey'nin ne dediği, düşündüğü ya da yaptığı umurunda değildi, çünkü dostlukları bitmişti.

Virginia, şemsiyesi olmamasına aldırmadan gülümseyerek güvertede dolaşıyordu. Aslında sıcak güneşin tadını çıkarıyordu. Güneşi yüzünde hissetmek harikaydı –yaşamak harikaydı– ve o anda denizin çağrısının o kadar büyüleyici olduğunu anlıyordu. Gemi rüzgâra karşı tembel tembel yol alıyordu, dalgalar da sakindi ama rüzgâr temiz ve duru, gökyüzü pırıl pırıl ve uçsuz bucaksızdı. Virginia mutluluk içinde gülümseyerek uzanıp parmaklıklara tutundu. Ertesi gün akşam vakti Limerick'e varacaklardı ve Jack Harvey onun kaçmasına yardımcı olacaktı.

Kaçtığını öğrenince Devlin O'Neill'ın yüzündeki ifadeyi görmeyi ne çok istediğini düşününce başını arkaya yatırarak güldü. Ona karşı gireceği hiçbir savaşı kazanamayacağını düşünmekle hata etmişti. Yarın bir savaş olacaktı ve planı kusursuzdu. Yarın zafer onun olacaktı.

Şeytanca bir zevk duyduğunun farkındaydı, henüz elde etmediği zaferin kokusunu almıştı. Marmott Okulu'nun müdiresinin sesi kulaklarında çınladı: "Hanımlar şeytanca zevk duymazlar. Aslında Bayan Hughes, hanımlar tamahkâr, vicdansız gemi kaptanlarıyla savaşa da girmezler, bir hanım kimseyle mücadeleye girmez."

Virginia kıkır kıkır gülüyordu. "Ama bu hanım girer, Bayan Towne," dedi denizle rüzgâra. "Hoşuna bile gider!"

Sözlerinde ciddi olduğunu fark etti ve düşünceye daldı. Bu hâle nasıl gelmişti, neden bu Devlin O'Neill'ı alt etmek istiyordu? Onun için nasıl bir anlamı vardı ki bunun düşüncesiyle bile kendinden geçiyordu? Onu öpmesini istediği o elim anı hâlâ hatırladığı için miydi bu hırs? Hiçbir şey hissetmek istemiyordu –hissetmiyordu da– ama bu hatırayı aklından çıkarmakta aciz kalıyordu. Nedense bu an beynine işlemişti.

Virginia hâlâ düşünceliydi, dönüp sırtını parmaklığa yasladı. Kıç güvertesine baktı ve onu orada göremeyince şaşırdı. Onu neden öpmemişti?

Kendine bu soruyu sorduğuna pişman, irkildi. Ama nedenini biliyordu! O tahta göğüslü, köşeli suratlı sıska bir şeydi, saçı da çalı gibiydi. Virginia birdenbire kederlendi.

Yakışıklı korsanın onu güzel bulmasını istediğini anlayıvermişti. Ne aptal bir kızdı, Tanrım!

Gemi kabaran bir dalganın üzerinde yalpalarken, Virginia yarın akşam özgürlüğüne kavuşacağını ve sonunda Yaban Gülü'ne döneceğini düşünerek şöyle bir doğruldu. O zaman hatırasında Devlin O'Neill'ın ne ismi ne cismi kalacaktı.

Nedense bundan o kadar emin olamıyordu.

Birden güvertede Jack Harvey'yi gördü. Yüreği çarparak ona el salladı.

Adam irkilip yolunu değiştirdi. Ne el sallamış ne de selamına başka türlü bir karşılık vermişti.

Virginia şaşkındı. *Bu da neydi?*

Yüreği titreyerek doktorun peşinden koştu. "Bay Harvey!" diye seslendi. "Bay Harvey, bekleyin!" Adamcağız onu görmemiş olacaktı; yoksa görüp de görmezlikten gelecek değildi ya!

Harvey'nin adımları yavaşladı ve Virginia ona yetişti. "Merhaba," dedi Virginia neşeyle ama doktor tebessümüne karşılık vermiyordu. "Ne güzel bir gün. El salladığımı görmediniz mi?"

Doktor birden durup ona döndü. "Gördüm, Bayan Hughes."

Bir terslik olduğu belliydi. "Ama siz bana el sallamadınız... Başınızla bile selam vermediniz," dedi yavaşça, çekinerek.

"Son derece üzgünüm," dedi adam açık açık. "Bakın görev-
den alındım ve Limerick'e varınca gemiden atılacağım."

Yüreği küt küt atan Virginia ağzından, "Aaa!" haricinde başka
bir söz çıkaramadı.

"Bana yalan söylediniz, Bayan Hughes. Devlin'i korkunç bir
şeyle suçladınız."

Virginia başını kaldırdı. "O korkunç bir suç *işledi*, hiçbir şey
yapmadığım hâlde beni zorla alıkoyuyor."

"Devlin'in sizi iğfal ettiğini öne sürdünüz!" diye haykırdı Har-
vey. "Beni ona karşı kışkırtıp kaçmanıza yardım etmem için kan-
dırdınız!"

Virginia perişan bir hâlde, savaşı kaybettiğini düşündü. Hün-
gür hüngür ağlamak istiyordu ama kendini tuttu. Çenesini ha-
vaya kaldırarak, "Beni baştan çıkardı, Bay Harvey," dedi.

Harvey, "Sizin iddia ettiğiniz biçimde değil," diye haykırdı.
"Açık sözlülüğümü mazur görün, adamın yatağına girmemişsiniz!"

"Ben hiç öyle bir şey demedim. Siz kendiniz o sonuca vardı-
nız, bunlar benim sözlerim değildi."

Harvey gözlerini kırpıştırdı. "Ne fark eder? Hangi sonuca
vardığımı anladınız ve sesinizi çıkarmadınız!"

"Bakın bu adam bir suçlu," dedi.

"O benim kaptanım. Kaptanımdı. Şimdi sizin yüzünüzden
başka bir gemi bulmak zorundayım. Bayan Hughes, size iyi şans-
lar dilerim. İyi günler." Arkasına dönüp gitti.

O zaman Virginia titredi. Belki Jack Harvey'yi yanlış düşün-
celere sevk etmesi yanlıştı ama başka çaresi yoktu. Kaçıp amca-
sına ulaşmak, Yaban Gülü'nü kurtarmak zorundaydı. Şimdi suç-
luluk hissine kapılmıştı, ancak sırf Harvey iyi bir insan olduğu
ve *Cüretkâr*'daki işini kaybettiğine üzüldüğü için.

Bu haksızlıktı. Suçlanacak birisi varsa o da O'Neill'dı.

Virginia kıç güvertesine bir kez daha baktı ama O'Neill'ı
orada durmuş güneşi, göğü, denizi idare ederken göremedi. Tek-
rar kamarasına döndü.

İçeri daldığında onu yemek masasında tek başına oturmuş
bir kurabiyeye yağ sürerken buldu. Virginia ona itham dolu ba-
kışlarını dikmiş olduğu hâlde o başını çevirip bakmadı bile.

Soğukkanlılığını kaybetmemek için savaştı, sonra kapıyı ka-
patıp yaklaştı.

O nihayet başını kaldırdı ama ayağa kalkmadı.

"Benimle akşam yemeği yer misin?" diye sordu. Virginia ha-
yır anlamında başını salladı. Adam yemeğe devam etti.

"Güneş yanığı olmuşsun, Bayan Hughes."

Virginia sinirlenmeye başladığını hissediyordu. "Suç benimdi.
Plan konusunda. Birisini cezalandırmak istiyorsan, Jack Harvey'yi
değil beni cezalandır."

Devlin sandalyesini geri itip ayağa kalkarak ona tepeden
baktı. Heybeti karşısında Virginia kendisini minicik ve güçsüz
hissetti. Virginia boyunun onu böyle etkilediğini bildiğinden ve
bunu kasten yaptığından emindi. "Seni cezalandırmak çok ho-
şuma gider," diye mırıldandı. "Nasıl bir şey istersin?"

Virginia'nın kalbi tekledi. O'Neill ona biraz fazla yaklaşmıştı;
ne kadar uzun ve güçlüydü, pantolonu ne kadar dar, gömleğinin
yakası ne kadar açıktı. Virginia konuşamadı.

"Karaya çıkana kadar bu kamarada kalacaksın," dedi sakince.
"Bu bir emirdir, Bayan Hughes."

"Bay Harvey'yi kovma! O senin dostun!"

Devlin gitmek üzereydi; tekrar ona döndü. "Dostum falan değil," dedi çok kısık bir sesle.

"Hayır, yanılıyorsun, Bay Harvey seni çok seviyor. Sana büyük hayranlık besliyor, bana kendisi söyledi. O senin dostundu, hâlâ da öyle," diye bağırdı. "Benim yaptığım bir şey yüzünden ona duygusuzca muamele etmemelisin!"

"Benim bu gemide de bir başkasında da dostum yok." Geniş adımlarla kapıya yürüdü.

"O zaman sana acırım!"

O'Neill hızla döndü. "Hiç gerek yok!"

Virginia adamın hassas noktasına temas ettiğini anladı. Onun hassas bir noktası olduğundan haberi bile yoktu. "Bu dünyada dostum diyebileceğin birisi var mı, Kaptan?" diye sordu meydan okurcasına.

O'Neill'ın gözleri parlayarak fırtınalı bir gökyüzü gibi kararardı. "Özel hayatıma burnunu sokmaya cüret mi ediyorsun?" diye sordu çok yumuşak bir sesle.

"Senin özel hayatın var mı?" diye sordu kız hiddetle.

O'Neill tekrar yanına gitti. "Bundan sonra entrikalarına başkalarını alet ederken iyi düşünürsün, Bayan Hughes. Bir dahaki sefere sonuçlarını düşünerek hareket edersin."

"Olabilir," dedi Virginia, "ama burada artık mesele ben değilim. Sırf benim aptallığım, hainliğim yüzünden, seni açık denizlerin en muhteşem kaptanı olarak gören bir adamı kovmana müsaade edemem. O senin dostun, Kaptan O'Neill, o senin sadık bir dostun."

"O benim gemimin kaptanıydı ve bana ihanet etti. Dostluk ve sadakat bunun neresinde? Onu zincire vurup geminin hapishanesine atmadığıma şükretsin." Tekrar kapıya yürüdü ama orada durdu. "Niçin? Niçin kaçmaya kalkıştın? İrlanda'da kaybolursun. Adam gibi bir planın var mıydı? Ben sana zarar vermedim. Sana dokunmadım bile. Kısa bir süre sonra sevgili amcana kavuşacaksın. Ne diye kaçıyorsun ki? Neden bana karşı geliyorsun?"

Virginia umarsızca ona bakıyordu. "Çünkü," dedi kendini zorlayarak, "bütün hayatım buna bağlı."

O'Neill şöyle bir irkildi.

Virginia ona bir müddet daha baktıktan sonra masaya oturdu. Ümitsizlik omuzlarını âdeta ağır bir pelerin gibi bastırıyordu. Adamın masaya yürüdüğünü ve oturduğunu işitti. "Anlatsana şu durumu."

Virginia başını iki yana sallıyordu.

O'Neill onun yüzünü tutup kaldırdı ve gözleri buluştu. "Ciddiyim."

Eli iriydi ve çenesi bu elin içinde kayboluyordu. Virginia titredi. "Senin umurunda mı?" dedi ters ters.

O'Neill onun çenesini bıraktı. "Umurumda değil. Ama sen benim sorumluluğumdasın ve seni ilgilendiren her şey beni de alakadar eder."

Virginia onun kendi şahsi meseleleriyle neden bu kadar ilgili olduğunu anlayamıyordu ama sorunlarını anlatsa bile ona karşı yumuşayacağından şüphe duymakla birlikte, artık sır saklamak için de bir sebep göremiyordu. Derin derin iç geçirdi, ailesini düşündü ve içinde eski, tanıdık bir acı uyandı. "Ben Yaban Gülü'nde doğdum," dedi kısık sesle ve adamın yüzüne bakmadan. "Orası cennetten bir köşedir. Virginia, Norfolk yakınlarında bir

çiftlik..." Hafifçe gülümsedi, çünkü geminin kötü kokularına ve denizin güzel kokusuna rağmen; hanımeli, leylak ve yeni toplanmış tütünün baş döndürücü kokusunu duyuyordu. "Babam evimizi kendi elleriyle yaptı, ilk ekinimizi tek başına ekti." Sonunda başını kaldırdığında yüzünde hüzünlü bir tebessüm vardı. "Annemle babamı çok severdim. Geçen sonbaharda olmaz olası bir araba kazasında ikisini de kaybettim."

O'Neill hiçbir şey söylemiyordu. Eğer kızın hikâyesinden etkilendiyse bile yüzündeki tek bir kas bile kımıldamadığı için bu anlaşılmıyordu.

"Ben tek çocuğum. Yaban Gülü benim. Ama vasim olan Kont burayı babamın borçlarını ödemek için satıyor." Ellerini masanın üzerine koyup pürüzsüz ahşabı kavradı. "Bunu önleyeceğim."

O'Neill bir zaman yüzüne baktıktan sonra konuşmaya başladı. "Anlıyorum," dedi duygusuzca. "Kont'un kafasına vura vura babanın borçlarını ödetip çiftliğin anahtarlarını alacaksın."

Bu onun son şansıydı. Virginia adamın ellerini tutuverdi ve kendi minimini ellerinin içindeki bu ellerin verdiği his, bu temas onu öyle şaşkınlığa uğrattı ki adamın gümüşi gözlerindeki hayreti fark etmedi. Başını kaldırıp boğuk bir sesle hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Eğer amcam benim için fidye ödemek zorunda kalırsa babamın borçlarını asla ödemez. Çiftliği satılığa çıkarırken bana danışmadığı için, senin fidye meselen olmadan bile onu fikrini değiştirmeye ikna etmek çok zor olacak! Kaptan, anlamıyor musun? Ben Yaban Gülü olmadan yaşayamam. Kont'u görmek zorundayım. Fidye olamaz! Lütfen, Bay Harvey bana senin zengin olduğunu ve bu fidyeye ihtiyaç duymadığını söyledi. Lütfen, bırak beni gideyim, beni Londra'ya götür. Lütfen, sana yalvarıyorum."

Devlin ellerini çekip ayağa kalktı. "Kusura bakma," dedi kaytsızca, "çiftliğini kaybetmeni istemem ama planlarım esnek değildir."

Virginia haykırarak ayağa fırladı. "Kimsem kalmadı! Yaban Gülü benim her şeyim!" diye bağırdı.

O'Neill kapıya yürüdü.

"Umurunda değil! Hiçbir şey ve hiç kimse zerre kadar umurunda değil!"

O'Neill kapıyı açtı.

"Senin yüzünden Yaban Gülü'nü kaybediyorum, o olmaz olası fidye meselesi yüzünden!"

O'Neill arkasını dönmedi. Çıkarken, "Hayır, Bayan Hughes," dedi, "Yaban Gülü'nü, babanız kötü bir işadamı olduğu için kaybediyorsunuz."

Virginia bu hakaret karşısında nefesi tıkanarak konuşamadı. O aynı derecede yaralayıcı bir karşılık bulana kadar O'Neill gitmiş, kapı güneşin battığı gökyüzünün üzerine kapanmıştı.

Devlin'in planlarını bozmak için son bir çare daha olduğuna karar vermişti.

Virginia sert rüzgârlı havaya rağmen açık bıraktığı bir lombozun yanında dikilerek İrlanda kayalık kıyılarını seyrediyordu. Kumsallarda kaya uçurumları yükseliyor, bunların arkasında daha yumuşak engebeleriyle ülke uzanıyordu. Virginia O'Neill'ı daha fazla kızdırmamaya karar vererek iki gündür kamaradan çıkmamıştı. Ancak iki saat önce martılar göründüğünde kamaranın kapısını aralayarak, birkaç saate kadar Limerick'e giden nehre girmiş olacaklarını işitmişti.

Eh, birkaç saat geçmiş bulunuyordu. Fırkateyn Shannon Nehri'nde tam gaz ilerliyordu. Virginia şurada burada büyük evler, küme küme kulübeler görüyordu. İrlanda kırları yemyeşildi, koyunlar tepelerde benekler hâlinde görülüyordu.

Limerick limanına varmaları ne kadar sürerdi, hiçbir fikri bulunmuyordu. O'Neill'ın haritalarına baksa da hiçbir şey anlamamıştı. Ancak daha fazla bekleyemeyecekti çünkü yeni planına başlamak için fazla beklerse, başarılı olamayacaktı.

Virginia kamara kapısına gitti. Sarışın delikanlı Gus ortalarda görünmüyordu. Ama Jack Harvey oradaydı. Kederli ve perişan bir hâlde kıç güvertesinin altında duruyordu. "Bay Harvey! Lütfen, beyefendi, sizinle konuşmak istiyorum!"

Harvey inanamayarak kızın olduğu tarafa baktı.

Yukarısında, bir aslan duruşuyla dümeni tutan Devlin yarım dönüp başını sallayarak Harvey'ye Virginia'nın işitemeyeceği sesle bir şey söyledi. Harvey o kadar yavaş yaklaşıyordu ki Virginia alt dudağını ısırdı. Sonra adama neşeyle gülümsedi. "Sizden bir iyilik rica edecektim," dedi.

"Sizin entrikalarınıza alet olmam," dedi adam.

"Gus'u bulup bana gönderir misiniz? Gemiden inmeden önce banyo yapmalıyım. Ondan banyo suyu isteyecektim."

Harvey başka bir şey istemediği için rahatlamıştı. Başını olur anlamında sallayıp gitti.

Virginia kapıyı kapattıktan sonra, gözlerini de kapadı. Keşke başka bir yol olsaydı ama Gus zayıftı; ondan ancak birkaç kilo ağır, bir parça daha uzun olsa da işine yarardı. O'Neill'ın gümüş şamdanını eline alıp kapının arkasında durdu.

Şimdi onun içeri yalnız girmesi için dua ediyordu.

Kapı çalınınca ona içeri girmesini söyledi ve o anda yanında başka bir denizci daha olduğunu fark etti. Adamlar sıcak suyu küvete doldururlarken o gülümseyerek şamdanı arkasına saklayıp duvardan uzaklaştı. Tam çıkarlarken Virginia, "Gus?" diye seslendi. "Bekler misin lütfen? Daha önce İrlanda'ya hiç gelmedim, sana bazı sorular sormak istiyorum. Çok önemli."

Gus her zamanki gibi ona bakmadan diğer denizciye çıkmasını söyledi. Adam çıktı. Virginia yüreği çılgın gibi çarparak Gus'un yanına gitti. "Halkın genelinin Katolik olduğunu biliyorum. Baptist bir rahip nasıl bulabilirim?"

Gus onun sorusunu anlamamışa benziyordu. Duraksadı. Virginia onun arkasına geçti. "Eminim Kaptan..."

Kaçma isteği, adamın canını yakma isteksizliğine baskın geldi; yüzünü buruşturarak, şamdanla adamın başının arkasına vurdu. Gus derhâl yere yığıldı.

Virginia ona fazla sert vurmuş olmaktan, onu öldürmüş olmaktan korkarak donakaldı. Dizlerinin üzerine çökerek kontrol etti, Gus nefes alıyordu ama sarışının başının arkasından kan sızıyordu. "Beni affet," diye fısıldadı, kemerinin tokasını açarken. Kirli pantolonunu çıkardı, onun sıska bacaklarının görüntüsünden zerre kadar etkilenmedi. Aslında adam külot giymemişti ama Virginia o tarafa bakmadı bile. İşe yarayacağını düşünerek bıçağını almaya karar verdi. Adamın gömleğini de çıkardı. Sonra yatağının altına sakladığı uzun iple onun ellerini ve ayaklarını bağladı. Ağzına da çorap tıktı.

"Ne olur benden nefret etme," dedi onu yatağın altına iterek. Onun solgun yüzünü görünce, kaçış bütün bunlara değer mi, diye düşündü. Bu adamın ona hiçbir zararı dokunmadığı gibi, ona karşı hep saygılı davranmıştı.

Tabii, kaptanı itaatsiz mürettebatını kovmaya meyilli olduğundan, aksine cesaret edemezdi.

Virginia korsesini, elbisesini çıkarıp atletiyle paçalı külotunun üzerinde bıraktı. Sonra ayakkabılarını da çıkarıp hepsini yatağın altına tıktı. Pantolonu bacaklarına geçirip kemeri bağladı. Sonra gömleği giyip saç örgüsünü beresinin içine tıktı. Kendini baştan ayağa incelediğinde kaşlarını çattı, çünkü çıplak ayakları fazla kadınsı görünüyordu. Bir de bol pantolonun paçasından sarkan paçalı külotunun dantelli paçasını fark etti.

"Ah, Tanrım," dedi çamaşırını yukarı çekerek. Lomboza gidince bir feryat koyuverdi. Karşısında kocaman bir şehir vardı, kıyıda bir küme hâlinde kulübeler, arkasında taş evler, birkaç şato ile kilise ve sonunda şehrin kendisi. Limandaki boy boy gemilerden hiçbiri fırkateynin yarısı kadar bile değildi; hepsi yük ya da balıkçı gemisiydi.

Derken bir kalabalığın toplandığını gördü.

Çocuklar şehirden gelerek kıyı boyunca, yaklaşan gemiye doğru koşuyor, deli gibi bağrışıyorlardı. Bağırtıları gittikçe belirginleşerek çığlık ve haykırışlara dönüştü. Gemi bu üstü başı alacalı, yırtık pırtık kalabalığa yaklaştıkça, Virginia oğlanların deli gibi sırıtarak el sallamaya başladıklarını gördü. Gemi onları geride bıraktı, Virginia dönüp baktığında çocukların geminin peşinden koştuklarını gördü.

Virginia sonra ileri baktı.

Bir kafile insan hızlı hızlı limana doğru geliyordu. Bu insanların bazıları pejmürde gömlekli çiftçiler, bazıları da yün ceket ve pantolonlarıyla iyi giyimli tüccarlardı. Kafilede kadınlar da vardı. Genç olanları gülümsüyor ve el sallıyorlardı. Hayır, herkes gülümsüyordu.

Virginia huzursuz olmuştu.

Gemi yavaşlarken O'Neill'ın emirler yağdırdığını işitiyordu. Sade bir köylü elbisesi içindeki kızıl saçlı bir kadının öne çıktığını gördü. Elinde bir sepet çiçek tutuyordu.

Birisi coşkuyla "O'Neill!" diye bağırdı.

Virginia kollarını bedenine doladı. Tezahüratlar başlamıştı ve kızıl saçlı güzel, gemiye çiçek atıyordu. Çiçekler rüzgâra kapılarak limanın sularına düşüyordu. Kalabalık "O'Neill! O'Neill!" diye haykırıp bağırıyordu. Virginia, birkaç yanakta *gözyaşı* gördüğünden emindi.

Anlayamıyordu.

Denizci kıyafetleri giymiş adamlar –O'Neill'ın mürettebatından değil– *Cüretkâr*'ın halatlarını yakalamak için koşarak geldiler. Gemi şimdi yan yan gidiyordu ve Virginia dev bir çapanın nehre bırakıldığını işitti. Bu insanlar O'Neill'ı gördüklerine neden bu kadar çok seviniyorlardı?

Virginia buna aldırmayacaktı. Kaçması gerekiyordu ve bunun tam sırasıydı.

Ancak kamaranın kapısını araladığında kalabalığın sevincinin önemli olduğunu anladı. Sebebini ise bilmiyordu.

O'Neill, kıç güvertesinde durmuş şehre ve onu karşılamaya gelen topluluğa bir kral edasıyla bakıyordu. Gülümsemiyordu. Ama Virginia'ya çok düşünceli göründü. Yüz ifadesi çok garipti, hem güçlü hem yorgun... Virginia onun aklından geçen düşünceleri merak etmekten kendini alamadı.

O sırada kızıl saçlı güzeller güzeli güverteden geçti ve onun durduğu yere çıktı. Elindeki gül demetini uzattı. O'Neill birdenbire kızın varlığını fark etti, irkilerek döndü. Kadın gülleri elin-

den atıp öne doğru sıçrayarak, elleriyle O'Neill'ın omuzlarını, du
daklarıyla dudaklarını buldu.

Virginia gözlerine inanamıyordu.

O'Neill kadını çabucak kucakladı, sonra da öpüşmenin şid
detini artırarak nihayet baskın taraf oldu.

Toplanan halk çıldırıyor, defalarca kez adamın adını hayk
rıyorlardı.

Virginia büyülenmişçesine gözlerini onlardan ayıramıyordu

O anda aklını başına topladı. Bundan daha iyi bir fırsat bu
lamazdı, çabucak kamaradan çıkıp güverte iskelesinden inen de
nizcilerin arasına karıştı.

Limana indiğinde arkasına dönüp baktı. O'Neill, kadını ke
nara bırakmıştı; ancak başka birisi, belki de şehrin resmî bir gö
revlisi ona elini uzatıyordu. O'Neill hiç duraksamadan bu eli sıktı.

Virginia limanı geçip taş döşeli sokağa çıktı, birkaç yük ara
basıyla yolcu arabasının yanından geçti ve altı dükkân, üstü konut
olan evlerle dolu ufacık daracık bir sokağa dönüp koşmaya başladı.

Devlin yavaş yavaş kaptan kamarasına yürümeye başladı. Sonunda şehrin halkı güvertelerden uzaklaşmış, gemi mürettebatı izne çıkmıştı. Devlin durgundu. Sanki çocukken babasıyla bu sokaklarda yürüyen, arabaları erzakla dolup taşan, herkes Gerald O'Neill'a selam verirken, kendi küçük omuzları da gururla dikleşen, başka bir Devlin'di. Babasının cinayetinden sonra yarı meczup bu sokaklarda koşan, esnaf ve tüccar tarafından, arkasından annesinin Adare ile evliliği kast edilerek "zavallı çocuk" ve "hani şu yamaçtaki olay" diye konuşulan o değildi sanki.

On üç yaşında donanmaya katıldığından beri eve altı sene önce bir kere, iri yarı, soğuk gözlü bir gençken, Trafalgar'dan sonra ilk rütbesini aldığı zaman gelmişti. O gün iskunasını limana soktuğunda ayaklarına güller atılmamıştı, güvertede onun adını bağıran coşkulu bir kalabalık da yoktu. Ama arabayla Askeaton'a giderken herkes dükkânından ya da evinden başını uzatıp onu dikizlemişti. Yine fısıltılar olmuş ama o dinlememişti. Ne söylediklerini öğrenmemişti.

Devlin yalnız olmadığını fark etti. Jack Harvey kamaranın yakınında durmuş pipo içiyordu. "İşte uçarı oğlan döndü," dedi.

Devlin birdenbire durdu. Artık Harvey'e kızgın değildi, hatta ihanetini ölümü kabullendiği gibi kabullenmiş, yas dönemini atlatmıştı. Kayıtsızlıktan başka bir hissi kalmamıştı. "Ben kimsenin uçarı oğlu değilim."

"Sen bu şehrin uçarı oğlusun."

"İnsanlar kendilerini hayallere kaptırmışlar, bir kahramana ihtiyaçları var. Bu kahraman Katolik İrlandalı birisi olsun da nasıl olursa olsun. Hayal ürünü olmasının hiç önemi yok."

"Ne tuhaf, donanmadaki herkes, seni sevimsiz, kaba, zorba ve küstah birisi olarak görüyor. Ama ben hakikati biliyorum. Sen tanıdığım en mütevazı insansın."

"Burada olmanın bir amacı var mı, Jack? Altı yıldır eve uğramadım, hava kararmadan Askeaton'a gitmek istiyorum."

"O zaman acele etmen gerek," dedi Harvey.

Devlin, Harvey'nin lafı uzatmak istediğini biliyordu ama o bunu istemiyordu; kamaraya girdi. Birdenbire Virginia'nın orada olmadığını fark ederek irkildi. İnanamıyordu, sonra onun ne yapıp ederek kaçmayı becerdiğini görünce, bu ufak tefek kıza hayran olmaktan kendini alamadı. Kararlılığı onunkini bile aşıyordu.

"Bak sen şu kurnaz cadıya," diye gürledi.

Yatağının altından boğuk, tuhaf bir ses geliyordu.

Devlin yatağın yanına gidip elleri ayakları bağlanmış, ağz tıkalı ve çıplak Gus Pierson'ı dışarı çıkardı. İpleri kesip ağzında çorabı çıkardı. Gus bembeyaz kesilmişti. "Efendim, benim suçum Mahkûmun firarının bütün sorumluluğunu üstleniyorum, efen dim!" diye bağırdı ayağa kalkarak.

Devlin ona vurmak istedi ama vurmadı. Kapıdan Harvey'nin "Vay, vay, ne yaptı etti kaçmayı başardı. Gus'u da kovacak mısın yoksa sadece fırçalayacak mısın?"

Fırçalamak, ölüm anlamına geliyordu ve artık kimse bu tarzda cezayı kullanmıyordu. "Bana neler olduğunu anlat," dedi Devlin doktorun inceden alay etmesine aldırmayarak ve Gus'un üzerine bir pantolonla gömlek atarak.

Gus üzerini giydi, olanları kızara bozara anlattı. Hikâyenin sonunda Devlin, "Bayan Hughes'u bulmama yardım edecektin. Gus ve Bayan Hughes tekrar benim nezaretime girdiğinde, senin bu gemideki görevin sona erecek. Ben aksi yönde bir emir verene kadar, burada bulunduğumuz sürede iznin askıya alındı."

"Başüstüne, efendim," diye homurdandı Gus ama sanki daha beterinden kurtulmuş da rahatlamış gibi bir hâli vardı.

Ancak Gus iyi bir denizci ve cesur bir delikanlıydı. Devlin mahkûma bakmayı yasaklamasının firarı kolaylaştırdığının farkındaydı. Gus'a verdiği ceza formalite icabıydı, geminin disiplinini korumak için mürettebatın bunu görmesi gerekiyordu. Ama bu kadardan Gus'u sorumlu tutmuyordu. İhanet söz konusu değildi. Virginia Hughes bu toy Danimarkalıdan daha kurnazdı o kadar.

"Peki onu nasıl bulacaksınız?" diye sordu Harvey. "Şimdiye dar çoktan köyün yolunu yarılamıştır, hangi köyse artık."

Devlin soğuk soğuk gülümsedi. "Doğrusu yanılıyorsun. Bayan Hughes'un Londra'ya gitmesinin akla yatkın tek bir yolu var, o da başka bir gemiye binmesidir."

Harvey kaşlarını kaldırdı.

"Ben uçarı oğlan değil miyim? Belediye başkanı beni şeref madalyasıyla karşılamadı mı? Squire O'Brien beni yemeğe çağırmadı mı? *Keza Gizem*'in kaptanı da beni bu gece yemeğe davet etmedi mi?"

"Anlıyorum," diye mırıldandı Harvey.

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir," dedi Devlin, Gus'a dönerek. "Limanlara haber sal. Benim gönülsüz nişanlım Londra'ya gitmenin bir yolunu arıyor ve onun bana, kalbi kırık damadına geri getireni cömertçe ödüllendirecek. Belediye başkanı ve meclisiyle bizzat görüşeceğim."

Gus görevini yerine getirmek üzere aceleyle ayrıldı.

Devlin kamaradan çıktı. Harvey yavaşça onun peşinden giderek, kendi kendine mırıldandı. "Zavallı kız. Başarma şansı hiç yok."

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir terslik vardı.

Virginia güzel kokulu, karanlık bir samanlıkta diz çökmüş hâlde, pencereden kıvrımlı, dar sokağa bakıyordu. Gece olmuştu ve sokak ıssızdı. Virginia birkaç saattir şehrin merkezindeki bir marangoz atölyesinin arka tarafındaki bu samanlıkta saklanıyordu. Bu süre içinde tek tük yaya, birkaç çift denizci ve bir iki arabadan başka bir şey görmemişti. Neden büyük bir arama takımı oluşturulmamıştı?

Zeki kaptanın onun firarını kısa sürede fark ettiğinden şüphesi yoktu. Ve şüphesiz kaptan adamlarını gruplara bölerek onu aramaya göndermişti. Ama böyle bir faaliyet göremiyordu, ayrıca rıhtımdaki han ve barlardan gelen kahkaha ve müzik seslerini işitiyordu. Hatta arada bir ahırın üst sokağından kulağına sarhoş konuşmaları ulaşıyordu.

Bu ne anlama geliyor olabilirdi?

Virginia dizleri ağrıyarak ayağa kalkıp gerindi. Ne kadar endişeli ve tedirgin olsa da devam etmesi gerektiğini biliyordu. Londra'ya, hiç değilse Büyük Britanya'nın herhangi bir limanına giden bir gemi bulması lazımdı. Londra'ya gitmenin en akıllıca yolu buydu, beş parasız ve yayan İrlanda'yı aşmaya çalışmak saçma olurdu.

Virginia merdivenden inerek ahırı terk etti. Her an bir sokağın köşesinden O'Neill çıkıp sinir bozucu yüzünde hain ve soğuk bir gülümsemeyle, onu tekrar yakalamaya kararlı bir şekilde bacaklarını açarak karşısına dikilir korkusu içinde çabucak rıhtıma doğru indi. Ama ne O'Neill ile ne de başkasıyla karşılaştı.

Bu gerçekten çok tuhaftı.

Virginia limana doğru yürürken huzursuzluğu giderek artıyordu. Limerick'in ana caddelerinde birkaç gaz lambası vardı ama limanda bir iki meşalenin ışığı haricinde büyük ölçüde karanlıktı. Ama bu sorun değildi. Virginia bağlandığı yerde hafif hafif sallanarak duran, hayal gibi ve kocaman, gecenin karanlığında bile mağrur ve güzel *Cüretkâr*'ın karanlık hatlarını derhâl seçti. Toplanmış yelkenler kapkara gökyüzüyle çarpıcı bir tezatlık oluşturuyordu. Kaptanın kamarasında ışık yanmıyordu ama bir meşale gözcünün varlığına işaret ediyordu. Neredeyse Devlin'in beyaz gömleği ve açık renk pantolonuyla hayalet gibi güvertede belirivermesini bekledi ama öyle bir şey olmadı.

Kalbi çok hızlı atıyordu. Niçin onu aramıyordu? Yalvarması işe mi yaramıştı?

Arkasından gelen sesler üzerine irkildi. Bir dükkânın kapısına yaslanarak başını eğerken, bir yandan da geçen iki adama bakmaya çalışıyordu.

Bunlar iki denizciydiler. Apaçık sarhoştular ve neşeli neşeli handaki bir fahişenin meziyetleri hakkında konuşuyorlardı. Virginia ikisini de tanımıyordu. Ama zaten O'Neill'ın bütün adamlarını tanıyor sayılmazdı.

Virginia onlara doğru koşup sesini alçaltarak konuşmaya başladı. "Hey, birader. Ben Londra'ya giden bir gemi arıyorum."

Doğu Londra aksanını taklit etmeye çalışıyordu. "Oraya hangi gemi gidiyor, biliyor musunuz?"

Adamlar durdular, bir tanesi bir kupadan bira içiyordu. İri yarı olanı konuştu. "*Gizem* ilk gelgitte açılacak, birader. Kaptanın mürettebat eksiği olduğunu duydum, herkesi alıyormuş."

Virginia talihine şaşırıyordu. Sevinçle güldü. "Ah, çok teşekkürler!"

Adam birdenbire yüzünü uzatarak ona daha yakından baktı. "Hey, yüzün tanıdık geldi, birader. Sen *Cüretkâr*'da bizimle birlikte seferde değil miydin?"

Virginia cevap vermeden dönüp koşmaya başladı, bu iki denizci bu kadar sarhoş olduğu için çok şanslıydı. *Gizem* tek direkli bir yelkenliydi, *Cüretkâr*'ın yarısı kadardı ve yakınlarda demirliydi. Virginia aceleyle borda iskelesini tırmanmaya başladı. Nöbetçi derhâl ona seslendi.

"Ben Robbie," dedi sesini kalınlaştırarak. "Eğer kaptan izin verirse, yarın sizlerle denize açılmak istiyorum."

Sırık gibi uzun bir denizci gelip meşaleyi onun yüzüne tuttu. "Kaptan yemekte," dedi. "Ama adam eksiğimiz var, doğrudur. Gel Rob. Eminim seninle konuşur."

Virginia, yüreği hızlı hızlı çarpmaya devam ederek nöbetçinin peşinden gitti.

"Yaşın kaç?" diye sordu nöbetçi.

Virginia düşündü. "On beş."

"En fazla on iki gösteriyorsun," diye güldü çocuk. "Korkma, kaptan sekiz yaşında bile olsan aldırmaz. Daha bezini henüz atmış birkaç çocuk var bizde."

Virginia homurdandı. Kıç güvertesinin hemen altında kü
çük bir kamaranın önünde durdular. Bekçi kapıyı çaldı, içeriden
çağırıldı ve Virginia onun peşinden içeri girdi.

"Burada bir çocuk var, Kaptan, bizimle çalışmak istiyor."

Geniş göğüslü, aksakallı siyah delici bakışlı bir adamdı. Yu
çük bir masada oturmuş; peynir, ekmek, et ve biradan oluşan
yemeğini yiyordu. Kapıya mümkün olduğu kadar yakın durun
Virginia'ya göz ucuyla baktı. "Gel şöyle, delikanlı," dedi kabaca
"Daha önce sefere çıktın mı?"

Virginia onunla göz göze gelmemeye çalışarak öne doğru
çıktı. Londra'ya gitmesi gerekiyordu, nitekim yalan söylemek
ten başka şansı bulunmuyordu. "Evet, efendim. Sekiz yaşından
beri denizlerdeyim."

"Gerçekten mi?" Geminin kaptanı ellerini pantolonuna sildi,
sonra geğirdi. "Hangi gemilerde çalıştın?"

Virginia bayılmak üzereydi. O anda aklına harika bir fikir
geldi, "*Amerikalı*'da çalıştım, Kaptan," dedi.

"Onu hiç duymadım."

"*Cüretkâr* bizi ele geçirdi, efendim. Birkaç gün oldu. *Amer*
kalı herhâlde şimdi denizin dibinde yatıyordur, yakalandığımız
fırtınayı atlatacak yelken yoktu. Neyse ki *Cüretkâr* beni aldı," dedi
ve kaptana gülümsedi.

"Peki, niye gemi değiştiriyorsun?" Rodrigo ona daha dik
katli baktı. "Çoğu adamım O'Neill'la çalışmak için bir kolunu
feda ederler."

Virginia bir cevap aradı. "Ben etmem, efendim. O oğlanlar
dan hoşlanıyor, anlatabiliyor muyum Kaptan?"

Kaptanın geniş yüzündeki ifade hiç değişmemişti. "O'Neill'ın
kadınlara düşkün olduğu bilinir. Tut şunu, Carlos."

Tut şunu, Carlos.

Tut şunu.

Uzun boylu Carlos onu yakalamak için uzanırken Virginia hızla
döndü. Adamın kolunun altından geçiverip kapıdan dışarı fırladı.

"Yakala kızı," diye bağırıyordu Rodrigo. "O'Neill'ın nişanlı-
sıydı o, kızı getirene iyi bir ödül verecek!"

Virginia güvertede koşarken olayı anlamış bulunuyordu. O'Neill
onun Londra'ya gideceğini bildiğinden, onu bizzat arama zah-
metine girmemişti. O zaman ondan nefret etti, borda iskelesine
doğru koşarken.

Ah, özgürlüğe bu kadar yaklaşmışken nasıl çuvallardı şimdi?

Aşağıdan iskeleye bir kafile adam çıkıyordu. Virginia'nın ar-
kasından Carlos, "Tutun şu kadını! Erkek değil o, kadın! *O'Neill'in*
kadını!"

Virginia ile adamlar karşılıklı bir duraksadılar, sonra adam-
lar ona doğru koşmaya başladılar.

Virginia arkasına baktı.

Carlos onun birkaç adım arkasında sırıtarak duruyor, kolla-
rını yanlara bırakmış, parmaklarını onu yakalamaya can atıyor
gibi hareket ettiriyordu.

Dört denizci aşağıdan ona doğru koşarken Virginia sağına
baktı.

Karanlık sular yıldızların ışığıyla yanardöner bir görünüm-
deydi.

Çok sakin görünüyordu. Virginia da iyi bir yüzücüydü.

Parmaklığa doğru atıldı. Sonra da üzerine çıktı.

Carlos, "Tutun, atlamasın!" diye bağırdı.

Virginia parmaklığın üzerinde durdu, kemerinden bıçağını çıkardı ve ellerini başının üzerine kaldırıp suya daldı.

Devlin rıhtım han ve barlarını ardında bırakarak, büyük adımlarla limana doğru yürüyordu. Ruh hâli berbattı. Virginia'nın zekice firarının sıkıntısı yetmez gibi, ölmüş babası da bütün gün aklından çıkmamıştı. İrlanda topraklarına ayak bastığı andan itibaren başını çevirdiği her yerde Gerald O'Neill'ı karşısında durur, bir şeyler söylerken görmeyi beklemişti. Ama tabii bu onun hayal gücünden başka bir şey değildi. Gerald ölüydü ve Devlin çoğu insanın aksine hayaletlere inanmazdı.

Hem babası ona ne diyecekti ki? Eastleigh hemen hemen tükenmiş durumdaydı. Uzun zaman önce, Devlin sefil, fakirleşmiş bir mevcudiyetin ölümden daha beter bir ceza olduğuna karar vermişti, hem bu intikam yeterli değil miydi?

Görmeyen gözler babasının kanlı kesik başından ona bakıyordu.

Bu hatıra onu öfkelendiriyordu. Londra'dan ayrıldığından beri -hayır, *Amerikalı*'yı ele geçirdiğinden beri- bu işkenceden kurtulmuş ve bu kurtuluş ona sonsuz bir rahatlama getirmişti. Ama eve dönmenin onu bozacağını bilmiyor muydu? *Çocuk geri dönmüştü, korkmuş ve tedirgin, zayıf ve güvensiz.*

Devlin o çocuktan nefret ediyordu, hep nefret etmişti. Ağzından sessiz bir küfür fırladı.

Mahkûmu firardayken bu hatıralarla uğraşamazdı. Ve mahkûmunu yakalayana kadar ona rahat yoktu. Kendi kendine Virginia Hughes kaçmayı becerdiyse, bunun önemli olmadığını söyledi; o Eastleigh'in yaralarına tuz basmak içindi. Ancak bu tek kin onun öfkesini yatıştırmadı. Virginia Hughes'u ona kafa tu-

tan bir bacaksız olarak göremiyordu. Bu, adamın hazmedemeyeceği bir meydan okumaydı.

İri menekşe gözler ona yalvararak bakıyordu. *Ben Yaban Gülü olmadan yaşayamam. Lütfen beni bırak! Lütfen. Sana yalvarıyorum...*

En duygusuz ve tarafsız şekilde olsa bile ona acımaya yanaşmıyordu. Virginia'nın kötülüğünü de istemiyordu tabii ama soyadı Hughes idi ve amacına giden yolda iyi bir araçtı. Ancak işin tuhaf yanı, Devlin onu planlarının aşırı derecede masum kurbanı olarak görmekten kendini alamıyordu.

Devlin ona acıdığını anlayınca adımları yavaşladı. Elizabeth'e karşı hiçbir şey duymuyor ama tutsağına acıyordu. Belki gençliği ve masumiyetinden dolayı, belki de amcasının, onun çok sevdiği çiftliğini kurtaracak parası olmadığını bilmediği için.

Bu sefer kızın sevgiyle yumuşayan menekşe gözleri, Devlin'i yine dağladı. *Ben Yaban Gülü'nde doğdum. Virginia, Norfolk yakınlarında bir çiftlik, cennetten bir köşe...*

İçinde onu şaşırtan güçte bir öfke kabardı. Merhamet zayıflıktı. Eğer onu hiçe saymaya devam ederse, kızın gözlerinin dumansı yumuşaklığı, adamın bedeninin delici sertliğini yatıştıramayacaktı. Onu yatağında cezalandırırsa, ne isyan kalırdı ne de kaçma girişimi. O zaman kaçmayı aklına bile *getirmezdi.*

Limandan bağırtılar geliyordu.

Bütün seks düşünceleri dağılan Devlin, *Gizem*'de karışıklık olduğunu gördü. Dört adam gemiye çıkıyordu. Güvertede elinde meşale olan birisi bağırıyordu. Devlin kendi ismini işittiğini sandı. O sırada gözleri parmaklığa çevrilince onu hemen tanıdı. Virginia parmaklığın üzerinde ayakta duruyor, ellerini uzatmış, buz gibi suya dalmaya hazırlanıyordu.

Ne yapıyordu bu kız?

Devlin'in yüreği duracak gibi oldu.

O oraya doğru koşarken Virginia atladı. Onun suya daldığını gördü ve yüreği ağzına gelmiş hâlde ardından atlamadan hemen önce aklından geçen düşünce onun yüzme bilip bilmediğiydi.

Dondurucu suya ok gibi dalarken adam hâlâ korkuyordu. Kız elbette yüzme biliyor olmalıydı. Ne de olsa tüfek kullanıyor, denizci gibi küfür ediyordu, bir erkeği soyup giysilerini bile çalmıştı. Her hâlde balık gibi yüzebiliyordu ama Devlin'in içi yine de rahat değildi.

Su kapkaraydı. Dalarken kollarını sallayarak onu aradı ama hiçbir şeye rastlamadı. Yosunlar ihtirasla ellerine, kollarına, bacaklarına dolanana kadar dibe indi. Eğer Virginia nehrin dibindeki bitkilerin içine girdiyse kurtulamayabilirdi. El yordamıyla onu aramaya devam ettiyse de eline tahta ve taş parçalarından başka hiçbir şey gelmedi.

Ciğerlerindeki hava tükenince tekrar yüzeye çıkmaktan başka şansı kalmadı. Başı suyun üzerine çıkınca çabuk çabuk nefes alıp vererek ciğerlerini soğuk ve taze havayla doldurdu.

Göz göze geldiler.

O da ondan birkaç metre ötede suları tekmeleyerek nefes almaya çalışıyordu. *Gizem*'in bordasına daha fazla meşale getirilerek, su iyice aydınlatıldı. O da onu gördüğüne en az onun kadar şaşırmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Devlin, ona yaklaşarak.

Virginia hırçın bir karşılık verdi. Devlin onu bileğinden tutarken, kolunu bir şey kesti.

Ona saldırıyor olmasından çok, onun bir silahı olmasına hayret ediyordu. Önce tek yapabildiği geri çekilmek oldu, bu sırada

gözleri yine buluşunca Virginia'nın gözlerinden dehşetli bir kararlılık okudu. Ardından bir darbe daha aldığını işitti.

Ayaklarıyla suyu tepmeye devam ederek, bu sefer adamı yüzünden yaralamaya teşebbüs etti. Devlin onun bileğini yakalayarak bu tehlikeli darbeyi engelledi. "Bırak şunu," dedi, çok sinirlenmişti.

Virginia'nın gözleri telaşla irileşti. "Hayır."

Devlin hâlâ inanamıyordu ancak bu kadının çılgınlığının üzerinde durmayacaktı. İçinde amansız bir öfke kabardı ve Devlin bileğini acımasızca sıktı. Virginia inleyerek bıçağı bıraktı. Devlin onu yanına çekti.

"Neredeyse kazanacaktım," diye fısıldadı Virginia ve Devlin onun gözlerinde yaşların parladığını fark etti.

Yine acıma duygusuna kapılmıştı. Bu duyguyu derinlere bastırdı. "Zaferin yanına bile yaklaşamadın, Bayan Hughes. Yaklaşamayacaksın da. Eğer benimle savaşmak istiyorsan o başka."

Virginia'nın ıslak yanağından aşağı iri bir gözyaşı damlası süzüldü. "Bir gün senin mezarının üzerinde *keyifle* dans edeceğim, *adi herif*."

"Ona ne şüphe," dedi, birden onun sıska bacaklarının tek bacağına dolandığını hissederek. Adamın öfkesi uçuverdi. Yerini şehvet almıştı.

"O'Neill! Halatı tut!"

Devlin, *Gizem*'deki adamların ona bir halat fırlattıklarını fark etti. Göğüs kafesinde yumuşak, şaşırtıcı bir baskı ve ansızın uyanan arzuyla afallamış hâlde döndü. Tek kolu kadının bir beline dolanmış bir durumdayken, halatın ucunu yakaladı. Gemiye çe-

kilirlerken adama, sanki Virginia ağlıyor gibi geldi ama emin ola madı. Tuhaf, hırıltılı solukları soğuktan da olabilirdi.

Devlin'in kamarasına vardıklarında Virginia ağlamıyordu. Arka sından içeri girerken şiddetle titriyordu. Devlin, Gus'a döndü. "Ona biraz su ısıt, yoksa titremekten ölecek."

"Tabii, efendim," dedi Gus, Virginia'ya sıkıntılı bir bakış fırla tarak. Virginia yaptıklarından duyduğu utanç yüzünden ona ba kamıyordu. İki adama arkasını dönmüş şiddetli bir biçimde tit rer ve dişleri birbirine vururken kendine sarılıyordu.

Devlin, Gus'un ardından kapıyı kapattıktan sonra birkaç mum yaktı. "O giysileri üzerinden çıkarsan iyi olur," dedi dolaba doğru yürürken. Çırılçıplak uyuduğu için hiç giymemiş olduğu bir ge celiği çıkardı.

"Defol!" dedi Virginia dişleri takırdayarak.

Devlin ona baktı ve kalakaldı. Gus'un giysileri kızın üzerine yapışmıştı ve bütün hatları belli oluyordu; sertleşmiş göğüs uç larından bir karış beline ve cinsiyetini belli eden kavislere kadar.

Bir an gözlerini dikerek, gür siyah buklelerle avuca gelen nemli teni hayal etti.

Kamaraya boğucu bir sıcaklık, nem ve havasızlık bastırdı.

Gözleri karardı, erkekliği münasebetsizce sertleşerek şid detle sancımaya başladı.

"O'Neill?" diye fısıldadı sertçe.

Devlin hissettiği en şiddetli arzunun sancıları içinde irkildi. sonra aklını bir parça başına toplayarak geceliği ona fırlattı. On dan uzaklaşarak aralarında bir mesafe bıraktı, kalbi Limerick'ten Askeaton'a oradan da geri koşmuşçasına atıyordu.

Neden onun bekâretini koruyacaktı ki?

On sekiz yaşında olması mühim değil, bu kadın onun düşma nıydı. İstediği takdirde ona hemen oracıkta sahip olabilirdi. Önemi var mıydı? Ondan kim hesap soracaktı? Hem öksüz, hem Ameri kalıydı ve Eastleigh'in onun sorumluluğunu üstlenmeye hiç niyeti yoktu. Onu bekâretiyle iade etmemiş, kimin umurunda olacaktı?

Kendisinin umurunda olacaktı.

Onun umurunda olurdu, çünkü o Gerald ile Mary O'Neill'ın oğluydu ve kadınlara saygı duyması gerektiği, doğruyla yanlış arasındaki fark –ve İngilizlerden nefret etmek– öğretilerek ye tiştirilmişti. Tutsağı İngiliz bile değildi.

Kendine bir bardak viski doldururken ellerinin titrediği dik katini çekti. Bununla kalsa iyi, kasıklarında dolaşan kanı oradaki baskıyı giderek artırıyordu. Önce bir bardak, ardından bir tane daha kafasına dikti. Ne bir ısınma ne de bir yumuşama vardı.

Kamaranın çok sessiz olduğu dikkatini çekti. Arkasına döndü.

O bıraktığı yerde duruyordu, titremesi kesilmişti, kocaman açılmış gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Geceliği giymemişti, ta bii, ona itaat etmezdi ve Devlin döndüğü anda, onun da kama ranın içindeki yüklü atmosferin farkında olduğunu anladı. Bü tün saflığı ve masumiyetine rağmen onun arzusunu hissetmişti.

Yavaşça pantolonunun sıkı kumaşından fırlayacakmış gibi duran uzun, sert bombeye baktı. Sonra yeniden yüzüne baktı. Konuşmuyordu ama yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Ben bir erkeğim," diye mırıldandı. "Sen de bir kadınsın. Bu kadar basit." Nasıl da kolay yalan söylüyordu.

Virginia dudaklarını yaladı. Uzun bir zaman sustuktan sonra nihayet konuştu. "Sen..." Duraksadı. "Ne yapacaksın?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" Devlin kendi cevabına kendi de şaşırmıştı.

Virginia'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Bilmiyorum," dedi fısıltıyla.

Devlin hayret dolu bir kahkaha attı. Virginia'nın göğüs uçları hâlâ dimdik duruyordu. Ona daha dokunmamış olduğu hâlde aşağı bakınca kadınlığının da kabardığını gördü. "Bence yalan söylüyorsun, Bayan Hughes. Dün nasıl sana dokunmam için yanıp tutuştuysan, bugün de aynı şekilde yanıp tutuşuyorsun."

Virginia kaskatı oldu. "Hiç de değil."

"Senin ne istediğin önemli değil." Bir bardak daha viski doldurdu ve erotik baskıya rağmen artık keyiflenmeye başlamış olarak, ona doğru yürüyüp bardağı uzattı. "Bu son itaatsizliğinle bütün haklarını kaybettin."

"Benim hiç hakkım olmadı ki."

"Birçok hakkın vardı ama sen onları birer birer yok ettin. İç. Banyo suyunu beklerken biraz ısınırsın."

"Artık üşümüyorum."

Devlin derin bir iç çekti, çünkü bu kadar masumca söylediği sözler onu daha çok ateşlemişti. Parmak uçlarıyla çenesini yukarı kaldırdı. "İç," dedi tatlılıkla, sonra da ona dokunmaya karar verdi.

Başparmağının içiyle alt dudağını yavaşça keşfe koyuldu.

Virginia derin bir nefes aldı, ardından nefesleri sıklaştı.

Oda fazlasıyla ısınmıştı.

Alt dudağı dolgun, sıkı ve nemliydi. Ağzını araladı.

Devlin'in gözleri yeniden kararmaya başlamıştı. Bir öpücük, diye düşündü, uzun, ağır, telaşsız bir öpücük. Bundan ne zarar çıkardı?

Ama o onun eline bardağı tutuşturdu, bardağın kenarı dudaklarına değene kadar kaldırdı. "Bu konuda bana güven," diye mırıldandı, sesinin kamaranın içindeki gerilim kadar yoğunlaştığını fark ederek.

Virginia bir değil, birkaç yudum aldı.

"Viskiye alışık görünüyorsun," dedi şaşırarak.

Virginia bardağı küçük göğüslerinin arasına bastırırken, bunu yaptığının ve bu hareketinin ne kadar ilgi çekici göründüğünün farkında olmadığı belliydi. "Babam viskiyi severdi ve arada annemne göstermeden benim de bir iki yudum içmeme izin verirdi."

Devlin göğsüne bıçak saplanmış gibi bir sancı duydu. *Gerald ona daha altı yaşında tüfek doldurmayı öğretirken sırıtarak, "Annen görürse beni öldürür, sakın söyleme, duydun mu?" demişti.*

"Annenle babana düşkünmüşsün," dedi içindeki yaralı hayvanın acısını bastırarak.

"Evet," dedi o fısıltıyla ve içkisine baktı. Elinin durduğu yeri fark edince gözleri büyüdü ve yanakları kızardı. "Ah." Gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Çok eğleniyorum," dedi Devlin.

Virginia viskiyi yudumlayıp yarısı dolu bardağı ona verdi.

"Biliyor musun," dedi ilgisizce, "sen pek alışılmış bir tip değilsin, Virginia."

O cevap vermedi. Ama yavaşça uzanıp geceliği aldı.

Devlin onun zihnini işlettiğini hissediyordu. Şimdi ne düşünüyor acaba, diye düşündü ve onun viskisinden bir yudum alırken, nihayet kendini gevşemiş hissediyordu. Adam kızın bu seferki niyetini anlamak için can atıyordu.

Virginia birdenbire başını yan çevirerek ona uzun uzun baktı.

Devlin'in kalp atışları hızlanıvermişti, çünkü bu on sekiz yaşındaki bir öksüzün değil, bir fahişenin bakışıydı.

Sonra Gus'un gömleğini çıkardı.

Altında atleti vardı ama hiçbir şey giymemiş olsa da aynıydı ve yarı ona dönük olduğu için Devlin istediği her şeyi görüyordu. Islak atleti de çıkarınca Devlin'in kalbi duracaktı.

Kımıldamadan duruyordu.

Ona dönük duran o eşsiz profili oluşturan azalar mini mini: nacık bir burun, dolgun dudaklar, küçük, dik göğüsler, ince kaburgalar ve yumuşak düz bir karındı.

Onun baktığının farkında olduğu hâlde geceliği ağır ağır başının üzerine kaldırdı. Kollarını başının üzerine uzattığı an küçük göğüsleri gerilerek öne çıktı, beli kıvrıldı, Gus'un beli aşağı inen pantolonunun açıkta bıraktığı göbeği gözüktü. Devlin'in kararlılığı kayboluvermişti. Temiz, pamuklu geceliğini Virginia'nın başından ve göğsünden geçirdi. Sonra Gus'un altta kalan pantolonunu ve paçalı külotunu birlikte çıkardı.

Adamın kasıkları ve beyni zonkluyordu.

Virginia tatlı tatlı gülümseyerek ona döndü. "Temiz geceliği için teşekkür ederim, Kaptan." Ona doğru yürüyordu.

Devlin sersemlemiş, şehvetten kör olmuştu. Ama o hâldeyken bile rüya görüp görmediğini sorguluyordu çünkü bunlar iyice gerçeküstüydü. Bacaksız birdenbire baştan çıkarıcı bir kadına dönüşmüştü, geceliğinin altında çırılçıplak gelip adamın önünde dikiliyordu ve Devlin dehşetli şehvetine rağmen, onun bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştı.

"Onu öpmek hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Limandaki şu kadını?"

"Ne?" diye sordu adam pes ederek. Ellerini beline yerleştirerek kızı ait olduğu yere, uyanan erkekliğine doğru çekti.

Virginia gözlerini kocaman açarak bir hayret nidası koyuverdi.

O zaman adam barbarca gülerek ellerini onun kalçalarına kaydırdı. Sertçe kavrayarak onu iyice kendine doğru çekti ve kızın üzerine bindirdi.

Virginia gözlerini kapayıp adamın omuzlarına tutundu ve derin derin inledi.

Devlin ona baktı. Melek gibi bir yüzü vardı ve dehşetli bir doruğa ulaşmak üzere olduğunu artık kabul etti. O şimdiye kadar kucakladığı en güzel kadındı ve onu *Amerikalı*'nın güvertesinden ona aptal ve işe yaramaz bir tüfek doğrulturken gördüğü an da böyle düşünmüştü. Saçları rüzgârda uçuşuyordu, o hem intikamcı hem bir melekti. Şimdi ise yumuşak, lezzetli bir kadındı, adamın kendisine sahip olmasını bekleyen ıslak ve olgun bir kadın.

Elini onun ensesine koydu ve içine girmek dışında en çok yapmak istediği şeyi yaptı. Ağzını ağzına dayadı.

Bütün sabrı tükenmiş hâlde ağzını kapladı, araladı, dilini soktu. Sırtı yatağı bulana kadar arkaya yatırıp üzerine çıkarak diliyle ağzının her bir noktasında dolaştı. Virginia inliyordu. Elleri ıslak saçlarındaydı ve bacaklarını kalçasına dolamıştı. Devlin erkekliğini onun bacak arasına sürtmeye başladı.

Virginia dudaklarını adamın ağzından kurtarmaya çalışıyordu.

Devlin onun doruğa ulaşmak üzere olduğunu anladı. Geri çekilip ona yukarıdan baktı. Virginia da vahşi, odaklanmayan gözleriyle ona baktı. "Lütfen," diye inledi adamın erkekliğine sürtünerek.

"Zevkle," dedi Devlin ve kendini yukarı kaldırıp onu bacaklarının arasına yerleşti. Bir, iki, üç kez şişmiş etine sürtünürken Virginia onun sırtını tırmalıyordu. Devlin onun yüzünün her ifadesini seyretmekten başka bir şey yapamayarak bakıyordu ve şimdi gözlerinin birdenbire açıldığını görünce, menekşe gözlerinin derinlerinde yanan ateşi görünce, o kıvrılıp bükülerek kendinden geçmiş bir hâlde bağırırken, baskıya daha fazla dayanamadı. Engel yıkıldı. Virginia arsızca bağırarak ona sarılırken, Devlin ani ve dizginlenemez bir biçimde kasılmaya başladı.

Virginia'nın çığlıkları azaldı.

Devlin tam bir şok içinde onun üzerinde yatıyor, hızlı hızlı soluyordu. Acemi bir okul çocuğu gibi çok büyük bir kabahat işlemişti ve küçük tutsağı az önce hem de onun hiç çaba göstermesine gerek kalmadan, çığlık çığlığa doruğa ulaşmıştı.

Şaşkınlığı hâlâ üzerinden atamasa da altındaki yumuşak, geyşek kadının gayet farkındaydı, yana doğru devrilip ani bir hareketle doğruldu. Ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

Hareket. Hareket etmeliydi. Ayağa fırlayıp dolaptan temiz, kuru giysiler alarak aceleyle soyundu. Zihni devreye girmek için onu dürtüp duruyor ama o, çelik gibi bir kararlılıkla buna mani oluyordu.

Her türlü düşünceyi büyük bir gayretle zihninden uzaklaştırdı.

Bunun yerine dikkatle mevcut görevi üzerinde yoğunlaştı. Pantolonunu bağladı, gelgelelim onun bakışlarını üzerinde hissediyordu. Ona bakmaması gerektiğini bildiği için daha zalim ve sinirli hâle geldi. Ama nihayet bir düşünce aklına sızmıştı. *Keşke ona karşı koysaydı da onu öpmeseydi, ihtimal ki ilk orgazmına ulaşmasına yardımcı olmasaydı.*

Henüz gömleğini giymemişken hızla Virginia'ya döndü ve gözleri buluştu. "Bu ilk miydi?"

Virginia yastıklara yaslanarak oturuyordu, kumral saçlarının bukleleri narin yüzünün yanlarından dökülüyordu, kocaman gözleri ona dikilmişti. Adamın bol geceliğinin içinde masum mu masum görünüyordu. Tıpkı bir bâkireye benziyordu. "Hı? Ne?" Yanakları kızarmaya başlamıştı.

"İlk kez mi geldin?"

"Ge... geldim mi?" Virginia şaşkın görünüyordu.

"Doyuma ulaşmak yani," dedi adam, kızmaya başlamıştı, ona, kendine, Eastleigh'e, dünyaya. Onun yanına gitti. "Doyuma ulaşmak, Fransızlar *le petite mort* derler. Daha tıbbi bir deyişle, orgazm."

"Yani... en sonda olan şey mi?" Gözlerini bir an olsun adamdan ayırmamıştı.

Adam başını salladı. İçinde birdenbire ona vurmak ve aynı zamanda onu hayatından çıkarıp atmak için büyük bir arzu uyandı. "Hani fahişe gibi bağırmaya başladın ya," dedi soğuk soğuk, bu kadar zalim olduğu için kendinden nefret ederek ve daha zalim olmak isteyerek.

Virginia yutkundu. "Evet."

"Bir dahaki sefere hatırlat da sana viski içirmeyeyim," dedi daha çok sinirlenerek.

Virginia kaşlarını çattı. "Bunun viskiyle ilgisi yoktu," dedi tereddütle ama başı dikti. "Bu sadece ve sadece seninle ilgili bir şeydi."

Devlin ondan uzaklaştı. Bir kelime daha işitmek istemiyordu.

"Ben daha önce hiç öpüşmedim, Devlin," dedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Virginia lacivert ipekli elbisesinden ve elbisesiyle uyumlu pelerininden nefret ediyordu, en az *adamdan* nefret ettiği kadar. *Adamın* aynasında solgun yüzüne bakıyordu. Gözleri kocaman olmuş, göz bebekleri genişlemiş, dudakları tuhaf bir şekilde şişmişti ya da en azından her zamankinden daha kalın ve dolgun görünüyordu. Ertesi sabahtı. Ürperdi ve içinden, keşke adam *ölse* diye geçirdi.

Ama bu neyi çözecekti? O serbest kalırdı, evet, kendi talihsiz yoluna giderdi ama onu aklından silebilir miydi?

Kızarmıştı.

En azından bir gerçek vardı ki o inkâr edilemezdi: Devlin O'Neill gibi bir güç, tehlike ve erkeksi güzelliğin karışımı bir adama karşı koyacak kadın olmamasına rağmen, ancak bir aptal zorla alıkonduktan sonra onu baştan çıkarırdı. Bu yüzden o çok aptal bir kadındı, çünkü dün gece, onunla kamarasında yalnız, kaçış planı bozulmuş vaziyetteyken, o başka bir kaçış planına girişmek yerine, onun dokunuşunu ve öpüşünü arzulamaya başlamıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu kamaranın kapısının dışından. Dün gece ortadan kaybolmuştu, Tanrı bilir nereye gitmişti. Çıkarken

de kamaranın kapısını dışarıdan kilitlemişti, Virginia emin o mak için kontrol etmişti.

En kötüsü de, Virginia hâlâ aynadaki görüntüsüne bakarak kim bu bana bakan maskara kadın, diye düşünürken adamın dokunuşlarını daha şiddetli arzuluyordu. Olanların hayalini kurmuş muydu bilmek istiyordu. Kurmuştu elbette. Tabii onun kollarında olmanın, dudaklarıyla bedenlerinin bir olmasının heyecanı o kadar da büyük olmamıştı. Tabii onu tekrar kucaklayıp öpse o kadar etkilenmezdi. Yaptığı çok büyük bir hataydı!

Devlin, üzerinde gözleriyle uyumlu açık gri bir ceket, üniforma pantolonu ve yıpranmış çizmeler, yüzünde yoğun bir sabırsızlık ifadesiyle içeri girdi. Aynada gözleri Virginia'nın gözleriyle buluştu.

Virginia'nın soluğu kesilmişti.

Devlin'in gözleri onu ince ince araştırıyordu. "Giysilerini Askeaton'da ütületiriz. Gel. Araba bekliyor."

Virginia dudağını ısırarak dönüp büyük bir ihtiyat içinde onun yanında geçti. Sanki Devlin'in ona uzanmasından -ya da kendisinin Devlin'e uzanmasından- korkuyordu. Devlin gözlerini kısarak onu izledi, nihayet hiddetle, "Dün geceyi unut," dedi. "Bir daha tekrarlanmayacak bir hataydı."

Virginia birden döndü. "Niye?"

"Ne o, artık yatağımı ısıtmaya heveslisin galiba? Aramızda geçen küçücük bir şeydi -gerçi ikimiz için de tatminkârdı- hemen yönünü mü değiştirdin?"

"Yatağıma gelmek istiyorsan, seni geri çevirmem." Ve korkunç gerçek de buydu.

Devlin hayretle gözlerini açtı.

Virginia bu kadar ahlaksız ve açık sözlü bir kadın olduğu için hayıflanıyordu. Aptaldı işte.

"Masumiyetini koruyup kendini düğün gecene saklamak istemiyor musun?" diye sordu nihayet ciddi ciddi.

"Bunu hiç düşünmedim," dedi Virginia dürüstçe.

Devlin bakakalmıştı. "Bütün kadınlar bunu düşünür, hayal eder, bunun için yaşar."

Virginia derhâl asabileşti. "Ben farklıyım! Benim evlenmek gibi bir niyetim yok, ancak annemle babamınki gibi bir sevgi bulursam o başka."

Devlin ona iki başlı bir dev görmüşçesine bakıyordu. Gülmeye başladı. Sesi kaba ve küçümseyiciydi. "Kimse aşk için evlenmez," dedi düz bir tonda. "Aşk diye bir şey varsa tabii."

Virginia onun bacaklarını tekmelemek istiyordu. "Benim annemle babam birbirlerini sevdiler ve aşk evliliği yaptılar. Seninkiler birbirlerini sevmedilerse üzgünüm," dedi kızarak. "Bu seni derinden etkilemiş, belli. Belki bu yüzden bu kadar zalim ve duygusuz oldun."

Bir anda onun tepesine dikilmişti. "Benim ailem hakkında konuşmak sana düşmez. Anladın mı beni, Bayan Hughes?"

Virginia geri çekildi. Bu onu neden bu kadar sinirlendirmişti? "Anladık."

"Ve hatırlatırım, seni gemime aldığım andan beri ben dâhil kimse sana en ufak bir zulümde bulundu mu? Dün geceki tatlı işkenceyi zulüm olarak görüyorsan başka tabii."

"Beni o eylem tam olarak yerine getirildiğinde bir kadının neler hissedeceğini bilmekten mahrum bırakmak elbette zalimlik," derken buldu kendini Virginia.

Adam afallamış görünüyordu.

Virginia kıpkırmızı kesildiğini biliyordu "Elimde değil, nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum..."

Devlin onu kolundan tutup kamaradan dışarı sürükledi. "Düşüncelerini kontrol edemediğim için kusura bakma," dedi adam alaylı alaylı.

"Şimdi merakım uyandı diye bana kızamazsın, hepsi senin suçun!" diye bağırdı, Virginia adamın sert görünüşlü, kusursuz yüzüne bakarak.

"Benim suçum mu?" Onu borda iskelesinden aşağı doğru sürükledi. "Beni baştan çıkaran sendin, Bayan Hughes."

"Ben on sekiz yaşındayım. Dün geceye kadar hiç öpüşmedim. Ben nasıl seni baştan çıkarayım?" Karşılarında bir araba ve üniformalı bir sürücü gördü. Arkaya iri, eyerlenmiş iri bir boz at bağlanmıştı. Virginia arabanın kendisi, atın ise adam için olduğu anladı.

Yeniden ata binmek ne büyük bir zevk olurdu. Ama kaçmak için yeni bir fırsatın eline geçmesi ihtimalini göz önünde bulundurarak, ne kadar iyi at bindiğini ona belli etmemesi gerektiği düşündü.

Devlin onu arabaya bindirdi. Virginia cesaretini toplayıp adamın gri, soğuk gözlerinin içine baktı. Adam ona hâlâ kızgındı. Ne kadar saçma. "Dur," diye yumuşak bir biçimde seslendi.

Devlin çenesi kasılmış, sabırsız bir tavırla durdu.

"Dün geceki şey o kadar kötü müydü? Hoşuna gitmedi mi? Gitmiş gibiydi. Ama düşünecek olursak, ben tecrübesiz olduğum için..."

Devlin kapıyı onun suratına çarptı. "İyi günler, Bayan Hughes."

Virginia istemsiz bir hevesle arabanın penceresinden dışarıyı seyrediyordu. Kapalı havaya ve yağmur ihtimaline karşın yemyeşil tepelerden ve verimli geniş alanlardan oluşan manzara çok güzeldi. Üzerinde bulundukları dar yol bir yamacın tepesine doğru kıvrılıyordu. Bütün evlerin birbirine benzediği küçük küçük çiftliklerden geçiyorlardı, arkada bir bahçe, bir buğday tarlası ve orada burada otlayan inek ve koyunlar vardı. İleride bir taş kilise, onun ilerisinde de tam olarak seçemediği başka güzel yapılar gözüne çarptı.

Bidenbire Devlin soğuğa rağmen açık olan pencereye yanaştı. "Burası Askeaton," dedi, gözleri gururla parlayarak. "Burası gözünün alabildiğine, bana ait."

"Çok güzel." Ona gülümsedi. "Burası bana Yaban Gülü'nü hatırlattı, Devlin."

Devlin ona bir süre baktı, ardından da dörtnala, arabanın önüne geçti.

Virginia başını pencereden uzatıp arkasından bakarken, onun ilk tanıştıkları zamandan daha çabuk sinirlendiğini düşünüyordu. Devlin boz atı dörtnala sürerek onlardan epeyce uzaklaştı. Ama şimdi Virginia ilerideki yapıların bir şatoya ait olduklarını görüyordu. Birçok ahır, ev ve etrafı çiçekli bahçelerle çevrili bir şatoyla uzaktan bir kule ya da kaleye benzeyen bir yapı gördü. Yüreği heyecanla çarpıyordu. Onun evini ve ailesini çok merak ediyordu, eğer bir ailesi varsa.

Araba şatonun önünde durdu. Virginia arabacıyı beklemeden kendi başına yere atladı. Devlin yumruklarını kalçasına koymuş, eve, onu çevreleyen bahçelere, az önce yanından geçtikleri binalara, sonra yeniden eve baktı. Virginia onun ne düşündüğünü kestiremiyordu, gerçi adam belki malının mülkünün en-

vanterini çıkarıyordu. Üç katlı şato, iki bacası ve bir duvarı d şında hayli yeni görünüyordu. Sarmaşıklar duvarları sarmıştı v bir yanında bir taraça bulunuyordu. Virginia gülümsedi. Böy huysuz bir adamın böyle güzel bir evinin olmasına şaşırmıştı.

Ön kapı açılarak içeriden uzun boylu, zayıf ve esmer bi adam çıktı. "Dev!"

Devlin hızla döndü. Virginia onun yüz ifadesini gördü v nefesi kesildi, çünkü bu ifade büyük, hakiki bir sevinci gös riyordu. Onun taş yoldan aceleyle yürüyüşünü seyrederken ha reket etmeden duruyordu. "Sean!" dedi Devlin boğuk bir sesle

İki adam sıkı sıkı kucaklaştılar. Bu onun kardeşi olacak çünkü yaş olarak birbirlerine yakın görünüyorlardı. Sean da çok yakışıklıydı, gri gözleri vardı, ancak onun saçları siyahtı.

İki adam geri çekildiler. "Sonunda buralara gelebildin," diye haykırdı Sean, ona gülümsüyordu.

"Artık gelmek gerekiyordu," dedi Devlin, kalın sesiyle. "Ti iyi görünüyor, Sean. Güzel yapmışlar, yeni kapıyı da beğendim."

"Sen bir de girişi gör. Çok hoşuna gideceğini tahmin ediyorum." Birden Virginia'yı fark ederek sustu. "Misafirimiz mi var?"

Devlin ona döndü ve tebessümüyle Virginia'nın içini ısıtı verdi. Kadının yüreği çarptı, ardından da müthiş bir arzu duydu "Evet, misafirimiz var," dedi Devlin, elini uzatarak.

Virginia yerinden kımıldamadı. Bu tebessüm ona değil, kardeşineydi. Ama adamın öyle bir tebessümü vardı ki Kuzey Kutbu'nu eritirdi. Neden daha sık gülümsemiyordu?

"Virginia, gel de seni kardeşim Sean'la tanıştırayım," dedi. muhteşem tebessümü kaybolarak. Yine de ses tonunda Virginia'nın daha önce işitmediği bir hafiflik yok değildi.

Virginia kendi tebessümünü yüzüne yerleştirerek onlara doğru ilerledi. "Merhaba," dedi.

"Keşke misafirimiz olduğunu bilseydim," dedi Sean kaygılı. Açılmış gözleri Virginia ile Devlin arasında gidip geliyordu. "Ancak Fiona sarı odayı hemen hazırlayabilir, sanırım."

"Bu Bayan Hughes, Sean. Bayan Virginia Hughes'un memleketi Yaban Gülü, Virginia."

Virginia onu bu şekilde tanıtması karşısında şaşırmış, afallamıştı; sonra gördü ki Sean ondan daha şaşkındı.

"Bayan Hughes mu?" dedi.

Virginia, Sean'ın onun ismine neden bu kadar şaşırdığını anlayamamıştı?

"Bir şeyler içelim mi? Konuşacak çok şeyimiz var," dedi Devlin, Sean'ın sırtına hafifçe vurarak.

Ama Sean şimdi Virginia'ya dikkatli dikkatli bakıyordu, hem pek hoşnut da görünmüyordu.

Bir kadın çığlığı işitildi.

Virginia yerinden sıçradı ve evden siyah saçlı bir kadının koştuğunu gördü. Hemen gözüne çarpanlar kadının gür siyah saçları, çekici vücudu ve kocaman gülümsemesi oldu. Sevinç içinde haykırıyordu. Kadın açık yakalı bluzundan çoğu görünen göğsü inip kalkarak Devlin'in önünde duruverdi. Esmerliği ve ihtiraslı tavırları onun bir İspanyol ya da Çingene olduğunu düşündürüyordu. "Tanrım! Eve hoş geldiniz! Ah, Kaptan O'Neill! Hoş geldiniz!" diye bağırıyor, her an onun kucağına –ve de yatağına– atlayacak gibi görünüyordu.

Virginia kollarını gösterişsiz göğüslerinin üzerinde kavuşturup yüzünü astı.

Devlin'in yüzünde, kadını tanıdığını gösteren bir ifade be lirdi. "Fiona?"

"Evet, Lordum!" diye bağırdı kadın, ellerini çırparak. "Lo dum, çok uzun zaman geçti, sizi gördüğüme ne kadar sevin dim, hepimiz *çok* sevindik, Lord Kaptan! Askeaton'ın kahraman döndü! Sizinle iftihar ediyoruz!"

Devlin, "Eksik olma," dedi. Sesi nazikti.

"Fiona," diye söze girdi Sean. "Kaptan, Sör Kaptan ya da ar tık Sör Devlin, diyeceksin."

Fiona sırıtarak başını salladı. "Ne arzu edersiniz, Lordum?" diye sordu ve sözünün anlamı şüphe götürmezdi. Virginia bu kadının geçmişte Devlin'in yatağını paylaştığını ve en kısa za manda bunu tekrarlamak istediğini anlıyordu.

"Bayan Hughes'u bir misafir odasına yerleştirir misin?" dedi Devlin. "Bir de o işi yaptıktan sonra bize yiyecek, içecek bir şey ler getir." Gözleri evi geçip kalenin kalıntıları üzerinde durdu.

Fiona şaşkın şaşkın Virginia'ya baktı. Onu o ana kadar fark etmediği belliydi. Virginia'yla göz göze geldi, onu yukarıdan aşağıya süzdü ve derhâl kibirli bir tavır takındı. Gülümseyerek yeni den Devlin'e döndü. "Evet, tabii, Lordum. Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim." Eğilerek selam verirken, Virginia onun göğüsle rinin bluzundan dışarı fırlamasını bekledi ama öyle olmadı. Ka dın iç çamaşırı ve korse giymemişti.

"Eve dönmek çok güzel," dedi Devlin. Kıza değil, eve bakı yor, her bir noktasını tetkik ediyordu. Yüz ifadesi her zamankin den biraz daha yumuşaktı, bu da onu bir nebze olsun korkulacak birisi olmaktan çıkarıyor, insana benzetiyordu.

Virginia âdeta rahatlamıştı. Devlin, Fiona'nın güzelliğine, şehvetine ve onun yatağına girme hevesine aldırmıyor gibi gö

rünüyordu. Artık ne diye korkacaktı? Dün gece onu etkileyen kişi oydu. Virginia'nın, Devlin O'Neill'ın da kendisi gibi kendin den geçtiğini anlamak için erkekler konusunda tecrübeli olma sına gerek yoktu.

Sean, "Connor, Bayan Hughes'un valizlerini taşı," diye yaşlı bir hizmetçiye talimat verdi. "Fiona, lütfen Bayan Hughes'u sarı odaya yerleştir. Çiçek getir," diye ilave etti.

Fiona ona hiç bakmadan başını salladı. Gözlerini Devlin'den ayıramıyordu.

Devlin birdenbire dönüp Virginia'ya doğru yürüdü. Virginia kımıldamıyordu. "Gidecek bir yer yok. Bunu biliyorsun."

Bilmiyordu –şu an için bir yere gitmek istediği de yoktu– ama yine de başını salladı.

"Gözünün alabildiğine bu topraklar bana ya da üvey babam Adare Kontu'na ait. Anladın mı beni, Virginia?" diye sordu yumuşak bir sesle, gerçekten uyararak.

Virginia onun Limerick'teki firarını ne kadar kolay engellediğini düşündü. Ona ait topraklarda firar etmenin de aynı ölçüde beyhude olacağından şüphesi yoktu. Ona gülümsedi. "Bir daha kaçmam," dedi tatlı tatlı. Artık kaçamazdı çünkü merakı uyanmıştı.

Devlin şöyle bir durdu. "Şunu bilmeni isterim ki burada sana azami saygı gösterilecek, bütün ihtiyaçların karşılanacak ve burada seni fazla uzun tutmamak için elimden geleni yapacağım."

Virginia yine de, "Sana söz veriyorum," diye ekledi.

Devlin ona uzun zaman bakakaldı. "Niyetin her neyse, bir daha düşünmeni tavsiye ederim," dedi kısa ve öz.

"Bir şey yapmaya niyetim olduğunu neden biliyorsun?" diye sordu tatlı tatlı. Ama bir niyeti *vardı*. Askeaton ve İrlanda'dan ayrılmadan önce O'Neill'ın güçlü kollarında keşfettiklerini –hatta daha fazlasını– mümkün olduğu kadar tecrübe etmek istiyordu. O'Neill'ın onda uyandırdığı arzular görmezden gelinemeyecek, hatta karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

"Çünkü sen benim emrimi kabul etmeyecek kadar kurnaz ve inatçısın," dedi Devlin yavaşça.

Virginia duraksadı. "Belki o zaman öyleydim, şimdi böyleyim," diye mırıldandı.

Devlin ona doğru eğildi. "Sakın bir daha beni baştan çıkarmaya kalkışma!"

"Niye?" diye fısıldadı.

Devlin afallamışa benziyordu. "Çünkü ben senden çok daha güçlüyüm, Virginia, bunu hiç unutmamanı tavsiye ederim." Ona sertçe baktı ve kendinden geçmiş hâlde onları dinleyen kardeşine yöneldi.

Ancak Virginia, O'Neill'ı anlamaya başlıyordu. Ona az önceki gibi tatlı tatlı gülümsedi. "Ben sana öyle değilsin demedim ki," diye mırıldandı.

Devlin sarsılır gibi oldu ama durmadı. Sean şimdi çok endişeli görünüyordu, nihayet o da ağabeyinin peşinden içeri girdi.

Virginia sırıtmaya başladı. İşin tuhafı, şansının dönmeye başladığını hissediyordu, nedense, bu son tartışmayı kazandığını hissediyordu. Sonra Fiona'nın düşmanca bakan, kara gözlerine baktı.

"Sarı Oda"nın yıllardır kullanılmadığı meydandaydı. Virginia duvarları yumuşak bir altın sarısı renginde olan, geniş odanın ka-

rasında durmuş; Fiona'nın yastıkları sinirli sinirli kabartarak, onlardan toz çıkarmasını seyrediyordu.

Odada göz gezdirdi. Bu oda, Yaban Gülü'ndeki kendi odasından, oradaki iki misafir odasından daha lüks döşenmişti. Sayılı yatağın ortasına altın sarısı kadifeden örtü örtülüydü ve aynı renk perdeler geriye çekilerek püsküllü kordonlarla bağlanmıştı. Kahverengi ve altın tonlarında bir Aubusson halı, çizik çizik ama cilalı meşe döşemenin büyük bölümünü kaplıyordu. Şöminenin üzerindeki abanoz rengi ahşap raf ince ince işlenmişti, yanında gösterişli bir sandalyeyle bir divan vardı ve birçok eski portre ve manzara resmi duvarları süslüyordu. Virginia pencereye doğru yürüdü ve âdeta sevinçten haykırdı. Manzara büyüleyiciydi. Gözleri mısır tarlalarında, göz alabildiğine uzanan yeşil çayır ve tepelerde, nehrin çıplak kıyısında dolaştı. Sol tarafta bir taş kalenin yıkıntıları vardı.

Virginia pencere kenarını sıkıca kavradı. İrlanda, her ne kadar çok farklı olsa da ona kendi memleketini hatırlatıyordu. Farklı koşullarda Askeaton'da bulunmanın nasıl bir his olacağını düşündü. Belki hiç ayrılmak istemezdi.

Fiona yatakla uğraşmayı bırakmıştı. Virginia içeri doğru dönünce Fiona'nın ona açık bir düşmanlıkla baktığını gördü. Virginia'nın tahmininde bu Fiona yirmi beş yaşında vardı. "Bana sandviçle çay getirir misin?" dedi Virginia, Marmott Leydilik Okulu'na dönmüş ve Sarah Lewis oluvermiş gibi.

Fiona şöyle bir kasıldı. "Başüstüne." Ama yerinden kımıldamadı.

"Bir de bahçeden biraz gül getirirsin," diye ekledi Virginia, kibar bir genç hanımdan ziyade bir kraliçe edasıyla. "Ah! Bu elbise. Yardım et şunu çıkarayım. Hemen ütülenmesi gerek. Akşam yemeğine hazır et, lütfen."

Fiona ona gözlerini oyacak gibi bakıyordu. "Siz onun karısı mı olacaksınız?" diye sordu azarlar gibi.

Virginia önce şaşırdı, sonra aldırmazca omuz silkti. Karısı. Bir gün Devlin O'Neill de evlenip çoluk çocuğa karışacaktı. Bu düşünce ona neden şaşırtıcı geliyordu? O gün geldiğinde, kendisi Yaban Gülü'nde, hatta ak saçlı bir ihtiyar olacaktı.

Bu yeni başlayan ve ne zaman O'Neill'ı düşünse ortaya çıkan şaşkınlık bir kaya gibi bütün ağırlığıyla üzerine çöktü. Sonunda Fiona'ya baktı. "Olabilir," dedi yavaşça.

Fiona kaşlarını çatarak şöyle bir doğruldu.

"Ya sen? Sen onun metresi miydin? Önce öyle sandım, ama o seni tanımadı, pek emin olamadım."

Fiona öne doğru yürüdü.

Virginia ise, diğer kadın ondan en az beş kilo daha ağır olsa da yerinden kımıldamadı.

"Altı yıldır eve uğramadı," diye tısladı. "Ben o zaman daha çocuktum, on beş yaşındaydım ama onu sevdim ve ona bekâretimi verdim. Artık kadınım ve onun hoşuna gidecek bir iki cilve öğrendim! Aslını isterseniz, bu geceyi sabırsızlıkla bekliyorum, Leydim, onu bildiğim her şekilde memnun etmek için sabırsızlanıyorum! Yarın uyandığında sizin isminizi bile hatırlamayacak."

Virginia şoke olmuştu, bu kadın haklı olabilirdi. Ama aklına akılan bir mesele de onun altı yıldır evine uğramış olmasıydı.

Virginia'nın canını sıkan bir konu daha vardı. Devlin, Fiona'yla ğlenirken on sekiz yaşındaydı. Virginia, onun Fiona'nın ilk sevilisi olmasını hazmedemedi. İlişkilerinde hasret de olabilirdi.

"Siz kaç yaşındasınız?" diye sordu Fiona.

"Yirmi," diye yalan söyledi.

Fiona gözlerini devirdi. "On altı olduğunuza bahse girerim. Size bir şey söyleyeyim, Leydim. Size asla bana baktığı gibi bakmayacak. Siz pek sıskasınız! Erkekler eline azıcık et gelsin ister, erkek bunu ister." Dolgun göğüslerini avuçladı ve Devlin'in onları okşayışını hayal ederek iç geçirdi.

Virginia hizmetçiye arkasını döndü. Zaten yüksek olmayan özgüveni tamamen kayboldu. Kimi kandırıyordu? Devlin'in seçme şansı olsa, olgun kadını tercih ederdi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Çok heyecanlı olması gerekirken değildi. Bu durum yüzünden üzgün, dertli, şaşkın, hatta kırgındı.

Fiona onun bu hâline güldü. "Yani başka kapıya, süslü püslü Leydim," diye tısladı. Biz Askeaton'da İngilizce'ye de sizin asil havalarınıza da metelik vermeyiz. Askeaton'da siz ve sizin gibilere yer yok. Nereden geldiyseniz oraya dönün!" Fiona kasıla kasıla odadan çıktı.

Virginia onun arkasından koştu. "Ben Amerikalıyım, aptal. İngiliz değilim, Amerikalıyım."

Ama Fiona ardına dönüp bakmadan yürüdü gitti.

Virginia tekrar odasına girip kapıyı kapattı. Ancak o zaman Fiona'nın onun soyunmasına yardım etmediğini, kirlenmiş elbisesini almadığını ve su, yiyecek, çiçek filan getirmeye niyetinin de olmadığını fark etti.

Virginia küçük bir sandalyeyi pencere kenarına koydu. Orada kasvetli bir sessizlik içinde oturup manzarayı seyrederek O'Neill'ı düşündü.

Devlin iki viski doldurdu. Sean ona öfkeden kararmış gözlerle bakıyordu. Devlin, kardeşine aldırış etmeyerek bardağı uzattı. Göz-

leri kütüphanede, teras kapısında ve terasta dolaşıyordu. Manza-
ranın, anın tadını çıkarıyordu. Ah, evde olmak ne güzeldi.

Gerald ona gizlice gülümsüyordu. "Sakın ha annene söyleme,
duydun mu?"

Devlin Fransız tarzı teras kapısına doğru yürürken artık gü-
lümsemiyor, içiyordu.

Babasının kocaman açılmış ve hiddetli gözleri, kanlar içindeki
kesik başından ona bakıyordu.

"Açıklayacak mısın? Bayan Hughes, Eastleigh'in kızı mı? Ka-
rısıyla yattığın yetmedi mi?" diye sordu Sean hiddetle.

Devlin, acımasız hatıraları kafasından uzaklaştırarak, Sean'a
kadeh kaldırdı. "Amerikalı öksüz yeğeni." Sean'ın kızacağını tah-
min etmişti ama yine de canı sıkılmıştı.

"Şimdi anlaşıldı. Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Sean. "Kaç
yaşında bu kız? Çoluk çocuğu mu ayartıyorsun?" Hayretler için-
deydi.

Devlin aldırışsız bir tavırla bardağındaki sıvıya bakıyordu.
"On sekiz yaşında ve hayır onu ben ayartmadım," dedi. Pek dü-
rüst, pek ahlaklı kardeşine, Virginia'nın *onu* baştan çıkarabile-
ceğini söylerse, ne cevap vereceğini merak ediyordu. "Onu fidye
için kaçırdım, Sean." Keyifli keyifli gülümsedi. "Eastleigh borç
arı yüzünden hapsi boylamak üzere. Fidye ödeyecek durumda
eğil, özellikle de benim istediğim miktarda fidyeyi." İçten bir
ahkaha attı. "Tabii, önce onunla biraz oynayacağım. Ancak ye-
enini kurtarmak için Eastleigh arazisini satmak zorunda kala-
lir. Bu da bizim beklediğimiz fırsat olabilir."

"Ve intikam bana aittir, der Tanrı," dedi Sean ters ters. "İnti-
m almak sana düşmez, Tanrı ona gereken cezayı verir. Bu fır-

san sen bekliyorsun, ben değil!" İçkisini ağzına sürmeden sertçe
masaya koydu.

"Benim kadar heyecanlanmıyor olabilirsin ama ben bunu
sendim için olduğu kadar senin için de yapıyorum," dedi Devlin.
Kapıyı iterek açtı ve İrlanda baharının taze, çimen ve çiçek ko-
kusunu ciğerlerine çekti. Sean'la Eastleigh Kontu'ndan intikam
alınmasının faydalarını tartışmak istemiyordu. Yıllardır bu konu
konuşula konuşula sıkıntı verir olmuştu. Kardeşiyle Londra ya
da Dublin'de yılda bir iki kez bir araya geldiklerinde bu konu
mutlaka açılırdı.

"Evet, bunu sırf kendin için yapıyorsun. Bırak da babamız
artık huzura kavuşsun, Tanrı aşkına," diye bağırdı Sean. Sonra
da, "İyi ki annem ve Adare, Londra'dalar."

Sinirlenen Devlin kardeşine döndü. "Gerald hiçbir zaman hu-
zur içinde yatamayacak, bunu sen de benim kadar biliyorsun.
Annemize gelince, onun bunu öğrenmesi gerekmiyor."

Sean dik dik bakıyordu. "Adamın ruhu dolaşıyorsa, sen huzur
vermediğindendir! Devlin, o herifi mali yıkıma uğrattın, daha ne
istiyorsun? Bu saplantıdan ne zaman kurtulacak ve sen de biraz
olsun huzura kavuşacaksın?"

"Belki senin hatıraların da benimki kadar canlı olsaydı, sen
de benim kadar intikam peşinde olurdun," dedi soğuk soğuk.

Sean'in gri gözleri de buz kesti. "Benim o günü hatırlamak
istemediğimi mi sanıyorsun? Sanki bilerek isteyerek hafıza kay-
bına uğramışım gibi konuşuyorsun! Neden her şeyi unuttuğumu
ben de bilmiyorum ama babamızın öldürüldüğü o korkunç günü
hatırlayamadığım için beni hoşgörülü olmakla suçlama!"

"Affedersin," dedi Devlin, ancak bazen Gerald'ın bir tek onu
ahat bırakmıyor oluşuna hayıflanıyordu, çünkü ne kardeşi ne
nnesi onun kadar acı çekiyor gibi görünüyordu.

"Peki ya donanma? Amerikalı bir kadını kaçırdın, İngiliz aris-
okrasisine saldırdın, Donanma Komutanlığı bu işe göz yuma-
ak mı?" diye sordu Sean.

"Eastleigh bu kaçırma olayının duyulmasına izin vermeye-
ektir. Zaten bir şey yokmuş gibi davranıyor, sırf gururunu dü-
ünerek bile olsa Virginia'nın fidyesini ödeyecektir. Bizim dış-
mızda kimsenin bu küçük oyunu öğrenmeyeceğinden eminim."

"Küçük oyunmuş. Genç ve masum bir kadını istismar edi-
yor, sonra da buna küçük bir oyun mu diyorsun? Babam meza-
ında ters dönmüştür. Çok ileri gittin!" diye bağırdı Sean. "Ya Ba-
an Hughes senden şikâyetçi olursa, kelleni götürürler! Mecazi
nlamda söylemiyorum!"

Devlin elini Sean'ın gergin omzuna koydu. "Kellemi kaybet-
eye hiç niyetim yok, Sean," dedi yavaşça.

"Sen yenilmez olduğun yanılgısına düşüyorsun. Ama değilsin."

"Benim içgüdülerime güven. Eastleigh bu konuyu derhâl ne-
eelendirecektir. Elinde bir gururu kaldı."

Sean yüzünde acı ve ıstırapla ona bir müddet baktı. "Tasvip
miyorum, Devlin. Edemem. Artık seni tanıyamıyorum," diye
denbire çaresizliğe düştü, "açıkçası, seni hiç tanımamışım."

"Ben senin kardeşinim."

"Evet, kardeşim. Hiç görmediğim bir yabancı, çünkü sen top-
tan, karadan nefret ediyorsun, çünkü karada iki hafta geçire-
orsun. Sen benim için intikam peşinde bir yabancısın, o ka-
Sana acıyorum, Devlin."

Devlin kardeşinin sözlerinden rahatsız olsa da onun konuş-
masını taklit eder gibi alaycı bir ses çıkardı. "Bana değil, Bayan
Hughes'a acı."

Sean hiç geri çekilmedi. "Onun benzersiz bir çekiciliğe sa-
hip olduğunu inkâr edecek değilim. Umarım ona acıyacağım bir
vaziyete düşmez, Dev."

"Bayan Hughes'u tanıdığın zaman acınacak türden bir ka-
dın olmadığını anlarsın." Onun cesaretini ve özgür tabiatını dü-
şünerek hafifçe gülümsedi.

Bir sessizlik çöktü.

Devlin döndüğünde Sean'ın gözlerini açmış dikkatli dikkatli
ona baktığını gördü. Sean, "Duyan da ondan hoşlanıyorsun sa-
nır," dedi.

Devlin duraksadı. "Ondan hoşlanmıyorum, Sean. Ama açıkçası
insanı şaşırtan bir cesareti var, pervasızlık demek daha doğru olur."

"Ona hayransın, o zaman," dedi Sean sessizce.

Devlin sinirlenmişti. "Bayan Hughes'tan bahsettiğimiz yeter.
Bu konu sıkıcı bir hâl almaya başladı. Eastleigh onun fidyesini
ödediği zaman, onu iade edeceğim. O zamana kadar *bizim* mi-
safirimizdir." Bizim sözcüğünü özellikle vurgulayarak söylemiş
ve dik dik bakmıştı. "Bana olan bağlılığın soylu şeref duygundan
ve hoşnutsuzluğundan önce gelir, öyle değil mi?"

Sean kollarını göğsünde bağlayarak ona dik dik baktı.

"Sean?"

Sean kaba konuştu. "Yapmayı düşündüklerine çok sinirlen-
meme rağmen, sana ihanet etmem, biliyorsun."

Cevaptan hoşnut olan Devlin tekrar servis masasına yürü-
yüp içki sürahileriyle bardakların olduğu gümüş tepsiden ken-

ine daha sert bir içki doldurdu. Sessizlik uzuyordu. Nihayet iç eçirip başını kaldırdı. "Ne? Söyle, ne söyleyeceksen."

"Eğer Eastleigh'in durumu o kadar kötüyse, ihtimal hiç görnediği ve umursamadığı Amerikalı yeğeni için fidye ödeyeceğini ereden çıkarıyorsun?"

Devlin dik dik bakıyordu. "Ödeyecek."

"Ya ödemezse?" diye üsteledi Sean.

Devlin'in gerilmedik kası kalmamıştı. "O zaman sevgili miafirimizi kurtarmaktan başka şansı kalmayana, bunu bir şeref neselesi hâline getirene kadar onun üzerine gideriz."

"Eastleigh'i rezil etmek için bu kadını da rezil etmek gerekor, değil mi? Ne kadar acımasızsın!" diye bağırdı Sean.

"Hayat acımasız," diye cevap verdi Devlin.

"Adi herif," dedi Sean.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Virginia gösterişli salonda durdu, malikâne aşırı derecede sessiz ve boş görünüyordu. Öğleden sonra çevreyi ve ahırları dolaşmıştı. Devlin'in çok güzel atları vardı, bir doru kısrağı da özellikle çok sevdiydi. Hava hızlı bir şekilde kararıyordu. Virginia esanslı suyla yıkanmış –küveti Connor doldurmuştu– Yaban Gülü'nden ayrılmadan önce Tillie'nin üzerine göre ayarladığı, annesinin güzel gece elbisesini giymişti. Canlı kırmızı ipekten elbisenin kabarık kolları ve derin göğüs dekoltesi vardı. Virginia kabarık saçlarını toplamak için epeyce uğraşmıştı. Tokaların, gecenin sonuna kadar yerinde kalması için dua ediyordu.

Devlin'in nerede olduğunu merak ediyordu.

Çok eski duvar halılarına ve dev kristal avizeye hayranlıkla bakarak, salonun içinde yürüyordu. Başka bir salona geçilen iki açık kapının önüne geldi. Bu salon yosun yeşili duvarları ve yeşil pembe ve lavanta rengi tavan süslemeleriyle daha küçük ve sıcaktı. Bir adam bir brokar kanepeden kalktı, bu Sean'dı.

"Ah, burada olduğunuzu bilmiyordum," dedi Virginia telaşla. "Rahatsız ettim."

Mavi bir ceket, açık renk pantolon giymiş olan Sean ona doğru yürüdü. Gözlerinden ve gülümsemesinden Virginia'yı gördüğüne sevindiği belli oluyordu. "Rica ederim, Bayan Hughes, buyurun lütfen. Zaten yemek vakti yaklaşıyor. Biraz şeri yahut şampanya alır mısınız?"

Virginia ona da hayranlıkla baktı. Simsiyah saçları ve açık gri gözleriyle o da en az ağabeyi kadar yakışıklıydı. Devlin gibi o da uzun boylu, geniş omuzlu, uzun bacaklı ve dar kalçalıydı. Onun da vücudu en az ağabeyininki kadar adaleli ve biçimli görünüyordu. "Bir kadeh şampanya alırım," dedi.

Sean derhâl servis masasında soğutulmuş bir şişeden iki kadeh şampanya doldurup birini Virginia'ya uzattı. "Bu güzel elbisenin içinde çok alımlı görünüyorsunuz, Bayan Hughes," dedi.

Virginia onun kızardığını düşündü, çünkü adamın yanaklarında hafif pembelikler oluştuğunu görmüştü. "Bana Virginia deyin, Bay O'Neill ve çok teşekkür ederim." Duraksadı. "Bu elbise annemindi."

"Taziye dileklerimi kabul et, ailene çok üzüldüm," dedi derhâl. "Lütfen sen de bana Sean de."

Virginia nazik ve ilgili gri gözlerle karşılaşınca şaşırmıştı. "Ailemi biliyor musun?" diye sordu.

"Dev, öksüz kaldığından söz etmişti."

Virginia başını salladı. "Geçen sonbahar onları bir araba kazasında kaybettik."

"Bazen Tanrı'nın işine akıl sır ermiyor."

"Tanrı'ya inandığımı sanmıyorum," dedi Virginia.

Sean'ın gözleri açıldı. "Çok yazık. Ama itiraf edeyim, bazen benim de inancımın zorlandığı anlar oluyor."

Virginia ona gülümsedi. "O zaman ikimiz de düşünen insanlar olmalıyız."

Sean güldü.

Virginia gülmeyi bırakıp onun kahkahasını seyretmeye koyuldu. Ne kadar sıcak ve güzel, Devlin'in birkaç kez gülmeye çalışırken çıkardığı tuhaf, boğuk sesten ne kadar farklıydı. "Onunla birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

"Hayır." Sean ona dikkatlice baktı.

"Nasıl oluyor? Aranızda çok yaş farkı yok."

"Ben ondan iki yaş küçüğüm," dedi Devlin. "Babamız öldüğünde Devlin benim sorumluluğumu üstlendi. Aramızdaki farkın bir sebebi de bu."

"Diğer sebebi?" diye sordu Virginia, esir düştüğü adam hakkındaki her şeyi öğrenmeye kararlı hâlde.

Sean buruk bir tebessümle omuz silkti.

"Onu anlamıyorum," dedi Virginia. "O çok cesur, orası belli, hemen hemen hiçbir şeyden korkmuyor, bence..." onun, gemisini kurtarmak için fırtınaya nasıl kafa tuttuğunu hatırladı "... bu pek insani sayılmaz, öyle değil mi?"

"Korkusuzdur," diye cevap verdi Sean. "Sanırım ne yaşamak ne de ölmek umurunda."

Sean'ın bu şaşırtıcı teorisi karşısında Virginia bakakalmıştı. "Ama kimse ölmek istemez!"

"Ölmek istediğini söylemiyorum, ancak ölüm onu biz sıradan ölümlüleri korkuttuğu kadar korkutmuyor."

Virginia bunu düşününce derhâl Sean'ın haklı olduğunu anladı. "Ama neden? Nasıl bir insan kendi hayatına karşı bu kadar ilgisiz olabilir?"

Sean sessizdi.

Virginia birdenbire yegâne olası cevabı kavrayıverdi, ancak derinden yaralanmış ve hayata küsmüş bir insan böyle umursamaz olabilirdi. Sarsılmıştı. Kaçak Fransız şampanyasından çabucak bir yudum aldı. Devlin O'Neill ne kadar karmaşık bir adamdı. "Adam-

ları ona saygı ve hayranlık duyuyorlar," dedi, Sean'dan çok kendi kendine, "şehirde de kahraman muamelesi görüyor. Denizlerde ne kadar becerikli olduğunu bizzat gördüm, yani adamların ona hayran olma sebebini anlayabiliyorum. Ama ya şehir halkı?"

"Ağabeyim konusunda oldukça meraklısın," dedi Sean.

"Evet, öyleyim. Gemime el koydu ve beni tutsak aldı. Fidye parasına ihtiyacı olmadığı hâlde niçin beni kaçırmak istediğini anlayamıyorum."

"Bunu ona sor," dedi Sean.

"Belki sorarım," diye cevap verdi Virginia düşünceli düşünceli, "gerçi sorum eminim onu kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktır, çok asabi bir adam. Neden öyle? Sen asabi değilsin. Nazik bir insan olduğun gözlerinden belli. O ne kadar zalimse sen de o kadar merhametlisin."

"Ben gemi kaptanı değilim, denizde disiplini korumak çok önemlidir, disiplin bir kez bozuldu mu, tekrar sağlamak mümkün değildir." Sonra iç geçirdi. "Onunla aramızda büyük bir fark var. Biz küçükken babamızın bir İngiliz askeri tarafından hunharca katledildiğine şahit olduk. Devlin o günü hiç unutamadı, bense o güne dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

Virginia aklına üşüşen onlarca düşünce arasında durumu anlamaya çalışıyordu. "Kaç yaşındaydı?"

"Devlin on yaşındaydı, ben sekiz. O andan itibaren benim hem ağabeyim hem de babam oldu ve burada Kuzey İrlanda'da yaşayan O'Neill ailesinin reisi olarak sorumluluklarını büyük bir ciddiyetle üstlendi."

"Ne korkunç," dedi Virginia şefkatle, "sen bunu hatırlamadığın için ne kadar şanslısın. Babamın öldürüldüğünü görsem ben ne düşünür, ne hissederdim, bilmiyorum. Herhâlde o katili öldür-

mek isterdim." Artık Devlin O'Neill'ın düşünce yapısı onun için anlam kazanmaya başlamıştı. Elbette, sert ve soğuk bir adam olacaktı. Henüz çocukken acımasız bir ders almış, bu da onun kişiliğini etkilemişti. Belki de bu yüzden denizlerde çalışmayı, sert ve acımasız bir hayatı seçmişti.

"Demek ki seninle sandığımızdan daha fazla ortak yönümüz var," dedi Devlin arkasından.

Virginia arkasına döndüğünde Devlin'in ilgisiz bir tavırla kapıda durduğunu gördü. Denizci üniforması giymiş olsa da kıyafetiyle en az kardeşi kadar göz alıcı görünüyordu. Sırmalı apoletleri ve düğmeleri olan lacivert ceketinin, bembeyaz pantolonun içinde insanın nefesini kesiyordu. Virginia'nın kalbi duracaktı. Bu iki kardeşi kıyaslamak mümkün değildi. Sean'da, Devlin'in hiç sahip olamayacağı, doğuştan gelen bir incelik ve nezaket vardı; ancak Devlin, Virginia'yı, ışığın pervaneyi çektiği gibi büyük bir kuvvetle kendine çekiyordu.

Virginia titreyerek, sonunun pervane gibi olmamasını diledi.

"Babanın öldürülmesine çok üzüldüm," dedi.

Omuz silkti, soğuk ve kayıtsız gözleriyle bakarak ona doğru yürüdü. "Hayat sürprizlerle dolu, değil mi?" Gözleri yüzünde, saçlarında, çıplak omuzlarında ve açık yakasında gezindi.

Bu bakışı dün geceki sevişmeleri gibi Virginia'nın içini ısıtmıştı. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı, çünkü zihni geceyi onun yatağında ve kollarında sonlandırmanın yollarını arıyordu.

"Sean, Virginia'yı içeri geçirir misin?" dedi Devlin.

Virginia irkildi, şaşırdı ve hayal kırıklığı duydu. Uysal ve asık suratlı bir biçimde kolunu uzatmış olan Sean'a döndü. Ona çabucak gülümsedi ama gözleri, onlardan uzaklaşmış olan ve sırtı dönük hâlde kendisine şampanya dolduran Devlin'i takip etti.

"Hoşnut görünmeye çalışmana gerek yok," dedi Sean. "Hislerin çok belli, Virginia."

Virginia derhâl ona odaklandı. "Hoşnutsuz olacak bir şey yok. Ne demek istediğini anlamadım!"

"Virginia? Seninle açıkça konuşabileceğim zaman gelecektir umarım, çünkü ne yazık ki sana söylemem gereken bir şey var."

Virginia onun ne ses tonundan ne yüz ifadesinden hoşlanmıştı. Konuyu uzatmak istemeyerek gönülsüz bir olur, cevabı verdi.

"Bazı yetiştiriciler tohumları bir pamuk ağının içinde saklarlar," dedi Virginia, ufacık yüzüne mimikler katarak ve menekşe gözleri parlayarak. "Ama bu çok pahalı ve bizim bulunduğumuz yerde gerekli değil, çünkü bizim oralarda hava fazla soğumaz. İnce bir kat saman ve ot örtüsü kullanırız. Asıl mesele tohumların ekimidir. Bu sekiz dokuz hafta sürer. Toprak ince, düz, hastalıksız –bunun için her bahar tarlaları yakarız– ve epeyce ıslak olmalıdır. Her yüz elli metrekare alana yaklaşık olarak yirmi beş gram tohum ekeriz. Tohumların eşit oranda ekilmeleri çok önemlidir, bu yüzden elimizle ekeriz."

Sean hayranlıkla başını sallıyordu. "Tütün ekimi hakkında bilmediğin bir şey var mı Virginia?" Gözleri âdeta dans ediyordu.

"Bilmediğim şeyler vardır." Virginia gülümsedi.

Sean da ona gülümsedi.

Uzun masanın başında, ikisinin arasında –yemek boyunca olduğu gibi– sessizce oturan Devlin sandalyesine şöyle bir yayıldı. Yüz ifadesiyle duruşu kayıtsız kaldığı hâlde, aslında bu ikisine sinirleniyordu. Gözleri yavaşça, yemekteki varlığını unutmuşa benzeyen Virginia'nın üzerinde dolaştı. Ama diğer taraf-

tan kardeşi de açıkça hayran hayran, kibarca ve ilgiyle onu dinlemiyor muydu? Sean belki Virginia'nın en hevesli dinleyicisiydi. Devlin'in nazarında, bir kumarbaz tek bir el kazanmaya ne kadar açsa, Virginia da ilgiye o denli açtı.

Onun mini minnacık burnuna, dolgun dudaklarına, elbisesinin açık yakasına ve korsenin yukarı kaldırdığı küçük göğüslerine baktı. Uzun bacaklarını masanın altına uzatarak kasıklarındaki kaynayan tazyiki bastırmaya çalıştı. Kızın ne kadar tutkulu, ateşli olduğunu, ne kadar kolay heyecanlandığını bir o biliyordu.

Ben daha önce hiç öpüşmedim, Devlin.

Bir anda zevkten patlama noktasına gelivermişti. O sandalyede oturuşunu değiştirirken, Sean bir şey söylüyor, Virginia da gülüyordu. İyi ki odası malikânenin öbür kanadındaydı. Çünkü dün geceyi tekrarlamama konusundaki kararlılığına rağmen, kesinlikle tahrik olmuştu. Ona bir dokunsa Sean, Virginia'nın aklına bile gelmezdi.

Yüzünü ekşitti. Bütün gece Yaban Gülü ve Askeaton hikâyeleriyle Sean ile Virginia, birbirlerini eğlendirmişlerdi. Ancak Virginia'nın anlattıklarının ilginç ve hoş şeyler olduğunu o da kabul ediyordu. Artık onu az da olsa tanıdığı için, Virginia'daki hayatına ait hiçbir hikâye Devlin'i şaşırtmıyordu. Ama hangi baba, kızına silah kullanmayı, at binmeyi ve yüzmeyi öğretir; çaylara ve danslara göndermek yerine dört yüz dönüm tarlada serbestçe dolaşmasına, pantolon giymesine, kölelerle yan yana çalışmasına izin verirdi, hangi baba böyle haylaz bir çocuk yetiştirirdi?

Randall Hughes şüphe yok ki ilginç, sıra dışı bir adamdı.

"Babanın daha sen yedi yaşındayken eline tüfek verdiğine inanamıyorum," dedi Sean.

Virginia o geceki beninci çınlayan kahkahasını attı. "Annem öğrendiğinde çok kızmıştı. Babam, annemin gönlünü almak için bir ay boyunca ona hediyeler vermek zorunda kaldı."

Sean da güldü.

Virginia mahzunlaşmıştı. "Onları çok özlüyorum," dedi.

Sean masanın üzerinden uzanıp Virginia'nın elini tutunca, Devlin şöyle bir yerinde kıpırdandı. Sean, "Belki çok klişe gelecek ama zamanla alışırsın," dediğindeyse Devlin kaskatı kesildi.

Virginia hafifçe gülümsedi. "Alıştım alışmasına ama sanırım ölene kadar onları özleyeceğim. Yaban Gülü onlarsız asla aynı olmayacak."

Sean elini çekti. "Çiftliği çok mu özledin?"

Başını salladı. "Bazen, genellikle de geceleri... ama," canlandı. "İrlanda'yı çok sevdim! Burası bana memleketimi hatırlatıyor, gerçi havası çok farklı. Belki yeşillikten dolayı... Buradaki hayat ne kadar canlı, benim geldiğim yerde de aynen böyleydi."

"Bir gün Yaban Gülü'ne gelmek isterim," dedi Sean birdenbire.

"Ben de gelmeni çok isterim," diye sevinçle haykırdı Virginia.

Bu kadarı da fazlaydı, Devlin'in artık tahammülü kalmamıştı. Bu kadar samimiyet yeterdi. Daha dün gece bu kız, *onun* yatağında, kollarındaydı. Birdenbire sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. "Ben puro içeceğim," diye bildirdi, hiddetli bakışlarını onlardan kaçırarak.

"Umarım Virginia tütünü kullanıyorsundur," dedi Virginia tatlı tatlı.

Devlin kaskatıydı. Göz ucuyla Sean'ın kahkahaya boğulduğunu ve ikisinin bakıştıklarını gördü. Döndü. "Hayır. Küba. İyi geceler." Bunları söylediğinde, Virginia'nın yüzünün asıldığını gö-

rünce mutlu oldu. Onları yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu; kardeşine haşin bir bakış attı. "Sen de gel," dedi buyurgan bir sesle.

O dışarı çıkarken, Sean, "Lord hazretleri konuşuyorlar," dedi.

Virginia kıkır kıkır güldü. "Bu gece çok somurtkan."

"O hep somurtkandır," dedi Sean.

Devlin kendine hâkim olmasa, geri dönüp kendini savunmaya başlayacaktı. Onların sıkıcı aşağılamalarına kulak asmamaya karar verdi. İkisi de içinde gemi yüzdürecek kadar şampanya içmişlerdi. Yine de Sean fazla ilgi gösteriyordu, Devlin bunu kabul edemezdi.

Babasının ölümüne kadar kullandığı çalışma odasının birebir kopyası olan kendi çalışma odasında bir puro buldu ve bir kadeh konyak doldurup puroyu yaktı. Derin bir nefes çekmek de adamın gerilimini azaltmadı. Eğer az önce şahit olduğu samimiyetin romantik olup olmadığını inceleyerek düşünceye dalacak olursa, gerilimi yine artacaktı. O sabah havanın açık olacağını nasıl biliyorsa bunu da biliyordu.

"Kaptan, Sör," dedi bir kadın.

Dönüp de Fiona'yla karşılaşınca sinirini unutuvermişti.

Fiona ona gülümsedi. Üzerinde göğüslerinin dolgun hatlarını ve geniş başlarını belli eden bir beyaz gömlekle siyah etek vardı. Devlin geldiğinden beri onu ilk kez alıcı gözüyle inceledi. Güzel kızdı aslında ve çoğu erkek yatakta onun vücuduna sahip olmak için canını verirdi. Yıllar öncesinden, birlikte geçirdikleri birkaç ateşli geceyi hayal meyal hatırlıyordu. Devlin onu aşırı arzulamasa da uzun ve karanlık gece saatlerinde Virginia'yı aklından uzaklaştırmak için iyi bir çözüm olarak gözüküyordu.

"Mutfak toplandı ve odanız hazır," dedi Fiona tatlılıkla. "Yatmadan önce sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, efendim?"

Devlin hemen kararını verdi. "Evet. Odama çıkabilirsin. Ben de birazdan geleceğim."

Fiona hiç şaşırmaksızın, sadece gülümseyerek, "Tabii, Kaptan, Sör," diye mırıldandı. Gözlerini süzdükten sonra geniş kalçalarını sallayarak dışarı çıktı.

Devlin, bu kalçaların genişliğini o kimsesiz çocuğun çok daha dar kalçalarıyla karşılaştırmak istiyorsa da bundan kendini men etti. Asırlardır kalenin lordları iştahlarını nasıl doyurdularsa o da öyle yapacaktı; arzulu, ahu gibi, önemsiz bir hizmetçiyle.

Bir süredir kapıda dikilmekte olan Sean alaycı bir ses çıkardı. Devlin aldırış etmeyerek ona bir puro verip yaktı. Sean puro dumanını üflerken, Devlin de kardeşine bir konyak doldurdu. "Küçük misafirimiz seni fena çarptı," dedi ona.

Sean dumanı üfledi. "Öyle diyebiliriz," dedi.

"Fazla bağlanma. Yaban Gülü'nü kaybedecek ve bundan beni sorumlu tutacak, hiç şüphem yok."

"Doğru. Seni suçlayacak, hem de haklı olarak. Ama beni suçlamayacak."

Devlin masanın kenarına oturdu. İşin tuhafı, babası ona görünmek için bu anı seçmişti. "Sana bir kadın varis bulacağım," diye uyardı.

"Benim kadın varise ihtiyacım yok. Sen evinde durup da Askeaton'ı idare etmezsin. Bir gün burada yaptığım her şeyde bana eşlik edecek bir eşe ihtiyacım var."

"Yani ekinden, pazardan ve gemicilikten anlayan bir kadına mı?" Devlin hiddetlenmişti.

"Olabilir." Sean ona yaklaştı. "Bak Dev, onu çekici buluyorum ve senin aksine onu çıkarım için –intikam için– kullanmıyorum. Bu gece onu daha yakından tanıdıktan sonra, senin bu rezil entrikaya bir son verip onu Eastleigh'e götürmen gerektiğini düşünmeye başladım. Kim bilir? Çok tatlı bir kadın. Belki Kont da ondan etkilenir de kızın evini kurtarır."

Devlin öfkeden kuduruyordu, çünkü Sean'ı tanıyorsa, küçük kardeşi onun tutsağına âşık olmuştu. "Hayır. Hiçbir şey değişmiyor, sen de yüreğine gem vur. O sana göre birisi değil. Buna izin vermem. O bir araç, şu anda biz konuşurken bile kullanmakta olduğum bir araç, sadece bir araç. Beni anladın mı?"

Sean da hiddetlenmişti. "Sana gündüz de söyledim, seni tanıyamıyorum ki nasıl anlayabilirim? Ama senin emirlerinden bıktım! Ben senin geminde çalışan bir denizci değilim! Bayan Hughes'a hayranlık beslemek istersem, bu beni ilgilendirir, seni değil."

"Çok ileri gidiyorsun." Devlin ayağa kalkınca aynı boydaki iki adam, göz göze ve burun buruna geldiler. "Ben sana ne zaman emir verdim? Altı yıldır eve ilk gelişim, seni belki yılda bir kez Londra'da görüyorum! Düne kadar sana emir veren yoktu, birader, hem hatırlatırım bu malikâne benim. Bu topraklar da benim. Ben ölene kadar bunların hepsi benim, varissiz. Ancak ben ölünce senin olacak."

"Beni kovmakla mı tehdit ediyorsun?" Sean hayretler içindeydi. "Askeaton'ı Adare'den kendi ganimet paranla almış olabilirsin ama ben olmasaydım Askeaton bataklık ve ormandan başka bir şey olmazdı! Bu toprakları ben adam ettim! Ben olmasam burada hiçbir şey olmazdı, bunu sen de çok iyi biliyorsun!"

Devlin, Sean'ın öfkesinin şiddeti ve kendi karşılığının sertliği karşısında şaşkınlığa düşerek derin bir soluk aldı. Bu deh-

şetli tartışma nasıl açılmıştı? Virginia'nın hayali zihnini dağladı.

"Sean." Kardeşinin kolunu tuttu, Sean çekindi ama kolunu çekmedi. "Yaptıklarının hepsini biliyorum. Seninle aynı fikirdeyim. Sen olmasaydın bu ev yanmış bir iskelet, tarlalar verimsiz ve canlısız, her taraf bataklık olurdu. Benim yerime burada geçirdiğin her gün için sana minnettarım, ekinimizi ekip biçiyorsun, kiralarımızı topluyor, sığırlarımızı yetiştiriyorsun. Yaptıkların için sana ne denli minnettar olduğumu ifade etmem mümkün değil. Sen benim kardeşimsin. Böyle kavga etmemeliyiz."

Rengi solmuş olan Sean başını salladı. "Ben de senin Askeaton'ı almak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Greenwich'teki evi ve hem burada hem orada sahip olduklarımızı... Bu malikânenin sahibi olduğunu da biliyorum, Dev. Ben buranın sahibi olmak istemiyorum ki. Senin güzel bir kadınla evlenip malını mülkünü -ve babamın büyük oğlu olarak hak sahibi olduğun her şeyi- bırakabileceğin erkek evlatlara sahip olmanı istiyorum."

"Bunu ben de biliyorum," dedi Devlin. Sadece bir parça rahatlamıştı. Şimdi kardeşine yakından bakıyordu.

Sean da ona bakarak, çok dikkatli bir şekilde, "Ama tekrar kavga edeceğiz," dedi. "Çünkü yaptığın şeyi ve Virginia'yı acımasızca kullanmanı hoş göremem."

"Ona âşık olayım deme," dedi Devlin.

Sean duraksadı. "Belki çoktan olmuşumdur."

Devlin kurşun yemiş gibi sarsılmıştı.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Sean purosunu söndürerek. Hafifçe gülümsedi ama bu zorlama bir tebessümdü ve odadan çıktı.

Kütüphaneye gittikçe büyüyen bir sessizlik çökmüştü. Devlin porselen küllükte yanan purosuna bakıyordu. Sıkıntılıydı. Bu geceye kadar Virginia, Eastleigh'e karşı oyununda bir piyondan

başka bir şey değildi. Hâlbuki artık kardeşiyle, âdeta aralarına giren bir korkunç yılandı.

Ama Devlin yolundan dönemezdi.

Gözlerini bir an için kapadı, alnında korkunç bir ağrı vardı. Öfkesi giderek koyulaşarak odanın içinde yukarı aşağı yürümeye başladı. Virginia bu gece Sean'la flörtleşmenin sınırlarında dolaşmıştı. Onun duygularını canlandırmıştı. Kibar hareketleri, güzel gülüşü, canlı sohbeti kardeşini kapana kıstırmıştı. Kadın artık Devlin'in derhâl çözmesi gereken bir sorun hâline gelmişti.

Ondan ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyiydi. Böylesi herkes için daha iyi olacaktı.

Birdenbire Virginia kapıda belirdi. Devlin kaskatı kesildi. Virginia gülümsemiyordu ama kısık sesle, "Çok güzel bir gece," dedi. "Yürüyüşe çıkalım mı, Devlin?"

"Olmaz."

Sesinin sert tonu Virginia'yı irkiltti.

"İçeri gel," dedi ona dişlerinin arasından. Kardeşiyle kız arasındaki cilveleşmeyi sona erdirmek için yapılacak şeyi çok iyi biliyordu. Virginia kocaman açtığı gözlerinde ihtiyatla içeri girerken Devlin aceleyle yanından geçerek kapıyı kapadı.

"Ne oldu?" diye sordu Virginia ihtiyatla.

"Sean'dan uzak duracaksın."

"*Ne?*" diye haykırdı Virginia.

Devlin onu omuzlarından tuttu. Öfkesi bambaşka bir duyguya dönüşmüştü ve bu duygu ısrarla kabarıyordu. "Tekrar ediyorum: *Sean'dan uzak duracaksın.*"

"Ne düşünüyorsan, yanılıyorsun!" diye bağırdı Virginia gözlerini büyüterek.

"Öyle mi? Kardeşimin sana âşık olmasına müsaade etmem, Bayan Hughes. Anlaşıldı mı?" Kadını biraz sıkıca tuttuğunu farketti. Virginia hafifçe inliyordu ama iş işten geçmişti, Devlin'in elleri âdeta kendi iradeleriyle hareket ediyor, onu, sertleşmiş, uyanmış vücuduna doğru çekiyordu."

"Devlin," diye fısıldadı Virginia, sesi arzudan boğuklaşarak.

Kazandığı bu zafer Devlin'i için için sevindirdi. *O artık kardeşini düşünmüyordu.* "İlginç bir şey öğrenmek ister misin?" diye sordu sertçe, kalçasını avuçlayıp onu sertliğine doğru çekerek. "Bence sana Sean'ı unutturmak pek o kadar zor olmayacak, sevgilim."

Virginia'nın gözleri parladı. Devlin'in omuzlarını tuttu, göğsü kalkıp iniyor, yanaklarına al basıyordu. "Ben Sean'ı istemiyorum," dedi. "Seni istiyorum."

Beyninin içindeki tutarlılık bozuldu. Devlin kadını göğsüne doğru çekerek vahşice öpmeye başladı. Ağzının içine soktuğu dili onunkiyle birleşti. Beyninin içindeki bozulma gittikçe artıyordu. O sırada kadının küçük ellerinin belinden aşağı kaydığını hissetti.

Arzudan adamın gözleri kör olmuştu. "Hayır, buraya," dedi, onun bir elini tutup sert kabarıklığına bastırarak. Virginia'nın nefesi kesilmişti. Devlin neredeyse gülecekti ama hissettiği ıstırap ve baskı o kadar yoğundu ki hiçbir ses çıkaramadı. Virginia'nın elini aşağı doğru sürttürdü ve birdenbire kabarıklığı parmaklarıyla kavrayınca, Devlin onu yere yatırıp üzerine uzanarak tekrar öpmeye başladı. Kısa bir an için düşünceleri tamamen silinmişti.

Virginia inleyerek onun omuzlarını tırmalıyordu; Devlin onun boynunu aşağı doğru öpüyor, elbisesinin yakasını aşağı indirerek, mükemmel göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Ve onun dikleşmiş göğüs ucuna bakarken aklına iki hayal geliyordu; şişman ve beyaz saçlı Eastleigh ile esmer ve öfkeli Sean.

Ne yapıyordu?

O kadar öfkeliydi ki düşüncelerini bile toplayamıyordu. Buna gafil etmek denemezdi ama Virginia ve Sean'ın yüzünden kadına böyle şiddetli ve vahşi bir şekilde sahip olmak üzere harekete geçmişti. Onu Eastleigh'e zarar vermeden göndereceğine söz vermişti ama şimdi kendine hâkim olamıyordu.

Altında çırpınan Virginia elini onun yüzüne götürdü. "Çabuk ol," diye yalvarıyordu.

Devlin tekrar onun dik meme ucuna, kabarık göğsüne baktı ve kasıklarında artan baskıyla, kafasının içinde yoğunlaşan kızıl pusla, çılgınca arzusuyla ümitsizce savaştı. Kontrolden çıkmıştı. Sersemlemiş bir hâlde kadının elbise yakasını yukarı çekip göğüslerini örttü ve güçlükle ayağa kalktı.

Ne olmuştu böyle?

Bu kadın onu daha önce hiç gelmediği bir noktaya getirmişti.

O nefsine hâkim olma konusunda ustaydı ama Virginia bunu yıkmıştı.

Kadına bakmadan, bakmaya cesaret edemeyerek, hızla odadan çıktı.

Virginia yattığı yerden doğrularak ona seslendi. "Devlin," dedi soluk soluğa. "Geri gel. Lütfen."

Devlin dişlerini sıkarak yürümeye devam etti.

"Beni böyle bırakamazsın!" diye bağırdı Virginia.

Devlin basamakları ikişer ikişer çıktı. Hızlı adımlarla koridordan geçip odasının kapısına geldiğinde kontrolünü –tamamen olmasa da– yeniden kazandığını hissetti.

Morali çok bozuktu.

Çünkü Virginia'nın onun üzerinde bir etkisi vardı; ancak tutsağı şöyle dursun, hiç kimsenin ona hiçbir şekilde etki etmesine izin veremezdi.

Odasına girdi, kapıyı kapadı ve lacivert ceketini üzerinden çıkardı. Sertliği hâlâ yerinde duruyordu, pantolonuna bastırdı ama bir türlü rahatlayamadı.

"Ah, izin verin, ona ben yardımcı olayım." Fiona şahane çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Devlin birdenbire durarak şaşkın bir hâlde bakakaldı, çünkü Fiona'yı tamamen unutmuştu.

Göğüsleri sallanarak adama doğru gelirken gülümsüyordu. Daha Devlin onun orada olmasını bile tam kavrayamamışken, Fiona dizlerinin üzerine çökerek büyük bir beceriyle adamın pantolonunu çözmeye başladı.

Devlin serbest kaldığı an uzun bir soluk koyuverdi, Fiona onu ağzına alıp boğazına kadar soktuğunda yeniden derin bir soluk aldı.

Gözlerini kapayınca hayalinde, arzuyla parlayan ve odağını kaybetmiş, iri menekşe rengi gözleri gördü. Fiona'nın başını kavradı ve Fiona onun patlamak üzere olan sertliğini sanki yutar gibi emerken, adam, güvenilmez zihnin hayalinde aynı hareketi bambaşka bir kadına, minimini, zarif, çok güzel, sözünü esirgemeyen ve küstah bir kadına yaptırıyordu. Elindeki bir tutam kalın telli, düz saç, yumuşacık ipek gibi lülelere dönüştü. Büyük dil ufalıp sivrileşti. Dolgun, yumuşak, gül goncası dudaklar onu sımsıkı sarıyordu. Elleriyle Virginia'yı çabuklaştırıp kendisini boşaltmaya teşvik etti.

Bağırarak geldikten sonra yatağa gitti, orada, boşalmasının şiddeti karşısında şaşkın hâlde soluk soluğa oturdu. Fiona ona arkadan yaslandı. Devlin birdenbire iri göğüsleri sırtında duyunca, Fiona'nın yatağında olduğunu, az önce onunla birlikte olanın Virginia değil, Fiona olduğunu anlayarak keyfi kaçtı.

Fiona son derece tahrik edici bir biçimde vücudunu adama sürtmeye başladı. "Gece daha yeni başladı, Lordum," diye mırıldadı.

Devlin neredeyse kendisine gülecekti. Virginia'nın böyle bir şeyi yapabileceğini nasıl düşünmüştü? Mesele kadının masumiyeti bile değildi, mesele ikisinin boyutları arasındaki farktı.

Ama başlangıçtaki gülme hissi geçmişti. Daha önce hiç böyle bir haz duymamıştı. Virginia'nın hayali capcanlı bir şekilde gözünün önüne gelince sertliği de bir kez daha canlanıverdi.

"Bana döneceğini biliyordum, Lordum," dedi Fiona.

Devlin'in iki seçeneği vardı, ya onu başından atacak ya da ona sahip olacaktı. Dönüp onu iterek sırtüstü yatağa yatırdı. Gözlerini kapayarak üzerine çıktı.

Devlin canı sıkkın bir hâlde evin içinde yürüyordu.

Son birkaç saat içinde meydana gelen olaylar aklından çıkmıyordu.

En az gecenin olayları kadar rahatsız edici bir hayalet de adamın peşini bırakmıyordu.

Sanki Gerald, Limerick'teki limandan oraya kadar adamı takip etmişti ve onu rahat bırakmak istemiyordu. Bir zamanlar, sanki asırlar önce, en çok ihtiyaç duyduğu bir anda babasının tüfek rafını boş bulmuştu. O raf uzun zaman önce, Eastleigh'in askerlerinin çıkardığı yangında yok olmuştu. Şimdi ihtiyaç olma-

masına rağmen raflarını modern silahlar dolduruyordu, orası bir daha boş bırakılmayacaktı.

Babanızın huzur içinde yatmasına ne zaman izin vereceksin?

Devlin içiyordu. Şişenin yarısını boşaltmış olmanın cezasını sabah ödeyecekti. Gerald'ı düşünmekten, bütün hatıralarından, özellikle de iyi olanlarından nefret ediyordu. Eve hiç gelmemesinin nedeni de buydu.

Öfke dolu görmeyen gözler alay edercesine döndüler.

"Git başımdan," diye homurdandı Devlin. "Senin zamanın da gelecek." Büyük şöminede gürüldeyen ateşin önünde sarhoş hâlde duruyordu.

Koridorlar gölgeler içinde parıldıyor ama kimse ona cevap vermiyordu. Cevap beklediği de yoktu, hem hayaletlere inanmıyordu.

Yine de odada bir ağırlık vardı, dolu gibiydi. Sanki orada yalnız değildi.

Tanrı ona gereken cezayı verir... Sen bunu yalnızca kendin için yapıyorsun!

"Tanrım," dedi Devlin dişlerini gıcırdatarak. Biraz daha içti, aşırı alkol midesini yakıyordu. Virginia'nın *Amerikalı*'nın güvertesinde durmuş, saçları rüzgârda uçuşarak, o aptal tabancayı ona doğrultmuş hâli gözünün önüne geldi. Yüzü değişerek sevinçli bir tebessüm belirdi, yemekteki gibi gözleri parlıyor, esprili ve zekice konuşmalarıyla kardeşini büyülüyordu. Sonra öfkeden kıpkırmızı kesilmiş Sean belirdi, Virginia'ya âşık olmak istiyordu.

Onu mahvedeceksin. Kendine nasıl tahammül edebiliyorsun? Nasıl?

Devlin büyük odanın içinde bir oraya bir buraya yürüyordu, bu soğuk ve rüzgârsız gecede, sonunda vicdanının sesini dinlemeye karar vermiş gibiydi. Bu salon kanlı parayla döşenmişti. Zarif eşyasıyla bu oda, denizlerde saldırıp ele geçirdiği yüzlerce geminin, esir aldığı binlerce denizcinin ve öldürüp denize gömdüğü daha yüzlercesinin bir kanıtıydı. Evi, lord amirallere yaraşır bir seçkinliğe sahipti, Adare'nin evi kadar güzeldi. Evin arkasındaki harabe kaleyi yeniden inşa ettirmek istiyordu. Ünlenmiş bir korsan olan büyük dedelerinden birisinin çok güzel bir kadınla orada yaşamış olduğu anlatılırdı. Bu dedesi, bir zamanlar Desmond Kontu olan Gerald FitzGerald adlı kötü şöhrete sahip bir hainin kızına âşık olmuş.

Artık burayı yeniden inşa ettirecek parası da vardı, altın külçelerle yüklü son ganimeti onu çok zengin bir adam yapmıştı.

Yeter! Vazgeç.

Devlin kurşun yemiş gibi sarsıldı. Az önce babasının sert, öfkeli sesinin odanın içinde yankılandığını işittiğinden emindi. Gözleri büyük salonu araştırırken, âdeta karanlık köşelerden birisinin çıkmasını bekliyordu ama odada ne bir hareket ne bir ses vardı. Uzun bir pencereden yıldızları ve geceyi gördü. Yalnızdı. Hayal gücü ona oyunlar oynuyordu ya da gerçekten bir vicdanı vardı.

Ancak yalnız olmadığına dair o tekinsiz duygu kaybolmadı.

Vazgeç.

Devlin ürktü. Gerçekten bir ses mi işitiyordu, yoksa bu onun sarhoş hayal gücünden başka bir şey değil miydi? Her durumda da bu tavsiye yabana atılacak gibi değildi. Gün ağarmaya yakın saatlerde evin içinde sessiz sessiz dolaşmak, rüzgârda yol almaya çalışmak kadar faydasızdı. Ancak bu karanlık ve rahatsız edici his -takip edildiği hissi- onu bir türlü terk etmiyordu.

Arkasına bakmaktan kaçınıyordu.

Ve İrlanda kırsalında şafak sökerken uykuya dalmadan önce adamın son düşüncesi vazgeçmeyeceğiydi. Eastleigh ölene kadar asla vazgeçmeyecekti.

ONUNCU BÖLÜM

Virginia açlıktan midesinin kazındığını fark etti. Pek güzel küçük kısrağı biraz daha sevip taburenin üzerinden indi ve ahırdan çıktı. Koyu mavi, bulutsuz bir gökyüzünün olduğu, güneşin şimdiden çok sıcak bir günü haber verdiği çok güzel bir sabahtı. Dün gecenin sonunda yorgun düşmüştü ve kendini yatağa bırakır bırakmaz derin bir uykuya dalmıştı. Ama eski alışkanlıklar zor terk edilirmiş, sabah güneş doğarken uyandı ve yürüyüşe çıktı, evin arkasındaki şatoya ait kalıntıları gezdi. Devlin'in evi çok güzeldi ve bu kalıntılar ilgisini çekmişti. Dokunaklı ve romantik görünüyorlardı.

Şimdi bahçelerden geçerek eve doğru yürürken, yüreğinin içindeki bir çarpıntının farkına varıyordu. Devlin'i boz atıyla uzak bir tepede dörtnala giderken şöyle bir görmüştü. Atın üzerindeki oturuşunun da gemisinin güvertesindeki duruşu kadar güçlü bir çekiciliği vardı. O hâlâ anlaşılması imkânsız bir gizemdi. Virginia'yı Sean'la fazla samimi olmakla mı suçlamıştı? Geceleyin cesaretini toplayıp da ona ay ışığında yürüyüşe çıkmayı teklif ettiğinde, kütüphanede her şey çok hızlı gelişmişti. Kadına çok kızgındı ama neden? Sean hoş bir adamdı ve Virginia ondan gerçekten hoşlanmıştı. Onunla akşam yemeği yemekten büyük keyif almıştı. Onun Yaban Gülü'ne ziyaretine gelmesini çok isterdi. Ancak Devlin onların sohbetine iştirak etmemekle kalmamış, onun Sean'a

karşı romantik bir ilgi duyduğundan da şüphelenmişti. Ne kadar saçma! Aralarındaki samimiyetten sonra nasıl böyle bir şey düşünebilirdi?

Ama Devlin ona kardeşine yaklaşmamasını emretmişti. Sadece bir olasılık vardı. Belki Jack Harvey'yi kandırdığı gibi, Sean'u da kaçma konusunda ona yardım etmesi için kandırmasından korkuyordu.

Virginia daha iyi düşünebilmek için adımlarını yavaşlattı. Dün olan *her şeyi* hatırlamamak mümkün değildi. Yanaklarında hafiften bir yanma oluşmaya başladı. Onu kollarına aldığında, öpmeye başladığında, onun sertliğini hissettiğinde, tıpkı gemideki gecede olduğu gibi aklı başından gitmişti. Onun kollarında olduğunda verdiği tutkulu karşılık hayal değildi. Onda uyandırdığı ateş ve coşku gayet gerçek ve çarpıcıydı. Aslında bir bakıma korkutucuydu da.

Çünkü adama sarıldığında Virginia kendisi olmaktan çıkıyordu. Ona sarıldığında, arzu bütün varlığını kaplıyordu. Onun kollarında öpülüp okşanıldığında başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Neyse ki sabahın ilerleyen saatlerinde, Virginia artık dehşetli şehvetle aklını kaçırmıyordu. Dün geceyi düşündüğünde vücudu tepki veriyordu ama en azından düşüncelerinin idaresini kaybetmiyordu. Devlin'in onun üzerindeki bu etkisinin sebebi neydi?

Çok yakışıklı, büyüleyici bir adamdı ama Virginia onun misafiri değil, tutsağıydı. Devlin, Yaban Gülü'yle arasında engel oluşturuyordu ama Virginia bunu âdeta unutmuştu, sanki bu piyesi oynamaya bol vakti varmış gibi davranıyordu. Daha güçlü, kararlı olmalıydı, zaman onun lehine işlemiyordu.

Ancak bu adam korsan ya da deli değildi. Ona bir kez bile zarar vermemişti ve ona saygılı davranmaya çalıştığı da belliydi. Kahraman bir gemi kaptanı olduğu için herkes ona hayranlık beslerdi. *O tam* bir kahramanın özelliklerine sahipti. Ama onu kaçırmakla kanunları ihlal etmişti, durup dururken *Amerikalı*'ya saldırması ise akıl almaz bir şeydi. En azından bu iki suçu işlemişti ve Virginia'nın aklı dönüp dolaşıp bu son noktaya geliyordu.

Ayrıca, onu neden kaçırmış olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Dün gece birdenbire kadının cüzzamlı olduğunu anlamış gibi kaçıvermesi iyi olmuştu. Sabah bir daha düşündüğünde, onun aceleyle kaçışı Virginia'ya çok gülünç geldi ve onu gülümsetti. Ama dün gece komik gelmemişti. Dün gece çok üzgündü, yıkılmıştı ve aklı daha çok karışmıştı.

Virginia ruhu sıkılmış bir hâlde içeri girdi. Bu gerekçeyi öğrenmesi lazımdı. İhtiyaç duymadığı bir fidye için adamın onu niye kaçırdığını, öğrenmek istiyordu. Askeaton'da bulunmaktan zevk alsa ve gitmeye can atmasa da Eastleigh Kontu'na ulaşması gerekiyordu. Eğer dönecek bir evi olsun istiyorsa kararlı olmalı, kendini amacına vermeli ve aralarındaki tutkulu çekime aldırmamalıydı.

Virginia giriş salonundan geçerken Devlin'in gelip gelmediğini merak etti. Sean'u da bir süre önce at binerken görmüştü ama o Devlin'den daha sakin adımlarla gidiyordu. Virginia yemek odasına baktığında, yalnızca tek kişilik masa hazırlandığını gördü. İç geçirdi, hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamıştı.

Virginia açlığa daha fazla direnemeyerek ekmek sepetine saldırdı. Elinde yaban mersini çöreğiyle merdivenleri çıkarken, fırından yeni çıkmış sıcak bir dilim üzümlü ekmeği yemeye baş-

ladı. Devlin O'Neill'ı düşünmemeye karar vermişti. Gidip evden getirmiş olduğu binici pantolonunu giyecek ve O'Neill toprakla rında atla uzun bir gezintiye çıkacaktı.

Virginia ekmeği bitirmiş, odaya girerken çöreği yemeğe baş lamıştı. Fiona sıcak bahar havası içeri girsin diye bütün pence releri açmış yatağı düzeltirken mırıldanıyordu. Virginia ona al dırmayarak dolaba doğru yürüdü. "Günaydın," dedi Fiona aşırı bir sevinçle.

Virginia'nın bütün sinirleri bir anda geriliverdi. Telaş başla mıştı, bu da neydi? Çizmeleri yerde dururken, elinde binici pantolonuyla yavaşça döndü.

Fiona ona sevinçle gülümsedi. "Size bahçeden gül getirdim," dedi, yatağın yanında duran vazodaki pembe gülleri göstererek.

Telaş yerini korkuya bırakıyordu. Virginia derin bir soluk alarak, dün Sean ya da Devlin'in ihmalkâr tavırlarından dolayı onu azarlamış olabileceği ihtimali üzerinde düşündü. "Teşekkürler," dedi tereddütlü. "Giyinmeme yardım eder misin?"

"Elbette!" Fiona ona doğru koştu ve kendisine doğru dön meden hemen önceki mutlu yüz ifadesi de Virginia'nın gözün den kaçmadı. Fiona onun düğmelerini çözüp elbisesini çıkarma sına yardım ederken o, "Bugün çok mutlu görünüyorsun," dedi.

Fiona güldü. "Çok güzel bir gün değil mi?"

Virginia'nın gerginliği arttı. Erkek pantolonunu bacaklarına giydi, sonra da yıpranmış yüksek binici çizmelerini giydi. Sırtına da sade bir pamuklu gömlek geçirip eteklerini gelişigüzel bir şe kilde pantolonunun beline soktu. "Cennetten haber mi aldın?" diye sordu ona, çizmelerini bağlarken.

Fiona tekrar güldü. "Galiba âşık oldum," diye sırrını açık ladı mutlu mutlu.

Virginia yerinde sıçrayarak şaşkın şaşkın bakakaldı. "Âşık mı?"

Fiona ellerini çırparak hevesle başını salladı. "Hayattaki en büyük hayalimdi. Yani o, hayattaki en büyük hayalimdi! Ah, Tanrım ne muhteşemdi, ne adam ama, ne kadar güçlü, yorulmak bilmez..." Nihayet, yanakları kıpkırmızı bir hâlde ve gözlerinde de benzeri bir parlaklıkla duraksadı.

"Devlin ile sen mi?" dedi Virginia midesinin içindekiler ciddi bir biçimde çalkalanıyordu.

"Evet," diye haykırdı Fiona. "Bütün gece seviştik, o kadar azgın ki! Hiç böyle bir adamla birlikte olmamıştım! Geceye kadar nasıl dayanacağım, hiç bilmiyorum!"

Devlin, Fiona'yı yatağına almış!

Virginia sersemlemiş bir biçimde koltuğun kenarına oturdu.

"O kadar iri ki," diye fısıldıyordu Fiona. "Elimin içine zor sığdı."

Dün gece Devlin onu öpmüş ona sarılmış, ardından Fiona'ya gitmişti.

Virginia kusmak üzereydi. Kalbinde çatırdamalar başlamıştı. Ayağa kalkarken gülümsemeyi başardı. Kahvaltısını çıkarmamayı da başardı. "Senin adına sevindim, Fiona. Birbirinize yakışıyorsunuz."

"Yakışıyoruz, değil mi? O yakışıklı ben güzel," diye haykırdı ellerini kavuşturarak.

Virginia koşmadan ama bacaklarının son hızıyla odadan çıktı. Merdivenlere varınca koşmaya başladı, nefes alamıyor, yüreği korkunç bir biçimde parçalanıyordu. Çizmelerinin düz tabanları cilalı tahtanın üzerinde kayıverdi ve sertçe düşerek, yarı yoldan aşağı yuvarlandı.

Aşağıda nefes nefese ve şok içinde elleriyle dizlerinin üzerinde durdu. Sonra düştüğü yerden kalkarak kendini evden dışarı attı ve en yakın gül ağacının üzerine kustu.

Midesini boşalttıktan sonra sürünerek evin yan tarafına gidip orada titreyerek oturdu. Devlin'in Fiona'nın üzerinde uğraşına dair hayaller gözünde canlanıyor, bu durum onun açık yaralarına tuz basıyordu. Bir zaman geçtikten sonra ham duygularının idaresini ele aldı ve ancak o zaman bu korkunç hayaller onu öfkelendirmeye başladı.

O ikisi tam birbirlerini bulmuşlardı!

Kadın fahişeydi, adam zampara!

Umurunda değildi, Fiona sayesinde kendisi bekâretini korumuştu.

Virginia ikisinden de nefret ediyordu.

Onunla birlikte olduktan sonra nasıl Fiona'nın yanına giderdi? Nasıl?

Virginia dizleri titreyerek ayağa kalkıp bej rengi pantolonunun tozunu silkeledi. Böylesi daha iyiydi. Yakında Askeaton'dan ve İrlanda'dan ayrılacak, Yaban Gülü'ne dönecek ve bir daha Devlin O'Neill'ı görmeyecekti.

Nasıl, nasıl, nasıl?

"O güzel, ben ise çirkinim, o yüzden!" diye hiddetlendi Virginia. O hiddetle ahıra koştu, doru kısrak onu tanıyarak kişnedi. Virginia diğerlerinden biraz daha küçük görünen bir eyer buldu, bir dizgin bir de eyer örtüsü alıp aceleyle kısrağı eyerledi. Yağmur yağmaya başlamıştı. Elleri ıslanırken kısrağın dizginlerini tuttu ve boynunu okşadı. "Çok tatlısın," dedi ağlamaklı. Sonra kısrağı ahırdan çıkardı. Gökyüzü masmaviydi, şaşırdı.

Aslında yağmur yağmıyordu. Yağmur sandığı, sel olmuş gözyaşlarıydı.

Yoksa bu Devlin O'Neill canavarına âşık mı oldum, diye düşündü.

Virginia kısrağa binip dizginleri hafifçe çekti. Dörtnala, İrlanda çayırlarında yol almaya başlayarak Askeaton'dan uzaklaştılar.

Doru at güneş ışığının benekler oluşturduğu bir ağaçlığın arasında uzanan kıvrımlı patikada gidiyordu. Virginia sonunda kendine gelmişti. O Virginia Hughes idi. Bir çiftçinin kızı ve Yaban Gülü'nün hanımı... O sözünü sakınmayan, bağımsız bir kadındı, ne erkeklere ne de evinin ve çiftliğinin dışında herhangi bir şeye ilgisi vardı. Yarım saattir büyük bir kararlılıkla yeni bir firar planı üzerinde düşünüyordu. Bu sefer at üstünde kaçacaktı. Bu sefer bu adamdan kurtulmaya kararlıydı. Devlin artık onun kaçmasını beklemiyordu ve onun gittiğini anlayınca, onun İngiltere'ye gemiyle gitmesini bekleyecekti. Olmaz olası adam! Virginia önce at sırtında İrlanda'yı geçecek, doğudaki sahil şehirlerinden birinden gemiye binecekti. Eline fırsat geçer geçmez kütüphaneye girip işe yarar bir harita bulacaktı. Hatta bir tanesini *çalabilirdi.*

Birdenbire kısrak hafifçe kişnedi.

Virginia irkildi, öyle koyu düşüncelere dalmıştı ki ormandan çıktıklarını fark etmemişti. Atı derhâl durdurdu. Küçük bir mülke bakan alçak, yeşil bir tepedeydi. Ortada taştan bir çiftlik evi, birçok ahır, bir sebze bahçesi, mısır tarlaları ve birkaç ineğin otladığı bir düzine açık otlak bulunuyordu. Virginia adamın boz atını derhâl gördü.

Ani bir telaşa kapılarak içi yeniden öfkeyle doldu. At dört tane iri çiftlik atıyla çiftliğin ön tarafına bağlanmıştı. Ön tarafta

üç tane de park edilmiş araba bulunuyordu. Neler oluyordu? Virginia çiftlik sahibinin beş çayı daveti verdiğini pek sanmıyordu.

Devlin'in kiminle ne yaptığını umursamadığını kendisine hatırlattı. Atını ormana doğru çevirmeye başlamıştı ki gözü evin önünde bağlı duran öteki atlara takıldı. Tıknaz doru at Sean'ın değil miydi?

Neler oluyor?

Virginia durakladı. Tuhaf bir şeyler oluyordu, bütün sezgileri ona bunu söylüyordu. Yere atlayıp atını bir ağaca bağlayarak otlamaya bıraktı. Tepeden aşağı aceleyle inip açıklığı koşarak geçti ve bir duvar dibine saklandı. Kalbi dayanılmaz bir şiddetle çarparak bir pencereden içeri gizlice baktı. Cam yoktu ve panjurlar sonuna kadar açılmıştı.

İçeride toplanmış birçok adam, bir kargaşa içinde bağırışıyordu.

Bu ne olabilirdi? Virginia, Devlin O'Neill'ı başkasının parasını çalarken suçüstü yakalamayı arzu ediyordu. Çenesi pencere kenarının hizasına gelip içeriyi görebilene kadar doğruldu.

Çoğunluğu köylü ve çiftçilerden oluşan yirmi kadar adam gördü. İkinci olarak gördüğü, yanında bir Katolik rahibiyle bir kürsüde durmuş, ellerini kaldırarak odadakileri sessizliğe davet eden Sean'dı. Ön tarafta oturan Devlin'i derhâl gördü. Şaşkınlıktan, bunun nasıl bir toplantı olduğunu dahi düşünemiyordu.

"Lütfen, herkese sıra gelecek," diyordu Sean otoriter bir tonlamayla.

Bağrışmalar hoşnutsuz bir mırıltı ve homurtuya dönüştü.

"Tim McCarthy," dedi Sean. "Düşüncelerini dile getirmek ister misin?"

Beyaz saçları karmakarışık hâlde, iri bir adam öne çıktı. "Yine yalan, hep yalan, İngilizlerden başka bir şey beklenmez zaten, onlar bir yalanı bir de topraklarımızı çalmayı bilirler!"

"Evet, doğru!" diye bağırdı herkes.

Virginia şaşkın şaşkın ayağa kalktı. Bu *siyasi* bir toplantı mıydı?

"Ta 1800'de bize haklarımızı vereceklerini söylediler, Protestanlarla aynı haklara sahip olacaktık. Peki elimize ne geçti? Bir Katolik, Avam Kamarası'nda koltuk sahibi olabiliyor mu? Bir Katolik, krala hizmet edebiliyor mu? Ama ben yine de aslında bana ait olan toprağımı satın alabilmek için yemin etmek zorundayım!" diye bağırdı Tim McCarthy.

Herkes hararetle onaylayarak, hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

Sean tekrar elini kaldırdı. "Birer birer."

"Daha bitmedi," dedi McCarthy.

"Tamam, devam et," diye cevap verdi Sean.

"İki yıldır toplanıyoruz, ne işe yarıyor? O beş para etmez İngilizleri İrlanda'dan çıkarmamız gerek; evet, artık zamanı geldi! Artık Katolikleri ezdikleri günlerin geride kaldığını onlara göstermediğimiz müddetçe hiçbir şey değişmeyecek! Birkaç burun kırıp hakkımızı almalıyız, tıpkı Fransızların yaptığı gibi!"

Büyük bir tezahürat oldu.

Virginia bağırmamak için dudağını ısırıyordu. Bu çok tehlikeliydi; vatana ihanet sayılırdı. Hem Devlin ve Sean'ın burada ne işleri vardı?

Virginia, İrlanda'yı çok iyi tanımıyordu ama Fransa'daki devrim hakkında birçok şey biliyordu. Napoleon, Avrupa'yı işgal etme mücadelesine başlayana kadar Amerika da bu hareketi destek-

lemişti. Virginia, McCarthy'nin hangi haklardan söz ettiğini anlamamakla beraber; İrlanda'nın, Büyük Britanya'nın bir parçası olduğunu ve bir İrlandalının, İngilizleri aralarından atmaktan bahsetmemesi gerektiğini biliyordu. Bu ona gittikçe yaklaşan bir devrim gibi gelmişti. Kesinlikle kışkırtıcı bir konuşmaydı.

Birdenbire Devlin ayağa kalktı. Daha Sean'ın yanına varmadan ateşli tezahüratlar başladı. "O'Neill!" diye bağırdı biri.

"O'Neill'lar!" diye karşılık verdi başkaları.

"O'Neill! O'Neill! Çok yaşa!" diye gürledi herkes.

Geri çekilerek duvara sırtını yapıştırdığında Virginia sarsılmıştı ve titriyordu. Devlin de bu hıyanet içindeki, hükümet karşıtı gizli ittifakla beraber miydi? Ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki? O Britanya donanmasında kaptandı!

Devlin kürsüdeki Sean'ın yanına gelmişti. Kardeşine, "İzin verir misin?" deyince, Sean'ın bu grubun başı olduğundan Virginia'nın şüphesi kalmamıştı.

"Senin bilgelik dolu sözlerini dinlemek istiyorlar," dedi Sean ciddi bir ifadeyle.

Herkes susmuştu. Virginia pencere kenarına tutunarak büyülenmişçesine içeriyi seyretmeye koyuldu.

"Öfkenizi anlıyorum," dedi Devlin yavaşça, gözlerini odanın içinde dolaştırarak, herkesle tek tek göz teması kurarak. "Ama bir isyan ancak acı ve ölüm getirecektir. Bunu en iyi bilenlerden biri benim kendi ailemdir."

Bazı onaylama homurtuları, aynı zamanda bazı itiraz homurtuları işitildi.

"Ama ne yapabiliriz?" diye bağırdı birisi. "Geçen yılın üç katı olan kiralarımı ödeyemiyorum!"

Herkes bir ağızdan tasdik etti.

Sean ellerini kaldırıp sessizlik istedi ve herkes derhâl sustu. Devlin, adamların gözlerine bakmayı sürdürerek konuşmaya başladı ve gözleri sonunda Virginia'yı buldu.

Biri şaşkınlıktan, diğeri telaştan olmak üzere Devlin ile Virginia'nın gözleri karşılıklı olarak açıldı.

Virginia hemen pencereden çekilip duvara yaslandı. *Hay aksi!*

Ondan sonra da düşünmek için fazla zaman olmadı. Evden koşarak uzaklaşırken, Sean'ın toplantıyı bitirdiğini işitti. Açık alanda koşarken ayağı takılıp düştü. Ayağa kalkarken arkasına baktı.

Devlin birkaç metre arkasındaydı. Yüzünde zalim bir kararlılık ifadesi vardı. O sırada evden bir düzine adamın çıkmakta olduğunu fark etti; hepsi birden öfkeyle bağırmaya başladı.

"Casus! Casus! *İngiliz casusu*!"

Virginia fırladı. Daha bir adım atmıştı ki Devlin arkadan üzerine atladı. Onun çekmesiyle ikisi birlikte yere yuvarlandılar.

Yere düşerken Devlin yana doğru büküldü ve Virginia yere değil onun kollarının içine düştü. Ancak hemen ardından Devlin onu sırtüstü yatırıp üstüne çıktı. "Beni buraya kadar takip mi ettin?" diye sordu gözleri öfkeden parlayarak.

Virginia, *Amerikalı*'nın ele geçirilmesinden bu yana ilk kez gerçekten korkmuştu. "Hayır! Atla gezintiye çıkmıştım. Senin atını gördüm, parti var zannettim!" diye haykırdı.

"Seni küçük aptal!" dedi Devlin dişlerini sıkarak.

Virginia bakışlarını onun gümüşi gözlerinden ayırdı. Etraflarını kimi tüfekli, kimi mızraklı, kızgın bir erkek grubu sarmıştı. Herbiri, silahını kadının üzerinde kullanmaya can atıyor gibiydi.

Sean dairenin içine girdi. "Tamam, sakin olun," dedi kaygısızca, gülümseyerek. "Yanlış anlaşılma oldu."

Ancak Virginia'nın korkusu geçmemişti. O ne gördüğünü ve işittiğini biliyordu. Bu adamlar İngiliz hükümetine karşı ayaklanmak ve onu İrlanda'dan dışarı atmak istiyorlardı. Bu vatana ihanetti. Az önce yüzlerindeki ifadeyi de görmüştü. Öfkeden öte bir şeydi gördüğü, korkuydu.

Öfkeli ve çaresizdiler ve kadının her şeyi duymuş olmasından korkuyorlardı.

"Bu oğlan bir casus!" diye bağırdı birisi.

Diğerleri de onaylayan homurtular çıkardı.

Virginia paniklememeye çalışarak Devlin'in gözlerine baktı. Devlin ona bir şey olmasına izin vermezdi, değil mi?

Devlin ona sinirli bir bakış attı. Sonra ayağa kalkıp onu da çekerek kaldırdı.

"Aa, kızmış," diye bağırdı adamlardan biri.

"Casus, kadın çıktı," diye onu onayladı başka birisi.

"Bayan Hughes bizim misafirimiz, casus değil," dedi Sean, korumacı bir şekilde Virginia ile Devlin'in yanına geçerek.

Virginia kuruyup çatlamış dudaklarını yalayarak başını salladı. Düşmanlık ve şüphe yansıtan yüzlere baktığında onların nefretlerini gördü. "Ben casus değilim," dedi. "Devlin'in atını görünce..."

Devlin onu sertçe çekerek canını yaktı. Bu, "Sus," anlamına geliyordu. O sırada birisi yüksek sesle, "İngiliz bu! Bu haspa İngiliz!" dedi.

Virginia, daha önce de hiç Amerikalı görmediği için, onun aksanını İngiliz aksanına benzeten insanlarla karşılaşmış olsa da irkilmişti.

"Asın onu." Tim McCarthy öne çıktı. "Çok şey biliyor."

Virginia şaşkınlıktan ağzını açıverdi ve Devlin'e baktı ama o Virginia'ya aldırmadan öne çıktı. "Kimseyi asmayacağız," dedi sakince, ancak yalnızca kendisinin becerebileceği bir otoriteyle. "Bayan Hughes İngiliz değil, Amerikalıdır ve benim nişanlımdır."

Adamlar sessizdiler ama onlarca göz hayretle açılmıştı.

Virginia derhâl bu ümide sarıldı. "Evet," diye bağırdı, öne çıkarak, "Devlin benim nişanlım ve ben buraya..."

Devlin onun bileğini tutup koparacak gibi sıktı ve tam Virginia feryadı basacakken onu çekip kadının sözlerini bir öpücükle ağzına tıkadı.

Virginia soluksuz kalmıştı. Adamın ağzı sert, öfkeli ve can yakıcıydı. Kolları bir hapishanenin demir parmaklıkları, çelik bağları kadar sertti. Virginia, arkadakilerin O'Neill'ın kendine bir gelin almış olmasından bahsettiklerini işitiyordu. Onu itmeye çalışınca adamın kollarının kıskacı daha çok daraldı, kadının dudakları daha haşin öpmeye başladı. Aynı sırada onun sertliğini hissetti.

Bu sertlik, adamın düşünce ve beden olarak ne durumda olduğunu açık ediyordu ve Virginia az önceki toplantıyı hemen unutuverdi. Devlin'in dudakları yumuşamaya başlayıp kendi dudaklarının içgüdüsel olarak gevşeyip aralanmasına neden olurken, kadının aklına Fiona geldi. Devlin dilini ağzına soktu. *Fiona.*

Dün gece Fiona'yla birlikte yataktaydı.

Virginia adamın dilini ısırdı.

Devlin geri çekildi ama ne bağırdı ne de onu bıraktı. Virginia öfkeli gözlerle ona bakıyordu; adam da aynı öfkeyle kadına baktı.

"Bırak beni," diye mırıldandı kısık ve tehditkâr bir sesle.

"Kesinlikle olmaz, tatlı gelinim." Gülümsedi ve tekrar üzerine eğildi. Ama bu sefer onu öpmeden önce, hırsla, "Beni seviyormuş sun gibi davran, *chérie*, çünkü hayatın buna bağlı olabilir," dedi.

Devlin dudaklarını onun ağzına sürterken, elini onun sırtından aşağı doğru kaydırırken Virginia tam bir çaresizlik içindeydi. Ama o haklıydı; kapana kısılmıştı. "Sen de öp," diye emretti, sadece onun işitebileceği bir sesle.

Bütün kırgınlığı şimdi kadına çok uzak görünüyordu. Bir daha gelip kadının üstüne çullanmazdı. Devlin'i, kendilerine bakmakta olanları onun gerçek nişanlısı olduğuna ikna edecek biçimde öpmesi gerektiğini biliyordu. Ama öpemiyordu. Ağlarken bir adamı öpmek imkânsızdı.

O da anlamış, vücudu başka bir şekilde katılaşmış, omuzları ve sırtı kasılmıştı. Gezgin elleri durmuştu ve ağzı onun ağzını kapladığı hâlde artık hücum hâlinde değildi. Virginia sonunda kapalı dudaklarıyla bir küçük öpücük kondurdu.

Devlin geri çekilip ona yakından baktı.

Virginia ona lanet okumak istiyordu ama cesaret edemedi, çünkü kalabalık sessizleşmişti. Hemen on çift şüpheli gözü üzerlerinde hissederek beceriksizce gülümsedi.

Devlin ona şimdi daha dikkatli bakıyordu.

Birisi, "Kaptan O'Neill ve karısı!" diye haykırdı.

Diğerleri de ona katıldılar.

Devlin soğuk soğuk gülümsedi. Kolunu ona öyle bir sardı ki Virginia o izin vermediği takdirde bir milim bile kımıldayamazdı. Devlin sonunda şüphelerini üzerlerinden atmış olan kalabalığa döndü. "Nişanlım beni eve götürmek istiyor," dedi alayla.

Kaba saba erkek gülüşmeleri yükseldi.

Ama McCarthy, "Gizlilik yemini edecek mi, Kaptan?" dedi.

Devlin ona da soğuk soğuk gülümsedi. "O bana asla ihanet etmez, Tim."

McCarthy, Virginia'ya bakmadan yavaşça başını sallarken, umutlu ve ciddi gözleri kendi önderlerine sabitlenmişti.

"Gidelim," dedi Sean, kendi atı ve Devlin'inkiyle birlikte gelerek. Memnun memnun gülümsüyordu ama Virginia onun gri gözlerindeki ihtiyatlı ifadeyi fark etmişti. Gözleri bir an onun üzerinde duraksadığında, Virginia onda Devlin'i görür gibi oldu. Gözlerinde aynı soğukluk, ifadesinde aynı katılık vardı. Virginia o gözlerde bir sakınma ve düşmanlık görmüştü. Ondan şüphelenebileceği düşüncesi Virginia'yı çok şaşırtmıştı. Yoksa Sean'ın güvenmediği toplantıdaki adamlar mıydı?

Devlin onu belinden tuttuğu gibi kaldırarak atına bindirdi, kendisi de arkasına bindi. Eyer ise ikisi için fazla küçüktü. Virginia soluğunu tuttu, çünkü aksi hâlde dönüp bir bakışla heyecanını yatıştıracaktı. Devlin ise atı mahmuzlarken, bunun farkında değil gibi görünüyordu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu sertçe, nefesi kulağını okşayarak.

Virginia, demek kızgın, diye geçirdi içinden, yine Fiona'yı düşünerek. Buna sevinmişti, çünkü ondan nefret ediyordu. "Atla."

"Gerçekten mi? Peki sana kim izin verdi?"

"Kimse," diye cevap verdi küçümsercesine.

Devlin susuyordu. Tepede otlayan doru kısrak görününce, Virginia onun da atını gördüğünü anladı. Devlin boz atın yönünü doru ata doğru değiştirdi. "Neler çeviriyorsun, Virginia?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye terslenerek cevap verdi.

"İyi, çünkü bugün sana karşı hiç sabrım yok." Doru atın yanında durdu.

Virginia attan inmeye davrandı ama Devlin buna izin vermedi. "Sen benimle geliyorsun," dedi ve inip kısrağı çözdü.

"Hayır, efendim!" diye bağırdı.

Devlin ona ters ters baktı. Yavaşça, "Kızgın olan benim Virginia, çünkü beni gizlice takip ettin. Ne kadarını işittin?"

Virginia çenesini kaldırdı. "Her şeyi işittim."

O zaman Devlin o kadar zalimce güldü ki Virginia'nın tüyleri ürperdi. "O zaman Askeaton'dan hiç ayrılamazsın, güzelim."

Virginia, "Ciddi olamazsın!" diye haykırdı.

"Ama ciddiyim."

"Ama ya fidyem?"

"Şu anda senin fidye ikinci sırada geliyor," dedi Devlin. "Sean ve diğerlerini korumak benim görevim."

"Hiçbir şey işitmedim!"

Devlin onun arkasına atladı. "Az önce öyle demiyordun."

"Yalan söyledim. Aslında hiçbir şey işitmedim!"

"Yalancı. Sevimli yalancı." Henüz atını harekete geçirmemişti. "Neden sana söylediğimde beni öpmedin? Hayatın tehlikedeydi ve bu bir rica değil, emirdi."

"Ben senden emir alacak değilim."

Sonunda Devlin iyice sinirlenmişti. "Peki niye ağladın?"

"Gözlerime toz kaçtı."

Devlin ona dikkatli dikkatli bakıyordu. "Çok kötü bir yalancısın sen. Dürüst olmanı tavsiye ederim, Virginia, çünkü zaten seni okumak bir çocuk kitabını okumak kadar kolay."

"O zaman neden kızgınım?" diye sordu kadın, sahte bir tatlılıkla.

Adamın ona dikilmiş gözleri bir an başka yöne kaymadı. "Bilmiyorum. Ama öğreneceğim." Birdenbire mahmuzları atın karnına vurdu.

Virginia onun at hızlandıkça daha sıkı saran kuvvetli kolları olmasaydı yere düşerdi. Sırf o işitip de keyiflenmesin diye çığlığını bastırdı. Eve kadar ağır ve huzursuz bir sessizlik içinde yol aldılar.

Devlin kütüphaneye girdiğinde Sean onu bekliyordu. Kalçasını masanın kenarına dayamış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Yüzü asık gibiydi. "Onu ne yaptın?"

"Odasında. Connor'a onu devamlı gözetim altında tutması talimatını verdim."

"Belki de onu kilit altında tutmak gerek," dedi Sean dosdoğru.

Devlin az kaldı gülecekti. Kendine konyak doldurdu. Kardeşine de bir tane uzattı ama o istemedi. "Hani onun avukatlığını yapıyordun, ne oldu?"

"Ne işitmiş?" diye sordu Sean, gülmüyordu.

"Tam olarak bilmiyorum, ama mutlaka öğreneceğim."

"Kahretsin!" diye Sean birdenbire patladı. Masadan kalkıp odayı adımlamaya başladı. "Canaby'nin çiftliğinde ne işi vardı?"

"İhtimal ki bizi takip ediyordu," dedi Devlin.

"Ne yapacaksın şimdi? Artık onu Eastleigh'e veremezsin!"

Devlin büyük bir deri koltuğa oturdu, elinde kadehiyle bacaklarını öne uzattı. "Er ya da geç onu geri vermek zorundayım."

Sean gözlerini açarak bakakaldı. "Hiçbir şey planlanmamış olsa bile o toplantı hıyanete girer, sen de bunu çok iyi biliyorsun. Her şeyimizi kaybedebiliriz, hele seni, donanma subayı olarak seren direğinden sallandırırlar!"

"*Senin* kafanı kesip bayrak direğine asmaları daha kuvvetli bir ihtimal. Şef sensin."

"Komik mi bu?" Sean hayretler içindeydi. "Onlar umut arıyorlar Devlin, ben de onlara bunu vermeye çalışıyorum."

Devlin içkisini yudumladı. "Hayır ama tuhaf değil mi? Armut dibine düşermiş."

"Böyle marazi düşüncelere kaptırma kendini. İsyan çıkmasına izin vermem. Ama Devlin, Virginia'yı zorla alıkoyuyorsun. O, ikimizin de sonunu getirecek bilgilere sahip."

"Sen ne yapmamızı öneriyorsun? Onu denizin dibine mi göndereyim?" Ama Sean haklıydı. Virginia'nın şahit olduğu toplantı göründüğü kadar kötü olmasa da Virginia, dudaklarını mühürlemek zorundaydı. Devlin, halkın ne kadar öfkeli ve çaresiz olduğunu ve yılda bir iki kez toplantı düzenlediklerini Sean'ın mektuplarından biliyordu. Onun eve dönüşü de bu toplantı için bir vesile olmuştu. Davet edilmemiş olsa bile giderdi. Ancak adamlar bir isyan planlamıyorlardı. Hepsi ya çiftçi ya da pamukçuydu ve dertleri ölmekten ziyade, ailelerini geçindirmekti. Savaştaki Büyük Britanya'da özgürce konuşma isyana teşvik sayılsa da bu toplantılarda herkese özgürce konuşabilme hakkı veriliyordu. Tim McCarthy ile öteki adamlar bu toplantıyı Devlin'in söyleyeceklerini çok merak ettikleri için düzenlemişlerdi. Sean'ın da dediği gibi, adamların umuda çok ihtiyaçları vardı.

Sean odayı adımlıyordu. Devlin, kardeşini yatıştırmak istedi. "Sean, endişe etme. Virginia'nın ne seni ne ötekileri ispiyonlamasına izin vermem. Eğer mecbur kalırsam Virginia'ya gerçeği anlatırım. Halkımız bıkkın, öfkeli ve aç ama sonuçsuz bir silahlı mücadeleye müsaade etmeyeceğiz."

Sean ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Virginia'nın seni dinleyecek bir havada olduğunu sanmıyorum."

"Dinler," dedi Devlin, hemen ciddileşerek. Bugün Virginia'ya ne olmuştu? Neden ağlamıştı?

Sean duraksadı. "Devlin, Virginia meselesine bir çare önermek istiyorum."

"Dinliyorum."

"Birimiz onunla evlensin."

Devlin içkisini döktü.

"Çok ciddiyim."

Devlin derhâl bardağını küçük bir sehpanın üzerine koyup elini pantolonuna sildi. "Peki, Victoria'yı mutlu, sevgi dolu ve sadık bir eş yapma şerefine kim sahip olacak? Dur tahmin yürüteyim! O şeref sana ait olacak!"

"İsteseydi onunla evlenirdim. Ama onun istediği ben değilim."

"Ben o beş parasız Amerikalı öksüzle evlenmem, Sean," dedi. Kalbi gemisini bir tayfunun içine sokuyormuşçasına tehlikeli bir hızla çarpıyordu.

"Neden? Onu mağdur duruma düşüren sensin ne de olsa, bu işi düzeltmek de sana düşer."

"Sen ciddi misin?" Devlin kardeşinin önerisini hazmedemiyordu. Çok saçma bir öneriydi. Virginia o fidyeyi alır almaz Eastleigh'e

gönderilecekti ve çiftliği satılırsa, büyük ihtimalle İngiltere'de akrabalarının yanında yaşardı.

"Ciddiyim dedim ya. Askeaton'ı kaybetmek istemiyorum, ama kelleni kaybetmek istemezsin." Sean ona sert bir bakış atıp odanın içini arşınlamaya devam etti.

"Kellemi kaybetmem," dedi Devlin alaycı bir şekilde. "Tasalanmayı bırak. Bayan Hughes'tan bize zarar gelmez."

Sean ona dik dik baktı.

Devlin bu dik bakışı sevmemişti. "Ne var?"

"Eğer onunla evlenmeyeceksen, ben ona evlenme teklif etmek için izin istiyorum."

Bu sefer dik dik bakma sırası Devlin'deydi.

"Olmaz."

Sean şaşırdı.

Devlin, hayır demeden önce bir an bile düşünmemişti, ancak şimdi ne kadar kızgın olsa da haylaz Amerikalı'nın sorun çıkarmaya niyeti varsa, Sean'ın önerisinin fena bir fikir olmadığını düşünmeye başlıyordu. Önce ondan fidye alıp Eastleigh'i mahvedecekti, sonra Sean sevgi ve bağlılığını kazanarak onunla evlenirdi. O yokken, ikisi Askeaton'da mesut bir hayat yaşardı.

Ama Sean bunu daha iyi yapardı, Devlin de bunun böyle olmasını istiyordu.

"Yani benim onunla evlenme isteğime rağmen, senin onu oyuncağın olarak kullanma arzun, benim dileğimden daha mı önemli?" diye sordu Sean soğukça.

Devlin hiç duraksamadan cevap verdi. "Ben senin varlıklı bir kadınla evlenmeni, bu dünyada iyi bir yer edinmeni istiyorum."

Sean ağabeyinin yanına doğru yürüdü. "Öyle mi? Gerçekten öyle mi? Çünkü ben öyle düşünmüyorum. Bence sen uçkurunun etkisi altında konuşuyorsun. Bunu düşün. İyice düşün ve bana cevabını ver." Odadan çıktı.

Devlin öfkesi geçmiş hâlde, onun arkasından düşünceli düşünceli bakakaldı. Sean yanılıyordu –o Virginia'yı oyuncağa çevirmek istemiyordu– ama kahretsin ki Sean mantıklı bir fikir öne sürmüştü. Sıfırdan bir servet edinmiş bu adam da bu fikre dikkate değer olduğunu çok iyi biliyordu. Bardağını kaldırıp içindekine bakarken Virginia'nın yatağında kıvranışını düşünmeye, onun ufak, ince vücudunu ve yumuşak, nemli dudaklarını hatırlamamaya çalışıyordu. *Onu neden Sean'a vermek istiyorum?* En azından Sean'ın niyetleri soyluydu. Hem Virginia, kardeşi gibi iyi bir adamı hak ediyordu. Devlin'den gördüğü davranış tarzı hiç de Virginia'nın hak ettiği bir şey değildi.

Gerginlikten kasları kopacak gibi geliyordu. Ayağa kalktı ama yine de rahatlamadı.

Virginia ile Sean'ın evlenmesi birçok sorunun çözümü olurdu. Hatta onun suçlarını bile örterdi ve hayatı bu şekilde sürer giderdi.

Hayatı eski Roma yollarının gri çizgisi gibi sonsuzluğa uzayıp gidiyordu; hiç kullanılmayan, kasvetli mi kasvetli, anlamsız, tatsız, renksiz, nereye gittiği belli olmayan bir hiçlik şeridi.

Bu hakikatle sarsılan Devlin arka bahçelere bakan pencereye gitti. Bitmez tükenmez bir taklit olan hayatını yaşamaktansa, bir katil olarak yarın ölmeyi tercih ederdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Cezası gereği bütün gün odasında kalmış, yemeğe bile inememişti. Yemeği bir gümüş tepsiyle odasına gönderilmişti. Bütün gün cezasının adaletsizliğine öfkelenip durmuştu. Altı üstü bir sabah at gezintisine çıkmıştı. Siyasi, Britanya karşıtı bir gizli örgütü ortaya çıkaracağını nereden bilecekti? Çiftlikteki toplantıyı bilseydi oradan uzak dururdu. Bu O'Neill'ın suçuydu; çünkü o, şişko Fiona'yla yatmıştı. O bu kadar terbiyesiz ve kaba bir adam olmasaydı, Virginia da o kadar uzağa gitmezdi. Bu düşüncelere o kadar dalmıştı ki önündeki lezzetli sülün dolmasıyla fırında somona elini sürmedi.

Devlin onun Askeaton'ı terk etmesine asla izin vermeyeceğini söylerken ciddi miydi? Virginia titredi. Onu kaçırmak için hiçbir şeyden çekinmemişti, şimdi Virginia onun her şeyden vazgeçeceğine ihtimal vermiyordu.

Devlin, kardeşini ve halkını korumak zorunda olduğunu söylemişti. Onları neye karşı koruyacaktı? Vatan hainliği suçlamalarına karşı mı?

Virginia patiska geceliğinin içinde açık bir pencerenin önünde durdu, saçını örmeye lüzum görmemişti, yemek tepsisi çoktan gitmişti. Gökyüzü binlerce yıldızla doluydu. Göremese de nehre

doğru baktığını, onun arkasında Atlas Okyanusu'yla kendi memleketinin olduğunu biliyordu.

Üzerine müthiş bir hüzün çökmüştü. Eve gitmek istiyordu. Sıla hasreti onu gafil avlamıştı; Richmond'daki Marmott Okulu'na kapatıldığındakine benzer büyük ve şiddetli bir hasretti bu.

Virginia çenesini elinin üzerine koydu. Şimdi de Askeaton'a kapatılmıştı. Evini özlemesi çok doğaldı, çünkü geçen yıla kadar hep istediği kadar gezip tozmakta özgür olmuştu. Yetişme biçiminden dolayı ne kadar şanslı olduğunu yeni yeni anlıyordu. Keşke annesiyle babasına ona verdikleri sevgi, aşıladıkları özgüven için, onun pantolon giymesine, ata bacaklarını açarak binmesine ve çiftlikte babasına yardım etmesine izin verdikleri için bir kez olsun teşekkür edebilseydi.

Kapı çalındı.

Virginia kapıdakinin Connor olduğunu sandı. Connor lüzum olmadığı hâlde kapının önünde bekliyor, Virginia'ya bir suçlu gibi nezaret ediyordu. Herhâlde yatmaya gidiyordu. Eğer öyleyse, Virginia pencereden dışarı çıkıp doru kısrağı çalabilir ve gidebildiği kadar uzağa kaçabilirdi.

Virginia'nın daha cevap vermeye fırsatı olmadan, Devlin içeri girdi.

Virginia bir an şok içinde kalakaldı. "Defol!" diye bağırdı öfkesi kabararak.

Devlin ona bakıyordu ama yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Konuşmamız gereken konular var," dedi ihtiyatla.

Virginia hızla yatağa doğru yürüyüp komodinin üzerinden eline ilk geçirdiği şeyi, bir su sürahisini havaya kaldırdı ve ona

attırdı. Sürahiyi adamın kafasına atacak ve şansı yaver giderse onu oracıkta öldürecekti.

O sürahiyi fırlatamadan Devlin ona doğru atılarak kadını bileğinden yakalayıp bağırmasına neden oldu. "Bırak şunu," diye uyardı.

"Bırakacağım." Ona dişlerini gösterdi. "Kafana bırakacağım."

Bileğini çekerek kurtarmaya çalıştı. O anda adamın elinden kurtulup sürahiyi onun kafasına indirmekten başka bir şey düşünmüyordu. Fiona ile beraber, çarpıcı bir şekilde çıplak, tutkuyla birbirine dolanmış hâllerinin hayali onu dehşetli bir şekilde körüklemişti.

"Kes şunu, Virginia," dedi Devlin sessizce, bileğini daha sıkarak.

Virginia ona öfkeyle baktı, ağlamaktan korkuyordu, "Tamam," dedi. Sürahiyi, ayağına düşmesini, hiç olmazsa kırılmasını umarak bıraktı.

Sürahi Devlin'in ayağına düşmedi ama ağır Waterford kristalinin sapı çatladı, su kadının çıplak ayaklarına ve Devlin'in çizmelerine sıçradı.

"Hâlâ kızgınsın, anladığım kadarıyla," dedi, kadının bileğini tutan elini gevşeterek.

Virginia alaycı bir ses çıkardı. "Ne kadar zekisin, Kaptan. Bırak beni, canım acıdı."

"Ayrıca buruk bir hâlin var," dedi. Aynı anda Virginia onun gözlerinin bir kez, çok hızlı, neredeyse anlaşılamayacak bir şekilde elbisesinin yakasına kaydığını gördü. Onun niyetini anlamıştı, Devlin onun göğüslerine bakıyordu.

Virginia kolunu kurtarmak için sertçe çekti ama fayda etmedi. "Niye buruk olayım? Çok önemli bir mesele için Londra'ya

giderken, seyahat ettiğim gemiden kaçırıldım. Ondan sonra senin kamarana tıkılarak, insafına kaldım, şimdi de bu odaya hapsedilmiş bulunuyorum. Buruk olacak ne var?"

"Seninle konuşmak istiyorum. Eğer bir daha bana saldıracak olursan, bütün hafta bu odada kalırsın."

Virginia onun soğuk gözlerine baktı. "Sen herkesin dediği kadar adi bir herifsin."

Devlin omuzlarını silkerek onu bıraktı.

Virginia sıçrayarak geriye doğru çekilince kalçalarının yatağın kenarına çarptığını duydu. Onunla yatağın arasında sıkışmış olmaktan hiç hoşnut değildi.

"Amerikalı'yı ele geçirdiğimde bile bana bu kadar kızmamıştın. Bugün ağlıyordun, şimdi yine ağlıyorsun. Neden? Gözüne toz kaçtığını söyleme."

"Bu sefer gerçekten *toz* kaçtı," dedi sahte bir tatlılıkla. "Çık odamdan artık, O'Neill!"

"Olmaz." Ciddi ve dikkatli gözlerle Virginia'yı inceliyordu.

"Fiona bekler." İğneleyici sözler ağzından çıktığı anda piş man oldu.

Devlin sessizdi. Ama Virginia onun şaşırdığını gözlerinden anladı.

Kızarmıştı, yana kayarak yataktan ve ondan uzaklaştı. Şömineye giderek alevlere dalmış gibi davrandı. Ah, niye söylemişti şimdi bunu? Şimdi onun üzülüp kıskandığını sanacaktı ki durum hiç de öyle değildi. Onun aşkıyla birleşmesine sevinmişti, hem de çok.

"Biraz önce ne dedin sen?" diye sordu Devlin.

Virginia kollarının göğüslerinin altında sıkıca bağlayarak gözlerini alevlere dikti. Gözyaşları gözlerini buğuluyordu. *Neden? Nedenini söyle bana? En azından bu kadarı hakkım değil mi?*

Adamın onun arkasına geldiğini duymadı, dirseğini tutunca sıçradı. "Ne dedin?" diye sordu Devlin tekrar.

"Hiçbir şey." Dudaklarını sımsıkı kapadı ama yüreği güm güm atıyordu. Ona bu kadar yakın olmak tam bir işkenceydi!

"Hayır, Fiona bekliyor, dedin. Nerede bekliyor? Kimi?" Ses tonu değişmemişti.

Virginia ona döndü. Kafasının içinde ince bir ses ona içinden geçirdiklerini söylememesi için uyarıyordu ama o bu sese aldırmadı. "Onu yatağına alman umurumda değil, Devlin. Aslına bakarsan rahatladım! O kadar büyükmüş ki eline sığmamışmış."

Devlin'in gözleri büyüyüverdi. Virginia onun –belki de ilk kez– gerçekten şaşırdığını gördü.

"Ay yorulmak bilmedi, o kadar azgın ki!" diyerek Fiona'yı taklit etti Virginia, yanaklarının yandığını hissederek. *"Ahhh! Âşığım ona âşık!"* Gözleri alev saçıyordu.

Devlin sessizdi.

Virginia ona daha dikkatli bakınca Devlin'in eğlendiğini gördü, Tanrı'nın cezası. Adamın gözleri keyifle parlıyordu. "Yani bana hizmetçinin tekiyle yattım diye mi kızdın?" diye sordu sessizce. "Fiona'yı mı kıskandın?"

Virginia onun sözünü kesti. "Kıskanmadım! *Rahatladım*. Ve şimdi *yanlış* yatak odasında olduğunu düşünüyorum." Ona kocaman bir sahte tebessüm gösterdi.

Devlin ona uzun uzun baktı.

"Bir şey söylesene!" diye bağırdı Virginia.

"Seni *Amerikalı* gemisinden kaçırdım. Sana misafirim gibi davranmaya çalışıyorum ama ikimiz de senin burada zorla tutulduğunu biliyoruz. İhtiyacımı önemsiz bir hizmetçiyle giderdiğim için rahatlamalısın, Virginia."

Devlin'in sözcüklerini büyük bir itinayla seçtiği belli oluyordu. Virginia da aynı dikkati göstermesi gerektiğini biliyor ama bunu beceremiyordu. "Rahatladım, dedim ya! Şimdi de onun yanına gitmelisin bence!" diye bağırdı ve gözlerinin yaşardığını hissederek dehşete düştü.

Devlin konuşmuyordu.

"Niye bana sanki bir deliymişim gibi bakıyorsun?" diye sordu. Sesi ağlamaklı çıktığı için canı sıkıldı.

"Seni anlamıyorum," dedi Devlin yumuşak bir sesle. "Sen benim tutsağımsın. Beni nasıl kıskanırsın? Bu senin bana karşı birtakım hisler beslediğini gösterir."

"Kıskanmıyorum." Arkasını döndü, gözyaşlarını koyvermek üzereydi.

Devlin onu kolundan tutup geri çevirdi. "Ben seni nasıl incitebilirim?"

"İncitmedin ki!" diye yalan söyledi, hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını kovarak.

"Yine ağlıyorsun."

"Ağlamıyorum. Umurumda değilsin, Fiona'yı tercih etmen de umurumda değil," dedi Virginia. "Lütfen bana dokunma."

Ama Devlin onu bırakırken, aynı zamanda çenesini tuttu. "Ancak aptalın teki bir hizmetçiyi sana tercih eder."

Virginia onu yanlış işittiğinden emindi. "Ne?"

"Onu tercih etmiyorum. Aslını istersen onu tamamen unutmuştum." Duraksadı. "Seninle bu tür şeyleri konuşmuş olmasına üzüldüm, Virginia. İlk öpüştüğün erkek olduğumu da unutmuştum."

Daha önce aralarında hiç bu denli samimi bir konuşma geçmemişti. Virginia dudağını ısırdı, sonra, "Ama ben unutmadım," dedi.

Devlin dişlerini sıktı. "Seninle bazı meseleleri konuşmak istiyordum ama görüyorum ki şimdi sırası değil."

Virginia başını sağa sola sallayarak onun koluna dokundu. "Benden hoşlandığını sanmıştım," deyiverdi anlamaya çalışan bir küçük kız gibi.

Devlin o kadar sessizdi ki insan onun nefes bile almadığını sanırdı. Uzun bir suskunluğun ardından yavaşça, "Erkekler kadınları daima kullanırlar. Bunun hiçbir anlamı yoktur. Bir amaca yöneliktir. Fiona bana hizmet etmek için hevesliydi. Ona ben gitmedim. Onu ben istemedim. Neye benzediğini bile hatırlamıyorum, tek hatırladığım etli butlu olduğu. Ama fiziksel olarak rahatlamam gerekiyordu. Seni kıskandırdığım için özür dilerim, niyetim bu değildi. Aslında ben o olayı tamamen unutmuştum."

Virginia anlayamıyor, başını sallıyor ve gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. "Benden hoşlandığını sanmıştım."

Sanki kısa bir an Devlin'in yanaklarında iki pembe nokta belirmişti. "Sen çok güzel bir kadınsın. Benim güzelliğe karşı zaafım var, bunu ikimiz de biliyoruz."

Virginia başını kaldırıp ona baktı, birdenbire kalbinin yavaşça ve derinden çarptığının farkına vardı, birdenbire vaktin ne kadar geç, ortalığın ne kadar sessiz olduğunun farkına vardı ve birdenbire ona karşı içindeki arzunun hiç ölmediğinin farkına vardı. Devlin'le, sadece birkaç mumun ışığı ve şöminenin

ateşiyle aydınlanan odasında yalnızdı ve az önce Devlin onu güzel bulduğunu söylemişti.

"Beni hâlâ istiyor musun?" diye fısıldadı ona, ancak cevabı biliyordu.

Devlin kadının gözlerine bakıyordu. "Evet."

Öne doğru eğildi. "O hâlde anlamıyorum Devlin, niçin beni bırakıp ona gittin? Kollarındaydım..."

"Ona gitmedim. Odamda bekliyordu Virginia ve ben onun orada olduğunu unutmuştum."

"*Neden beni bıraktın?*" diye bağırdı ellerini onun göğsüne koyarak.

Devlin çok hafifçe ve âdeta kendini aşağılarcasına gülümsedi. "Ben Mary ile Gerald O'Neill'ın oğluyum," dedi, bu her şeyi açıklarmış gibi. Ama ondan uzaklaşmadı. Virginia ellerinin altında adamın göğsünün normalden daha hızlı kalkıp indiğini duyuyordu ve kendi kalbinin de orada, kararsızca çarptığını hissetti.

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor."

"Bir zamanlar bir kız kardeşim vardı," dedi çenesi kasılarak. "Yaşasaydı senin gibi olacaktı, bir çiftçinin kızı, sözünü sakınmayan, cesur ve güzel bir kadın."

Virginia sonunda anlamıştı. "Bana, ailenin ve kız kardeşinin hatırasına olan saygından öyle davrandın."

Devlin bir şey söylemedi.

"Masumiyetimi bozmamak için beni terk ettin. Yukarı çıktığında Fiona odandaydı ve o kadın sana hiçbir şey ifade etmiyor," diye fısıldadı.

"Bakıyorum, görmüş geçirmiş bir kadın olmaya başladın," dedi. Ellerini tutup onu kendinden uzaklaştırdı. "Hiçbir şey değişmedi. Kararım aynı. Seninle birlikte olmayacağım, senin ilk erkeğin olmayacağım. İyi geceler."

Kapıya doğru yürüyordu. Fiona'nın bir kez daha adamın yatağında olacağını düşündü. Belki o kadın çoktan yatağa girmişti ve onu bekliyordu. Bu düşünceye tahammül edemiyordu, tıpkı şimdi Devlin'in onu bırakıp gidişine tahammül edemediği gibi.

"Senin saygını istemiyorum," dedi.

Devlin durdu ama dönmedi.

"Nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorum, Devlin," dedi yumuşak sesiyle. Yüreği çılgın gibi atıyor, ateşi bacaklarını, karnını ve göğüslerini dağlıyordu.

Devlin boğuk bir ses çıkarıp kapıya uzandı.

Virginia yutkunup "Göster bana," dedi. "Bana her şeyi göster, şimdi, bu gece, bana göster, ona değil."

Devlin gözleri açılmış, yüzü gergin bir hâlde ona döndü. "Sen de hiç irade yok mu?" diye sordu sertçe.

"Niye savaşayım?" Ve görmeyi umduğu şeyi gördü. Virginia onun yanına gitti, omuzlarını tuttu ve onun sert, uyarılmış vücuduna yaslandı. "İrade, Sarah Lewis gibi leydilerde bulunur," diye fısıldadı.

Bir an Devlin'in gözlerindeki kararsızlığı gördü; bir an için verdiği savaşı gördü. Hafifçe gülümseyerek yanağına dokunurken yüreği kafesteki bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu. "Devlin."

Devlin derhâl onu kollarına aldı dudakları birleşti. Virginia onun sertliğini hissedince inledi. Devlin'in iri ve cüretkâr elleri aşağıya kaydı. Güçlü vücudu yay gibi gerilmişti. "Haydi," dedi Virginia, arzudan gözleri kararmıştı. "Haydi, Devlin!"

Devlin onu kaldırıp yatağa sırtüstü yatırdı. "Hiç senin gibi bir kadınla karşılaşmadım," dedi, gözleri buluşurken.

Virginia ona gülümsemek istedi ama beceremedi. "Güzel."

O da gülümsemiyordu. Gözleri alev alevdi. Virginia'nın bacaklarını bir diziyle yanlara doğru açarken, "Dün gece bunu yapmak istedim," dedi.

Virginia hemen hatırlayarak, "Evet," diye haykırdı.

Devlin onun ellerini bırakıp birdenbire geceliğini yırtıverdi.

Şaşkına dönen Virginia hareketsiz dururken, Devlin onun çıplak vücudunun her yerini inceliyordu. Göğüslerinin yumuşak kavisinden, sert, dimdik uçlarına, ayrılmış bacaklarının arasındaki üçgene kadar... Bir an duraksadı.

Virginia utanıyordu çünkü daha önce kendini böylesine sergilememişti. Kendini savunmasız, güçsüz hissediyordu. Onun insafına kalmıştı. Bu durum onu heyecanlandırıyordu. Şiddetli bir arzu seline kapılmış gidiyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, nihayet gözlerini kaldırarak. "Sana zarar vermeyeceğim."

Virginia onun gözlerini asla unutamayacağını biliyordu. Fiona konusunu dert etmenin aptallık olduğunu anlıyordu. O an bu adamın onu hiçbir kadını istemediği kadar çok istediğini içinde en ufak bir şüphe duymaksızın biliyordu. Arzusunun kendisininkiyle yarışacak düzeyde olduğu biliyordu.

Devlin'in ağzı çarpıldı ve Virginia'nın kadınlığını kavradı. "Bu bana ait," dedi hafifçe, onu uyarır gibi.

Virginia bu vahşi davranıştan şoke olarak ancak başını sallayabildi. Sonra Devlin elini açtı ve parmaklarını her bir dolgun dudağın üzerinde kaydırdı.

Virginia gözlerini kapatarak inledi, vücudunun merkezini ona doğru büktü. "Devlin," dedi müzikli sesiyle. "Ah, Devlin, yardım et bana!"

Devlin keşif çalışmalarını artırırken, Virginia daha fazla dayanamayacağını düşünüyordu. O anda adamın dudaklarını hissetti.

Önce yanıldığını zannetti ve kasılarak, gözlerini açtı, onu orasından öpecek değildi ya. Şöyle bir doğrulduğunda Devlin'in kafasını bacaklarının arasında gördü. Hissettiği onun dudaklarıydı.

O sırada dilini hissetti.

Başka bir şeye benzemiyordu.

Virginia'nın gözleri kararıyordu.

O dili derinlerinde hissederken, Virginia bayılacak gibi oluyordu, yoğun bir zevk her yanını kaplıyor, nefes almasına, beynine kan gitmesine engel oluyordu.

"Haydi bırak kendini," diye mırıldandı Devlin. Dili onu ısrarlı, zalim, yumuşak ve kararlı biçimde okşamaya devam ediyordu.

Virginia karanlıktan parlak bir aydınlığa ulaştı. Saf bir neşe, çarpıcı bir haz, aşırı bir coşku içinde ona sarıldı. O hıçkırarak inledikçe Devlin okşamaya devam ediyordu ve Virginia havada süzülmeye başladı.

Böyle bir süre kendinden geçerek bulutların üzerinde uçtuktan sonra yavaş yavaş vücudunu yeniden hissetmeye başladı. Her bir noktası hâlâ şişti ve yanıyordu, Devlin durmaksızın okşamaya devam ediyor kendinden geçercesine, âdeta onun ağzını öper gibi hareketlerine devam ediyordu.

Virginia bu sefer dayanamayacağından korkuyordu. "Devlin," diye fısıldadı.

O durmuyordu. Aç bir köpek gibi hızla yukarı aşağı hareket ediyordu.

"Devlin," diye yalvarıyordu Virginia, acıdan kıvranarak. Durmasını istiyor ama aynı zamanda daha sertçe devam etmesini de istiyordu, çünkü onu nasıl bir âlemin beklediğini biliyordu.

Onu itmeye çalıştı, ama Devlin daha derinlere ilerledi ve ondan küçük ısırıklar aldı.

"Dayanamıyorum," dedi nefes nefese, acı ve zevk öylesine iç içe geçmişti ki Virginia yaşıyor mu yoksa ölüyor mu olduğunu karıştırıyordu.

"Dayanırsın, sevgilim, dayanırsın," dedi Devlin diliyle daireler çizerek yumruyu iyice büyüttü. Virginia çığlık attı.

Devlin'in darbeleri yumuşadı ve Virginia rahatladı.

Vücudu yüzlerce kez havai fişekler gibi patladı, dağıldı, kontrolden çıktı, uçtu gitti. Devlin onu tekrar öpmeye başladığında ve vücudunu yeniden yatağa koyduğunda oradaydı.

"Virginia," dedi nefes nefese.

Virginia o anda onun iri sertliğini hissetti ve yerinden sıçrayarak gözlerini derhâl onun gözlerine çevirdi. Virginia onun alev alev gözlerinde şehvet canavarından başka bir şey göremedi, sevgiye dair herhangi bir şey göremedi.

"Virginia." Adının söylenişi ona emir gibi gelmişti. Onu hararetli bir biçimde öpünce Virginia ilk defa olarak cinselliğin tadını aldı. Devlin'in sert kalçaları onunkileri yatağa bastırmıştı ve Devlin bir anda onu yoklamaya başladı.

Paniğe kapılmıştı. *Adam çok kocamandı. Kendisi ise henüz on sekizindeydi. Devlin onu esir almıştı. Virginia hazır değildi ve korkuyordu. Ya Devlin onu sevmezse?*

Ancak ateş vücudunu ve zihnini sarmıştı bile.

"Devlin, dur," diyecek oldu.

Ancak iş işten geçmişti. Çığlıklar arasında, kısa, yakıcı bir acıyla bekâret duvarını yıktı. Ardından o sıcak sertlik Virginia'nın içini doldurdu. Virginia, çaresizce yaşarıveren gözlerini kırpıştırarak kendini kastı.

Devlin kımıldamıyor, bütün vücudu titrerken inliyordu. Virginia henüz uğradığı şoku üzerinden atamamış, hissedebildiği tek şey bacaklarının arasında onun güçlü varlığıydı. Devlin'in hareketsiz ve titreyen hâli sürmekteyken, birdenbire kadının şakağına bir öpücük kondurdu. Virginia'nın gözleri kocaman açıldı. "Devlin," diye fısıldadı, bu nazik öpücüğü kendi hayal ürünü sanarak.

Devlin'in cevabı kadına daha sıkı sarılmak oldu. Virginia onun güçlü kollarının arasındayken vücudunun içinde sert ve ısrarcı bir zonklama hissetti ama hissettiği acı dağılıyordu. Buna karşılık, içine yavaştan bir sıcaklık yayılıyordu. Bu sefer de yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Devlin yavaşça geri çekildi. Ve yine yavaşça girdi. Virginia'nın vücudu yumuşuyor, ısınıyor, geriliyordu. "Ah," diye inledi, şaşkın bir hâlde, Devlin girerken.

Şimdi de ona gülümsüyor muydu ne? "Nefes al, küçüğüm," diye fısıldadı, sertliğini bu kez o kadar yavaş olmamak kaydıyla iterek.

Yoğun bir zevk dalgası Virginia'nın her yanına yayıldı. Şaşıran Virginia bu hazzı kaybetmekten korkarak ellerini onun omuzlarına koydu.

Devlin boğuk, kalın ve erkeksi bir ses çıkardı.

Virginia'nın kalçaları bir ritim bulmuştu. Devlin'in daha derine, daha hızlı ve daha sertçe ilerlemesini istiyor, onu teşvik ediyordu. Devlin onu anlayarak onun adını kulağına fısıldadı, daha

derine itti, ikisinde de kasılmalar başladı ve Devlin onu bir arzu ateşinin içine atarak zaman ve mekânın ötesine taşıdı. Virginia onun omuzlarını tutarak çığlık attı, rahatlamaya bir an kala onun dudaklarını aradı. "Çabuk Devlin, çabuk!" dedi.

Devlin daha hızlı ve sertçe ilerlerken dudakları buluştu ve ateşli bir öpüşme başladı.

Virginia vücudunu bin parçaya ayrılmış gibi hissediyordu. Buna rağmen, Devlin'in tohumlarını içine döktüğü anın tam olarak farkındaydı. Devlin'in vücudunun gerilişini, kollarının arasında kasılışını hissediyor, sıkıca sarılarak onun sırtını okşuyordu.

Devlin tamamen rahatlamıştı, Virginia üzerinde onun vücudunun bütün ağırlığıyla şaşkın bir hâlde kımıldamadan yatıyordu. Devlin yarı yarıya inmiş hâlde hâlâ içindeydi, Virginia ona sarılıyordu, hiç beklemediği bir şekilde etkilenmişti.

Bu ne muhteşem bir şeydi! Onu bu kadar istemesine şaşmamalı. Onunla bir olmuş, doyuma ulaşmış, kollarında yatarken, bundan daha güzel bir şey düşünemiyordu.

Virginia onun kendine geldiği anı da hissetti. Vücudu gerilmişti; geri çekilerek dışarı çıktı, vücutlarını birbirinden ayırdı.

Virginia kımıldamadan yatıyordu ve kendini tutamayarak sadece başını çevirip ona baktı.

O sırtüstü yatmış, gözlerini kapatmıştı. Giyinikti, sadece pantolonunun önü açıktı ve gömleği dışarıdaydı. Göğsü kalkıp iniyordu. Virginia onun düşüncelerle gerilmiş kusursuz profilini bir süre seyretti. Ama onun ne düşündüğünü o zaten biliyordu.

"Devlin?" diye fısıldadı birden telaşlanarak. Çok büyük bir saadetin eşiğindeydi ve o anda kesinlikle en ufak bir endişeye dahi gerek yoktu. Az önce yaptıkları şeyden, paylaştıkları güzellikten sonra. Şüphesiz Devlin de onun gibi güzel hisler içindeydi.

Ancak Devlin ona cevap vermedi, gözlerini de açmadı.

Virginia onun uyumadığını biliyordu. Birdenbire ondan uzaktı, kolunu, saçını okşamasını, hafifçe tebessüm ederek ona aynı duygular içinde olduğu hissini vermesini bekledi.

Devlin yatağı dağıtarak kalktı. Virginia da kalktı, ona dönmesini, bir şey söylemesini bekliyordu; ancak o dikiliyor, ona bakmıyordu. Virginia onun yüzünü gördü, bu yüz kızgınlık, hatta öfkeyle gerilmiş, katılaşmıştı.

"Devlin?" diye fısıldadı bir kez daha. Kendi sesi kulağına ne kadar kırılgan ve yalvarır gibi gelmişti.

Devlin kumaş hışırtıları çıkararak pantolonunun önünü bağlayıp gömleğini beline soktu. Sonunda ifadesiz bir yüzle ona döndü. "Uyu haydi, Virginia," dedi.

Duygusuz sözleri bir bıçak gibi bağrına saplanırken Virginia bakakaldı.

"Geç oldu," diye ekledi, zorlama gülümsemesini şöyle bir göstererek.

Ah, neler düşünüyordu? Neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu? Neden mutlu değildi?

"Devlin," dedi Virginia, birdenbire panikleyerek.

Ama işte o odadan çıkıyordu.

"Devlin?" Virginia onun anlamlı bir söz söylemeden, bir öpücüğü, bir bakışı ona çok görerek çekip gittiğine inanamıyordu.

Ancak o kapıda durdu, dönüp bakmadı. "Seni incittiğim için özür dilerim," dedi.

Virginia onun iri vücudunun, kendi ufak tefek, dar vücuduna fiziksel temasından bahsettiğini biliyordu ve hayretler içinde kalakaldı.

Devlin odadan çıktı.

O, görevi olan bir adamdı. Düşünmeyi reddederek sert, kararlı adımlarla yürüyordu. Bildiği tek şey vardı: *Bir daha asla.*

Hem ona hem kendine verdiği sözü tutamamıştı. İdare etmesi, karşı koyması imkânsız bir açlığa teslim olmuştu. Daha önce hiç böyle bir arzu duymamıştı, bir daha da duymayacaktı.

Asla.

Sean'ın odasının kapalı kapısının önünde duruyordu. Orada ahşabı görmüyordu, sadece kocaman açılmış, ışıl ışıl yanan menekşe gözleri görüyor ve sadece onun zevk çığlıklarını işitiyordu. *Ona ne hâller olmuştu böyle?* Kadın sadece bir araçtı. Elizabeth, Fiona... Onları kullanabileceğini düşünüyordu. *Ancak onun içine girdiğinde kendi içindeki bir şeyler parçalanmaya, dağılmaya başlamıştı, âdeta sonsuz bir kara tünelde ölmekteki bir adamın ta uzakta bir ışık ve hayat gölgesi görmesi gibiydi.*

Bu duygu hiç hoşuna gitmemişti.

Bir daha mı? Asla!

Kardeşinin kapısının önünde durduğunu fark etti. Hâlâ Virginia'nın çığlıklarını işitiyor, onun tadını, hatta kokusunu duyuyordu. *Cesareti olsaydı o karanlığın içinden geçerek, o uzak ışığı yakalardı.*

Bu fikir parıldıyor, onu kendine çekiyordu. Devlin korkunç düşüncelerini kenara itip daha önemli bir meseleye yoğunlaştı. Ya onu hamile bıraktıysa?

Kararını vermişti ve bundan dönmeyecekti. Hatta onun hamile olması ihtimali bu kararını daha da pekiştirdi. Kapıyı iki kez çaldı.

Sean üzerinde iç çamaşırı ve yüzünde mahmur bir ifadeyle kapıya geldi. Ancak Devlin'e bir bakmasıyla gözleri açılıverdi.

Devlin, kardeşine gülümsemeye çalıştı ama pek beceremedi. "Hi," dedi.

"Ne?" diye sordu Sean, bakışında şaşkın bir ifadeyle, çünkü kardeşinin az önce ne yaptığını anlamıştı.

"Virginia'ya kur yapmak için benim iznimi aldın. Ona kur yap, sevgisini kazan, hepsine razıyım ama sonunda onunla evleneceksin."

Sean hayretle bakakalmıştı.

Devlin kapıyı yüzüne çarptı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Virginia ağlamak üzereydi.

Her ne kadar o artık bir kadın olsa da, şu anda kendini on sekiz yaşında bir kadın gibi hissetmiyordu, geçmişteki o küçük kız şaşkın ve incinmiş bir hâlde yeniden ortaya çıkmıştı. Yatağında oturmuş, ne olduğunu anlamaya çalışıp duruyordu. Az önce Devlin O'Neill'la sevişmişti. Onu kaçıran ve tutsak alan adamla sevişmişti. Bunu istemişti de. Ancak o sanki sevişmeleri Devlin için bir anlam ifade etmiyor gibi az önce çekip gitmişti.

Ağlamak istemiyordu. Onu anlamaya, bu tavrına bahaneler bulmaya çalışıyordu. Vakit geç olmuştu. O yorgundu. Bu iş insanı çok yoruyordu. Devlin yarın ona gülümseyecek, onu bir köşeye çekip öpecek, ona sarılacak ve âşık olmaya başladığını söyleyecekti.

Virginia inledi. Oturduğu yerde doğruldu, düşünmekten bir hâl olmuştu. Kimi kandırıyordu? Ona sonuna kadar sahip olmasına izin verdiği yabancıyı tanımıyordu bile. Onun hakkında bildiği bir iki şey ise pek öyle ümit verici değildi. O cesur bir adamdı ama aynı zamanda sert bir kişiliği vardı ve soğuktu. Az önce ona tek bir tatlı söz söylemeden, ufacık bir incelik göstermeden yataktan çıkıp gitmişti. Ayrıca dün gece de başka bir kadınla birlikteydi.

Ah, ne yapmıştı böyle! Neden bu adamı yatağına almıştı? Virginia ne kadar toy olsa da baştan çıkaran tarafın kendisi ol-

duğunu çok iyi biliyordu. Şimdi de neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyordu. Bu adam onu zor kullanarak kaçırmıştı, taş kalpliydi, hatta kalpsizdi. *Ama Tanrı aşkına, muhteşemden öteydi, ve sanki o doğru kişiydi!* Ancak şu anda Virginia sarsılmış, afallamış hâldeydi, hasta ve çaresiz bir durumdaydı, hatta korkuyordu. Kendini hiç bu kadar boşlukta ve yalnız hissetmemişti.

Keşke birdenbire çıkıp gitmeden önce kendisine nazik bir söz söylemiş olsaydı.

Keşke öperek ona sarılmış, keşke onu tatlı tatlı okşamış olsaydı.

Keşke...

Gözünden bir damla yaş döküldü.

Hışımla yanağını sildi. O güçlü bir kadındı ve o kadar çok istediği bir şey yüzünden ağlamayacaktı! Hem yarın O'Neill ona gerçekten gülümserdi, bu da ona yeterdi. Biraz da olsa önemsediğini gösteren bir tebessüm...

Virginia onunla tekrar yüz yüze gelmekten korktuğunu fark etti.

Adamın ona yine kaba davranmasından, daha kötüsü ona karşı kayıtsız bir tavır takınmasından korkuyordu.

Virginia tekrar sırtüstü döndü. Bu korku ve endişe bataklığının içinde net olan tek bir şey vardı. Eve gitmeliydi. Eve giderse, her şey yoluna girerdi.

Ama evi var mıydı, artık bunu bile bilmiyordu. Peki diyelim ki İrlanda'dan kurtuldu, ya Devlin O'Neill'den kurtulabilecek mi?

Gözlerini kapadı. Ya bir daha hiç onu göremezse?

Anladı ki bunu düşünmeye bile tahammülü yoktu.

Virginia kapısını kilitlenmemiş ve koridoru da boş bulunca şaşırmadı. Durup etrafı dinledi. Devlin dün Connor'u kapısına dik-

mişti. Demek ki cezası sona ermişti, dün geceki olaydan sonra olması gereken de buydu.

Öğle vaktiydi. Sabaha kadar uyuyamamış, bunun sonucunda uyuyakalmıştı. Virginia boğazlı gri elbisesini giyerek gergin, sinirli bir hâlde merdivenlerden indi. Şimdi onlar sevgili miydi? O *Devlin O'Neill'in sevgilisi miydi?*

Dün gece olanlardan, paylaştıkları şeyden sonra yüz yüze geldiklerinde O'Neill kadına ne söyleyecek ve ne yapacaktı?

Virginia bu ilk karşılaşmadan korkuyordu. Onun gözlerine bakıp hiçbir şey olmamışçasına –onun söyleyeceği ve yapacağı hiçbir şeyden korkmuyor gibi– neşe içinde gülümsemeye ve selam vermeye kararlıydı. Kendi duygularını belli etmeden önce onu tartmalıydı. Çünkü o hoşnut değilse, kendisinin sevişmelerinden ne kadar etkilendiğini belli etmek istemiyordu. Onun duygularının şiddetini bilmesini istemiyordu. Aslında, kalbinde duyduklarını kendine bile itiraf edemiyordu.

Ev sessizdi, sanki kimse yoktu. Virginia yemek odasına göz attı ve kahvaltının uzun zaman önce kaldırılmış olduğunu gördü. Karnı çok açtı ama şimdi kahvaltıyla uğraşamazdı.

O'Neill'ın çalışma odası alt kattaydı. Virginia'nın adımları hızlandı, koşmaya başlayacakken kendine hakim olarak yavaşladı, *nefes aldı*. Ne tuhaf ki çalışma odasının kapısı ardına kadar açık ve içerisi boştu.

Virginia daha önce onu oturmuş çalışırken gördüğü büyük masaya kederli kederli baktı. Daha sonra odaya bitişik salona baktı ama orası da boştu. Terasa açılan cam kapılara koştu ve rüzgârda sallanan otlara baktı. Yaklaşan bir atlı görüyordu.

Virginia hemen teras balkonuna çıktı. Yüreği engel olamadığı bir beklenti duygusuyla hızlı hızlı çarpıyordu. Gökyüzünde bulutlar sürükleniyordu; Virginia bunun yelken açmak için uy-

gun bir gün olacağını biliyordu. Adamın öyle dediğini âdeta duyabiliyordu. Onun *Cüretkâr*'ın kıç güvertesinde dikildiğini hayal ederek gülümsedi.

Atlı henüz kim olduğunu çıkarabileceği kadar yaklaşmamıştı. Virginia ahırın önünde durdu, heyecandan ellerini burarak beklemeye koyuldu. O sırada gözüne gri beyaz bir görüntü ilişti ve başını çevirip ahıra baktı. O'Neill'ın boz atının ahırda olduğunu görünce şaşırdı.

Eğer O'Neill at binmiyorsa, neredeydi? Virginia'nın yüreği şimdi güm güm atıyordu. Belki de O'Neill farklı bir at alarak çıkmıştı. Ama Virginia'nın içini birdenbire sebebini bilmediği bir kaygı kaplamıştı. Virginia ahırdan çıktı ve birdenbire durdu. Avluda attan inen Devlin değil, Sean'dı.

Derin bir nefes alıp yüzüne bir tebessüm yerleştirdikten sonra Sean'ın yanına gitti. "İyi günler, Sean," dedi neşeyle.

"İyi günler," dedi Sean, ona bakmadan. Doru atı genç bir seyise verdi. "Onu teri soğuyana kadar yürüt, Brian. Sonra da ona sıcak kepek verirsin."

Çocuk, "Peki efendim," diyerek terli atla birlikte uzaklaştı.

Virginia nabzı onu bayıltacak denli hızlı atmaktayken bile gülümsemesini bırakmıyordu. "Gezintin güzel miydi?" diye sordu.

"Evet," dedi Sean, ona doğru yürüyerek ama ona değil, arkadaki eve bakarak.

Virginia'yı panik sarmıştı. Onunla yürüyor, Devlin'inkine çok benzeyen, sert profiline bakıyordu. Bu yüz güneşten yanmışa benziyordu, ya öyleydi ya da kızarmıştı. Ona bakmak istemediği kesindi.

Virginia yutkundu, ilk aklına gelen, onun dün geceki olayı bildiğiydi. Ama onun, bunu bilemeyeceğine çabucak kanaat ge-

tirdi. Kendi yatak odası bir kanatta, onunki diğer kanattaydı. Ama Virginia'ya karşı tavrı çok değişikti. Sessiz ve asık suratlıydı, hâlbuki daha önce konuşkan ve neşeliydi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Virginia çekinerek.

"Evet." Sean sonunda Virginia'ya baktı. Ardından gözleri kadının dudaklarına kaydı ve hemen uzaklaştı.

Virginia'nın ağzı bere içinde, dudakları şişti. Sean'ın bunu gördüğü için Virginia onun her şeyi anladığından emin oldu.

Virginia Sean'ın onun bu suçu işlediğini bilmesini istemiyordu. "Devlin'i gördün mü?" diye sorduğunda, sesinin fazla yüksek ve histerik çıktığını duyarak dehşete düştü.

"Evet." Sean şimdi de kızmışa benziyordu. Adımlarını hızlandırarak Virginia'yı geride bıraktı.

Virginia ona yetişmek için koşmaya başlamıştı. "Evde yok gibi görünüyor ve..."

"Burada değil."

Virginia birdenbire durdu. "Ne?"

Sean ise durmamıştı. "Gitti."

Virginia şaşkınlık içinde durakladı. "Gitti mi?"

Sean birdenbire haşin bir hareketle kadına döndü. "Gitti. Burada değil," dedi, yüzü kıpkırmızı olarak.

Virginia yutkundu. "Ne demek istiyorsun, Sean?" Konuşmak ne kadar zor geliyordu. Ama o zaten biliyordu.

Sean'ın öfkeli gözleri onunkiyle çarpıştı. "Bu sabah Londra'ya gitti."

Virginia bir çığlık attı. Ve bir an dünyası griye dönerek kararmaya başladı ve en sonunda kapkara oldu.

Gözleri yeniden ışığa kavuştuğunda Sean'ın kollarındaydı ve Sean endişe içinde ona bakıyordu. Virginia güçsüz bir şekilde onu itmeye başladı.

Ancak Sean buna karşı koydu ve güçlü kolunu kadının beline sararak onu ayağa kaldırdı. "Bayılacaktın."

Virginia adamın gözlerine bakarken kendi gözlerinin yaşlarla dolduğunun farkındaydı. *"Londra'ya mı gitti?"*

Sean ciddi bir ifadeyle başını sallarken gözleri de üzüntüden kararmıştı.

Virginia'nın kalbi paramparçaydı. *Gitmiş. Bir hoşça kal bile demeden. Veda edecek kadar önemsemiyor. Gitti.* "Geri gelecek mi?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi Sean. "Haber vereceğini söyledi."

Virginia vücudu sarsılarak, dudakları titreyerek Sean'a bakıyordu. On sekiz yaşındaki kadın gitmiş, yerine kalbi kırık, şaşkın, terk edilmiş, yalnız ve çok korkan küçük bir kız çocuğu gelmişti.

"Çok üzgünüm," diye haykırdı Sean birdenbire. "Onu ellerimle öldürebilirdim, öz kardeşimi, o anlayamadığım canavarı!"

Virginia da bağırmaya başladı, gözyaşlarıyla boğuşuyor, ağlamak istemiyordu. *Demek ki sevistiğimize aldırmıyor. Çekip gitmiş.*

"Sana ne yaptığını biliyorum, Virginia. O kadar üzgünüm ki!"

Virginia Sean'ın gri gözlerine baktı. Devlin'inkilere çok benzeyen o gözler şefkat, pişmanlık, hatta suçluluk duygularını yansıtıyorlardı. Onun ellerini sıkı sıkı tutuyordu.

"Biliyor musun?" diye fısıldadı Virginia, gözyaşları süzülerek.

Sean başını salladı. "Dün gece onu gördüm. Olanlar açıkça belliydi. Ama sırrın burada emniyette."

Virginia gözlerini kapayıp omuz silkti. "Önemli değil. Böylesi daha iyi. Eğer Eastleigh beni bir yabancıyla evlendirmeyi düşünüyorsa, gerçeği onlara söylerim, kimse beni almaz." Ama bu durumu umursuyordu. Dehşetli bir üzüntü içinde kıvranıyor ve gidip yalnız kalmak istiyordu.

"Sakın böyle bir şey yapma. Bu senin suçun değildi. Sen genç ve deneyimsizsin, Devlin gibi biri için mükemmel bir hedefsin. Senin gibi bir kız, ağabeyimin baştan çıkarmasına nasıl direnebilirdi?" Sert bir kahkaha attı. "Böyle zamanlarda ondan tiksiniyorum. Gitmesi iyi oldu, keşke geri gelmese."

"Öyle demek istemiyorsun," dedi kadın güçlükle.

"Artık böyle düşünüyorum, dün gece de böyle düşünüyordum. Gerçekten, o benim kardeşim, benim için canını verir, ben de onu canımdan çok seviyorum. Ama bu olay yüzünden onu hiç affetmeyeceğim." Sean'ın gözleri fırtınalı bir deniz kadar karaydı.

Virginia yoğun bir ihanet hissiyle yeniden sarsıldı. *Gitti.* Devlin onun masumiyetini almış, sonra da çekip gitmişti. *Umurunda değil.* Hiç kimseyi, hiçbir şeyi umursamıyordu. *O insan değil, canavar.* "Oturmam gerek," dedi Virginia ağlamaklı. "Dizlerim titriyor ve göremiyorum."

"Yine bayılacak gibi görünüyorsun," dedi Sean, kadını kollarına alarak. Onu eve taşıdı.

Virginia direnmedi bile. Yapacak bir şey kalmamıştı, ancak aptal gibi, böyle korkunç bir adama âşık olduğu için kalbinin kırıldığını anlamıştı.

Virginia geçen günlerin farkında bile değildi. Sık sık yağmur yağıyordu. Sabahları hava açık olduğunda atla gezintiye çıkıyordu. Öğleden sonralarını ise evin içinde dolaşarak ya da kütüphanedeki birçok kitaptan birini okuyarak geçiriyordu. Sean eskiden ona karşı o kadar yakın, sıcak ve nazikken, artık ondan özellikle

uzak duruyordu. Karşılaştıklarında ona karşı yine saygılı, ancak bir yabancı gibi mesafeli davranıyordu. Virginia akşam yemeğini odasında yemişti.

Kaçmayı planlıyordu, bir kez buna teşebbüs de etti. Gizlice girdiği Sean'ın odasında biraz para buldu. Oğlan gibi giyinip doru kısrağı aldı ve doğu yönünde, yüz elli iki yüz kilometre uzaklıktaki Wexford'a doğru yola çıktı. Yine gri, yağmurlu bir gündü. Yolunu kolayca bulmayı umuyordu ama ilk yol ayrımında tereddüde düştü, çünkü hiç tabela yoktu. Ya kuzeye ya güneye gidecekti, ancak Wexford dosdoğru doğudaydı. Virginia sağa, yani kuzeye yönelmesi gerektiğini tahmin etti. Çok sonraları dosdoğru kuzeye, yani İrlanda'nın iç kısımlarına doğru gittiğini ve kaybolduğunu anladı. Ayrıca o kadar ıslanmış ve üşümüştü ki dönüp geri gitmeyi düşünüyordu. Zavallı kısrak da yorulmuş, sendeliyordu. Ama dönmesine gerek kalmadı. Akşama doğru yol üstündeki bir handa mola verip yol sorduğunda yanlış yönde ilerlediğini anladı. O sırada Sean siyah bir atın üzerinde belirdi. Çok öfkeliydi. Ancak kadına bağıracağı yerde tek kelime etmedi. İki oda tuttu ve Virginia sıcak bir banyo yaptı, temiz kuru giysiler giydirilerek karnı doyuruldu. Ertesi gün Askeaton'a dönerken de yol boyunca sessizdiler.

Malikâne karşıda belirdiğinde Sean birdenbire atının dizginlerini çekerek durdu. Virginia da durdu ve göz göze geldiler. "Bana söz vereceksin," dedi Sean öfkeyle. "Bir daha kaçmayacağına söz vereceksin. Eğer söz vermezsen seni kilit altında tutmak zorunda kalırım."

Devlin gittiğinden beri aralarında ilk kez gerçek bir konuşma geçiyordu. "Anlamıyorum," dedi Virginia yavaşça. "Kardeşinin yaptığını onaylamadığını söyleyip duruyorsun, ancak benim kaçmama da izin vermiyorsun."

Sean'ın suratı asıktı. "Onaylamamak ne kelime. Ama sana Askeaton'da göz kulak olacağıma Devlin'e söz verdim ve bu sözümü de tutacağım."

"Ona karşı çıkacak cesaretin yok," dedi.

İfadesi sertleşip gözleri parladı. "O bizim evlenmemizi istiyor."

Virginia donakalmıştı. Yanlış duymuş olmalıydı. Ancak dünyasının zaten güçsüz olan duvarları başına yıkılmıştı bile. "Ne?"

"Fidyeyi aldıktan sonra bizim evlenmemizin en iyisi olacağını düşünüyor," dedi Sean.

Virginia söylenenlerin anlamını kavrayamıyordu. Atını çevirip dört nala malikâneye doğru sürmeye başladı. Rüzgârından çevredeki ahırlar sarsılıyordu. *Onun kardeşine verilmişti. Onu bir kere kullanmıştı, şimdi de onu Sean'ın kollarına atmayı düşünüyordu.*

Eve varınca attan inip onu seyise verdi. Sean da kadının arkasından dörtnala yetişip atından aşağı kayarcasına indi. "Biliyorum. Bunun açıklaması yok."

"Uzak dur benden," diye uyardı Virginia, hızla eve doğru yürüyerek. Göğsüne bir yumruk yemiş gibiydi. Nefes alamıyor, gözleri kararıyordu. Acıyla öfke ayrılamaz bir biçimde birbirine karışmıştı.

Devlin'den daha önce nefret etmediyse de şimdi ediyordu.

O geceden ateşli ve şehvet dolu görüntüler gözünün önünde canlanıyordu. O görüntülerin gerçeğin ta kendisi değil, kendi hayalinin ürünleri olmalarını ne kadar isterdi.

Bir an önce fidyesinin ödenmesini istiyordu.

O gece Sean odasına geldi. Koridorda durup kibarca onu yemeğe çağırdı. Virginia kapıya tutunmuş, odasının sığınağından

ona bakıyordu. Sean'ın yüzü asıktı, bu ifade artık onunla bütünleşmişti. Ayrıca yıkılmış bir hâli vardı. "Bunu yapma," dedi Virginia.

"Ben bir şey yapmıyorum. Ama onun yaptığı şeyden sonra sana karşı tahammülsüz davrandım. Baştan başlamak istiyorum. Ben düşmanın değilim Virginia. Ben senin dostunum."

Virginia kollarıyla kendini sardı. Göz göze geldiler. "Neden ben o kadar üzgünken –bir dosta ihtiyacım varken– bana sırtını döndün?" diye fısıldadı.

Sean duraksadı. "Çünkü bu beni de çok kırdı."

Virginia bir an duraksadıktan sonra anladı. Sean'ın söylemek istediği, Virginia'ya karşı özel hisler beslediği ve Devlin'in kadını baştan çıkarmasının her şeyi imkâsız bir hâle getirdiği miydi?

Sean ona nazikçe gülümsedi. "Artık barış yapmamızın zamanı geldi. Ayrıca, yemek odası her gece bomboş. Eğlenceli hikâyelerini özledim."

Virginia duygulanmıştı. Giysisinin kolunu çekiştirdi. "Ben de özür dilerim. Nefret ettiğim kişi sen değilsin."

"Biliyorum."

Haftalar geçti, bir ay, iki ay oldu. Virginia her akşam Sean'la beraber yemek yiyordu ve birkaç hafta içinde gerilim dağılmıştı. Sanki Sean'ın ağabeyinin yaptığı şey hiç olmamıştı. Virginia, Sean'la birlikte şarap içip güzel yemekler yedikleri ve konuşacak konu sıkıntısı çekmedikleri akşam yemeklerini iple çekiyordu. Sean topraklarının idaresi için canını dişine takarak çalışıyordu ve akşam sohbetlerinde karşılaştığı sorunların ve irili ufaklı başarılarının da lafı geçiyordu. Virginia, Tahıl Yasaları'nı* ve bu yasaların İrlanda'yı nasıl kurtardığını çabucak anlamıştı; bir ay sonunda tahıl ürünleri konusunda tütün hakkında edindiği kadar çok bilgi sahibi olmuş bulunuyordu. Sık sık siyaset konuşur oldular. Sean'ın büyük değer verdiği Liverpool yeni bir kabine kurmuştu ve şimdi başbakandı. Ağustos ortasında ikisi *Dublin Times*'ı okurken Birleşik Devletler'in haziran ayında Büyük Britanya'ya savaş açmış olduğunu öğrendiler. Gerçi Konsey'deki kararnameler feshedilmişti. Britanya kuvvetleri kuzeybatıdaki küçük yerleşim yeri Mackinac'ı almış ve bir Britanya gemi filosu *Nautilus* adlı bir Birleşik Devletler gemisini ele geçirmişti.

Virginia çok şaşırmıştı. "Ülkeniz nasıl bizi yeniden bir koloni konumuna getirmeyi düşünür?" diye haykırdı.

"Biz Birleşik Devletler'i yeniden kolonimiz hâline getirmeyi düşünmüyoruz," diye cevap vermişti Sean. "Biz bu savaşı istemiyoruz, Avrupa bize yetiyor. Bunun sorumlusu sizin savaş şahinlerinizdir, Virginia."

Virginia, Amerikan siyaseti hakkında biraz fikir sahibiydi, ancak savaş şahinleri hakkında çok az bilgisi vardı. "Babam çok entelektüel bir adamdı ve sürekli Britanya'nın bizim haklarımıza hiç saygı göstermediğini, ana vatan konumunu yeniden elde etmek istediğini ve bizim serbest ticaret yapmamıza hiçbir zaman izin vermeyeceğini söylerdi. Donanmanız, *Amerikalı* gibi kaç Amerikan gemisine daha el koydu? O gemilerden benim gibi kaç tane Amerikalı kaçırıldı ve zorla alıkondu? Ülkeniz kısıtlayıcı ticaret politikalarınızla bize ne kadar paraya mal oldu biliyor musun?" diyerek hesap sordu. Babasının da aynı tartışmaları Yaban Gülü'ndeki akşam sofralarında yaptığını hatırlıyordu.

"Siz maalesef Napoleon'u ve onun ordularını besleyip giydirmek istiyorsunuz, Virginia," dedi Sean sakin bir şekilde. "Buna müsaade etmek söz konusu olamaz."

Sonunda ne Virginia ne Sean tartışmayı kazandı ve aralarında barış ilan ettiler. Ama artık ikisi de savaş haberlerini me-

* (İng.) *Corn Laws*: İngiltere'de tahıl üretimini korumak amacıyla çıkarılmış yasalardır. Tahıl Yasaları 1846 yılında yürürlükten kaldırılmıştır. (ed.n.)

rakla takip ediyorlardı. Amerikan Dearborn Kalesi'nde yerli katliamı meydana geldi; Britanya, Detroit'i ele geçirdi. Britanya için önemsiz, Birleşik Devletler için çok önemli olan bu yeni savaş Amerikalıların lehine gelişmiyordu.

Devlin'den hiç haber yoktu, tek bir mektup bile göndermemişti. Fidye konusunda gelişme olup olmadığını dahi bildirmemişti.

Bir akşam Sean, Virginia'ya bazı kiracılarının mülklerini denetlemeye birlikte gitmelerini teklif etti, o da kabul etti. Limerick yakınlarında iki kiralık mülkü dolaştıktan sonra orada yemek yediler, ertesi gün Virginia onunla ilk hasada gitti. Artık Virginia her gün Sean'la beraber gidiyordu. Dostlukları ilerliyordu.

Virginia onun bir kardeşi olduğunu hemen hemen unutmuştu. Zamanın yaraları iyileştirdiği doğruydu demek, artık Devlin O'Neill'ı düşünmemeyi başarıyordu. Onu derin, karanlık bir yere gömmüştü, artık Virginia'ya o hiç yaşamamış gibi geliyordu. Ancak yüreğinin ta derinlerinde, onu hiç unutamayacağını biliyordu.

Eylül ortalarına doğru yazın son günleri sıcak ve nemliydi. Virginia bir akşam yemeğe indiğinde ön taraftan tanıdık olmayan sesler işitti. Adımlarını yavaşlattığında bir adamla bir kadının Sean'la hararetli bir şekilde konuştuklarını fark etti. Sean'ın ılımlı ses tonundan mutlu olduğu anlaşılıyordu. İlk ziyaretçilerinin kim olduğunu çok merak eden Virginia girmeden önce kapıda durdu.

Derhâl gözleri uzun boylu esmer ve çok güçlü birisinin tavırlarına sahip bir adama, ondan da sarı saçlı, güzel endamlı, zarif ve uzun bir kadına çevrildi. Virginia'nın yüreği duracak gibi oldu, çünkü bu kadını derhâl tanımıştı. Devlin O'Neill bu kadına sima ve renk olarak o kadar çok benziyordu ki kadının onun annesi olduğuna şüphe yoktu.

Bu durumda yanındaki esmer adam da Adare Kontu Edward de Warenne oluyordu.

Virginia onlara görünmeden kaçmayı, sonra bir baş ağrısı mazereti uydurmayı düşündü, çünkü yemeğe geldikleri aşikârdı, ancak bunun için geç kalmıştı.

"Virginia." Sean onu görmüştü bile. Gri gözleri parlayarak gülümsedi. "Gel de ailemle tanış, Leydi Mary de Warenne ve üvey babam Lord Adare."

Çift aynı anda döndü ve Virginia iki çift delici gözle karşılaştı. Huzursuz ve sıkkın bir hâlde yavaş yavaş onlara doğru ilerledi.

Ama Mary gülümsüyordu. "Merhaba çocuğum. Dün Londra'dan döndük ve haberi alır almaz koşup geldik."

Virginia eğilerek selam verdi. "Leydim."

"Ser verip sır vermemek Devlin'in huyudur," dedi Adare, Virginia'ya dikkatli dikkatli bakarak.

Virginia şaşkın şaşkın Sean'a baktı. O da şaşkın görünüyordu. "Devlin nasıl?" diye sordu soğukça.

"Boğazına kadar belaya batmış durumdaydı, ama hep kendi suçu," dedi Adare can sıkıntısıyla. "Yine emre itaatsizlikle suçlandı, bir Amerikan gemisine saldırdığı söyleniyor."

"Ne oldu?" diye sordu Sean canı sıkılarak.

"Amiral Farnham, Tom Hughes'un yardımlarıyla bir sorgu düzenledi. Ancak Devlin ısrarla hiçbir Amerikan gemisine saldırmadığını, batmakta olan bir Amerikan ticaret gemisinin yardımına gittiğini iddia etti. Adamları da ona şahitlik ettiler. *Amerikah* adlı bu gemi fırtınada kaybolmuş ve hiç kurtulan olmamış. Farnham'ın oyuna karşı St. John ile Keeting'in oylarıyla, askerî mahkemede yargılanma önergesi reddedildi."

Sean'ın rengi atmıştı. "Tanrı aşkına."

Adare elini kaldırdı. "Şartlı salıverilip İspanya'ya bir konvoya eşlik etmeye gönderildi. Oğlum dokuz canlıdır, ama o bugüne dek on tane can hakkı kullandı."

Virginia sürekli terliyordu. Devlin'in ortadan kaybolmasının bir sebebi vardı. Davranış şeklini savunmuyordu –şuna bir bak, amirallerine ne kadar zekice yalan söylemiş!– ama kalbinin derinlerinde bir yerde onun Askeaton'a dönmek istese bile buna imkânının olmamasına seviniyordu. Dudağını sertçe ısırdı, sonra teslim oldu. "Yakınlarda buraya gelecek mi?" diye sordu çekinerek.

"Bilmiyorum," dedi Kont kibarca.

Mary ona gülümsedi. "Ah, umarım! Yoksa o dünyayı dolaşırken kardeşinin sana refakat etmesini mi bekliyor?"

Virginia çok huzursuz olmuştu.

"Tebrikler, canım," dedi Mary, onun iki elini tutarak. "İkiniz adına çok mutluyum."

"Ne... ne?"

Sean da aynı tepkiyi verdi.

Adare gülümsedi. "Ben de çok sevindim ve rahatladım, doğrusu bu ikimizin de en son bekleyeceği haberdi."

Virginia yardım ister gibi Sean'a baktı.

Sean öksürdü.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu Mary, kolunu Virginia'ya dolayarak.

Virginia söyleyecek bir şey bulamıyordu. Mary, Devlin'den mi bahsediyordu?

Adare elini Sean'ın omzuna koydu. "Devlin böyle şeyleri haber verecek nezaketten yoksun olduğu için sana sorayım. Düğün ne zaman? Hazırlıklara başladın mı? Biliyorsun annen düğün hazırlıklarına yardım etmeyi çok ister."

"Düğün," dedi Sean, yanakları kızararak.

"Evet, Devlin'in düğünü. Eve döndüğümüzde aldığımız ilk haber Devlin'in nişanlandığıydı. Limerick'te gemiden iner inmez, belediye başkanı bizi tebrik etti. Aynı zamanda toprak sahipleri ve tüccarlar da."

Sean ile Virginia ne yapacaklarını bilmez hâlde birbirlerine bakıyorlardı.

Mary gülümsemeyi kesmişti. "Bir şey mi oldu?" oğluna döndü. "Sean?"

Sean konuşamadığı için Virginia konuştu. Sonunda ağzından o üzücü sözcükler çıkıyordu. "Çok üzgünüm. Ben Devlin'in nişanlısı değilim. Çok büyük bir yanlış anlaşılma oldu."

"Anlayamadım." Mary'nin rengi solmuştu.

"Demek Devlin Londra'da görüştüğümüzde bu yüzden bize hiçbir şey söylemedi." Adare'nin bütün keyfi kaçmıştı. "Peki nedir bu olanlar? Sen Devlin'in misafiri misin?" Gözlerini kıstı. "Tam olarak tanıştırılmadık."

Virginia, Mary de Warenne'i üzmek istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. "Ben burada misafir değilim," dedi.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Mary.

"Misafir değilsin," dedi Adare yavaşça. Sean'a döndü. "Yoksa senin karın mı?"

Sean kıpkırmızı olmuştu. "Hayır. Baba, otursan iyi olur."

"Burada neler dönüyor? Adam gibi anlat şunu!" dedi Adare, emir verircesine.

Sean, "Virginia, Eastleigh Kontu'nun yeğeni," diye mırıldandı.

Odaya dehşetli bir sessizlik çöktü.

Virginia güzel hava dolayısıyla açık duran teras kapısından dışarı bakıyor, Kont'un, karısına sarılışını seyrediyordu. Mary ağlıyordu. Virginia, Sean'ın gelip arkasında durduğunu sonra da omzuna koyduğu elini hissetti. Ona döndü.

"Devlin'in neden senin için fidye almadığını artık biliyoruz," dedi Sean usulca. "Askerî mahkemede yargılanmamak için uğraşıyormuş."

"Eastleigh öldüğümü düşünüyordur. *Amerikali*'yla birlikte denizin dibinde yattığımı sanıyordur," dedi Virginia keyifsizce.

"Büyük ihtimalle," dedi Sean.

"Annen neden bu kadar üzgün?" diye sordu. "Kimse ona fidyeden bahsetmedi."

Sean duraksadı. "Annemin üzüntüsünün sebebi biraz da Devlin'in saadeti bulmasını çok istemesiyle ilgili."

Virginia durgunlaştı. "Hâlbuki Devlin'in mutlulukla ilgilendiği yok."

"Haklısın galiba," dedi Sean. "Ama ne de olsa o bir anne. Her anne çocuğunun mutlu olmasını ister."

"Eastleigh'in yeğeni olduğumu öğrenince ikisi de şoke oldu," dedi Virginia.

Sean omuzlarını silkti.

"Sana defalarca sordum. Neden? Devlin bunu neden yapıyor? Paraya ihtiyacı yok. Ve sen de cevap vermek istemiyorsun. Ben de şimdi soruyorum, Leydi de Warenne neden bu kadar üzgün? Eastleigh adı onu neden bu kadar etkiledi? Bunun *Eastleigh* ile bir ilgisi var mı?" diye haykırdı.

"Evet."

Virginia ondan gözlerini ayırmadı. "Anlayamıyorum."

"Eastleigh eskiden kont değildi. Harold Hughes aslında merhum Kont'un ortanca oğluydu. Orduda yüzbaşıydı, ortanca oğul için pek de iyi bir meslek sayılmaz." Sean lafı dolaştırmadan anlatıyordu.

Virginia ise hâlâ hiçbir şey anlayabilmiş değildi. "Bunların benimle ve ağabeyinle ne ilgisi var?"

Sean yüzünü ekşitti. "O İrlanda'da görevdeydi, Virginia. Biz küçükken babamızı öldüren adamdı o."

Virginia bir haykırış koyuvererek sendeleyince Sean onu tuttu. Virginia onun kollarına yapıştı. "Babanın öldürülmesi meselesi mi?"

"Evet, ağabeyim bu meseleye karşı saplantılı."

Virginia bir kez daha sarsıldı. "Tanrım, mesele fidye değil, intikammış!"

Sean başını salladı.

Şimdi işin iğrençliği, bütün ironi apaçık ortaya çıkıyordu. Virginia gülüyordu. Çılgınca gülüyordu, çünkü Devlin tam bir aptaldı!

"Virginia, kendini kaybediyorsun," dedi Sean ihtiyatla, onu kanepeye doğru götürmeye çalışarak.

"Hayır, kaybetmiyorum!" diye haykırdı Virginia, kanepeye doğru götürülürken. "Ağabeyin aptalın teki, çünkü ben Eastleigh'in umurunda bile değilim. Benim tutsak alınmam onu zerre kadar üzmez!"

Sean onu oturtarak, uzaklaştı.

Virginia hâlâ kıkır kıkır gülüyordu, çünkü şimdi son gülen taraf kendisiydi. Devlin'in anlamsız oyunu geri tepmişti. Sean son derece endişeli bir ifadeyle geri gelerek ona bir konyak kadehi uzattı. Virginia bardağı itti. "Anlamıyor musun? İntikam alamayacak. Devlin, Eastleigh'in canını yakmak istiyorsa, bunu benim aracılığımla yapamaz."

Sean yanına oturup kadının küçücük ellerini kendi iri, güçlü ellerinin içine aldı.

Virginia, Devlin'in ellerini düşündü –iki erkek fiziksel olarak birbirlerine çok benziyorlardı– ve gerildi. Yavaş yavaş Sean'ın gözlerine baktı.

"Hayır. Devlin, Eastleigh'i yıllardır sistemli bir biçimde mahvediyor. Adamın elinde çok az gelirle bir mülk kaldı. Bu fidyeyi ödeyecek durumda değil, ödeyeceği zaman da elinde avucunda ne kaldıysa hepsini satmak zorunda kalacak. Bu da onun sonu olacak, Virginia ve ağabeyim kazanmış olacak."

Virginia şaşkınlık ve dehşet içinde bakakaldı. Onun ellerini tuttuğunu fark ederek, kendi ellerini çekti. "Ödemek zorunda mı?"

"Bu bir gurur meselesi hâline gelecek."

"Nasıl bir insan babasının intikamını almak için masum bir kadını mahveder?" diye sordu kadın hissizce.

"Ağabeyim," dedi Sean. Yeniden kadının elini tutup sıktı. "O seni mahvetmedi. En azından bir çocuğun yok." Sesini alçaltı. "Sana bir daha öyle dokunmayacak, yemin ederim. Bunlar da geçip gidecek. İleride bu günleri silik bir hatıra olarak hatırlayacaksın."

Virginia bakıyor ama Sean'ı değil, Devlin'i görüyordu. Ve gözlerinin nasıl o kadar soğuk, mizacının nasıl o kadar sert, merhametsiz olabildiğini şimdi anlıyordu. O sıradan bir adam değildi. İntikamla aklını bozmuştu ve amacına ulaşmak için her yolu denerdi. "Peki ya mesleği? Beni kaçırdığı için askerî mahkemede yargılanacaktır."

Sean duraksadı. "Devlin şimdiye kadar Eastleigh'i birçok kez maskara etti. Eastleigh artık şikâyette bile bulunmaz, Virginia."

Virginia düşünüyordu. Bir anda elinde, Devlin O'Neill'ı mahvedecek gücü bulundurduğu gerçeğini idrak etmişti. Sean da şüphesiz bunun bilincinde, ona bakıyordu.

Mary ile Kont birden içeri girmişlerdi. Mary artık ağlamıyordu. İkisi de son derece ciddiydiler. Ona bakarlarken, Virginia elini Sean'ın elinden çekip yavaşça ayağa kalktı.

Mary zoraki gülümsedi. "Çocuğum, gel dışarı çıkalım. Çok güzel bir hava var."

Virginia dışarı çıkmak istemiyordu, çünkü Leydi'nin onunla yalnızken konuşmak istediğini anlamıştı. Yalvarırcasına Sean'a baktı ama o omuzlarını silkti. Başka şansı kalmayınca Mary'yle beraber terasa çıktı. Mary tırabzanda durup Virginia'ya döndü.

Virginia ise ona bakmak yerine gözlerini yıldızlara çevirdi. Ancak onun nezaketini ve şefkatini hissetmemek mümkün değildi; bunlar kadından âdeta bir melekten yayılır gibi, kutsal, hissedilir dalgalar hâlinde yayılıyordu.

"Çocuğum," dedi tatlılıkla Virginia'nın yüzünü kendine doğru eğerek. "Oğlumun bu yaptığından dolayı nasıl özür dileyebilirim?"

Virginia onun gözlerine bakmak zorunda kaldı. Kadının şefkati Virginia'nın soğukkanlılığını bozmak üzereydi. "Sizin suçunuz yok."

Bir saniye için Mary konuşamadı. "İki oğlumu da canımdan çok seviyorum. Onların huzurlu ve mutlu birer hayat sürmelerini isterim. İrlanda'da böyle bir hayat sürmek çok zordur. Sanırım Sean buna yaklaştı. Ama ya Devlin? Çocukken denizlere gitti. O zamandan beri de onu çok seyrek görüyorum. O neşesiz bir hayatı, açık denizlerde geçen, savaş, yıkım ve ölümden oluşan bir hayatı seçti. O kendi adasında yaşar gibi, insan yakınlığına, sevgiye ve mutluluğa ihtiyaç duymuyor gibi dünyaya, insanlara ken-

dini kapatmış, acısıyla yaşıyor." Mary gözlerini kapadı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Onun için ne kadar dua ettim."

Virginia da ağlamak üzereydi. "Belki yakınlığa, sevgiye ihtiyaç duymuyordur."

"O soğuk bir insan olabilir," dedi Mary onun gözlerine bakarak, "ama sonuçta bir insan. Göğsünde kanlı, canlı bir kalp çarpıyor. Yakınlığa, sevgiye ihtiyacı olmaz olur mu? Hepimizin bunlara ihtiyacı vardır."

Virginia, Mary de Warenne haklı mıydı, değil miydi, bilmiyordu.

"Geceleri uyanıp onu düşünüyor, ağlıyorum. Kocam onun yetişkin bir adam olduğunu, onun birçok bakımdan gurur duyulacak bir evlat olduğunu söyleyip duruyor. Yoksulluk içinde büyüdü. Biz bir zamanlar büyük yoksulluk çektik. Şimdi kuşaklar boyu O'Neill'lara ve FitzGerald'lara ait olan bu malikânenin, toprakların sahibi, birçok güzel gemisi, kendi filosu var, keza Greenwich'te muhteşem bir eve sahip. Geçenlerde şövalye unvanını aldı, biliyorsun." Gözyaşlarının arasından gülümsüyordu. "Artık o Sör Devlin."

"O çok güçlü bir adam" dedi Virginia.

"Evet, öyle." Mary onun ellerini tuttu. "Ama o zalim birisi değildir, değil mi?" diyerek yalvardı.

Virginia bir an verecek cevap bulamayarak sadece baktı. Sonunda, "Sizin söylediğiniz anlamda, değil," diye fısıldadı.

"Ah, Tanrım, ne yaptı?" diye haykırdı Mary.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Virginia, ıstırap içinde.

Mary ancak bir annenin olabileceği kadar çaresizlik ve ıstırap içinde ona dikkatli dikkatli baktı. "Oğullarıma kadınlara

karşı saygılı olmalarını öğrettim," dedi boğuk bir sesle. "*Sana saygılı davrandı mı?*"

Virginia nasıl cevap vereceğini bilemedi. Mary bu soruyu ona Devlin gitmeden bir gün önce bile sormuş olsaydı hiç duraksamadan, evet derdi. Ama şimdi kulaklarında bir uğultu, gözlerinde buğu, yüreğini yeniden ezen o kırgınlıkla evet diyemiyordu. *Bir veda bile etmeden çekip gitti.* Hâlâ canı yanıyordu, bu zalimlik değildi de neydi?

Mary anlıyordu. Titreyen elini göğsüne koydu ve arkasını döndü. "Onu çok sevmeseydim, evlatlıktan reddederdim." Tekrar döndü. "Hamile misin?"

Artık hiçbir şeyi inkâr etmenin gereği yoktu. Virginia başını hayır anlamında salladı.

Mary yanına gelip yanağını avucunun içine aldı. "Sen çok güzel bir genç kadınsın," diye fısıldadı. "Onu seviyor musun?"

Virginia afallamıştı. Sonra, "Lütfen," dedi. "Artık cevap veremeyeceğim!" Geri çekildi, koşmaya başladı ve geri döndü. "Leydi de Warenne, beni incitmedi. Sanırım sizin istediğiniz gibi bir adam olmaya çalıştı. Evet! Biliyorum, çabaladı. Ama... olan oldu işte!" Şimdi onu savunduğunun farkındaydı. Telaşlanarak başını deli gibi sallamaya başladı, çünkü onu savunmasının bir açıklaması yoktu. "Artık hiçbir şey bilmiyorum! Tek bildiğim, eve gitmem gerektiği." Dönüp koşarak eve girdi, anlamsız birtakım üzüntü bildiren sözcükler kekeleyerek Sean ile Kont'un yanından geçti. Sonra da koşarak odasının güvenli bölgesine sığındı.

Arabada Edward kolunu karısına dolayarak onu kendine çekti. Mary ona döndü, yanağını onun geniş göğsüne dayayarak gözlerini kapadı. Edward onun ıstırabını hissediyor ve Devlin'i öz

oğlu gibi sevmesine rağmen onun, karısına yaşattığı acıdan nefret ediyordu ve buna engel olacak güce sahip olmak istiyordu.

Güçlü erkeklerin böyle dertleri olur. Koca bir krallığı idare ederler, ancak asi bir evlatla başa çıkamazlar.

Edward, karısının başını okşadı. "Bu gece daha fazla endişe etme," diye fısıldadı. "Yarın konuşur, ne yapacağımızı kararlaştırırız."

Mary cevap vermedi. Edward onun titrediğini hissediyordu, tekrar ağlamaya başladığını anladı. Eğilip alnından öptü. Mary onun elini bulup sıkıca tuttu.

"Sen olmasan ben ne yapardım? Seni seviyorum, Edward, seni çok seviyorum."

Edward'ın içinde eski bir heyecan canlanıverdi. Kiracısı Gerald on yedi yaşındaki gelinini eve getirdiğinde, Mary'yi ilk kez görmüş ve hemen ona âşık olmuştu. Kendisi de o sırada nişanlıydı, yakında evlenecekti. On bir yılını onu uzaktan severek geçirmiş ama Mary kocasının üç çocuğunu, kendi karısı onun üç oğluyla bir kızını taşırken, bir kez olsun uygunsuz bir ima ya da harekette bulunmamıştı. Geçen yıllar içinde kiracısına karşı saygı ve hayranlık duyguları gelişirken, ihtiyatı da elden bırakmamıştı. Müdafilerin Wexford'a geldiklerini, coşku ve güçlerinin arttığını haber almıştı. O daima Katoliklerin tam özgürlüğünü desteklemişti, çünkü bu sayede İrlanda hem iktisadi, hem siyasi açıdan güçlenecek, bu sayede ana vatanla eşit hâle gelecekti. Başkaları aynı fikirde değildi. Başkaları henüz haklarını kazanmış Katolikler eski iddialarını sürdürdükleri takdirde güç ve toprak kaybı olacağından korkuyorlardı.

Zaman zaman Gerald'la akşam yemeği yer, Mary kibarca izin isteyip çekilince iki adam ülke, ticaret, ekonomi ve sonunda da siyasi konularda sohbet ederlerdi. Birisi Protestan, diğeri Katolik olan bu iki İrlandalı bir araya gelince İrlanda'nın iktisadi, yapısal, toplumsal açılardan olumsuz durumunu tartışmadan duramazlardı. Her zaman hararetli bir tartışma başlardı.

Gerald onun karısına âşık olduğundan hiç şüphelenmemişti.

Mary ise anlıyordu. Daha ilk gördüğü an bunu sezmiş, o andan itibaren de sanki bir göz göze gelseler dehşetli bir bela çıkacakmış gibi, o varken gözlerini önünden kaldırmamıştı.

Edward, Wexford isyanından bir süre önce Gerald'ın gizli bir suç örgütüyle bağlantısını öğrenmişti. Dehşetli bir kavga etmişler, yumruklaşma noktasına kadar gelmişlerdi. Edward onun bu çatışmadan uzak durmasını istiyordu. İsyancılar Wexford'u almadan günler önce Gerald çıldırmış bir adam görüntüsü içinde dörtnala Adare'ye gelmişti.

Adare, Mary'ye ya da çocuklarına kötü bir şey olduğunu sanarak onunla meydanda buluşmuştu. Gerald atından atlayıp onu avcı ceketinin yakalarından yakalayıvermişti. "Karıma ve çocuklarıma sahip çıkacağına söz vermeni istiyorum, Edward."

"Ne?" Edward afallamıştı.

"Bana bir şey olursa..." Gerald vahşi bir adam gibi bakıyordu. "Senden başka sığınacakları kimse yok. Bana söz ver, yemin et. Ailem sana emanet, onları aç bırakmayacaksın. Ve..." Duraksadı. "Ona yeni bir koca bulacaksın, dürüst ve namuslu bir adam."

O sırada kendi karısı birkaç ay öncesinde doğum yaparken ölmüştü, Adare'nin ikinci kızı da yaşamamıştı. Adare henüz yastaydı ve geleceği düşünmüyordu bile. "İsyana karışma," dedi buyurucu bir biçimde. "Güzel bir ailen, iyi bir karın var, senin asli görevin onların başında olmaktır."

"Ülkemin bana ihtiyacı var," diye sert bir karşılık verdi Gerald. "Bana söz ver, Edward!"

Edward söz vermişti ama buna gerek bile yoktu, çünkü Mary ile çocukları korumak için yeri göğü yerinden oynatırdı.

Acımasız kaderin inanılmaz bir darbesiydi bu, kendi karısı ölmüş, ardından Gerald İngilizler tarafından katledilmişti. Ama on beş yıl sonra, hayalini bile kurmaya cesaret edemeyeceği bir mutluluğa erişmiş olarak Mary eğer onun karısı olmasaydı hayatı nasıl olurdu, bunu düşünemiyordu. Saçını okşayarak, "Kızı Eastleigh'e geri gönderelim," diye mırıldandı. "Sabah bu işi hallederim."

"Hayır!" Mary birden gözlerini kocaman açarak fırladı.

"Hayır mı? Sevgilim, Devlin onu burada zorla alıkoyuyor," dedi nazikçe, Virginia Hughes'a mahkûm ya da rehine demekten kaçınarak. O da, Sean da konuşurken kelimeleri çok dikkatli seçiyorlardı.

"Devlin onu kaçırıp hapsetti," dedi Mary doğrudan. "Benimle konuşurken kelimeleri eğip bükmene gerek yok!"

Edward keyifsizce gülümseyip onun elini sıktı. "Senin daha fazla incinmeni istemiyorum," dedi.

"Biliyorum," diye haykırdı Mary. "Ama ya Virginia? Onun da daha fazla incinmemesi gerekir. Onun *adalet* hakkı yok mu?"

Edward karısının mavi gözlerine dikkatle baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Devlin doğru olanı yapacak," dedi lafı uzatmadan. "Bu meseleyi tek olası yoldan çözecek."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gri güne gözlerini kısarak baktı.

Karşısında Limerick'e uzanan kır yolu kıvrılarak uzanıyor, biçilmiş tarlaların ve kesişen duvarlarla bölünen engebeli tepelerin arasında kayboluyordu. Bir an bu manzaraya daldı. Atının üzerinde otururken tek bir duygunun bile içine sızmamasına büyük özen gösteriyordu. Bunda da başarılı oluyordu. Bu sefer eve dönüş, içinde en ufak bir sıcaklık uyandırmamıştı. Bu da yerine getirilmesi gereken bir görevdi.

Devlin üniformalı atını mahmuzlayarak eşkin gitmeye başladı. Önündeki dönemeçten sonra kendi tarlalarını, kırlarını ve topraklarını görecekti. Ama bunun da bir önemi yoktu. İradesini çelik gibi sert bir hâkimiyet altına almış bulunuyordu, daha önce hiç bu kadar kontrollü olmamıştı.

Köşeyi dönünce, karşısında uzanan biçilmiş tarlaların çıplak ve kahverengi görünümünden küçücük, başıboş bir zevk duydu. İlk çiftlik evinin önünden geçerken, âdeta kayıtsızca, McCarthy'nin o yıl iyi ürün almış olduğunu düşündü; koyunlarının sayısı iki kat artmış, evi yeni badanalanmış görünüyordu.

Bir taş duvar tarlayı ikiye bölüyordu. Devlin o duvara doğru ilerledi ve duraksayınca Devlin, atı mahmuzlayıp iki bacağını sıkıca atın gövdesine bastırdı. At duvarın üzerinden atlayıp sertçe

yere indi. Adımlarını toparlayınca, Devlin onun boynunu severek hayvanı yüreklendirdi. Gökyüzü aralandı ve hafif bir yağmur başladı.

Önünde uzanan tarla bir işçi tarafından çapalanıyordu. Devlin tarlanın sınırında otlayan iki at gördü ve derhâl binicilerini aradı. Bir derenin yanında durmuş, sohbet eden iki kişi görünce ani bir hareketle atını durdurdu. Kalbi hızlanmıştı ama o kalbine aldırış etmedi. Dere kenarındakilerden birisi çocuk gibi ufak tefekti –bu, minyon bir kadın da olabilirdi– ve Devlin onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Yüzü asıldı. Bacaklarıyla atı öyle sıktı ki hayvan ok gibi ileri fırladı. Derhâl dizginleri çekerek hayvanı şaha kaldırdı. Gözlerini kardeşiyle Virginia'dan alamıyordu.

Kendi kendine adamlarını, gemisini, düşmanını idare ettiğini hatırlattı. On yıldır bu böyleydi, hele de bu yaz ve sonbaharda İspanya kıyılarını gözleyerek, Cebelitarık Boğazı'nı korurken kontrolünün zirvesindeydi. Kalbi küt küt atarak sanki onunla alay ediyordu.

Düşüncelerini de kontrol etmişti. Geçen beş ayda vazifesi, gemisi, adamları ve düşmanından başka bir şey düşünmemişti. İstenmeyen bütün düşünceleri bir demir yumrukla geçmişin gölgelerine geri göndermişti.

Buraya tek bir nedenle dönmüştü, yalnızca tek bir nedenle ve ayrıca buraya gelirken kendine hâkimiyetinin tam olduğunu biliyordu.

Kendi kendisine kararlı bir şekilde onların ne konuştuklarını umursamadığını söyledi. İrlanda toprağının özelliklerini istedikleri kadar tartışabilirlerdi. Huzursuzlanan atı aniden durdurup onlara bakmaya devam etti.

Yüz ifadelerini seçemeyeceği kadar uzaktaydılar. Tek görebildiği Sean'ın gömleğinin beyaz, çizmelerinin siyah olduğu, Virginia'nın da açık renk binici pantolonuyla dizine kadar binici çizmeleri giydiğiydi. Saçı arkada toplanmışa benziyordu. Devlin bunun atkuyruğu mu, örgü mü olduğunu seçemiyordu ama koyu renk saç kütlesi kadının sırtına dökülüyordu. Onun hamile olduğunu gösteren bir belirti aradı ama uzaklıktan bunu anlamak mümkün değildi.

Yüzüne gaddar bir ifade geldi. O çılgınca çekim geçmişte kalmıştı, bundan emindi. Yüz yüze geldiklerinde, ona da Elizabeth'e, Fiona'ya ya da başka herhangi bir kadına karşı hissettiklerinden farklı bir şey hissetmeyecekti. Bu kadar düşündüğü yeterdi, zamanını harcıyordu. Artık düşünecek bir şey kalmamıştı.

Doru atı döndürüp dörtnala Askeaton'a doğru ilerledi.

"Bu bir gizli tariftir," dedi Virginia gülümseyerek, eve girerlerken. "Annemin değil, Tillie'nin büyük büyükannesinin."

"Bahsettiğin Tillie, en yakın dostun bir köle mi?" diye sordu Sean onu takip ederek. Elinde mısır koçanları vardı.

Koşturmaktan kızarmış olan Virginia başıyla onayladı. Eve dönerken bu koşuyu kimin başlattığını tam bilmiyordu, birdenbire kendilerini son sürat yarışırken bulmuşlardı. Sadece bir boy farkla Sean kazanmıştı. Sonuç olarak ikisi de kızıl toz içinde kalmıştı.

"Ben yemeklere bir bakayım," dedi Virginia. Bu gece birlikte yiyecekleri mısır lapasını düşününce bile ağzı sulanıyordu. "Hâlâ mısırımız olduğu için şanslıyız," diye ilave etti.

Sean gülümseyerek bir şeyler söyledi ama Virginia onu işitmedi, çünkü köşeyi döndüğünde girişte duran Devlin'i görmüştü.

Birdenbire durdu, Sean da ona arkadan çarptı.

Virginia fark etmedi bile. Çünkü kalbi durmuştu, nefes alamıyordu. *Devlin geri dönmüştü.*

Devlin umursamaz bir şekilde durmuş sakin sakin kadına bakıyordu. Onu beklemekte olduğu aşikârdı. Kaslı bacaklarını gemisini yönettiği zamanlardaki gibi yanlara açmıştı. Gözlerini onun yüzünden bir an olsun ayırmıyordu.

Virginia hava yutunca, ciğerleriyle göğsü yandı. *Devlin sonunda geri geldi.* O anda kalbi güm güm atıyor, göğsünü yakıp acıtıyordu. Titremeye başladı. Dönüp Sean'a baktı, Sean mısır koçanlarını düşürmüştü ve yüzünde şoke olmuş bir ifade vardı. Virginia eğilip derin bir nefes aldı, ellerinin dehşetli bir biçimde titrediğini gördü. Yere saçılan koçanlardan birini alırken düşünmeye çalıştı ama düşünceleri delice ve tutarsızdı.

Ne yapıyordu böyle?

Devlin O'Neill'ın, paylaştıkları yataktan kalkıp ona göz ucuyla bile bakmadan çekip gidişi gözünün önüne geldi.

"Devlin," dedi Sean sessizce, ancak bunu söylediği sırada eğilerek Virginia'yı kolundan tutup ayağa kaldırıyordu. "Geldiğini bilmiyorduk." Onun tek başına ayakta duramayacağını anlayarak Virginia'yı bırakmadı.

Devlin'den cevap gelmemişti.

Virginia iyiden iyiye paniklemiş hâlde yarım dönünce onun ikisine güldüğünü gördü. O anda göz göze geldiler. "Mısır," dedi Virginia, gözlerini ondan ayıramayarak.

Hiç değişmemişti. Hâlâ baştan çıkarıcı, güçlü ve çekici, hâlâ büyüleyiciydi. Keşke değişseydi...

"Bırak şunu," diye kızdı Sean, o da hipnotize olmuş gibi Devlin'e bakıyordu. "Geleceğini haber vermedin."

"Geleceğim konusunda sizi uyarmama gerek olduğunu düşünmedim," dedi Devlin sakince.

Virginia'nın gözleri adama takılı kalmıştı. Ayrıca, *Cüretkâr*'daki kamarasının sınırları içindeki ilk tartışmalarından, onu son gördüğü, odasından çıkıp gittiği ana kadar baş başa geçirdikleri hemen her dakika gözlerinin önünde bir bir canlanıyordu.

Üzgünüm, seni incittim, demişti.

"Merhaba, Virginia," diyordu şimdi.

Virginia konuşamadı, başıyla selam vermeye çalıştı.

"Sean," dedi sonra Devlin, başını yana yatırarak.

Sean yavaşça ona doğru yürüdü. "Geçen gün babam buradaydı. Senin seferinden, bir de söylentilerden bahsetti. Döndüğüne sevindim."

"Sevindin mi?" diye sordu Devlin soğukça.

Sean kasılmıştı. "Evet, sevindim." Şimdi bir Virginia'ya bir de ağabeyine bakıyordu. Virginia taş kesilmiş gibi durup ona baka-kaldığının farkına vardı. Henüz şaşkınlığını üzerinden atamamış olmasına rağmen mantığı işlemeye başladı. Onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordu ve bunu kabullenmişti. Devlin onu çok incitmişti ama Virginia bunu atlattığını, zamanın yaralarını sardığını sanıyordu. Ancak işte Devlin geri gelmiş birkaç adım ötesinde duruyordu ve hiçbir şey değişmemişti. Sanki aradan aylarca süre geçmemişti. Sıkı sıkı diktiği yaraları paramparça olmuştu. *Virginia'yı o hâlde nasıl bırakırdı? Nasıl?*

Birdenbire Sean bir ses çıkarıp yanlarından ayrılarak ikisini yalnız, birbirlerine bakar hâlde bıraktı.

"İyi görünüyorsun," diye bir yorum yaptı Devlin. Sesi ne ilgili ne de ilgisizdi. "Üstündeki tozu toprağı saymazsak."

Virginia nefes aldı. Devlin hiçbir şey hatırlamıyor muydu? Bunu unutmasına imkân var mıydı?

Devlin ağır ağır kadına doğru yürüdü. "Görüyorum ki Sean'la aranız iyi."

Viginia kaskatı oldu. Devlin bir zamanlar ona kardeşiyle evlenmesini önermişti. "Yakın arkadaş olduk."

O aldırmaz görünüyordu, omuzlarını silkti.

Virginia dudaklarını ıslattı. "Ona evlenmemizi söyledin mi gerçekten?"

"Doğrusunu istersen, evet, söyledim."

"Sende hiç kalp yok mu?" diye fısıldadı.

"Bence ikimiz de bu sorunun cevabını biliyoruz."

"O zaman bana karşı biraz olsun şefkat gösteremez misin?"

"Benden ne istediğini bilmiyorum, Virginia. Seni bu kadar zaman kardeşimin yanında bıraktığım için üzgünüm ama savaş yüzünden daha erken gelemedim," dedi ılımlı bir biçimde.

Virginia şöyle bir geriledi. Hatırlamıyordu işte. Bu kadar mı önemsiz, bu kadar mı değersizdi?

"Sean'la ne yapıyordunuz?" diye sordu ilgisizce.

"Hı... ne?" Virginia gözlerini kırpıştırdı. "Mısır lapası yapıyorduk. Yani biz... ben aşçıya, tarifin nasıl yapıldığını gösterecektim."

Devlin bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Virginia kımıldamıyordu. Bu adama karşı içinde azıcık duygu bulunması mümkün müydü, bunu merak ediyordu. Onu beş aydır görmemişti. Hayatının en mühim anını yaşadıktan sonra onu

duygusuzca bırakıp gitmişti. Geldiğinden beri de ona karşı ne sıcaklık göstermiş ne de özel bir selam vermişti. Ama kendinde muazzam bir gerginlik hissediyor ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Devlin'in, onu önemsediğini, sevişmelerinin her anını hatırladığını söylemesini ve ondan af dilemesini istiyordu.

"Mısır lapası," diye mırıldandı Devlin. "Ne kadar da ilginç."

Virginia hemen savunmaya geçerek başını yukarı kaldırdı. Devlin, geçmişleri hakkında bir şey söylemeyecekti. Artık bunu anlamıştı. "Çok lezzetli olur. Akşam yemeğine kalırsan, tadına bakarsın." Sesinin tonunu ayarlamak, başını dik tutmak ne kadar da güçtü.

Devlin iki kaşını birden kaldırmıştı. Yüzünden hafif şaşkınlıkla karışık bir keyif okunuyordu. "Burası benim evim. Yarın gitmeden önce bu akşam yemek yemeye niyetim var."

Virginia'nın kalbi duracak gibi oldu. "*Yarın... yarın gidiyor musun?*"

"Yarın gidiyoruz," dedi ve sonunda gri gözlerini kadının üzerinde dolaştırdı, gözlerinden, dudaklarına, orada kısa bir süre durakladıktan sonra beyaz pamuklu gömleğine, kalın kahverengi kemerine ve ince bacaklarını saran pantolonuna baktı. "Sean'ın senin böyle at binmene izin vermesine çok şaşırdım."

Eğer kadını çekici bulduysa bile, ne sesinde ne ifadesinde, hatta ne de gözlerinde bunu belli eden bir işaret vardı. Bakışları ifadesiz ve donuktu.

"Yarın gidiyor muyuz?" dedi Virginia şaşkınlıkla.

"Evet." Devlin sonunda döndü ve geniş, uzun pencerelere doğu yürüyüp orada sırtı ona dönük olduğu hâlde durarak ça-

yını ve karşıdaki tepeleri seyretmeye başladı. "Eastleigh senin var olduğundan şüphe ediyor."

Virginia sersemledi. "Ne?"

Devlin arkasını dönmedi. Pencereden bakmaya devam etti ve konuşurken sesinde en küçük bir değişiklik olmadı. "Cadiz'den fidye mektubunu gönderdim. Eastleigh senin de Amerika'daki herkes gibi boğulduğunu iddia ediyor. Senin hayatta olduğunu kanıtlamak için Southampton'a gideceğiz."

Sonunda fidye zamanı gelip çatmıştı. Virginia çektiği acıdan bu konuya kafa yoramamıştı. Hâlbuki fidye onun evine geri dönmesi anlamına geliyordu. Ancak nedense bazı açılardan Askerton da artık onun evi olmuştu. Toprak ve tarımla uğraştığı sakin günler hoşuna gitmişti. Serin geçen günlerden, sisten, yağmurdan ve Sean'ın arkadaşlığından da hoşlanmıştı.

Yine de burası onun evi değildi. Onun evi Yaban Gülü'ydü. Belki hâlâ satılmamıştı ve onu kurtarabilmenin bir yolunu bulabilirdi. Amcasının bu talihsizliği önlemesinden artık ümidi kalmamıştı.

Hem Devlin'in planları, savaş yüzünden sekteye uğramasına rağmen, değişmemişti. Ne söyleyeceğini bilemiyordu, çünkü fidye üzerinde konuşmak istediği mesele değildi. "Sean da bizimle gelecek mi?" diye sordu kadın mutsuz bir şekilde.

"Gelmesini istiyor musun?"

Sesinde bir tuhaflık mı vardı? "İstiyorum elbette," dedi, adamın gözlerine dikkatlice bakarak, ancak Devlin ona arkasını döndü.

"Ona burada ihtiyacım olacak," dedi Devlin. "Kahvaltıdan hemen sonra hazır ol." Salona geçti.

Virginia büyük bir şaşkınlık içinde adamın arkasından bakakalmıştı. O anda olayın acısı bütün ağırlığıyla üzerine çöktü. Onları getirmiş ve ikisi hakkında tek kelime bile etmemişti. Bu gerçeğin farkına varmasıyla birlikte içinde müthiş bir öfke kabardı.

Virginia onun arkasından gitti.

Onu salonda kendine viski doldururken gördü. Kadına doğru dönmeden boş bir bardağı kaldırarak, "Bir tane ister misin?" diye sordu kaygısızca.

Virginia onun burnunun dibine kadar giderek onu başını kaldırmaya mecbur etti. "Hayır, istemem! Sean'ın bizimle gelmesinde ısrar ediyorum."

Devlin bardağı yavaşça bırakıp ona baktı. "Sen herhangi bir konuda ısrar edecek konumda değilsin."

"O benim refakatçim olacak," dedi kesin bir dille. "Seninle bir saniye bile yalnız kalmak istemiyorum."

Devlin yavaşça ayağa kalktı ve elbette onu aşağıda bırakarak, kendini küçük ve savunmasız hissetmesine sebep oldu. "Korkmana gerek yok."

"Korkmama gerek var," diye bağırdı Virginia ve hızlı hızlı soluduğunu fark etti. Ancak korkmasına gerek olduğundan şüpheliydi, çünkü bu adam değil sevişmek ona dokunduğunu bile hatırlamıyordu.

Devlin sabit bir biçimde ona bakıyordu. "Sean burada kalıyor."

"O zaman ben de gitmem," diye bağırdı, çocuk gibi.

"Merak etme," diye mırıldandı bardağını kaldırıp içerek. "Yeniden birleşeceksiniz, benim işim bir bitsin de."

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu, dişleri birbirine vurarak. Salon buz gibi olmuştu. Üşüyordu. Hatta donuyordu.

Devlin onu işitmiyormuş gibi viskisini yudumladı.

Virginia kendini bile şaşırtan bir hareket yaparak adamın kolunu yakaladı ve ikisinin birden üzerine viski döktü. "Yatakta geçirdiğimiz geceyi? Benimle sevиştiğin geceyi?" diye sordu çıldırmış gibi.

Devlin çenesini sıkarak onun elini tutup kolundan çekti. "Hatırlasam ne olacak?"

"Hatırlıyor musun, hatırlamıyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı.

Virginia bütün gücüyle onun yüzüne vurdu.

Tokadın sesi salonda yankılandı.

Virginia kendi hareketinden şoka uğrayarak geri çekildi. Ama sonunda Devlin'in gözlerinde, onun beklediği tarzda olmasa da bir ışık belirmişti. Gözleri alevler saçıyordu. Virginia en azından gözleri artık donuk bakmıyor diye düşündü.

Ondan bir karşılık beklediği için soluk soluğa kalmış hâlde geri çekildi.

Ama Devlin sadece, çok sert bir şekilde, "Seks aşk değildir," dedi.

Girdiği şok yüzünden Virginia'nın ağzı açık kalmıştı. Bu sözler tokattan daha ağırdı.

"Sanırım sana bir özür borcum var," dedi Devlin.

Bunun için çok geçti. Virginia inanamıyor başını sallıyordu, gözyaşları içinde dönüp koşmaya davrandı. Ancak Devlin onu bileğinden yakalayıp tekrar kendine çevirdi. "Bırak beni," dedi Virginia hıçkırarak.

Devlin çenesini sürekli esnetiyordu, "Özür dilerim," diyordu. "Galiba az önce de özür diledim. Şimdi de diliyorum."

"Ne kadar aptalmışım, 'seks'in senin için bir anlam ifade ettiğini sandım!"

Devlin bir an gözlerini kaçırdı. "Ne söylesen haklısın. Hiçbir erkeğin geçmediği bir sınırı geçmeye hakkım yoktu. Ama," dedi katı bir şekilde, "artık geçmişi bir kenara bırakabilir miyiz?"

"Evet, lütfen geçmişi bırakalım!" diye bağırdı titreyerek. Yanlarında duran iki elini yumruk yapmıştı, öfkesi öyle şiddetliydi ki buna nefret bile denilebilirdi. Tek bildiği ondan uzaklaşmak zorunda olduğuydu.

Devlin gerginlik çehresinin bütün hatlarına yayılmış hâlde salondan çıkarken, "Yarın kahvaltıdan sonra, Virginia," dedi.

Virginia bir an bakakaldı. "Ya hamileysem?" Hamile olmadığını kesinlikle biliyordu ama adamı biraz da olsa incitmeyi çok istiyordu.

Devlin durdu, yavaşça döndü. "Hamile misin?" diye sordu, çenesini sıkarak, gözlerinin rengi öfkeli ve tehditkâr bir griye dönüşerek. Neticede onun da paylaşmak isteyeceği bazı duyguları vardı.

"Hayır," dedi Virginia dişlerinin arasından. Sonra da gururu bir kenara bırakarak, "Bir hoşça kal bile demeden çekip gittin!" diye haykırdı.

Devlin'in bütün vücudu müthiş bir öfkeyle yay gibi gerilmişti. "Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu. "Hiç gururun yok mu senin? Ben pislik herifin tekiyim, gerçek bu. Bir söz vardır, Virginia, dikkatini çekmek isterim; uyuyan köpekleri uyandırma, derler."

"Ben bir köpek değilim ve bizim yaptığımız şeyin uyumakla bir ilgisi yoktu!"

"Yarın seni Southampton'ın dışındaki evime götüreceğim. Eastleigh, oranın sekiz kilometre kadar kuzeyinde kalıyor. Senin yaşadığını ispat edecek, fidyeni alacak ve seni kendi yoluna göndereceğim. Bu senin için yeterli değil mi? Özgürlüğüne kavuşacaksın."

"Yeterli değil," derken buldu kendini Virginia. Ve şimdi gururu onu alaya alıyordu.

Devlin bakakaldı. "Kusura bakma, elimden gelen bu." Bu kez büyük ve kararlı adımlarla salondan çıktı ve ardından Virginia bir sandalyeye çöktü. Ellerini yüzüne kapatıyor, ağlamamak için kendisiyle mücadele ediyordu. O geçmişi tartışmak istememişti ve verdiği cevaplar, Virginia'nın duymak istedikleri değildi. Ama artık yapacak bir şey kalmamıştı. Gerçek –onun gerçeği– acımasızdı.

Devlin kendini yatak odasına zor attı. O kadar şiddetli titriyordu ki aldırmamasına imkân yoktu ama o yine de aldırmamaya kararlıydı. Kendini bırakıp o iri menekşe gözlerin yine zihnini kaplamasına izin vermenin sırası değildi.

İçten gelen bir titreme kaplamıştı vücudunu ama o düşünmeyi reddediyordu. Gidip yatağının ayak ucuna tutundu. *Bu kadar sarsılacağını bilseydi hiç gelmezdi. Sean'dan onu Southampton'a getirmesini isterdi.*

"Geleceğini haber vermeliydin."

Devlin arkasını dönünce kapıda dikilmekte olan kardeşiyle karşılaştı. Kızgın ve mutsuz gözüküyordu. "Saklamana gerek yok. Sana istediğini yapman için izin verdim. Onunla yatıyor musun?" dedi.

Gözünde iğrenç bir hayal canlanmıştı: Sean, Virginia'nın üzerinde gidip geliyordu.

Sean onun üzerine atıldı.

Devlin onun böyle yapacağını bir bakıma biliyordu, o da zaten bunu istiyordu. Kardeşinin itmesiyle yatağa devrildi ve çocuk gibi boğuşmaya başladılar. Devlin de Sean da dövüşmeye hayırlıydı. Sean bütün gücünü kullanarak ağabeyini sırtüstü çevirdi ama bu zorlanmayla ikisi beraber yere düştüler. Altta kalan Sean inledi.

Bir an Devlin kardeşinin üzerine oturdu ve ona soğuk soğuk gülümsedi. "Evet ya da hayır diye cevap vermen yeterdi," dedi.

"Seni kalpsiz pislik," diye bağırdı Sean ve Devlin çenesine yediği sert bir yumrukla kendisini sırtüstü yerde buldu.

Devlin'in gözünün önünde yıldızlar uçuşuyordu ve bu Devlin'in fazlasıyla hoşuna gitti. Dizini kaldırıp Sean'ın karnına geçirdi. Sean nefesi kesilerek eğildi ve Devlin çabucak ayağa kalkıp Sean'ı tutarak duvara yapıştırdı. Orada iki kardeş boğa gibi soluyarak bir süre daha boğuştular.

Sean kardeşinin ellerinden kurtulup kardeşinin çenesinin aynı yerine bir yumruk daha yerleştirdi. Devlin hissettiği acıdan memnun bir hâlde geriye doğru sendeledi. Öylece dikilirken kardeşi yumruğunu tam karnının ortasına gömünce Devlin nefesi kesilerek iki büklüm oldu.

"Sen de bana vursana, adi herif," diye bağırıyordu Sean.

Devlin artık dövüşmek istemiyordu. Bir ömre yayılan dayak faslı onun asıl tercihiydi. Doğruldu, çarpık bir biçimde gülümserken dudağının yarılmış olduğunu fark etti. "Onun ağlamaları hoşuna gidiyor mu?" diye mırıldadı. "Doruğa ulaştığında kimin adını bağırıyor, seninkini mi benimkini mi?"

Sean ona bir daha vurdu. Devlin'in başı arkaya savrularak duvara çarpınca acısı gözlerinden belli oluyordu. *Çok üzgünüm,*

Virginia, diye geçirdi içinden birdenbire ve kalbine bir acı saplandı. *Ama ben senin istediğin gibi bir adam olamam.*

Sean onu gömleğinden yakalamıştı. "Benim seni dövmemin Virginia'ya bir yararı olacak mı sanıyorsun? Tanrı cezanı versin, Devlin!"

Devlin kardeşine gülümsedi. "Bir yumruk daha!"

"Çok beklersin," diye dişlerini gıcırdattı Sean ve onu bırakıp uzaklaştı.

Devlin dudağını kontrol edince kanadığını gördü. Sean, Virginia'ya âşıktı, bu durum ne kadar da belliydi; ona eskisinden de çok âşıktı.

Birlikte oluyorlar mıydı?

Sean'in buzlu suya batırdığı bez parçasını almayarak konsolun üzerindeki aynaya doğru yürüdü. Gözü şişiyordu ama kapanmayabilirdi. Sonunda bezi alıp gözüne tuttu.

Onun da Sean'a âşık olmasını istediğini kendisine hatırlattı: onlar birbirlerine uygundu. Böylelikle sorunlar çözümlenmiş olacak, kendisi de hayatına özgürce devam edebilecekti.

Elbette bir şey vardı ki onu bir daha asla yapamayacaktı. Virginia'yla sevişemeyecekti. Ama zaten amaç buydu.

"Yönlendirilmekten hoşlanmıyorum," dedi Sean.

"Onunla yatıyor musun? Ben onaylıyorum," diye ekledi aceleyle.

Sean yüzünü buruşturdu. "Hayır."

Devlin'in içi sevinçle dolmuştu, ama bu durum canını sıkıyordu. "Onunla yatmalısın," dedi. Zonklayan çenesine dokundu. "Bir oğlan gibi vurmanı beklerdim."

"Artık oğlan çocuğu değilim. Niye bize haber vermeden geldin?" Sean, Virginia'yla yatma konusundan bahsetmek istemiyordu.

"Demek 'biz,' diyorsun ha?" dedi Devlin.

Sean yüzünü buruşturdu. "Ona çok değer veriyorum, Devlin, ancak hayır, ortada biz yok. Sen çekip gidince kahroldu. Gelecğine dair uyarıya benim değil, onun ihtiyacı vardı."

"Nedense buna inanmıyorum," dedi Devlin ona dikkatli dikkatli bakarak.

"İstediğine inanabilirsin," dedi Sean sertçe. "Ben onun arkadaşıyım."

"Ama ona arkadaşça bakmıyorsun."

"Sen de umursamıyor numarası yapıyorsun ama ben, hissettiğin şehveti seziyorum," diye cevap verdi Sean öfkeyle.

"Çok yanılıyorsun," dedi Devlin usulca, ancak ikisi de bunun yalan olduğunu biliyordu. "Seninle tartışmak istemiyorum. Sen benim kardeşimsin. Biz aynı taraftayız."

"O yaptığından sonra aynı tarafta değiliz. Virginia'yı bırak, Devlin, fidyeden vazgeç. Onu bırak ve Askeaton'dan ayrıl."

"Bunu yapamam. Onu yarın Wideacre'a götürüyorum."

Sean'in yüz hatları gerilmişti. "Onu bir daha incitirsen, seni öldürürüm."

Devlin kardeşine bakakaldı. Sean gerçekten böyle mi demek istemişti, Virginia'yı, ailesine sırt çevirecek kadar çok mu seviyordu?

Sean kıpkırmızı olmuştu.

Tatsız bir sessizlik meydana geldi.

"Öyle demek istemediğini umuyorum," dedi Devlin sonunda. "Fidyeden sonra buraya –sana– dönebilir."

"Ben de bunu kastetmiştim. Sana uçkuruna hâkim olmanı tavsiye ederim."

Devlin gülümsedi, ancak yüzünü buruşturuyormuş gibi gö-
ründü. Çok canı sıkkın bir hâlde odayı adımlamaya başladı. İste-
diği gibi olmuştu, kendine bunu hatırlatıp duruyordu. Virginia ile
Sean birbirine uygundu, ama bu türlü hatırlatmaları da çok boş
ve açıkça sahteydi. Onların bir araya gelmeleri fikrinden nefret
ediyordu. Ne kadar uğraşsa da bu düşünceye alışamıyordu. Ama
zaten nefret onun en iyi bildiği şey değil miydi?

Nihayet iç geçirip oturdu. Eğer Virginia, fidye alındıktan sonra
Sean'la beraber Askeaton'a dönmek isterse, sahte olsun olmasın,
onlara mutluluklar dileyecekti. "Biliyorsun, geçtiğimiz üç ay bo-
yunca gündüzleri İspanya kıyılarında devriye gezdim, geceleriyse
kalan son Fransız korsanlarını avladım. Bu süre boyunca dört
gemi ele geçirdik, dört gemi ve sekiz yüz mürettebat."

"Sadede gelecek misin?"

Devlin ona şöyle bir baktı. "Geleceğim. Bu bahsettiğim süre
boyunca Virginia'yı bir kez bile düşünmedim. Gözden uzak olan,
gönülden de uzak olur." Sean'a bunun için ne sıkı bir disiplin ge-
rektiğini söylemedi.

"Kendinle ne kadar iftihar etsen azdır, o hâlde."

Devlin kardeşinin soğuk gözlerine baktı. "Yaptığım şey için
üzgünüm. Pişmanlığım sonsuz."

"Bunu ona da söylesene!"

Devlin şaşırmıştı. "Bu neyi değiştirir ki?"

Sean bezgin bir şekilde güldü. "Neyi mi değiştirir? Kızın kal-
bini kırdın. Atlatmasına yardımcı olabilirsin."

"Sean, bu konuda senden farklı düşünüyorum. Ben onun kal-
bini kıramam ki. O benim tutsağım, sevgilim değil."

"Evet, farklı düşünüyoruz. O sana gönlünü kaptırmış," dedi
Sean.

Devlin bakakalmıştı, o kadar şaşırmıştı ki bir süre düşün-
celerini toparlayamadı.

"Ne kadar körsün," dedi Sean kısık sesle.

"Hayır," dedi şaşırmış olan Devlin. "Yanılıyorsun. Virginia me-
raklı, bağımsız ve tutkulu birisidir. Mesele bundan ibaret. Beni
sevdiğini sanıyorsa yanılıyor, onun hissettiği şehvet, başka bir
şey değil. Senin sevgi sandığı şey, benim onun ilk erkeği olmam-
dan kaynaklanıyordur."

"Bir kadın," dedi Sean yavaşça, "senin vücudundan daha faz-
lasını da isteyebilir."

"Evet, bir kadın benim ona verebileceğim servet, güç, mevki
ve güvenceyi de isteyebilir." Şimdi Devlin'in canı sıkılmıştı. Ayağa
kalkarak kanlı bezi kenara fırlattı. "Bunu hiç beklemezdim, hele
senden hiç!"

"Ne bekliyordun ki? O işi yapıp ardından çekip gitmeyi mi?
Sonra da onu bana devretmeyi mi? Virginia'nın duygularını hiç
hesaba kattın mı? O, Elizabeth değil! Elizabeth'e benzer hiçbir
yanı yok! Virginia kendini olmadığı gibi gösteremez, bir an için
bile olmadığı birisi gibi davranamaz o! Duygularını açıkça gös-
terir, yüreği ellerinde onun! *Ne bekliyordun?*"

"Ne yazık ki hiçbir şey düşünmüyor, hiçbir şey beklemiyor-
dum," dedi Devlin, birdenbire oturarak. Kalbi çılgınca atıyor, se-
rinkanlı tavrıyla âdeta alay ediyordu. Vücudu titriyordu. Asıl ger-
çeği kendine bile itiraf etmeye cesaret var mıydı? "Bütün kont-
rolümü kaybettim," dedi yavaşça. "Kontrolümü kaybetmeyece-
ğime yemin etmiştim. Ona hiçbir şekilde dokunmayacağıma ye-
min etmiştim. O gece irademi kaybettim. Daha önce hiç böyle

bir şey başıma gelmemişti. Kahretsin, masum bir genç kızı mahvettim!" Devlin artık ıstırabını bastıramıyordu. Kısa bir süre ellerıyle yüzünü kapadı.

Masum bir genç kızı istismar etmişti, Virginia Hughes'u yıkıma uğratmıştı. Gerald mezarında ters dönmüş olmalıydı ve annesi olanları öğrenirse kahrolurdu.

"Demek ki sen de insansın. Bana söylediklerini ona da söyle; üzgün olduğunu, pişman olduğunu ve onu çok güzel bulduğun için karşı koyamadığını söyle."

Devlin bir küfür savurdu. "Ben şair değilim, Sean."

"O zaman ona kendince nazik sözler söyle!"

"Söyledim." Artık amacından sapamazdı. Virginia'ya yaklaşmayacak ve geçmişteki o çirkin olayı kesinlikle bir daha kurcalamayacaktı.

"Bir daha söyle."

"Kesinlikle olmaz."

Sean yenilgiyi kabullenircesine iç geçirdi. Sonra yavaşça, "Belki de bu çeşit kontrolsüzlüğün ne anlama geldiği üzerine düşünmelisin."

Devlin ayağa kalktı. "Onun beni anormal derecede tahrik ettiği anlamına geliyor."

"Ne kadar doğru bir teori," diye mırıldandı Sean.

Ancak Devlin, güvertesini arşınlar gibi odanın içinde yürüyor, onu işitmiyordu. "Son ayları ona ait bütün düşünceleri kafamdan çıkarmaya çabalayarak geçirdim," dedi, âdeta kendi kendine. "Fransız kumandanları yenebiliyorsam, nefsimi de yenebilirim."

Sean hafifçe gülümsedi. "Belki de senin yenemediğin ufak tefek bir kadındır."

"Hiç de değil." Sonunda Devlin öfkelenmişti.

Virginia yemeğe inmemeyi çok düşündü ama bunun çocukça bir davranış olarak görüleceğine, küstüğünün düşünüleceğine karar verdi. Küsmemişti, kırılmış ve kızmıştı ama ne kadar kırıldığını ona göstermemeye kararlıydı. Dört elbisesini gözden geçirdi ve derin göğüs dekolteli ve kenarları siyah dantelli gül rengi, ipek elbisesini dolaptan çıkardı. Bu elbisesinin içinde çok alımlı göründüğünü biliyor ve adamın ona bakıp bakıp pişman olmasını umuyordu. Elbiseyi sıkıca kavrayıp aynaya döndü. Ne yapıyordu?

Keşke o hiç gelmeseydi!

O gelene kadar her şey yolundaydı, çünkü geçmişi unutmuş, hâlinden memnun, hatta mesuttu. Şimdiyse hastaydı, midesine bir yumruk yemiş gibi, doğru düzgün nefes alamıyordu ve o bir kez daha bütün düşüncelerine, her anına yerleşmiş, bir türlü gitmiyordu. Aynadaki solgun, hayalet gibi aksine bakarken, en azından tokadı hak ettiğini itiraf etti, diye düşündü. Hiç değilse, yaptığının yanlış olduğunu bilecek kadar ahlaklı. Ama istediği kadar samimi olsun, adamın özrünü asla kabul etmeyecekti.

Tek baştan çıkarıcı elbisesini giymeyecekti.

Ancak adamı tahrik etmeye çalışmıyordu, Virginia'nın bir daha o konulara girmeye hiç niyeti yoktu. O yine tanıdığı en ilginç ve sinir bozucu ve tabii en çekici adam olabilirdi ama Virginia aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı. *Seks aşk değildir.* Aynı aptallığı bir daha tekrarlamayacaktı. O sözler onu çok incitmişti.

Virginia'nın istediği şey, onun da aynı tutkunun etkisine girdiğini, ona değer verdiğini itiraf etmesiydi. Ama bu duygular bir daha öne çıkmayacaktı. Onu artık çekici bulmadığı aşikâr olma-

sına rağmen, hâlâ bu elbiseyle ona güzel görüneceğini düşünmesi, aynı aptallığını sürdürdüğünü gösteriyordu.

Virginia banyosunu hazırlatmak için zilin kordonunu çekti. Buz gibi bir korku onu pençesine almıştı. En karanlık düşünceleriyle yüzleşiyordu; gizli gizli umduğu, beklediği itirafları işitememişti çünkü o görmüş geçirmiş bir adamdı, kendisiyse yalnızca onun kullanıp bir yana attığı yüzlerce kadından birisiydi.

Virginia büyüdüğünü anlıyordu, çünkü tek damla gözyaşı dökmedi.

Devlin onu gördüğüne şaşırdıysa da hiç belli etmedi. Başıyla nazikçe selam verdi. Zümrüt yeşili desenli kanepede bacak bacak üstüne atmış hâlde oturuyordu. Bacaklarında açık bej, hatlarını belli eden bir pantolon vardı, giydiği çizmeleri çorap ve ayakkabıyla değiştirme zahmetine girmemişti. Kadife kumaştan, denizci mavisi uzun bir ceket, altına gümüş rengi sırmalı safir mavisi yelek giymişti, fildişi rengi gömleğinin kol ağızlarıyla yakasında zarif fırfırlar vardı ve göğüslüğü özensizce bağlanmıştı.

Virginia'ya bakmadı bile; derin düşüncelere dalmış görünerek şarabını yudumladı.

Ama Virginia ona bakıyordu. Devlin kavga etmişti. Sol gözü şişip morarmış, çenesinin aynı tarafı da benzer bir akıbete uğramıştı. Ne olmuştu böyle?

Tam geri dönecekken Sean ayağa kalkarak kapıya koştu ve onu içeri getirdi. Gülümsüyor, bir yandan da ona merakla bakıyordu.

"Ben iyiyim," dedi Virginia onun dile getirmediği sorusuna cevap vererek. Devlin'e bir kaçamak bakış daha attıktan sonra, kendine, şeytanla kavgaya tutuşmuş olsa bile umurumda değil, diye telkinde bulundu.

Sean yeniden gülümseyerek kadının elini sıktı. "Yarın seni kır evine götürecek. Eastleigh'e yakın. Seni onunla görüştürmek istiyor. Senin için de uygun mu, Virginia? Bunu yapabilir misin?"

Virginia başıyla onaylayarak bir yandan adama bakıyordu. O da sonunda onların tarafına şöyle bir göz gezdirdi. Yüzü hiçbir ifade yansıtmıyordu. Kadının aklından şöyle bir düşünce geçti: Virginia Hughes diye birisini tanımadığını, kendisinin başka birisi olduğunu iddia ederek Devlin'in işini kolaylıkla bozabilirdi. Eğer onu gerçekten üzmek, planını bozmak istiyorsa, serbest kalınca onun hakkında şikâyette bulunmalıydı. Devlin yıllarca hapis yatabilirdi, elbette kendisi bu olasılık için de bir plan yapmadıysa.

Elindeki bu imkânların hiçbiri onu memnun etmiyordu. Tek istediği eve gitmekti hâlâ bir evi varsa. Devlin'in aksine onun bir kalbi vardı ve bu kalp insansı özellikleri olan, nazik bir kalpti. O Devlin'i asla bilerek, intikam duygusuyla incitmezdi.

"Bu akşam çok hoşsun," dedi Sean. Sonra da ekledi: "Sen her zaman hoşsun, Virginia."

Sesinin tonu Virginia'yı düşüncelerinden uyandırmıştı, dönüp onun gözlerine baktı. "Bana aşırı kibar davranırsan, kontrolümü kaybedebilirim," dedi nazikçe.

Sean hafifçe gülümsedi. "Kaybetme!" Sonra da, "Virginia benimle dışarı gelir misin?" dedi. "Biraz konuşalım."

"Şimdi mi?" Saat yediydi ve her zaman tam bu saatte yemek yerlerdi.

"Lütfen."

Bir şeyler oluyordu. Virginia başını sallarken ona dikkatlice bakıyor, mevcut meseleyle ilgili, adamın yüzünden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Kapıya doğru yürüdüler. Devlin, "Bana aldırmayın," diye mırıldandı.

Virginia ona aldırış etmemeye karar vermişti ve adama doğru ters ters baktı.

Devlin kadehini Virginia'ya doğru kaldırdı, sonra da bir Dublin gazetesini açıp okumaya başladı.

Dışarıda güzel bir gece vardı, simsiyah gökyüzünde birkaç yıldız belirmişti. Sean, Virginia'yı iki kolundan tuttu. "Seni özleyeceğim," dedi sesi boğularak.

Virginia'nın gözleri büyüdü. "Ben de seni özleyeceğim," dedi.

Sean kadının gözlerine merakla bakıyordu. "Devlin konusunda canını sıkma. Ben senin koruyucun oldum, Virginia. Bir daha başına öyle bir şey gelmesinden korkmana gerek yok. Buna izin vermem ve..." Duraksadı.

Virginia çok duygulanmıştı. "Ve?.."

"O sana layık olduğun saygıyı göstermeye kararlı."

Virginia'nın o anda hissettiği ümitsizlik aynı anda hem çok şiddetli hem çok şaşırtıcı hem de çok güçlüydü. "Bunu söylediğinden şüpheliyim."

"Bunu söylemesine gerek yok. O da çok üzgün, Virginia..."

"Hayır! Eğer yaptığı şey, onu nasıl yaptığı, ardından nasıl çekip gittiği bu adamın biraz olsun umurundaysa, bunu bana kendisi söyleyebilir."

"Cesareti yok ki," dedi Sean kısık sesle.

Virginia şaşırmıştı. Devlin tanıdığı en cesur adamdı, Sean ne söylüyordu böyle?

Sean onun yanağına dokundu. "Virginia sana bir şey soracağım."

Son zamanlarda Sean onun en yakın arkadaşıydı ama Virginia birdenbire tedirgin olmuştu.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Sean.

Virginia öyle şaşırıp heyecanlandı ki bir an cevap veremedi. "Sean!" Onun elini tutup yüzünden çekti. "Ben o adamı sevmiyorum," dedi öfkeyle. "Belki, ilk başta, kısa bir süreliğine, onu sevdiğimi sandım. Onu tanımıyorum bile. Bana çok kötü davrandı. Kesinlikle öyle bir şey yok!" diye haykırdı.

Ama Devlin O'Neill'a ait birçok hayal, şimdi Virginia'nın beynine hücum ediyordu. Onu güçlü ve gururlu bir şekilde, denizlerin belası *Cüretkâr*'ın güvertesinde dikilirken görüyordu; onun sinirlenmesine gururlu bir şekilde bakışını, ona bu uçsuz bucaksız toprakların Askeaton olduğunu, bu toprakların ona ait olduğunu söyleyişini hatırlıyordu.

İşte Devlin, ışıl ışıl gözleri şehvetinin pusuyla kaplanmış, sert ve uyanmış vücuduyla onun üzerine kapanıyordu.

Virginia nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Devlin ona her zaman kötü davranmamıştı. Bu son birkaç saate kadar ona iyi davranmıştı ve hatırlamaya cesaret ederse, başarılı olması durumunda başına ne geleceğini bilmeden, Devlin'i baştan çıkaran kendisiydi.

"Sana inanmadığımı söylemem gerek," diye mırıldandı Sean, ona sarılarak.

Virginia şaşırmış bir hâlde, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni yalnızca bir arkadaş olarak görmek için çok çabaladım," dedi gözlerinin içine bakarak.

Virginia akşam karanlığının solmaktaki ışığında, Sean'ın açık gri gözlerinde bütün hissettiklerini görebiliyordu. Devlin'inkilerin aksine, Sean'ın gözleri keder, içtenlik ve arkadaşlıktan farklı bir yakınlıkla parlıyordu. *Sean ona âşıktı.*

Sean'ın elleri kadınınkileri şimdi daha sıkı tutuyordu. "Beni her zaman senin arkadaşın olacağım," dedi ümitsizce. "Ama onu ve aranızda geçenleri unutma ihtimalin var mı, bilmek istiyorum. Beni kendine arkadaştan daha yakın görmen için az da olsa bir ihtimal var mı, bunu bilmek istiyorum."

Virginia kendisini geri çekti. Ne diyeceğini bilmiyordu. O kadar duygulanmıştı ki onun o güçlü, yakışıklı, ağabeyininki gibi sert ve keskin hatlı, -koyu saçları ve kaş rengi dışında- Devlin'inkine çok benzeyen yüzünü avuçlarının içine aldı. Ama ikisinin yüzlerini hiç birbirine karıştırmıyordu; çünkü Sean'ın gözleri ruhunun aynasıyken, Devlin'inkiler öyle değildi. "Bilmiyorum," diye fısıldadı Virginia. "Çok şaşırdım..."

Sean'ın elleri, Virginia'nın arkasında toplayıp sırtından aşağı saldığı gür saçlarına doğru kaydı. "Ağabeyime yalan söyledim," dedi o da fısıltıyla. "Ben seni seviyorum, Virginia."

Sean'ın sözleri dehşetli biçimde etkileyiciydi. Virginia da onu seviyordu ama aynı şekilde değil, oysa Sean'ı bir erkeği sever gibi sevmemesi ne büyük aptallıktı. Çünkü onu çok iyi tanıyordu. O hileden anlamayan, öte yandan bir kadını derinden, sonsuza dek sevebilecek bir adamdı. "Sean, ben bunu yapamam." Ne ona ne de kendine bu durumun nedenini itiraf edebilirdi.

Sean başını salladı, artık konuşmuyordu. Virginia'ya kısa bir süre daha sarıldıktan sonra ellerini çekti. Virginia hemen o elleri yakalayıp sıkıca tuttu. "Beni şimdi bırakma! Şu anda sana her zamankinden çok ihtiyacım var!"

"Biliyorum." Gülümsedi. Bu tebessümde önce hüzün sonra ümitsizlik vardı. "Bana ihtiyacın olduğunda burada olacağım, Virginia; ancak sizinle Wideacre'a gelmiyorum. Bu hiç de iyi bir fikir değil. İkinizle bir arada olmamayı tercih ederim."

"Ama..."

"Hayır. İzin ver ben konuşayım. Bir süredir açıkça konuşmak istiyordum."

Virginia gerilmişti ama Sean'ı kırmak istemediği için başını salladı. Hem böyle bir itirafın ardından ne diyecekti ki?

"Devlin kötü birisi değildir. Ama babamızın cinayetini gördüğü gün, Devlin değişti. O gün gülmeyi bıraktı, o gün kahkahası sustu. O günden sonra aklını intikamla bozdu."

Virginia yutkunup başını salladı. Devlin için üzülmemek mümkün değildi, ancak o anda üzülmemek için kendisini zorladı.

"Virginia, bunu sana Devlin'i sevdiğim için anlatıyorum. Annemle üvey babam gibi ben de onun için endişe ediyorum. Hayatını bu intikama adadı. Denizcilik mesleği mi? Donanma onun umurunda değil, Virginia. Aynı şekilde Büyük Britanya da."

Virginia tanık olduğu gizli toplantıyı düşündü. "Ama neden?"

Devlin gibi bir adam donanmada servet ve güç elde edebilir; senin de görmüş olduğun gibi, Devlin'in yaptığı da bu. Lord Eastleigh'i mahvetmek için gereken güç ve serveti elde etmek amacıyla donanmayı kullandı."

Virginia ürperdi.

"On üç yaşında ilk seferine çıktı. İntikam planını o gün uygulamaya koydu, Virginia."

"Ah, Tanrım." Virginia onun saplantısının derecesini şimdi anlamaya başlamıştı.

"Benim için, annem ve üvey babam için ya da üvey kardeşlerimiz için gözünü kırpmadan canını feda eder. Gemisi ve adamlarını korumak için canını verir. İrlanda için de öyle. Ancak burada söz konusu olan şey, onun korku bilmez cesareti değil."

"Hayır, değil," diye fısıldadı Virginia. Şu anda böyle yoğun bir etkilenme içine girmenin kendisi için ne denli tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen büyülenmiş gibiydi. Peki Sean nereye varmak istiyordu?

"O güçlü, zengin ve korkusuz, büyük bir gemi kaptanı olarak ün salmış, hem korku saçıyor hem de hayranlık uyandırıyor. Ama o merhametsiz birisidir. Onun merhameti, babamızla birlikte öldü."

"Çok üzüldüm," derken buldu kendini Virginia.

"Üzülme. O acımasız bir canavar da değildir, bunu sen de biliyorsun. Virginia, artık sana ağabeyim için ümit olduğunu söyleyebilirim."

"Ümit mi?" diyerek tekrarladı Virginia.

Sean kadının omuzlarını kavradı. "Benim tanıdığım Devlin asla masum bir genç kadını çekici bulmazdı. Biz, koruyacağımıza yemin ettiğimiz bir üvey kız kardeşle beraber büyüdük! Dahası, babamızın öldüğü gün, küçük kız kardeşimiz de İngilizlerin çıkardığı yangında can verdi. Ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Ama Devlin hepsini hatırlıyor. O masum bir kadını asla kullanmaz. Açık konuşmak gerekirse, kadına ihtiyacı olduğunda Fiona gibi birisiyle birlikte olur."

"Bana ne söylemek istiyorsun?" diye fısıldadı, titreyerek. Korkuyor ama bir yandan da ümitleniyordu.

"Bence sen onun uzun zaman önce kaybettiği bir parçasına ulaştın ve sanırım –hayır, umarım– onun o yanına bir daha erişebilir ve Devlin'i yeniden gün ışığına çıkarabilirsin."

"Ne?"

"O üzgün," dedi Sean. "Bana söyledi ve ben onu çok iyi tanıyorum, bu gerçek. Ancak daha bitmedi."

Virginia yalnızca bakakaldı.

"Devlin kayıtsız birisi değildir. Aldırmazlığı numaradan, çok iyi rol yapıyor. Eğer ondan nefret etmiyorsan, onu affedebilirsen, belki ona ruhunu bulmasında yardım edecek kişi sen olursun."

"Sen... sen deli misin?"

Sean gülümseyip onu bıraktı. "Ben üzgünüm."

Virginia hızlı hareket ederek, hemen Sean'a sıkıca sarıldı.

Kadının kollarındayken Sean, "Ağabeyimin iyi bir kadının sevgisine ihtiyacı var," diye fısıldadı. "Eğer beni sevemiyorsan, o zaman belki ona bir şans daha verebilirsin."

Virginia titremeye başlamıştı. "Benden istediğin nedir?" diye fısıldadı.

"Senden ağabeyimi kurtarmanı istiyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Askeaton'dan ayrılırlarken Virginia arabanın penceresinden dışarı bakıyordu. Sean avluda durmuş el sallıyordu, araba yol aldıkça evle birlikte giderek küçüldü ve sonunda küçük bir karaltı hâline geldi. Virginia'nın boğazında kocaman bir düğüm vardı, oradan ayrılmak ona tahmin ettiğinden zor geliyordu. Daha şimdiden özlediği Sean mıydı, yoksa Askeaton'da bulduğu güven duygusu, rahatlık ve dostluk muydu?

Ya da onu bekleyen gelecekten mi korkuyordu?

Senden kardeşimi kurtarmanı bekliyorum.

Virginia derin bir nefes aldı ve soğuk, nemli hava kadının ciğerlerini ve göğsünü yaktı. Yolun aralarından kıvrılarak geçtiği biçilmiş tarlalarla ormanlardan başka bir şey göremiyordu. İçi müthiş bir panikle doldu. *Kimseyi kurtarmak istemiyorum. Hele onu hiç!* diye isyan etti.

Virginia adama acele bir bakış fırlattı. Arka koltukta onun yanına oturmuştu, arabanın içine zor sığıyor, Virginia onun yanında küçücük kalıyordu. Aralarında birkaç santim mesafe olsa da araba ikisi için fazla küçüktü.

Bence sen onun uzun zaman önce kaybettiği bir parçasına ulaştın.

Virginia yüzünü buruşturdu, küçük bir çocuk gibi kulaklarını tıkamak istiyordu, ancak bu, zihninde yankılanan Sean'ın sesini susturamazdı.

Devlin kayıtsız birisi değildir. Aldırmazlığı numaradan, çok iyi rol yapıyor. Virginia sessizce inledi. Sean niçin onu ağabeyiyle arkadaş olmaya, onu uyandırmaya, iyileştirmeye zorluyordu? Niçin? Böyle büyük bir sorumluluğu niye başkasına, daha güçlü, daha tecrübeli, daha kadınsı birine yüklemiyordu. Virginia Devlin'in kurtarıcısı olmak istemiyordu. Dün gece Sean aklını kaçırmış olmalıydı ki onun bu adamın insanlığını geri kazanmasına yardım edebileceğini düşünmüştü.

Ağabeyimin iyi bir kadının sevgisine ihtiyacı var...

Şimdi de yüksek sesle inliyordu ki, farkına varıp bastırmaya çalıştı ama biraz geç kalmıştı.

Devlin'in ona doğru baktığını hissetti.

Bakışı soğuk, sakin ve son derece kayıtsızdı.

Virginia elleri kucağında kenetli hâlde, ona bir kez daha gözünün ucuyla baktı.

"Hasta mısın?" diye sordu Devlin.

"Başım... başım çok ağrıyor."

Gözleri buluştu ama sadece bir an için, çünkü Devlin onun mazeretini kabul edip ilgisizce, pencereden geçip giden manzaraya baktı. Şiddetli bir yağmur başlamıştı.

Virginia onun sert çenesinin kıyısına, düz burnuna, elmacık kemiğine baktı. Yüreği sıkıştı, içinde zaten var olan gerilim daha da arttı. Mantığa aykırı bir şekilde bu adam onu güçlü bir biçimde çekiyordu. Sanki o çekim gücü yüksek bir mıknatıs, kendisiyse küçük bir iğneydi. Onun yaydığı çekimi hissediyordu. Sanki okyanus gibi, adamın bedeninden dalgalar yayılıyor, ona çarpıyor ve onu denize doğru çekmeye çalışıyordu.

Boşuna, diye düşündü. Sean birçok açıdan yanılıyordu. Devlin kayıtsız birisiydi ve onu umursamıyordu, bu tavrı, rol olamazdı. Virginia kendini Devlin'e ruhunu yeniden kazandıracak kişi olarak göremiyordu.

Ama herkes ikinci bir şansı hak eder. Kaybedecek ne var, hayatım?

Virginia hafifçe sıçradı, çünkü konuşan kişi gülümseyen, seven annesiydi.

"Gemi doktorumuz yok, ama çok ağrın varsa, afyon tentürünün yerini biliyorum."

Virginia dönüp ona baktı, gözlerini kocaman açtığının farkındaydı, buna karşılık Devlin de gözlerini kısmıştı. Devlin üniformasını giymişti bu da onu daha heybetli ve daha baştan çıkarıcı gösteriyordu. "Afyon tentürüne gerek yok," diye fısıldadı Virginia.

Annesi, Virginia'nın tanıdığı en müşfik insandı. Elissa Craycroft Hughes, ihtiyacı olan kimseyi geri çevirmez, elinden gelen yardımı esirgemezdi. En büyük uğraşı çocuklardı ve ayda bir pazar günü ta Richmond'a kadar gider, babası yetimhanede tadilat yaparken, Virginia ile annesi çocuklara kurabiye ve ev yapımı oyuncaklar dağıtırlardı. Yine on beş günde bir pazar günleri Norfolk'taki kiliseye giderlerdi. Ayinden sonra insanların arasına karışırlardı, Elissa en yoksullarına bir ihtiyaçları olup olmadığını sorardı. O bölgenin halkı gururlu insanlardan oluşuyordu, sıkıntı ve eksiklerini nadiren dile getirirler, bazen hastalıklarını anlatırlardı. Ancak Elissa halkın eksiklerini daima onlar söylemeden anlar ve yara lapasına mı yoksa yıkanıp yamanmış bir gömleğe mi ihtiyaç olduğunu derhâl görüverirdi. Sonra siyahilerin ki-

lisesine de uğrarlardı, Virginia daima onların neşeli ilahilerinin sonuna yetişmeyi isterdi. Elissa, orada kendisi de bir köleymiş çesine sıcak bir biçimde karşılanırdı. Asla eli boş gitmezdi. Bü yükanne Jojo'nun bir çift ayakkabıya mı ihtiyacı var ya da Koca Ben'in oğlu yine ateşlenmiş mi, daima haberdar olurdu. Sonra Yaban Gülü'ne yolu düşen hiçbir yolcu geri çevrilmezdi.

"Ne oldu, Virginia?" diye sordu Devlin nihayet. "Sonunda amcana kavuşucağın için heyecanlandın mı?"

"Hayır. Annemi düşünüyordum," dedi sessizce, hatıraların etkisinden henüz tam olarak çıkamamıştı ve adama gülümsedi.

Devlin derhâl gözlerini ondan kaçırdı.

Virginia kederli bir hâlde düşünüyordu, annesi hayatta olsaydı Sean'ın fikrini paylaşırdı. İç geçirdi ve ardından Devlin'e dönüp dosdoğru baktı. Kalbi sıkışır gibi oldu. "Dün akşam yemekte seni aradık," diye mırıldandı, çünkü Devlin çalışma odasında kalmış, işe güce dalmıştı.

Devlin oturduğu yerde kımıldanıp başını çevirerek soğuk bakışlarını kadına dikti. "Hiç sanmam."

Eskiden olsa böyle soğuk bir cevap onu incitirdi. Ama artık onu bir parça anlıyordu. Küçük bir çocukken babasının öldürülmesi onun gençliğinden çok daha fazla şeyi alıp götürmüştü ve Virginia'nın onunla tanıştığından beri gördükleri hep bunun neticesiydi. Bu adam derinden yaralıydı. Sean haklıydı. Devlin kötü bir insan değildi. Virginia onda zalimlik, sadistlik ya da kötülüğe rastlamamıştı. Onda gördüğü şey, hem başkalarına hem kendine uyguladığı çok katı bir disiplindi. Göremediği şey ise, mutluluktu. Onunla geçirdiği onca zaman boyunca, adamda en ufak bir mutluluk belirtisi görmemişti.

Virginia'nın aklı karmakarışıktı, hangi yolu izleyeceğini bilmiyordu. Ona karşı sevgi duymak istediğinden de emin değildi, ancak kendisi istese de istemese de böyle bir sevgi duyduğu bir gerçekti.

"Biliyorsun, Virginia, kendimi inceleme altındaki bir böcek gibi hissediyorum."

"Kusura bakma." Hafifçe gülümsedi. "Hasta mıydın?"

Devlin sinirli sinirli iç geçirdi ve "Migrenim tuttu," diyerek yeniden pencereden dışarı bakmaya koyuldu.

Virginia gülmeye başladı.

Devlin ona kızgın kızgın baktı.

Virginia gülmesine engel olup gözlerini kocaman açarak, "Erkeklerin migreni tutmaz, Kaptan," dedi.

Devlin ise ona soğuk soğuk bakmaya devam etti.

Bu sabah her zamankinden daha sıkıntılı bir ruh hâlindeydi. Virginia buna aldırmamaya karar verdi. "Öyle olsa bile," diye devam etti, "sen öyle bir baş ağrısını çekecek bir adam değilsin."

"Söyler misin," dedi Devlin o suratsız bir şekilde, "niye bu konuşmayı yapıyoruz?"

Virginia kalbi göğsünde hızlı hızlı çarparak, iyice ona doğru döndü. Sanki arabada, en ufak bir kışkırtmada kafasını koparabilecek tehlikeli bir aslanla beraberdi. "Eh, Limerick'e en az bir saatlik yolumuz var ve küçücük bir arabanın içinde kapalı kaldık, ben de sana karşı kibarlık gösteriyorum."

"Gerek yok."

"Sen de dün gece kardeşinle bana yemekte eşlik etmedin," diye ekledi.

"Son yemeğinizi baş başa yemenizi istedim," dedi alay ederek.

Virginia gözlerini kırpıştırarak adama bakıyordu. "Ciddi misin?"

"Kardeşim sana âşık, Virginia," diye haykırdı. "Dün geceki o tatlı sahneden sonra artık bunu sen de biliyor olmalısın."

Virginia keskin bi nefes aldı. *"Ne?"*

Devlin ona gülümsedi ama tebessümü keyifsizdi, Virginia onun sinirli olduğunu anladı.

Yemekten önce terasta Sean'la konuşmalarından mı söz ediyordu? Gizlice ikisinin konuşmalarını mı dinlemişti? "Ne sahnesi?"

Devlin sert bir kahkaha attı. "Ah, lütfen, kardeşimi kollarına aldığın sahneyi söylüyorum, yoksa o mu seni kollarına alıyordu?"

"Bizi mi gözetliyordun?" diye haykırdı Virginia. Dehşet içinde yerinden doğrulmuştu, sonra yanaklarının kızardığını hissetti.

"Kimseyi gözetlemiyordum, Virginia," dedi adam sertçe. "Biraz hava almak istedim, ama siz o kadar dalmıştınız ki rahatsız etmek istemedim. Tam âşıklara göre bir geceydi."

Virginia'nın ağzı açık kalmıştı. "Neler duydun?"

"Hiçbir şey duymadım," dedi sertçe. "Onun öpücükleri hoşuna gitti mi, Virginia?" diye sordu birdenbire.

Virginia şoktaydı. Kimbilir o sahne Devlin'e nasıl görünmüştü, uzun uzun sarılan âşıklar gibi. "Dün gece olanlar Sean ile benim aramdaydı," dedi hâlâ şaşkın hâlde, "ve seni ilgilendirmez."

"Ama ben sizin birlikteliğinizi onaylıyorum," dedi Devlin. "Bunu her zaman, samimiyetle destekledim."

Virginia bu kırıcı sözler karşısında kaskatı oldu. Sonra Devlin'in, Sean'ın ona âşık olduğunu söylediğini hatırladı. Haklıydı da. Ona dikkatli dikkatli baktı. Kıskanmıyordu değil mi? Bu düşünce aklından geçtiği an Virginia gülmek istedi. Kıskançlık bir insanı sevmekten ya da o kişiye ilgi duymaktan ileri gelirdi, ancak bu

adam iki açıdan da onunla ilgilenmemekteydi. Sean aksini söylüyor olsa da. "Sean benim arkadaşım, çok sevdiğim bir arkadaşım, en sevdiğim arkadaşım hatta."

Devlin alaycı alaycı güldü. O denli gergindi ki yüz derisi, altındaki kas, lif ve kemiklerinden kurtulup fırlayacak gibi duruyordu. "Ama haklısın. Maalesef, bana karşı duyguları yoğunlaşmış, ancak o duyguların bende karşılığı yok."

"Neden yok?"

"Neden mi?" Virginia o kadar sinirlenmişti ki yumruklarını sıkıyordu. Devlin onun yumruklarına sonra yeniden gözlerine baktı. "Ben fahişe değilim. Yoksa bekâretimi sana verdiğimi unuttun mu, Devlin?"

Devlin şöyle bir geriledi, göz göze geldiler ve Virginia adamın, duygularını kendisinden daha iyi idare ettiğini anladı.

"Nasıl unuturum?" diye sordu Devlin. "Bunu sürekli hatırlatıp duruyorsun."

Virginia adama tokat atmamak için kendini zor tutuyordu. "O gece sen, benim Sean'a âşık olma ihtimalimi yok ettin."

"Neden?"

"Neden mi?" Virginia hayretler içindeydi.

"Evet, neden diye soruyorum. Geçmiş geçmişte kalmalı, Virginia ve kısa bir süre sonra istediğin yere gitmekte serbest olacaksın. Askeaton'dan ve Sean'dan ayrılırken çok üzgündün."

Virginia hâlâ inanamıyordu, çok incinmiş ve öfkelenmişti, susuyordu. *O sana karşı kayıtsız değil. Yalnızca rol yapıyor.*

Sean'a inanamıyordu, ancak ona inanmayı nasıl da isterdi. Ama Devlin umursasaydı, böyle yapar mıydı? Onu neden karde-

şine yönlendiriyordu? Usulca adama dönerek, "Askeaton büyülü bir yer, Devlin," dedi. "Orada beş ay kaldım, orası evim gibi oldu."

Devlin'in gri gözlerindeki anlamı okumak mümkün değildi. Dudakları sahte bir gülücükle kıvrıldı. "Ah, çok güzel. Çünkü fidyeyi ödendikten sonra, eğer istersen oraya güle oynaya dönebilirsin."

"Suçluluk mu duyuyorsun?" diye sordu. "Suçluluk duyduğundan mı bunları söylüyorsun? Kendi hatanı kardeşinin düzeltmesini mi istiyorsun?"

"Yeter," dedi adam sertçe.

"Doğru değil mi?" diye haykırdı Virginia, hayretle. "Suçluluktan! Demek senin de bir kalbin varmış! Üzgün olduğunu söyledin –Sean da senin üzgün olduğunu söylüyor– hatta kendin, bana o tokadı hak ettiğini söyledin. Yani acımasızca davrandığını biliyorsun. Ama asla evlenme teklif etmezsin, zaten senden teklif beklediğim yok!" diye ekledi çabucak. "Ama Sean evlenme teklif ederse bu senin de işine gelir! O günü aklından çıkarabilirsin, annenin bile tanıyamayacağı bir adam hâline geldiğin, annenin..."

Devlin kadını her iki omzundan tuttu. "Yeter."

Virginia gerilmişti, Devlin'in iri ellerinin kavrayışıyla beraber kalbi küt küt atmaya başladı ve bir an Devlin'in ona doğru uzanarak, onu çekip öpmesini bekledi. Aynı anda mantığı ona aksini yapmasını söyledi ve kadın kendini geri çekti. Aynı zamanda Devlin de bir an onun dudaklarına bakıp ardından kadının omuzlarını bıraktı.

"Bir daha Leydi de Warenne konusunu açma," diye uyardı.

Virginia duraksadı. "Onunla tanıştım."

Devlin'in rengi atmıştı.

İşte bu gerçekten ilginçti! "O çok nazik bir kadın. Onu çok sevdim." Virginia muzipleşmişti.

"Sean'ı öldüreceğim," dedi Devlin.

Virginia adamın kolunu tuttu, ama o çok yakın, çok erkeksiydi ve derhâl Virginia elini geri çekti. "Sean'ın bir suçu yok! Nişanlandığımızı duyup gelmişler."

"Nişanımızı mı?" dedi hayretle.

Virginia ona dik dik baktı, sonra da gülümsememek için kendini tutması gerekti. Onun dengesini bozmuştu ve bu ona çok iyi gelmişti. Bu yüzden, cevap vermedi; daha da muzip bir tavırla bekledi.

"Biz nişanlı değiliz," dedi Devlin sesini alçaltarak.

Virginia çok keyiflenmişti. Gülümseyerek omuzlarını silkti, bu yanlış anlamayı düzeltmek istemiyordu.

"Ah bu insanlar," dedi Devlin. "Bütün köye, kasabaya senin nişanlım olduğunu yaymışlar."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı kadın.

"Ne diye kedi gibi sırıtıyorsun sen?" diye tersledi onu. "O hikâyeyi senin o zarif boynunu kurtarmak için uydurduğumu ikimiz de çok iyi biliyoruz."

Demek boynunu beğeniyordu. "Boynum zarif mi?"

"Hâlâ öyle mi sanıyorlar? Annem ve Adare?"

Virginia iç geçirdi. "Hayır, Devlin, öyle sanmıyorlar."

Arabanın içinde sessizlik ve gerginlik hâkimdi. Virginia ona baktı. Devlin'in gümüşi gözleri sert ve sabit bakıyordu. Virginia titredi. "Sean çok dikkatli konuştu." Sonra pes etti. "Ne bekliyordun? Kanlı düşmanının yeğenini kaçıracaksın, bunu birkaç kilometre uzakta yaşayan ailen öğrenmeyecek mi?"

Devlin küfretti.

"Bu olanların hepsi senin kendi eserin," diye hatırlattı ona tatlılıkla.

Devlin ona karanlık bir bakış attı. "Eastleigh'e bir an önce varmamız ve senin bir an önce gitmen en iyisi olacak."

Adamın sözleri Virginia'yı gerçekten incitiyor ve cesaretini kırıyordu. "Haklısın," dedi. "Fidyem ödendiğinde Yaban Gülü'ne döneceğim. Sabırsızlanıyorum." Ancak işin aslı, son birkaç aydır evini fazla düşünmemişti. Bir zamanlar can kurtarıcı olan hatıraları şimdi belirsiz ve ondan uzaktı, onların yerini Askeaton'da Devlin'le ve daha sonra Sean'la paylaştığı günlük tecrübeleri almıştı. "Hâlâ yerli yerinde duruyorsa," diye ekledi ümitsizce.

Denize vardıklarında ana yelkenleri açılan *Cüretkâr* yola çıktı. Yağmur ve dalgalarla boğuşarak, rüzgâra karşı, güney yönünde ilerliyordu. Virginia, Devlin'in kamarasına dönmekten memnun değildi. Her yerde adamın güçlü, ağır ve insanı ezen varlığı hissediliyordu. Sonunda yemek masasına oturdu, düşünmekten ve şüphe etmekten yorulmuştu. Bir yanı o yabani hayvanı uysallaştırıp iyileştirmeyi çok istiyordu, ancak kendine güveni yoktu. Devlin'in de kardeşiyle evlenmesi yönündeki ısrarı güvenini iyiden iyiye sarsıyordu. Adamın suçluluk hissiyle böyle davrandığını tahmin ediyordu, ancak Devlin o kadar kibirli, o kadar anlaşılmazdı ki Virginia bir türlü emin olamıyor, toyluk hissinden kurtulamıyordu. Sean'la o konuşmayı yaptığına pişman oluyordu.

Akşam yağmur durunca gökyüzü açılmış, deniz sakin ve tatlı bir hâl almıştı. Virginia akşam yemeğini tek başına yedi. Devlin'in ondan uzak durmasına şaşırmıyordu. Virginia yemekten sonra üzerine bir pelerin geçirip kamaradan çıktı.

Devlin dümen bölümündeydi, ancak dümeni idare etmiyordu. Virginia'nın tanıdığı bir denizcinin yanında bacaklarını yanlara açmış dikiliyordu. Yüzü pruvaya ve ötede parlayan yıldızlara dönüktü. Virginia önce duraksadı, sonra kalbi hızla çarparak kıç güvertesine doğru gitti. O güverteye çıkarken Devlin döndü.

Virginia kovulmayı bekleyerek son adımını attı, ancak Devlin, sadece başını yana eğip, gümüşi gözleri alacakaranlıkta ışıldayarak Virginia'nın gözlerine baktı. Virginia adamın yanına gitti. "Denize açılmak için güzel bir gece," dedi içtenlikle. Arkalarında ay, doğudan yükselerek muhteşem bir görüntü oluşturuyordu.

Devlin sanki irkilmişti, ancak Virginia bundan emin olamadı. Ancak Devlin yükselen aya bakıp başını salladı. "Evet, öyle. Bir iki saat orta şiddette bir rüzgâr olacak, onu kaçırmamalıyız. Saatte en az on dört mil hızla eser."

Devlin ileri bakarken Virginia onu inceliyordu. Devlin donanma üniformasını bir süre önce çıkarmış, bol bir gömlekle pantolon ve çizme giymişti. *Virginia onun güçlü kollarında olmak için neler vermezdi!*

Virginia suçluluk hissiyle irkildi, inatçı, davetsiz düşüncelerine canı sıkıldı. Orası olmak istediği son yerdi! Bu konuda dersini almıştı. "Yemeğe gelmedin," dedi yavaşça.

"Güvertede yedim." Konuşurken kadına bakmıyordu.

Virginia gecenin, yıldızların, rüzgârın, denizin, hatta adamın özel olmayan arkadaşlığının tadını çıkarmaya karar verdi. Gece gündüz denizlerde dünyayı dolaşmak kötü bir hayat değildi. "Ne büyük özgürlük," diye fısıldadı.

Adam cevap vermedi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Virginia birdenbire bir şeyi idrak ederek ona doğru döndü. "Çocukluk anılarını bu şekilde mi geride bırakmaya çalışıyor-

sun?" Adamın yaptığı bu muydu? Savaş zamanında bir donanma kaptanı maskesiyle geçmişinden mi kaçıyordu? "Doğru ya!" dedi.

Devlin şaşkınlıktan konuşamadı.

"Yani bu tür bir hayatta aile yok, sorumluluk yok. İsteseydi hayatının sonuna kadar dünyayı dolaşabilirsin."

Devlin ona bakmadan ikinci kaptana, "Red, dümene ben geçeyim," dedi.

Red, "Olur, Kaptan," deyip kenara çekildi.

Virginia, Devlin'in iri ellerinin dümeni sıkıca kavrayışına baktı ve soluğu kesildi. Kanı gitmemesi gerek yerlerine hücum etmişti. Gözlerini kaçırıp derin bir nefes aldı, birdenbire onu sıkıştıran arzuyla başı dönmüştü. *Adamın elleri onu da aynen böyle kavramıştı.*

"Bence sen aşağı in," dedi Devlin, yine kadına bakmadan, sanki bu durumu anlamıştı.

"Bu bir emir mi?" diye sordu. Ancak sezgisinin doğru olduğunu biliyordu.

Devlin nihayet başını çevirdi ve gözleri buluştu. Bir an duraksadı. "Hayır."

"Hayır mı?"

Çenesi belirgin bir şekilde kasılmıştı. "Geceler uzun."

Virginia gülümsemeye başlamıştı. "Yanında değilmişim gibi davran."

"Eğer sessiz olursan."

Virginia'nın tebessümü bütün yüzünü kaplıyordu, bu adam onu ne kadar kolay eğlendirebiliyordu! "Arkadaşlığım hoşuna gidiyor," diye takıldı.

Virginia adamın gülümsememek için kendini kastığını düşünüyordu. "Öyle demedim. Ama sessiz olursan, aldırmam." Sessiz sözcüğünü vurgulamıştı.

"Söz veriyorum." Sırıtarak parmaklığa yaslanıp yıldızlara baktı. Saç tutamları yüzünü kamçılıyordu; pelerininin önünü açtı. "Erkek olsaydım ben de denizci olabilirdim," diyerek düşüncelere daldı.

"Hayır, olamazdın."

Virginia dönüp arkasını parmaklığa dayadı. "Benimle tartışıyor musun?" dedi şaka yoluyla. Bu hafif sohbetten büyük bir keyif alıyor, konuşmanın devamının da aynı hafiflikte devam etmesi için dua ediyordu.

"Sen toprağı seviyorsun," dedi Devlin. "İnsan senin deniz gibi, gelgitlerle dolu, havai bir kadın olduğunu sanabilir ama aslında sen kara, derin toprak gibi sağlam ve sabitsin."

Virginia şaşırmıştı. "Çok yanılıyorsun, Devlin. Toprağa benzeyen ben değilim sensin."

Bu sefer Devlin şaşırmıştı.

"Hep denizci mi olmak istedin?" diye sordu, aralarındaki gerginliğin derinliğinin farkına vararak. Kısa da olsa ettikleri hafif sohbet bu gerginliği gidememişti.

"Hayır."

Virginia başını yana yatırdı. "Hayır mı? Biraz daha ayrıntıya girer misin?"

Devlin gemiyi çevirirken dümeni âdeta okşuyordu.

"Devlin? Hiç düşündün mü, sözsüz bir savaş vermektense konuşmak daha kolay."

Devlin iç geçirdi. "Askeaton yüzyıllar boyunca ailemin yurdu oldu. Ben de Sean'ın yaptığını yapacaktım."

Virginia kıpırdanmadan duruyordu. Birden elinin adamın bileğine dokunduğunu fark etti. İçi arzuyla dolmasına rağmen buna aldırmadı. "Ve sonra baban ölünce her şey değişti."

"Kardeşimin çenesi ne kadar düşükmüş. Başka ne söyledi?"

"Babanın katilinden, yani amcamdan intikamını almak için donanmayı zengin olma aracı olarak kullandığını söyledi."

Devlin dosdoğru kadına baktı. "Doğru söylemiş."

Virginia onun bakışına karşılık verdi. "Heyecan ve korkudan bayılacağımı sanıyorsan, beni hiç tanımıyorsun."

Karanlıkta Devlin gülümsüyor gibi görünüyordu. "Senin bayılacağını aklımdan bile geçirmem, Virginia," diye mırıldandı.

Virginia şöyle bir durdu. Sesindeki baştan çıkarıcı tonu yanlış anlamış olamazdı. Kadın titredi. Bir daha asla onunla yatağa girmemeliydi. O Virginia'yı gerçekten de kardeşine vermeyi düşünüyordu ve yaşayacakları birkaç saniyelik zevk bu gerçeği değiştirmezdi.

Devlin boğazını temizledi. "Özgürlüğüne kavuşunca ne yapacaksın, Virginia?" diye sordu, sorusuyla kadını şaşırtarak.

Virginia adamın amacını anlıyordu: Devlin konuyu değiştirerek onu etkisine alan çekimden kurtarmaya çalışıyordu. Virginia onun ilgiyle bakan gözleriyle buluştu, dudaklarını ıslattı. "Eve gideceğim, tabii."

Devlin kadına doğru dönerek gözlerini üzerine dikti. Virginia da ona bakarken dile getirmediği arzusunu, onu Sean'la evlendirme arzusunu çok iyi anlıyordu. Kısık sesle ve ağır ağır, "Askeaton'a dönmeyeceğim," dedi. "Orayı çok sevdim, hatta evim olarak gördüm ama Yaban Gülü'ne döneceğim."

Devlin ileri doğru, fırkateynin pruvasının önünde hafifçe köpüren dalgalara baktı. "Peki ya Yaban Gülü satıldıysa?" diye sordu uzun bir sessizliğin ardından.

Bu ciddi ve samimi bir konuşmaydı. Virginia duraksadı. "Orası satılamaz. Satılamaz, Devlin. Orası benim bütün hayatım. Orası annemle babama aitti. Orası bana ait. Bana miras kaldı," diye ekledi kesinlikle.

"Satılmış olma ihtimalini de göz önünde bulundurmalısın," dedi Devlin ona bir bakış atarak. "Londra'da soruşturdum. Geçen ay hâlâ satıştaydı."

Virginia heyecan içinde gülümsedi. "Ah, neyse ki!"

"Dönecek evin olmazsa İngiltere'de amcanla kalman gerekebilir."

"Hayır!" Devlin'in sert profiline bakıyordu. "Asla," dedi öfkeyle. Duraksadı, sonra, "Yine de evime dönerim," dedi.

"Nasıl yaşayacaksın?"

Virginia gerilmişti. "Bilmem." Başını kaldırdı, Devlin dikkatli dikkatli ona bakıyordu. "İrlanda'ya geleli beş ay oldu, Devlin. *Amerikalı*'ya binen şımarık, inatçı, aklı boş hayallerle dolu bir çocuktu. O çocuk birçok tecrübeler geçirmiş, olgun bir kadın olarak dönecek. Yaban Gülü satıldıysa da eve döneceğim ve bir geçim yolu bulacağım."

Devlin bir an sessiz kaldıktan sonra sakin bir sesle konuştu. "Sen hâlâ çocuksun, Virginia, tecrüben falan da yok. Öğretmen ya da dadı olamazsın," dedi, "hele terzi olduğunu düşünemiyorum. Bence senin için en uygun seçenek evlenmek."

Virginia derin bir nefes aldı. "Sean'la mı?"

"Sean'la ya da bir Amerikalıyla."

"Bir gün evlenirsem, bu sevdiğim kişiyle olur."

Devlin sabırsızca homurdandı. "Dediğim gibi, sen hâlâ çocuksun, bu konuda da çok toysun."

Virginia sinirlenmişti. "Elbette ki senin maddeci ve dünyevi bakış açından ben sana çocuk gibi görünüyorum. Ama beni yatağına alırken bir çocuk olarak görmedin."

Devlin dümeni tutan ellerini sıkıyordu.

Birdenbire Virginia'nın siniri geçmiş, tereddütte kalmıştı. Güzel bir akşam geçiriyorlardı. Tek şikâyeti, bu adama karşı hâlâ müthiş bir çekim duymasıydı. Onunla tartışmak, kavga etmek istemiyordu. Aynı hafif, içten ve hoş sohbeti sürdürmek istiyordu. Onunla arkadaş olmak istiyordu.

Devlin'in yüzü kızarmıştı. Virginia bu kızarıklığın öfkeden mi, yoksa utançtan mı olduğunu –o konuşana kadar– anlamadı. "Geçmişi kurcalayıp duracak mıyız?"

Virginia büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Ama nasıl ki onun kolunu tutmaktan kendini alamıyorsa, ona karşı içindekileri dökmesine de engel olamıyordu. Yavaşça, "Bana söyler misin, Devlin?" dedi gururlu bir ifadeyle. "Bu benim için çok önemli. *O olaydan sonra nasıl öylece çekip gidebildin?*"

Devlin'in gözleri bir an parlayıp söndü. "Londra'da işim vardı," dedi. İkisi de bunun yalan olduğunu biliyordu.

"Korkak," diye haykırdı Virginia.

Devlin kurşun yemiş gibi doğruldu. Hayretle büyümüş gözlerini yavaşça ona doğru çevirdi. "Ne dedin?"

Virginia'nın kalbi büyük bir telaş içinde çılgınca çarpmaya başlamıştı. "Beni duydun," dedi güçlükle.

"Bunu söyleyen bir erkek olsaydı, ölmüştü," dedi Devlin gayet yumuşak bir şekilde.

"Erkek olmadığım için şanslıyım, desene," dedi kadın elinden geldiğince rahatlayarak.

Devlin gülmüyordu. "Bütün donanmalarla karşı karşıya geldim, Virginia, kaçmak yerine, dövüşmeyi tercih ettim. Bana kalpsiz serseri diyebilirsin, ama korkak diyemezsin."

Virginia dudaklarını ıslattı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyor, kulakları uğulduyordu. "İş kişisel konulara gelince korkağın tekisin," dedi kesin bir şekilde, "yalnızca kaçmış olmak için denizlerde geziyorsun."

Devlin'in gözleri yine hayretle kocaman açılmıştı.

Virginia fazla ileri gittiğini düşündü. Derhâl geri adım attı. "Ama baban gözlerinin önünde katledildiği için böyle kalpsiz birisine dönüşmüşsün. Bu herkesi yaralar, Devlin," diye haykırdı aceleyle, "ama artık seni anlıyorum, anlıyorum!"

Devlin gri gözlerini hayretle açarak ona doğru eğildi. "Eğer benim kişiliğim konusunda bu kadar bilgi sahibiysen, Virginia, benden verebileceğimden fazlasını beklediğinin de farkındasındır. Özgür bir durumda Askeaton'a dönmeni, seni seven Sean'la evlenmeni, geçmişi geçmişte bırakmanı gerçekten çok arzu ediyorum." Doğruldu. "Red!" diye bağırdı. "Bayan Hughes'a aşağıya kadar eşlik et."

İkinci kaptan aşağıdaki güverteden çıkıverdi.

"Hayır!" Dehşetli bir yılgınlık ve kırgınlık göğsünü sıkıştırsa da yerinden kımıldamayı reddediyordu. Ne kadar emin konuşuyor olsa da kendinden şüphe duyuyordu. Çünkü bu adamı kurtarmak istiyor, ancak bunun imkânsız olmasından korkuyordu. "Artık anlıyorum! Amcama duyduğun öfkeyi, intikam alma konusundaki saplantını anlıyorum! Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap, ben senin düşmanın değilim, ben senin dostunum!"

Devlin son derece katı bir şekilde, "Onu aşağı indir," dedi.

"Tabii, efendim. Bayan Hughes? Kaptan diyor ki..."

"Senden korkmuyorum Devlin O'Neill," diye atıldı, denizcinin sözünü keserek. "Ama görünen o ki sen benden korkuyorsun."

Devlin geniş sırtını ona dönmüştü; bir anda hızla yüzünü döndü. "Neden beni kışkırtmak istiyorsun?" Dümeni bırakıp ona iyice yaklaştı. Red dehşet içinde dümeni yakaladı. "Şu anki durumunu yeniden düşünmeni tavsiye ederim, Virginia, çünkü benden korksan iyi edersin."

"Korkmuyorum işte," diye yalan söyledi, çünkü o anda kalbi dehşet içinde çarpıyordu. "Çok üzgünüm, baban için çok üzgünüm, bütün diyeceğim budur!"

Devlin onu kolundan tutup Red'e teslim etti. "Götürür müsün onu buradan?" dedi.

29 Ekim 1812

Eastleigh Salonu, Hampshire'ın güneyi

Eastleigh kontluğunun varisi, Stuckey Lordu William Hughes, babasının dairesine kapıyı çalmadan girdi. William beli şimdiden kalınlaşmış, otuzlu yaşlarında bir adamdı. Kırmızı renkte şık bir ceket ve pantolon giymişti. Parmakları yüzük dolu, saçı gür ve siyahtı ve yakışıklı yüzü kızarmıştı. Pek bayılmadığı bir karısı ve çok sevdiği iki çocuğu vardı.

Eastleigh Kontu Harold Hughes geçmişte aynı oğluna benzerdi. Artık aşırı kilolu bir adamdı ve bu yüzden –bir de tütüne düşkünlüğü yüzünden– yüzü dikkati çekecek ölçüde solgun görünüyordu. Saçını iyice arkaya yatırmıştı, kalın favorileri uzundu. İlk bakışta iyi giyimli ve zengin bir adama benziyordu. Ancak

dikkatli bakıldığı zaman sarı kadifeden redingotunun giyilmekten yıpranıp eskidiği anlaşılıyordu. Ancak ikinci bakışta pantolonundaki yıkanmakla çıkmayan lekeler göze çarpıyor, çoraplarının da bir iki kaçığı belli olmasın diye özenle ters çevrildiği anlaşılıyordu. Rugan ayakkabıları ışıl ışıl parlıyordu ama çizik içindeydi ve tabanları o kadar incelmişti ki yakında birer delik açılabilirdi.

Eastleigh yatak odasının bitişiğindeki oturma odasındaki masasında oturuyordu. William, onun bu kadar önemli neyi kaleme aldığını anlayamadı. William mülklerini –mülklerinden geriye kalanı– uşak Harris ile birlikte idare ediyordu. Babasının davetlere katılmayı reddetmesi yüzünden yöneltilen sitemlerle karısı ilgileniyordu. Babası tüy kalemini kenara koyup başını kaldırdı.

"Baba!" William biraz tiksintiyle masanın yanında durdu ve gördü ki babası bir erkek arkadaşına mektup yazıyordu, konu da at yarışıydı.

Eastleigh sakince ellerini yüzünün önünde çırptı. "Canın sıkkın görünüyor, William. Bana kötü haberler mi getirdin?"

William öfkeliydi. Bir adam yüzünden yoksulluğun sınırlarında dolaşıyorlardı ve Sör Kaptan Devlin O'Neill'ın, Hughes ailesini neden mahvetmek istediğini bilmiyordu. Ancak geçen ay adamdan saçma sapan bir mektup almışlardı. Güya William'ın Amerikalı kuzenini İrlanda'daki evinde *misafir ediyordu*. Onu batan *Amerikalı*'dan kurtarmıştı. "Onu ne kadar iyi ağırlasam da, Bayan Hughes artık İngiliz ailesiyle tanışmayı arzu ediyor," yazmıştı. "Tahmin ediyorum, bu buluşma iki tarafı da fazlasıyla mutlu edecektir."

William bu tuhaf cümlenin anlamını kavrayamıyordu. Babası mektubu okuduktan sonra yırtıp sakince ateşe atmıştı. Bu konuda tek kelime etmek istememişti. Aslında Greenwich'teki

evlerini adama sattığından beri, O'Neill hakkında konuşmaktan kaçınırdı.

"*Cüretkâr.* Southampton limanına girdi, baba, tabii o kaşık O'Neill ile beraber. Herhâlde yeni kır evini görmeye geldi! Ya bir süreliğine orada kalmayı düşünüyorsa? Wideacre buradan birkaç kilometre uzaklıkta."

Eastleigh ayağa kalkarak elini oğlunun omzuna koydu. "Eğer isterse, Wideacre'da kalmaya hakkı var."

William hışımla babasının elinin altından çıkıp yürümeye başladı. "Kahretsin! Bu baş belasının buraya gelip bizi rahatsız edeceğini biliyordum! Wideacre'da kalmaya niyeti olmalı. Donanmadaki o aptalların da Tanrı cezasını versin! Bu adamın yine paçayı sıyırmasına izin verdiler! O söylentinin işe yaramamasını aklım almıyor, Tom mutlaka işe yarayacağını söylemişti!"

Eastleigh ellerini önünde kavuşturdu. "Neden bu kadar canını sıktığını anlamıyorum. Bizim yakınımızda kalması bizi ilgilendirmez."

William hayretler içinde babasına döndü. "Adam Greenwich'teki evimizi çaldı! Orada krallar gibi yaşıyor! Tom'un hanımını çaldı ve bunu yüzüne söyledi! Öğrendim ki Kontes..." Sustu.

"Ne olmuş Kontes'e?" diye sordu Eastleigh kaşlarını kaldırarak.

William öfkeden titreyerek bakakalmıştı. Sonra ani bir hareketle doğrularak ağzını büzdü. Bir yıl önce üvey annesinin nefret ettiği o adamla ilişkisi olduğunu öğrenmişti. Şoke olmuş çok öfkelenmişti, o kadar öfkelenmişti ki üvey annesine hesap sormuştu. Kadın her şeyi inkâr ettiyse de William bir casus tutup zaten tahmin etmekte olduğu bu gerçeği doğrulatmıştı. O kahrolası korsanın –evet, o donanma kaptanı değil, düpedüz korsandı– neden her fırsatta karşısına çıktığını anlayamıyordu. Bu O'Neill denen adam Hughes ailesine âdeta düşman kesilmişti, ancak bu çok saçmaydı.

O saçma mektup ne anlama geliyordu?

William yüzünü buruşturdu. "Hiç," dedi. "O saçma mektubu unuttun mu?" dedi daha sakin bir şekilde.

"Tabii ki hayır. Kardeşimin kızını kapımıza getirmeyi düşünüyor olabilir? Eğer kız hayattaysa, gerçekten yaşıyorsa, boğulmadıysa, onu kurtardığı için ona minnet borcumuz olması gerekir, değil mi?"

"Virginia Hughes *Amerikalı*'daydı, o gemi battı, baba, şiddetli bir fırtınada alabora oldu ve kurtulan olmadı." William babasının üstüne gidiyordu. "Devlin O'Neill kuzenimin yaşadığını, kızı kendi evinde misafir ettiğini iddia ediyor, ben bu işte bir iş olduğunu düşünmeye başladım. O kız her kimse bizden para koparmak için kuzenim olduğunu iddia ediyor olabilir! Elbette, bizde koparabileceği para yok," diye ekledi.

"Bizde para yok ama eğer yeğenim yaşıyorsa adama bir şeyler vermek gerekir," dedi Eastleigh kayıtsızlıkla, önündeki mektup açacağıyla oynayarak. Bu küçük, inci saplı bir bıçaktı.

William saçını başını yolmak istiyordu. "Baba! O'Neill yıllardır bu aileyle uğraşıyor. Sevdiğimiz her şeyi elimizden aldı ama bunun sebebini bilmiyoruz! Bir de ona ödül mü vereceksin? Virginia Hughes öldü, o gemiden kurtulan olmadı, bir aktrisi kuzenimiz diye ortaya çıkarıyor ki O'Neill biraz daha kanımızı emebilsin!"

"Çok geniş bir hayal gücün var, evlat," dedi Eastleigh küçük hançer elinde pencereye yürüyerek. Bir zamanlar çimleri çeşitli biçimlerde kırpılmış olan ama şimdi bakımsızlıktan, aşırı büyümüş bahçeye baktı. Artık bahçıvana verecek paraları yoktu ve bir zamanlar renklenip çiçeklenen bahçeler artık solmuş ve bo-

zulmuştu. Eastleigh, hançeri parmağına değdirdi ve kanının parlaklığı karşısında sevinip gülümsedi.

"Thomas'ı çağıracağım," diye karar aldı William, "çünkü O'Neill'ın o dolandırıcı kızla görüşelim diye bizi bir komşu edasıyla Wideacre'a davet edeceğinden hiç şüphem yok. Ama bizim kuzenimiz öldü. Hem bizim ona destek olacak gücümüz yok, haksız mıyım, baba?" Kızın kuzeni olup olmaması da William'ın umurunda değildi. Onun için kuzeni ölmüştü. Mali durumları ve kızın birdenbire öksüz kalması, ayrıca evlenecek yaşa gelmemiş olması göz önünde bulundurulduğunda böylesi bir akıbet daha iyiydi. William'ın fikrince O'Neill bir dümen çeviriyordu ve kuzeni olarak karşısına getireceği kız da sahtekârın tekiydi.

Ama neden?

O'Neill onlarla neden böyle oyunlar oynuyordu, Hughes ailesiyle alıp veremediği neydi?

Eastleigh arkasını döndü. "Pekâlâ. Tom'u çağır. İkiniz kafa kafaya verip servetimizin kaybolup gidişine ağlayın." Gözlerine yansımayan bir tebessümle güldü.

William homurdandı, hışımla dönüp odadan çıktı.

Öfke o zaman patladı. Eastleigh hançeri duvarına, çoktan boyanma zamanı gelmiş duvara sapladı. Ve titreyen silaha gözlerini dikti.

"Demek bana yine hançer saplamak istiyorsun, pislik herif!" dedi. "Yeğenim hayatta olsa da umurumda değil, sana o kibarca istediğin fidyeyi ödemeyeceğim."

Hançeri sapladığı duvardan çekip çıkardı. "Oğullarım birer aptal. Ama ben değilim. Bu savaş henüz sona ermedi."

Ve yıllar önce babasının kafasını kestiği gibi, Devlin O'Neill'in da kafasını kesitiğini hayal etti. Bu ona sonsuz bir zevk verecekti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Neden amcama gitmeden önce senin evine uğramıyoruz, anlamıyorum," dedi Virginia, özellikle kısık bir sesle. Southampton'a gelmek iki buçuk gün sürmüştü ve vakit akşam olmuştu. İki gün önce kıç güvertesinde Devlin'i kızdırdığından beri, adama ancak selam veriyor, başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Devlin çekip gidiyordu. Virginia'nın *Cüretkâr*'daki ilk yolculuğunun aksine Devlin kamarasında yemek yememiş, uyumamış, orayı başka bir amaçla da kullanmamıştı. Virginia ne zaman dostça sohbet edebilmek ümidiyle güverteye çıksa, adam geminin dümeninde oluyordu. Onun kıç güvertesine çıkmasını yasaklamış olacaktı ki Virginia'nın derhâl yolu kesiliyordu.

Virginia, Devlin'in ondan ya çok korktuğunu ya da onun yakınlığını kesinlikle istemediğini düşünüyordu.

Şimdi de Devlin ona cevap vermiyordu. Eastleigh malikânesinin önünde duruyorlardı. Virginia ne kadar bakımsız olduğunun ve amcasından gelecek her türlü yardıma ne çok ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Ellerini burup duruyor, iyi bir izlenim bırakabilmek için dualar ediyordu.

Fidye meselesi çabucak çözülürse ne olacaktı? Tuhaf bir rahatsızlık hissiyle Devlin'e döndü. Eğer öyle olursa geceyi Eastleigh'de geçirecek ve Devlin O'Neill'ı bir daha görmeyecekti.

Yüreği böyle şiddetle sıkışınca, gerçek duygularından hiç şüphesi kalmadı.

Senden kardeşimi kurtarmanı istiyorum.

Virginia, Sean'a doğru düzgün konuşamadıkları takdirde kardeşini kurtaramayacağını söylemek istiyordu. "Devlin? Gerçekten, kendime çekidüzen vermem gerekiyor," dedi.

"Virginia, iyi görünüyorsun," dedi Devlin, dikkati bambaşka bir yerde olduğu hâlde. Ona bir kez bile bakmamıştı, çok dalgındı.

Virginia titredi. "İyi bir izlenim bırakmak istiyorum," diye fısıldadı. "Bu durum senin umurunda değil."

Devlin sonunda kadına dönüp onun gözlerine baktı. "Niçin? Eastleigh katilden başka bir şey değil, sen de bunun gerçek olduğunu biliyorsun."

Heyecandan midesi bulanan Virginia yutkunup "Onun yardımına ihtiyacım var, sen de biliyorsun, yoksa Yaban Gülü'nü kaybedeceğim," dedi. "Devlin, ben babanın nasıl öldürüldüğünün ayrıntılarını bilmiyorum ama sanmam ki kasten öldürülmüş olsun. Eminim kazayla olmuştur ama sen kazara olan bu olayı yıllar geçtikçe kafanın içinde kura kura, kasıtlı bir cinayet olarak görmeye başladın."

Devlin'in gözleri ateş saçıyordu. "Bir adam kurbanının başını kesmek için kılıcını kullanıyorsa, bunda kasıt vardır, Virginia," dedi soğukça.

Virginia yıldırım çarpmışa dönmüştü. Gözünde dehşetli bir baş kesme sahnesi canlandı. "Babanın... *başı mı kesildi*?"

Devlin'in yüzüne kan hücum etmişti. Ama sesindeki büyük nefret hissediliyordu. "Evet, öyle oldu. Ben olayı kafamın içinde kurmadım. Tıpkı zavallı annem gibi, onu gözlerimle gördüm."

"Aman Tanrım," diye inledi Virginia, uzanıp adamın elini tuttu ve sımsıkı kavradı.

Devlin bir an için onun eline baktı sonra bu eli itti. "Babamın ölümünü tartışmanın ne yeri ne de zamanı. Anladın mı? Amcanla kuzenini istediğin şekilde selamlayabilirsin ama konuşmanın çoğunu ben yapacağım."

Virginia hâlâ uğradığı şokun etkisindeydi. İçi Devlin ve annesine karşı sonsuz bir acıma hissiyle doldu. Bunu kendi amcası mı yapmıştı? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Asıl şimdi Devlin'in yaralarının ne kadar derin olduğunu anlıyordu. Bir de onun için ümit olduğunu düşünmüştü!

Birdenbire odaya bordo rengi ceket giymiş, asil tavırlı, yakışıklı bir adam girdi. Açık mavi gözleri soğuk soğuk bakarak, kibirli bir tavırla onlara doğru yürüdü. Virginia, bu adamdan çekinmiş, ancak onun amcası olamayacağını anlamıştı; bu adam en fazla otuz yaşındaydı. "Kaptan O'Neill," dedi adam gülümseyerek ama tebessümü dişlerini göstermekten ibaretti. "Eastleigh'e hoş geldiniz." Başıyla selamladı.

Devlin de başını eğdi. "İyi günler, Lordum," dedi kibarca. "Hampshire'a yeni geldik, Wideacre'daki ikametime doğru gidiyoruz." Ağzı tebessüm benzeri bir şekle büründü, ancak Virginia bunun dudaklarının kıvrılmasından başka bir şey olmadığını biliyordu. "Ancak kuzeniniz ailesiyle görüşmek için o kadar sabırsızlandı ki onu kıramadım. Tanıştırayım, Bayan Virginia Hughes."

William hafif şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ancak ben onun *Amerikalı*'da boğulduğunu duymuştum!" diye haykırdı. "Gemiden hiç kurtulan olmamış ki!"

"Yanılıyorsunuz. Gördüğünüz gibi Bayan Hughes sapasağlam." Devlin'in gözleri neşeyle dans ediyordu.

"Ben sizin kuzeninizim," dedi Virginia, yerin dibine geçerek. "Boğulmadım, gördüğünüz gibi."

William yüzünde tuhaf bir ifadeyle Virginia'ya bakıyordu. Gözleri sertti ama yüzü öyle değildi, daha çok şaşırmış bir ifadesi vardı. "Ama bu mümkün değil!" Sesinde belirgin bir alaycılık vardı. "Donanma *Amerikalı*'nın bir fırtınada alabora olduğunu bildirdi. Hem de resmî olarak bildirildi. Hayatta kalan olmamış."

Şimdi de Devlin adama hayret dolu bir şekilde bakıyordu. "Bayan Hughes'u sahtekârlık ve şarlatanlıkla mı suçluyorsunuz?"

Virginia yanaklarının yandığını hissediyordu.

"Kimseyi hiçbir şeyle suçlamadım," dedi William geniş ve sabit tebessümüyle. "Eğer böyle bir yanlış izlenime neden olduysam özür dilerim, Bayan... Hughes."

"Bir kişi kurtuldu," diye karşılık verdi Devlin, telaşsızca, Virginia'nın konuşmasına fırsat vermeden. "Bunu kesin olarak biliyorum, çünkü onu *Amerikalı*'dan kendi gemime bizzat bindirdim."

"Öyle mi?" William tekrar gülümsedi. "Ne kadar tuhaf. Birbiriyle çelişen iki ifade!"

"Kont'u çağırmanızı tavsiye ederim," dedi Devlin. Ancak bu bir tavsiye değil apaçık bir emirdi.

"Aynen öyle yapacağım," dedi William ve rahatlamış olarak odadan aceleyle çıktı.

Devlin, Virginia'ya kısa bir bakış atarken gözleri tahmin ve tatminden kısılmıştı. Ama Virginia incinmişti. "Benim bir sahtekâr olduğumu düşünüyor," diye fısıldadı.

Devlin gülümsedi. "Senin kuzeni olduğunu biliyor. Ama fidye ödemekten ve senin hakkın olan mali desteği vermekten kurtulmak için, sonuna kadar senin öldüğünü iddia edecek."

"Bunu biraz erteleyemez miyiz?" diye yalvardı.

Devlin'in bakışları sertleşmişti. "Erteleyemeyiz. Yeterince erteledik. Kont'la tanışmak istemiyor musun? Özgürlüğüne kavuşmayı da istiyorsundur, sanırım."

Virginia derin bir iç geçirdi. "Bu şekilde değil. Baksana ne kadar fakirler!" diye haykırdı, eliyle çevresini göstererek. Yer mermeri çatlak ve çiziklerle doluydu, duvarların boyanması gerekiyordu ve bitişikteki salona şöyle bir bakınca odanın ailenin değerli eşya ve yadigârlarıyla dolu olduğunu ama yeni hiçbir şeyin bulunmadığını, her şeyin eski, yıpranmış olduğunu görüyordu. Amcası Yaban Gülü'nün borçları bir yana, onun fidyesini nasıl ödeyecekti? Virginia yıkılmıştı. Artık evini kurtarmasının imkânı yoktu. Sağ taraftaki merdivende ayak sesleri işitiliyordu. Virginia döndü, uzun boylu, gri yüzlü, şişman bir adamın merdivenlerden inmekte olduğunu gördü. William da onun peşinden geliyordu. Adamın gözleri Devlin'in üzerindeydi, Devlin de dönmüş ona bakıyordu. Virginia odanın içindeki gerilimi, ikisinin arasındaki düşmanlığı hissetmekte zorlanmıyordu. "Kaptan O'Neill," dedi adam onlara doğru gelerek. "Ne iyi ettiniz de geldiniz."

"Lordum," dedi Devlin sakince, hafifçe baş eğerek.

Adam Virginia'ya döndü, o da aceleyle diz kırarak selam verdi. "Bu da... benim yeğenim mi?"

Virginia ileri atıldı. "Lordum! Evet, benim. Virginia Hughes, kardeşinizin kızı ve tek çocuğu!"

Amcasının bakışları deliciydi. Virginia paniğe kapılarak derhal gerildi. Ama o gülümsemeye devam ediyordu. "Bana kurtulan olmadığı söylenmişti de," dedi yumuşak bir şekilde.

Virginia soluk aldı. "Kaptan O'Neill hayatımı kurtardı, bir değil iki kere. O... o, fırtına yaklaşırken beni gemisine aldı." Devlin'in *Amerikalı*'ya saldırdığını hiç kimseye söylemeyecekti. "Öyle yapmasaydı şu anda ölmüş olurdum! Fırtına o kadar kuvvetliydi ki az kalsın denize düşecektim, ancak o beni yine kurtardı. Ona hayatımı borçluyum," dedi Virginia hızlı hızlı. Devlin'in şaşkınlık içinde ona baktığının farkındaydı.

İnatla adama bakmıyordu ama Devlin artık onun gerçekte ne yaptığını kimseye söylemeyeceğini anlıyordu.

Eastleigh onu dikkatli dikkatli inceledi. "Bunca zaman kaptan dostumun misafiriydiniz, öyle mi? Ne kadar güzel, hakikaten."

Virginia duraksadı. "Pek misafir sayılmam," diye fısıldadı, ancak Eastleigh onu işitmişe benzemiyordu. Virginia, Devlin'e baktı. Devlin kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve gözlerinde yırtıcı bir ışık parlıyordu.

"Efendim... Lordum... Amca!" Kendini tutamayıp amcasının tombul, terli ellerine sarıldı. "Lütfen Yaban Gülü'nün satılmadığını söyleyin! Lütfen bana evimin dağılmadığını söyleyin!"

Eastleigh ellerini çekip oğluna bir bakış fırlattı. "Çiftliği sattık mı?"

"Maalesef ki hayır."

Virginia neredeyse bağıracaktı, ellerini hızla çarpan kalbinin üzerine koydu.

Üç adam ona bakıyordu. Sonra Devlin, "Sizinle biraz yalnız konuşmak istiyorum... Lordum."

Eastleigh gülümsemeye devam ediyordu. "Ne yazık ki bir yemek davetine yetişmemiz gerekiyor. Hafta sonu tekrar uğrayın lütfen."

Devlin buz gibi gülümsedi. "Bir dakikanızı ayırmanız için ısrar ediyorum."

Eastleigh bir süre bir heykel gibi durduktan sonra, yeniden konuşmaya başladığında sözcükleri o kadar hızla sıralıyordu ki Virginia anlamakta zorlandı. "Sizin oyunlarınızdan sıkıldım," dedi kibarca. "Çok sıkıldım gerçekten."

"Kontes'in düşüncesizce davranışlarını herkesin öğrenmesini istemiyorsanız, bana bu bir dakikayı ayırmanızı öneririm."

Virginia onun neden bahsettiğini anlamamıştı ama William hafifçe haykırdığında adama bakınca onun renginin atmış olduğunu gördü. Eastleigh öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Willliam yaklaştı. "Polisi çağıracağım," diye bağırdı. "Bu adam evimize gelip bir sahtekârı bize yutturmaya çalışamaz ve Kontes'e ithamlarda bulunamaz."

"Henüz hiçbir suçlamada bulunmadım," dedi Devlin. "Yalnızca sizi öyle yapmakla tehdit ettim."

"Polisi karıştırma," dedi Eastleigh. "Ne istiyorsan söyle ve çek git O Neill, yoksa ben seni attıracağım."

Devlin'in eğlendiği aşikârdı. "Nasıl yapacaksın bunu?" Gülmeye başladı.

Virginia da bunun saçma bir tehdit olduğunu görüyordu. Sanki bu yaşlı adamla şımarık oğlu, Devlin gibi hiç düşünmeden gemilere saldırarak, onları batıran bir adama karşı koyabilecekti. Virginia onu sıkıştırdı. "Gidelim haydi."

Ancak Devlin kadını duymuyordu, kimse onu duymuyordu. Devlin, "Virginia ailesiyle –sizlerle– bir araya gelmek istiyor. Cömertliğinizle nam salmışsınız, Lordum, ben de bana vermek istediğiniz ödülün miktarını tartışmak istiyordum."

Eastleigh, sanki Devlin'i boğmak istiyor ama buna cesaret edemiyor gibi duruyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ödül mü?" diye şaşırdı William. "Adama bak, ödül istiyor! Ödül istiyor!" diye bağırdı. "Bu yüzden kellenden olacaksın! Sen bile kuzenim gibi bir kadını kaçırıp da bu işten paçayı sıyıramazsın!" Keyfi yerine gelmişti.

Eastleigh ile Devlin gülümsemeden birbirlerine bakıyorlardı ve eğer gözleri birer hançer olsaydı ikisi de ölmüştü.

"Polisi karıştırma," dedi Eastleigh sonunda. "Bundan kimseye bahsetmeyeceksin, William! Kardeşine bile, duydun mu beni?"

"Ama..." William afallamıştı.

"Fidye istemiyorum," dedi Devlin son derece nazik bir şekilde. "Sadece masraflarımın ödenmesini istiyorum, buna ödül diyelim. On beş bin sterlin yeterli olur." Döndü. "Gidelim Virginia burada işimiz bitti, şimdilik."

Virginia'yı kolundan tutmuştu. Virginia arkaya döndüğünde Eastleigh'in aciz öfkesinden patlamak üzere, William'ın ise her şeyden öte şaşkın olduğunu gördü. *On beş bin sterlin.* Bu çok paraydı, Eastleigh'in ise bu kadar parası olmadığı belliydi.

Kapıya gelmişlerdi ki Eastleigh onlara seslendi. "O parayı ödemeyeceğiz," dedi. "Bu sefer sen kaybettin O'Neill, çünkü bu kızı istemiyorum ve sana fidye ödemiyorum. Buyur senin olsun." Güldü.

Virginia arabanın köşesine büzüldü. Bu sefer Devlin, arabacıya atını arabanın arkasına bağlatıp kendisi Virginia'nın yanına

bindi. Kapıyı kapayıp deri koltuğa yaslandı ve bölme duvarına vurdu. Araba taş döşeli yolda ilerlemeye başladı.

Virginia gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Yüzü sertti. Gözleri de. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu ama görüşme –Eastleigh'in fidyeyi ödemeyi reddetmesi– yüzünden canı sıkkın mıydı, Virginia bunu anlayamamıştı. Şimdi ne olacaktı? Eastleigh'in o sözleri içten söylediğinden şüphesi yoktu. O ölmüş ya da yaşamış, kaçırılmış ya da özgür kalmış, umurunda değildi. Virginia, Devlin'inkiler dışında bu kadar soğuk gözler görmemişti.

Virginia yeniden ürperdi. Nedense Eastleigh'in gözleri daha kötüydü. Artık iki şey aşikârdı. Devlin'in nefreti sınır tanımıyordu, ancak Eastleigh de Devlin'den aynı ölçüde nefret ediyordu. İki adamın içinden çıkılmaz bir durumda oldukları doğru değil miydi? Çünkü Devlin, Eastleigh'in ödemeyi reddettiği bir fidyeyi talep ediyordu.

Keşke Devlin'i yolundan döndürebilseydi. Onu düşmanından intikam almaktan caydıracak bir şey var mıydı? Virginia'nın hiç ümidi yoktu. "Devlin... buna bir son ver."

Devlin ona baktı. "Bu ben ne zaman istersem o zaman son bulur, daha önce değil."

Virginia onun buz gibi bakışı karşısında kaskatı oldu. "Böyle daha mı iyi? Yaptıklarından zevk alıyor musun? Amcam beş parasız. Adamı mahvetmişsin. Niye bunu sürdürüyorsun? Kim böyle yaşamak ister, böyle nefret ve intikam duyguları içinde?" diye bağırdı.

Devlin'in gözlerinde bir şeyler titreşti. Ağzı gerilmişti. "Bir keresinde bana, eğer birisi babanı öldürseydi, senin de o kişiyi öldüreceğini söylemiştin."

Virginia şaşırdı, çünkü bunu Sean'a söylemişti. "Kastettiğim o değildi."

"Öyle söylemek istedin. Gördün mü, bu konuda o kadar da farklı değiliz, Virginia."

"Biz çok farklıyız! Benim senden nefret etmem ve sana karşı intikam duyguları beslemem gerek. Ama senden nefret etmiyorum. Asla senden nefret etmeyeceğim. Yaptığın şeyi de hiç kimseye söylemeyeceğim. Ben intikam yolundan gitmek istemiyorum anlıyor musun Devlin? İntikam almayı reddediyorum."

Devlin giderek sertleşen yüz ifadesiyle ona bakıyordu. "Bunu babama borçluyum."

"Baban öldü! Yılladır ölü! Devlin onlarda fidyeyi ödeyecek para yok; olsa bile ödemezler. Bunu sen benden daha iyi biliyorsun."

Devlin artık kadına bakmıyordu, belli ki cevap vermeye niyeti yoktu.

Virginia çaresizlik içinde başını çevirdi. Onun bir şey yapacağını biliyordu ve bu onu korkutuyordu. Ancak artık söyleyebileceği bir şey kalmamıştı. Onu yolundan çevirmeye, hayatını değiştirmesi için ikna etmeye Virginia'nın gücü yetmiyordu işte -Sean yanılmıştı. Belki de Devlin deliydi– *saplantı* bir ruhsal hastalık için kullanılan terim değil miydi? Peki sonunda bu adama ne olacaktı? Keşke Virginia'nın umurunda olmasaydı! Eastleigh'in oğlu polisi arar mıydı? Devlin hapse düşmekten korkmuyor muydu? Virginia onun rüzgârı ve denizi ne kadar sevdiğini biliyordu. Hapsedilirse adamın ölebileceğini düşünüyordu.

Ancak bu adam ölümden, dolayısıyla belki hapsedilmekten de korkmuyordu. Kesinlikle geleceğinden endişeli bir hâli yoktu. *Onun* geleceğinden endişe eden Virginia'ydı, kendi geleceğini de aynı şekilde karanlık görüyordu.

Eastleigh'in eskimiş malikânesini geride bırakmışlardı. Yemyeşil tepeler taş duvarlarla bölünmüştü ve yol kenarında yabani çiçekler açmıştı. Altı dükkân, üstü insanların yaşama alanı olan beyaz badanalı taş evlerle dolu güzel bir eski köyün içinden geçtiler. Daha sonra Normanlar zamanında yapılmış bir daha da yenilenmemiş bir kilisenin önünden geçtiler. Birkaç dakika sonra paslı bir kapıdan ana yola çıktılar. Virginia güzel bir bahçeyle iki oda genişliğinde, iki katlı mütevazı bir taş kulübe gördü. Arkasında taştan, harap bir ahır vardı. Virginia bu evin ufacıklığı ve bakımsız hâli karşısında şaşıp kaldı. Burası Devlin'in evi olamazdı, yanlış adrese gelmiş olacaklardı.

Ancak Devlin canı sıkkın bir ifadeyle kadının arabadan inmesine yardım etti. Eve uzun uzun bakınca, Virginia, adamın da burayı ilk kez görüyor olduğunu düşündü. Sonra eliyle kadını kolundan tutarak, onu taş yola götürdü. Virginia en azından evin yan duvarlarının diplerinde bitmiş güllerin güzel olduklarını düşündü.

Kapı daha onlar varmadan açıldı ve bir adamla bir kadın dışarı çıktılar. "Sör Kaptan O'Neill?" diye sordu uzun boylu, siyah saçlı kadın. Orta yaşlı hayli zayıf olan kadının atmaca gibi bir yüzü vardı ve hizmetçi gibi siyah bir elbise giymişti.

Devlin başıyla selam verdi. "Kâhya Bayan Hill olmalısınız."

Kadın ona gülümsedi. "Evet. Sizi bekliyorduk. Umarım evle arazi arzu ettiğiniz gibidir, Sör Kaptan."

"Size bunu bildiririm," diyerek belirsiz bir cevap verdi.

"Sör, uşağınız, Tompkins," dedi kâhya kadının yanındaki daha ufak tefek üstü başı temiz adam. Koyu renkli yün ceketle bir pantolon giymişti. "Sonunda gelebilmenize çok sevindik, Sör Kaptan."

Devlin homurdandı. "Bütün valizleri alıp odama götür," dedi.

Virginia şaşırmıştı, kendisinin valizleri ne olacaktı?

"Sizi Bayan Hughes'la tanıştırayım."

Bayan Hill ile uşak Virginia'ya gülümsediler. Kâhya kadar gergin görünüyordu, tebessümü zayıftı; onun tam tersine, uşak ğın neşeli bir görünüşü vardı.

"Bayan Hughes'un hiçbir şeyini eksik etmeyin," diye buyurdu Devlin. "Kendisi benim özel misafirim olur, her ihtiyacı yerine getirilsin."

Virginia içinde tuhaf bir sıkıntıyla ona bakıyordu. Devlin'in niyeti neydi?

"Onun valizlerini nereye götürelim, efendim?" diye sordu Tompkins.

Devlin'in kaşları hayretle havaya kalktı. "Benim odama, elbette," dedi.

Bir anlık şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu.

Virginia itiraz edecek olduysa da Devlin kadının elini tutup dudaklarına götürdü. Virginia rüya gördüğünü düşündü. Adam gülümseyip elini öptü. Kadının eline değen dudaklar sert ve sıcaktı.

Virginia'nın vücudu anında tepki vermişti. Ne yapıyordu bu adam? Amacı neydi?

"Sizin odanıza mı, efendim?" diye sordu Tompkins kızararak.

"Bayan Hughes benim odamda kalacak," dedi Devlin, ona sıcak bir şekilde gülümseyerek. Kalbi hızla çarpan Virginia birdenbire onun amacını anladı. "Devlin," diye zayıf bir biçimde itiraz etti.

"Sus sevgilim," dedi Devlin. Hizmetçilere gülümsedi. "Bayan Hill, Bay Tompkins, Bayan Hughes benim metresim olur."

İkinci Kısım

Anlaşma

ON ALTINCI BÖLÜM

Virginia şaşkınlığının apaçık ortada olduğunu biliyordu. Ağzı açık kalmış, gözleri neredeyse yuvalarından uğramıştı. Bayan Hill gözlerinde olan biteni anladığını belirten bir parıltıyla sert ve haşin bir ifade takınmış, Bay Tompkins ise kızarmıştı ve Virginia'nın derhâl bir tepki vermesi gerekiyordu. "Gel sevgilim," diye mırıldandı Devlin, kadını elinden çekerek.

Bu ne biçim bir oyundu?

Öfke yakıcı bir dalga hâlinde bütün vücudunu kapladı. Yerinden kımıldamadan Devlin'e öldürücü bakışlarını çevirdi. Şaşkınlık içindeydi. *Ne yapıyordu bu adam?*

Devlin onu kucaklayarak evin içine soktu. "Benimle tartışma," diye mırıldandı. "Tekme de atma."

"Daha beterini yaparım! Bırak beni, ayrıca ben senin..."

Devlin dudaklarını kadının ağzına yapıştırdı.

Virginia'nın her saniye şaşkınlığı artıyordu. Kaskatı kesildi. Ancak bu dudakların yabancısı değildi. Tekmeleyip yumruklamayı bırakınca o da daha yumuşak bir şekilde öpmeye başladı. Devlin kapıyı açarken Virginia'nın kalbi şiddetle sarsılıp ardından ısrarlı, hızlı bir şekilde atmaya başladı. Devlin onu öpüyor, ağzını açıp onu içeri almasını istiyordu. Virginia teslim olmayı çok istiyordu. Kızgınlığı, aynı zamanda bütün düşünceleri buharlaşıp

gitmişti. Dudaklarını araladı; elleriyle adamın omuzlarını tuttu. Devlin dilini kadının ağzının içine soktu.

Devlin merdivenleri çıkarken başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Adamın gri gözleri buğulanmıştı, ancak Virginia bunun dışında bir duygu ya da düşünce göremiyor, adamın niyetini anlayamıyordu. Peki ya böyle öpücüğe karşılık vererek, bütün vücudu büyük bir arzuyla tutuşarak kendisi ne yapıyordu? Devlin sahanlıkta durdu, sonunda gözlerini kadından ayırarak çevreye göz gezdirdi.

"Yere indir beni Devlin," dedi heyecanını bastırarak. Bu adam onu ne kolay ve çabuk tahrik ediyordu! Ama onu ne şekilde baştan çıkarmaya çalışırsa çalışsın, ne derse desin, Virginia onunla birlikte olmayacaktı.

Devlin'in cevabı ilk kapıyı omzuyla açıp içeriye göz atmak, sonra yine dışarı çıkmak oldu. "Sessiz ol," dedi. "Ayrıca kıvranmayı bırak." Bir sonraki kapıya yürüdü.

"Kıvranmıyorum," dedi Virginia fısıltıyla. "Ve ben..."

Devlin başka bir odaya girdi, onu yere indirdi. Virginia adamın vücudunun en hassas uzvuna sürtününce, duraksadı. Adam da tahrik olmuştu. Kadını hâlâ istiyordu. Virginia bu durumda ne yapacaktı?

Devlin dönüp kapıyı kapadı, kadına döndü ve kısık sesle, "Bu yalnızca roldü. Ben..." Etrafına bakındı ve, "Yerde uyuyacağım," dedi.

"Ne?" dedi Virginia hayretle. Yatak odasında dört direkli bir karyola, bir uzanma koltuğu, iki sehpa, bir şifonyer ve şömineden başka bir şey yoktu.

Devlin ona doğru yürüdü.

Virginia gergin, hâlâ nefes nefeseydi ve onun kollarına atılmamak için kendini zor tutuyordu. "Ne yapıyorsun, Devlin?" diye sordu kadın sessizce.

"Ne yazık ki amcanı fidye ödemeye zorlamak zorunda kalacağım," dedi. "Metresim gibi benim odamda kalacaksın ve insanların arasındayken çok arsız bir çift âşık gibi davranacağız. Senden işbirliği bekliyorum Virginia," diye uyardı, "ve tekrar hatırlatırım ne kadar çabuk serbest kalırsan senin için o kadar iyi. Eastleigh seninle açıkça ortalarda boy göstermeme dayanamayıp da fidyeyi ödediği zaman sen de mutlu bir biçimde, evine –ya da canın nereye isterse oraya– dönersin."

Virginia'nın ağzı açık kalmıştı.

"Eskiden onunla bu konuda eğlenmenin zevkli olacağını düşünürdüm." Ne kadar da ciddiydi. "Ama bana doğrudan para ödemeyip bizi bunu yapmaya zorladığı için üzgünüm."

Virginia onun niyetini anlamıştı ve o andan itibaren de söylediği sözleri işitmedi. "Sevgili *rolü yapacağız*? Bu odayı *paylaşacağız*? Beni herkesin gözünde küçük düşüreceksin, ancak benimle aynı *yatakta* yatmayacaksın?" Virginia kendi sesindeki inanmazlık ve incinmişlikten kaynaklanan titremeyi fark etti. Devlin'in ona sunduğu teklif, inanılmaz, şok edici bir şeydi. Onun adını metrese çıkaracak, onu toplum önünde teşhir edecekti. Virginia hayretler içindeydi.

"Ana fikir bu, evet," diye cevap verdi elleri belinde ve bacakları iki yana açık olduğu hâlde. Onun bu hâli, şiddetli bir fırtınada yere sağlam basma çabası gibiydi.

"Ahlaklı bir adam, karısı olmayan bir kadınla açıkça beraber yaşamaz ve ahlaklı bir adam metresiyle dolaşmaz."

"Başka çaresi yok."

"Bunu bana nasıl yaparsın?" Virginia güçlükle nefes alıyordu. Çünkü bu Sean'ın kesinlikle yanıldığının, bu adamın Virginia'yı hiçbir şekilde umursamadığının kanıtıydı. Fidye almak uğruna onu duygusuzca kullanacak ve adını kötüye çıkaracaktı.

Belki onun ruhunu bulmasına yardım edecek kişi sensin.

Kesinlikle böyle değil, diye düşündü Virginia, Sean'ın korkunç sözlerine karşılık olarak. Devlin kadının adını bu şekilde zedelemeyi düşünüyorsa, onu zerre kadar önemsiyor olamazdı. Kadını böyle bilerek kullanacaksa; bu adamın kurtarılacak bir ruhu yok demekti. Virginia dehşet içindeydi.

"Beni buna zorlayanın ne olduğunu biliyorsun," dedi Devlin sert bir şekilde. "Yine söylüyorum, seni kullanmak istemiyorum ama başka şansım yok. Buraya kadar Eastleigh yalnızca suratıma gülsün ve fidye ödemeyi reddetsin diye gelmedim." Sanki kadına bakmaya daha fazla dayanamıyor gibi arkasını döndü.

Ama bu Virginia'nın hayal ettiği bir şeydi. "Onların parası yok! Bu parayı ödeyemezler, bu çok açık!" Artık gücü tükendiği için oturmak zorunda kaldı. "Fidyeyi ödeyebilseler bile... Devlin böyle bir kötülüğü bana nasıl yaparsın?"

"Mülklerini satabilirler, Virginia ya da borç alabilirler; Yaban Gülü'nü bile satmayı becerebilirler. Parayı nasıl buldukları umurumda değil." Sert adımlarla kapıya doğru yürüdü. "İkimiz de biliyoruz ki sen kimin ne düşündüğüne aldırmıyorsun –Askeaton'da tek başına beş ay geçirdin– bu da işleri kolaylaştırıyor. Seni gerçekten metresim yapsam, sevineceğini biliyorum. Yani bu kırgın ve sinirli kadın tavırlarından vazgeç!" Adam nedense titriyordu.

Virginia onun neden bu kadar sıkıntı içinde olduğunu bilmiyordu, bunun nedeni onun umurunda da değildi. Ya amcası fidyeyi ödemek için Yaban Gülü'nü satarsa? "Askeaton'da olduğumu

kimse bilmiyordu ve köylüler beni senin nişanlın sanıyorlardı. Kırgınım, Devlin," dedi gururlu bir şekilde. "Kırgınım çünkü benim adımı korumak senin için o kadar önemsiz ki, sırf amacına ulaşmak için beni sevgilin olarak tanıtacaksın. İntikam alacaksın diye beni ezmekten çekinmiyorsun."

Devlin sinirlenmişti, o kadar ki bir an öfkeden katılıp kaldı. Gördüğü şey o zamana kadar şahit olduğu en incinmiş en kırgın ifadeydi. Menekşe gözler yaşlarla dolmuştu. Virginia, Devlin'e sanki adam *ona* ihanet etmiş gibi bakıyordu. O anda Devlin, yaptığı şey yüzünden kendinden nefret etti; ancak başka şansı yoktu. Var mıydı?

Bir an her şeyden vazgeçip Virginia'yı bırakmayı düşündü.

Ama sonra Eastleigh'in soğuk kahkahası aklına geldi; bunu, babasının yerden ona boş boş bakan gözlerinin korkunç hatırası izledi. *Eastleigh'in kazanmasına izin vermeyecekti. Adaletin yerini bulması gerekirdi.* "Abartıyorsun. Seni hakikaten alçaltmıyorum. Aslında seni metresim yapmıyorum. Nihayet bu iş bittiğinde herkese bunun bir oyun olduğunu, asıl amacımın amcanı küçük düşürmek olduğunu açıklayacağım. Ama sen dönmeyi düşündüğünden, Virginia, burada olanların hiçbir önemi yok, gittiğin yerde de kimse burada olanları bilmeyecek." Bütün bunların bahane olduğunu kendisi de bal gibi biliyordu.

Virginia çenesini kaldırdı ama sesi o kadar yumuşaktı ki zor işitiliyordu. "Eğer *gerçekten* sevgili olsaydık, ne pahasına olursa olsun benim adımı *korur*, kimsenin böyle bir şeyi öğrenmesine izin vermezdin."

Haklıydı. Devlin şiddetli bir fiziksel darbe yemiş gibi kalakalmıştı. "Ne fark olduğunu anlamıyorum," diyerek yalan söyledi. "Başka yolu yok."

"Her zaman başka bir yol vardır, Devlin. Beni böyle duygusuzca kullansan bile fidyeyeyi ödeyeceklerini nereden biliyorsun? Evimi satıp, borç alma imkânları olsa ne fark eder?" diye bağırdı. Devlin kapı kolunu tuttu ama kadına doğru dönmedi, çünkü dönemezdi. "Bu bir şeref meselesi olacak," dedi. "Fidyeyi ödeyecekler. Ödemek zorunda kalacaklar." Aceleyle odadan çıktı. Sanki böyle yapınca uygulamaya koyduğu, Bayan Virginia Hughes'u tam anlamıyla mahvedecek zalim planını unutacaktı.

Virginia korkuyordu.

Devlin'in, karşısına çıkan herkesi ezip geçecek kadar saplantılı olduğunu şimdi açıkça görüyordu. Sean'ın yanılıyor olduğu da aynı ölçüde belliydi. Virginia, Devlin'i başka bir yol izlemeye ikna edemezdi, çünkü Devlin iyiden iyiye ümitsiz vaka olmasaydı, yaptıklarından dolayı az da olsa vicdan azabı duyardı. Ama Virginia en ufak bir vicdan azabı belirtisi göremediği gibi adam tam anlamıyla kararlılık sergiliyordu. Tabii, Devlin O'Neill duygularına hâkim olma konusunda uzmandı.

Senden kardeşimi kurtarmanı istiyorum.

"Sean, git başımdan!" diye bağırdı Virginia, banyo suyunu sıçratarak. O anda suyun ne kadar soğumuş olduğunu fark etti. "O kurtarılamaz!"

Tufah bir çaresizlik duygusu çökmüştü içine. Devlin'i kurtarmak imkânsız mıydı? Virginia gözlerini sımsıkı kapadı. Her hareketi onu incitiyordu, ancak şu anda bile, ne kadar aptalca olsa da, ondan nefret edemiyordu.

Ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. Yine şaşkın ve incinmiş bir çocuğa dönmüştü. Nedense Devlin'i aklından çıkaramıyor, onu kendine karşı savunuyor ve hâlâ için için onu kendinden

kurtarmayı diliyordu. Ancak yapabileceği bir şey var mıydı? O *Amerikalı*'ya saldırıp el koyduğu andan beri Virginia adamın keyfince oynattığı bir piyondan başka bir şey değildi. İşte şimdi de oyununda böyle bir değişiklik olmuştu ve bu değişiklik Devlin'in onu hiç umursamadığının kanıtıydı.

Virginia iç geçirip titremeye başladı. Onu yine tutsak ettiği için bu adamdan nefret etmesi gerekirdi. Bu adamdan, onu metresi olarak tanıtmak istediği için nefret etmesi gerekirdi. Birçok şeyden ötürü ondan nefret etmesi gerekirdi, ancak Virginia ondan nefret etmiyordu. Ona acıyordu, hem de çok. Babası gözlerinin önünde katledilen çocuğa ve o çocuğun yetişip dönüştüğü bu adama acıyordu.

Banyodan çıkıp bir havluya sarındı ve gidip yatak odasındaki şöminenin önünde durdu.

Virginia alevlere bakıyor ama sadece Devlin'i görüyordu. Daha önce olduğu gibi şimdi de oyunu onun istediği gibi oynayıp sonucuna katlanacaktı. Bunu yapabilecek güce sahipti. Devlin bir bakıma haklıydı. Toplumun onun için ne düşündüğünü umursamıyordu, yani çok fazla umursamıyordu. O anda kafasının içinde bir şimşek çaktı.

Ondan daha akıllı olamaz mıydı?

Onun oyununu oynayıp kendisi *kazanamaz* mıydı?

Kendi düşünceleriyle sarhoş olan Virginia giyinmeye başladı. Çok dikkatli düşündü: Serbest kalmak istiyordu, Yaban Gülü'nü istiyordu, ancak en çok istediği şey bu değildi. Gerçekte ne istediğini kendine itiraf etmeye cesareti var mıydı?

Ne yazık ki en çok istediği şey, kendisini tutsak eden adamdı.

Virginia ondan tam olarak ne istediğini fark edince yüreği sıkıştı, başı döndü, dizleri titremeye başladı.

Henüz sadece atletiyle paçalı külotunu giymiş olan Virginia aynadaki yansımasına baktı. Menekşe rengi gözleri irileşmiş, yüzünde kızarıklıklar oluşmuştu. O, Devlin'in kendisini güzel bulmasını, arzulamasını ve hepsinden daha önemlisi onu sevmesini istiyordu.

Onun sevgisini istiyordu.

Dehşete düşen Virginia uzanma koltuğunu zor bulup titreyerek oturdu. Devlin'i tanıyanlar, onun sevmekten aciz olduğunu söylerdi. Kendisi nasıl bu kadar aptal olabiliyordu?

İmkânsız bir şeyi ümit etmek bile ne büyük bir cüretti!

Asıl önemlisi, ona kendini sevdirmeye çalışmış mıydı?

Virginia gözleri dolarak dudaklarını ısırdı. Devlin'in onu çekici bulduğu doğruydu ama Virginia güzel bile değildi ki! Bir leydi hiç değildi, Devlin bunu zaten görmüştü. Nasıl böyle bir adamı büyülemeyi düşünüyordu?

Ama diğer seçenek neydi? Fidyesi ödenip serbest kalmak veya evine dönmek ya da kalıp Devlin'in kardeşiyle evlenmek mi?

Virginia titredi, ancak bunun nedeni ıslak ve üşümüş olması değildi. *Amerikalı* ile Wideacre arasında bir yerde Devlin O'Neill'e gönlünü kaptırmıştı ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Başka seçenek yoktu. Onun ruhunu kurtarmak için ne yapması gerekiyorsa yapacak ve kendini ona sevdirecekti.

Virginia merdivenlerden inerken son derece dalgın ve sıkıntılıydı. Bu yeni keşfettiği gerçek –ve yeni planı– zihnini meşgul ediyor, adımlarını şaşırıyordu.

"Bir ihtiyacınız var mı Bayan Hughes?"

Bayan Hill'in küçümseyen ama aynı zamanda itaatkâr, tok sesini işitince irkilerek döndü. "Mümkünse, mavi elbisemle pelerinimin yıkanması gerekiyor," dedi Virginia tatlı bir tebessümle.

"Elbette. Hizmetçiyi yukarı göndereyim." Virginia'ya zoraki bir şekilde gülümsedi. Yüzü ne kadar gergin görünüyordu.

Kadının kapkara gözlerinden ayıplama yansıyordu. Virginia da gülümsedi, teşekkür etti ve "Kaptan nerede?" diye sordu.

"Kütüphanede," dedi Bayan Hill.

Virginia kadının gözlerine baktı. Kadının Virginia hakkında, onun son derece ahlaksız olduğunu ve maddi nedenlerden dolayı Devlin'le ilgilendiğini düşündüğünü anladı. Virginia moralini bozularak kadının yanından ayrıldı. Yargılanmaktan ve beğenilmemekten hoşlanmadığını şaşırarak fark etti. İnsanların onun hakkında ne düşündüklerini önemsemediğini, hele kâhya kadının düşüncesinin hiçbir önemi olmadığını kendine hatırlattı. Zaten Marmott Okulu'nda da herkes onu taşralı olarak görürdü, ancak onun zerre kadar umurunda olmazdı.

Ancak bu tenezzül son derece tanıdık geliyordu. Çocukken sürekli kızdan çok oğlan çocuğu gibi davranmakla, attan inmeyen yabani bir çocuk olmakla suçlanırdı. Bu fısıltılar ve küçümseyen bakışlar o zamanlar onu şaşırtırdı, ancak şimdi kâhya kadının bu hareketinde şaşılacak bir yan yoktu.

Virginia nahoş hatıraları derhâl aklından kovdu. Çocukluğu geride kalmıştı, şimdi onu belirsiz bir gelecek bekliyordu. Hele şu anki durumunun daha da karanlık olduğunu düşündü biraz canı sıkılarak.

Açık bir kapıdan girdiği pejmürde salon solmuş sarı kadife kaplı bir kanepe, mat hardal rengi perdeler, şal desenli koyu kahverengi koltuklarla döşenmişti. Yandaki kapının açıldığı çalışma

odasının bir köşesinde orta büyüklükte bir masa, şömineye dönük olarak yerleştirilmiş koyu yeşil bir kanepe vardı. Duvarlar boydan boya, kitap dolu raflarla kaplıydı ve dans eden alevler, dışarıda uzun otlu çayırın ardında batan güneş odaya hoş bir hava katıyordu.

Bu hoş havayı bozan ise elinde viskiyle kanepede oturan Devlin idi. Büyülenmişçesine şöminenin içine bakıyordu; sonra döndü ve göz göze geldiler.

Virginia'nın yüreği sarsılıp hızlandı. Devlin'in ruh hâli berbattı; bu ne anlama geliyordu? Virginia telaşlanmıştı. Adam sert ve düşmanca bir ifadeyle gözlerini dikmiş bakıyordu. Sonra gözleri aniden inip onun üzerinden ayrılarak Virginia'nın daralmasına, zaten yüksek olan geriliminin daha da artmasına sebep oldu. "Kendine güzel bir yer bulmuşsun," diye mırıldandı kadın, içeri girmeye cesaret edemeyip kapıda durarak.

Bu oyunu oynayıp kazanabileceğini mi sanmıştı? Gerçekten onu kendine âşık edebileceğini mi sanmıştı?

Ama o ayağa kalkıp başını yana eğdi. "Viski alır mısın? Sana şarap ikram ederdim ama dolaptaki içkiler bozulmuş."

Virginia, *Cüretkâr*'da içtiği iki yudum viskiyi hatırladı. "Hayır, teşekkür ederim," diyerek çekingen bir şekilde gülümsedi.

Devlin gözlerini kocaman açtı. Virginia onun bir şeyler sezdiğini anlıyordu; sonra güneşlenen iri, uyuşuk bir aslan gibi -çok tok da değil, çok aç da değil, ama akşam yemeği için yerinden sıçramaya hazır bir aslan gibi- ölçüp biçerek ona baktı. "Kaliteli viski artık ilgini çekmiyor mu, yoksa birden benden mi çekinir oldun, Virginia?"

Meydan okunduğu zaman asla kayıtsız kalamayan Virginia içeri girdi. "Viskinin iyi olduğundan eminim." Bir daha gülümsedi. "Ben yine de çok şaşkınım," dedi ve bu doğruydu. "Seni anlamıyor olmam bir yana, zaten zalimce olan mizah anlayışın iyice gaddarlaştı."

Devlin hâlâ onu süzüyordu. Üniformasını çıkarmış, en iyi kalite ipek gömleği, pantolonu ve çizmeleriyle oturuyordu. Her zamanki gibi pantolonu fazlaca dardı ve gömleğinin yakası açık bırakılmıştı. "Eastleigh Kontu'nun bana mutluluk verdiğini söyleyemem."

"Bu avdan zevk mi alıyorsun? Fakir, şişman bir ihtiyara musallat olmaktan zevk mi alıyorsun?"

Devlin çirkin görünümlü kocaman, ağır bir mobilya olan büfeye doğru giderken ona baktı. "Bu avdan zevk alıyorum. Elbette zevk alıyorum. Ancak o caniye acıyorsan, düşünceni kendine saklamanı tavsiye ederim." Ona bir kadeh viski uzattı.

"Ona acımıyorum," dedi Virginia. "Benim acıdığım sensin."

Devlin ona dik dik baktı ve Virginia onun öfkelenmesini bekledi. Ancak o öfkelenmedi. Omuz silkip "Bunu daha önce de söylemiştin," dedi. "Beni tahrik etmek istiyorsan, beceremezsin. İstediğin gibi düşün ve otur şöyle. Seni yemem. Hem hizmetçilerin seni benim yanımda görmeleri gerek." Bardağındakini bitirip yenisini doldurdu.

"Gidecek başka yerim ve yapacak başka şeyim olmadığından sana katılıyorum," dedi yavaşça ve kanepenin diğer ucuna oturdu. Ama bu söylediği gerçekten çok uzaktı.

Devlin sonunda kadına gülümsedi ve oturdu. İri vücuduyla kanepeye, odaya, ona hâkimdi. "Gerçekten mi? Açıkçası senin yanımda olmaktan hoşlandığını düşünüyorum," dedi. Gözlerinde mağrur bir ifade vardı. "Ama sebebini anlayamıyorum," diye ekledi kadife gibi bir mırıltıyla.

Virginia şaşırarak daha çok gerildi. "Sarhoş musun sen, Devlin?"

Devlin kadehini kaldırdı. "Biraz."

"Ancak bir aptal senin yanında olmaktan hoşlanır," dedi ve onun bir işaretiyle kaç kadının üzerine atlayacağını bildiği için kızardı.

"O zaman kadınların büyük çoğunluğu aptal, sanırım," diye cevap verdi. Bir yarım kadehi daha mideye indirdi.

Adam sarhoş olmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, bunu nedeni neydi? Ama asıl önemlisi, Devlin kaç kadından bahsediyordu. "Kaç tane?"

"Kaç tane de ne demek?"

"Kaç kadın senin yanında olmaktan hoşlandı?" diye sordu Virginia, çünkü bunu öğrenmek zorundaydı.

"Anlamadım?" Açılmış gözleri, şaşırmakla kahkaha atmak arasında gidip geliyordu. "Kaç kadınla yattığımı mı soruyorsun?" Adamın nefesi tıkanır gibi oldu.

"Evet, onu soruyorum," dedi Virginia, ellerini kucağında kavuşturup gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak. Yanaklarına ateş basmıştı.

Devlin gülmeye başladı. Kahkahasında o kaba, ve yabani yönü vardı, ancak buna nahoş denemezdi. "Senin en sevdiğim yanın şu sınır tanımayan merakın," dedi, "çünkü eşi benzeri yok." Kahkahası söndü. Şimdi de gerçekten içten bir tebessümle gülümsüyordu. Virginia'nın kalbi duracaktı. Böyle yakışıklı bir adam görmemişti.

"Ben senin açık sözlülüğünü seviyorum. Her düşünceni, her isteğini ve talebini açık etmemeyi düşünmedin mi hiç?"

Virginia titreyerek gözlerini kırpıştırdı. Onu içten bir şekilde güldürmesi bir yana O'Neill ona methiyeler düzüyordu; merakını, tavrını sevdiğini söylüyordu. Ne yaptığının farkında mıydı? Bu başka bir oyun muydu, yoksa onun kalkanlarını indirmiş ve rahatlamış hâline mi tanıklık ediyordu? Sünger gibi içtiği viski yüzünden gerçekler açığa mı çıkmıştı? Onu biraz olsun seviyor muydu yoksa?

"Ne kadar içtin, Devlin?"

"Bir veya iki bardak," dedi yumuşacak bir sesle. "Tamam tamam, bu üçüncü. Hayır, dördüncü. Sarhoş değilim, Virginia. Ben sarhoş olmam."

"Bence sarhoşsun," dedi. Nedense bakışları birbirlerine kenetlenmişti. Devlin'in gözlerinde o eski buz gibi bakışlardan eser kalmamıştı, bakışları sanki kendisine bir sıcaklık hissediyormuşçasına yumuşamıştı. O kadar mutluydu ki doğru dürüst nefes alamıyordu.

"Kimse benim açık sözlülüğümü sevmez," dedi Virginia. "Annemle babam bile bundan bıkmıştı."

Devlin yeniden gülümsedi. "Sen çok şaşırtıcı bir kadınsın. Ne yapacağın belli olmuyor. Çok ilginç."

Virginia'nın kalp atışları hızlanmıştı. "Yani benden az da olsa hoşlanıyorsun, öyle mi?" Sesinin düşündüğü kadar umut dolu çıkmamış olması için dua etti.

Devlin gözlerini ondan ayırdı ve yavaşça ayağa kalktı. Pinekleyen aslan karnını doyurmaya hazırlanıyor... Virginia'ya yandan, baştan çıkarıcı bir bakış attı ve yavaşça ona doğru yürümeye başladı. "Ne çok soru soruyorsun," diye mırıldandı. Sonra da, "Tompkins'i *Cüretkâr*'a şarap almaya gönderdim. Aşçı geyik eti pişirdi, yanında bolca kırmızı şarap iyi gider. Ama senin beyaz şarap tercih ettiğini bildiğim için biraz da ondan getirmesini

söyledim." Sustu, kadına dönüp kalçasının tekini büfeye yasladı. Duruşu uyuşukça ama aynı zamanda tahrik ediciydi.

Virginia ayağa fırladı. "Konuyu değiştirme."

Devlin gözlerini yumarak, "Çok kadın oldu, Virginia, hiçbirini tutmuyorum," diye mırıldandı.

"Muhteşem ve serinkanlı Kaptan O'Neill da birilerinin arkadaşlığından hoşlanabilir, dünyanın sonu değil bu," dedi Virginia.

Devlin gözlerini açtı, gri gözleri parlayarak baktı, sonra başka yöne döndü. "Kemik bulmuş köpek gibisin. Ne söylememi bekliyorsun? Seni güzel bulduğumu mu? Seni öpmek istediğimi mi? Sensiz yaşayamayacağımı mı? Seni şaşırtıcı ve ilginç bulsam da şunu söyleyeyim ben bir kadının ayaklarına kapanacak ya da gerçek aşk gibi saçmalıkların peşinden koşacak birisi değilim. Bu konuyu kapat."

Virginia yutkunmaktan başka bir şey yapamadı, çünkü adam çok zekiydi, sanki onun düşüncelerini okumuştu. "Sen başlattın," diye söze başladı. "Hem güzel olmadığımı ikimiz de biliyoruz, o yüzden beni güzel bulmanı beklemiyorum. Ayrıca seni tahrik etmenin çok kolay olduğu da aşikâr, yani beni öpmek -ya da o türden bir şeyler yapmak- için can atıyorsun. Beraber yaşamaya gelince. Sen sandığımdan da delisin. Tabii ki bensiz yaşarsın, Sean'sız da yaşarsın. Tek başına da yaşarsın! Sen bir adasın, Devlin; yalnız bir adasın ve bunu herkes biliyor." Kamçı gibi sözlerinden ve adama verdiği bu cevaptan çok memnun kalmıştı.

Devlin bir an o kadar ciddi baktı ki Virginia geri çekildi. "Hayır, benden veremeyeceğim bir şey isteyerek bunu ne yazık ki sen başlattın, Virginia." Sesi yumuşak ama son derece ciddiydi.

Virginia ona bakarken neredeyse kollarını kendine saracaktı. Devlin onu asla sevmeyeceğini mi söylüyordu? Sezgileri bu kadar kuvvetli olabilir miydi? Alkolün verdiği gevşeme sayesinde mi onunla bu kadar açıkça konuşuyordu?

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye fısıldadı. Terliyordu.

Devlin hafifçe gülümseyerek omuzlarını silkti. Bu hareketle ona inanmadığını gösteriyordu.

O anda Virginia'nın aklına amacına ulaşmak için ona yardımcı olacak bir fikir geldi. "Ama istediğim bir şey var, Devlin," dedi.

Devlin yüzünde bir yarım tebessümle onu izliyor, bekliyordu.

"Senden istediğim bir şey var ve senin bunu verebileceğini *biliyorum*," dedi.

"Bak sen! Yeni bir savaş kokusu mu alıyorum? Sevgilim, asla kazanamazsın, o yüzden hiç başlama." Gülümsüyordu ama Virginia adamın gözlerindeki ihtiyatlı bakışı fark etmişti. O zaman anladı ki sarhoş olsun olmasın bu adam daima tehlikeli bir düşmandı.

"Ben senin sevgilin değilim," diye fısıldadı.

"Başkalarının gözünde öylesin." Yumuşak sesi zehirli bir öpücüktü.

Virginia Devlin'in daha önce söylediklerine rağmen onu baştan çıkarmaya çalıştığından iyiden iyiye şüphelenerek yutkunup dudaklarını ıslattı. "Ben senin dostluğunu istiyorum, Devlin. Başka bir şey değil, sadece dostluk."

Devlin'in gözleri kocaman açıldı, sonra çabucak kısıldı. "Bir sürpriz daha," diye mırıldandı, başını büyük bir saygıyla yana eğerek. "Dediğim gibi çok şaşırtıcı bir insansın. Olmaz."

"Hayır! Beni dinlemelisin!" Sonunda adamın yanına gidip elini tuttu.

Devlin önce onun yüzüne sonra bembeyaz eline baktı, sonra da hayret ifade eden bir ses çıkardı. "Virginia," diye uyardı. Aralarındaki baştan çıkarma dansı sona ermişti.

Virginia geri adım atmadı. "Ben senin dostluğunu istiyorum, bunu benden esirgeme. Fidyem ödenip ben serbest kalana kadar."

Devlin ona dik dik baktı. "Benim dostum yok."

"Ne saçma!" Devlin'in kaşları havaya kalktı. "Sean senin dostun."

Devlin elini yavaşça çekip kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gerçekten çok ilginç," diye düşüncelere daldı. Sonra sesi sertleşti. "Pazarlık kokusu alıyorum. Söyle."

Virginia dudaklarını ıslattı. Devlin'in gözleri dudaklarında dolaştı. Virginia fark etmişti, ancak sadece muğlak bir biçimde; çünkü kalbi deli gibi çarpıyordu. "Karşılığında ben metresin rolünü o kadar içten oynayacağım ki senin arsız âşığın olduğuna sen bile inanacaksın," dedi.

Devlin şaşkınlık içinde bakıyordu.

Virginia kazandığı bu küçük zaferden hoşnut hâlde gülümsedi. "Ne diyorsun? Eğer ben işbirliği yaparsam bu oyun daha çabuk sonuçlanır. Ben sana işbirliği önermiyorum, benim teklifim tam katılım."

Devlin yavaşça gülümsedi ama tebessümü karanlık ve düşünceli gözlerine ulaşmadı. "Senin ne kadar zeki olduğunu biliyorum," dedi. "Bence bu pazarlığın altında başka bir amaç yatıyor. O amaç neyse, ne elde etmeye çalışıyorsan, bil ki ben istemediğim sürece başarılı olamazsın."

Virginia omuzlarını silkti, kazanma isteği yüzünden eli ayağı titriyordu. "Pazarlığa var mısın, sen onu söyle."

"Hayat oyununu hakkıyla oynamak istiyorsan, sevgilim, sabırlı olmayı öğrenmen gerek."

Sabırsızca içini çekti, hâlbuki için için seviniyordu. "Var mısın yok musun?" diye bağırdı.

"Anlaşmaya vardık o zaman," dedi Devlin, hafifçe gülümseyerek. "Ah, dur bir dakika. Şimdi el sıkışacağız, öyle mi?" dedi yumuşak ama alaycı sesiyle.

"Hayır," dedi Virginia adamın kollarına atılarak. "Öpüşeceğiz."

Devlin'in tebessümü onun da öyle düşünmüş olduğunu gösteriyordu. Devlin bekliyordu.

Virginia kalp çarpıntısından bayılmak üzereydi. Parmak uçlarında yükselip Devlin'in omuzlarına asıldı. Devlin'in ona doğru eğilmek için hiçbir çaba göstermemesine bozulmayacak kadar heyecanlıydı. Yüzünü adama doğru kaldırıp gözlerini kapadı. Gördüğü son şey adamın birdenbire alev alıp, parlayan gümüş rengi gözleriydi. O da istiyordu. O zaman Virginia dudaklarını onunkilere sıkıca bastırdı.

Devlin hâlâ kımıldamadan duruyordu.

Virginia dilini kullanarak onun dudaklarını aralamaya çalıştı, becerdiğinde de büyük bir coşkuyla kendi küçük diliyle onun büyük dilini keşfe koyuldu.

Devlin eliyle onu ensesinden kavrayarak arkaya yatırdı ve dilini ağzının içine daldırdı. İşte o anda öpüşmelerinin kontrolünü adam ele geçirmişti. Virginia aldırmıyordu. Ona sıkıca sarılarak, vücudunu yapıştırarak, ona her türlü özgürlüğü tanıdı, yeter ki o istesin. Ateşli ve sert öpüşme sona erince, Devlin başını kaldırdı.

"Amacın ne bilmiyorum, hayatım ama bu tehlikeli bir oyun."

Virginia onun kollarında titreyerek, ateşli bir şekilde gülümsedi. "Ben yalnızca dostluğunu istiyorum, Devlin," diye yalan söyledi.

Devlin alaycı bir ses çıkardı.

Kapı açıldığı an Virginia uyuyor numarası yaptı.

Sırtüstü kımıldamadan yatıyor, dikkatle dinliyordu. Ayak sesi işitmediği için adamın kapıda dikilerek ona baktığını düşündü.

Devlin iç geçirdi ve içeri girip kapıyı kapadı. "Uyanık olduğunu biliyorum, Virginia, yanakların kızarıyor," dedi, bir mumu havada tutarak.

Virginia doğruldu. Geceyarısı olmuştu. İki saat öne uyumayı denemiş ama zihni oyunbozanlık yapmıştı. Artık kafası karışık değildi, sanki bir gölün üzerindeki uçurumdan, buz gibi ve derinliğini bilmediği suya atlayacak gibi basbayağı korkuyordu. Bu oyunda onu yenmesi gerçekten mümkün müydü? Onu kendine âşık etmesinin gerçekten bir yolu var mıydı? Peki, aynı odayı nasıl paylaşacaklardı? Geceyi aynı odada geçirmekten daha iyi bir yol düşünemiyordu ama yatağına atlamama kararı hâlâ geçerliydi.

"Yatağımı yapmışsın," dedi Devlin, yerdeki yastık ve yorgan yığınına bakarak. "Ne kadar düşüncelisin."

Virginia dizlerini göğsüne çekerek, onun bir yorganı çekip yere serişini seyretti. Geçici yatağı hazır olunca odadaki tek sandalyeye oturup çizmelerini çıkardı. İkincisini de gürültüyle yere bıraktıktan sonra başını kaldırdı. Kısık gözleri sert sert bakıyordu. "İşi daha da zorlaştırma, Virginia."

"Niye?" diye lafı savurdu. "Sen benim hayatımı zorlaştırmadın mı?"

"O yatağı paylaşmıyoruz." Ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Doğru, paylaşmıyoruz. Bütün bunların birer oyun olduğunu ben senden daha iyi biliyorum.

"Gerçekten mi?" Ona inanmadığı belliydi.

"Soyunmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu Virginia soluğu kesilerek. Devlin gömleğini kenara fırlatmıştı. Virginia nefes almamaya dikkat ediyordu ama Devlin adaleli sert vücuduyla tam bir mitolojik tanrıydı.

Devlin ona bakmadan muma üfledi. "İçin rahat edecekse, pantolonumla uyurum."

"Çok rahatladım!" diyerek alay etti Virginia. Gözleri karanlığa alışmıştı ve pencereden içeri giren ay ışığında, onun tek kolunu başının altına koymuş, beyaz çarşafın üzerinde boylu boyunca yattığını gördü. Bir dakika geçmişti, Virginia onun uyuyup uyumadığını merak ediyordu, çünkü Devlin hiç ses çıkarmıyordu. "Devlin?"

Devlin kımıldamadan, "Efendim, Virginia?" dedi.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi adam sakince.

Virginia ona şüpheyle bakıyordu. "Düşünüyorsun işte! Yoksa benim ne düşündüğümü nereden bilecektin?"

"Sen eve gitmeyi düşünüyorsun," diye karşılık verdi rahatça. "Haydi iyi geceler." Bu bir uyarıydı.

Virginia dizlerine sıkıca sarıldı, nabzı hızlanmıştı. Sonunda kısık sesle, "Eve gitmeyi düşünmüyorum," dedi. "Kütüphanedeki öpüşmemizi düşünüyorum."

"İyi geceler," dedi Devlin sertçe.

Virginia öfke ve hüsran içinde iç geçirip sırtüstü uzandı. Hemen zihnine hayaller doluştu. Devlin'in şehvetle tutuşmuş gözleri, gömleğini çıkarırkenki hâli... Virginia'nın vücudu hemen tepki verdi. Dudağını ısırıyordu. O hiçbir şeye benzemeyen bir cazibe kaynağı olarak orada yatarken, kendisi nasıl uyuyabilirdi? Artık bir planı vardı, korksa da uygulayacağı bir planı... Bu kurmacada olduğu gibi gerçekte de onun metresi olsa fark eder miydi?

Virginia kendisi için fark edeceğini düşünüyordu. Devlin ona bedeninin yanı sıra sevgisini de vermediği sürece, çok fark ederdi. İç geçirdi. Çok uzun ve zorlu bir savaşa girmiş olabilirdi.

"Virginia," diyerek uyardı Devlin. "Çocuk gibi davranıyorsun."

Virginia doğrulup yatağın ucuna gitti. Oradan adamı rahatça görebiliyordu. "Çocuk gibi mi davranıyorum? Sen yerde yatarken uyuyamıyorum işte!"

Devlin hâlâ sırtüstü yatıyor ama ona bakıyordu. "Uyumak istemiyorsun," diye mırıldandı. "Tartışmak... başka şeyler yapmak istiyorsun."

"Ne gibi şeyler yapmak istiyormuşum, Devlin?" diyerek masum bir edayla sordu ama gülüyordu.

"Koyunları say," dedi sertçe. "Ya da tütün yapraklarını say. İyi geceler."

"Sanırım ben biraz deliyim," dedi dalgın bir şekilde. "Herhâlde bu yüzden anlamıyorum. Altı ay önce ben *Amerikalı*'daydım, biz hiç karşılaşmamıştık. Hayır, aslında ben daha Richmond'daki o korkunç leydilik okulundaydım. Sonra sen beni kaçırdın, Askeaton'a götürdün, benimle beraber oldun, beni terk ettin, kardeşine verdin, şimdi de metresin yaptın."

"Ah, Tanrım," dedi Devlin. "Sen her gece böyle konuşacak mısın?"

"Tuhaf olan şu ki bütün bunlardan sonra seninle öpüşmekten zevk aldım. Tabii, bir daha seni yatakta eğlendirecek değilim."

Devlin kalkıp oturdu. Yorgan kucağına düşmüş, sert göğsünün kasları ve dümdüz karnı ortaya çıkmıştı. "Çok tuhaf bir zihnin var Virginia ve görünen o ki biraz da saplantılı. Hem sevgilim yatakta eğlendirme işine gelince; seni eğlendiren bendim, sen değil."

Doğru! Virginia adamın, kendi kadınlığına yapışan dudaklarıyla dilini düşündü, işte şimdi nefes alamıyordu.

Devlin birdenbire ayağa fırladı. "Ben aşağı inip biraz kitap okuyacağım."

Boşuna uğraşma, diye düşündü Virginia, gözlerini ona dikerek. O da tahrik olmuştu; önündeki belirgin kabarıklığı gözden kaçırmak mümkün değildi. "Yazık ki Fiona aşağıda değil," dedi Virginia, kendi sözlerine şaşırarak.

"Evet, yazık," dedi Devlin, ona bakmadan kapıya yürürken.

"Devlin bu böyle olmayacak. Bizim aynı odada kalmamız mümkün değil. Senin başka bir yerde uyuman gerek. Hizmetçiler de ne düşünürlerse düşünsünler!"

Devlin kapalı kapıya yaslanarak ona döndü. "Hizmetçiler çılgınlar gibi dedikodu yaparlar ve Bayan Hill'in herkese yeni İrlandalı patronunun ne utanmaz bir barbar olduğunu anlattığına kalıbımı basarım. Yani bunun böyle olması gerekiyor. Ama senin o tutkulu tabiatını biraz dizginlemen gerek, Virginia."

"Senin gibi mi?" diye kafa tuttu yumuşak bir sesle.

"Benim gibi," dedi o, sadece dişlerini gösterdiği bir tebessümle. "Buna kendini kontrol etme denir, Virginia ve görüyorum ki sen bu yönünü hiç geliştirmemişsin, bak işte sana bir fırsat çıktı."

"Bu benim suçum değil," diye hatırlattı adama.

"Uzan, gözlerini kapa ve koyunları say Virginia; koyun ya da istersen tütün balyası ya da savaş gemisi say. O zaman uykuya dalacağından eminim." Devlin odadan çıktı.

"Biz tütünü balya yapmayız," diye mırıldandı sinirlenerek.

Virginia kendini sırtüstü yatağa bıraktı, kollarını kavuşturdu, nedense keyfi yerindeydi. Devlin'i tahrik etmek o kadar da zor değildi ve onu tahrik etmek Virginia'nın hoşuna gidiyordu. Ayrıca Devlin onu gerçekten çekici buluyordu, bu kesindi.

Virginia gözlerini kapayarak tütün yaprağı sarmaya başladı. Ancak tütün gidip yerine Devlin O'Neill'ın çarpıcı hayali geldi. Virginia birdenbire gülümsedi. Belki de planı tutacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Bayan Hughes? Salonda misafirleriniz var," dedi Tompkins.

Virginia geceleyin saatler boyu zihnini yatıştırıp uykuya dalamadığı için o sabah hayli geç uyanmıştı ve oda boştu. Şimdi öğle vaktiydi, Virginia arka taraftaki çayırda dolaşmış, sonunda evin arkasındaki küçük terasta durmuştu. Tompkins'e gülümsedi. "Misafir mi?"

"Evet," dedi o da gülümseyerek.

Tompkins, Virginia'nın sabah rastladığı o korkunç Bayan Hills'e hiç benzemiyordu. Kâhya kadın, küçük yemek odasındaki boş masayı açıklarcasına kahvaltının saat sekiz ile dokuz arası verildiğini belirtmişti. Sanki bakarsa kendisi de metres olacakmış gibi Virginia'ya hiç bakmamıştı. Virginia guruldayan midesine aldırmayarak kibarca kahve, ekmek ve çikolata istemişti. Bir hizmetçi onun istediklerini getirmişti, belli ki patronunun âşığına hizmet etmek Bayan Hills'e yakışmazdı.

Teras kapısına yöneldiklerinde Virginia, "Ne zamandır Wideacre'dasın Tompkins?" diye sordu.

"On yıldır," diye neşeyle cevap verdi Tompkins.

"Burayı seviyor musun?"

"Evet, seviyorum. Karım bir süre önce vefat etti, iki kızım da evlendiler ve çocukları oldu, şimdi biri Manchester'da, diğeri

güneyde küçük bir köyde. Wideacre da benim yuvam oldu işte." Hafifçe omuzlarını silkti, yanakları pembeleşmişti.

"Çok iyi bir iş yapıyorsun," diye ona güven aşıladı Virginia. Salona girdiler.

Devlin bir taşra beyefendisi ve onun tombul alımlı karısıyla ayakta konuşuyordu. Virginia onu görür görmez durdu ve bir an kahverengi ceketiyle taba rengi pantolonu içindeki yakışıklı hâline hayran hayran baktı. Onu daha önce gündelik bir ceketle görmemişti. Değişen bir şey yoktu; o yine çok çekiciydi.

Devlin onu gördü ve göz göze geldiler. Virginia onun dün gece odalarına gelip gelmediğini merak etti; sonunda uykuya daldığında, o henüz *odalarına* dönmemişti.

"Gelsene, Virginia," dedi Devlin gülümseyerek. "Toprak sahibi Pauley ile karısı bizi ziyarete gelmişler." Hem favorili toprak sahibi hem de onun sarışın karısı Virginia'ya merakla, gülümseyerek bakıyorlardı. Virginia misafirlerinin, onun düşmüş bir kadın olduğunu henüz bilmediklerini anladı.

Bunu değiştirecekti. Gülümseyip yanlarına gitti ve dosdoğru Devlin'e yönelerek parmak uçlarında yükseldi ve adamı yanaklarından öptü. Teni sıcacık ve pürüzsüzdü, belli ki tıraş olmuştu. Virginia kalbi yerinden fırlayacak gibi atarken dudaklarını geri çekti ve "Günaydın, sevgilim," dedi kısık sesle.

Devlin bir an bakakaldı ama yetenekli bir oyuncu olduğu için kadının elini tutup dudaklarına götürdü. "Büyüleyicisin, Virginia," diye mırıldandı. "Uyuyakalmışsın. Ama bunu hak ediyorsun."

Göz göze geldiler. "O kadar yorgundum ki kalkamadım," dedi Virginia ve üstün gelmek için adamın yanağını sadece bir kez okşadı.

Devlin şaşırmıştı. Ancak bu Virginia'ya hiç zevk vermedi, çünkü samimiyet numarası kalbinin atışını hızlandırmıştı. Gerçekten sevgili gibiydiler ve rol yaptıkları bu kısa anda sanki baş başaydılar.

"Sizi, Yaban Gülü'nden Bayan Virginia Hughes'la tanıştırayım," dedi Devlin, koluna girerek.

Toprak sahibi ve karısının gözleri kocaman açıldı; ikisi aynı anda gülümseyiverdiler. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Bayan Hughes," dedi adam, bir ona bir Devlin'e bakarak. Virginia onun ilişkilerinin durumunu tahmin etmeye çalıştığının farkındaydı.

"Ben de öyle," dedi Virginia, Marmott Okulu'nun en parlak öğrencisiymiş gibi. Elini uzattı ve adam dudaklarını değdirmeden bu eli öptü. Virginia, adamın karısına döndü. "Merhaba Bayan Pauley. Bu yakınlarda mı oturuyorsunuz?"

"Size birkaç kilometre uzağız," diye cevap verdi sarışın, gülümsemeye çalışıp pek de beceremeyerek.

"Kaptan sizin yeni geldiğinizi söyledi," dedi Pauley, kravatını çekerek.

"Evet, dün. Beş aydır Devlin'in İrlanda'daki evindeydim," dedi Virginia, ona yan yan bakarak.

Devlin muzipçe kaşlarını kaldırmıştı. Artık Viginia'nın oyunculuğu karşısında şaşırmadığı aşikârdı. "Ben ise İspanya kıyılarında dolaşıyordum." Ayrı oldukları her gün onu özlemişçesine iç geçirdi.

Bayan Pauley'nin yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ama sonra mavi gözlerini Devlin'e çevirdi. "Sizin hakkınızda çok şey duyduk, Kaptan. Siz bizim gözümüzde bir kahramansınız."

"Evet, efendim," diye onayladı kocası. "Burada da bir evinizin olması bizi ne kadar mutlu etti."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Devlin.

"Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu toprak sahibi.

"Bir haftadan fazla kalmayı düşünmüyorum," dedi Devlin.

Virginia şaşırmıştı. "Bir haftacık mı, Devlin?" diye sordu tatlılıkla.

Devlin onu kendine çekti. "Küçük kır evimi de Askeaton gibi beğendin mi?"

Virginia ona gülümsedi. Yan tarafıyla adamın vücuduna yaslanmış durumdaydı. Devlin güçlü koluyla Virginia'ya sarılmıştı. Ne güzel bir duygu! "Beğendim sanırım... hayatım," dedi Virginia.

Toprak sahibi öksürdü. Belki boğuluyordu. Adamın suratı pancar gibi kızarmıştı.

"Siz... nişanlı mıydınız?" diye sordu sarışın kadın, şaşkın bir ifadeyle.

"Nişanlı mı?" dedi Devlin. Virginia onun sesindeki hayret ifadesini fark etti içten içe bozuldu ama gülümseyerek ona baktı. Devlin'in kaşları kalkmıştı. "Evlilik bana göre değil."

Sarışın kadın ve kocası ona bakakalmışlardı.

Sessizliği Virginia bozdu. "Ben onun sadece metresiyim," dedi. Virginia, Devlin'in şaşkınlıkla gerildiğini hissediyordu.

"Virginia, kendisini sevdiğim bir dostum olduğunu söylemek istedi," diye mırıldandı Devlin.

"Ah, elbette, evet," diye geveledi toprak sahibi.

Virginia adama, sonra da onun alımlı karısına baktı. Ne kadar şaşırdıkları ve rahatsız oldukları belliydi. Onların düşüncelerini bile okuyabiliyordu. *Bu kadın onunla metres hayatı mı yaşıyor? Ah, hiç utanması yok mu bu kadının?* Onlar da bakışlarını kadına yönelttiklerinde Virginia hayret ve dehşet ifadesinin, karamaya dönüştüğünü gördü. Onlara cesurca gülümsedi.

Çünkü gerçekten umurunda değildi. Değil mi?

Devlin'in kolunun altından sıyrılıverip bir masaya gitti ve orada birtakım biblolarla oyalanmaya başladı. Kendi kendine telkinde bulunuyordu: Utanmamıştı, kaygılı değildi. Bu yalnızca bir oyun, Devlin'le arasında yapılmış bir anlaşmaydı ve eğer o kazanırsa hem özgürlüğünü hem de onun sevgisini kazanacaktı.

Başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önemi yoktu.

Tompkins üzerinde mini keklerin yığılı olduğu tekerlekli çay servisini iterek içeri girdi. Virginia biraz temiz hava almak için dışarı çıkmak istedi. Neyse ki Devlin gergin sessizliği bozdu. "Her pazar köyde güzel bir panayır kuruluyormuş."

"Ah, evet," diye haykırdı Bayan Pauley, rahatlayıp gülümseyerek. "Mutlaka gidip gezmelisiniz, Kaptan. Çok güzel ev yapımı turtalar var, ayı oynatıyorlar, çocuklar midillilere biniyor, marangozlarımızdan biri el yapımı ürünlerini sergiliyor. Onlarca gizli çekmeceli, boy boy ilginç kutular yapar. Bayan Hughes'u –Virginia'yı yani– getirin, eminim çok hoş vakit geçirecektir!" diye haykırdı aceleyle. Yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Virginia kaçmak istiyordu. Kendini çok kötü hissediyordu, ancak işin asıl kötü yanı, Devlin'in saplantılı entrikası uğruna bu iyi ve dürüst insanları kullanıyor olmak, onları aşağılamaktı. Ama onlara dönerek gülümsedi. "Gitmeyi çok isterim, hayatım."

Devlin'in dönmüş, bir porselen tabağı incelediğini fark etti.

"Çok büyük keyif alırsınız," dedi toprak sahibi. "Beth? İzin isteyelim artık, Kaptan'ın yeterince zamanını aldık."

"Olur tabii," dedi Beth Pauley, hem hayranlık hem dehşet içinde gözlerini Virginia'ya çevirerek.

Devlin canlanıvermişti. Toprak sahibinin elini sıktı. "Yine bu yurun," dedi nazikçe. Virginia onun bunu samimi olarak söyleyip söylemediğini anlayamadı. "Bayan Pauley, tanıştığımıza memnun oldum," dedi Devlin. O kadar nazikti ki Virginia'nın ağzı açık kaldı.

Bayan Pauley kızardı ama zevkten. Virginia onun çarpıldığını anlıyordu. "Panayıra mutlaka gelin, Kaptan," dedi parlayan gözleriyle tatlı tatlı bakarak.

"Mutlaka geleceğiz," diye cevap verdi. Sonra Tompkins'in âdeta bir sihirle bir anda belirdiği kapıya döndü. "Misafirlerimizi geçir, lütfen. İyi günler."

Virginia yüzüne bir tebessüm kondurmuştu. Çiftin aceleyle odadan çıkışını seyretti. Devlin kapıya gidip kapadı, böylece yalnız kaldılar. Ona döndüğünde artık gülümsemiyordu ve yüzü gergindi.

Meraklı bir şekilde ona bakıyordu. "Sen iyi bir oyuncusun, Virginia."

"Ama?"

"Ama dün gece de söylediğim gibi fazla açık sözlüsün."

O anda azarlanmak istemiyordu. "Sen benim açık sözlülüğümü seviyordun ya? Öyle demiştin."

"Sen benim sevdiğim bir dostumsun, Virginia, metresim değil. Burası kumarhane değil, bunlar kibar insanlar. Toprak sahibine inme indirecektin." Birdenbire yüzünü başka yöne çevirdi.

Devlin sanki kendi kurallarından nefret ediyordu. "Kusura bakma zarif bir şekilde konuşmam gerektiğini bilmiyordum. İz-

nimle Devlin. Gece iyi uyuyamadım, gidip biraz uzanacağım." Onun gözlerine bakmaktan kaçındı.

Devlin cevap vermedi, çünkü o da onun gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

Virginia acele etmemeye çalışarak kapıya gitti, hâlbuki o kadar üzgündü ki derhâl yalnız kalıp bu duygusallığa bir son vermeli ve oyunlarını sürdürmeye hazır hâle gelmeliydi. Tam çıkarken Devlin sözleriyle onu durdurdu. "Yarın Greenwich'teki evime gidiyoruz," dedi.

Şimdi ne oldu, diye merak etti Virginia, yüreği tasayla ezilerek. Arkasına bakmadan omuz silkti.

Tam çıkarken, Devlin, "Başka misafirler de gelecektir, Virginia," diye ekledi. "O yüzden, hazır ol." Sesi çok zalimce çıkıyordu.

Sonunda Virginia pes edip çıktı.

"Virginia, seni Lord Aston ve Bay Jayson ile tanıştırayım."

Saat akşamüzeri beş idi. Virginia yüzüne sahte bir tebessüm yerleştirmişti. Pauley'lerden beri üçü çift, biri köy papazı olmak üzere dört misafirleri daha olmuştu. Beş çay, beş sohbet, beş uzun ve bitmek bilmez tiyatro... İkisi arasında beş tebessüm, beş öpücük ve en az elli kez tekrar edilen "sevgilim" sözcüğü... Öğlenden beri bütün duyguları donmuş, sadece bir duyguyla kalmıştı: Yılgınlık. Virginia salon kapısında durmuştu ve üç adam ona bakıyordu.

Misafirliğe gelen iki adam ona biraz fazla dikkatli bakıyorlardı. Devlin'in ise ne düşündüğünü anlamak zordu, ancak Virginia onun tahammülsüzlüğünü seziyordu. Ne cüretle bana tahammülsüzlük gösterirsin, diye düşündü Virginia, sinirlenerek.

O, bir zamanlar dâhice olduğunu düşündüğü bu olmaz oyunda kendine düşen rolü oynuyordu.

Devlin birdenbire yanında beliriverdi. "Sevgilim, hasta mısın?" diye sordu endişeyle.

Virginia ona bakamıyordu. "İyiyim... sevgilim."

Devlin kolunu Virginia'ya sıkıca sardı. "Lord Aston, Bay Jayson, tanıştırayım, Virginia, Yaban Gülü'nden sevgili arkadaşım Bayan Virginia Hughes," dedi kibarca.

Adamlar yanlarına geldiler ve kahverengi gözlü, sarışın Lord Aston, Virginia'nın elinin üzerine doğru eğildi. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Bayan Hughes."

Virginia âdeta bir kabusun içindeydi; bu dayanılmaz bir durumdu. Lord Aston'un elini bırakmamış olduğunu fark etti. Bir anda kendini iki köpeğin çekiştirip durduğu bir kemik parçası –ya da kucaktan kucağa itilen bir fahişe– gibi hissetti. Elini çekti ama kurtaramadı.

"Amcam Oxford piskoposudur," dedi Aston sırıtıp, Virginia'ya yiyecek gibi bakarak. "Hiç Oxford'da bulundunuz mu, hayatım? Oralara yolunuz düşerse size etrafı gezdirmek çok hoşuma gider."

Virginia yutkundu ve "Oxford'a yolum düşerse, gezmeyi çok isterim, Lordum," dedi.

Aston sırıttı. "Ah, belki Kaptan O'Neill göreve çağırıldığında siz Wideacre'da biraz daha kalırsınız. At biner misiniz, Bayan Hughes? Güzel atlarımız var."

"Evet," dedi Virginia mekanik bir biçimde.

"Ah, sizi aziz dostum Ralph Jayson ile tanıştırayım," diye haykırdı Lord Aston.

"Nihayet bize de sıra geldi," diye homurdandı Jayson ve Virginia'ya kurnazca sırıttı. Kadının elini tuttu. "Sizinle tanışmak ne büyük bir mutluluk, Bayan Hughes. Aston bir piskopos yeğeni, bense birçok fabrika ve değirmenin sahibiyim. Londra'nın güneyinde muhteşem bir evim var, şehre indiğinizde mutlaka uğrayın ya da balolarımızdan birine buyurun." Adamın gamzeleri derinleşti.

Virginia kendini zorlayarak, "Çok isterim," dedi. Bu adamların ne istediklerini biliyordu. Devlin'in ondan faydalandığını düşünüyor, onlar da aynı şeyi yapmak, onu yatağa atmak istiyorlardı.

"Benim balolarım meşhurdur," dedi âdeta bir sır verir gibi. "Prinnie çoğuna katılır."

Virginia onun kimden bahsettiğini anlamamıştı. "Prinnie mi?"

Devlin ona doğru eğildi. "Galler Prensi, sevgilim, Prens Naibi. Virginia, Amerikalıdır, memleketimize yeni geldi," diye açıkladı.

Genç adamlar güldüler.

"Aslına bakarsan, Devlin, bugün çok yoruldum, biraz hasta gibiyim," dedi Virginia birdenbire. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. İzninizle." Kimseden cevap beklemeden aceleyle odayı terk etti.

Dehşetli bir yorgunluk içindeki Virginia banyo yapmak için su istedi. Hizmetçi küveti doldurup gittikten sonra, Virginia buhar çıkaran sıcak suya gömülüp arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Hiçbir şey düşünmemeye, hissetmemeye çalışsa da bu mümkün değildi.

Virginia metres olarak tanıtılmasının gururuna dokunacağını biliyordu ancak kendini bu derece alçalmış ve aşağılanmış

hissedeceğini, ıstırabının bu kadar derin olacağını tahmin etmemişti. Artık kendini bir metres gibi değil, basbayağı fahişe gibi hissediyordu.

Bu pazarlığı, ona aptal gibi âşık olduğundan, isteyerek yaptığını kendine bir kez daha hatırlattı. Ama bütün gün anlaşmalarına uygun davransalar da ve Devlin istediğini elde etse de -onu tanımayan kalmamıştı- Virginia'nın eline hiçbir şey geçmemişti, çünkü ona arkadaşça yaklaşmamışlardı. Bu son misafirlerden sonra, şehvet düşkünü Aston ile Jayson'a zorla takdim edildikten sonra, Devlin'le dost olma isteği de kalmamıştı. Bunu düşününce ağlamaya başladı.

Bu kadar zayıf olduğu için kendine kızıyordu. Onun için tek damla gözyaşı dökmeyi reddederek gözlerini sildi. Devlin O'Neill yüzünden kalbi tekrar tekrar kırılıyordu. Başka kimsenin onu bu şekilde üzmediğini daha önce de düşünmüştü, artık kesinlikle biliyordu. Peki bu konuyu nasıl çözecekti?

Ya pes edecek ya da savaşacaktı.

Devlin kapıyı çalmadan odaya girdi.

Virginia telaş içinde havlusunu ararken Devlin birdenbire durdu. Havlu sandalyenin üzerinde, Virginia'nın uzanamayacağı kadar uzaktaydı. Devlin yatak odalarının kapısına yakın bir yerde durmuş, onun banyo yaptığı yan odaya bakıyordu. Virginia ortada duran, pençe ayaklı küvete iyice gömülerek onun gitmesini bekledi.

Ancak o, ışıldayan gözlerini Virginia'dan ayırmadan açık kapıdan içeri girdi.

Virginia serinkanlı olmaya çalıştı. "Affedersin, Devlin ama banyo yapıyorum."

Devlin omzunu kapı çerçevesine yaslamış dosdoğru küvetin içine bakıyor, âdeta gülümsüyordu. "Görüyorum."

Virginia'nın yanaklarına ateş basmıştı. Aşağı baktı, sabunlu su hiçbir şeyi gizlemiyordu, bütün vücudu olduğu gibi meydandaydı ve göğüsleri âdeta suyun üzerinde yüzüyordu. "İzin verir misin?" dedi.

Devlin göğsünde kollarını kavuşturarak onu seyretmeye koyuldu ve gözlerinin dolaştığı yerler Virginia'nın yüzüne yakın yerler değildi. Uzun gergin bir andan sonra gözlerini kadının yüzüne kaldırdı. "Ağlıyor musun?"

"Gözüme sabun kaçtı," dedi Virginia çabucak. "Umurunda mı sanki?"

"Hayır." Çenesini oynattı. Gitmek için hiçbir harekette bulunmadığı gibi, ona şimdi daha dikkatli bakıyordu. "Ama eğer ağladıysan, nedenini öğrenmek isterim."

Virginia'nın göğüs uçlarıyla kadınlığı uyarılmıştı. Üzerini örtmek istiyordu. "Ağlamadım. Havlumu verir misin?" dedi sakin bir şekilde.

Devlin'in göz kapakları kapanarak, gözlerindeki parıltıyı sakladı. Sandalyeye yürüdü, havluyu alıp Virginia'ya tutarak açtı.

Virginia derin bir nefes aldı. Küvetten kalktı, onun havluyu vücuduna sarmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. "Bana ver," dedi.

"Elbette," diye mırıldandı, küvetin kenarına yaklaşarak.

Virginia kalktı, uzanıp havluyu onun elinden kaptı, hâlâ dizlerine kadar suda olduğu hâlde çabucak çıplak vücuduna sardı.

Devlin elini ona uzattı.

"Çekil," dedi Virginia sertçe.

Devlin öylece kalmıştı. Onu kolundan tuttu. "Düşüp de boynunu kırma diye yardım ediyorum."

"Ne kadar naziksin," dedi gergin bir şekilde.

"Ben hiç nezaket numarası yapmadım."

"Biz artık arkadaşız."

"Öyle sözleşmeyle arkadaşlık kurulmaz."

"Filozof mu oldun?" diye bağırdı öfkeyle. Elinden kurtulmaya çalıştı.

"Küvetten çık, Virginia," dedi Devlin, yüzünde gergin bir ifadeyle.

Virginia küvetten çıktı ve iki ayağı yere bastığı an Devlin onu bıraktı. "Bu kadar zor olacağını bilmezdim!" diye haykırdı Virginia.

Devlin bir şey söylemeden ona bakıyordu.

"O adamlar bana bir fahişe gibi davrandılar."

Devlin tereddüt etti. "Üzgünüm."

"Öyle mi?" diye bağırdı Virginia çıldırmış gibi.

"Evet, çok üzgünüm."

"Ah, içime su serpildi, biraz da olsa insanlığın kalmış," dedi yanından geçip yatak odasına girerken.

Devlin peşinden gitti. "Fikrimi değiştirdim. Burada uzun kalmayacağız. Londra daha rahat olur."

"Neden?" Yüzünü ona döndü. "Orada metres ve fahişe daha çok olduğu için mi?"

"Sen fahişe değilsin, Virginia."

"Bunu Lord Aston ile arkadaşına söyle." Sonra, Devlin ona gözlerini dikmeye devam ettiği için, "Kendine de söyle," diye lafı savurdu. "Çünkü bana fahişeymişim gibi davranıyorsun!"

Devlin sert bir ifadeye bürünmüştü. "Ben sana hiçbir zaman fahişe gözüyle bakmadım. Senin gerçekte bakire olduğunu kimse benden iyi bilmez. Hiç kimse!"

Devlin'in bu tepkisi karşısında Virginia'nın nutku tutulmuştu. Bu öfkenin sebebi neydi?

Devlin yatıştı. "Az önce de sana fahişe gözüyle bakmadım."

"Ah, göğüslerime bakmıyordun, sonra..." Devam edemedi. Kızarmıştı.

"Benim yaptığım güzel bir kadına hayranlıkla bakmaktı." Odadan çıktı.

Virginia kapıya koştu ve tam bir şaşkınlık içinde arkasından bakakaldı.

•

Londra'dan henüz dönmüş olan kardeşi kütüphaneye girince, William tüy kalemi kenara fırlattı ama ayağa kalkmadı. Hughes erkeklerinin ayırıcı özelliği olan açık mavi gözlü, ince, yakışıklı adama bakıp kaşlarını çattı. Kraliyet Donanması Lord Kaptanı Thomas Hughes üniformasının içindeydi. Bir çift eldiveni masanın üzerine çarptı. "Beni Eastleigh'e çağırmanın önemli bir sebebi olduğunu umuyorum, Will," dedi Tom, lafını sakınmadan.

"Sana bir hafta önce mektup göndermiştim!" diye haykırdı William, ayağa fırlayarak.

"Donanmada halletmem gereken işlerim vardı," dedi Tom gizemli bir şekilde. "Savaştayız, Will, unuttun mu? Aslında iki savaşın içindeyiz, çünkü Tanrı'nın cezası sömürgeciler, kimsenin inanmadığı onca şikâyetten sonra yolunmuş tavuğa döndüler. Sonuncusunu duydun mu? *Makedonyalı* ile *Şenlik*'i kaybetmişiz."

Will sakinleşmişti. "Yok, duymadım. Bunlar kralın iki savaş gemisi değil miydi?"

"İkisi de firkateyndi. Şaşırdım, bu lanet sömürgeciler deniz cilikten ve -daha da kötüsü- savaştan anlıyorlar." Kardeşine arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Şansları varmış. Yoksa bir düzine eski savaş gemisiyle Amerikan donanmasının bizim donanmayla çarpışıp sağ çıkması mümkün değil."

"Katılıyorum. Donanma Komutanlığı'ndaki hâkim düşünce de bu." Tom döndü, bacaklarını genişçe açmıştı. "Fakat geçen ay *Detroit*, *Guerriere*'i ve *Caledonia*'yı da ele geçirdiler. Bununla birlikte onları Kanada'ya gönderiyoruz."

"Bu da inanılmaz," diye mırıldandı William, çünkü Britanya ile Hintli müttefiklerinin sayı olarak son derece az, malzeme sorununun ise çözümsüz olması sebebiyle herkes gibi kendisi de Kanada'da yapılacak bir kara savaşının mağlubiyet anlamına geldiğini biliyordu.

"Dün Liverpool geldi. Amiral St. John dün toplantıya katılmamı istedi. Sürekli burnunu bizim işlerimize sokuyor! Denizde daha fazla savaş kaybetmek istemiyormuş. Denizdeki kayıplarımıza çok öfkeleniyor," dedi Tom sertçe.

William doğrúldu, aklına bir fikir gelmişti. "Bu iyi bir haber olabilir aslında."

"Nasıl?" Tom kırmızı damasko kumaşı solmuş, büyük bir berjere oturdu.

William boş ve soğuk şöminenin önüne gelip dikildi. "Seni eve çağırdım, çünkü O'Neill Wideacre'da kalmaya başladı, ama her an Londra'ya gidebileceğini haber aldım."

Tom küçümseyici bir ses çıkardı. Gözleri nefretle dolmuştu. "Boş ver o ahlaksız herifi."

"Kuzenimiz onun elindeyken bu biraz zor," dedi William tatsız bir tebessümle. "Fidye istiyor. Ayrıca Hampshire'daki herkes kuzenimizi onun metresi olarak tanıyor."

"*Ne?*" Tom ayağa fırladı.

"Ne dediğimi duydun," dedi William soğukça. "Pislik herif alenen onunla birlikte yaşıyor! Akıl almaz bir şey! Bir de on beş bin sterlin istiyor. On beş bin!"

Tom bembeyaz kesilmişti.

"O dolandırıcı onunla toplum içine çıkarak, adımızı ayaklar altına alıyor, hepimiz bu utancı paylaşıyoruz. Şimdiye kadar bu rezaleti babamdan sakladım ama er ya da geç öğrenecek. Günde üç dört misafirim geliyor ve hepsi eninde sonunda kuzenimden söz ediyor! Bu iş iyice tuhaf ve utanç verici bir hâl aldı, artık bu çılgının bu zararlı oyununa bir son vermemiz gerek. Ama tabii kızı serbest bırakması için adama beş para ödemeyeceğiz!"

"Tanrım, bu O'Neill'ın amacı ne? Fidye dışında? Neden bizimle uğraşıyor? Onun baş belasının teki olduğunu biliyordum, ancak bir genç kadını böyle lekelemek de ne demek oluyor? Hem bizim yeterli paramız olmadığını da biliyor!"

"Neden uğraşmak için bizi seçtiğini bir bilsem," diye mırıldandı William. "Ama bir açıklaması yok."

Tom kollarını göğsünde kavuşturdu. "Geçen haziran, Donanma Komutanlığı onu neredeyse görevden alacaktı. Yine emre itaatsizlik etti, seferini tamamlayamadı. Bir yolunu bulup askeri mahkemeye çıkmaktan kurtuldu. Kontes hâlâ onunla birlikte oluyor mu?"

"Kontes dün şehirden döndü. Devlin burada olduğu için döndüğünden adım gibi eminim," diye cevap verdi William.

"Bu O'Neill artık iyice sabrımı taşırdı. Önce sevgilim, sonra üvey annem, şimdi de kuzenimiz. Sırada kim var? Üvey kardeşimiz mi? Bu herifin bütün bunları yapmasının bir sebebi var ve artık bunu öğrenmemizin zamanı geldi."

"Ben bir çözüm buldum sanırım, Tom."

"Nedir?"

"O'Neill'ı Amerika'ya gönderin. Donanma oradaki deniz savaşlarını kaybediyor. Amerikalılarla kim daha iyi baş edebilir? O'Neill denizlerin belası değil mi? Yenilmez değil mi?" William gülümsedi. "Farnham'ın aklına girebilirsin."

"Bu müthiş bir fikir," dedi Tom. Aniden bir hareketlenme onu irkiltti. Döndü baktı, babası kapıda dikiliyordu. "Baba!"

Eastleigh küçük oğluna gülümsedi, yüzünden ne düşündüğünü anlamak da, onun ne zamandır orada olduğunu kestirmek de mümkün değildi. "Thomas, geldiğinden haberim yoktu. Ne kadar güzel. Ne zaman geldin?" Göz kapakları yarı kapalı hâlde ağır ağır odanın içine doğru yürüdü ve ses tonu her zamanki gibi alaycı bir tını taşıyordu.

Tom babasını kibarca yanağından öptü. "Az önce geldim. İyi görünüyorsun, baba," diyerek yalan söyledi, çünkü Eastleigh geçen yazdan beri beş altı kilo almıştı.

"Çok iyiyim." Eastleigh gözünün ucuyla William'a baktı. "Henüz mezara girmedim. Siz ne konuşuyordunuz? Yeni komşumuz, pek kahraman Devlin O'Neill'ın adını mı işittim?" Sesinde alaycılık vardı.

William ile Tom bakıştılar. Kont'un varisi konuştu. "Bu konuda hiçbir şey yapmıyorsun, baba, hiçbir şey, adam bizi parmağında oynatıyor. Bu durum artık çekilmez hâle geldi, hepimiz aptal yerine konuluyoruz. İnsan içine çıkamaz hâle geldim!"

Eastleigh kıkır kıkır güldü. "Aptal olan O'Neill, çünkü o fahişeyi koluna takıp saraya gitse bile bana vız gelir, eline hiçbir şey geçmeyecek."

Tom ile William yine birbirlerine baktılar. Tom babasına doğru yürüdü. "Adam bizden nefret ediyor, orası kesin. Ama senin de ondan nefret ettiğin artık aşikâr. Neden? Neden baba? Bize bir açıklama borçlusun, eğer bunu bir açıklaması varsa!"

"En hızlı atlarımı, en iyi köpeklerimi, en sevdiğim evimi çaldı. Şimdi de kardeşimin kızını yatağa atıyor. Bir de bana neden diye mi soruyorsun?" Kalın kaşlarını kaldırdı. "Kendini bir centilmen sanan, ama basbayağı korsan olan bu adamdan nefret etmem için her türlü sebep mevcut."

"Hayır." Tom bacaklarını açarak durmuş, babasına meydan okuyordu. Cüssesi onun yarısı kadardı, boyu da daha kısaydı. "O neden seni cezalandırmak istiyor? Ve bizi? Neden?"

"Vahşi de ondan, tıpkı babası gibi," dedi Eastleigh.

William ile Tom şaşkın şaşkın bakıştılar. "Babasını tanıyor muydun?" diye sordu William tam bir şok içinde.

"Tanıyor muydum?" Eastleigh şimdi ağzı kulaklarında sırıtıyordu. "Babasını ben öldürdüm, oğlum, hem de gözümü bile kırpmadan."

Eastleigh Kontesi buna inanmak istemiyordu.

Yakası açık yakut rengi elbisesi ve siyah peleriniyle göz kamaştırarak, her iki kapısında kocasının arması bulunan özel arabasında kaskatı oturuyordu. Eldivenli ellerini kucağında kenetlemişti ve nefes alamıyordu. Bu olabilir miydi? Hayır, olamazdı.

Elizabeth söylentiyi Londra'da, ilişkisinden şüphelendiğini tahmin ettiği bir hanım arkadaşından duymuştu. Bu arkadaşı, Leydi Farthingham, Kaptan Devlin O'Neill'ın Hampshire'daki evinde yeni metresi olduğu tahmin edilen bir kadınla birlikte kaldığını çay içerlerken laf arasında söylemişti. Elizabeth o anda gülüşü yüzünde asılı kalsa ve yüreği hızla çarpmaya başlasa da, buna inanmamıştı. Ne olursa olsun Devlin bir beyefendiydi ve beyefendiler kadınlarla evlenmeden yaşamazlardı. Omuzlarını silkerek, O'Neill'ın yeni evinde uzun kalacağını sanmadığını, çünkü o evin köhne olduğunu söylemişti.

Eastleigh'e çok yakın olduğu için gerçekten de o evi çok iyi biliyordu. Aslında evin önceki sahibi ardında hiç varis bırakmaksızın ölmeden önce birçok kereler Wideacre'a gitmişliği vardı. Yazın bir davayla uğraştığı, ayakta kalmak için mücadele ettiği zor zamanlarında Londra'da görüştüklerinde Devlin de bir iki kez ona bu evden söz etmişti. Pek öyle üzerinde durmamıştı. Kadın ona o evden bahsetmiş ama Devlin sadece omuz silkmişti. Bir keresinde, "Gidip göreceğimi bile sanmam," diye mırıldanmıştı. Elizabeth onun samimi olduğunu anlamıştı.

İki gün önce Devlin'in Hampshire'daki evinde olduğu söylentisini duymuştu. Elizabeth şaşırmış, üzülmüştü. O Londra'da, Devlin ise Eastleigh'deki evinden birkaç kilometre uzaktaydı. Balodan erken çıkmış, hizmetçisine bavullarını toplamasını emretmiş ve ertesi gün Eastleigh'e dönmüşlerdi.

Eve gelir gelmez Wideacre'a koşmamak için kendini zor tutuyordu, ancak kocasının yanına uğrayıp onun hâlini hatırını sorması gerekiyordu, ayrıca çok sevdiği ve özlediği iki kızı vardı. Eastleigh'in sağlığıyla ilgilenmiş, bütün gün kızlarıyla beraber vakit geçirmişti. Lafı gelişigüzel bir şekilde ortaya atan, üvey oğlu William olmuştu.

"Yeni komşumuzu duyduğunu sanıyorum, Elizabeth."

Elizabeth dışarıda oturmuş, küçük kızının yan eyer üzerinde at binişini seyrediyordu. Coşkuyla alkışladı. William'a bakmadan, "Efendim?" dedi. Üvey oğullarının büyüğünü hiç sevmezdi.

"Yapma!" Elizabeth'in yanındaki sandalyeye oturmuş, uzun bacaklarını açmıştı. "Vay, Lila çok iyi at biniyor." Yüzünü kadına döndü, yüzü ona rahatsız edecek kadar yakındı. "Yeni sezonun ortasında niye koşa koşa eve geldiğini ikimiz de biliyoruz!"

"William, neden bahsettiğini hiç bilmiyorum," diye cevap vermiş, ayağa kalkıp kendini yelpazelemişti. "Lila!" diye seslendi kızı doru atıyla terasa doğru yaklaşırken. "Çok güzeldi, harikaydı!"

"Teşekkürler, anne." Lila mavi gözleri parlayarak gülümsedi. Atını çevirip uzaklaştı. Belli ki yeniden etkilemek istiyordu.

William da ayağa kalkmış onun hemen arkasında, aşırı yakınında dikiliyordu. Fısıltıyla konuşmaya başladı ve dudakları neredeyse kadının kulağına değiyordu. "Devlin O'Neill Wideacre'da kalıyor, metresini de alenen oraya yerleştirdi."

O anda Elizbeth'in kalbi duruvermişti.

Şimdi tuğla sütunlarını ve önündeki yolu görüyordu. Yüreği boğazına tıkılmış gibiydi. Ve içini dağlıyordu. Yanlışlık vardır, diye düşünüyordu, yanlışlık olsa gerek. Devlin'in Wideacre'da sevgilisi olamazdı, Devlin'in sevgilisi kendisiydi!

Tabii, başka kadınlar olduğunu hep biliyordu. Ama [illegible] yol garson kızlara ve Sicilyalı fahişelere aldırmazdı. Aylarca [illegible] ren seferlere çıktığında da adamın ne yaptığını umursamazdı.

Adamın şu anda yaptığınıysa fazlasıyla umursuyordu.

Virginia saatler önce evden kaçmış, köye doğru uzun bir yürüyüş yapmış geri dönüyordu. Eve giden yola girdiğinde orada park edilmiş arabayı görünce birdenbire durdu. Canı sıkılmıştı. Hemen bu sıkıntıyı dağıttı. İlk misafirleri üç gün önce gelmişti, o zamandan beri de bir düzine misafir kabul etmişlerdi. Görünüşe göre Hampshire'ın yarısı Kaptan O'Neill'ın metresiyle yaşadığını öğrenmiş ve hepsi bunu kendi gözleriyle görmeye gelmişti. Virginia oyunun hakkını verdiğini düşünüyordu. Başı dik, sesi yumuşaktı, adama sevgilim diyor, ona dokunuyor, yanağını öpüyordu, skandal tacirleri de bundan memnun oluyordu. Devlin de memnundu. Bunun ne kadar zor olduğunu bir kendisi biliyordu.

Virginia bunun her anından tiksiniyordu. Bu öyle bir şeydi ki kendisini küçük bir akvaryumdaki bir balık gibi hatta etrafı kötü niyetli zamparalarla çevrilmiş, küçük bir akvaryumdaki bir çıplak kadın gibi hissediyordu. Devlin'in umurunda değildi. Ancak yine de oyunun kendisini ne kadar yaraladığını adama belli etmeyecekti.

Durup evin önündeki arabaya baktı. Rol yapacak, keskin ve yargılayıcı bakışlara katlanacak gücü yoktu. Tekrar yola çıkıp yürüyüşe devam etmeyi düşünürken arabanın kapısındaki armayı fark etti.

Armayı hemen tanıdı. Babasının bir armalar kitabı vardı ve Virginia, Eastleigh armasını daha çok küçükken öğrenmişti. Kalbi duracak gibi oldu. Sevinse mi, üzülse mi bilemiyordu. Ancak Eastleigh onun fidyesini ödemeye gelmiş olacaktı. Belki de artık pes etme, eve dönme vakti gelmişti.

Bir yanı bu kadar korkak olmayı reddederek bağıra çağıra itiraz ediyordu. Virginia bu sessiz sinir nöbetine aldırmadı ama aceleyle eve doğru yürürken, Devlin O'Neill'dan şimdi ayrılmanın ne kadar kolay –ya da ne kadar zor– olacağını düşünüyordu.

"Kütüphanedeler, Bayan Hughes," dedi Tompkins, gözlerini kocaman açarak. Gülmüyordu da.

Şaşıran Virginia birden durdu. Devlin misafirlerini daima salonda ağırlardı. Tompkins de daima gülümserdi. "Bir terslik mi var?" diye sordu.

Tompkins zorla gülümsedi. "Yok canım. Kapalı kapılar ardındalar," diye ekledi manidar bir biçimde.

Virginia tam gitmek üzereyken durup dosdoğru uşağa baktı. "İçerideki kişi amcam Eastleigh Kontu, değil mi?" diye sordu.

"İçeride Kontes var," dedi.

Virginia anlamamıştı. Ne kadar tuhaf, diye düşündü, derhâl gözünde Kont gibi şişman ve beyaz saçlı yaşlı bir kadını canlandırdı. Belki de Kont güçten kuvvetten düştüğü için, fidyeyi vermeye Kontes gelmişti. Kapıya doğru yürüdü, tam kapıyı açmak üzereyken; hiç de yaşlı ve hasta bir kadınınkine benzemeyen, yumuşak, görgülü ve çekici bir ses işitti. Ses dertli bir genç kadına aitti.

Virginia donakalmıştı.

"Anlamıyorum, Devlin."

Kontes ona Devlin mi diyordu? Virginia aralık kapıdan içeri bir bakış atınca şoke oldu.

Eastleigh'in değil de, ancak William Hughes'un karısı olacak yaşta, çok güzel bir sarışın kadın yüzü Devlin'e dönük bir şekilde duruyordu ve üzüntülü olduğu görülüyordu. Kadına alımlı demek haksızlık olurdu; çok gösterişli, çekici bir vücudu ve gerçekten güzel, unutulmaz bir yüzü vardı. Canı sıkılan Virginia, Devlin'e baktı ancak adam yine ifadesiz maskesini takmıştı.

Virginia'nın yüreği küt küt atmaya başladı.

Kontes, Devlin'in göğsüne dokunarak, "Doğru mu bu?" diye sordu yumuşak sesiyle. *Hayır, Tanrım, hayır,* diye düşündü Virginia, *bu olamaz.*

"Ne yazık ki doğru, Elizabeth," dedi Devlin ve ondan uzaklaştı.

Yanakları kıpkırmızı olan kadın haykırdı. Kalbi kırılan bir kadın gibi perişan hâlde ve titreyerek adamın arkasından baktı kaldı. "Ama senin sevgilin benim," dedi. "Bu kadar kolay mı yerime bir başkasını koyuverdin?"

"Üzgünüm." Devlin dönüp kadına bir konyak verdi. "Ben sana asla vaatlerde bulunmadım, Elizabeth. Maalesef işler değişti."

Virginia kapıya sıkıca tutunuyordu. *Devlin'in metresi Eastleigh'in karısı mıydı?* Bu korkunç bir şeydi ve Virginia bir yandan Kontese acırken, diğer yandan bayılacak gibi oluyordu. Virginia böyle bir kadınla asla rekabet edemezdi.

Elizabeth konyağı açık ve dolgun göğsüne tuttu. Solgunluğu giderek artıyordu. "Bana tek bir vaatte bulunmadığını biliyorum. Ah, Tanrım. Hâlâ anlayamıyorum. Nedense senin İngiltere'de tek istediğinin ben olduğumu sanıyordum."

"Otur istersen," dedi Devlin kibarca ve gayet duygusuzca.

"Ben sana âşığım, Devlin," diye haykırdı.

"Sana daha önce de söylemiştim, bu pek akıllıca olmaz."

"Ah, Tanrım." Elizabeth fenalaşmak üzere gibi görünüyordu. Devlin'in yardımıyla oturdu. İçki kadehini sıkı sıkı tutuyor ancak içmek için hiçbir çabada bulunmuyordu. "Umursamıyorsun. Zerre kadar umurunda değil!"

Devlin'in çenesi gerilmişti. "Dediğim gibi, işler değişti."

"Hayır, sen hep kalpsizdin, ama ben bunun doğru olmaması için dua ediyordum!" Kadın nemli gözlerini kocaman açarak, ayağa kalktı. "Kim o kadın? Aktris mi?" Kontes kendini kaybetmemek için büyük çaba sarf ediyordu. İçmediği konyağı masaya koydu. "Onunla burada alenen birlikte yaşıyorsun. Beni bir fahişe için mi terk ediyorsun?" Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Rezalet çıkarman senin için iyi olmaz, Elizabeth," dedi Devlin sakin bir şekilde.

"Umurumda değil!" diye bağırdı. "Uğruna beni zalimce terk ettiğin bu kadınla tanışmak istiyorum!"

"Ne yazık ki bu mümkün değil," dedi Devlin. "Seni kırdıysam özür dilerim. Sabaha pişman olacağın bir şey söylemeden gitsen iyi olur."

"Altı yıldır senin sevgilinim ve ilişkimizi bu kadar kolay bitiriyorsun, öyle mi?"

Virginia uğradığı şokla birlikte fark etmeden kapıyı itip açıverdi ve sevgililerin hemen ayaklarının dibine, tek kalçasının üstüne düştü.

Yavaşça başını kaldırdı.

Devlin'in kaşları havadaydı, Kontes ise ıstırap ve şok içinde bakakalmıştı. Devlin, "Kapı mı dinliyorsun, Virginia?" diye sordu ve kadının kalkmasına yardım etti.

Virginia ona bunu neden yaptığını sormak istiyordu. Bunu neden yapıyordu? Babasının intikamını almak için daha kaç masum insanın canını yakacaktı? Ama konuşamıyordu.

"Bu o mu?" diye haykırdı Kontes. "Ama bu daha çocuk!"

Virginia sakin görünmek için özel çaba harcayarak, "Yaşım on sekiz," dedi. Diz kırarak reverans yaptı. "Leydim."

Kontes elini alnına koyarak arkasını döndü. Virginia, Devlin'e baktı, onu haşlamak istiyor, bu kadınla hiç karşılaşmamış olmayı diliyordu.

Eastleigh Kontesi altı yıldır adamın sevgilisiydi. Virginia sonsuz bir şaşkınlık ve keder denizinde âdeta boğuluyordu. *Devlin Kontes'e âşık olmadıysa, Virginia'ya hiç âşık olmazdı.*

Korkunç bir sessizlik çökmüştü. Devlin kısık sesle konuşarak bu sessizliği bozdu. "Virginia, Kontes gidiyor. Sen bir iki dakika yukarı çıkar mısın? Ben de birazdan gelirim."

Virginia'nın dilinin ucundaki itirazı söylemesine fırsat kalmadan, Kontes döndü. "Virginia? Adı Virginia mı?" Suçlayıcı bakışlarını Devlin'e yöneltti. "O benim yeğenim değil herhâlde?"

"Maalesef öyle," dedi Devlin ve onun tepkisine karşı kendini hazır tuttu. Kontes çığlığı koyuverdi.

Virginia daha fazla dayanamadı. Kontes'e doğru koştu ve "Lütfen oturun," dedi. "Şu anda büyük bir şok geçiriyorsunuz. Hem üzülmenize gerek yok, gerçekten, o beni de sevmiyor, ben de umurunda değilim."

Kontes gözlerinden yaşlar akarak ona bakıyordu. "Bana nezaket mi gösteriyorsun?" dedi.

Virginia başını salladı. "Çünkü siz haklısınız, o kalpsiz, kimse böyle bir muameleye layık değildir." Devlin'e öfkeli bir bakış attı. Devlin bu olaylardan rahatsız olmuş gibi canı sıkkın görünüyordu.

Kontes gözlerini silip Virginia'ya baktı. "Biz senin boğulduğunu sanıyorduk."

"Hayır. Onun gemisine alındım ve..."

Devlin onu kolundan tuttu. "Kontes'i ayrıntılarla sıkmana gerek yok," diyerek onu uyardı.

Virginia ona kızgın bir bakış atıp kolunu kurtarmaya çalıştı. "Sen pislik herifin tekisin. Bırak beni!"

Devlin şaşırmıştı, onu bıraktı.

Virginia ona bir tehlikeli bakış daha fırlattı. Belki sonunda adamdan nefret tmeyi başarmıştı.

Devlin şimdi Kontes'le konuşuyordu ama gözlerini Virginia'dan bir an bile ayırmamıştı. "Elizabeth, kusura bakma ama gitmeni rica edeceğim."

"Evet, benim gitme vaktim geldi." Ama o da dikkatli dikkatli Virginia'ya bakıyordu, o kadar ki Devlin'e ne kadar sinirlendiğini unutmuştu, yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Sonunda Kontes, Devlin'e baktı. "Kıza zarar verdin mi?"

Devlin kaşlarını kaldırdı. "Hiç de değil."

Kontes, Virginia'ya döndü.

Virginia kızardı. "Ben iyiyim, yani bu koşullarda ne kadar iyi olunabilirse."

"Bunun anlamını sormaya çekiniyorum. Virginia, sen çok gençsin, yaş olarak değil ama Devlin gibi bir adam için. Senin için endişeliyim, hayatım."

Virginia ne diyeceğini bilmiyordu. "Göründüğü kadar zalim değil," dedi, rahat görünmeye çalışarak. Sonra da, "Genellikle," diye ekledi.

Kontes bir Virginia'ya bir Devlin'e baktı. "Benim düştüğüm hataya sen de düşme sakın. Ona âşık olma. Karşılık bulamazsın." Tebessümü çarpık ve buruktu. Çıkıp gitti.

Çok geç, diye düşündü Virginia. Kapıya gidip Kontes'in arkasından, bu asil davranışından dolayı hayranlıkla baktı. Dayanılmaz bir keder içindeydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Devlin gerginlikten kaskatı olmuş hâlde yemek odasında yürüyordu. Saatine göz attı, yediyi geçiyordu. Kapıya baktı ama Virginia yoktu.

Sofra hepsi gemiden getirilen kristal, porselen ve ışıldayan çatal, bıçak setleriyle kurulmuştu. Şamdanların arasındaki kapaklı tabaklardan buharlar tütüyordu. Virginia gecikmişti.

Virginia ondan kaçıyordu.

Üç gündür, yani Elizabeth'in ziyaretinden beri ondan kaçıyordu ama böylesi daha iyiydi, çünkü artık Devlin onun yanındayken kendine güvenmiyordu. Onu bir intikam aracı olarak acımasızca kullanmak giderek daha zor hâle geliyordu. Anlaşmalarını çok iyi biliyordu ve oynadığı oyun Virginia'ya çok ağır geliyordu. Devlin bunu istememesine rağmen gerçekten üzülüyordu ve Londra'da kalmak daha kolay olacaktı.

Ne zaman kadının muzip mizacını ya da dost olma arzusunu, tutkusunu ya da öfkesini hatırlasa, Virginia'yı serbest bırakmayı gerçekten çok istiyordu.

Onu bırakırsa, bütün gerilim bitecekti.

O adamlar bana fahişe muamelesi yaptılar.

Suçluluk hissi gelip göğsüne oturmuştu. O bu duyguya pek aşina değildi. Aston'un boğazını sıkmak, Jayson'ı yumruklamak

istese de bu oyuna devam etmişti. Artık Gerald'ın görmeyen gözleri adalet için yalvarmıyor, onu hıyanetle suçluyor gibi görünüyordu.

Şakakları zonkluyordu. Bu vücudunun, ruhunun, zihninin karışıklık ve gerilimini alacakmış gibi, ensesini ovalayarak terasın kapısına doğru yürüdü. Gerald'ın suçlayıcı bakışları Virginia'nın iri gözlerine dönüştü. Bu gözler de suçlayarak bakıyordu, sonra kırgınlıkla kocaman açıldılar. Devlin onun Elizabeth'le karşılaşmasını hiç istemiyordu. Onu o karşılaşmadan koruyamadığı için hayıflanıyordu.

Fakat Virginia, Elizabeth'e yakınlık göstermiş, onu teselli etmeye çalışmıştı. Devlin ilk defa onun kadar şaşırtıcı bir kadın tanıyordu. Ayrıca o çok iyi kalpli ve açık yürekliydi.

Küvette çırılçıplak uzanıyordu; biçimli, küçük göğüsler, uzun, ince bacaklar ve arada kestane rengi tüylerle kaplı ilgi çekici bir ayrım.

Virginia onunla bu şekilde yaşamanın ne kadar zor olduğunu bilmiyordu. Onun geceleri kütüphanede uyuduğunu, yeni yatağına ancak seher vakti geldiğinden haberi yoktu. Devlin hizmetçilere uyku sorunu olduğu için gece geç saatlere kadar çalıştığını düşündürmek için ne zorluklar çekiyordu!

Nihayet merdivenlere koştu. Suçluluk duygusu yakasını bırakmıyordu. Bir zamanlar engelsiz olan intikam yolu artık engebeli ve taşlı bir yol olmuştu. O yapması gerekeni, babasının ondan istediği şeyi yapıyordu, Gerald O'Neill'ın oğlu olarak üzerine düşeni yerine getiriyordu. Onun için başka seçenek yoktu. Hayatı mecburen nefret ve intikamla doluydu. Aile kurmaya, sevgiye hakkı olan Sean'dı.

Basamaklarda duraksadı. *Aile ve sevgi!* Bu kavramların onunla hiçbir ilgisi yoktu, olmayacaktı da.

Bir türlü ikna olamıyor, rahatlayamıyordu. Elizabeth'in gözleri yaşlar içinde söylediği yumuşak sözleri, Virginia'ya verdiği nasihati aklından çıkmıyordu. *Ona âşık olma. Karşılık bulamazsın.*

Virginia'nın bu nasihate kulak vermesini yürekten istiyordu.

Kapıyı çalmakla çalmamak arasında kararsız kaldı onu bunyo yaparken yakalama olasılığını düşündü ve suçluluk hissinin yerini keyif alarak, birdenbire içeri girdi. Ancak Virginia çocuksu geceliği ve sabahlığıyla yatağında uzanıyor, kitap okuyordu.

Ona hafifçe gülümsedi. Mahzun bir tebessümdü. "Kusura bakma. Akşam yemeğinde sana eşlik edemeyeceğim. İştahım yok." Anlaşılan artık ona kızgın değildi.

Devlin yatağın ayak ucunda durdu. Gecelik çocuksu olabilirdi ama onun altındaki kusursuz vücudun, bir kadına ait olan vücudun her noktasını tanıyordu. "Hasta mısın?"

"Hayır." Kitabı özenle kapadı. "Onu hiç sevmedin, değil mi?"

Şu anda onunla Elizabeth hakkında konuşmak istemiyordu. "Hayır."

"O da intikam planının bir parçası mıydı?"

"Evet." Yüzünü buruşturdu.

"Bu iğrenç bir şey, Devlin, korkunç ve iğrenç."

"Öyle mi?" Sinirlenmişti. "Yatağımda zevkten kendinden geçiyordu. Ben hiçbir zaman rol yapmadım, ikiyüzlülük etmedim, vaatte bulunmadım! Çizgiyi aşan kendisiydi, ben o çizgiyi açıkça çizmiştim; o buna rağmen bana âşık oldu. Bunun için çok üzgünüm, onu kırdığım için de çok üzgünüm ama yaptığım şey için özür dilemem. Eastleigh yaptığım her şeyi, hatta fazlasını hak ediyor!"

"O zaman neden sen de onu öldürüp bu çılgınlığa bir son vermiyorsun?" diye bağırdı, doğrularak. Ufak göğsü kalkıp iniyor, yanakları kızarıyordu.

Onu şaşırtmayı umarak, "Bunu da düşündüm," dedi Devlin ve onu şaşırttığını biliyordu. "Ama onu öldürmenin onla iyilik yapmak olacağını anlayalı çok oldu."

"Yani onu süründürmek istiyorsun." Bu duyguyu, Devlin'in kendisini anlamıyor gibi başını sallıyordu. "Lütfen bana, Elizabeth'i bu şekilde kullandığın için suçluluk duyduğunu söyle."

"Ama duymuyorum. Ben onun ilk âşığı değildim, Virginia, ben onun ilk zina yaptığı adam değildim. Benim iltifatlarımı seve seve kabul etti. Seninle yaptığımız pazarlıktan pek farkı yoktu, Virginia." Ona dik dik baktığının farkındaydı. Onunla poker oynamak, başkalarıyla oynamaya benzemiyor, giderek zorlaşıyordu. Nedense Virginia onda başka kimsenin uyandıramadığı tepkiler –ve duygular– uyandırıyordu.

Bu son derece rahatsız ediciydi.

"Çok farkı vardı çünkü onun seni sevdiğini biliyordun ve altı yıl olmuş! Altı sene o kadınla seviştin sen!" diye bağırdı, yanakları pembeleşerek.

"Ben kimseyle sevişmedim," dedi ve hemen utandı.

Virginia'nın rengi atıverdi ve çenesini kaldırıp başını dik tuttu. "Elbette, sevişmemişsindir," diye fısıldadı.

Devlin onu incittiğini biliyor ve bundan nefret ediyordu. Onun bekâretini alan, ona arzuyu öğreten kişi olmaktan ve onun şu anda bu kadar hassas olmasından nefret ediyordu. Ama asıl nefret ettiği şey, Virginia'nın onunla sevişmesini istemesiydi. Devlin'in bundan hiç şüphesi yoktu. *Fakat aşk ona göre değildi.* Yine aynı derecede nefret ettiği başka bir şey de, Virginia'nın böyle bir şeyi

ona düşündürmüş olmasıydı. "Virginia, biz bir anlaşma yaptık, senin rol yapmana karşılık benim dostluğum."

Virginia bakakaldı.

"Benden daha fazlasını, veremeyeceğim –vermeyeceğim– şeyleri isteme," diye uyarıyordu onu, bilinçli ve kararlı bir şekilde. Karyolanın ayak ucundaki tahtayı kavramış, sıkıyordu.

"Ben sadece senin dostluğunu istedim, Devlin. Bundan başka bir şey istediğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Beni kaçırıp tutsak eden bir adamdan başka ne isteyebilirim ki?"

Virginia'nın gururu onu daima etkilemişti. Şimdi bu gurur onu âdeta rahatlatmıştı. "Yarın Londra'ya gidiyoruz," dedi.

"Hayır. Bir duruma işaret etmek istiyorum. Beni metresin olarak tanıtmakla o kadar meşgulsün ki dostluk, arkadaşlık konusunda üzerine düşeni yerine getirmedin. Akşam yemeğini beraber yemek arkadaşlık değildir, özellikle de şarabına ve yemeğine bakarak düşüncelere dalıyorsan."

Devlin şaşırmıştı, yüzüne yayılmak isteyen gülümsemeyi son anda engelledi. "Haklısın," dedi rahatlayarak ve ikisini de şaşırtarak.

"Bunun tek taraflı bir anlaşma olduğunu kabul ediyor musun?"

"Evet."

Virginia'nın gözleri açıldı, yüzü yumuşadı ve gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Peki bu konuda ne yapacaksın, Kaptan?"

Devlin'in yüreği garip bir biçimde hopladı. "Londra'ya gittiğimizde seni alışverişe, fuara, tiyatroya, hatta belki hipodroma götüreceğim ve bu büyük adaletsizliği düzelteceğiz," dedi o da gülümseyerek. Aralarındaki bu hoş sohbet ona çok iyi geldi.

Virginia gülünce, gri İrlanda göğünde güneş açmış gibi tesir etti. "Ah, sonunda," dedi.

Devlin duraksadı. "Gelip benimle yemek yemeyeceğinden emin misin?" diye sordu tatlılıkla. Her nedense ondan gelecek cevabı çok önemsiyordu.

Virginia durdu. Sonra dudaklarını bükerek, başını salladı. "Giyinip geliyorum."

Devlin memnun bir hâlde odadan çıktı.

Londra. Virginia resimlerini görmüş, babasından hikâyelerini dinlemişti. Daima bir gün bu şehri görmeyi hayal etmişti. Southampton'dan yola çıkmadan birkaç saat önce gelmiş ve seher vakti yola çıkmışlardı. Şimdi şehrin içinde yol alarak onları Devlin'in nehir kenarında evinin olduğu Greenwich'e götürürken, Virginia heyecandan titreyerek pencere kenarına tutunmuştu. Sürekli değişen manzaradan gözlerini alamıyordu. Hiç bu kadar çok araç, bu kadar şık erkeği ve alımlı kadını bir arada görmemişti. Bulundukları caddede sayısız şık dükkân, güzel otel, bunlardan başka bir tiyatro ve park vardı. Virginia pembe kürklü ve pembe şemsiyeli bir kadına bakmak için kafasını uzattı. Devlin'e döndü ve soluğu kesilerek, "Az önce bir fahişe mi gördüm?" diye sordu.

"Ya da birisinin çok cesur metresi," dedi Devlin gülümseyerek.

Tebessümü rahat ve içtendi, bu da ona kendi gülümsemesiyle karşılık veren Virginia'nın kalbini sıkıştırmıştı. Devlin'in ona gönül veren zavallı Kontes'i utanmadan, sıkılmadan kullanmış olduğunu kendine hatırlattı, ancak bunun bir etkisi olmadı. İç geçirip yeniden yola döndü. Gül bahçeleri, taş heykel ve fıskiyeli bahçeleri büyük bir özenle düzenlenmiş bir dizi görkemli ve güzel malikânenin önünden geçtiler. Virginia gülümseyerek başını salladı. "İnsan dünyanın bütün zenginliğinin burada toplandığını düşünüyor," dedi.

"Önemli bir bölümü burada," diye karşılık verdi Devlin. "Ama aynı zamanda korkunç bir sefalet var. Seni şu anda şahit olduğun refahla yan yana yaşayan yoksulluğun içinden asla geçirmem."

Virginia ciddi bir ifadeyle adama baktı. "Niye? Biz de evimizde çok fakirlik çektik. Bizim, savurgan zenginlikle hiçbir ilgimiz yok."

"Virginia, sen bir leydisin ve leydiler böylesi manzaralardan uzak tutulmalıdır."

Virginia sinirlenerek gözlerini devirdi. "Ah, lütfen." Devlin'in ona keyifli keyifli güldüğünü görünce bu sefer gözlerini kıstı. Yüreği hafiften kanatlanır gibi olmuştu. "Evimizde fakir insanlara verebildiğimiz her şeyi verirdik. Annem böyle isterdi ve tabii babam da bunu memnuniyetle yapardı. Sen de fakirlere yardım eder misin, Devlin?" Virginia bu sorunun kendisi için çok önemli olduğunu fark etti.

"Ederim. Ama ben İrlandalı fakirlere yardım ederim, Virginia. İngiliz fakirlere de İngilizler sahip çıksın."

"Açlık ve hastalığın milli sınırları yoktur," dedi. Dönüp baktığında Thames'e paralel bir yola döndüklerini gördü. Nehrin kıyısında da büyük ve lüks evler sıralanmıştı. "Daha gelmedik mi?"

"Birazdan," dedi. Yatıştırıcı etkisi olan sesi tebessüm doluydu.

Virginia ona baktı. "Bana çocuk gibi davranma."

"Bugün bir çocuk kadar heyecanlısın."

"Wideacre'ı hiç sevmedim!" Virginia bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. "Yani..." Tekrar Devlin'e döndü, kızarmıştı. Onun, Hampshire'da o şekilde teşhir edilmenin ne korkunç bir şey olduğunu bilmesini istemiyordu. "Yani Londra'da olmayı tercih ederim, çünkü buraya ilk kez geliyorum."

Ancak Devlin dönüp pencereden dışarı bakmaya koyulmuştu.

Virginia bu fırsattan yararlanarak onun mükemmel yüzünü inceledi. Vücudundaki gerilme onu fazlasıyla şaşırtmıştı. Kontes'i asla unutmayacaktı; onun ne denli kullanıldığını, kalbinin ne kadar kırıldığını ve onun ne kadar çekici olduğunu. O zaman neden hâlâ Devlin'in kollarında olmayı arzuluyordu? Neden kalbini ondan vazgeçmiyor, neden kendini ateşlere atmakta ısrar ediyordu? Ama Kontes'in geç kalmış ikazını da hiç unutmayacaktı.

"Sana yeni bir gardırop hazırlayalım," dedi Devlin birdenbire. "Bakayım, Madam Didier yarın bizi ağırlayabilir mi?"

Virginia ona bir bakış attı. "Yeni elbiselere ihtiyacım yok." Tabii bu koca bir yalandı. Artık pantolon ve çizme giyemediğinden, bir iki şık elbiseye çok ihtiyacı vardı.

"Çaylara, arada bir de balolara gideceğiz," dedi Devlin. "Sana birkaç gündelik elbise, bir de balo kostümü gerek."

Balo mu? Ama Virginia dans etmeyi bilmiyordu! "Ama şehirde uzun kalacakmışız gibi konuşuyorsun."

"Şehirde gerektiği kadar kalacağız," dedi.

Virginia baloya katılacak değildi. Dans etmeyi öğrenebilir miydi acaba? Yalnızca bir Londra balosuna gidip de bunu bir gün Tillie'ye anlatabilmek için? Şimdi içine bir sıkıntı girmişti. Taşralı gibi görünmek istemiyordu. Richmond'daki okulda dans öğretmenine kulak asmadığına pişman olmuştu.

"Bir sorun mu var, Virginia?"

"Yok canım!" diye haykırdı. "Baloya gitmek isterim. Yaban Gülü'nde de sürekli balolara giderdik, zaten dans etmeye bayılırım."

Devlin, Virginia'nın anlamını artık iyice öğrenmiş olduğu, hafif bir şaşkınlık ve keyif dolu ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Geldik," dedi.

Virginia dönüp pencereden dışarı uzandı ve soluğu kesildi.

Arkada nehir ve Londra siluetiyle bir şato karşısında duruyordu. En azından Waverly Malikânesi ona bir şato gibi görünmüştü. Bahçesi muhteşemdi, Virginia sonbaharda böyle bir renk görmemişti. Sonra ortasından bir ağ geçen yeşil bir kort gördü. Dönüp Devlin'in koluna vurdu. "Yoksa bu bir tenis kortu mu?" diye sordu.

Devlin güldü. "Evet."

"Oynamak istiyorum." Daha önceden tenis oynamış değildi ama bunun eğlenceli olabileceğini düşünüyordu.

"İstediğin kadar tenis oynayabilirsin, Virginia, çünkü şu anda burası senin evin."

Virginia'nın heyecanı sönüvermişti. Bir an anlaşmalarını unutmuştu, çünkü Devlin o kadar cana yakın davranıyordu ki sanki gerçekten arkadaşıydı. Ama aralarında bir anlaşma yapmışlardı ve Devlin ona yeni bir gardırop hazırlayacak, onu balolara götürecekti, Eastleigh pes edip fidyesini ödeyene kadar onu bu sefer de Londra'da koluna takıp gezecekti.

Ondan uzaklaştı. "Burası benim evim değil. Burası benim hapishanem, ancak bunu unutmuşum, bu da iyi bir fikir değil."

"Burayı evin olarak düşünmeye çalış," dedi Devlin sessizce.

Virginia'nın yüzünde kırık bir tebessüm vardı.

Son derece asık suratlı bir uşak onları içeri aldı. Virginia yüksek tavanlı, kristal avizeli, sanat eserleriyle kaplı kocaman giriş ho-

lüne bakakaldı. Gerçek boyutlardaki, savaş atına binmiş Romalı askerin heykeli tam bir başyapıttı.

Yürüdükleri zemin mermerdi. Tanrı aşkına, Devlin onun düşündüğünden daha zengin bir adam olmalıydı.

"İyi günler efendim, sizi yeniden burada görmek büyük mutluluk." Virginia'nın şapkasıyla eldivenlerini, sonra Devlin'in de eldivenlerini aldı.

"Benson, bu Bayan Hughes. Onun bavullarını benim odama çıkar, beraber kalacağız," dedi Devlin.

Uşak gözünü bile kırpmadı. "Tabii, efendim."

Virginia eski bir savaşı resmeden bir tabloya dalmıştı. Ya Yunan ya Romalı süvariler, korkmuş kadınlar ve ağlayan çocuklarla dolu bir kaleyi işgal ediyorlardı. Korkunç bir manzaraydı, ancak resim çok etkileyici ve güzeldi. Virginia huşu içinde resmi seyretti.

"Ty," dedi Devlin hayret içinde.

Virginia dönüp baktı; karşıki kapıda bir adam dikiliyor, güneş adamın arkasından vuruyordu.

"Dev." Adam onlara doğru geldi. Virginia benzerlikten dolayı onun Adare Kontu'nun oğlu olduğunu hemen anladı; güçlü bir görünüşü vardı ve esmer, yakışıklı bir yüzü vardı. İki adam kucaklaşırken Virginia merakla onları seyretti ve aralarında üvey kardeşliği aşan bir bağ olduğunu anladı. Onlar gerçek iki dosttular.

"Virginia," dedi Devlin elini uzatıp gülümseyerek." Ancak Virginia yanlarına gidince, Wideacre'da yaptığı gibi kolunu bedenine dolamadı. "Bayan Virginia Hughes," dedi usulca.

Ty asık suratla başını salladı. Virginia onun kızgın olduğunu anlamıştı. Tek kelime etmeden gözlerinde belirsiz bir ifadeyle Devlin'e döndü.

"Bu da üvey kardeşim Tyrell de Warenne," dedi Devlin Virginia'ya.

Virginia onun ailesine karşı oyun oynamak zorunda olmadıklarını anladı.

Tyrell eğilerek selam verdi. "Affedersiniz Bayan Hughes. Güzelliğiniz karşısında nutkum tutuldu."

Virginia fahişe rolü oynamak zorunda kalmayacağı için memnun olarak ona gülümsedi. "Hiç sanmam."

"Efendim?"

"Yani çok teşekkür ederim."

"Sean sizin hakkınızda hep güzel sözler sarf etti. Size en içten selamlarını gönderdi," dedi Tyrell, Devlin'e tekrar bakmadan.

Virginia'nın yüreği burkuldu. Bir parça mahzunlaşarak gülümsedi. "O nasıl?"

"Eğer sağlığını soruyorsanız," dedi Tyrell, "çok iyi."

Virginia onun gözlerine baktı. Bu adam Sean'ın ona âşık olduğunu biliyor muydu? Ya da bir zamanlar âşık olduğunu? Ve Devlin'e neden kızmıştı? "Ne zaman görüştünüz? Askeaton'dayken mi?"

"Evet. İki hafta önce, orada beraber akşam yemeği yedik." Tyrell siyaha çalan şık ceketinin iç cebinden mühürlü bir mektup çıkardı. "Bu size, Bayan Hughes."

Virginia mektubu aldı, adını gördü ve Sean'ın el yazısını hemen tanıdı. Telaşlansa mı, sevinse mi, bilemiyordu. İki adam da gözlerini ona dikmişti. Virginia bir Tyrell'a, bir Devlin'e baktı. Devlin kayıtsız bir ifade takınmıştı. "Mektubu bana ulaştırdığınız için teşekkür ederim," dedi Tyrell'a. Sonra da Devlin'e dönerek, "Eviniz çok güzel. Hiç böylesini görmemiştim. Siz hasret giderirken ben biraz dışarıyı gezeyim."

Devlin sadece başını salladı.

Virginia mektubu sıkıca tutarak aceleyle dışarı çıktı.

Tyrell, Devlin'e dönerek nihayet öfkesini koyuverdi. "Senin odanda mı kalacak? Kulağıma akıl almaz bir dedikodu geldi Devlin, Hampshire'da bir kadınla birlikte yaşıyormuşsun, ama ben buna inanmadım."

Devlin yandaki salona girerek, "Sözlerine dikkat et, Ty," diye uyardı. Salonun büyük pencerelerinden terastaki Virginia'yı görebiliyordu. Mektubu açarken acele mi ediyordu?

O zaman Devlin öfkenin pençesine düştü.

Bu bir aşk mektubuydu ve Virginia bu mektup karşısında çok duygulanmıştı ve onu okumak için sabırsızlanıyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Dev?" diye sordu Tyrell, yanına gelerek. O da pencereden dışarıdaki Virginia'ya baktı. Virginia elindeki tek sayfadan oluşan mektubu okuyordu. Ellerinin titrediği belliydi, çünkü elindeki kâğıt yaprak gibi titriyordu.

"Kiminle yatağa girdiğim seni ilgilendirmez."

"Haydi canım! Beni aptal mı sandın? O Eastleigh'in yeğeni. Artık kesin olarak biliyorum ki kendini tam bir yıkıma götürecek ıstıraplı bir yolu izliyorsun."

"Yıkım yolundaki tek insan Eastleigh'in kendisidir," dedi Devlin sakin görünmeye çalışarak. Virginia'nın omuzlarının sarsıldığını görüyordu. Ağlıyor muydu?

"Sean ona âşık. Kardeşini aldatacak mısın?"

Devlin sonunda gözlerini Virginia'dan ayırarak Tyrell'a vurmak için yumruğunu kaldırdı. Ty onun boylarında, ama daha yapılıydı ve dövüşecek olsalar ondan çevik değilse de, ondan güçlüydü. Daha önce hiç kavga etmemişlerdi. "Bu konuyu kapa, Ty,"

diye uyardı, ancak o anda tek düşünebildiği, dışarıdaki Virginia'nın, Sean'ın aşk mektubuna ağlıyor olmasıydı.

"Olmaz. Ben senin kardeşinim, bu konuyu kapayamam. Sean senin fidyeyle ilgili saçma planını anlattı. Askeaton'dan ayrılalı üç hafta oldu. Nerede fidye, Devlin? Virginia şu anda kardeşinle beraber olması gerekiyorken, neden hâlâ senin metresin?" Devlin çok öfkelenmişti. Çünkü Tyrell'ın haklı olduğunu biliyordu. Kızgınlıkla Virginia ve Sean'ın açık saçık bir şekilde birbirlerine sarıldıklarını gözünde canlandırdı. "Benim yanımda kalacak ve ben ne dersem onu yapacak, o kadar!"

Tyrell onu omuzlarından tuttu. "Seni hiç bu kadar düşüncesiz, bu kadar öfkeli görmemiştim. Masum bir kadınının şerefini ayaklar altına almak sana hiç yakışmıyor. Buna ne zaman son vereceksin? Başına bela açılacağını anlamıyor musun?" diye bağırdı.

Devlin onun elinden kurtuldu. Sean'ın sözleri rahatsız edici bir biçimde yankılandı. *Onu yıkıma sürüklemek zorunda kalacaksın, öyle değil mi?* İlk önce Sean, şimdi de Tyrell. Tanrı aşkına, ne yapıyordu böyle? Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Virginia böyle tutsak edilmeyi hak etmemişti. "Virginia'ya bir şey olmaz," dedi zalimce. "Fidyeyi aldıktan sonra her şeyi yoluna sokacağım."

"Nasıl yapacaksın bunu? Adını temize çıkarmak için onunla evlenecek misin?"

Devlin irkildi. "Hayır," dedi. Ama Tyrell haklıydı. Virginia'yı içine ittiği eleştiri ve dedikodu çukurundan ancak evlilik kurtarırdı.

Ancak aile kurmak, evlenmek ona göre şeyler *değildi.*

Onun hayatı yıkım ve ölüm üzerine kurulmuştu.

Tyrell adamı kendine çevirdi. "Ya mesleğin? Şu anda pamuk ipliğine bağlı durumda! Bir yanlış hareketinde bu sefer askeri

mahkemeyi boylarsın! Adam kaçırmak suçtur, Devlin. Lütfen bana bunu bilmediğini söyleme. Daha hafif suçlar için idam cezası veriliyor."

Devlin geri çekildi. "Ben asılmayacağım." Tyrell'ın arkasında kalan pencereden Virginia'nın renginin kül gibi olduğunu ve heykel gibi kıpırdamadan durduğunu gördü.

Tyrell da dönüp baktı. Birdenbire dedi ki: "Sen bu kıza âşık mısın?" Sesinde hayret vardı.

Devlin şöyle bir geri çekildi. *"Hayır!"*

"Anlıyorum." Tyrell ona düşünceli düşünceli bakıyordu. "Eastleigh parayı ödeyecek mi?" diye sordu.

"Eninde sonunda ödeyecek." Sinirleri bozulmuş hâlde salonun içinde yürümeye başladı.

"Bunu ona nasıl yaparsın?" diye sordu Tyrell. "Bak." Başını pencereye doğru çevirdi. Dışarıda Virginia elleriyle yüzünü kapatmış, titriyordu. "Kız ağlıyor, Devlin. Seni Sean'dan da iyi tanıyorum ben, sen kalpsiz bir adam değilsin."

"Peki," dedi Devlin. "Bu konuda vicdanım rahat değil! Tamam mı?"

Tyrell şaşkınlıktan gözlerini açmış, yerinde sıçramıştı. Devlin büfeye gidip elleri titreyerek büyük bir bardak viski doldurdu. Tyrell'a bakmıyor, öfkesini ve ne sahip olmak istediği ne de anlayabildiği diğer duygularını zapt etmeye çalışıyordu. Virginia, Sean için mi ağlıyordu? Devlin kıskanıyor olabilir miydi?

Bu onun aşina olmadığı bir duyguydu. Hayatında bir kez olsun hiç kimseyi kıskanmamıştı. Ama korku ve şüpheyle karışık bu yepyeni öfke ona kıskançlık gibi geliyordu.

"Kahretsin." Elindeki kadehi var gücüyle karşı duvara fırlattı. Bardak duvarda müthiş bir gürültüyle patladı.

"Daha önce seni bu kadar sinirli görmemiştim," dedi Tyrell sessizce. "Seni on yaşındayken babam eve getirdiğinden beri tanırım ve tanıdığım en soğukkanlı ve sakin insansın."

Devlin ona nefretle elini salladı. Verecek cevabı yoktu.

Virginia koşarak içeri girdi. "Ne oldu? İyi misin?" diye haykırdı. Yanakları kızarmıştı ama ıslanmış değildi.

Devlin ona da cevap veremedi. Kendi öfkesine ve kıskançlığına inanamıyordu. Büyük bir hayretle Virginia'ya baktı.

"Silah patladı sandım," dedi Virginia telaşla. Bir ona bir Tyrell'a bakıyordu.

Devlin arkasını döndü. Hâlâ konuşamıyordu.

"Silah patladığı falan yok," dedi Tyrell usulca. "Rica etsem, Benson'ı bulup buraya gönderir misin?" Nazikçe gülümsedi.

Virginia başını salladı, dönüp irileşmiş gözlerle Devlin'e baktı ve aceleyle çıktı.

Devlin bir içki daha doldurdu ve bu seferkini içti.

Tyrell ona yaklaştı. "Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını anlıyorum," dedi. Elini Devlin'in omzuna yerleştirdi.

Devlin omzunu silkip Tyrell'ın elini düşürdü. "Her şey göründüğü gibi," diye cevap verdi, çelik gibi iradesini yeniden devreye sokarak. "Viski ister misin?"

Tyrell de Warenne alaycı bir ses çıkardı. "Fena olmaz." Bir an düşünceye daldı. "Ayrıca, akşam yemeğine de davet edilmek isterim."

"Sıcak ekmek! Kekler ve hamur tatlıları! Çörekler bir peni!"

Virginia, Devlin'in koluna girmişti. Devlin'in, Londra'nın en iyi alışveriş yeri olduğunu söylediği Regent Caddesi'nde yürüyorlardı. "Sandalyeler tamir edilir!" Devlin'in önüne çıkan satıcı böyle bağırıyordu. Devlin üniforma yerine, koyu mavi renkli kadife ceketini, dar pantolon ve tozluklarını giymişti. "Her türlü sandalyeyi tamir ederim, Lordum," diye bağırıyordu adam.

Satıcıya nezaketle, "Hayır, teşekkür ederim," diyen Devlin, Virginia'nın elini bırakmadan adamın yanından geçti.

Bu sefer önlerine bir kova balık uzatan yaşlı kadın, "Balıklarım var! Leydi için taze balıklarım var!" diye bağırdı.

Devlin yine Virginia'yı çekerek satıcının yanından geçirdi.

Virginia adamı geri çekti. "Haydi, balıklara bir bakalım."

"Virginia," diyerek lafa başladı Devlin.

"Unutma bu benim sıram," diyerek hatırlattı Virginia dalga geçercesine. "Balıklarınızı görebilir miyim?" diye sordu satıcıya.

Yaşlı kadın sırıtarak kovayı Virginia'ya doğru uzattı. Kovanın içinde kırmızı balıklar ve ayrıca siyah beyaz çizgili başka balıklar birlikte yüzmekteydi. "Ne kadar güzeller!" diye çığlık attı Virginia.

"Bir düzinesi bir peni," diyerek gülümsedi satıcı kadın.

Devlin dalga geçer bir tonlamayla, "Virginia balık satın alacağını söyleme sakın bana."

"Hayır, almıyoruz. Teşekkürler," diyerek satıcıdan özür dileyen Virginia.

"Sıcak ekmek! Kekler ve hamur tatlıları! Çörekler bir peni!"

Devlin, Virginia'ya bakarak gülümsedi.

Virginia gitmekte ayak direyerek, "Lütfen," dedi.

Devlin, "Neyse ki şişman değilsin," diyerek satıcı adamın yanına giderken, Virginia bir kek ve bir çörek almıştı bile. Bütün aldıkları hemen yenilip bitirildi.

"Bir de hamur tatlısını denemek istiyorum," dedi Virginia, bu tatlının ne olduğu hakkında fikir sahibi değildi.

Devlin satıcının parasını öderken, Virginia sıcacık ve çıtır çıtır yuvarlak çörekleri mideye indirdi. "Hımm, nefis," dedi, ağzının tamamen dolu olduğunu sonradan fark ederek.

Devlin başını sallayarak gülümsedi. "Hadi ama, bir sokağı yürümek bir saatimizi aldı."

Ancak Virginia, çöreği adamın eline tutuşturup çığlık çığlığa büyük bir vitrinin önüne koştu. "Bak, ne güzel bir siyah dantel!"

Devlin, elinde hâlâ kâğıdıyla çöreği tutuyor hâlde, kadının yanına geldi. "Onu satın almak ister misin?" dedi birlikte dükkândan içeri bakarlarken.

İsterdi. Ah, kırmızı bir elbise içinde, o siyah dantellerle süslenmiş olmayı o kadar isterdi ki, Devlin'e nefesi kesilmiş bir hâlde baktı. Birlikte baloya katılıp bütün geceyi dans ederek geçirirlerdi... Sonra Virginia, Kontes'i düşündü. Yüzü asıldı.

Kimi kandırıyordu ki? O öyle kırmızı elbiselere, siyah dantellere bürünecek tipte bir kadın değildi. "Hayır, istemem, almayalım," diye cevap verdi Devlin'e.

"Fikrini ne çabuk değiştiriyorsun," dedi adam onu dikkatle inceleyerek.

"Hayır, yalnızca bana uygun olduğunu düşünmüyorum, gerçekten," dedi kadın kısık sesle.

"Gel, Madam Didier'yle randevumuz var," diyerek kadının kolunu kendininkine doladı Devlin.

Dolaşarak sokak boyunca yürürlerken, Virginia, Devlin'e kaş çarparak baktı. Devlin gerçekten sevgilisiymiş gibi kadının kolunu girmişti. "Biliyor musun, karşıdan bakan birisi bizi gerçekten arkadaş sanabilir," dedi Virginia çekinerek.

"Sıra sende," diyerek hatırlattı Devlin hızlıca. "Londra'yı beğendin mi?"

Virginia ışıltıyla gülümsedi. "Beğenmemek mümkün mü? O harika kekler! Şu güzeller güzeli balıklar! Sokakta neredeyse her şeyi satıyorlar, öyle değil mi? Gördüğüm bir adam toz satıyordu! Kiremit tozu!"

"O toz bıçakları temizlemek için kullanılır," dedi Devlin. Sonra gayet günlük bir sohbet konusuymuş gibi, "Eee, Sean ne yazmış?" diye sordu.

Virginia sendeledi, tereddüt içinde nasıl cevap vereceğini bilemeyerek bir an duraksadı.

Sean'ın mektubu onu hem mutlu etmiş hem de hüzünlendirmişti. Sean duygularından bahsetmiyordu ama ona hâlâ çok değer verdiği belli oluyordu ve yokluğunda Askeaton'da olan bitenleri anlattıktan sonra orada eksikliğinin hissedildiğini söylemişti. Virginia, Sean'ın dile getirmediği duygularını anlıyordu. Sean onu özlemişti. Mektubu okuyunca Virginia da onu özlediğini anladı, ama onunki bir arkadaşa duyulan cinsten bir özlemdi. Ondan haber almak harikaydı, ancak bu, aynı zamanda dehşetli bir hüzün vermişti, çünkü ona çok kederli ve incinmiş olduğu bir yeri ve zamanı hatırlatmıştı. Askeaton'da geçirdiği o beş ay boyunca çok yalnızlık çekmişti.

Sean'ın mektubu ve kadının buna tepkisi, Virginia'nın Sean hakkındaki hislerinden artık iyice emin olmasını sağlamıştı. Sean'i yalnızca bir arkadaş olarak seviyordu. Bir gün Sean'ın, çok se-

veceği ve onu da aynı şekilde çok sevecek birisiyle tanışmasını umuyordu.

İç geçirdi. "Korkarım, bu seni ilgilendirmez, Devlin," dedi.

"İlgilendirir, çünkü sekiz yaşından beri kardeşimin huzur ve mutluluğu benim sorumluluğumdadır. Ama bana onun sırlarını söylemene gerek yok, çünkü ben onları zaten biliyorum."

"O zaman sen bir falcısın. Ya da zihin okuyan bir çingenesin." Gülerek adamı dirseğiyle dürttü. Konuyu değiştirebileceğini umuyordu.

"Pek sayılmaz," dedi adam, ancak o da gülüyordu.

Terzi dükkânı Virginia'nın beklediği gibi değildi. Virginia masalarda durmaksızın dikiş diken kadınların olduğu, küçük bir dükkân bekliyordu. Ancak kapıyı çok şık giyimli, kızıl saçlı, büyüleyici bir genç kadın açtı. Onları buyur ettiği bekleme salonunun cilalı parke döşemelerine Acem halıları serilmişti. Karşılıklı iki duvardaki vitrinlerde şapkalar, eldivenler, çantalar, kumaş örnekleri ve küpeler sergileniyordu. Merdiven basamakları kırmızı halıyla kaplıydı.

"Kaptan O'Neill?" Kızıl saçlı afet Devlin'e gülümsedi. Fransız aksanıyla konuşuyordu.

"Madam Didier?" diye sordu Devlin, biraz şaşkınca. Kadın ancak yirmi bir, yirmi iki yaşlarındaydı.

"Ben Madam'ın yeğeni, Matmazel Didier'yim," dedi kızıl saçlı afet tatlılıkla, bakışları hiç de fettanca değildi. Sonra Virginia'ya döndü. "Siz de Matmazel Hughes olmalısınız."

Virginia başını salladı. Bir bu, zarif ve baştan çıkarıcı Fransıza, bir de vitrinlerdeki göz alıcı aksesuarlara bakıyordu.

"Lütfen, yukarı buyurun, halam sizi üst katta bekliyor."

Yukarıda mermer döşemeli salonda zevkli oturma takımları yer alıyordu. Başka bir odadan orta yaşlı, koyu kumral, güzel bir kadın çıktı. "Kaptan O'Neill, sizinle tanışmak ne büyük mutluluk!" diye haykırdı, kocaman bir gülümsemeyle onlara doğru yürüyerek. Madam'ın Fransız aksanı yeğeninkinden daha vurguluydu.

Devlin, kadının eline doğru eğildi. "O mutluluk bana ait, Madam, bizi bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için minnettarım."

"Siz söz konusu olduğunuz zaman, *mon Capitaine*, akan sular durur." Virginia'ya döndü. "Matmazel, bu ne güzellik, ne mücevher, nimini bir güzellik. Ah, sizi giydirmek çok kolay ve zevkli bir iş olacak. Bak, Sofie, *regardes la petite!*"

Sevinçle gülümseyen iki kadının arasında birtakım Fransızca konuşmalar geçti.

Virginia kızarmıştı. Kendini sersemlemiş hissediyordu. Madam onu yandaki odaya götürdü. "Kaptan kalıp seçtiklerimize onay vermek mi istersiniz, yoksa elbise ve kumaş seçimlerini biz hanımlara mı bırakacaksınız?" diye sordu Madam Didier göz kırparak.

"Kendisi gidecek," dedi Virginia telaşla, ancak Devlin yeşil kadifeden küçük kanepeye kurulmuştu bile. Virginia'nın ağzı açık kalmıştı.

Devlin tembel tembel tebessüm etti. "Kalıp onay vermek isterim, Madam. Virginia'nın günlük giysilere, bir iki de balo kostümüne ihtiyacı var. Ona gözleriyle uyumlu renkler yakışır, leylak rengi ya da mor güzel olur bence."

Virginia ağzının açık kaldığını biliyor, ancak kendisine engel olamıyordu. Yani Devlin'in önünde mi soyunacaktı?

"Ve yakut rengi, *mon Capitaine*, tabii bir de gümüş rengi."

Parmağını şıklattı ve Sofie yanardöner gri bir kumaşı havaya kaldırdı.

Devlin'in gözleri parladı. "İşte bu," dedi hemen. "Bu kumaşı çok sevdim."

Virginia ağzını kapayıp Devlin'e bakakaldı. Madam bir kelime mırıltısı koyuverirken Sofie de kumaşı Virginia'nın omzuna, göğsüne tutuyordu. Devlin ona uyuşuk bir tavırla bakıp gülümsedi, ancak gözleri parlıyordu.

Virginia'nın ağzı kurumuştu.

Onu gri kumaşa bürümek istiyor ve belli ki bunu düşünerek tahrik oluyordu. Virginia güçlükle yutkundu. "Devlin sen düşünce ve önerilerini söyleyip sonra gitsen olmaz mı?"

"Kalacağım." Küçük kanepeye biraz daha yayıldı.

Madam mutlulukla kıkırdadı. "Sofie, *le rouge noir* nerede?"

Sofie hemen gidip göz alıcı bordoyu getirdi ve gülümseyerek havaya kaldırdı.

"*Mon Capitaine* şuna bakın!" diye haykırdı Madam.

Virginia onlara bu rengi giyemeyeceğini söylemek istiyordu; bu Matmazel Didier gibi, Kontes gibi kadınlara göre bir renkti.

Devlin gözlerinde sıcak ve parlak bir ifadeyle başını sallayarak onay verdi.

Madam Didier Sofie'ye Fransızca bir emir verdi. Madam oturup defterine bir şeyler karalarken Sofie, Virginia'nın koyu renk pelerininin düğmelerini çözmeye başladı.

Pelerini üzerinden çıkarılan Virginia şaşırdı. "Ben... Ne yapıyorsunuz?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Giysilerinizi çıkarmalısınız. Ölçülerinizi almamız gerekiyor," dedi Sofie kibarca. Elbisesinin sırtındaki düğmeleri açmaya başladı.

Ancak o yönden hiçbir yardım geleceği yoktu, çünkü adam bacak bacak üstüne atmış oturyordu. "Beni yok sayın," diye mırıldandı.

Virginia elbisesinin arkadan aşağı doğru açılışını, Sofie'nin çevik parmaklarının hafif dokunuşunu hissediyordu. Şaşkındı ama kızmıyordu.

Virginia'nın kalp atışları fazlasıyla hızlanmıştı. Yutkunup kollarını kaldırdı ve terzinin yeğeni elbisesini başından çıkardı. Madam Didier notlarından başını kaldırdı ve kadının paçalı külotuna bakıp kıkırdadı. Virginia'nın yalnızca yanaklarına değil, bütün vücuduna ateş basmıştı.

Açılabilecek bir pencere var mı diye etrafına baktı ama yoktu. "Amerika'da bunlar hâlâ moda," diye yalan söyledi. Devlin'e bir bakış fırlattı.

Devlin onu işitmemişti, çünkü aklı başka yerdeydi. Kadının ipek çoraplı ayak bileklerine bakıyordu, sonra gözleri ince kombinezonun altındaki dik göğüs uçlarına kaydı.

Sofie kombinezonu da bir çırpıda çıkarınca Virginia korsesi, uzun paçalı külotu ve onun altındaki kısa paçalı külotuyla kalakverdi. Göğüsleri çıplaktı, korse tarafından yukarı kaldırılmıştı. Virginia bir an şaşırdı, yanakları alev alev yanıyordu, yavaşça Devlin'e baktı.

Elbette Devlin gayet dikkatli bir biçimde ona bakıyordu.

"*Capitaine*?" diye sordu Sofie ve kırmızı sateni Virginia'nın göğsüne tuttu ve yumuşak bir sesle, "düşünün, *Capitaine*, düşünün bir!" dedi.

Satenin şaşırtıcı derecede kışkırtıcı dokunuşu ve odadaki yüklü atmosfer karşısında Virginia inlememek için dudağını ısırdı. Vücudunun her bir noktası aşırı derecede uyarılmıştı.

Devlin son derece kısık ve boğuk bir sesle, "Kesinlikle onaylıyorum," dedi.

Kırmızı saten birden Virginia'nın göğsünden çekildi.

"Matmazel'in iç çamaşırlarına da ihtiyacı var." Madam ayağa kalktı. "Biri siyah, diğeri beyaz, biyeli, dantelli iki korse. Ve onlara uygun birer kombinezon. *Oui*?"

Sofie siyah bir dantel parçası gösterdi ve Devlin başını sallayınca, onu Virginia'nın göğsüne tutuverdi. Virginia'nın dantelin içini gösterdiğini anlamak için bakmasına gerek yoktu.

Devlin mest olmuş bir hâlde bakıyordu.

"*Le Capitaine* beğendi mi?" dedi Sofie yumuşak sesiyle.

"Çok."

Dantel yok oldu, yerine fildişi rengi ince bir kumaş geldi, o gidince, fildişi, krem ve pembe tonlarında kurdeleler Virginia'nın göğüslerine aktı.

"*Oui*?" diye sordu Madam canlı bir şekilde.

Virginia yutkunmaya çalıştı, ancak şeritler ipekti ve yutkunmak da nefes almak kadar güçtü.

Devlin başını sallıyor, artık konuşmuyordu. Gözleri kurdelelerde ve kadının göğüslerinde dolaşıyordu. Sonunda Virginia'nın yüzüne baktı.

Virginia gözlerini kaçıramadı.

"Bunların hepsini fildişiyle kullanın," dedi Devlin.

"*Superbe, mon Capitaine*," diye seve seve kabul etti Madam. "Külot son modaya uygun olacak, *oui*?"

"Evet," dedi Devlin.

"Size bir şey göstermek istiyorum. İç çamaşırı için özel bir ipek, çok özel, Matmazel de bayılacak. Alt katta, *un moment, s'il vous plaît.*" Madam odadan çıktı.

Virginia bu provayı nasıl atlatacağını düşünüyordu.

Sofie şimdi Virginia'nın üzerine canlı renkte bir mor ipek tutuyordu. Devlin yavaşça başını sallayınca Virginia'nın içi oyuldu gibi oldu. Bu sefer Sofie kumaşı kenara atmadı. "Yakası ne kadar olsun, *mon Capitaine*?" diye mırıldandı Sofie. Kumaşı, Virginia'nın göğsüne iyice yapıştırdı, böylece Virginia'nın göğsünün kabarıp kabarıp inişi iyice ortaya çıktı. *"Pour la jour?"*

"Biraz daha aşağı," dedi Devlin.

Virginia sanki bir cinsel bir trans hâlindeydi ve korkup korkmadığını bile anlayamıyordu. Hayatında hiç bu kadar açık yakalı bir elbise giymemişti.

"Böyle mi?" diye sordu Sofie, kumaşı bir parmak indirerek.

"Çok güzel," dedi Devlin. Birden akıcı bir Fransızca'yla konuşmaya başladı.

"D'accord," dedi Sofie, o bitirince. Virginia'ya bir bakış atıp aceleyle dışarı çıktı ve kapıyı kapadı.

Virginia ağır ağır ayağa kalkan Devlin'le göz göze geldi ve dönüp kendini örtmek için bir kumaş parçası aradı.

"Hayır," dedi adam.

Virginia elinde ipekli kumaşla donakaldı, göğüs uçları sızlıyor, bacaklarının arası zonkluyordu.

Devlin ipeği onun elinden çekip aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, gözlerini irice açarak.

Devlin ellerini kadının göğüslerinin üzerine kaydırıp sıkıca kavrayarak, "Çok güzelsin," dedi karşılık olarak.

Virginia sessiz olmak istiyor ama beceremiyordu, içinde uyanan dehşetli şehvet patladı ve Virginia inledi. Devlin, kadının göğüs uçlarını uyararak daha sert ve belirgin hâle getirdi. Virginia gözlerini kapadı, bir yandan titriyor, bir yandan inliyordu. Cinsel organı kabarmış, zonkluyordu.

Devlin yumuşak bir sesle, "Bana bak," diye emretti.

Virginia'nın gözleri itaat ederek açıldı ve bakışları buluştu. Devlin'in bakışlarında gümüş rengi alevler oynaşıyordu.

Hafifçe gülümsedi ve eğilip diliyle bir uca dokundu.

Virginia inleyerek adamın kafasını tuttu. Ona bunu yapmamasını söylemek istiyordu. Madam ya da Sofie her an içeri girebilirdi. Ancak bunu söyleyemiyordu ve Devlin kadının göğüs ucunu yalarken Virginia çırpınıyordu, az sonra patlayacaktı.

O sırada Devlin ellerini kadının beline kaydırıp külotunu indirmeye başladı.

Virginia o şehvet ateşinin içinde bile telaşlanmıştı. Onun düşüncelerini okumuş gibi Devlin, "Seni tatmin etmek istiyorum, güzelim," diye fısıldadı.

"Bu... burada olmaz."

Devlin çoktan göbeğine inmişti ve gülümsüyordu. "Bizi rahatsız etmezler." Külotu aşağı çekip ayak bileklerine indirdi.

Sonunda aklı başından giden Virginia, adamı omuzlarından tutup aşağı itti.

"Sabır erdemdir," dedi Devlin. Yanağı kadının tepeciğine sürtünüyordu.

"Ah, Devlin," diye inledi.

Devlin, kadının bacaklarının arasındaki üçgeni bir, iki, üç kez öptü.

Virginia düştü.

Devlin onu yakalayarak ipek ve satenlerden oluşan yığının üzerine yatırdı ve Virginia'nın açtığı bacaklarının arasına kafasını yerleştirip kadınlığının kıvrımlarını ayırarak dilini soktu.

Virginia kıvranarak ve titreyerek doruğa ulaştı. "Devlin," diye inledi.

Kendine geldiğinde kendini korsesi ve çorapları dışında çıplak hâlde yerde sırtüstü yatarken buldu. Devlin bacaklarının arasına çömelmişti. Virginia telaşla bacaklarını kapamaya çalıştı, ancak Devlin avucunu onun kadınlığının üzerinde tutatarak, "Hayır," dedi.

İçini bir arzu dalgası kapladı. "Ya birisi içeri girerse?" dedi nefes nefese.

Devlin parmaklarını tüylerinin arasına sokuyor, kıvrımlarıyla oynuyordu. "Kimse girmez."

Virginia ona karşı koymak istiyor, ancak bunu yapamıyordu. Devlin'in parmakları kadının içine girdi. Sadece iki parmağıyla ona verdiği zevk o kadar büyüktü ki Virginia'nın gözleri kararıyordu.

Boğuk sesiyle, "Bir kez de benim için gelir misin, küçüğüm?" diye sordu.

Devlin'le göz göze geldiğinde adamın bakışları parlak gümüştendi. Virginia, "Daha çok istiyorum... lütfen," diye fısıldadı.

Devlin alnından terler boşanarak parmaklarını daha kuvvetli itti.

Ama yetmiyordu. Virginia doğrulup ona uzandı, elini pantolonunun altında kabarmış sertliğe sürttü. Ama Devlin onun elini itti.

Virginia hayretle ona baktı.

Parmaklarını yeniden sertçe içine doğru ittirdi.

Virginia inleyerek kumaş yığınının üzerine bıraktı kendini. Devlin'in iri ve güçlü parmakları içine girip çıkıyordu. Virginia onun gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı. Kıvranıp yalvarmaya başladı. "Lütfen, Devlin, lütfen, içime gir... *lütfen!*"

Devlin inleyerek kadının üzerine eğildi dudaklarına yapışarak dilini ağzına soktu. Elini içine sokup çıkarmaya devam ediyordu.

Birdenbire elini çekti. Virginia kollarındaydı ve erkekliği onun kadınlığına sürtünüyordu. O erkekliğini daireler çizerek kadına sürterek soluk soluğa onun ismini mırıldanırken, Virginia adamın omuzlarını kavrayarak iniltiler eşliğinde doyuma ulaştı.

Bu sefer yumuşak ipek ve saten yığınının üzerinde uzun süre yattı, o da üzerindeydi, hâlâ sertti ama kımıldamıyordu. Virginia kızarmaya başlamıştı. Düşünmeye, meraklanıp endişelenmeye başlamıştı.

Devlin kadının üzerinden kalktı.

Virginia ona baktı.

Devlin'in gözleri bütün vücudunda dolaşıyordu. Çıkık elmacık kemikleri kızarmıştı.

Virginia oturup üzerine bir kumaş parçası aldı. Bunu hiç beklemiyordu. Şaşırmış ama hiç utanmamıştı. Ve bunu yine istiyordu.

Devlin, kadının üzerine örttüğü pembe ipekliyi işaret ederek, "Örtünmek için biraz geç kaldın," dedi.

Virginia dudaklarını yaladı. Onu içine almak için yanıp tutuşuyordu.

Gözlerine bakarak, "Bunu bir daha yapmayı çok istiyordum," dedi adam usulca. "Çok arzulusun, Virginia."

Devlin'in sözleri kadının yüreğine işlemişti. "Ya senin zevkin?" diye sordu usulca, kaygısı artarak. *Devlin uzanıp yanağına sevgiyle dokunmadıkça,* vücutlarının birleşmesi yetmeyecekti.

Ama yapmadı. Omuz silkip ayağa kalktı. "Ben idare ederim."

Virginia da ayağa kalktı, hayal kırıklığına uğramak istemiyordu. Çabucak külotunu giydi. "Kütük gibi oldun," diye takılmaya çalıştı ama sonra pes etti. Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ne?" dedi adam boğuk bir sesle.

Virginia onu hiç anlamıyordu. Adamın neden kadını seveme-diğini, niçin yalnızca seks yaptıklarını anlamıyordu. Aralarına çizdiği sınırı, bunun anlamını hiçbir zaman anlayamayacaktı. "Demek istiyorum ki senin de tatmin olmanı isterdim."

"Ne demek istediğini anlamıştım," dedi. Gülümsüyordu. "Boyutunun takdir edilmesi her erkeğin hoşuna gider."

"Boyutunu benden önce de takdir edenler olmuştur." Virginia ona döndü. "Devlin, kafam karıştı."

Devlin yeniden maskesine büründü. "Anlamayacak bir şey yok. Kendiliğinden gelişen bir andı. Provaya kalmamam gerekirdi."

"Ne peki? Çok *güzel* olduğum için *bütün* kontrolünü kaybettiğini mi söylüyorsun?"

"Doğrusunu istersen, evet."

Virginia ona bakakaldı, alay ettiği için adamı azarlamak üzereyken, alay etmediğini anladı. "Ciddi misin?" dedi şaşırarak.

"Evet." Kararsızca dudaklarını büzdü, sonra, "Evet," dedi. "Çok ciddiyim."

Virginia'nın içi sevinçle doldu. Gülümsedi. "Ama..."

Devlin onun dudaklarına dokundu. "Neden iltifatı kabul edip bunun tadını çıkarmıyorsun?"

Virginia güldü. Morali bozulduğu gibi şimdi düzelivermişti. *Devlin onun güzel olduğunu düşünüyordu.*

"Peki, öyle yapacağım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Madam Didier'nin dükkânından çıkarlarken Regent Caddesi tenhalaşmıştı. Vakit akşamüzeriydi ve caddede yalnızca bir iki sokak satıcısı kalmıştı; bazı dükkânlar kapanmıştı, vitrindeki tabelalar da bunu gösteriyordu. Birkaç yaya da vardı; ancak daha önce durum bunun tam tersiyken, şimdi sokaktakilerin hepsi erkekti.

"Vakit çok mu geç oldu?" diye sordu Virginia. Devlin provanın ilerleyen bölümlerinde bulunmamış ama ortadan kaybolmadan önce Madam'ın, Virginia'nın elbiselerini tasarlayıp dikmesini ne kadar çok arzu ettiğini söylemeyi ihmal etmemişti.

"Saat dört. Şık hanımlar bu saatte akşam katılacakları davetlere hazırlanıyorlardır," diye cevap verdi adam.

Virginia onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Ancak adamın dokunuşunu ve bunun kadını nasıl etkilediğini hatırlamaktan kaçınmak gibi, bu da imkânsızdı. Virginia ne yapacağını bilemiyordu. Virginia anlaşmalarına bir oyundan daha fazla anlam yüklüyorken buna nasıl devam edecekti?

Devlin'in onu kontrolünü kaybedecek kadar güzel bulmasına sevinmesi gerekirdi, seviniyordu da fakat ümitsizlik hissi bu sevinci bastırıyordu.

"Çok güzel elbiselerin olacak, Virginia. Modaya aldırmadığını biliyorum ama giderken elbiseleri de alabilirsin."

Virginia birdenbire ortaya çıkıveren öfkesini tutamadı. "İ biseleri istemiyorum."

Devlin duraksadı, ona döndü. "Ama onları sana veriyorum

"Bu büyük jest suçluluk duygunu mu giderecek?" dedi iğn leyici bir şekilde.

Devlin anlayamıyordu.

Virginia şimdi kızarıyor, konuştuğuna pişman oluyor, aklın dan geçen her düşünce, arzu ve dileği açık etmeye bir son ver mek istiyordu.

"Seni memnun etmek için suçluluk mu duymalıyım?" dedi Devlin sonunda, sözcükleri dikkatle seçer gibi ağır ağır.

"Her şey için," diye lafı savurdu öfkeyle.

"Elbiseleri sana hediye etmemin suçluluk duygusuyla bir il gisi yok," dedi adam. "Neşesiz görünüyorsun. Moralini düzelt mek istedim."

"Beni yeniden tatmin edebilirsin," dedi kadın, "bu moralini düzeltirdi."

Devlin bakakaldı.

Virginia yine sözlerinden pişman olarak, hızlı adımlarla yürümeye başladı. Hem onun vereceği zevk ancak acının habercisi olabilirdi. Keşke görmüş geçirmiş bir kadın olsaydı da, aptal gibi adamdan sevgi beklemeden, verebileceği hazların tadını umursamazca çıkarabilseydi. Keşke adam da onu kullandığı için suçluluk duysaydı.

"Leydi? Çok şirin yavru köpeklerim var. Gerçekten çok güzel hayvanlar, Leydim, gelin, bakın!"

Virginia gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kırpıştırıyordu. İri kulaklı, kahverengi, iri gözlü ve pembe dilli, tombul siyah bir yavru köpeğin geniş yüzüne baktı.

"Çok güzel, değil mi?" Dişsiz adam gülümsedi.

Ama Virginia bunu görmüyordu. Sallanan kuyruğu gibi yavru köpeğin kendisi de kıpır kıpırdı. Virginia gülümseyerek köpeği kucağına aldı, hayvanı göğsüne yaslayarak, yanağını onun tüylerine dayadı. Yumuşacık ve sıcacık hayvanı, göğsüne daha sıkı bastırdı. Yaban Gülü'ne geri dönmek istedi. Bir zamanlar hayatın basit ve kendisinin daha mutlu olduğu evini çok özlediğini hissetti.

İşte o zaman gözyaşları sel gibi taşıp aktı.

"Bunun cinsi ne?" diye tok sesiyle sordu Devlin.

Virginia hemen gözyaşlarını silerek, yanağını yalayan köpeğe gülümsedi.

"Bu değerli bir cinstir, efendim, çok değerli bir cins. Kuzeyden, köpekler kuzeyden gelir. Oranın evcil köpekleri iyidir, efendim, çünkü fazla büyümezler. Kucak köpeği bunlar, tam bir leydiye göre."

Devlin alaycı bir sesle homurdandı.

Virginia köpeğe daha sıkı sarıldı ve köpek yine Virginia'nın yanağını yaladı. Virginia hışımla başını kaldırdı. "Bu köpeği alıyorum, Devlin." Ve kendisini reddetme cesaretini göstermesin diye gözlerini Devlin'e dikti.

"Köpek danua cinsi anladığım kadarıyla."

O da Virginia'nın gözlerine bakıyordu. Gözlerini ondan ayırmadan iç geçirip sordu: "Ne kadar?"

"Bir şilin, Sör."

Devlin adama biraz bozukluk verdi. "Al şu beş peniyi. Bu kadar verdiğim için şanslısın."

"Peki, Lordum!" Adam sevinç içinde gülerek bir sandığın içinde uyuyan diğer yavru köpeklerin yanına gitti.

Yumuşayan Virginia, Devlin'e döndü. "Teşekkürler, gerçekten, bunu çok sevdim."

Devlin duraksadı, sonra o da yumuşadı. "İyi, sevindim," dedi ve hafifçe gülümsedi. Ancak içindeki suçluluk duygusu bir yara gibi cerahat topluyordu.

Bunu takip eden birkaç gün sakin geçti. Wideacre'dakinin aksine ziyarete gelenler yoktu ve malikâne o kadar büyüktü ki Virginia için Devlin'den uzak durmak zor olmuyordu. Zaten artık bunu her ne pahasına olursa olsun yapmak zorunda olduğunu düşünüyordu. O da Virginia'yı aramadığı için –sadece akşam yemeklerinde kısa bir süre bir araya geliyorlardı– Virginia kararını uygulayabiliyordu. Uzun boylu köpeğine oturmayı ve yatmayı öğretmeye başlamıştı. Sonra bir misafirleri oldu: Tyrell de Warenne.

Virginia, Devlin'in, onunla aynı yaşta olduğunu öğrendiği yakışıklı üvey kardeşini seviyordu. Geldiğini haber alınca hemen onu görmeye gitti. Tyrell ile üniformasına bürünmüş Devlin kısık sesli bir sohbete koyulmuşlardı. Devlin'i üniformasıyla görünce şaşıran ve cesareti kırılan Virginia tam kapıda dururken iki adam ona döndüler. Virginia, Tyrell'ın tam o sırada Başkan Madison hakkında bir şey söylediğinden emindi. "Affedersiniz," dedi, Devlin'e bakmamaya çalışarak ve onun yeni bir sefere çıkmak üzere olup olmadığını merak ederek, "Lord de Warenne'in geldiğini işittim. Rahatsız etmek istemezdim."

"Önemli değil. Biz de sizdeki başkanlık seçiminden bahsediyorduk." Devlin gözlerine değmeyen bir tebessümle gülümsedi. Dosdoğru kadının gözlerine bakıyor, onun gerçek düşüncelerini anlamaya çalışıyordu.

Virginia bu bakışın altında heyecanlanıyordu. Sonunda Tyrell'a, "Merhaba Lordum," dedi, zoraki gülümseyerek.

"Bayan Hughes." Tyrell de kadına sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Başkan Madison yeniden mi seçildi?" diye sordu Virginia umutla.

"Maalesef," dedi Devlin. "Haberi şimdi bir savaş gemimizden aldık."

"O çok iyi bir başkan," dedi Virginia. "Yetenekli ve zeki."

"Senin yetenekli ve zeki başkanın Danışma Meclisi kararnameyi feshetmesine rağmen, Büyük Britanya'ya savaş ilan etti. Oysaki başkan ve birçok Amerikalı bu koşulun yerine getirilmesi karşılığında savaş açılmayacağını taahhüt etmişti, ancak işte savaştayız."

Virginia ona kızgın kızgın baktı. "Bu savaş sadece ticari meseleler ve Britanya'nın bizim varlıklı ve eşit bir kardeş ulus olmamızı istememesi yüzünden çıkmadı."

"Tabii tabii," diye mırıldandı Tyrell.

Virginia ona da öfkeli bir bakış fırlattı. "Bu savaş çıktı, çünkü ülkeniz bizi hukuken olmasa bile yeniden bir koloni konumuna indirmek istiyor."

"Bu savaşın birçok sebebi var. Bunlardan biri de sizin Cumhuriyetçi Partinizin bunu kendi siyasi çıkarları için –federalizm yanlılarını bastırıp güç elde etmek için– bir araç olarak kullanmalarıdır," diye cevap verdi Devlin.

"Britanya'nın bizim fakir bir koloni olmamızı istediğini inkâr mı ediyorsun?" diye bağırdı kadın.

"Hayır ama Britanya'nın sizinle savaşa girmek gibi bir niyeti yoktu, Britanya hükümeti İrlanda'nın da kardeş ulus olmasını istemiyor, aynı şey sizin için de geçerli. Ama burada kimse Amerikan kolonilerini tekrar ele geçirme amacı gütmüyor. Bu sizin savaş yanlılarının propagandası."

"Yanılıyorsun. Sizin ülkeniz sömürgeci." Çok sinirlenmişti ve geri adım atmayacaktı, çünkü bu konuda haklı olduğunu biliyordu.

"Aksini ispatlayabilir miyim?" diye sordu Tyrell. Sırıtıyor, bir ona bir ötekine bakıyordu.

"İspatla, lütfen," dedi Devlin iç geçirerek.

"Amerika da Britanya kadar sömürgeci, Virginia. Herkes biliyor ki, tarım alanında güçlenmek için Kanada'yı işgal edip o yönde genişlemek istiyorsunuz."

Virginia daha sakin bir şekilde, "Kanada'da dehşetli yenilgiler alıyoruz," dedi. Her gün Devlin'in gazetelerini okuyordu. Nasıl olduysa küçük İngiliz birlikleri Kanada'da Amerikan askerlerini defalarca yenilgiye uğratmıştı. Beş altı önemli kale ve yerleşim yeri terk edilmişti. "Ama orada kimse Britanya idaresindeki alanlarda hak iddia etmiyor. Biz serbest ticaret yapmak istiyoruz. Donanmanız tarafından engellenmek istemiyoruz. Bu bizim hakkımız."

Tyrell, Devlin'e baktı. "Sonunda eşini buldun mu, Dev?"

Devlin masasındaki birtakım şeylere bakarak, ilgisizce, "Olabilir," dedi. Sonra gözlerini kaldırdı. "Beni mi görmek istedin?"

Virginia bocaladı. "Kardeşine bir merhaba demek istedim."

"O kadar mı?" Sonunda kayıtsız ifadesi yumuşadı.

Virginia kızarmıştı. "Evet. Evet, o kadar." Sonra ona dikkatlice baktı. "Niye üniformanı giydin? Gidiyor musun?"

"Hayır, sefere çıkmıyorum. Şehirde bir görüşmem var. Hain kıraklığına mı uğradın?"

Virginia nefesini tuttu. "Hayır," dedi.

Devlin'in kaşları hafif bir şaşkınlıkla havaya kalkmıştı.

Virginia yüreği heyecanla atarak gözlerini kaçırdı. Onun gitmeyecek olmasına aptal gibi sevinmişti. Tyrell de Warenne'e gülümsedi. "Akşam yemeğine kalır mısınız? Çok seviniriz."

"Büyük bir zevkle, Bayan Hughes." Eğilerek selam verdi.

Virginia sıcak bir şekilde tebessüm etti. "Harika. İzninizle." Kapıya yöneldi.

"Virginia?" diye seslendi Devlin.

Virginia durup ona döndü. "Efendim?" Bu sefer onun gözlerine bakmaktan başka şansı yoktu.

"Yarın akşam Lord Carew'in Londra'daki evinde bir balo düzenlenecek. Daveti kabul ettim."

Virginia'nın heyecandan yüreği yerinden oynadı, başı dönmeye başladı. "Giyecek hiçbir şeyim yok!" Geçen gün Madam Didier'de olanlardan sonra ve şimdi burada bu yalnız ve sakin günleri sürerken, böyle bir şeye hazır değildi, bütün dengesi yeniden alt üst olacaktı. Açıkça onun fahişesi olarak tanınmaktan daha korkunç bir şey olamazdı.

"Bugün üç elbisen geldi, bir tanesi gümüş rengi balo kostümün." Virginia'nın anlamadığı bir zorlanmayla Devlin'in çenesi kasılmıştı.

Virginia gülümsemeye çalışıyor ama beceremiyordu.

"Yarın akşam yedide yola çıkacağız," dedi Devlin.

"Her zamanki gibi iyi görünüyorsun, Devlin," dedi Liverpool Kontu.

Devlin başını sallayıp başbakanın odasına girdi, Liverpool kâtibine rahatsız edilmek istemediklerini söyleyip Devlin'in arkasından odaya girerek kapıyı kapadı. "Çay? Konyak?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Hampshire'daki evinde iyi vakit geçirdin mi?" Liverpool ona oturacak yer gösterdi.

Devlin ile Kont oturdular. "Dinlenmek iyi geldi," diye yalan söyledi. Bir daha Hampshire'a gitmeye niyeti yoktu, ancak fidyeyi almaya gidecekti.

"Duydum ki çok güzel bir metresin varmış, Amerikalıymış," dedi Liverpool.

Devlin, pek rahatsız olmadan, "Öyle," diye karşılık verdi. "Hiçbir şey gizlenmiyor."

"Bence Londra'da bir iki kalp kırılmıştır," dedi Liverpool. "Asıl konumuza gelelim mi?"

"Lütfen."

"Tom Hughes senin Amerika'ya gönderilmen için bastırıyor, Devlin. Napoleon, Rusya'dan çekiliyor, ordusu mutlak yenilgiye uğramış durumda. Bu şartlarda ben bu fikri destekliyorum, geçen bahardaki o fiyaskoya rağmen."

"Amerikalılara karşı savaşmaya karşı değilim," dedi Devlin içini bir heyecan kaplayarak. Virginia'yı, onun uyandırdığı tuhaf duygu ve düşünceleri aklından çıkarmak için gidip çarpışmaktan daha iyi bir fırsat olamazdı. "Denizde bazı büyük kayıplar verdik. Bunu değiştirebilirim."

"Evet, beni tasalandıran kayıplarımız oldu. Fakat şimdi tasam iki misli arttı. Şu Amerikalı kadın, senin için bir sorun teşkil ediyor mu?"

"Nasıl?"

"Vatanına bağlılık duygusu kuvvetli olabilir. Senin de ona bağlılığın kuvvetli olabilir. Sen gönülsüzsen, ben de seni onun vatandaşlarıyla savaşmaya göndermek istemem."

Devlin dudaklarını büktü. "Lordum," dedi, "benim metresim çok kendine has bir kadındır, o tam bir vatansever olsa da ona duyduğum saygı hiçbir zaman vazifemi yerine getirmeme engel olamaz."

"Ben de senden böyle bir cevap bekliyordum. Şimdi bir de şuna cevap ver: Hughes'un seni kuzey Atlantik'e göndermeyi neden bu kadar hararetle istediğini anlayamıyorum. İkinizin pek geçinemediğini biliyorum ama bunun bir Fransız aktrisi yüzünden doğan eski bir anlaşmazlıktan daha önemli bir sebebi olmalı. Senin bir fikrin var mı?"

"O aktris Macardı," dedi Devlin aldırmazca. Liverpool, Virginia'nın kimliğini, gerçeği Carew balosundan sonra öğrenecekti, o yüzden Devlin, "Belki sebep metresimin onun kuzeni olmasıdır," dedi.

Liverpool şaşırmıştı. "Anlayamadım?"

Devlin omuzlarını silkti. "Arkadaşım çok çekici bir genç hanım ve ne yazık ki kendisi Eastleigh'in yeğeni olur."

"Devlin, senin hiç mi gururun yok? Bu çok alçakça bir şey."

"Ne yazık ki bende gurur az bulunur ama sorunuzu cevapladım."

Liverpool hâlâ şoktaydı. Devlin'le birlikte o da ayağa kalktı. "Eastleigh buna, bu... suça göz mü yumuyor?"

"Eastleigh'in başka bir seçeneği yok gibi." Devlin yine omuz silkti.

"Bu kabul edilemez," dedi Liverpool kesin olarak. "Senin unvanında olmayabilir ama Kraliyet Donanması'nın bir subayı olarak senden hem şerefli birisi hem de bir beyefendi olman beklenir. Eastleigh onunla evlenmeni isteyecektir, ben de öyle istiyorum."

Devlin gerilmiş, tuhaf bir şekilde heyecanlanmıştı. *Adını tehlikeye atmak için onunla evlenecek misin?* diye sormuştu Tyrell. Ama Virginia'yı serbest bırakması yeterli olacaktı. Gerekirse onun kendi evine dönmesini bizzat temin ederdi, zaten orada kimsenin hiçbir şeyden haberi olmazdı. "Sefer emri ne zaman çıkar?" diyerek konuyu kapadı, düşünceleri Yaban Gülü'ne kayarken. Acaba ev satılmış olabilir miydi? Satıldıysa, Virginia'nın gidecek yeri olmazdı.

"Bir iki hafta içinde."

"Sefere çıkana kadar onu bırakmış olurum," dedi. "Ama evlilik söz konusu değil."

Açıkça şaşıran ve dehşete düşen Liverpool adama bakıyordu.

"Başka bir şey var mı?" Birden kendinden nefret etti. Namuslu bir adam verdiği zararı telafi etmek için onunla evlenirdi, ancak namuslu bir adam zaten onu baştan bu şekilde kullanmazdı.

"Seni hiç anlamıyorum," dedi Liverpool kederli bir şekilde. "Ama çok iyi bir subaysın, ülkene sayısız hizmetlerde bulundun ve üvey baban Adare'ye saygım ve hayranlığım sonsuz. Kafam çok karışık. Kraliyet Donanması'nın yüksek rütbeli bir subayı soylu bir ailenin kızını bilerek lekelesin, aklım almıyor."

"Görevden döndüğümde beni askerî mahkemeye göndermeni öneriyorum. Şu anda bana bir kez daha ihtiyacın var, James." Devlin selam vererek odadan çıktı.

Virginia oval bir aynadaki aksine bakıyordu. Karşısındaki güzel ve çekici kadının kendisi olduğuna inanamıyordu.

"Ah, Bayan Hughes," dedi hizmetçi Hannah. "Kaptan sizi gördükten sonra başka kadınlara asla bakamayacak!"

Gri kadifeden kısa kollu ve kuşaklı, dekolte yakalı ince elbisenin içindeki zarif kadına bakan Virginia onun bu sözlerine neredeyse inanacaktı. Dönüp kendine yandan baktı. Elbisesi göğüslerini tahrik edici bir şekilde sergiliyordu, kurdeleli ve dantelli siyah çamaşırları son derece davetkârdı. Giydiği çamaşırları dünecek olursa, kendini fahişe gibi hissetmesi gerekirken hiç de böyle hissetmiyordu, bu akşamki balo onu çok korkutuyordu, bu yüzden tek hissettiği dehşetli bir endişe ve tam bir bitkinlikti.

"Çok zarifsiniz, Bayan Hughes. Kaptan sizinle ne kadar gururlanacak," diye mırıldandı Hannah.

En azından fahişe ya da metres gibi görünmüyordu. Son derece asil ve zengin bir görüntü içindeydi. Virginia sıkı bir topuz hâlinde toplanmış saçını süsleyen boncuklu gri dantele dokundu. Tek eksiği kolyeyle küpelerdi. Şikâyet edemezdi.

Ancak sosyetenin en kibar, en asil leydi ve centilmenleriyle dolu bir geceye nasıl dayanacaktı? Nasıl?

"Virginia, gecikiyoruz," dedi Devlin.

Virginia aynadan onun kapıda durduğunu gördü. Devlin'in gözleri onu görünce büyüdü, yüzünün yansımasında dolaştı ve göğsüne indi. Yumuşak bir sesle, "Dönsene," dedi.

O sıkıntısının içinde bile Devlin'in gözlerindeki gümüşi parıltının övgü dolu olduğunu anlamıştı. Adamın dediğini yapıp, yaşanan anı hafifletmek istiyordu, elbette bu gece bütün yaşanacakları da. "Umarım Madam Didier'nin çıkardığı işi beğenmişsindir," dedi zoraki bir tebessümle.

"Beğendim. Beğenmek de laf mı, Virginia, bu akşam Carew'deki en güzel kadın sen olacaksın."

Virginia alaycı bir ses çıkardı.

Devlin hizmetçiye, "Çıkabilirsin," dedi. Hizmetçi gözleri yerde başını sallayıp aceleyle odadan çıktı. "Buraya gel," dedi Devlin usulca.

Virginia'nın donmuş aklından itaatsizlik, hatta sorgulamak geçmedi bile. Ona doğru yürüdü. Devlin gülümseyerek elini uzattı, o an Virginia onun yüzünü güçlü ellerinin arasına alacağını sandı. Ama o Virginia'nın kulaklarına birer küpe taktı, onu döndürüp boynuna da bir kolye geçirdi. Virginia aşağı bakarak görmeye çalıştı ve boynundaki elmasları görünce "Bu ne?" diye sordu heyecanla.

"Beğendin mi?" diye sordu, ellerini omuzlarına indirerek.

Virginia kendini aynanın karşısında buldu, Devlin arkasında duruyor, kadının omuzlarını tutuyordu. Yıldız gibi parlayan iri ufaklı elmaslar, kolyeden sarkıyordu. Ortada iri bir parça vardı. Küpeler kolyeyle takımdı.

Virginia yutkundu. "Evet," dedi. Devlin'in kolyeyi ne zaman ve niçin almış olduğunu merak ediyordu. Bu mücevherler dolaysılıkla onda kalması için değil, kullanması içindi. Ama bunu sorup öğrenemezdi.

Devlin, onu bırakıp "Gidelim mi?" diye sordu ve gri saten şalını alıp omuzlarına yerleştirdi.

Virginia başını sallayıp, derin bir nefes aldı, titremeye başlamıştı. *Keşke*, diye düşündü, *erkek ile metresi olarak değil de başka sıfatlarla başka bir yere gidiyor olsaydık.*

Devlin onun düşüncelerini okumuş gibi, "Fazla kalmayacağız," diye mırıldandı, onu odadan çıkarırken.

Virginia ise orada bir dakika bile bulunmak istemediğini, akıllılık ederek, söylemedi.

Devlin ona garip bir bakış fırlattı. "Söz veriyorum bu iş yakında bitecek, Virginia," dedi.

Carew Malikânesi tıpkı bir saraya benziyordu. Greenwich civarında, park ve ormandan oluşan yüzlerce dönümlük bir arazide yer alan malikâne, Devlin'in üç evini birden içine alacak büyüklükteydi. Devlin'in arabası genişçe bir araba yoluna girip bir labirent ile heykel bahçesinden geçerken Virginia önlerindeki sıranın o zamana kadar gördüğü en şık ve lüks arabalardan oluştuğunu gördü ve korkusu iyice arttı. Arabadan inmek için sıralarını beklerken, "Kaç misafir olacak?" diye sordu.

"Birkaç yüz," diye cevap verdi Devlin.

Bir daha da konuşmadı, uzun bacaklarını üst üste atmış onun yanında oturuyordu ve üniformasının içinde her zamanki gibi yakışıklıydı. Virginia kımıldayamaz hâldeydi, nefes almak bile mesele olmuştu. Devlin ise farkında değildi. Düşünceli görünüyordu ama Virginia onun zihnini bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu bilemiyordu. Sakin görüntüsüne karşın, Devlin de onun kadar gergindi.

Yarım saat sonra arabalarının kapısı açıldı ve bir uşak Virginia'nın arabadan inmesine yardım etti, peşinden de Devlin indi. On kadar çiftin peşinden açık dış kapıya çıkan taş merdivene yöneldiler.

"Kaptan O'Neill, merhaba."

"Lord Arnold, Leydi Arnold." Devlin gülümseyen çifte selam verdi. "Sizi aziz arkadaşım Bayan Virginia Hughes'la tanıştırayım."

İki çift ilgili göz ona dönünce Virginia'nın yanakları kızardı. Lord Arnold müşfik yüzlü şişman bir adam, karısı zekice bakan ışıl ışıl gözleri olan sıradan görünümlü bir hanımdı. Arnold eğilerek, karısı başıyla selam verdiler. "Ne güzel bir akşam, öyle değil mi Bayan Hughes?" dedi Arnold ve gülümsedi.

Virginia'nın konumundan henüz haberi yoktu. Virginia başını salladı. "Çok güzel," dedi. Karısına baktı, ancak Leydi Arnold kibarca gülümseyerek meraklı meraklı bakıyor, bir şey söylemiyordu.

Arnold'larla birlikte içeri girerlerken Devlin ile Arnold kısa bir süre Avam Kamarası'ndan geçen bir önerge hakkında konuştular. Virginia tavana baktı, birkaç kat yüksekliğindeydi ve giriş salonunun hemen ötesindeki daha büyük ve ihtişamlı balo salonunu gördü. Balo salonunda şimdiden iki yüz misafir toplanmış bulunuyordu ve salon hanımların kıymetli taşların renklerindeki elbiseleri ve avizelerin binlerce kristalleriyle capcanlıydı.

İçeri girmek için sıra beklerlerken, Leydi Arnold, "Demek Amerikalısınız?" dedi.

Virginia şaşkınlık içinde yutkundu. "Evet." Kızardığını anlayarak ekledi: "Bizde böyle balolar pek düzenlenmez."

"Amerika'nın neresindensin, canım?"

"Virginia, Leydim." Virginia bir sonraki korkunç, kaçınılmaz soruyu bekledi.

"İngiltere'de niçin bulunuyorsun?"

Virginia dudaklarını ıslattı. "Annemle babam vefat ettiler. Eastleigh Kontu amcam olur, bir süre onun yanında kalmak için geldim."

"Annenle babanın vefatına çok üzüldüm," dedi Leydi Arnold.

Virginia bu parıldayan gözlü kadının nazik birisi olduğunu düşündü. "Teşekkür ederim."

"Peki ya Kaptan O'Neill? Kendisi aile dostunuz mu?"

Virginia duraksadı. Gerçeği söyleyip kurtulsa mıydı? Er geç bunu yapmak zorunda kalacaksa şimdi söylemesi daha hayırlı olmaz mıydı?

Leydi Arnold kibarca, "Burnumu sokmak istemem ama Kaptan'ı bekâr bir kadınla beraber hiç görmemiştim."

Virginia dudaklarını ıslattı. "Kendisi bana çok yakınlık gösterdi. Ben... Waverly Malikânesi'nde kalıyorum."

Kadının kaşları merakla hafifçe yukarı doğru kalkmıştı. "Ah, evet, amcandan satın aldığı ev. Ailen de orada mı kalıyor?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Virginia. Daha fazla devam edemeyecekti. "Affedersiniz Leydim ama Kaptan beni çağırıyor." Kadını orada şaşkınlık içerisinde bırakarak aceleyle Devlin'in yanına gitti. Devlin merakla ona bakıyordu.

Virginia, "Bu gece bu oyunu gereği gibi oynayamayabilirim," dedi dosdoğru.

"Bu gece oyun oynamana gerek yok, Virginia," dedi. "Sen balodan ayrılana kadar yanımda dur yeter." Çenesini öne doğru uzatıp gözlerini kaçırdı. "Lord Carew." Yaşlı ve şişman bir adam eğilerek selam verdi. "İzninizle size arkadaşım Bayan Virginia Hughes'u takdim edeyim."

Virginia'nın baş ağrısı dayanılmaz bir hâl almıştı. Virginia kenarda durmuş, dans edenleri seyrediyordu. Devlin ondan biraz uzakta birkaç adamla konuşuyordu. Virginia dönüp dönüp ona bakmalarından, adamların onun durumunu bildiklerini anlıyordu.

Virginia sefil bir durumdaydı.

"Dans edelim mi?"

Virginia dönünce Tyrell de Warenne'in gülümseyen yüzüyle karşılaştı. "Lordum! Ne yazık ki adımları unuttum," dedi. O sırada, reveransı da unutmuş olduğunu hatırlayarak hemen diz kırarak selam verdi.

Tyrell ona dokunarak durdurdu. "Lütfen Bayan Virginia, bence artık birbirimizi resmiyeti bırakacak denli tanıyoruz."

Virginia rahatlamıştı. "Ama siz Britanyalılar hep çok resmisiniz!" diye gerekçe sundu. "Uyum sağlamam gerçekten zor oldu."

Tyrell sevecen bir tebessümle, "Evet, tahmin ediyorum," dedi nazikçe. Kolunu uzattı. "Salonda biraz gezelim mi?"

Virginia dönüp onları seyretmeye başlamış olan Devlin'e baktı. "İzin vereceğini sanmam. Yeterince teşhir edilmedim."

Tyrell'ın tebessümü yok olmuştu. "Virginia, açık konuşabilir miyim?"

Virginia gerilmişti. "Lütfen."

"Ailem yaptıklarından dolayı Devlin'e çok kızgın. Sadece seni koluna takıp buraya getirmesinden bahsetmiyorum."

Virginia bakakalmıştı. Devlin'in adamların yanından ayrılıp sakin ve büyük adımlarla yanlarına geldiğinin de farkındaydı. Ama bu sakinliğe kanmadı. Adımlarındaki amacı anlamış, kararlılığı sezmişti.

"Sana tek söyleyeceğim, adalet yerini bulacaktır, Virginia. Yakında bütün çektiklerin tazmin edilecek, babam bu işle ilgilenecek."

Virginia onun ne demek istediğini anlamıyordu. Tazminat? Birdenbire içinde bir umut doğdu, babasının borçlarını ödemesine yardım ederler miydi? Böyle bir şey katlandığı bütün zorlukları gerçekten tazmin ederdi!

Devlin gelip Virginia'nın koluna girdi. "Virginia'yı etki altına almaya mı çalışıyorsun, Ty?"

"Sanki onu *senin* etkinden kurtarabilirmişim gibi, Devlin," dedi Tyrell.

Devlin başını salladı. Virginia ise onları dinlemiyordu bile, çünkü yakında alacağı tazminatı düşünmekle meşguldü. Yakasını bırakmayan şanssızlığı sona ermek üzereydi.

Devlin, "Dans edelim mi?" diye sordu son derece resmî bir şekilde.

Virginia şaşırdı. "Sana yalan söyledim. Ben dans etmeyi bilmiyorum."

Devlin gülümsedi. Tebessümünün sıcaklığı gözlerine de ulaştı. "Şahsen ben de bu uğraşı son derece sıkıcı buluyorum. Şampanya içer miyiz?"

Virginia başıyla onayladı. Yine de baloyu terk etmeyi tercih ederdi. O dakikaya kadar hoş olmayan, küçültücü tartışmalardan kaçabildiği için kendini şanslı görüyordu.

Devlin şampanya getirmek üzere yanından ayrıldı.

Tyrell, "Sizi daha fazla tutmayayım, iyi akşamlar. Yakında görüşmek dileğiyle." Eğilerek selam verdi.

Virginia gülümsedi, reverans yaptı ve onun gidişini seyretti. Birdenbire gerçekten yalnızdı.

Üç yüz elli kişiyle etrafı çevriliyken dikkat çekici bir şekilde tek başına dikilmek tuhaf, rahatsız edici bir şeydi. Kendisi zaten dikkat çekiciydi. Devlin ile Tyrell gidince, birkaç topluluk bakışlarını ona yöneltmişti ve Virginia onun hakkında konuştukla-

rını anlıyordu. Birkaç kadın yelpazelerini sallayarak ona doğru bakıyor, hızlı hızlı konuşuyorlardı. Virginia onun hakkında konuştuklarından emindi.

Onlara arkasını dönünce karşısına yakışıklı üç adam çıktı ve hepsi aynı anda ona gülümsedi. Virginia bir adım geri attı.

Onlar yaklaştılar. En yakındaki, otuz yaşlarında, kıpkızıl saçlı ve açık mavi gözlü olan eğilerek selam verdi. "Sanırım sizinle tanışma zevkine erişmedim," dedi.

Virginia bütün cesaretini toplayarak gülümsedi. "Hayır, sanmıyorum. Ben Virginia Hughes."

"John Marshall, hizmetinizdeyim," dedi, bu sefer daha çok eğilerek. "Amerikalı mısınız?"

"Evet, ancak İngiltere'ye amcam Eastleigh Kontu'nu ziyarete geldim." Bu hikâye işine yarıyordu, bunu sürdürmeye karar verdi.

"Demek Eastleigh Kontu amcanız." Marshall çok sevinmiş benziyordu. "Bu akşam buraya Kaptan O'Neill ile gelenlerden misiniz?"

Virginia onun Devlin'e tek başına eşlik ettiğini bilip bilmediğinden emin olamadı. "Evet," dedi. Tebessümü hâlâ yüzündeydi.

"Sizi Lord Halsey ve Lord Ridgewood ile tanıştırayım."

Virginia eğilerek selam veren adamlara gülümsedi, karşılıklı hoş sözler söylediler. Etrafını düşmanlar çevrelemiş gibi hissediyordu.

"Peki Büyük Britanya'nın en büyük ve de en şöhretli savaşçı kahramanıyla nasıl tanıştınız?" diye sordu Ridgewood. Adam uzun boylu ve beyaz tenliydi.

"Ah, yapma George, O'Neill'ın daima en güzelleri kendine ayırdığını bilmiyor musun?" Marshall güldü, diğerleri de ona katıldı.

lar. Ancak sonra, "O'Neill'ın, kuzeniniz Tom Hughes'la çekişme hâlinde olduğu bir sır değil. Bu akşam buraya kuzeninizin can düşmanıyla gelmeniz ne kadar ilginç."

Virginia çaresizce omuz silkti.

"Bayan Hughes ile Kaptan O'Neill yakın arkadaşlar öyle söylenildiğini işittim," dedi Halsey sırıtarak. Dirseğiyle Ridgewood'u dürttü. "Çok yakın arkadaşlar. Siz Waverly Malikânesi'nde kalıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Virginia, hepsinden, en çok da Devlin'den nefret ederek. Artık dayanacak gücü kalmamıştı. Devlin'in arkadaşlığını kazanamamıştı; anlaşmaları sadece onun işine yarıyordu; Virginia buna daha fazla dayanamayacaktı.

"Size bir ziyarette bulunabilir miyim Bayan Hughes? Yarına ne dersiniz?" diye sordu Marshall, rahatsız edecek derecede yaklaşarak.

"Affedersiniz," diye bağırdı Virginia, dönüp kalabalığın içine kaçarak.

Görmek zordu. Salonun içi göz alıcı parlak renklerle, canlı sarı, mor, yeşil ve mavi, aralarda da kapkara gece elbiseleriyle doluydu. Ama nasıl görebilirdi ki. Gözyaşları gözlerini buğulandırıyordu. Nefes alamıyordu; bu balo salonu ne kadar da sıcak ve havasızdı... Ah kendi evine bir dönebilseydi.

Adalet yerini bulacak. Yakında tazminat alacaksın.

Tyrell de Warenne'in tek cümlesi içinde biraz olsun ümit uyandırmıştı. Balo salonunun bitişiğindeki, belki bir düzine misafirin dolaştığı koridora girdi. Hemen orayı geçip köşeden döndü. Seyrek duvar şamdanlarıyla loş bir şekilde aydınlatılmış bir başka koridor evin bir kenarını boyunca uzanıyordu. Sonunda yalnız kalabildiğine sevinen Virginia gidip bir pencere kenarına yas-

landı. Karnına bıçaklar batıyormuşçasına keskin bir acı hissediyordu. Buradan gitmek zorundaydı. Bu şekilde devam edemezdi.

Onlar yakın arkadaşlar, öyle söylenildiğini işittim.

Derin nefesler alıp verdikçe, biraz sakinleşti, karnındaki sancı hafifledi. Keşke Devlin'den nefret edebilseydi. Nefret etmesi gerekirdi ama yapamıyordu.

O kalpsiz bir canavar değil... ama merhametli birisi de değil. Babamız öldüğü gün onun merhamet duygusu da öldü.

Kayıtsız değil. Rol yapıyor.

Senden kardeşimi kurtarmanı istiyorum.

Virginia bir çığlık attı, çünkü Devlin'i kurtarması mümkün değildi, bu artık apaçık ortadaydı. Sancısı öyle şiddetliydi ki karnını tutup iki büklüm oldu.

"Yoksa bu benim sevgili Amerikalı kuzenim olmasın?"

Virginia korkuyla doğrulup yavaşça döndü.

İnce ve yakışıklı bir deniz subayı ona gülümsüyordu. Selam verdi. "Lord Kaptan Thomas Hughes," dedi. Dudaklarında sabit duran gülümseme, parıldayan gözlerine değmiyordu. "Sonunda seninle tanışabildiğime çok memnun oldum."

Virginia'nın nefes almaya ihtiyacı vardı. Telaşla etrafına bakınırken, çekinerek, "Lordum," dedi. Devlin ortalıkta görünmüyordu.

"Korkmuş gibi bir hâlin var," diye mırladı Tom Hughes. "Benden korkmuyorsun ya, sevgili kuzenim?"

Virginia konuşamıyordu. Kuzeninin bir niyetinin olduğunu sezerek iyice taş pencere pervazına sokuldu.

"Balo hoşuna gitti mi, Virginia?"

Virginia başını bile sallayamıyordu. "Aff... affedersiniz," diye fısıldadı ve yanından geçiverdi.

Tom onu kolundan yakalayıp çekerek taş pervaza dayadı. "Balo da Kaptan O'Neill'ın yatağı gibi hoşuna gidiyor mu?"

Virginia panikleyerek çığlık attı ve onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırakın beni. Canımı yakıyorsunuz, Sör!"

Tom onu daha sıkı tutuyordu. Üzerine eğilerek, "Yatakta boğa gibiymiş. Sen böylesinden mi hoşlanıyorsun? Böyle mi istiyorsun? Benim sevgili kuzenim, benim küçük fahişem?"

Acı bütün koluna yayılmıştı, Virginia bayılacağını sandı. "Lütfen," dedi soluksuz.

"Ah, evet, evet, cidden, hep duymayı beklediğim sözcük." Tom onu kendine çekti ve Virginia ne olduğunu anlayamadan dudaklarına yapıştı.

Virginia çırpınıyordu. Ama Tom onu vücuduyla taş duvara yapıştırıyor, hem dudakları hem dişleriyle onu vahşice öpüyordu. Virginia ağlamaya başlamıştı. Tom dilini boğazına kadar sokarak öğürmesine yol açtı. Elini elbisesinin içine sokarak göğsünü tutup sıktı. Fena hâlde canı yanan Virginia bacaklarının arasında onun erkekliğini hissetti ve gözleri karardı. Bayılmamaya çalışırken bir yandan da onunla mücadele ediyordu. Ancak adam onu duvara yapıştırarak hırpalamaya devam ediyordu. Virginia, eğer bayılırsa, tecavüze uğrayacağından emindi. Şuurunu kaybetmeye başlamıştı.

"Öldüreceğim seni."

Devlin'in öfkeli sözleri karanlığı yardı ve Tom Hughes birdenbire kayboldu. Virginia yere yığıldı, hâlâ ağlıyor, göğsü ve kolu zonkluyordu. Bir adamın bağırdığını işitti.

Başını kaldırdı.

Hughes yerde yatıyordu ve üzerinde, duvarda kan vardı.

Devlin onu tekmeledi. Çok yumuşak bir sesle, "Kalksana korkak," dedi.

Hughes'u öldürecekti. Ona engel olmalıydı.

Ancak Virginia henüz konuşamıyordu.

Hughes elleriyle dizlerinin üzerine kalktı. "Alt tarafı bir ş hişe." Ağzından kan püskürdü. Devlin onu tutup ayağa kaldırd ve duvara fırlattı. Tam düşerken yakalayıp kaldırarak eldiven eliyle yüzüne yumruk attı. Bir çatırtı geldi.

Virginia ağrısına aldırmayarak ayağa kalktı. "Devlin, dur Yapma!"

Ancak yüzü kanlar içindeki Hughes kılıcını çekmişti.

Virginia hayretler içinde kaldı.

Devlin gülümsedi. "Çok aptalca bir hareket," dedi. Kılıcını kınından çekerken metal çınladı. İki adam birbirlerini öldürmek niyetiyle karşılıklı bir dansa başladılar.

"Devlin, hayır!" diye bağırdı Virginia.

Kadını işitmiyor görünen Devlin yanıltıcı bir hamlede bulundu. Hughes hileyi anlayamayarak bir darbe aldı; Devlin derhâl kılıcın ucunu saplayarak üniformasını kesti. Kan fışkırıyordu. Hughes feryadı kopardı.

Tyrell. Virginia koşarak köşeyi dönüp aydınlık koridora daldı ve telaşla etrafa bakındı. Ancak koridorun ortasına geldiğinde yanından geçtiği insanların, dehşet içinde ona baktıklarını fark etti. Saçları çözülmüş, elbisesi yırtılmıştı ve neler olduğu açıkça anlaşılıyordu. O anda rezil olmayı umursamıyordu. Balo salonunun kapısında durdu ve dev kalabalığı görünce umutsuzluğa düştü. *Devlin Tom Hughes'u öldürecek ve bu yüzden asılacaktı.*

O sırada onu gördü; Tyrell göz alıcı bir sarışınla dans ediyordu.

Ve gözler Viginia'ya dönüyordu.

Bütün cesaretini toplayarak eteklerini kaldırıp koşmaya başladı. "Lord de Warenne!"

Tyrell tam sıraya girerek yüzünü dans eşine dönüyordu ki kalakaldı.

Virginia bir daha bağırdı. "Tyrell! Lordum! Yardım edin!"

Tyrell döndü, onu gördü ve gözleri büyüdü. Sonra ona doğru koştu, dans edenler derhâl durdular. "Ne oldu? Yaralı mısınız?"

"Devlin koridorun arkasındaki holde Tom Hughes'u öldürüyor," diye bağırdı.

Tyrell ok gibi fırladı. Virginia onun peşinden koşarken, salona dehşetli bir sessizlik çöktüğünün, heyecanlı fısıltı ve mırıltıların farkındaydı. Olan olmuştu. Tyrell'la birlikte koridoru geçip hole koşarken dönüp peşlerinde kaç misafirin geliyor olduğuna bakmadı.

İki adamı holde kılıçlarını çakıştırmış hâlde buldu. Hughes kanlar içinde ve perişan bir durumdayken Devlin'in üniforması tertemiz ve bozulmamıştı. Güçlükle ayakta duran Hughes'la kılıçlarını yeniden çarpıştırdılar ve Hughes'un kılıcı yere, ulaşamayacağı kadar uzağa düştü. Devlin'in kılıcı adamın göğsünü dürttü ve orada kaldı. Devlin gaddarca gülüyordu.

"Yeter," dedi Tyrell Devlin'in arkasına geçerek. Hughes sırtı duvara dönük duruyor, bayılacak gibi sallanıyordu. Virginia'nın arkasındaki kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

Devlin'in yüzü gergindi, kontrollü bir maske gibiydi. Virginia daha önce onu hiç böyle görememişti. Adamı öldürmek istediğini anlıyordu. Gülümsemesi insanın kanını donduran cinstendi, korkutucuydu. "Yetmez. Bence Tom Hughes'un ölüm zamanı geldi."

"Bu fahişe için mi?" dedi Hughes güçlükle.

Tam Devlin öldürücü darbeyi indirmek için harekete geçtiği anda kalabalıktan korku dolu bir nida yükseldi ve Tyrell adamın bileğini yakalayarak önüne geçti. "*Yapma.*"

Devlin'in gülüşü vahşiceydi. "*Çekil önümden.*"

"Onu öldürmeyeceksin," dedi Tyrell, Devlin'in bileğini bırakmayarak.

Virginia gözlerini kapamış, dua ediyordu.

"Elini kana buladığına değmez. Gerald'ı o öldürmedi, Devlin. Senin istediğin o değil," dedi Tyrell müşfik bir sesle.

Virginia gözlerini açtığında, öldürmeye hazır, öldürmek isteyen bir Devlin, gerçekten vahşi bir adam gördü.

"Virginia'ya da bir şey olmadı," dedi Tyrell daha da müşfik bir sesle.

Devlin'in yüzü tamamen gerilmişti. Virginia'ya bir bakış fırlattı, sonra tekrar Hughes'a döndü ve birden duruşu gevşedi ve geri adım attı.

Seyredenler içlerini çektiler. Herkesin hissettiği aynı rahatlama duygusuyla beraber Virginia'nın dizlerinin bağı çözülmüştü.

On kadar subay Hughes'un yanına koşarak ona yardım etmeye koyuldular. Devlin birden kılıcını kınına sokup döndü ve gözleri yeniden Virginia'yı buldu. Derhâl yanına geldi. "İyi misin?" diye sordu, gözlerini onun üzerine dikerek ama dokunmadan. Gözleri yüzünde, saçlarında dolaştı, sonunda Virginia'nın kanadığını tahmin ettiği dudaklarında durdu. Sonra bakışı yırtılmış elbisesine indi ve gözleri yeniden buz gibi bakmaya başladı.

Virginia konuşma yetisini kaybetmişti. Gözlerini gözlerinden ayıramayarak, sadece başını sallayabiliyordu. O sırada Devlin onun bildiği en güvenli limandı.

Devlin'in çenesi kasıldı, gözleri kararda ve kolunu kadına doladı. "Eve gidiyoruz," dedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Virginia titremesine engel olamıyordu. Bunun aptalca olduğunu biliyordu, hafif yaralanmıştı ama bunun dışında bir şeyi yoktu. Devlin'in onun korkak olduğunu sanmasını da hiç istemiyordu. Yine de titremesi geçmiyordu. Thomas Hughes'un kaba tavrını unutamıyordu. Eliyle göğsünü acımasızca sıkışını, dilini ağzına sokmasını unutamıyordu. Devlin'in arabası keskin bir viraj alıp bir çukurdan geçerken kadının midesi kalktı. Virginia gözlerini kapayıp dayanmaya çalıştı.

"Virginia?" dedi Devlin yumuşak bir sesle.

Virginia şu anda onunla konuşmak istemiyordu. Konuşabileceğinden şüpheliydi, hâlâ sinir krizinin eşiğindeydi. Kollarını kendine sarıp arabanın köşesine büzüldü ve diğer görüntüler gözünde canlanıverdi. *Devlin Thomas Hughes'u öldürmek istemişti.* Virginia bu arzuyu onun gözlerinde görmüştü.

Devlin tuhaf, âdeta kararsız bir şekilde, "Birazdan eve varırız," dedi. "Birkaç dakika bile sürmez."

Virginia başını salladı ama gözlerini açmadı, çünkü sesi o kadar ilgiliydi ki kendini tutamayarak ağlamaktan korkuyordu. Devlin elbette Thomas Hughes'u öldürmek isterdi. Bütün hayatı boyunca Eastleigh'den intikam almak için yanıp tutuşmuştu.

"Virginia canın acıyor mu?"

Virginia konuşamadığı için yalnızca başını sağa sola salladı. Yalan da sayılmazdı. Bileğiyle göğsü ağrıyordu ama bunlar önemli değildi. Thomas Hughes'un ona bir fahişe gibi davrandığını söyleyemezdi ki. Artık bu oyunu oynamak istemiyordu ve bu onun sevgisini kazanma şansını kaybetmek anlamına geliyorsa varsın öyle olsun. Zaten onun değil Virginia'yı hiçbir kadını sevecek ruhu olmadığı artık aşikârdı.

Devlin'in öldürmeye ne kadar hazır olduğunu bizzat görmüştü.

Devlin canı sıkkın bir hâlde, "Geldik," dedi.

Araba yavaşlayarak durdu; Virginia gözlerini açıp da Waverly Malikânesi'ni görünce çok sevindi. Arabanın arkasından yere atlayan uşak kapıyı açtı. Devlin onun saten pelerinini düzeltirken yırtılmış elbisesini sakladı.

Virginia'nın yüreği sıkıştı. Devlin niçin zahmete giriyordu? Virginia dudağının patladığını, bunun da onu berbat bir durumda gösterdiğini biliyordu. Devlin'e teşekkür etmek istedi ama konuşma konusunda hâlâ kendine güveni yoktu.

Devlin bir vahşi kedi gibi çevik, onun arkasından yere atlayınca Virginia geçmişe, başka bir mekâna, *Amerikali*'nın güvertesine gidiverdi: Parmaklıklara tutunmuş, fırtınalı denize bakarken, bu korsan kaptanın elinde kaderinin ne olacağını düşünüyordu. *Suya atlamayı düşünüyorsan, bir daha düşün. Ölmene izin vermeyeceğim.*

Devlin onun koluna girdi ve Virginia ona yaslandı. Eve girince Devlin, Benson'ın kadının pelerinini çıkarmasına engel oldu. "Hannah yatak odasına derhâl sıcak su, havlu ve konyak getirsin. Bayan Hughes düştü."

Benson başını sallayıp çabucak harekete geçti.

Demek şimdi Virginia'nın şerefini korumayı düşünüyordu. Virginia ağlamak üzereydi.

Devlin onu birden tutup kucağına alarak merdivenlere doğru yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi. "Kendim yürüyebilirim."

"Tom Hughes'un hayatını bağışladığımdan beri yapmak istediğim şeyi yapıyorum," dedi Devlin.

Merdivenden çıkarlarken Virginia başını kaldırıp adama baktı. Devlin'in yüzü öfke, pişmanlık ve ıstıraptan gerilmişti. İkinci kata geldiklerinde gözleri buluştu. İkisi de susuyordu. Virginia adamın ne kadar endişelendiğini şimdi anlıyordu.

Devlin ayağının ucuyla odanın kapısını açtı ve omzuyla iterek içeri girdi. Şöminesinde ateşin çıtırdayarak yandığı oturma odalarından geçerek yatak odalarına girdi. Orada da ateş yanıyordu ve yatakları açılmıştı. Devlin onu yatağın üzerine koyup pelerinini çıkardı. "Hannah gelmeden elbiseni çıkarayım," dedi.

Virginia üşümüyor olmasına rağmen hâlâ titriyordu. Devlin neden o kadar ileri gitmişti? Ertesi sabah herkes gerçeği öğrenecekti.

"Arkanı dön lütfen," dedi kibarca.

Virginia şaşırmıştı. "Senin daha önce *lütfen* dediğini hiç duymamıştım."

Devlin çenesini uzattı. "Nadiren kullanma ihtiyacı duyduğum bir kelime. Virginia..." Sustu.

Virginia onun sıkıntılı olduğunu ve bir şey söylemek istediğini anlıyordu. Yüreği umutla doldu. "Efendim, Devlin?"

Bir süre sessizliğin ardından Devlin, "Çok üzgünüm," dedi.

Virginia'nın kalbi öyle şiddetli çarpmaya başladı ki duyduğu rının aynı yoğunlukta olduğuna, hiçbir şeyin değişmediğine, bu adamı hâlâ sevdiğine hiç şüphe yoktu. Başına gelenlerin onun suçu olmadığını söylemek istiyordu ama onun suçuydu. Her şey onun suçuydu.

"Lütfen arkanı dön," dedi kalın sesiyle.

Virginia arkasını döndü ve Devlin parmaklarını sırtında hızlı hareket ettirerek elbisesinin düğmelerini açtı. Elbiseyi çıkarınca Virginia saçını açmaya başladı. Devlin elbiseyi bir sandalyenin arkasına koyuyordu. Tuhaf bir sessizlik oldu. Virginia çıplaklığından rahatsızlık duyuyordu. Üzerinde yeni iç çamaşırları vardı; siyah dantel kombinezon, siyah korse ve siyah ipekten pançalı külot, hepsi fildişi rengi ve pembe kurdelelerle süslenmişti, hepsi davetkârdı. Hemen üzerine bir şal alma ihtiyacı hissetti. "Bana... bana bir sabahlık verir misin?"

Devlin ona bir bakış attı, iç çamaşırlarını fark ettiyse de hiç renk vermedi. Gardırobu açarken kapı çalındı. "Gel," dedi adam gür sesiyle. Ses tonundan rahatlamış olduğu anlaşılıyordu. Virginia'nın aklı karışmıştı.

Hannah gözleri kocaman açılmış hâlde içeri girdi. Sıcak suyla havlu getirmişti. Devlin yine Madam Didier'nin lütfu olan leylak rengi ipek sabahlığı Virginia'nın omuzlarına attı. Virginia rahatlayarak sabahlığın belini sıkıca bağladı. "Ah, annecim," diye fısıldadı Hannah. "Düşmüşsünüz! Geçmiş olsun," diye haykırdı. Tepsiyi yatağın üzerine koydu. "Kaptan, bir saniye, efendim."

Devlin Virginia'nın yanında durarak başını salladı ve Hannah kapıya gidip dışarıda bekleyen başka bir hizmetçiden içki tepsisini aldı. Devlin küçük bir havluyu suya batırıp Virginia'ya baktı. "Dudağında kan var," dedi.

Virginia kalbi bir kuş kanadı gibi çırpınarak bakakalmıştı. Devlin yanına oturup dudağındaki kanı nazikçe sildi.

Virginia nefes alamıyordu. O ne yapıyordu? Bundan da önemlisi neden yapıyordu?

Devlin onun çenesini kaldırdı, bir süre ağzına dikkatlice baktı, sonra gözlerini kaldırıp "Yara birkaç gün içinde iyileşir," dedi.

Virginia ne diyeceğini bilmiyordu; hiçbir şey söylemedi. Adamın dokunuşu yumuşacıktı. Daha önceden onu bu yanını hiç görmemişti.

Hannah iki konyak kadehiyle geri gelmişti. Devlin duvar kenarındaki masayı gösterdi, Hannah da kadehleri oraya koydu. Devlin Virginia'nın hâlâ zonklayan bileğini tutup kaldırdı. Yüzü gerildi, gözleri karardı. Küfür etti.

"O kadar kötü değil," diye yalan söyledi o, yüreği dehşetli çarparak.

"Haydi canım. Bileğini kırmaya çalışmış. Hele bir kırsaydı..."

Devlin ona önem veriyordu. Onun şu andaki davranışlarını başka türlü yorumlamak mümkün değildi.

Devlin ona konyağı uzattı. "İyi gelir. Hepsini bitir. Mışıl mışıl uyursun," dedi gülümsemeye çalışarak. Ama tebessümü beceremeyip vazgeçti.

Virginia bir yudum içti. Hâlâ emin olamıyordu. Devlin onun kalbini o kadar çok kırmıştı ki şimdi nasıl onun merhametli olduğuna inanabilirdi? Ama şu andaki davranışları tam olarak buna işaret ediyordu.

Devlin ayağa kalktı. "Bu akşam ben başka bir odada kalayım da sen rahatça uyu, Virginia."

Virginia üzülmüştü; yalnız kalmak istemiyordu.

"Hannah, Virginia'nın bileğine buz koyar mısın lütfen?"

"Tabii efendim," diye fısıldadı Hannah.

Virginia dilini dudaklarında dolaştırdı. "Devlin, hayır," dedi. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum, lütfen yanımda kal," dedi usulca bağırarak. Ve gözleri yaşlarla doldu.

Gözleri kocaman açılan Devlin'in yüzü ise öncekinden daha katı bir hâl almıştı. Konuşamıyordu.

Hannah, "Buz getireyim," diye fısıldayıp kaçıverdi.

Virginia kımıldayamıyor, ona bakıp duruyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken ağlamayı kesmek istiyor, onun kalmasını istiyor, ona usulca sarılmasını istiyordu.

Devlin onun anlayamadığı bir çelişki içinde hâlâ kaskatı duruyordu. "Virginia," dedi, "bu tamamen benim suçum. Seni utanmadan kullandım. Özür dilerim."

Virginia nefesini tuttu.

Devlin acı çekiyor gibi gözlerini kapayıp onun yanına oturdu, ellerini tuttu. "Senden af dilemeyeceğim, küçüğüm, çünkü yaptıklarımın affedilecek bir yanı yok."

"Affedildin," diye fısıldadı Virginia derhâl ve bu sözlerinde samimiydi.

Devlin'in titreyen burun kanatları büyük bir duygu yoğunluğuna işaret ediyordu. Onun ellerini bırakmamıştı. "Onca sıkıntıya katlandıktan sonra nasıl bu kadar bağışlayıcı olabiliyorsun? Seni zorla içine çektiğim oyun yüzünden Tom sana saldırdı. Tanrım, öldürecektim o herifi!" diye haykırdı.

Virginia, Devlin'i daha önce hiç böylesine duygusal bir hâlde görmemişti; o yalnızca öfkesini ifade eden bir adamdı. "Önemli

değil," diye fısıldadı ağlamaklı. Onun ellerini sıktı. "Sonuçta bana sahip olamadı."

Devlin'in gözleri büyüdü. "Böyle bir şeye mi kalkıştı? Hem de herkesin bulunduğu bir davette."

Virginia onun gözlerindeki öfkeyi görünce tereddüt etti. "Sanırım öyle."

Devlin ayağa fırladı. "O zaman o herifi öldüreceğim."

Virginia yerinde doğruldu. "Benim yüzümden mi?"

"Başka ne yüzünden olacak?" diye sordu adam şaşkınlıkla.

"Baban."

"Babamla ilgisi yok."

Bu sözlerin etkisiyle başı dönen Virginia, afallamış hâlde yeniden yastıklara gömüldü. *Bu durum onun intikamıyla ilgili değildi.*

"Gitmeliyim," dedi adam birdenbire.

"Hayır!" Virginia'nın gözleri doldu. "Lütfen beni yalnız bırakma."

Adam ona bakıyordu.

Virginia da ona bakıyor ve elini uzatarak yanında kalması için yalvarıyordu.

Devlin'in yüzü son derece gergindi, içinde verdiği savaş gözlerinden okunuyordu.

"Lütfen, Devlin," diye fısıldadı. "Lütfen kal, bana sarıl, sadece bir dakikalığına." Sesi kırık döküktü.

Devlin bir adım atarak onun yanına oturdu ve yeniden kadının ellerini tuttu. "Benden çok şey istiyorsun," dedi.

Virginia başını iki yana sallıyordu. Ona doğru uzandı ve o uzaklaşmayınca, başını Devlin'in göğsüne dayadı.

Onun gerildiğini hissetti, iç geçirdiğini işitti. Devlin elini onun sırtına koydu. Virginia neredeyse gülümseyecekti. Ancak gözyaşları sel gibi akıyor, Devlin'in ceketinin sarı düğmeleri yanağına batıyordu. Devlin elini ipek sabahlığın üzerinden aşağı doğru kaydırdı ve Virginia yarı iç geçirdi yarı tıkandı.

"Ağlama lütfen," dedi Devlin yalvarırcasına. "Geçti artık. Bu saçma oyuna bir son vereceğiz."

Virginia yüzünü ona doğru kaldırdı. "Ben daha fazla oynayamam, bu çok küçük düşürücü."

Devlin başını salladı, gözleri bir tuhaftı, âdeta nemliydi, sonra eğilip kadının dudaklarını hafifçe öptü. "Bitti artık, Virginia, yemin ederim," dedi.

Sesi pişmanlıkla ve bundan çok farklı bir şeyle, arzuyla boğuklaşmıştı. Yine dudaklarını bir tüy yumuşaklığıyla öperken Virginia ellerini onun apoletlerine koydu.

Uzun uzun iç geçirdi, gözyaşları durmuştu, bütün vücudu inanılmaz bir arzuyla gerilmişti. Devlin'in ağzı şimdi kadının dudaklarının üzerinde hareket etmeden duruyordu, Virginia kendi ağzını açarak bir öpücük daha bekledi.

O kımıldamadan dururken Virginia giderek artan bir hız ve şiddette dudaklarını ona sürtüyordu. Vücudunun her bir noktası arzuyla gerilmişti, çünkü bütün hayatı bu kısacık anda toplanmıştı. Devlin'le birlikte olmak zorundaydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve bu birliktelikte başka hiçbir şeyin var olamayacağını biliyordu. Ne adamın intikamı, ne kendisinin az daha tecavüze uğrayacak olması. Ne de geçen ayın sıkıntıları... Devlin ile kendisinden ve aşklarından başka hiçbir şey olmayacaktı.

"Yapma," diye uyardı Devlin. "Ateşle oynama, Virginia."

O konuşurken Virginia dilini onun ağzına soktu ve Devlin geriliverdi. Bu istila o kadar tatlıydı ki Virginia inledi, onun dişlerini, yanaklarının içini, dudaklarını yaladı.

"Yapamam," dedi soluk soluğa, Virginia'yı iterek. Gözleri kocaman, parlak ve gümüş rengiydi. "Kendimi tutacağıma söz veremem."

Virginia başını sağa sola salladı. Adamın kendini tutmasını istemiyordu, onu ensesinden tutup yüzünü kendine doğru çekti.

Devlin inleyerek onu ateşli bir şekilde öpmeye başladı ama onu incitmekten korkarak kendini geride tutuyordu. Virginia onun bütün vücudunun zorlanmadan dolayı titrediğini hissediyordu.

Virginia onun ceketini omuzlarından çıkardı.

"Canını yakıyor muyum?" diye sordu ceketini çıkarıp savurarak. "Canını yakmak istemiyorum!"

"Canımı yakmıyorsun," dedi kadın nefes nefese. Bir yandan da fildişi rengi yeleğinin düğmelerini açıp yeleği çıkarıyordu. Devlin hayretle gözlerini açmıştı. Virginia gömleğini pantolonundan çekip çıkarırken, adam da kravatını çözüp gömleğini çıkararak ve ikisini de kenara fırlatarak ona yardımcı oldu.

Gövdesinin çıplak görüntüsü karşısında Virginia'nın ağzından bir inilti yükseldi, ellerini göğsüne koyarak adamın güçlü kas dilimlerini okşamaya başladı.

Devlin tekrar onu öpmeye başlamıştı, kadının sabahlığını açtı, sonra geri çekildi, kombinezonunu kaldırınca donakaldı.

Virginia aşağı bakınca berelenmiş göğsünü gördü.

"Tanrım," diyordu Devlin.

Bacaklarını açarak üzerine binmişti, üzerinde pantolonu, çorapları ve ayakkabıları vardı. Tahrik olmuştu ama ondan ayrılıyordu.

Virginia'nın isteği o kadar kuvvetliydi ki bütün vücudu titriyordu. Devlin'in kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu, sevişmelerinin an meselsi olduğunu biliyordu. Onun elini alıp beraberlenmiş göğsünün üzerine kapadı.

Devlin inledi.

"Beni bırakma," diye fısıldadı Virginia.

Devlin onun gözlerine baktı. Bakışlarında ıstırapla ateş birbirine karışmıştı.

Virginia onun elini tutup öteki göğsüne götürerek dikleşmiş göğüs ucuna sürttü.

Devlin derin bir nefes aldı. Onu kollarına aldı ve ağızları yeniden kenetlendi, dilleri birbirine dolandı. Virginia zafere ulaştığını biliyordu, ona sıkıca sarıldı.

Devlin sabahlıkla kombinezonu yırtarcasına çıkarıp kadının göğsünü öptü, elini karnına ve ipek külotuna kaydırdı. Oradan içeri girip ıslak, zonklayan kabartıyı bulunca, Virginia inleyerek gözlerini kapadı.

Devlin de boğulur gibi inledi. Ayakkabılarını çıkarıp yere attı, çoraplarıyla pantolonundan parçalarcasına kurtulup çıplak, güçlü bacaklarını ve kadifemsi, sert erkekliğini ona dayamıştı. Virginia çığlık attı.

Devlin gülümsedi ve eğilip onun kadınlığını öptü.

Virginia onu orada tutmak istiyordu. Devlin geri çekilip onun külotunu bacaklarından geçirerek çıkarıp yere attı. Virginia ona bakıyordu.

Devlin tamamen çıplaktı; her tarafı kaslı vücudu iri ve güçlüydü. Yüzünde ilkel ve zafer kazanmış bir ifadeyle hafifçe gülümseyerek kadının üzerine kapandı. "Canını yakmak istemiyorum, sevgilim," diye fısıldadı.

"Canımı yakmıyorsun."

Devlin gülümsedi, çünkü ikisi de bunun yalan olduğunu biliyordu; biri minimini, diğeriyse çok iriydi. "Virginia," dedi adam onu yavaşça öperek.

Virginia adamın üzerine yasladığı vücudunun yarattığı aşırı heyecanla inliyor, kendinden geçecek gibi oluyordu.

Devlin onun kadınlığına bir, iki kez sürtünerek, "Benim için hazır mısın, sevgilim?" diye sordu.

Virginia cevap vermiyor, sadece inliyordu.

"Sanırım hazırsın," dedi Devlin, vücudunu yeniden sürterek. Erkekliğini ona doğru itti.

"Sevgilim," dedi yavaşça içine doğru baskı uygularken.

O ağır ağır içine girerken Virginia inliyordu. Sınıra dayanınca Virginia davul derisi gibi gerilerek ve nefes nefese bir hâlde adama tutundu.

"Gevşe, sevgilim, sana zevk vereceğim, müthiş bir zevk," deyip hareket etti.

Daha derine indi.

Virginia tırnaklarını onun sırtına geçirmişti, tam ona durmasını söyleyemek üzereyken bedeni esnedi ve sıcak bir haz dalgası başladı. Devlin yavaş ve ritmik hareketlerle gidip geliyor, vücudu kendi zorlanmasından titriyordu.

Haz dayanılmaz bir boyuta erişmişti. Virginia bacaklarını kalçasına dolayarak onu zevkten inletti. Şimdi adam daha sert

gidip geliyordu. Virginia daha sıkı sarılıyor, daha fazla istiyor onu teşvik ediyordu. O da karşılık veriyordu. Üzerinde gidip gel dikçe yatakta sürüklenen Virginia'yı bir haz dalgası kaplıyordu. Devlin darbelerine devam ediyordu, nefes nefese, "Sevgilim, bi raz daha ister misin?" dedi ve Virginia inlemeler eşliğinde sarsı larak, yeryüzünden koptuğunu hissetti.

Devlin şiddetle titreyerek talanına devam ediyordu. Virginia'nın ellerinin altındaki vücudu sert ve kaygandı. Virginia tekrar yere tağa inmiş, aklı bir parça olsun yerine gelmişti; ancak yine de şaşkınlık içindeydi, az önce yaşadığı hazzın büyüklüğü, şu anda duyduğu aşkın derinliği onu şaşırtıyordu. Bu, yaşadığı yoğun zevk gibi boyunu aşan, dev bir dalgaydı.

Kalbindeki coşkun duyguyla şaşırmış hâlde ona sıkıca sarılarak yüzüne baktı. "Sırılsıklam âşığım," diye düşündü.

Devlin'in gözleri kapalı, yüzü gergindi. Şakakları alnı boncuk boncuk terlemişti. Virginia onun doyuma ulaşmak üzere olduğunu anladı.

Yüreği sıkıştı, kasıkları iğnelendi ve onun erkekliğini saran kadınlığı yeni bastıran bir arzuyla zonklamaya başladı.

Virginia, "Ah," diye mırıldandı, hafif bir şaşkınlıkla.

Devlin boğuk sesiyle, "Benim için... bir kere daha gelir misin?" dedi.

Virginia güçlükle başını salladı, bu iri ve sertleşmiş adam içindeyken ne zor bir işti!

Devlin eğilip haşin bir şekilde öpmeye başladı, dilleri çarpışıyordu; yüzünü öpücüklere boğdu, göğüs ucunu yaladı, bir kez ısırdı; ve bu sırada ta derinlere gömmüş bulunuyordu.

Devlin hafifçe gülerek geri çekildi; Virginia bağırarak şiddetle protesto ediyordu. Ama Devlin aşağı inip onun kadınlığını yaladı, Virginia inlemeye başlayınca içine girerek onu yatağın başucuna doğru iteledi. Virginia onun sarsılmaya başladığını hissedince yeniden doruğa ulaştı. Ondan bir saniye sonra da adam bağırarak, gidip gelerek rahatladı.

Virginia doyuma ulaştıktan sonra uzun bir süre tatlı bir uyuşma içinde süzülüyormuş gibi görünüyordu. Aklı çalışmaya başlayınca hemen hissettikleri şunlardı; birbirine yaslanmış vücutları, birbirine dolanmış bacakları, karnında, hassaslaşmış kadınlığının hemen üstünde duran adamın eli, korsesinin sert çubukları ve göğsünde bir balon gibi kabaran aşk. Başka bir şey hissetmek istemiyordu, ancak endişe ve korku çabucak kendini göstermeye başlamıştı.

Bu daha önce olmuştu ve ardından yaşadığı kalp kırıklığını asla unutmayacaktı.

O sırtüstü, Devlin yan yatıyordu. Onun minimini bacağı Devlin'in bir bacağının üzerinde, elleri de çok hafifçe birbirine dokunarak yan yana duruyordu. Virginia onun uyanık ve en az kendisi kadar düşünceli olduğunu fark etti. Korku ruhunun en kuytu köşelerine kadar yayılmıştı; kısa bir süre gözlerini kapayıp dua etti.

Sonra yüzünü dönüp adama baktı.

Devlin gözlerini tavana dikmişti. Dönüp ona baktığı an Virginia aşkının derinliğini hissetti.

Kalbi bir an durdu.

Devlin hafifçe gülümsedi.

Virginia bir parça rahatlamıştı.

Gözleri buluştu. Devlin onun hislerini anlamaya çalışıyordu. "Canını yaktım mı?" diye sordu kısık sesle.

Bir ihtimal, yalnızca bir ihtimal, bu yeni bir başlangıç olabilirdi. "Hayır," diye fısıldadı.

Devlin yine gülümsedi, sonra dönüp onu göğsüne doğru çekti ve alnından öptü.

Virginia sevinçten bayılacaktı.

Devlin parmağını onun kolunun üzerinde gezdirdi. Ve onu yeniden alnından öptü.

Virginia kımıldamaya korkuyor, o anı bozmaktan çekiniyordu.

"Rahat mısın?" diye sordu Devlin bir süre sonra.

Kadının yanağı adamın göğsüne dayanmış, kolları kadını sıkıca sarmış hâlde uzanırlarken, Virginia konuşmaya kalkarsa mutluluktan çığlık atacağından korkuyordu. "Ben iyiyim," diyebilmesi zaman aldı.

Adam bir an tereddüt etti, ardından parmağını kadının omuzlarına doğru gezdirdi ve yeniden alnına bir öpücük kondurdu.

Virginia kıpırdamaya korkuyordu, bu anı bozmak istemiyordu ve hareket ederse, o anın büyüsünün kaçacağını düşünüyordu. Bu nedenle adamın kollarında donup kaldı.

"Belki ben oturma odasında uyusam daha iyi olur," dedi Devlin.

Virginia yerinde sıçrayarak başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Devlin'in gözleri ciddiydi ama Virginia'nın hemen tanıdığı bir ışıltı taşıyordu. "Niçin?"

"Korkarım bir kez yetmeyecek, küçüğüm. Seni hâlâ istiyorum ama incinmenden de korkuyorum."

Virginia onun samimi olduğunu anladı ve yüreği sıkıştı. Çekinerek gülümsedi ve elini onun gergin karnına ve daha aşağı doğru kaydırdı.

Devlin gözlerini kocaman açmıştı. "Virginia?"

Virginia gülerek onun kadifemsi uzantısını okşadı.

Devlin nefesini tuttu.

"Beni incitmezsin, Devlin. Ufak tefek olabilirim ama porselenden yapılma değilim."

Devlin konuşmuyordu.

Virginia kendi cesaretine şaşırıyordu. Başını kaldırıp adama baktı. Devlin gözlerini sımsıkı kapamış, hızlı hızlı solumaya başlamıştı. Alnında bir damla ter vardı. "Devlin?" diye sordu, elini adamın göğsüne götürüp hafifçe dokunarak.

Devlin kadının elini tutup tekrar aynı yere koydu. "Durma," dedi boğuk bir sesle.

"Ne?" dedi Virginia sahip olduğu güce şaşırarak. Sadece bir dokunuşuyla adamın kımıldayamaz hâle gelmesi mümkün müydü?

"Virginia, durma," dedi ve sesi o kadar boğuktu ki, emir mi veriyordu, yalvarıyor muydu kadın anlayamadı.

Virginia tereddüt etti.

"Lütfen," dedi adam boğuk sesle.

Adam *ona* yalvarıyor muydu?

Bakışları buluştu. Adam ona hafifçe gülümsedi. Tamamen nefesi kesilmiş bir hâldeydi. Virginia onu dikkatlice okşamaya başladı. Devlin hareketlendi, göğsü inip kalkmaya başladı.

"Bak sen şu işe," dedi Virginia sevinçle. Muzipçe güldü.

"Cadı," dedi sertçe Devlin.

Virginia sırıtıp onu öptü.

Devlin inledi ve onu tutup sırtüstü yatırdı ve bacaklarını açtı. Şimdi üzerine çıkmış içine girmeye hazırlanıyordu. "Seni küçük cadı," dedi.

Virginia gülerek onu kendine doğru çekti.

Vakit öğleye yaklaşıyordu. Devlin önünde boş bir viski bardağıyla kütüphanedeki masasında oturmaktaydı. Virginia seher vakti uykuya dalmış, o zaman Devlin uyuyamayacağını bildiğinden, sessizce odadan çıkmıştı.

Korkunç bir hâldeydi. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Vücudu bir kez bile cinsel tatmine ulaşmamış gibi gergindi. Virginia'nın kendi kollarına uzanmış gözlerinde aşkla ona gülümseyişini görmek için gözlerini kapamasına bile gerek yoktu.

Kendisine ne oluyordu böyle?

Virginia'yı hırpaladığını gördüğünde Tom Hughes'u gerçekten öldürmek istemişti. Gözlerini kör eden öfkenin babasının öldürülmesiyle hiçbir ilgisi yoktu, bu tamamen Virginia'ya karşı hisleriyle ilgiliydi.

Titriyordu. Virginia'nın ona ait olmadığını, hiçbir zaman da olmayacağını bilmeyecek kadar aptal değildi. Ancak hiçbir kadına dün gece ona dokunduğu gibi dokunmamış, hiçbir kadını öyle öpmemişti ve kendini bunun bir anlamı olmadığına ikna etmeye çalışsa da, öyle olmadığını biliyordu. Tutsağına karşı tutkulu hisleri yoğunlaşarak artıyordu.

Viskisine uzandı, boş bulduğu bardağa keyifsizce baktı. Ne kadar viski içse yaptıklarını silemezdi. Kadını kendi intikam planında kullanmak üzere rehin almış, etrafta onu kendi sevgilisi olarak tanıtma noktasına kadar gelmişti.

Virginia'yı ilk defa *Amerikalı*'nın ambarında gördüğünde, onu tutsak almaması gerektiğini anlamıştı. Gerçek bir savaşçının gelişmiş içgüdüleriyle, planını denize atıp ne pahasına olursa olsun ondan uzak durması gerektiğini sezmişti. Buna rağmen, o şiddetli bir fırtına, kendisi küçük bir yelkenli olduğu hâlde, ölümcül rotayı izlemişti. Şimdi artık seferleri sona eriyor, önemli bir anda finale doğru yaklaşıyordu.

Küfrederek ayağa fırladı. Onu daha fazla kendi amaçları uğruna kullanmayacaktı. Onun korkunç entrikalarına konu olmayacaktı artık. Keşke onunla hiç sevişmemiş olsaydı. Aile kurmak ve birisine sevgi duymak ona göre şeyler *değildi*.

Eastleigh yine de fidyeyi ödemek zorundaydı, Devlin henüz intikam planını sonuçlandırabilmiş değildi fakat Virginia gereğinden fazla bedel ödemişti ve Devlin yaptıklarından dolayı kendinden nefret ediyordu.

İçinde geceden kalma közlerin yandığı şömineye doğru yürüdü. Yeni sefer emrini almıştı ve kısa bir süre sonra Amerika'ya doğru yelken açacaktı. Ondan önce, Virginia'yı serbest bırakıp evine götürecekti. Yaban Gülü'nde onu yaralayacak dedikodular, iftiralar olmayacaktı. Birkaç ay içinde adamı unuturdu.

Göğsünde kalbi ortadan ikiye ayrılıyormuşçasına, dayanılmaz bir sancı duydu.

Sen bu kıza âşık mı oldun? diye sormuştu Tyrell.

Âşık değildi. O duyguyu bilmiyordu, hiç öğrenmeyeceğinden de emindi.

Devlin, Virginia çiftliğine döndüğü zaman yollarının bir daha hiç kesişmeyeceğini düşünmemeye çalışarak masasına döndü.

Keyifsiz bir ruh hâliyle avukatına bir talimatname kaleme al-
maya başladı, ona Yaban Gülü'nü Eastleigh'den adını saklı tuta-
rak satın alması talimatını verdi. Yaptıklarının telafisi olarak
çiftliği Virginia'ya verecekti. Af dilemek için değil, affedilmeyi
hak etmiyordu.

Virginia gidince de şu ya da bu şekilde Eastleigh'in işini bi-
tirirdi.

Çünkü artık Eastleigh'in kaybedeceği bir şey kalmamıştı.

Virginia, Devlin'in içeride olduğunu sorup öğrendiği kütüphane-
nin kapısında duruyordu. Vakit öğlen olmak üzereydi ve o yeni
kalkmıştı. Sevgilisinden başka bir şey düşünemiyordu. Dün gece
onunla sevişmişti. Soluduğu havada oksijen olduğundan ne denli
eminse bundan da o kadar emindi. Aralarındaki her şey değiş-
mişti; tek istediği, onun sıcak kollarına dönmek ve dün gece rüya
görmediğinden emin olmaktı.

Ama tereddüt ediyordu, çünkü geçmiş tecrübelerinden onun
ne kadar zalim ve güvenilmez birisi olduğunu biliyordu. Bir par-
çası bütün hakaret ve inciltici hareketleri, adamın en küçük red-
dedilişini bile hatırlıyordu ve o parçası korkudan bayılmak üze-
reydi. Ama dün gece bir rüya *değildi*.

Güzel elbisesini düzeltip kapıyı çaldı. "Devlin?"

Karşılık veren yoktu.

Virginia kapıyı açıp içeri baktı. Oda boştu. Masanın üzerinde
biri mühürlenmemiş bir deste mektup, bir de fincan gördü. İçeri
girince, çay fincanının yarıya kadar çayla dolu olduğunu fark etti.
Fincana dokundu, fincan ılıktı. Devlin az önce çıkmış olmalıydı.

O sırada gözü masanın ortasında durmakta olan mektuba
ilişti. Biraz suçluluk hissiyle, mektubu alıp okudu.

Lord Amiral St. John'dan Sör Kaptan Devlin O'Neill'a

Waverly Malikânesi

Greenwich

20 Kasım 1812

Sör Kaptan O'Neill,

Görev süreniz 14 Aralık'ta başlayacaktır. Görev bölgeniz Mary-
land ve Virginia kıyılarını kapsamaktadır. Burada Kraliyet Donan-
masına ait *Southampton*, *Java* ve *Tavus* gemileriyle birlikte Dela-
ware ve Chesapeake körfezlerini kuşatmaya başlayacaksınız. Bü-
tün Amerikan gemileri aranıp zapt edilecek, donanmaya ait ol-
mayanlar da dâhil olmak üzere hepsi, askerî harekâtlarda kulla-
nılması amaçlandığı farz edilerek ya el konulacak ya da imha edi-
lecektir. Sivillerle her türlü zarar verici temastan kaçınmak için
en üst seviyede gayret gösterilecek; Amerikalı sivillerin askerî
harekâtlara dahil olduklarına dair en küçük bir şüphe dahi ti-
tizlikle araştırılacak ve Kraliyet çatışma kurallarına göre davra-
nılacaktır.

Lord Amiral St. John

Donanma Amiralliği

13 Brook Caddesi

West Square

Virginia şiddetle titriyordu. Devlin'in görev bildirisini masaya
koydu. Devlin iki hafta sonra savaşa gidiyordu.

Virginia derin bir nefes alarak, Devlin'in on üç yaşından beri savaşlara katıldığını düşündü. Yine de adamın savaşta hayatını kaybetmesinden korkuyordu.

Sonra mektubun alt satırlarında yazılı olan emirleri düşündü. Devlin onun ülkesine karşı, onun memleketinin yakınlarında onun halkına karşı savaşacaktı. İşte o anda, Atlas Okyanusu ile Amerikan topraklarında, ikisinin ülkeleri arasında şiddeti her gün artan bir savaş olduğunu idrak etti.

"Virginia?"

Virginia telaşla sıçradı. Devlin ona doğru geliyordu. Yutkunup "Karıştırmak istemedim," dedi. "Seni arıyordum. Sana gelen emri gördüm."

Devlin durup açık mektuba baktı. "Emirlerim gizlidir."

"Gizli mi?"

"Donanma Komutanlığı'ndan bana özel olarak gönderilir."

"Affedersin." Ne yapacağını bilmiyordu. "Gidiyor musun?"

"Evet." Virginia'nın gözlerine zalimce baktı. "En kısa zamanda."

Devlin'in konuşması her şeyi açıklıyordu, ancak sözcük seçimi esaslı bir darbeydi. Virginia masaya tutundu. "En kısa zamanda mı?"

Devlin gözlerini kaçırmadan cevap verdi. "Evet."

Kesinlikle bütün bunların hiçbir anlamı yoktu. Bütün bunların kadının kendisiyle ya da dün gece adamla birlikte yaşadıklarıyla da bir ilgisi yoktu. Virginia dudaklarını ıslattı. Nabzı çılgınca atıyordu. "Biraz erteleyemez misin?"

"Sanmıyorum." Ona temkinli bir biçimde yaklaşıyordu. "Seni evine, Virginia'ya geri götüreceğim."

Yüreği koparılıp yere atılmış gibi acımıştı. "Ne?"

Devlin şimdi daha da asık suratlıydı. "Eastleigh'i mahvetmenin başka bir yolunu bulacağım. Senin gitme zamanın geldi."

Virginia onun koltuğuna çöktü. Duyduklarına inanamıyordu. Demek onu gönderecekti. Aralarındaki tutku ve sevgiye rağmen. "Ama..."

"Ama ne?" diye sordu Devlin sertçe.

"Ama dün gece," dedi Virginia yalvarır gibi. "Şimdi her şey farklı... değil mi?" Ağlamamak için dua ediyordu.

Devlin ona bakmıyor, içki dolduruyordu. Elleri titriyor muydu? "Senin artık özgür kalman gerek, artık bunun halledilmesi şart."

Virginia âdeta yıkılmıştı. "Ama," dedi buz kesilerek, "biz dün gece seviştik."

Devlin içkisini bir dikişte bitirdi. "Yapma," dedi.

Virginia masaya tutunarak ayağa kalkmayı başardı. "Ama öyle," dedi inatla.

Devlin sonunda ona döndüğünde yüzü gergin, ifadesi dün gece balodan sonraki ifadesinin aynısıydı. "Seni bir daha incitmek istemiyorum, Virginia."

"İncitme o hâlde," diye haykırdı kadın.

"Niye hâlâ benden imkânsızı istiyorsun?" diye haykırdı adam. "Niye bu konuyu kapamıyorsun? Seni Yaban Gülü'ne geri götüreceğim. Sen de bunu istiyorsun!"

Yüreği paramparça olmuş hâldeki Virginia, "Benim istediğim bu değil," diye fısıldadı.

"Benden, sana veremeyeceğim bir şeyi istiyorsun."

Virginia ağlamaya başladı. Gözyaşlarını tutmaya bile çalışmadan ona bakarken gözlerinde kırgınlık, aynı zamanda nefret ifadesi vardı. "Yani dün gecenin hiçbir anlamı yoktu, öyle mi?"

Devlin omuzlarını arkaya itti. "Çok iyi vakit geçirdim, Virginia, sen de öyle. Ama başka bir anlamı yoktu."

Virginia çığlık attı, eğer adama yakın olsaydı o güzel yüzüne tokat atardı.

"Dün gece şehvete kapılmakla hata etmişim. Sen erkekleri anlayamayacak kadar toy ve masumsun Virginia. Ben de sonuçta bir erkeğim ve hiç romantik değilim. Dün gece sana umut verecek bir davranışta bulunduysam özür dilerim. Benim gemiye gitmem gerek." Omuzları dik, dönüp kapıya doğru yürüdü.

Virginia nasıl olduysa ayakta durmayı başarıyordu. Konuştuğunda sesi kendi kulaklarına bile yabancı geldi. "Ne kadar tuhaf," dedi.

Devlin durdu ama dönmedi.

"Aşk ile nefret bir paranın iki yüzüdür derler. Bunun ne demek olduğunu anlamazdım."

Devlin daha da sert görünüyordu, dönüp kadına baktı.

Virginia acı acı gülümsedi. "Dün gece sevinç ve aşkla kendimi sana verdim."

Devlin yüzünde ve gözlerinde hiçbir ifade olmaksızın ona bakıyordu.

"Bugün senden sadece nefret ediyorum." Virginia bu acı sözleri söylerken bile pişmanlık duyuyordu, böyle zalim sözler ettiği için kendinden de nefret ediyordu.

Devlin'in yüzü çarpıldı ve başını eğdi. "Bu hakkındır. İyi günler, Virginia." Çıkıp gitti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Devlin yüzünde sert bir ifadeyle Donanmanın geniş dış basamaklarını ikişer ikişer çıkıyordu. Bir saat önce görüşmeye çağrılmıştı. Böyle bir çağrıyı bekliyordu; zaten bütün Londra dün geceki olayı konuşuyor olmalıydı, mavi üniformalı şaşkın ihtiyarlar da istisna değildi. Davranışı pek öyle bir subay ve centilmene uyan cinsten değildi.

Yanından diğer subaylar ile yaverleri gelip geçiyor, Devlin kimseye selam vermiyordu, çünkü gözü kimseyi görmüyordu. Öfkeyle açılmış menekşe gözler aklından çıkmıyordu. *Dün gece sevinç ve aşkla kendimi sana verdim. Bugün senden sadece nefret ediyorum.*

Ağzını çarpıttı. Bu acıklı sözler hatırına geldikçe göğsü daralıyordu. Öbür yandan, Virginia gerçeği gördüğü için, rahatlamıştı. Adam sevgiyi değil, sadece nefreti hak ediyordu. Ayrıca Virginia artık her hareketiyle kendini sevdirmeye çalışmayacağı için de kesinlikle rahatlamıştı.

"Kaptan O'Neill, Sör?" Genç bir teğmen onu mermer merdivenlerin başında bekliyordu.

Devlin Virginia'yla ilgili düşüncelerini bir kenara bıraktı. Duyguları kolay kolay yön değiştirmiyor, suçluluk ve pişmanlık duy-

guları ona eziyet ediyordu. Sakin bir biçimde teğmenin selamını aldı. İçindeyse fırtınalar kopmaya devam ediyordu.

"Amiral St. John sizi bekliyor, Sör," dedi genç subay.

Devlin yolu biliyordu, suçlanmak için Brook Caddesi'ne kaç kere çağrılmıştı? On kere, belki daha fazla. Genç subayın önünden yürüyerek St. John'un odasına geldi ve kapıyı çaldı.

İçeriden gelen talimat üzerine odaya girdi ve Amiral Farnham'ın da orada olduğunu görünce şaşkınlık dâhil herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. Şapkasını çıkarıp koltuk altına alarak, esas duruşta bekledi.

St. John kırmızı yüzü asık bir hâlde, "Otur, Kaptan," dedi.

Devlin başıyla selam verip oturdu.

St. John masanın arkasındaki yerini alırken Farnham da yandaki koltuğa oturdu. "Seni bugün buraya çağırmaktan son derece üzüntü duyuyorum," dedi St. John sertçe, "özellikle de geçen yazki o tatsız söylentiden sonra."

Devlin hiçbir şey söylemiyordu.

"Dün gece olanları duydum, duymamak ne mümkün! Kendini savunmak ister misin, Devlin?"

"İstemem."

St. John iç çekti. "Tom Hughes'a bir düzine dikiş atıldı. Beyin sarsıntısı geçirmiş. Ona haksız yere saldırdığını söylüyor. Bu iddialara ne diyeceksin?"

"Şikâyette bulunacak kadar iyiymiş demek." Sonunda güldü. "Onu daha çok hırpalasaydım keşke."

St. John ayağa fırladı. "Bunun dalga geçilecek bir yanı yok. Bu bir subaya yakışmayan bir davranıştır, Sör."

Devlin de ayağa kalktı. "Durup dururken saygıdeğer bir hanıma saldırmak bir subaya yakışır mı?"

St. John kıpkırmızı olmuştu. "Kusura bakma ama iffetsiz bir kadın saygıdeğer olamaz."

Devlin öfkeden kaskatı kesilmişti. "Bayan Hughes, Eastleigh Kontu'nun yeğenidir. Kendisi hem saygıdeğer hem de iffetli ve asil bir kadındır."

Farnham oturduğu yerden, "Onun metresin olduğunu inkâr mı ediyorsun?" diye suçladı, gözleri parlayarak.

Devlin hiç duraksamadan karşılık verdi. "Evet. Maalesef ortalıkta kötü niyetli bir dedikodu dolaşıyor. Bayan Hughes benim misafirimdir."

Farnham alaycı bir homurtu çıkardı. "Onun senin metresin olduğunu bütün dünya biliyor, Kaptan. Ahlaksız bir kadın, şüphesiz Tom'u da tahrik etmiştir."

Devlin Darnham'ın kırmızı iri burnuna yumruğunu indirmemek için kendini zor tutarak, "Bunu yapmadı," dedi. "Burada asıl sorgulanması gereken, Eastleigh'in davranışıdır."

"Sen de orada mıydın?" diye sordu St. John.

"Hayır."

"Hughes, kadının onu açıkça davet ettiğini söyledi. Adama daha sonra buluşmayı teklif etmiş. Tavırları o kadar davetkârmış ki Hughes dayanamamış. Tam o sırada sen gelmişsin."

Devlin'in tepesi iyiden iyiye atmıştı. "Yani bir fahişenin sözüne karşılık Tom Hughes'un sözü mü?"

"Bunu söyleyen sensin, ben değilim," dedi St. John. "Tom'a saldırman centilmenlik sınırlarını aşan bir hareketti. Bu sana son uyarım, Devlin. Bir olay daha çıkarırsan askerî mahkemeye

çıkarılacaksın. Kraliyet Donanması'nda böyle kabadayılıklara yer yoktur."

Devlin bu sefer de kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Hep böyle olagelmişti. Amiraller onun itaatsizliğine ve başına buyruk luğuna verip veriştirirler, onu tehdit ederlerdi, ama sonunda o daima serbest kalırdı. Onun asker olarak yeteneğini, denizcilik teki başarılarını kaybetmeyi göze alamazlardı. Ancak bu seferki zaferi onu mutlu etmiyor, içinde acı duyuyordu.

Virginia'yı savunabilirdi ama Virginia'nın gitme vakti gelmişti de geçiyordu. Adamın yüzünden Britanya'da barınamayacak hâle gelmişti.

Onurlu bir adam onunla evlenirdi.

Kendi düşünceleri onu şaşkınlığa düşürüyordu. Hemen bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Onurlu bir adam olsaydı, onu daha baştan böyle iğrenç bir şekilde istismar etmezdi.

"Beni anlıyor musun, Kaptan?" diye sordu St. John.

Devlin düşüncelerinden uyanarak başını eğdi. "Kesinlikle."

"Güzel." St. John gülümseyerek ön tarafa geldi. "Konyak alır mısın?" diye sordu. Kriz çözülmüştü.

Devlin başını salladı; üç kadeh brendi hazırlanıp ikram edildi.

St. John içkisini keyifle yudumlayıp "Yeni görev emrini aldın mı?" dedi.

Devlin başını salladı. "Evet, aldım."

"Ne zaman yola çıkabilirsin?"

"Sizin de önerdiğiniz gibi iki hafta sonra Sör."

St. John başını salladı. "Elini çabuk tutmaya bak, Devlin. Bugün haber geldi. İngiliz *Swift* gemisi Amerikan *Constitution* gemisi tarafından ele geçirilmiş. Nasıl yapıyorlar bilmiyorum ama

Amerikalılar denizleri ele geçiriyorlar. Bu durumu hızla değiştirmek için sana güveniyorum, evlat." Bardağını ona doğru kaldırdı.

Devlin bardağını masaya koyup selam verdi. "Elbette, Lordum," diye mırıldandı. "Elimden geleni yapacağım."

St. John hâlinden memnun, gülümsedi.

Eastleigh Kontu küçük oğluna, "Ne oldu böyle?" diye sordu soğukça.

Tom Hughes gövdesi ve bir kolu sargılar içinde yatıyordu. Üşağı kahvaltı tepsisini alıp odadan çıktı. Tom, "Başım zonkuyor, baba. Rica etsem, bağırmadan konuşur musun?" dedi.

Eastleigh şaşkın şaşkın baktı. "Bağırmadım ki."

William solgun bir yüzle babasının yanında duruyordu. "Bu tahammül edilmez bir şey."

"Sessiz ol." Eastleigh küçük oğluna baktı. "Canın çok yanıyor mu?"

"Yaşayacağım," dedi Tom. Yüzü çarpıldı. "O adi sadece uyarı aldı. St. John'un karşısına çıktı ve sadece uyarı aldı."

"Kesin onlara para yediriyordur," dedi Eastleigh nefretle. "Ya öyle ya da adam şanslı." Ama bu değişecek, diye içinden yemin etti.

"Bu çekilmez bir şey!" diye patladı William. "Önce kuzenimizi Hampshire'da herkese gösteriyor, aralarındaki ilişkiyi göz önüne seriyor, onun adını beş paralık ederken, bağımız dolayısıyla bütün ailemizin şerefini de ayaklar altına alıyor! Geçen gün Lord Livingston karımı kabul etmemiş. Hâlbuki Livingston'larda daima kabul edilirdi. Leydi Livingston, Cecily'yi çok sever! Ancak eski dostlar artık düşman oldu. Sonuçta ailemizde bir fahişe var! Bu çekilmez bir şey. Buna bir son vermek şart!"

"İtiraf etmeliyim ki O'Neill'ın onu Carew balosuna götüreceğine hiç ihtimal vermezdim!" Tom'un açıkça canı sıkılmıştı.

Eastleigh soğuk bir sesle, "Senin de onunla kavga etmen şart mıydı?" dedi.

"O *bana* saldırdı," diye haykırdı Tom öfkelenerek. "O bizim kuzenimiz, güzel de bir kız. Cazibesini tatmak en çok benim hakkım ama o vahşi *bana* saldırdı!"

"Dedikoduları artırmaktan başka bir şey yapmadın." Eastleigh dıştan sakindi ama içinden köpürüyordu. Oğullarıyla aynı fikirdeydi; O'Neill'ı durdurmak gerekiyordu. Ama nasıl? Bu adamı intikamdan vazgeçirmek için onu öldürmekten başka çare olmadığından emindi.

"Bütün Londra'nın dün geceki panayır eğlencesini konuştuğundan eminim. Yarın katılacağımız akşam yemeğinden korktuğumu biliyor musun?" William sonunda oturdu. "En azından Yaban Gülü'ne alıcı çıktı. Gerçi alıcının kim olduğu belli değil ve çiftliği piyasa fiyatının yarısına satıyoruz."

"Bilmiyordum!" Tom memnun bir şekilde gülümsedi. "Bu tükenen kasamızı biraz rahatlatır. Baba, sevinmişsindir."

Eastleigh onu dinlemiyordu. İki oğlu da zayıf, ikisi de sersemdi. Ama o, yaşlı, fakir ve aşırı şişman olsa da zayıf değildi. Bir zamanlar öldürmüş ve zerre kadar üzülmemişti. İrlandalıların büyük çoğunluğu vahşiydi. Gençliğini asker olarak onların arasında geçirdiği için bunu iyi bilirdi. Katoliklerin özgürlüğüne hiçbir zaman olumlu bakmamıştı, bakan aptallardan da nefret ederdi. Katoliklerin oy verme ya da toprak edinme hakkı olamazdı. Hiçbir Katolik o vahşi O'Neill gibi zengin ve güçlü olmamalıydı. Kısacası, Kont bir kez daha cinayet işleyebilirdi.

Artık kaybedecek bir şeyi kalmamıştı.

Eastleigh plan kurmaya başladı.

Virginia pencerede dikilmiş, üzerine akşam karanlığı çöken Thames'e bakıyordu. Yassı sandal, kayık ve teknelerin arasında ıklık yatlar dolaşıyordu. Yemek vaktiydi fakat onun yemeğe imeye niyeti yoktu. Nefretini devam ettirmese de, çünkü Devlin O'Neill'dan nefret edemezdi, kalbi son kez kırılmıştı. Şimdi acı acı gülümseyerek o sabahki konuşmalarının –ve adamın kollarında geçirdiği gecenin– her anını yeniden hatırlıyordu. Ama daha fazla sorlamanın bir anlamı yoktu. Her şey bitmişti, evine gidecekti.

Bir felakete uğramış gibi ağır ve bunaltan bir üzüntü içindeydi.

Virginia penceresinin altındaki terasta sesler işitti. Köpeği inleyerek gelip yanında durdu.

Şaşırdı, çünkü misafir beklediklerini bilmiyordu. Bir adamla kadının ona çok tanıdık gelen seslerini işitiyordu.

Yanaklarına sıcak basmıştı. Kadını hemen tanıdı ve *Olamaz!* diye düşündü. Kadın Mary de Warenne'den başkası değildi ve tabii yanındaki de kocası Adare Kontu'ydu.

Kapısı çalınıyordu. Virginia pek şaşırmamıştı ve isteksizce cevap verdi. "Gir."

Hannah ona gülümsedi. "Kaptan sizi yemeğe bekliyor, Bayan Hughes. Kendisinin pederiyle validesi de buradalar."

Virginia keyifsizce gülümsedi. "Başım ağrıyor," dedi. "Lütfen özürlerimi ilet, bu akşam yemeğe inemeyeceğim."

"Yemeğinizi buraya getireyim mi?" diye sordu Hannah derhâl endişelenerek.

"İştahım yok," dedi Virginia.

Hizmetçi gidince, kanepeye oturdu, Arthur adını verdiği köpeğini kucağına alıp okşayarak ateşi seyretmeye koyuldu. Sonra da yüzünü onun tüylerine gömdü ama ağlamadı.

Yüreği yanıyordu. Bu sefer öncekinden daha çok yıkılmıştı, çünkü bu sefer Devlin'in sevgisini gerçekten umut ve hayal etmişti. Ne büyük aptallık, ne çocukça bir umut. Devlin'in bir kalbi yoktu ki. O kimseyi sevemezdi. Bunu kesin olarak ispat etmişti. Virginia adamı unutacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu.

O günün geleceğine inanıyordu. Belki gelmesi biraz uzun sürecekti. Ama bir, iki, bilemedin üç yıl sonra onun yüzünü bile hatırlamayacaktı.

Öncekinden daha üzgün daha kederliydi.

"Virginia?"

Virginia irkilerek döndü.

Mary de Warenne gülümseyerek bakır rengi dantelli kızıl ipekten bir gece elbisesiyle kapıda duruyordu. "Birkaç kez kapıyı çaldım. Kusura bakma, sen cevap vermeyince içeri girip iyi misin, diye bakayım dedim. İyi misin?"

Virginia ayağa kalktı. "Başım ağrıyor ama geçer," dedi.

Mary gülümsedi. "Girebilir miyim?"

Virginia'nın kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Keyifsiz bir şekilde, "Lütfen girin," diye fısıldadı.

Mary içeri girip kapıyı kapadı. Yüzünde meraklı bir ifadeyle gelip Virginia'nın yanında durdu. "Nasılsın, hayatım?"

"Biraz üşütmüşüm," dedi. Birazdan sorgu başlayacaktı.

Mary onun gözlerine bakıyordu. "Anladığım o ki, oğlumla açıkça birlikte yaşıyorsunuz."

Virginia kızardı. "Çok açık sözlüsünüz."

"Çok utanıyorum," dedi Mary. Açık sözlü olsa da sesi yumuşaktı. "Ben Devlin'i yetiştirirken iyiyi kötüden ayırmayı, kadınlara saygılı olmayı öğrettim."

Virginia geri çekildi.

"Korkarım ki o seni çok kötü bir şekilde kullandı," dedi Mary.

Çektiği ıstırap taşan bir su bendi gibi sel olmuş kadını boğuyordu. Virginia arkasını döndü.

"Ona çok kızgınım. Ama benim asıl öğrenmek istediğim seni incitip incitmediği."

Virginia hızla döndü. "Buna cevap veremem!" diye haykırdı.

"Ben cevabımı aldım," dedi Mary nazikçe ve ona yaklaştı. Virginia itiraz etmeye ya da kaçmaya fırsat bulamadan, ona sarıldı. "Seni çok sevdim, kızım."

Virginia ağlamaması gerektiğini biliyordu. O sırada Mary'nin ne dediğini fark etti ve kaşlarını çattı. "*Ne dediniz?*"

Mary gülümseyerek Virginia'nın gözünün önüne düşmüş saçları geri itti. "Sana kızım, dedim."

Virginia ne diyeceğini bilemeyerek başını salladı.

"Çünkü kısa bir süre sonra kızım olacaksın. Edward ile bu konuyu bir süredir konuşuyoruz. Aslında konuşulacak fazla bir şey yok. Oğlum üzerine düşen neyse onu yapacak."

Virginia hayretler içinde başını sallayarak geri çekildi.

"Seninle evlenecek Virginia, hiç korkma ve sana karısı olarak hak ettiğin saygıyı gösterecek. Bundan hiç şüphem yok," dedi Mary kararlı bir şekilde. "Şu anda Edward onunla konuşuyor." Ve gülümseyerek, Virginia'nın ne kadar sevindiğini söylemesini bekledi.

Ancak Virginia konuşamıyordu. Şaşkınlık içindeydi. Bir an kendini gelinlik, Devlin'i damatlıkla bir rahibin karşısında hayal etti. Sonra bu son derece hoş hayali kafasından uzaklaştırdı. Sonunda, "Teşekkür ederim, Leydim," dedi.

"Gel, aşağı inelim," dedi Mary, kolunu ona sararak.

Virginia içten içe Tanrı'dan yardım diliyordu. "Leydim," dedi. "Bu akşam dinlenirsem gerçekten çok iyi olur. Şu hâlimle yemeğe katılırsam sofranın neşesini kaçırırım."

Mary onu alnından öptü. "Anlıyorum. Sana hafif bir yemek göndereyim. Virginia?"

Virginia göz göze gelmemek için başını çevirdi. "Evet," diye fısıldadı.

"Her şey düzelecek, ben böyle düşünüyorum," dedi.

Virginia tepki bile veremedi. Mary odadan çıkıp kapıyı ardına kadar kapadı. Virginia en yakın koltuğa çöktü.

Hiçbir şey düzelmeyecekti. Çünkü artık iş işten geçmişti. Dünyada tek erkek o kalsa bile Devlin'le evlenmeyecekti.

Devlin babasına bir kadeh kırmızı şarap ikram edip bir koltuğa oturdu. Edward bir yudum alıp "Şarap harika," dedi.

"Evet, öyle," diye karşılık verdi Devlin, açık kapıya göz atarak. Ancak annesiyle Virginia görünürde yoktular. Odanın bir köşesindeki büyük saat buçuğu vurdu. O sabahki korkunç konuşmadan sonra Virginia'yı görmemişti ve şu anda onu görmek istediğini inkâr edemezdi. Kadının o konuşmanın tesirinden kurtulmuş olmasını yürekten diliyordu.

Edward bardağını sehpaya koydu ve uzun bacaklarını rahat rahat uzatarak, "Yeni göreve gidiyormuşsun," dedi.

"Evet. İki hafta sonra gidiyorum. Amerikalılarla girdiğimiz savaşa katılacağım," dedi Devlin.

Edward başını salladı. "Kaderin cilvesi işte. Kanada'da o kadar az askerle zaferler kazanırken, dünyanın en büyük donanmasıyla Atlas Okyanusu'nda büyük kayıplar veriyoruz."

Devlin hayaline, nefretle parıldayan bir çift iri menekşe göz gelerek, "Amerikalılar çetin ceviz," dedi. Göğsüne bir ağrı saplanarak oturduğu yerde kımıldandı. Ancak nefret etmek Virginia'nın hakkıydı ve Devlin bundan memnundu, bunu kendine bir kez daha hatırlatmak zorunda kalmıştı.

"Peki ya dün geceki hadise?"

Devlin, "Ben de duyup duymadığını merak ediyordum," derken, birazdan dinleyeceği azara hazırlandı.

"Devlin, Tanrı aşkına söyle, onu buraya bu şekilde nasıl getirirsin?"

Devlin elinde şarapla birdenbire ayağa dikildi. "Bugün St. John beni çağırdı. Her şeyi duydum. Evet, hata ettim ve açıkçası bu yüzden pişman ve üzgünüm. Hughes dayağı yedi işte, hem bunu hak etti."

"Ya Virginia?" Edward ayağa kalktı. "O da mı hak etti?"

Devlin susuyordu.

"Ya da daha doğrusu, o neyi hak ediyor?"

"Edward, utanç verici bir şekilde davrandığımı biliyorum. Onu intikam planıma alet etmeye hakkım yoktu. Ama bunu telafi etmeyi umuyorum." Adare'nin dosdoğru gözlerine baktı. "Yaban Gülü'nü satın aldım ve ona vermeyi düşünüyorum, ayrıca sefere çıkınca onu evine götüreceğim."

"Yaban Gülü'nü almak yeterli mi?"

"Benim nasıl bir hayat sürdüğümü, nasıl bir adam olduğumu biliyorsun. Ben aile adamı değilim, Edward," dedi Devlin.

"Ancak baban seni serseri olasın diye yetiştirmedi. O senin az önce bahsettiğin aile adamı olasın diye yetiştirdi."

Bu ağır bir sözdü ama doğruydu. "Babamı bu işe karıştırma," dedi Devlin sertçe.

"Neden? Babanın cinayeti bu olayın –ve senin hayatının– temelini oluşturuyor. Adam on beş yıl önce öldü! Bırak da huzur içinde yatsın artık! Bırak!"

Devlin arkasını döndü, titriyordu. Sean da aynı şeyi söylemişti, ne var ki o geçmişi unutamazdı, bu mümkün değildi.

Edward, arkası dönük Devlin'e, yumuşak bir sesle, "Bayan Hughes'a yaptığın kötülüğün telafisi ancak bu şekilde olur, bunu sen de çok iyi biliyorsun," dedi.

Biliyordu. O bir süredir bunun farkındaydı ama tam olarak ne zamandan beri, onu kestiremiyordu. Bu işin telafisi ancak evlilikle olurdu. Ve Virginia'nın menekşe gözleri bir an belirip kayboldu. *Bugün senden sadece nefret ediyorum.*

Nefret, nefret, nefret... Devlin'in tek bildiği şey buydu ve bunu Virginia'ya da öğretmişti. "Beni isteyeceğini sanmam," dedi.

"Seni istemez olur mu? Onunla evlenecek misin peki?" diye sordu.

Üvey babasına döndü ve o anda şeytan geri gelmiş, sadece kalbini değil bütün varlığını ikiye bölmüştü. O, intikam duygusundan uzak, geçmişi unutabilen, Virginia'nın sevgisine layık farklı bir adam olmayı gerçekten çok isterdi ama değildi.

Henüz hiçbir şey çözülmemiş, sonuçlanmamıştı.

"Bu saplantıdan kurtulman gerektiğini ne zaman anlayacaksın? Mutluluğun mümkün olduğunu ne zaman anlayacaksın? Ne zaman sevinci acıya tercih edeceksin?" diye sordu Edward müşfikçe. "Ne zaman yaşamayı seçeceksin?"

"Sen de Gerald gibi öldürülseydin, Tyrell, Rex ve Cliff de intikamını almak için aynı benim gibi yaparlardı," dedi, Kont'un üç oğlunu kastederek.

"Bunu hiç istemezdim," dedi Edward. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bence kafanın içinde bir yerlerde sen bunu zaten biliyordun."

Mary sessizce odaya girip kapıyı kapadı. "Devlin? Bir anne ilk oğlunu nasıl severse ben de seni öyle seviyorum, ancak burada mesele doğru şeyi yapmak. Bu bir onur ve görev meselesi. Eğer gerçekten oğlumsan –benim yetiştirdiğim evladımsan– dürüst davranacak ve Bayan Hughes ile evleneceksin." Gözleri yaşla doldu. "Bu evlilikle Bayan Hughes'un gururunu kurtaracaksın."

Devlin şaşırmış durumdaydı. Onu dünyaya getiren, yetiştiren, seven ve on üç yaşına kadar destek olan kadını reddedemezdi. Ona inanmaktan hiçbir zaman vazgeçmemiş annesini reddedemezdi. Hem ikisi de haklıydı; yaptıklarını telafinin tek yolu buydu.

Dün gece sevinç ve aşkla kendimi sana verdim.

Devlin şiddetle karşı koyarak gözlerini kapadı, terliyordu. O bunu istemiyordu. Onun mutluluğa, sevgiye ihtiyacı yoktu ama Virginia'yla evlenip aralarındaki mesafeyi yine de koruyabilirdi. Onunla evlenip kendi hedefi doğrultusunda –intikam yolunda– yaşayabilirdi. Hiçbir şey değişmeyecekti, değişim, Virginia onun adını alıp sürekli olarak yanında kalmasından ibaret olacaktı.

"Devlin?" dedi Mary.

Devlin dönüp ona baktı. Eğildi, "Virginia'yla evlenecegim," dedi. "Düğünü planlayın, ben de orada hazır bulunurum."

Mary haykırdı ve gözlerinde yaşlarla koşup oğluna sarıldı. "Hayatım, Virginia'dan harika bir eş olacak, bundan eminim."

Devlin başını salladı ama sersemlemişti. İşin ilginç yanı ra- hatlamıştı da. Virginia'yı evine göndermeyi, onu bir daha gör- memeyi düşünmüştü. Ama şimdi bir ömür beraber olacaklardı.

Birden kararsızlık ve panik içinde buldu kendini; çok iht- yatlı olmalıydı aksi hâlde onun büyüsüne kapılabilirdi.

"Edward, hemen düğün hazırlıklarına başlayalım," diyordu Mary sevinçle. "Zamanımız çok dar!" Devlin'e bakıp gülümsedi. "Sefere çıkmadan önce, bu iki hafta içinde evlenirsiniz."

Devlin bir türlü kendini işine veremiyordu. İkinci kaptanı ona onaylaması gereken malzemelerin listesini vermişti ama o kâğıdın üzerindeki sözcükleri görmüyordu. Sonsuz bir ferahlık hissiyle doluydu ve 14 Aralık'ta *Cüretkâr* ile yelken açmadan önce Virginia'yla evleneceğini düşünüp duruyordu.

Sonunda kâğıdı kenara itti. Hem Virginia neredeydi? Dün gece baş ağrısı bahanesiyle yemeğini odasında yediğini anlamıştı. Virginia'nın ondan uzak durması onun da lehineydi. Evlenmeyi kabul ettikten kısa bir süre sonra onunla konuşmayı hiç istemiyordu. Ama vakit öğle olmuştu, yeni bir gündü ama o kahvaltıya da inmemişti. Virginia yatakta tembellik yapmazdı. Belki de gün doğarken yürüyüşe çıkmıştı. Herhâlde, ondan uzak durmaya devam ediyordu, ancak şimdi Devlin onunla bir araya gelip gelecekleri hakkında görüşmek istiyordu. İkisine de uyan bir düzen kurabilirlerdi. Devlin'in fikrince bunu bir an önce halletmeliydiler, ayrıca ilişkilerinde onun adının dışında herhangi bir

değişiklik olmayacağına Virginia'nın dikkatini çekmek istiyordu. O da mutlaka düğün için seviniyordu, artık ondan nefret etmiyor olmalıydı.

Benson kapıda belirdi. Devlin Virginia'yı beklediği için geriye yerinde doğruldu. Ancak Benson'ın peşinden gelen William Hughes idi.

Devlin çok şaşırmıştı. Ayağa kalktı.

Hughes başını eğerek gülünç bir selam verdi. Devlin de aynı onun gibi yaptı, ihtiyatlı davranıyordu. "Bu ne sürpriz?" diye mırıldandı. Nereden çıkmıştı bu William Hughes?

"Bırakalım bu lafları," dedi William, Benson'ın onu bıraktığı yerde kaskatı dikilerek.

Devlin masasının arkasından çıkarak, "Ah, bilmiyorum," dedi. William son derece mutsuz, keyifsiz görünüyordu ama neden? Devlin çok meraklanmıştı. Bu ziyaretin işaret ettiği düşmanlıktan dolayı huzursuz olarak, "Konyak? Viski? Şarap?" diye sordu.

William istemediğini belirten bir hareket yaptı.

Devlin ona gülümsedi. "Kardeşinin sağlığı nasıl?"

William şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Bırak bu sahte tavırları!" diye bağırdı. "Yeter artık! Hughes ailesinin adını son kez ayaklar altına aldın. Sana bir teklifte bulunmaya geldim, O'Neill."

Devlin yüzünde soğuk gülüşü sabit durduğu hâlde ellerini arkasında bağlayarak, "Söyle," dedi. Bu ödlek Eastleigh, kirli işlerine William'ı mı koşuyordu?

Burun kanatları dalgalandı. Bir banknot uzattı. "Elimden gelen bu kadar. On beş bin sterlin değil, o ipe sapa gelmez bir rakam. Burada üç bin sterlin var, eğer kuzenimi serbest bırakırsan, bu para senin olur."

Devlin uzatılan parayı almak için hiçbir harekette bulunmadı. Şaşkındı. Sonra gülesi geldi, çünkü ona teklif edilen para zaten onundu, ihtimal ki Yaban Gülü'nün kendisine satılmasından elde edilmişti. "Baban bana bunu teklif ettiğini biliyor mu?"

"Önemli mi?" diye sordu William acı acı, yani babası bilmiyordu.

Devlin omuzlarını silkip parayı aldı. "Aslında değil."

William ona gerçek bir iğrenmeyle bakıp çıktı gitti.

Devlin onun ardından gülüyordu, William'ın düğünü duyunca ne yapacağını çok merak ediyordu.

Hughes gidince masasındaki bronz saate baktı, bire yaklaşıyordu. Kapıya gidip "Benson?" diye seslendi.

Uşak sanki sihir kullanmış gibi birdenbire beliriverdi. "Efendim, Sör Kaptan?"

"Bayan Hughes'la görüşmek istiyorum."

Benson başını sallayıp çabucak ayrıldı.

Devlin koltuğuna dönüp adamları için alınacak erzak listesine göz atmaya başladı. Tuzlanmış dana eti, bezelye, yulaf, tereyağı, peynir... İç geçirerek vazgeçti. Virginia'yla yaklaşan düğünü konuşmak acil bir mesele olmuştu. Virginia hasta mıydı acaba? Yoksa, ta Londra'ya kadar mı yürümüştü? Benson içeri girince başını kaldırdı, parmaklarıyla tempo tutarak, "Geliyor mu?" diye sordu.

"Hanımefendi odasında değildi, Sör. Ama yatağının üzerinde bunu buldum. Çok tuhaf, sizin mührünüz basılmış, ancak aynı zamanda mektup size yazılmış." Benson adama mühürlü bir mektup verdi.

Devlin onu bekleyen haberi hemen tahmin ederek, ayağa fırladı ve mektubu uşağın elinden âdeta kaparak aldı. "Gidebilirsin," dedi.

Benson odadan çıkıp kapıyı kapadı ve Devlin mührü kırıp mektubu açtı.

Zarif bir el yazısıyla yazılmış mektup ona hitabendi.

5 Aralık 1812,

Sevgili Kaptan O'Neill,

Seninle evlenemem. Sen bu mektubu aldığında ben gitmiş olacağım. Uzun süre düşündükten sonra, davranışımın aptalca olduğunu anladım. Benim kesinlikle gitme zamanım geldi.

Birçok pişmanlığım var. En büyük üzüntüm de gerçek bir dostluk kuramamış olmamızdır. Dünkü kırıcı sözlerden de pişmanlık duyuyorum. Lütfen şunu bil, asla kin gütmüyorum ve her şeye rağmen sana karşı düşmanlık beslemiyorum. Hatta tam tersi söz konusudur.

Senin tarafında bir karşılığı olmasa da ben seni bir dost olarak görüyorum. Her şey gönlünce olsun.

Lütfen bana daima çok nazik davranan ailene saygılarımı ilet.

Sevgiler,

Virginia Hughes

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Eastleigh Kontesi uşağı yanlış işittiğini sandı. "Efendim?" diye sordu, kucağında seradan topladığı çiçeklerle. Çiçekleri mutfağın ortasındaki büyük masanın üzerine koydu.

"Bayan Virginia Hughes geldiler, Leydim," diye cevap verdi üniformalı uşak.

Elizabeth yüzündeki ifadenin değişmemesine dikkat ederek bir an öylece baktı. Ancak aslında son derece şaşırmış, hatta afallamıştı. Devlin'in metresinin, onun evinde ne işi olabilirdi? Acaba Wideacre'a mı dönmüşlerdi? Eğer öyleyse, niçin? Elizabeth Carew balosundaki tatsız olayı duymuştu.

Hâlâ bu olaya bir anlam verebilmiş değildi. Devlin'in metresini kibar çevreye sokması şaşılacak şeydi, ancak o, altı yıl sevgili olduğu adamı tanımadığı gerçeğini kabul etmişti. Komşuları Leydi Philips ile Leydi Cramer ona balodaki düelloyu hemen yetiştirmişlerdi. Leydi Cramer olay yerinde bizzat bulunuyordu (ve Elizabeth onun O'Neill'la olan ilişkisini bildiğinden emindi) ve Elizabeth ile Leydi Philips'e bütün olayı en ince ayrıntılarına kadar anlatmayı görev bilmişti. Ona göre, O'Neill rakibini öldürmek niyetindeydi ve onu ancak üvey kardeşi engelleyebilmişti.

Elizabeth zorlukla gülümseyip bir düzine laleyi aceleyle bir hizmetçinin eline tutuşturdu. "Bunları bir vazoya yerleştirip

odama koy lütfen," diye mırıldandı. Devlin'in yeni sevgilisinin burada ne işi vardı?

Onu reddedişinin, daha da kötüsü, kocasının yeğenini kaçırmak için onu böyle açıkça kullanmasının acısını daha yeni dindirebilmişti. William'dan bu kadar tiksinmese bunların anlamını sorardı. Kocasına ihanet etmemiş olsaydı Eastleigh'e de sorardı. Ama iki adama da yaklaşamıyordu.

Ancak Elizabeth aptal değildi. Kendisi, O'Neill'in metresi olmuştu. Şimdi bu sözüm ona ayrıcalık kocasının yeğenine geçmişti, ayrıca Devlin birkaç yıl önce aileden Waverly Malikânesi'ni satın almıştı. Elizabeth korkunç bir oyun oynandığını sezmeye başlamıştı.

Kararını vermişti. "Bize içecek getir, Walden," dedi. Merakı galip gelmişti. Önlüğünü çıkarıp ellerini yıkadı ve mutfaktan çıktı.

Virginia altı tane oturma alanıyla son derece büyük bir oda olan, mobilyaları eski ve yıpranmış, pembe sarı ve beyaz tavanından iki büyük avizenin sarktığı sarı salonda bekliyordu. Üzerinde uzun kollu leylak rengi bir elbise ile siyah bir pelerin vardı ve saçı arkada sıkı bir topuz hâlinde toplanmıştı. Dik ve katı duruşu gerginliğini yansıtıyordu ama Elizabeth sadece onun kanı çekilmiş, gergin küçük yüzüne, sonra da iri gözlerine baktı ve kederli olduğunu anlayarak şaşırdı.

Yüreği burkuldu ve içinden bu küçük kızı teselli etmek geliverdi. "Bayan Hughes?" Yüzünde daha doğal bir tebessümle salona girdi.

Virginia da gülümsemeye çalıştı, ancak daha ziyade yüzünü buruşturmuş gibi göründü. "Rahatsız ettiysem özür dilerim, Leydim," dedi kısık sesle.

"Rahatsızlık ne demek," dedi Elizabeth, ona oturmasını işaret ederek. "Ama itiraf edeyim, ziyaretine şaşırdım."

Virginia hüzünlü bir tebessüm etti ve solmuş bakır rengi saten bir koltuğun ucuna ilişti.

Elizabeth de oturdu ve şöyle dündü: *Gerçekten çok güzel, Devlin'in onunla neden birlikte olmak istediğini anlamaya başlıyorum. Ama çok genç...* Elizabeth kendi yaşını hatırlamak istemiyordu ama kocasının yeğeni ondan en azından yirmi yaş küçüktü. "Wideacre'da mı kalıyorsunuz?" diye sordu kibarca.

Virginia başını iki yana salladı. Kucağına bakarak eliyle eteklerini düzeltti.

Sessizlik olmuştu. Elizbeth ona dehşetli acıyordu, çünkü kızcağız çok düşünceli ve kederli görünüyordu. İçinden, *en azından ben evli bir kadınım,* diye geçirdi, *hayat tecrübem var, acılarımı sarmasını bilirim.* İhtimal Devlin, Virginia'nın ilk sevgilisiydi. O yüzden kızcağız böyle yıkılmıştı. Devlin şimdi de onu mu terk etmişti? "Yılın bu mevsimi için ne kadar hoş bir gün," dedi. "Duyduğuma göre hafta sonunda yağmur yağacakmış."

Virginia dudağını ısırarak başını kaldırdı. "Sizden yardım rica ediyorum, Leydim," diye fısıldadı.

Elizbeth'in yüreği buna dayanamadı. Uzanıp Virginia'nın elini avucunun içine aldı. "Hayatım, biliyorsun biz akrabayız. İçinde bulunduğumuz koşullarda bunu pek düşünmemiştim ama seni bu kadar üzgün görünce yeniden hatırladım. Eğer yapabileceğim bir şeyse sana elbette yardım ederim."

Virginia ağlamak üzere gibi görünüyordu. "Ben Virginia'daki evime dönmeliyim," dedi. "Ama bilet alacak param yok. Eğer bana borç verebilirseniz, söz veriyorum geri öderim."

Elizabeth yardım etmek istiyordu ama bütçesi bu kadar kısıtlıyken ona borç para vermek söz konusu değildi. "Ne oldu, çocuğum?"

Virginia konuşamıyor gibi başını salladı. "Eve gideceğim."

Elizabeth sözlerini dikkatle seçmeye dikkat etti. "Devlin eve gitmene izin mi vermiyor? Çünkü o sana yol parasını verirdi."

"Ben kaçtım Leydim, ondan kaçtım ve beni bulmadan ülkeyi terk etmem gerek."

Elizabeth kaşlarını kaldırdı, şimdi iyice meraklanmıştı. "Ama sen onu sevmiyor muydun?"

Virginia mağrur bir ifadeyle, "Evet," dedi.

"O sana herhangi bir suistimalde bulundu mu?"

Virginia'nın gözleri büyüdü. "Beni fahişesi gibi koluna takıp gezmesi suistimal değil mi?"

Kullandığı dil Elizabeth'i afallatmıştı. "Ben onun bu davranışına hiç anlam veremedim," dedi ihtiyatlı.

Virginia ayağa kalktı. Bir an ona gözlerini dikerek baktı. "Size onun davranışlarını açıklamak bana düşmez, ailenizle arasındaki meseleye karışmak istemiyorum. Benim sizden tek ricam bana Amerika'ya gidebilmem için gereken yol parasını borç olarak vermeniz. Bu şekilde devam edemem!"

Elizabeth de ayağa kalktı. Belli ki Virginia, Devlin'e hâlâ tutkundu, aksi hâlde onun hakkında konuşmaktan kaçınmazdı. "Demek Devlin'i hâlâ seviyorsun," dedi.

Virginia başını sallayarak reddetti. "Hayır. Kalbim son kez olmak üzere kırıldı. Geriye sadece acı kaldı."

Elizabeth o kadar duygulandı ki bir an konuşamadı. Virginia'nın yanağını avucunun içine aldı. "Niçin? Niçin sana bu kadar kötü davrandı?"

"Ben gidince kendisine sorabilirsiniz," dedi Virginia inatla.

"Önce ben, sonra sen. Waverly Malikânesi'nde oturuyor. Az kaldı Thomas'ı öldürecekti. Artık neredeyse aileme karşı garezi olduğunu düşüneceğim." Sonra hafifçe güldü.

Virginia hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu.

Elizabeth'in gözleri hayretle kocaman açıldı. "Yoksa öyle mi?" diye haykırdı.

"Kendisine sorun," dedi Virginia kararlılıkla. "Yolculuğum için borç verebilecek misiniz?"

"Sana yardım etmeyi çok isterim," dedi Elizabeth, Devlin'in davranışlarının ailesine karşı büyük bir garezden kaynaklanması ihtimaliyle sersemlemiş bir hâlde. Bu durumda koca altı yıl onunla yatağa girmesinin sevgi ya da tutkuyla ilgisi bulunmuyordu, bu bambaşka bir meseleydi. "Ama hayatım hiç paramız yok."

Virginia üzülmüştü. "Beni en azından Londra'ya giden bir arabaya bindirir misiniz? Elimdeki birkaç şilini buraya gelmek için harcadım."

"Tabii. Yani ona mı dönüyorsun?"

Virginia yüzünü buruşturdu. "Ne münasebet!"

"Leydim?" Uşak bir servis arabasıyla göründü.

Elizabeth uşağın gelişine âdeta sevinmişti. "Biraz çay alır mısın?" Gülümsedi. "Ayrıca aşçımız çok lezzetli çörek yapar."

"Maalesef hemen şehre dönmem gerek," dedi Virginia duruşunu bozmadan.

Elizabeth de onun bir an önce gitmesinin daha iyi olacağına karar verdi. "Walden? Arabamı hazırlat ve Jeffries'e Bayan Hughes'u Londra'ya götürmesini söyle."

"Peki, Leydim," dedi Walden ve aceleyle çıktı.

Elizabeth bir fincan çay doldurdu. "Gitmeden biraz çay içmek istemediğinden emin misin?"

Virginia başını sallayıp pencereye gitti ve dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Elizabeth onun perişan hâlini anlıyordu. Evet, bu kız çok çekiciydi ama Devlin onu bu yüzden metresi yapmamıştı. Hayır, Devlin mutlaka ailesine karşı bir nevi kan davası güdüyordu. Bunun başka açıklaması yoktu.

On dakika sonra Virginia Kontes'in arabasındaydı. Kaşmir bir şala sarınmış Elizabeth evin önünden yola çıkan arabaya el sallıyordu. Ardından, gülümsemeyi kesip aceleyle içeri girdi. "Walden, Kont nerede?"

"Köpeklerle yürüyüşe çıktı," diye cevap verdi Walden.

Bu Kontes'in işine gelirdi. "Ya William?"

"Kütüphanede, Leydim."

Kontes'in yürek atışları hızlanmıştı. William'dan nefret eder, hatta bazen ondan korkardı ama başka seçeneği yoktu. Dökülen badanaya, çizik içindeki masalara, çatlamış yer döşemelerine bakmamaya bilhassa özen göstererek evin içinde yürüyerek kütüphaneye geldi. Kapı kapalıydı; bir an duraksayıp sonra içeri girdi.

William elinde bir tüy kalmle masada oturuyordu. Bu münasebetsiz ziyaretten ziyadesiyle rahatsız olarak başını kaldırdı.

Elizabeth kapıyı kaparken, "Seninle konuşmam gerek," dedi.

William kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Ne garip," dedi ayağa kalkarak. Gözlerini cinsel imada bulunan bir tavırla Kontes'in üzerinde gezdirdi.

William, Kontes'in midesini bulandırıyordu. Eğer kendisi isterse, William'ın hemen oracıkta üzerine çıkıvereceğinden adı gibi emindi. "Az önce Bayan Hughes buradaydı."

William şaşırdı. "Ne istiyor?"

"O'Neill bizden ne istiyor?"

"Genel olarak mı, özel olarak mı?" diye sordu soğukça.

Elizabeth onu anlamamıştı. "Sanırım tuhaf bir şeyler oluyor. Önce ben, şimdi yeğenim. Sonra Waverly Malikânesi. Ayrıca Carew balosunda Thomas'ı öldürmek istediğini öğrendim. Bunu açıklayabilir misin?"

William masasından kalktı.

O yaklaşırken Elizabeth geriliyordu.

"Bunda anlamayacak bir şey yok ki... *Anneciğim*. Senden sıkılıp daha genç, daha güzel bir vücut ve yüz buldu."

Elizabeth'in yanakları kızardı.

William gelip onun burnunun dibinde durmuştu. "Bayan Hughes için fidye istedi."

"Ne?"

"Evet. Gördüğün gibi, cici anneciğim, çok basit ve çok akılca. Onu alıkoydu, biz fidye ödemeyi reddedince de, ailemizi mali açıdan yıkamadığı için manen yıkmaya karar verdi."

Elizabeth şaşkınlık içindeydi. "Demek o gerçek sevgilisi değildi..."

"Ah, onu sevgilisi yaptı. Bence bu apaçık ortada. Ama bunu ne sevgiden, hatta ne de şehvetten yaptı, yani için rahat olsun. Sen

sadece intikama yenildin. Sevgili kocan yıllar önce O'Neill'ın baba-
sını öldürdü, biz de o zamandan beri bunun bedelini ödüyoruz."

Çisenti yağmura dönüşmüştü, Virginia ağaçların arasında çömel-
mişti. Hampshire'daki güzel havanın Londra'da da olmasını di-
lemişti, ancak olmamıştı. Londra'ya vardığında hava kapalıydı.
Virginia, Kontes'in çay ve kurabiye ikramını geri çevirdiğine piş-
mandı, çünkü bütün gün ağzına bir lokma yiyecek koymamıştı.
Buna rağmen Kontes'in mali durumuna da üzülmüştü. Kadın
yufka yürekli birine benziyordu, elinden gelseydi Virginia'ya yar-
dım ederdi.

Virginia soğuktan titriyor, açlıktan bayılacak gibi oluyordu.
Arabaya onu Warenne Mayfair evinin kapısında bırakmasını söy-
lemişti. Araba Eastleigh Malikânesi'ne dönmek üzere yola çıktı-
ğında, demir parmaklıklı tuğla duvara tırmanmıştı. Çalı ve ağaç-
ların arasına gizlenerek bahçeden geçmişti, ancak kötü hava-
dan dolayı kimseye rastlamamıştı. Vakit akşam üzereydi ve Vir-
ginia yorgunluktan perişan hâldeydi. Tyrell de Warenne onun
son umuduydu.

Bana yardım etsin ne olur, diye dua etti.

Onunla baş başa görüşmeyi ümit ediyor ve onu evden çıkar-
ken yakalamayı planlıyordu. Ya yağmur yüzünden o akşam ev-
den çıkmaya niyeti yoksa? O vakit gece ahırda kalır, ona sabah
ulaşmaya çalışırdı. Ancak soğuktan dişleri birbirine vuruyordu
ve saklanma yeri –ahırın yakınındaki bir ağaçlık– artık onu yağ-
murdan korumuyordu. Virginia ahıra koşup saklanacak kuru bir
yer bulmak istiyordu.

Ama yerinden kımıldamaya cesaret edemiyordu. Evi rahatça
görebildiği bu yerden ayrılamazdı, mümkünse Tyrell'la bu gece

konuşmalıydı. Virginia yağmur ve fırtınada uzun bir süre bek-
ledikten sonra bir koşuşturma dikkatini çekti. Bir seyis göste-
rişli bir atı ahırdan çıkarıyordu. Yağmur dursa da gökyüzü hâlâ
bulutluydu ve gece tekrar yağacak gibi görünmesine rağmen at
evcilenmişti. Ceketi, pantolonu, çizmeleri ve omuzlarına attığı
koyu renk peleriniyle çok şık görünen Tyrell'ın evin ön merdi-
venlerinden indiğini gördüğünde Virginia neredeyse ağlayacaktı.

Tyrell ahırın önüne yürüyüp seyisten dizginleri aldı. On-
lar konuşurlarken Virginia geriden onları izliyor, konuşmaları-
nın bir an önce bitmesi, Tyrell'ın ona yardımcı olmayı kabul et-
mesi için dua ediyordu. Tekrar eve baktı ama görünürde kimse
yoktu. Kalbi hızla çarparak ağaçların arasından çıkıp aceleyle
Tyrell'a doğru yürüdü.

Seyis gitmek, Tyrell da ata binmek üzereydi. İkisi de Virginia'yı
aynı anda gördüler; Tyrell'ın gözleri hayretle açıldı. "Virginia?"

Virginia gülümsemeye çalıştı ama soğuktan dişleri birbirine
çarparken bu hiç kolay bir iş değildi. "Lordum, lütfen bekleyin!
Sizinle mutlaka konuşmalıyım."

Tyrell dizginleri seyise verip aceleyle ona doğru koştu. "Ne
oldu sana? Sırılsıklam olmuşsun, titriyorsun, buraya nasıl gel-
din? Yoksa Waverly Malikânesi'nden buraya yürüdün mü?" diye
haykırdı.

Çok endişelendiği belliydi. Virginia kendini zorlayarak te-
bessüm etti. "Birazcık ıslandım, birazcık da üşüdüm," diye ya-
lan söyledi. "Lütfen, Lordum, sizinle çok acil bir konuda konuş-
mam gerek!"

"İstediğin konuda konuşuruz ama önce içeri girelim, sen üze-
rine kuru giysiler giyip ateşin önünde biraz ısın!" diye haykırdı.

"Olmaz!" diye bağırdı Virginia, Tyrell kolunu tutmak istediğini görünce geri çekilerek.

"Efendim?" Tyrell şaşırmış bir hâlde onun gözlerine bakıyor, anlamaya çalışıyordu.

Virginia yutkundu. "İçeri gelemem."

"Niye?"

Virginia derin bir nefes aldı sonra ona gerçeği söyledi. "Ben kaçtım," dedi. "Devlin'den kaçtım. Sırrımı saklaman ve Amerika'ya gitmeme yardım etmen için sana yalvarıyorum."

Virginia üzerinde Kontes'in ona çok büyük gelen bir elbisesiyle kütüphanedeki şöminenin önünde oturuyor, viski katılmış çayını yudumluyordu. Neyse ki Kont ile Kontes bir akşam yemeğine katılmışlardı. Virginia biraz ısınınca, fiziksel olandan ziyade kalbinden ve belki ruhundan sızan bir yorgunluk hissetti. Tyrell ne kadar yürekli bir insan olduğunu kanıtlamıştı; Virginia onun yardım edeceğini anlamıştı. Ertesi gün okyanusta evine doğru yol alıyor olabilirdi.

Devlin'in, soğuk ve uzak değil, öfkeyle ışıldayan gözleri üzerine dikilmişti. Virginia onun şu anda çok sinirli olduğundan adı gibi emindi.

Onu bir daha hiç görmeyecekti.

Yüreği ezildi. Göğsüne bir acı saplandı. Ama o bunu istiyordu; ondan kaçmak, onunla bir daha karşılaşmamak istiyordu. Ta yıllar sonra çok iyi, cesur bir adamla gerçekten severek evlendiğinde, çok güzel ve mutluyken karşılaştıklarında Devlin ne kaçırdığını anlayacaktı.

Kederden çayını içemiyordu, fincanı kenara koydu.

Gözlerini kapadı. *Waverly Malikânesi'ne geri dönmeyeceğim; ondan nefret edemem artık onu sevmiyorum; ben eve gidiyorum.*

Yarı açıklama yarı telkin olarak içinden geçirdiği bu sözler ona dehşetli boş gelmişti.

Derin bir iç geçirip başını kaldırdı.

Tyrell odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Düşünceli bir hâli vardı. Virginia yorgunluktan, Tyrell onu yağmurda dışarıda bulduktan sonra kucağında eve taşırken, ona tam olarak ne söylediğini hatırlamıyordu.

Tyrell gelip önünde durdu. "Virginia?"

Virginia koltuğun kollarını sıkıca tutuyordu. "Bana karşı çok naziksin, teşekkür ederim."

Tyrell ne gülümsedi ne de yumuşadı. "Devlin'e haber gönder. Eğer kaçtıysan, çok meraklanmıştır."

"Hayır!" Birdenbire canlanmıştı. "Onun umurunda olmaz, hatta bundan dolayı rahatladığından eminim!"

"Kırgın gibisin," dedi, ona daha dikkatli bakarak.

"Hiç de değil." Ama sözleri hiç inandırıcı gelmiyordu.

"Anlamıyorum. Babam dün gece haberi verdi, çok sevinmiştim."

"Ben onunla evlenmem," dedi kararlılıkla. Ve yine kendini gelinlikle, onu üniformasıyla, eski bir kilisede hayal etti.

Asla, dedi içinden, panik içinde.

"Neden?" diye sordu Tyrell.

"Neden evlenecekmişim?" diye haykırdı. "Adam beni zorla kaçırdı, alıkoydu, alenen beraber yaşamamızı istedi, hep saplantısı uğruna. İki gece önce az kaldı kuzenimi öldürecekti. Neden evlenecekmişim onunla?"

"Kırgın ve kızgın olmanı anlıyorum. Sana çok kötü davrandı, ama seninle evlenmeyi kabul etti, makul olan da bu bence."

"Kimin için makul?" diye bağırdı. "Onun için mi makul? Hiç sanmıyorum, onun evlilikle bana bağlanmak gibi bir arzusu yok. Benim için mi makul? Beni sevmiyor ki! Zerre kadar sevmiyor!" diye haykırdı. Sonra titreyerek, "Benim tek arzum çiftliğime dönmek," dedi.

Tyrell çok üzgün görünüyordu. "Maalesef öfkene yenik düşüyorsun. Adına sürülen lekeden ancak evlenerek kurtulabilirsin, Virginia."

"Umurumda değil."

"O zaman neyse ki benim umurumda. Babamla annemin de." Sesi yumuşadı. "Hepimiz seni çok sevdik, Virginia. Devlin de gözde bir bekâr. Evlenmesi onun için iyi olur. Neden seninle evlenmesin o hâlde?" Gülümsedi. "Sen ufak tefek olabilirsin ama ruhun kocaman. Görünüşe aldanmamak gerek. Bence siz iyi bir çift oluşturuyorsunuz."

Virginia ayağa fırladı. "Hiç de iyi bir çift değiliz! Hayatımı o adamla geçirmek istemiyorum! Artık onu görmeye bile tahammül edemiyorum!" Ve planladığı gibi yarın yola çıkarsa, onu bir daha hiç görmeyecekti.

Peki bunu gerçekten yapabilir miydi? Gerçekten de Devlin O'Neill'ın olmadığı bir hayatı düşünemiyordu.

"Peki benden ne yapmamı bekliyorsun? Seni burada saklayayım mı? Amerika'ya mı göndereyim? Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sizden isteğim Lordum bana yolculuk parasını borç olarak vermeniz. Size söz veriyorum, borcumu er ya da geç ödeyeceğim." Aralarında mana yüklü bir bakışma geçti.

Tyrell gözlerini kaçırdı. "Peki Amerika'ya varınca nereye gideceksin? Tabii *eğer* oraya varabilirsen, çünkü sizin ülkeyle savaş hâlindeyiz. Hem oraya gidince ne yapacaksın?"

"Yaban Gülü'ne gideceğim."

"Orası amcana ait, o da satışa çıkardı. Bildiğimiz kadarıyla çiftliğin satıldı, yani dönecek bir evin yok," dedi gözleri parıldayarak. "Bu çılgınlık Virginia, tam anlamıyla çılgınlık ve ben bu çılgınlığa katılamam."

"Beni geri mi çeviriyorsun?" diye haykırdı hayret içinde.

Tyrell'ın yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Şu anda sen benim sorumluluğumdasın, Virginia. Ben senin iyiliğini düşünüyorum."

"Hayır, düşünmüyorsun," diye öfkeyle bağırdı. "Sen benim son şansımsın! Neden anlamıyorsun? O adamla evlenmeyeceğim, yaptığı onca şeyden sonra bu mümkün değil!"

Devlin içeri girdi. Islak pelerinini sırtına atıp hızlı bir selam verdi. "Böyle düşünmenize üzüldüm, Madam," dedi gözleri parıldayarak.

Virginia'nın kalbi duracaktı. Şok içinde bakakaldı ve tehlikeyi sezerek geri çekildi.

Devlin'in çehresi çok sertti. Yansıttığı tek duygu öfkeydi. Tyrell'a başını salladı. "Adamlarıma Londra'yı aratıyordum ama sana geleceğini tahmin etmem gerekirdi. Bana haber gönderdiğin için teşekkür ederim, Ty."

"İşin zor," dedi Tyrell. "Haklı olarak sana çok kızgın."

"Belli oluyor," dedi Devlin, tekrar Virginia'ya bakarak.

Virginia o banyo yapıp giyinirken Tyrell'ın Devlin'e haber yolladığını anladı. Öfkeden titriyor, "Bana ihanet ettin," diye bağırıyordu. "Seni dostum sanmıştım! Sana güvenmiştim!"

"Ben senin dostunum," dedi üzüntü içinde. "Ben senin iyiliğini düşünüyorum ve bence –yani umarım– bunu yaptığım için ileride bana teşekkür edeceksin."

"Sen dostum değilsin," diye fısıldadı, bu ihanetin sarsıntısını henüz atlatamamıştı.

Tyrell eğilip selam verdikten sonra odadan çıktı.

Devlin onun peşinden gitti ve kapıyı kapayıp Virginia'ya döndü. "Çıldırdın mı sen? Kendini öldürmek mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi dişlerinin arasından. "Seninle evlenmemek istiyorum."

"Zatürree olup ölerek mi?"

"Sen de istemiyorsun! Beni eve gönder, Devlin, ikimiz de kurtulalım!"

"Ne yazık ki ben bu birleşmeyi kabul ettim."

Virginia gözyaşlarını tutuyordu. "Nedenini anlayamıyorum."

"Onlar haklılar."

"Onlar mı? Kont ile Kontes mi haklılar? Suçunu kabul mu ediyorsun?"

"Evet."

"Yalan söylüyorsun!" Ona doğru yürüdü. "En ufak bir suçluluk, pişmanlık duymuyorsun!"

Devlin hareketsizdi. Uzun bir müddet sonra ağır ve sözlerini dikkatle seçerek konuştu. "Çok yanılıyorsun Virginia. Suçluluk duyuyorum ve bu durum bir süredir geçerli. Lord Carew'in evindeki geceden sonra bunu inkâr etmem artık imkânsız bir duruma geldi. Seni kullandığım için pişmanım."

Virginia artık nefes alamıyordu. Bu doğru muydu?

"Seni bu işe soktuğum için özür dilerim," diye ekledi Devlin. "Şimdi de seni öyle haince kullanmanın bedelini ödeyeceğim. Şerefli bir adamın yapması gereken de budur."

Virginia ona inanmaktan korkuyordu. Hem bu fikir değişikliğinin sevgiyle bir ilgisi yoktu. Ama yine bu durum da onun bir kahraman bir ruhu olduğunun göstergesiydi.

"Seni şaşırttığımı görüyorum," dedi Devlin. İçki şişelerinin durduğu masaya doğru yürüdü. "Ben bile kendime şaşırdım. Konyak seni çaydan daha iyi ısıtır."

"Çayın içinde viski var." O içki doldururken Virginia gözlerini dikmiş bakıyordu. Afallamıştı, ne düşüneceğini ne hissedeceğini bilemiyordu. *Devlin özür diledi. Çok üzgün olduğunu söyledi.* Ama bu neyi değiştirirdi? Onu defalarca kırmıştı. Virginia onunla evlenirse sürekli üzüleceğini biliyordu. Vicdan, sevginin yerine geçmezdi.

"Bir zamanlar seni sevdiğimi, senin de beni sevmeni istediğimi ikimiz de biliyoruz. Ama sen bana sevgi veremezsin, değil mi?"

Devlin'in burun delikleri titredi ve başını salladı. "Hayır."

"Hayır," diye tekrar etti Virginia. Sesinin gücenmiş çıkmaması imkânsızdı. "Şimdi bana evlilik teklif ediyorsun. Kabul edemem. Anlıyor musun, beni bir daha üzemezsin," dedi. "Eğer vicdanını rahatlatmak istiyorsan beni eve gönder."

"Olmaz."

"Olur. Sen benim tanıdığım en güçlü ve bağımsız adamsın. Gönder beni." Ağladığını fark etti.

Devlin birdenbire yaklaştı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Yaban Gülü'nü satmayacağım."

Virginia donakalmıştı. "*Ne?*"

"Yaban Gülü'nü satmayacağım."

Sendelemiş olacaktı, çünkü Devlin onu tutuyordu. "Yaban Gülü'nü satmayacak mısın? Ama... anlamıyorum."

"Otur," diye buyurdu, onu koltuğuna götürerek.

Virginia itiraz edemeyecek kadar şaşkındı.

"Çiftliği satın aldım," dedi. "Onu yaptıklarımın telafisi olarak sana vermek için satın aldım."

Virginia şaşkınlıktan onun sözlerini güçlükle kavrıyordu. Adam onun evini satın mı almıştı?

"Düğün hediyen olacak," dedi tatlılıkla. "Benden sana bir hediye."

Üçüncü Kısım

Gelin

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Düğün yaklaşmaktaydı.

Virginia kendini güçsüz bir piyon gibi hissediyordu. Devlin O'Neill onu biraz olsun sevseydi, Virginia onunla evleneceği için sevinçten çıldırırdı. Ancak Devlin onu sevmiyordu, hem de hiç; daha birkaç gün öncesine kadar niyeti onu eve göndermekti, sonuçta onunla işi bitmişti. Ona vermek üzere Yaban Gülü'nü satın almasına gelince, bu jestine teklifindeki şantaj iması karışmıştı. Bu güya düğün hediyesi olacaktı; Virginia'nın onunla evlenmeyi reddederse hediyeyi alamayacağını anlaması zor değildi. Virginia'nın bu "hediye"ye sevinmemesi mümkün değildi, ancak buna bağlı tehditler olmasa daha çok sevinirdi. Geri de çevirmezdi. Devlin çiftliğin borçlarını kapatıyordu ve Virginia birkaç güne kadar evine kavuşacaktı. Virginia onu korkutan, hâlâ intikam peşinde olan ve ümitsizce sevmeye devam ettiği bir adamla evleniyordu; gelecek belirsizdi. Ama hiç değilse, ihtiyaç duyduğunda kaçabileceği bir sığınağı vardı.

Virginia en emin yolu seçerek içine kapandı. Geceleri erken yatıyor, sabah geç vakitlere kadar uyuyordu. Kitaplara gömülmüştü. Düşünmemeye çalışıyor, düşüneceği zaman, Yaban Gülü'nü ve bir gün çocuklarının orayı miras alacaklarını düşünüyordu. Devlin'den uzak duruyordu. Devlin de vaktinin çoğunu

ya sefere hazırlanan *Curetkar*'da ya da savaş üzerine talimatlar aldığı Donanma Komutanlığı'nda geçiriyordu. Virginia onun da kendisinden kaçtığından şüpheleniyor ve onun bu evlilikten hoşnutsuz olduğu anlamını çıkarıyordu. Çoğu akşam yemeği dışarıda yiyor, onu büyük, boş yemek odasında tek başına bırakıyordu. Yolları kesiştiğindeyse birbirlerine karşı kibar, resmi davranan birer yabancı oluyorlardı, bu da ne kadar garip olursa olsun Virginia'yı çok rahatlatıyordu.

Mary de Warenne ise bambaşka bir sorundu. Virginia onun annesini seviyor ve farklı koşullarda yakın dost olabileceklerini düşünüyordu. Ancak şimdi Mary düğün hazırlıklarına dalmış durumdaydı. Her ayrıntıyı, her kararı onaylaması için sürekli Virginia'yı çağırıyordu. Düğün Mayfair'deki evlerinde, eski kilisede yapılacak. Tamam. Düğüne sadece en yakınları katılacak. Peki. Düğünden sonraki kutlama da Harmon House'da olacak. Güzel. Somon balığı, sülün, av eti ikram edilecek. Fransız şarabı yemeklerle uyumsuz olur mu? Hayır, uygundur. Bir de Virginia'nın gelinliği meselesi vardı.

Mary de Warenne'in terzisi şevkten kendinden geçmişti. Virginia dantel, boncuk, ipek ve satene onay verdi. Elbisenin modeli hakkında hiçbir fikri yoktu, umurunda da değildi. Düğünü istedikleri gibi hazırlayıp onu tören vaktinde çağırsalar da, o zamana kadar rahat bıraksalar olmaz mıydı?

Ama Virginia, Mary'yi kırmak istemiyordu. Çabası ona pahalıya mal olsa da kibar, sıcak ve genel olarak son derece yumuşak başlıydı. Ama Mary yanından ayrıldığı an Virginia odasına kapanıyor sakinleşmek, ağlama isteğini bastırmak için derin nefesler alıyordu.

Öğle vaktiydi. Virginia hangi gün olduğunu biliyordu. Giyotine gidecek bir mahkûmun marazi tutkunluğuyla günleri takip ediyordu. O gün 9 Kasım'dı. Üç gün sonra kilisede olacaktı. Aklına geldikçe karnına kramplar giriyor, midesine bir bıçak saplanıyordu.

"Virginia?" Mary kapısını çalıyordu. "Gelinliğini getirdim! İçeri gelebilir miyim?"

Virginia pencere kenarında oturmuş evin arkasındaki çimenliği ve nehri seyrediyordu. "Gelin," dedi.

Mary kollarında paketlenmiş kabarık bir elbiseyle içeri girdi. "Çok güzel olmuş, bir denesene!" Virginia'nın yanına seğirtip yanağından öptü. Yüzü parlıyordu, gözleri ışıl ışıldı, hakikaten çok güzel bir kadındı.

"Bence denememe gerek yok," dedi Virginia kısık sesle. Kalbi biraz hızlanmıştı. Gelinliğini denerse soğukkanlılığını koruması zor olacaktı ama bundan nasıl kaçabilirdi? Nasıl bir bahane bulabilirdi?

"Ama ya düzeltilmesi gereken yerleri varsa?" Mary çığlık attı. Paketini yırtıp elbiseyi çoktan yatağın üzerine koymuştu. "Bak! Baksana şuna!" diye haykırdı.

Virginia ne yapacağını şaşırmıştı. Mary beyaz ipekten gelinliği havaya kaldırmıştı ve Virginia bakmak zorunda kaldı. Yakası kare kesimli, uzun kollu, boncuk işlemeli bir kat dantelli, eteği epeyce kabarık ve uzun, zarif bir kuyruğu olan elbiseye büyülenmiş gibi baktı. Zorla gülümseyerek, "Muhteşem," diye fısıldadı.

Devlin'le evlenmek üzereydi, ancak Devlin onu sevmiyordu, hem de hiç.

"Harmon House'un gördüğü en güzel gelin olacaksın! Haydi üzerini çıkaralım."

Virginia sırtını Mary'ye, yüzünü pencereye döndü. İskelesine lüks bir yat yanaşmıştı ve denizciler halatları bağlıyorlardı. Virginia bir yandan gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışırken, tanımadığı bu yatın kime ait olduğunu düşünüyordu. Yatın pupasından iskeleye atlayan adam kesinlikle tanıdık gelmişti.

Virginia donakaldı.

Adam taş patikanın üzerinden atlayıp hızlı adımlarla çimenlikte yürümeye başladı.

"Sean!" diye haykırdı Virginia. Sevinçten deliye dönerek pencereyi açıp el salladı. "Sean! Sean!"

Sean onu duydu, başını kaldırdı ve ona el salladı.

Virginia Mary'yi odada bırakıp rüzgâr gibi merdivenlerden indi. Evin içinde savrulurken Devlin'in kütüphanede birisiyle konuşmakta olduğunu hayal meyal fark etti. Onun evde olduğunu bile bilmiyordu. Teras kapısını açıp dışarı koştu.

Sean taş merdivenlerden sekerek terasa çıkıp Virginia'ya gülümsedi.

"Seni görmek ne güzel!" diye haykırdı Virginia ve ona koşup sıkıca sarıldı.

Virginia onun gergin olduğunu hissederek şaşırdı, ancak kollarında o kadar mutlu, sevinçli ve güvendeydi ki aldırmayıp iyice sokuldu. Sonunda Sean sanki mahcup olmuş gibi Virginia'nın sırtına hafif hafif vurdu. "Böyle bir karşılama beklemiyordum," diye mırıldandı.

Virginia Sean'ın ona sarılmadığını fark edip onu bıraktı. Gülümseyerek, "Gelmene çok sevindim!" dedi.

Sean'ın gri gözleri Virginia'nın yüzünü inceliyordu.

Virginia tekrar gülümseyerek onun yanağına dokundu. Bu sefer konuşmadı.

Sean geri çekilerek elini nazikçe tuttu. "Damadı kıskandıracaksın," dedi kasılarak.

Virginia arkasına bakınca pencerenin perdesinin kımıldadığını gördü. Sean'a dönüp omuz silkti. "Kıskanmaz," dedi.

Sean ona dikkatle bakarak, "Sen iyi misin?" dedi.

Virginia sonunda çözülmüştü; konuşamıyordu, başını salladı.

"Gel." Elini bırakıp sırtından hafifçe ittirdi. "Biraz gezelim."

Yağmur yağacaktı ama Virginia razı oldu.

Sean pelerinini çıkarıp Virginia'nın omuzlarına örttü. "Mutlu bir gelin değilsin," dedi basamaklardan çimenliğe inerlerken.

"Ah, kimse sana söylemedi mi?" Sesi kendine çok kontrolsüz ve buruk gelmişti. "Devlin sonunda şerefli davranmaya ve benim adımı temizlemeye karar verdi."

Sean durup ona döndü. "Çok sinirli bir hâlin var."

"Sean!" Ağlamak üzereydi. "Tahammül edemediğim bir adamla sevgisiz bir evlilik yapmaya zorlanıyorum!"

"Ben senin ona âşık olduğunu sanıyordum, Virginia. Askeaton'da gözlerinin içi gülüyordu."

"Şimdi gözlerimde o gülücükleri görebiliyor musun?"

Sean dudaklarını gerdi. "Hayır, göremiyorum."

Sean'ın koluna girerek tekrar yürümeye başladı. "Kaçmaya çalıştım. Ama Tyrell bana ihanet ederek Devlin'e haber verdi. Devlin, Yaban Gülü'nü satın almış ve bana eğer onunla evlenirsem çiftliği düğün hediyesi olarak verecek."

Sean birdenbire durdu. "Sana şantaj mı yaptı?"

Virginia duraksadı. "Tam olarak öyle değil. Ama ima açıktı. Yaban Gülü düğün hediyem olacaktı. Başka türlü verecek olsaydı şimdiye kadar onu verirdi."

Sean uzun uzun baktıktan sonra, "Virginia senin onunla açıkça birlikte yaşadığını duydum," dedi. "Onun metresi olmuşsun. Bence de en yerinde hareket, seninle evlenmesidir."

Virginia duraksadı. Carew balosundan sonra gönüllü olarak onunla beraber olduğu için, Sean'a ölümcül bir oyun oynadıklarını söyleyemezdi. Sean onu hâlâ seviyor muydu? Virginia, Sean'ın şimdi bile ona karşı boş olmadığını biliyordu. Bu yüzden de onu kendi bunalımına sürüklemek istemiyordu. Sonunda, "Onunla evlenmek istemiyorum ama başka şansım da yok," dedi.

Sean onun çenesini kaldırdı. "Onu sevdin sen. Artık onu sevmediğini söyleyebilir misin?"

Virginia inkâr etmek için ağzını açsa da konuşamadı.

Onun tepkisi, gözlerinin dehşetli kararışı, ardından müthiş bir ıstırap ifadesi ona her şeyi anlatıyordu: Sean'ın duyguları değişmemişti.

"Benim duygularımın önemi yok," dedi Virginia. "Önemli olan beni sürekli üzmüş olması ve evlenirsek, bir yolunu bulup yine üzecek. Artık buna dayanamam Sean, bu korkunç kayıtsızlığa daha fazla tahammül edemem!"

Sean yutkundu. "Virginia ben onun kayıtsız olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Ağabeyimi tanırım. Kimse onu benden iyi tanıyamaz. Eğer seninle evlenmek istemeseydi, bütün dünya bir araya gelse ona bunu yaptıramazdı."

Ertesi gün düğün günüydü.

Az sonra gün doğacaktı. Virginia pencerede oturmuş siyah ve koyu mavi dalgalı gökyüzünü seyrediyordu. Akşam bir yağmur başlamıştı ve ince ince yağan yağmur geceye gümüşi bir parlaklık katıyordu.

Virginia yağan yağmura baktı. Çocukluğunda babasının başının kesildiğini görse, büyüdüğünde nasıl bir kadın olacağını hayal etmeye çalıştı. Ama bu çok zordu. Belki o da Sean gibi bütün ayrıntıları unuturdu.

Ama Devlin her şeyi hatırlıyordu. Kardeşinin aksine o on dört yıl sürekli babasının katiline karşı intikam planları kurmuştu. Böyle yaşayan bir insan, elbette, kalpsiz birisi olacaktı ama Carew balosundan sonra onunla sevişen adam kalpsiz birisi değildi, Virginia bundan emindi.

Virginia o geceyi hatırlamak istememişti ama şimdi tek düşünebildiği buydu.

Telaşla gözlerini kapadı. Yarın evleniyordu. Ya kaçacak ya kalacaktı; ya kalpsiz olduğunu söyleyen soğuk kinci bir adamla evlenmeyi kabul edecek ya da ona inanacaktı. Kaçmak işe yaramazdı, ancak ona inanmak da geçmiş göz önünde bulundurulduğunda elem dolu bir gelecek anlamına geliyordu.

Virginia ayağa kalktı. Mantığı kalıp bu kalpsiz adamla evlenmesini karşılığında da Yaban Gülü'nden başka bir şey beklememesini söylüyordu. Böyle bir evliliği nasıl sürdürürdü?

Virginia yağmura bakarak ürperdi, ruhu üşüyordu. Annesiyle babasının kimse görmüyor sandıklarında öpüşüp koklaşmaları, şakalaşmaları aklına geldi.

Devlin'le günlerdir birbirlerine tek söz etmemişlerdi. Artık bir şeyden iyice emindi. Kalpsiz olduğunu bütün dünyanın bildiği

bir adamla ruhsuz bir evliliği sürdüremezdi; dolayısıyla Devlin'in ruhunu kurtarabileceği ümidini elinden bırakmamalıydı.

Artık medenice bir konuşma yapmanın vaktiydi. Artık bir karış yapmak gerekiyordu. Evlendikten sonra bu şekilde yaşamaya devam edemezlerdi.

Kararını vermişti. Yüreği titreyerek çıplak ayakla kapıya yürüdü. Arthur da peşindeydi. Devlin'in yan odadaki yatağına gelmediğini bildiği için aşağı indi. Onu kütüphanesindeki masasında bulacağından emindi.

Virginia köpeği terasa çıkarıp Devlin'in sığınağına yöneldi. Kütüphanenin kapısı açıktı ve Virginia yanılmamıştı. Şöminede gürül gürül bir ateş yanıyordu ve Devlin elinde tüy kalem, önünde kâğıtla masasında oturuyordu. İrkilerek başını kaldırdı.

Virginia gülümsedi. *Pes etmeyecek, onun gerçekten karısı olmak için elinden geleni yapacaktı.*

Devlin'in bakışları onun beyaz pamuklu ve dantelli geceliğiyle çıplak ayaklarında dolaştı. "Virginia?"

"Konuşuruz, diye düşündüm. Eğer vaktin varsa," diye ekledi hemen peşinden.

"Üşüyeceksin," dedi ayağa kalkıp kalemi masaya bırakarak.

Çenesinde bir günlük sakalı vardı ve buruşuk gömleğinin yakası göbeğine kadar açıktı. Virginia'nın kalbi bir iki saniye durdu. Devlin'in hâli çok tehlikeli ve baştan çıkarıcıydı.

Virginia odaya girdi ve ateşin önüne gidip Devlin'e arkasını döndü. Devlin'in ona baktığını biliyor, dönmeye cesaret edemiyordu. Sonra onun yaklaştığını duydu. Dönüp ona ürkekçe baktı. Devlin tepesinden ona bakıyordu. Elinde bir battaniye tutuyordu. "İzin verir misin?"

Virginia başını salladı ve Devlin bordo yün battaniyeyi onun omuzlarına örttü. Ateş de ortamı ısıtıyordu; Virginia epeyce ısınmıştı.

"Nedir sabahın beşinde konuşmak istediğin?" Sesinde kurumuş bir keyif izi vardı.

"Evliliğimiz," dedi.

Devlin başını salladı, çenesi kasılmıştı, gözlerinde alevler parıldıyordu.

Virginia duraksadı. Onun annesiyle babası evliliklerini dürüstlük temeli üzerinde kurmuşlardı. "Tekrar kaçmayı düşündüm ama sonra kaçmamaya karar verdim."

Devlin şömine rafına yaslandı. "Devam et."

"Bu sebeple niyetim içinde bulunduğumuz durumdan en iyi şekilde faydalanmak."

"Mantıklı," diyerek başını salladı.

"İlişkimiz nasıl olacak? Bir süre önce neredeyse dost sayılırdık," dedi giderek heyecanlanarak. Yutkundu ve uzanıp elini tuttu. "Yine dost olabiliriz. Bundan hiç şüphem yok. Geçen haftalarda çok kızgındım ama bu konuda çok düşündüm ve şimdi baştan başlamak istiyorum. Yarın evleniyoruz. Bir evlilik için dostluktan daha iyi bir temel olabilir mi?"

Devlin ona büyülenmişçesine bakıyordu.

"Devlin?"

"Bu bir taktik mi?" diye sordu ihtiyatla.

"Hayır," dedi o hemen. "Ama ben beraber gülüp konuşamadığım bir adamla evlenemem. Parkta dolaşamadığım, beraber at binemediğim ve genel olarak hoş bir yakınlığı paylaşamadığım

bir adamla evlenip onun çocuklarını taşıyamam. Hayatı paylaşacağız Devlin, o yüzden dost olmalıyız."

Devlin bir an sessiz kaldı. "Bir kez benden dostluk istemiştin, Virginia ve ben de bunu beceremediğimiştim. Bir daha istemen çok cesur bir hareket."

"Çok şey mi istiyorum?" diye bağırdı. "Dost olmak istemediğini mi söylüyorsun? Benimle sadece yatağını ve akşam yemeklerini mi paylaşmak istiyorsun? Bu olacak şey değil, Devlin," diye uyardı.

"Yani evliliğimizin ölçütleri bunlar mı? Kahkaha, sohbet, kırda uzun yürüyüşler ve at binmek mi?"

Virginia büyük bir gururla, "Ben soğuk, kısır bir beraberlik yaşayamam, Devlin. Beni bunu bilecek kadar tanımışsındır."

"Beraberliğimizin soğuk ve kısır olacağını sanmam," dedi çabucak.

"Sorumu cevaplamaktan kaçıyorsun," dedi sakin olmaya çalışarak.

"Evet, kaçıyorum galiba." Çenesini uzattı. "Sen beni boş zamanı olan bir adam sanıyorsun; sürekli evde, senin emrinde olmamı istiyorsun. Ben bir askerim. Düğünümüzden iki gün sonra savaşa gidiyorum Virginia ve seferim altı ay sürecek."

Virginia yıkılmıştı.

"Ama döndüğüm zaman," dedi ciddi bir şekilde, "uzun yürüyüşlere çıkarız, at bineriz, eğer istediğin buysa. Eğer komik bir şey söylersen," dedi, dikkatli dikkatli bakarak, "buna gülmeye gayret ederim."

Virginia rahatlamıştı. Dizleri titriyordu. "Teşekkür ederim, Devlin."

Devlin hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Sen gerçekten çok ilginç bir insansın, Virginia."

"İyi ya, sıkılmazsın işte," diye karşılık verdi. Devlin iyi bir koca olmak için çaba gösterecekti! İçi sevinçle doldu. Devlin inatçı bir adamdı ama teslim olmuştu, kabul etmişti, *çaba* gösterecekti.

Devlin ona hafifçe gülümsedi. "Şunu bilmeni istiyorum: Bu evlilikte bütün ihtiyaçların karşılanacak. Uşağıma senin her türlü ihtiyacınla ilgilenmesi için talimat verdim bile. Eğer bir sorun olursa, Adare, Tyrell ya da Sean sana yardımcı olacaktır. Henüz Rex ve Cliff'le tanışmadın ama onlar da harikadırlar."

Virginia'nın sevinci bir nebze sönmüştü. Eğer Sean haklı değilse, Devlin'in ruhunu kurtaracak kadın o değilse, bütün ihtiyaçları karşılanmış olmazdı. Ama bugünlük istediğini almıştı ve bu konuyu uzatmak istemiyordu.

"Teşekkür ederim, Devlin," dedi. Gülümseyip gitmeye davrandı. Soğuk taşlar çıplak ayaklarını uyuşturmuştu.

"Virginia?" Devlin'in sesi dikkati çekecek kadar yumuşaktı. Virginia döndü.

"Ben de bu konuda çok düşündüm ve evliliğimiz konusunda hoşnutsuz değilim. Bence iyi bir beraberliğimiz olacak, neticede." Hafifçe gülümseyerek, ona dikkatle baktı.

Virginia şaşkınlıkla onun gözlerine baktı. Tebessümü küçük ama içtendi ve gri gözlerine ulaşmıştı. Virginia'nın nefesi kesilmişti.

Devlin ise bu küçük itiraf nedeniyle utanmış gibi kızardı, yoksa ateşten dolayı biraz ısınmış mıydı?

Virginia arkasını döndü. Bir küçük tebessüm, bir tatlı bakış, işte yine ümitlenmişti. Hayatını nefret ve intikama adamış

bir adamla evlenmek mutlaka delilikti. Ancak insanın kalbi akıl mantık dinlemiyordu.

Virginia ondan asla vazgeçemeyeceğini anlıyordu.

Düğün marşı başlamıştı.

Devlin'in yüreği hopladı, sonra çılgın bir tempoyla atmaya başladı. Harmon House'daki kilisenin mihrabında ayakta duruyordu. Sean sağdıcı olarak yanındaydı. Düğüne sadece ailesi katılıyordu; Tyrell, Rex ve Cliff, annesi Mary ve Bath'dan yeni gelen üvey kız kardeşi Eleanor'la duruyorlardı. Devlin dönüp kapıya baktı. Nedense heyecanlıydı ve zaman âdeta durmuştu.

Virginia, üvey babasının koluna girmiş, ona doğru yürüyordu.

Devlin bakakalmıştı. Birden gelininden ürktü; o gördüğü en güzel kadındı. Ağır ağır ona yaklaşırken, menekşe rengi iri gözlerini üzerine dikmişti. Devlin'in soluğu kesildi. Evlenmek üzereydi ve hayatı değişecekti.

Yüreğindeki karmaşa biraz daha artmıştı. Dehşeti sınır tanımıyordu. Onun cazibesine kapılmamalıydı, kendi kendine hayatında hiçbir değişiklik olmayacağını telkin etti. Ona uzun yürüyüşler, at üstünde kır gezintileri ve sohbetler vadetmişti, ancak iki gün sonra savaşa gidecek ve altı ay sonra dönecekti.

Rahatlamıştı; diğer yandan üzülüyordu.

Virginia ışıldayan beyaz gelinliğinin içinde hayal gibi görünüyordu. Yüzünü tülden bir duvak örtüyordu ve pırlantalarla süslenmiş uzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Devlin gözlerini ondan alamıyordu. Hatıralar canlanıvermişti. Virginia'nın *Amerikalı*'nın güvertesinden ona tüfek doğrultuşu. Kamarasında gururunu ve cüretkârlığını elden bırakmadan, onun niyetini öğrenmeye çalışması. Askeaton'da sözlerle ifade edilemeyecek kadar tatlı bir tarzda kendini ona sunuşu, onun sevgisi için gözle-

riyle yalvarışı. O sabah, çocuk gibi ufak tefek vücuduna giydiği geceliğiyle, ona barış ve gerçek bir evlilik teklif edişi.

Böyle bir kadını hak etmiyordu. Artık geri adım atmak için geç kalmıştı! Gözlerini kapadı, terliyordu. Virginia'nın oyununu oynayacak, onun kurallarına uyacaktı. Ona saygı gösterecek, onun hayat arkadaşı, sevgilisi, çocuklarının babası olacaktı ama kendisi ne mutluluğa ne sevgiye ihtiyaç duyuyordu.

Virginia gelip yanında durdu, Edward uzaklaştı. Virginia beklentiyle ona baktı. Devlin ise o kadar şaşkındı ki tebessüm bile edemedi. Başını salladı. Virginia kararsız bir ifadeyle rahibe döndü.

Rahip McCarthy işaret edince ikisi birden diz çöktüler ve ayin başladı.

Devlin, rahibin söylediği tek sözü bile işitmedi. O sadece gelinini ve ona sunulan fırsatı düşünüyordu. O şimdi bir yol ayrımındaydı. Hayatı ya bir yöne, ya diğerine gidecekti.

Mutluluk ve sevgi yönüne ya da... intikam ve nefret yönüne.

Küçük düğün töreni Harmon House'daki bir salona taşınmıştı. Uzun bir masa çok katlı, göz kamaştırıcı bir düğün pastası da dâhil olmak üzere, elli kişiye yetecek kadar yemekle donatılmıştı. Hizmetçiler şampanya kadehlerini servis ediyor, odanın bir köşesinde küçük bir orkestra çalıyordu. Virginia hâlâ şaşkındı ve konuşamıyordu; saatlerdir, "Evet" dışında tek söz etmemişti. *Devlin'le evlenmişlerdi.*

Bunun ispatı olan, sol elindeki altın halkaya baktı. Dizleri tutmuyor, nefesi tıkanıyor, bayılacak gibi hissediyordu.

Elinde bir şampanya kadehiyle duran Devlin'in etrafı üvey kardeşleriyle çevrilmişti. Virginia, ortanca kardeşi Rex ve en kü-

çükleri Cliff'le düğünden birkaç saat önce tanışmıştı. Tyrell gibi onlar da uzun boylu ve esmerdiler. Rex askerdi, sarı apoletler ve sayısız nişanlarla süslü kırmızı üniformasını giymişti. Devlin gibi o da kaptandı, ancak onunki süvari alayıydı. O da Devlin gibi biraz sert görünümlüydü. Virginia onun geçen yıl Salamanca'da yaralandığını hayal meyal hatırlıyordu. Yine hatırladığına göre bir süredir Rusya'daydı ve eve yeni dönmüştü.

Cliff hakkında pek bir şey bilmiyordu. Cliff'in saçı kızıl kahveydi ve küstah bir havası vardı. Onun gemileri olduğuna ve Karayip Adaları'na dair birtakım şeyler duymuş, bu da ona Cliff'in tüccar olduğunu düşündürmüştü. Cliff pek tüccara benzemiyordu, özgür, rahat görünüşü ona Devlin'i hatırlatıyordu. De Warenne kardeşlerin hepsinin ayrı bir çekiciliği vardı.

Devlin birdenbire salonun öbür ucundan ona bakınca kalbi duracak gibi oldu. Gülümsemeden bakıştılar.

Bu gece düğün geceleriydi. Onun kollarında olduğu zamanın üzerinden sanki asırlar geçmişti ve Virginia onunla sevişme ihtimalini düşünmüyordu bile.

Büyük bir arzu dalgası her yanını sardı. Ona baktı, kardeşleriyle sakince sohbet ederken, lacivert kuyruklu ceketi, beyaz pantolonu içinde göz kamaştırıcı, güçlü ve karizmatik, baştan çıkarıcı ve tehlikeli görünüyordu. Artık onun kocasıydı.

"Ne kadar yakışıklı! Böyle bir kocam olduğunu düşünemiyorum."

Virginia dönüp ondan belki bir iki yaş küçük genç kıza baktı. Dehşetli bir güzelliğe sahip bu kızın elmacık kemikleri çıkık, gözleri ve saçları bal rengi idi. Virginia'ya gülümsüyordu.

"Ben Eleanor de Warenne," dedi kibarca eğilirken yanakları kızararak. "Devlin'in üvey kız kardeşi."

Virginia kızı selamladı. "Bağışlayın," dedi, gözleri tekrar Devlin'e dönerek. Adam Cliff'le konuşuyordu ama gözlerini derhâl ona çevirdi. İçinde yoğun bir arzu duydu. Onun kollarında olmak istiyordu. Kız kardeşine gülümsemeye çalıştı. "Sonunda sizinle tanıştığımıza çok sevindim. Siz Bath'da değil miydiniz?" Warenne'in kızının geçen mevsim başka bir leydiyle beraber Bath'da olduğunu duymuştu.

Eleanor olumlu bir cevap mırıldandı.

Virginia ona daha dikkatli baktı. Eleanor, Sean'a bakıyordu ve yanakları kızarmıştı.

Sonra Virginia'ya döndü. "Düğün geceniz konusunda endişeniz var mı?" diye sordu doğrudan doğruya.

Virginia şaşırmıştı. Doğrusu çok da endişeliydi. "Açıkçası endişeliyim," dedi kısık sesle. Yeniden Devlin'e baktı.

Sean birdenbire aralarına girdi. "Bakıyorum tanışmışsınız. Eleanor, Virginia'yı düğün geceleri hakkında konuşturmaya çalışıyorsan, vazgeç." Sesi yumuşaktı ama bakışları öyle değildi. Virginia'ya dönüp gülümsedi. "Henüz on altı yaşında ve bazı konular ona uygun değil."

Eleanor'un gülümsemesi soldu ve kıpkırmızı oldu. "Üç ay sonra on yedi olacağım," diye haykırdı. "Ben artık atkuyruklu, yalınayak çocuk değilim. Ben artık bir leydiyim, talipleri olan bir leydi. Bath'da istediğine sorabilirsin." Eteklerini kaldırıp aceleyle uzaklaştı.

Sean iç çekerek bir süre düşünceli düşünceli kızın arkasından baktı. Sonra Virginia'ya bir kadeh şampanya verdi. "Bitkin görünüyorsun. Devlin'i çağırayım mı?"

Virginia tereddütlü gülümsedi. Eğer Devlin'i çağırırsa onu dan ayrılmak için bir bahane bulabilirlerdi. "Evet, çok iyi olur" dedi. Solukları hızlanmıştı.

Sean selam verip Virginia'nın yanından uzaklaştı. Virginia biraz sakinleşmeyi umarak şampanyadan bir yudum aldı. Ancak salondaki kalabalık, yüzlerden oluşan bir denize dönüşmüştü.

Sonrasında hiç nefes alamaz hâle gelmişti. *Oturayım*, diye düşündü. Oturmaya fırsat bulamadan, elindeki kadeh parmaklarının arasından kayarak yere düştü.

Virginia açık renkli sıvının oluşturduğu gölcüğe hayretle baktı ve gölcük kararıp titremeye başladı. Şimdi de bütün salon eğiliyor, sallanıyor, kararıyordu.

Bayılacağım, diye düşündü.

"Virginia!" diye haykırdı Devlin.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Devlin kalbi durdu sandı. Gelininin yanında diz çöküp derhâl nabzını aradı. Nabzı güçlü ve düzenliydi. Devlin onun sadece bayıldığını anlayınca rahatlamıştı.

Onu kucağına alırken, etrafını sarmış olan aile üyelerine baktı. "Bayıldı. Bugün fazla yoruldu ondan olmalı." Hızla ayağa kalktı. Virginia tüy gibi hafifti, onun bu hafifliği onu daima şaşırtırdı.

"Çok baskı altında kaldı," diye fısıldadı Mary. Yüzü kül rengi gibi olmuştu ve gözlerinden suçluluk okunuyordu. "Ah canım, düğünü bu kadar aceleye getirmek konusunda sana ısrar etmemeliydim!"

"Senin suçun yok, hayatım," dedi Edward, kolunu karısına dolayarak.

Devlin, kollarında baygın yatan Virginia'yla salonun kapısına doğru yürümeye başladı. Sean ona yetişti, Devlin dönüp ona baktı. İkisi de ciddi ve endişeliydi.

"Hizmetçiyle tuz göndereyim mi?"

"Gerek yok," dedi Devlin biraz sertçe. Kardeşinin duygularının değişmediğinin farkındaydı, farkında olduğu bir başka şey de, Virginia'nın aslında Sean gibi biriyle evlenmesi gerektiğiydi.

"Devlin!" Annesi ceketinin cebine biraz tuz koydu. "Doğru düzgün yemek yemedi. Dinlenip beslenmesi gerek."

Devlin başını sallayıp salondan çıktı.

Koşar adımlarla merdivenlerden çıkarken Virginia'nın yüzüne baktı ve yüreği anlatılmaz bir şekilde ısınıverdi. O Sean'ı ya da onun gibi birini hak ediyordu ama ona mahkûm olmuştu. Birdenbire onunla uzlaşmak istedi.

Odaları çiçek ve güllerle donatılmıştı. Devlin onu açılmış yatağa yatırdığı sırada Virginia da kendine gelmeye başladı. Devlin onu oturtup tuzu burnuna tuttu; Virginia birden keskin bir nefes alıp gözlerini açıverdi.

Bir an boş boş baktıktan sonra doğrulmaya başladı.

Devlin onu omzundan tutup geri itti. "Kımıldamadan yat," dedi nazikçe, içine tuhaf bir şefkat dolarak. Korkusu geçmemişti ama her nasılsa onu bastırmayı başarmıştı. "Bayıldın."

Virginia hafifçe gülümsedi. "Çok özür dilerim. Ben bayılmam ki."

Devlin dudaklarını büktü. "Bütün kadınlar bayılır."

"Ben bayılmam... Bu bir ilk."

Devlin hâlâ onun minimini omzunu tuttuğunu ve pırlantalarla süslenmiş saçının parmaklarına sürtündüğünü fark etti. Elini çekmek istedi; nasıl olduysa, yüzüne dokundu. "Zor bir gün, biliyorum. Virginia..." Ne söyleyeceğini bilemeyerek sustu, oysa içini kaplayan sıcaklık onda bir şeyler söyleme isteği uyandırıyordu.

"Efendim?" diye fısıldadı.

Devlin susuyordu. Aklından birbirini tutmayan düşünceler geçiyordu ama yüreğindeki sıcaklık çok tatlı ve şaşırtıcı bir biçimde yabancıydı. "Ben iyi bir eş olmaya çalışacağım."

Virginia'nın gözleri büyüdü, dudaklarına bir tebessüm yerleşti. "Başka ne isterim ki?" dedi.

Çok güzel, kendine has, eşsizdi ve artık onundu. Devlin onun üzerine eğildi ve etraftaki her şey bulanıklaşıp kayboldu, aşağıdaki misafirlerin uzak sesleriyle dışarıdaki rüzgârın sesi de işitilmez oldu. Zaman âdeta yavaşladı. Virginia onun gözlerinin içine bakıyordu, sonunda dudakları birbirine değdi.

Devlin'den haşin bir ses çıktı. Onun yüzünü ellerinin arasına alıp nazikçe dudaklarını araladı. Yavaşça dudakları birleşti ve dilleri birbirine dolandı. Devlin elini omzundan ve kolundan aşağı kaydırarak onu okşadı. Vücudu baştan ayağa ürperiyordu. Oracıkta patlayıverme ihtiyacıyla zangır zangır titremeye başladı.

Kendini büyük bir çabayla zorlayarak geri çekildi. "Biraz dinlen," dedi ve kalkmaya davrandı.

Virginia onun kolunu tuttu. "Hayır."

"Virginia," dedi tekrar otururken. "Az önce fenalaştın."

Virginia'nın yanakları pembeleşmiş, gözbebekleri büyümüştü. "Ben iyiyim."

"Önümüzde bir ömür var," dedi Devlin.

Virginia onu omuzlarından tutup dudaklarına yapışarak hiç de yumuşak ve nazik olmayan bir biçimde öpmeye başladı. Dudakları çılgın gibi deviniyor, dili dürtüyordu ve Devlin karşılık vermeyince, hafif hafif adamın dudağını ısırmaya başladı.

Devlin daha fazla kendini tutamadı ve onu tutup yatağa yatırdı ve öpmeye başladı. Onu içine aldığında kendisini neyin beklediğini biliyordu; geniş bir boşluk. Yaklaşan büyük bir fırtınanın karşısında durduğu hissine kapıldı. Bu fırtına geldiği zaman ne olacağını biliyordu; onu sürükleyecekti. Fırtına yaklaşırken kadına daha sıkı sarıldı, onu derin öpücüklere boğdu.

Bu düşünce onu ele geçirmişti ve mantığı artık işlemiyordu. Yalnızca tek bir his onu sarıp sarmalamıştı; büyük bir çılgınlık, bir yanıyla tutku, bir yanıyla zafer, daha önceden hiç hissetmediği başka bir şey, içinde genişleyip büyüyerek, adamın bedenini ve varlığını tüketiyordu.

Virginia delirmiş bir hâlde sırtını tırmalıyor, arzu dolu, küçük çığlıklar atıyordu. Devlin elbisesinin sırtındaki küçük düğmeleri açmaya başlamıştı. "Çabuk," diye bağırdı Virginia.

Devlin konuşamıyordu. O duygu bunu imkânsızlaştırıyordu. Elbisesini ve iç çamaşırlarını parçalarcasına çıkarırken tek yapabildiği hızlı solumaktı. Devlin ayağa fırladı.

Jartiyerleri çorapları ve saçındaki pırlantalar dışında çıplak olan Virginia doğruldu. Uçları pembe ve belirginleşmiş hâldeki küçük göğüsleri kalkıp inerek adamın soyunuşunu seyretti. Soyununca, ona kollarını uzattı.

Devlin bir an kımıldamadan durdu, vahşi, barbarca, erkekçe bir zafer hissi içindeydi. *Bu kadın ona aitti. Ama o zaten bunu onu ilk gördüğü andan beri bilmiyor muydu?* Kadınının yanına gitti.

Hafifçe gülümseyerek, yavaşça onu yatağa itti, o da ona gülümsüyordu. Bacaklarını ayırıp arasına girdi.

"Beni seyret," diye bir emir fısıldadı ve yavaşça içine girmeye başladı.

O içeri girerken Virginia inliyordu ve Devlin kendini onu seyrederken buldu. Gözleri parlıyor, yüzü kızarıyordu, sonuna kadar girdiğinde, gözleri saf bir şaşkınlık ve çok büyük hazla büyüdü. İçi zafer ve aşkla dolarak ağır ağır gidip gelmeye başladı.

Virginia gözlerini kapamış ritmini bulmuştu ve ikisi tek vücut olmuşlardı. Devlin zirveye ulaşma ihtiyacıyla mücadele ederek ona sarılır, yanağını, boynunu, alnını öperken, Virginia inliyor, yalvarıyor ve ona kenetleniyordu. Gözlerini açarak, haykırdı: "Seni hâlâ seviyorum!"

Devlin kasılarak ona sarıldı, çünkü Virginia doruğa yaklaşmıştı. Büyük bir şaşkınlık içindeydi, kadının sözleri kulaklarında bir daha yankılandığında –*seni hâlâ seviyorum*– kendini daha fazla tutamayarak, kasılmalar eşliğinde boşaldı.

Virginia kolunda dolaşan güçlü parmakları fark etmişti.

Devlin'in –kocasının– kollarında yatıyor, Devlin onun kolunu okşuyordu. Düğünü, daha sonra ailenin bir araya gelişini ve sevişmelerini hatırladı. *Ne kadar da anlayışlıydı.*

Gözlerini açtı ve boynunu uzatıp ona baktı. Devlin de daha önce hiç görmediği kadar yumuşak ve huzurlu bir ifadeyle ona bakıyordu. Gözlerinde yumuşacık, ihtiyatsız ve sıcacık bir parıltı yanıyordu. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Devlin onun gözlerine baktı ve sanki kendini onun dikkatli bakışlarından saklar gibi kirpiklerini indirdi.

"Uyumuşum," diye fısıldadı Virginia. Tam o anda o inanılmaz sıcaklığı görmüş müydü? Devlin o uyurken de ona böyle sevgi dolu bakmış mıydı?

"Evet, uyudun," dedi sessizce, eli hâlâ kolunda. Hafifçe gülümsedi.

Virginia iç geçirip yanağını göğsüne dayadı. Yavaş ve düzenli kalp ritmini dinlerken içi sevgiyle dolarak gülümsedi. Bu adamı sevmemek mümkün değildi.

"Nasılsın?" diye sordu Devlin.

"Harikayım." Ona bakıp güldü.

Devlin de güldü. "Onu kast etmedim. Bayılmandan söz ediyordum."

"Ah, o mu? Kendimi çok iyi hissediyorum."

"Bir şeyler yesen iyi olur. Yukarı bir tepsi göndereyim."

Virginia başı onun göğsünde gülümsedi. "Açım," diye mırıldandı, "çok açım, ama açlığım yemeğe değil."

"Sen çok arsızsın," dedi yavaşça ama gülümsüyordu.

"Öyle miyim?" dedi, onun bu yorumundan hoşlanmıştı. Yağının altındaki kası öptü, sonra elini kaburgalarının altına ve kasıklarına kaydırdı. Oradaki kasların gerildiğini hissediyordu.

"Ateşle oynuyorsun, küçüğüm," diye mırıldandı.

"Her zaman bu kadar kolay mı olur?" diye sordu, şekil ve doku itibariyle inceleyerek.

Karşılık gelmedi.

Virginia onu avucuna alıp parmaklarını kapadı ve içinde bir dalgalanma hissetti. Başını yavaşça ona kaldırdı.

Devlin hızlı ve düzensiz soluklar alıp vererek onu seyrediyordu. Zorlanarak cevap verdi: "Böyle yaparsan, evet."

Virginia gülümseyerek onu okşamaya başladı. "Ya böyle yaparsam?"

"O zaman ben de böyle yaparım," diye gürledi ve onu kaldırıp başının üzerine oturttu. Yalamaya başladı.

Virginia nefesini tutarak karyola başına tutundu.

Devlin onun kalçalarını kavramıştı; hızlı ve gayretli bir biçimde onun kadınlığını yalıyordu.

Virginia bayılmak üzereydi. "Ah, sakın durma," dedi nefes nefese.

Devlin gülerek işkencenin dozunu arttırdı.

Virginia zirveye erişmek üzere olduğunu hissederek, onun elini sıkıca kavradı; Devlin anladı ve onu aşağı çekerek içine girdi; sırtüstü çevirip sertçe gidip gelmeye başladı.

Virginia onun âşık olduğu yüzüne bakıp zevkten inlemeye başladı. Devlin ona sıkıca sarılarak, fısıldadı: "Evet, sevgilim, evet."

Devlin denizci üniforması üzerinde, siyah şapkası dizlerinde durur hâlde, ateşin yanıdaki sandalyede oturuyor ve gelinine bakıyordu.

Virginia derin uykudaydı. Dağınık hâldeki saçlarında hâlâ pırlanta taşlar parlıyordu. İki gecedir onunla sevişiyor olmasına rağmen, Devlin hâlâ onunla birlikte olmak istiyordu.

Saat sabahın beşiydi. Tarih 14 Aralık. Elli sekiz dakika sonra Amerika'ya doğru sefere çıkmış olacaktı.

Gitmek istemiyordu.

Elinde şapkasıyla ayakta dikildi. Ne büyük bir saçmalıktı bu böyle? Ona ne oluyordu böyle? O bir savaşçıydı. Bütün bildiği buydu ve elbette yeniden bir savaşa gitmek istiyordu.

Kadın uykusunda iç çekti.

Adamın yüreği burkuldu aniden. Tanrı aşkına, kadını özleyecekti. Kadını şimdiden özlüyordu ve şimdi onu bırakmak zorundaydı.

Hep var olan bir korku, ardında gizlenen bir canavar yaklaşıp onu yakalıyordu. *Ne büyük bir saçmalıktı bu böyle?* Katılması gereken bir savaş vardı. Şimdi artık evli olabilirdi, ancak karısı onu yumuşatamayacak ya da onun karakterini ve seçimlerini değiştiremeyecekti. Evlendiklerinden beri hissettiği bu diğer -bu büyük ve ılımlı- duygular adama göre değildi. Âşık değildi. Aşk

ona göre değildi. Bir kez denize açılsın, rüzgâr ve denizin bir parçası olsun, *Cüretkâr*'ın güvertesine çıktığında, böyle romantik bir aptal gibi hissetmeyecekti. Kadını artık özlemeyecekti. Aptalca, karanlık düşünceleri adamı engellemeden evvel gitmeliydi.

Ayrılmak çok zor geliyordu.

Yüzlerce kanlı savaşın görüntüsü aklından geçerken, adamın üzerine bir bezginlik çöktü, varlığını inkâr edemeyeceği bir bezginlik.

Yatağa gitti ancak kadını uyandırmadı. Kadını meleksi yüzünü hafızasına kazımak istercesine seyretti. Bir an için onu uyandırmayı düşündü.

Bunu yapmadı. İçindeki dürtü çok güçlüydü. Örtüyle kadının omuzlarını örttü. Kadın yeniden iç çekerek, bu defa uykusunda gülümsedi.

Adamın kalbi acıdı.

Korku canavarı yakınlaşarak, intikam almak istercesine adamı yakaladı.

Bu kadın onun *karısıydı* ve bu evlilik *her şeyi* değiştirebilirdi. Virginia'ya baktığında bütün mantığına rağmen, kalbinde ondan ayrılmamayı diledi.

Şimdi gitme zamanıydı. Aniden Devlin arkasını dönüp uyumakta olan karısını ardında bıraktı. Adımları sert ve kararlıydı.

Sonrasında pişmanlığı büyük olacaktı.

Virginia rüyasında Devlin'in gittiğini görüyordu.

Sıcacık, tatlı ve mutlu bir yerdeyken, birdenbire iliklerine kadar dondu. Yatağında değildi, bir kumsalda duruyor, *Cüretkâr*'ın denize açılışını seyrediyordu. Virginia dehşet içinde bağırdı.

Uyandığında kendini çırılçıplak yatakta otururken buldu. "Devlin?" Gördüklerini kâbus olduğunu anlayarak rahatladı.

Yorganı üzerinden atarken odada yalnız olduğunu fark etti. "Devlin?" Yüreği bir mengeneyle sıkılıyordu. Yataktan kalktı, titriyordu. Çalışma odasındaki bronz saat sabahın beş buçuğunu gösteriyordu.

Tarih, 14 Aralık'tı.

Devlin o sabah sefere çıkacaktı.

Ona veda etmeden gidemezdi! Virginia yatağın üzerindeki örtüyü kapıp vücuduna sararak oturma odasına koştu ama orası boştu. Dehşet içinde banyoya koşup sabahlığını aldı. Bir kâse sabunlu su ve ıslak tıraş fırçası masanın üzerinde duruyordu; tam sabahlığının kemerini bağlarken donakaldı.

Hemen gardıroba koşup yardım almadan mümkün olduğunca çabuk giyindi. Açık yeşil bir elbiseyi üzerine geçirdi, ayakkabılarıyla çorapları elinde, yalınayak aşağı indi.

Bir hizmetçi yanından geçiyordu. "Rosemary! Kaptan nerede? Gitti mi?"

Hizmetçi bu soruya şaşırmış görünüyordu. "Birkaç dakika önce gitti, Madam."

Virginia, ayakkabılarıyla çorapları ellerinden sarkarak, olduğu yerde kalakaldı. Gitmişti! Hoşça kal bile demeden çekip gitmişti! Ama neden?

"Arabaya ihtiyacım var," dedi kararlı bir şekilde. Kalbi âdeta acı veren, katılaşmış bir kütle gibi göğsünde sıkışıp kalmıştı. Hizmetçi aceleyle çıkarken, o bir koltuğa oturup çoraplarıyla ayakkabılarını giydi.

Birçok görüntü kadınını üzerine geliyordu şimdi. Adamın gülüşü, yumuşak kahkahası, ona "küçüğüm," ya da - sevgilim diyerek seslenmesi, gözlerinde parlayan ışıltı, şehvet ateşleri, bazen hızlı ve sert, bazen yavaş ve yumuşak sevişmeleri, onun kollarında uyuyakalması... Adamın ona iyi bir koca olacağını söylediğini hatırlıyordu.

Gözyaşlarını sildi. Neden onu uyandırmamıştı? Neden vedalaşmamıştı?

Hatıraları canlanıyordu; yine böyle onu arzu ve şefkatle okşadığı bir gecenin sabahında soğuk ve kayıtsız davranmıştı.

Virginia'nın midesi sancıyordu, kusmak üzereydi. Devlin nasıl o soğuk ve kalpsiz hâline dönebilirdi? Düşüncesi bile tahammül edilemezdi.

Virginia onu bulmak zorundaydı. Ona veda etmeliydi. Onun yumuşak tebessümünü bir kere daha görmeli, şiddetli bir fırtınayı sağ salim atlattıklarından emin olmalı ve öbür yanda onları güneşli, güzel bir günün beklediğini bilmeliydi.

Aksi hâlde altı ay geçmek bilmezdi.

Yarım saat sonra arabası limanın içinde yol alıyor, üst üste dizilmiş yüklü vagonların, kasa ve sandıkların arasından geçiyordu. Etrafta liman işçileri, şehir halkı ve denizciler koşturuyordu. Virginia dışarı bakabilmek için pencereden sarkmıştı ve araba birdenbire durunca neredeyse dışarı doğru fırlayacaktı.

Karşısında tanımadığı bir gemi vardı. Limanda diğer gemiler de sıralanmıştı ama *Cüretkâr* aralarında değildi. Aralarında bir gemi boyutunda bir boşluk vardı.

Kadını kalbi, işte şimdi kırılmıştı. Elini gözlerine siper ederek ufka baktı.

Virginia bir çığlık kopardı.

Cüretkâr'ı nerede görse tanırdı. Gemi bir yüz metre kadar açılmış, ağır ağır kanaldan çıkarak açık limana giriyordu.

Geminin kıç güvertesinde dikilen uzun boylu, heybetli, şapkasız adamı tanımamak mümkün değildi.

Virginia koştu.

Eteklerini tutarak ve çılgın gibi el sallayarak rıhtıma doğru koştu. "Devlin! Devlin!" diye bağırdı.

Gemi ufka doğru uzaklaşmaya devam ediyor, Devlin dönüp bakmıyordu.

Virginia'nın adımları yavaşlayıp bocaladı.

Nefes nefese kalarak durdu. Devlin geriye bakmıyor, onu işitmiyordu. Virginia rıhtımın ucunda durup giden geminin ardından umutsuzca baktı.

Gemi limana girdi ve girer girmez yelkenleri açıldı. Yelkenler çabucak şişti ve fırkateyn kazandığı hızla dalgaların arasında uçarak ilerlemeye başladı.

Virginia, geminin gözden kayboluşunu seyretti.

Devlin kıç güvertesinde duruyordu ve içinde dönüp limana bakma isteği uyanmıştı. Dümen kısmında durup ufka bakmak âdetiydi; buna karşın dönüp geriye bakma ihtiyacı duyuyordu, sanki böyle yapınca gelinine son bir kez bakmış olacaktı.

"Tam denize açılacak hava, Kaptan," dedi Red, elleri dümende. Sararmış, lekeli dişlerini göstererek güldü.

"Evet, öyle." Dalgaları köpürten hafif bir esinti vardı. Bugün hızlı giderlerdi ve Devlin'in uzun zaman karada kaldıktan sonra

denize açıldığı için heyecanlı olması gerekirdi ama değildi. Sonunda iç geçirerek arkasına baktı.

Artık liman belirsiz şekil ve renklerden ibaretti. O sırada aşağıdaki güverteden gözüne bir parıltı ilişti. Devlin döndü, bir gemici ona tüfek doğrultmuştu.

O an zaman durdu. Devlin bunun bir suikast olduğunu anladı ve öleceğini düşündü. İşe yaramayacağını bilse de denize atlamayı düşünürken, katilin ezeli düşmanı Eastleigh Kontu tarafından gönderildiğini de biliyordu.

Tam ateş edildiğinde gemi sert bir rüzgârla sallandı. Devlin köprüye atlarken kolunda bir yanma hissetti.

Tahta güvertede kayarken içi şiddetli bir öfkeyle doldu. Rüzgâr yüzünden kiralık katil hedefi tutturamamıştı. Devlin yerdeyken tabancasını çekerek, "Tutun şu adamı!" diye bağırdı. Omzunun üzerine yuvarlanıp çabucak tabancasını doldurdu. Bu sırada kiralık katilin olduğu yöne baktığında tahmin ettiği gibi adamın telaşla silahını yeniden doldurduğunu gördü.

Arkadan, Gus ile bir başka denizci adamın üzerine atılıyorlardı.

Adam tam yeniden nişan alırken Devlin tek dizinin üzerinde doğruldu ve ikisi neredeyse aynı anda ateş ettiler.

Kiralık katil baldırından vurulmuştu, bağırarak yere düştü. Devlin tabancasını kenara fırlatıp kılıcını çekerek ana güverteye atladı. "Onu canlı istiyorum," diye bağırdı, Gus ve diğer denizci yaralı adamı yakalarlarken.

Başına darbe almıştı ve kolları arkadan tutuluyordu, dizlerinin üzerinde hâlâ yarı baygındı.

Devlin öfke dolu bir hâlde adamın önünde durdu.

"Kaptan?" diye bağırdı Gus, diğer denizciler de oraya toplanırken. "Yaran kötü mü?"

"Sıyırdı," dedi Devlin. Çizmesiyle kiralık katilin çenesinin altına tekme atıp kafasını arkaya yatırdı. Adamın boynu kırılmamıştı ama sırtüstü düşmüştü. Acıyla inleyerek kocaman açılmış gözlerini Devlin'e kaldırdı. "Acıyın bana Kaptan, Sör! Ben sadece bana söyleneni yaptım! Bu benim mesleğim. Acıyın, yalvarırım, karım, üç oğlum evde açlar, lütfen..."

Devlin bütün ağırlığını vererek adamın göğsüne bastı.

Kaburgaları çatırdayan adam feryat etti.

"Seni kim gönderdi?"

Adamın korkulu gözleri, Devlin'inkilerle buluştu. "Bilmiyorum. Adını söylemedi! Durun..."

Devlin tekrar adamın göğsüne bastı.

"Çok dikkatli düşünmeni tavsiye ederim," dedi.

"Bana adını söylemedi," dedi adam nefes nefese. "Durun!"

Devlin ağırlığını ayağına verdi. "Devam et."

"Ama kim olduğunu biliyorum! Beni kiralayan bir Lord, Sör. Arabanın üzerindeki armayı gördüm ve o gittikten sonra kim olduğunu sordum!"

"Kimmiş?"

"Eastleigh, Kont Eastleigh. Lütfen, lütfen canımı bağışlayın!"

Devlin bu ricayı soğukkanlılıkla düşündü. "Onu geminin hapishanesine koyun. Yarasını doktora gösterin."

"Peki, Sör," dedi Gus.

Devlin arkasını döndü. Aslında çok sarsılmıştı ve kendine kızıyordu. Okul çağındaki bir oğlan çocuğu gibi sevgilisini dü-

şünmeye dalmıştı. Yok etmesi gereken bir can düşmanı varken o aşkı düşünüyor ve âdeta bundan zevk alıyordu. Bu davranış neredeyse canına mal olacaktı.

Bu olay tam zamanında aklını başına getirmişti. Artık evliydi ama bu durum hiçbir şeyi değiştirmezdi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hannah, Virginia'nın kapısını çaldı. "Bayan O'Neill? Leydi de Warenne sizi aşağıda bekliyor." Kız çekingence gülümsedi.

Virginia limandan henüz dönmüş, derhâl odasına çekilmişti. Keder içindeydi, yatmak istiyordu. Kendi kendine altı ayın çok uzun zaman olmadığını söylüyor ama öbür yandan Devlin'i her saniye daha çok özlüyordu. Korkusu şaşkınlığıyla savaşıyordu. Katılacağı savaşta ya yaralanırsa, ya daha kötüsü olursa? Neyse ki bitkinliğe dayanamayarak yatağa yıkılıp uykuya dalmıştı.

Bir saat önce uyanmıştı ve kendini daha sakin, ferahlamış hissediyordu. Banyo yapıp giyinmiş, aşağı inip tek başına akşam yemeği yemeye hazırlanıyordu. Kayınvalidesinin gelmesine sevinmişti; Devlin'in yokluğu fena hâlde hissediliyordu ve ev ona bomboş geliyordu.

Hemen aşağı indi ve Mary'yi bir salonda oturmuş çay içerken buldu. Mary, Virginia'yı görür görmez ayağa kalkıp onu dikkatli dikkatli inceledi.

Virginia'nın bütün sükûneti kaybolmuştu. Engelleyemediği gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissederek öylece duruyordu.

"Ah, canım," diye fısıldadı Mary ona doğru koşarak. "Ne oldu, kızım?"

Virginia arkasını döndü. "Affedersiniz, çok özür dilerim!" Ama bu kadın çok şefkatliydi ve Virginia ne kadar uğraşsa da gözyaşlarına engel olamıyordu.

Mary gerçek annesi gibi ona sarıldı. "Ah, ben seni bugün mutlu bulacağımı sanıyordum! Lütfen yine Devlin'in seni üzecek bir şey yaptığını söyleme!"

Virginia başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, kötü bir şey yapmadı. Bu sabah giderken hoşça kal demedi ama bu yüzden üzülmüyorum. Onu özlüyorum Leydi Adare, onu çok özlüyorum ve altı ay nasıl beklerim bilmiyorum!"

Birbirlerine baktılar. Virginia, nefesi kesilmiş ve titrer hâlde gözlerini sildi. "Çok aptalım, biliyorum."

Mary onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Aptal değilsin, âşıksın, bu da beni çok heyecanlandırıyor, canım."

Dudağını ısırdı. "Âşığım, Leydim, hem de hiç olmadığım kadar, sanırım."

Mary sevinçle gülümsedi. "Onun kaçarcasına gitmesine aldırma. Erkekler aptalca şeyler yaparlar. Seni uyandırmaya kıyamamıştır ya da başka bir saçma sebebi vardır. Onun işlerine akıl sır ermez. Devlin romantik değildir, hem de hiç ama bence o seni seviyor. Hatta bundan eminim."

Virginia'nın yüreği umutla dolmuştu. "Öyle mi dersiniz?"

"Düğün töreninde gözlerini senden alamadı. Hiç böyle büyülenmiş bir adam görmemiştim."

Virginia sevinçten çılgına döndü. "Bana karşı bir sıcaklık duyduğunu ben de düşünüyorum," dedi itiraf edercesine. "Ama bu altı ay nasıl geçecek?"

"Gayet kolay," dedi Mary. "Harmon House'a taşınmalısın, çünkü burada tek başına kalman mümkün değil. Rex yılbaşı ertesine kadar göreve gitmeyecek, Cliff de kışı şehirde geçirecek. Eleanor da burada. O artık senin de kardeşin ve Bath'a dönmeden ikiniz kaynaşmalısınız." Mary gözleri parlayarak gülümsedi. "Başka seçenek yok, canım."

Virginia'nın yüreği ısınmıştı. Uzanıp Mary'nin elini tuttu. "Çok naziksiniz Leydim. Açık konuşabilir miyim?"

"Lütfen," dedi Mary gözlerindeki ışıltıyı koruyarak.

"Ben zaten kendimi sizin öz kızınız gibi hissediyorum."

Mary ona sıkıca sarıldı. "Öylesin ama canım, öylesin."

"Misafirimiz var galiba," diye mırıldandı Mary, Harmon House'un büyük antresine girerlerken.

Yandaki salondan kadınsı ve işveli kıkırdamalar, kahkahalar işitiliyordu. Virginia şaşkın şaşkın Mary'ye baktı.

"Rex ile Cliff geldiğinden beri bu eve hevesli genç kız akını var." Virginia'ya bir bakış attı. "İkisi de bekâr ve soylu. Ama ikisi de arsız, bu kızları ciddiye almıyor, onlarla yalnızca eğleniyorlar, özellikle de Cliff."

Virginia düğün kutlamasını yaptıkları salona baktı. Rex üniformasının içinde çok yakışıklıydı, ne var ki pek keyifsiz görünüyordu. Gevezelik eden tombul bir sarışını dinlerken duruşundan miskinlik, bakışlarından can sıkıntısı akıyordu. Gözleri sürekli etraftaydı, sonunda Virginia ile Mary'nin dikildiği kapıya baktı. Yüzü aydınlanıverdi ve yavaşça gülümsedi.

Virginia onun çok can yaktığından emindi. Kadın da ona gülümsedi ve Cliff'e baktı. Cliff sıkılmıyordu. Diğer üç genç hanım-

dan çok daha ileri bir yaştaki muhteşem bir kumral kadın onu köşeye kıstırmış, bol yüzüklü elini de koluna koymuştu. Kadın onun kulağına bir şeyler fısıldarken, Cliff hayli samimi bir şekilde ona doğru eğiliyordu. En küçükleriydi ama en dalgacı ve en çapkınları da oydu. Birdenbire onların geldiğini fark etti, yavaşça doğrulup gayet tembel bir şekilde geri çekilerek kumral kadınla arasına uygun bir mesafe koydu.

Mary kısık sesle, "Bu Leydi Arlette," dedi. "Kendisi bir dul ve hiçbir oğluma uygun *değil*."

"Söylemeye çekiniyorum ama Cliff ondan çok hoşlanıyor gibi görünüyor."

Mary alaycı bir ses çıkardı. "Cliff onun göğüslerinden ve gizli ilişkilere düşkünlüğünden hoşlanıyor."

Virginia şaşkınlıktan neredeyse haykıracaktı. Daha önce ağzından kötü bir söz çıktığına şahit olmadığı Mary'ye bir bakış attı.

Rex yanlarına gelip eğilerek selam verdi. "Güzel gelinimiz günümüzü aydınlatıyor." Ona sıcak bir şekilde tebessüm etti. "Benim soysuz, düşüncesiz ağabeyim sefere çıktı demek."

Virginia onun ağabeyine olan sevgisini hissederek onu hemen sevdi. "Senin soylu ve düşünceli ağabeyin sabah yola çıktı."

Rex güldü. "Bu kadar hoş bir kadını ardında bırakıp nasıl gidebildi?" Virginia'ya baktı.

Şimdi de onunla mı flört ediyordu? "Lordum, bunun çok zor bir şey olduğundan eminim."

Rex eğilip onun koluna girerek, "Hiç şüphem yok," diye fısıldadı. "Beni kurtar, küçük kız kardeşim. Bu evlilik meraklısı kızların madalya ve nişanlarım hakkındaki gevezeliklerinden fenalık geldi."

Virginia onun sert, yakışıklı yüzüne baktı. Gözlerinde bir sertlik ve Virginia'nın çok iyi bildiği karanlık bir ifade vardı. "Benimle yürür müsün?" diye sordu. "Bahçede yürümeyi özledim." Onun kadınların ilgisini neden bu kadar rahatsız edici bulduğunu ve asıl sıkıntısının ne olduğunu merak ediyordu.

Rex ona göz kırptı. "Tabii." Annesinin yanağını öptü. "Virginia'ya biraz bahçede eşlik edeceğim. İstersen sen Cliff'i kurtar." Sonra Virginia'yı koluna takıp terasa çıkardı. Terasa çıktıklarında Rex'in vücudunun gevşediğini hissetti.

"Çoğu erkek peşine düşülmesine bayılır," dedi.

Rex hafifçe gülümsedi. "Ben çoğu erkek *değilim*."

"Bu ailedeki hiçbir erkek genellemelere uymuyor galiba." Devlin'i düşündü ve kalbi pır pır etti.

Basamaklardan inip kırağı çalmış otların arasındaki bir taş yolda yürürlerken Rex yan gözle onu izledi. "Bu gurur duyulacak bir şey... bence."

"Ben de iyi bir şey olarak söylemiştim."

"Evet, farkındayım. Pekâlâ, evli bir kadın olmak nasıl bir his?"

Virginia'nın yüreği yine pır pır etti. "Hiçbir şey değişmedi ama aynı zamanda çok şey değişti. Sanırım saçmalıyorum."

Rex güldü. "Hiç de değil. Devlin'in senin gibi biriyle evleneceğine hiç ihtimal vermezdim."

Virginia kaşlarını kaldırdı. "Bu bir hakaret mi?"

"Hayır, bu bir iltifat."

İkisi de gülümsedi.

"Onun günün birinde, tamamen para için bir mirasyediyle evleneceğini düşünürdüm. Ele geçirdiği geminin güvertesinde

onu öldürmeye çalışan Amerikalı ufak tefek bir öksüze gönlünü kaptırmasını hiç beklemezdim."

"Sen bunu nereden öğrendin?"

"Geçen gün onu zorla kulübe götürdük. Küçük bir bekârlığa veda partisi. Biraz dürtükleyince bir güzel anlatmaya başladı. Hem ilginç hem de güzel sonuçlanan bir başlangıç."

"Görür görmez ondan nefret ettim," diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

Virginia gülümsedi. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Cesaretin varsa." Artık gülmüyordu.

"O kadar korkmuştum ki ne düşündüğümü ne de hissettiğimi hatırlıyorum. Ama o ana kadar onun gibi bir adama rastlamamıştım. Bundan sonra da rastlayacağımı sanmam."

Rex de Warenne güldü. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

Harmon House'da iki yemek salonu vardı. Aile yemeklerini küçük salonda yiyordu. Küçük salonun duvarları altın sarısı duvar kâğıdıyla kaplıydı, tavandan büyük bir avize sarkıyordu ve uzun masanın üzeri altın şamdanlar, altın kaplama çatal bıçak takımı ve sarı-beyaz porselen yemek takımıyla donatılmıştı. Şık giysiler içindeki Mary ile Edward masanın iki ucuna oturmuşlardı. Virginia, Cliff ile Tyrell'ın arasında oturuyordu, Eleanor, Rex ve Sean ise onların karşısında oturuyorlardı. Virginia'nın sağında ve solunda hararetli sohbetler sürüyordu; Eleanor annesiyle konuşuyor, Tyrell ile Edward kiraları, Cliff ile Rex Napoleon'un mali durumunu tartışıyordu. Virginia kendi kendine mutlu mutlu gülümsedi. Devlin'in harika bir ailesi vardı, o da artık bu ailenin bir ferdiydi. Odanın atmosferi o kadar sıcaktı ki orada bulunan

herkesin arasındaki âdeta elle tutulacak kadar yoğun sevgiyi hissedebiliyordu.

Sean'ın ona baktığını gördü ve ona gülümsedi. Sean da ona gülümseyip gözlerini kaçırdı, tabağındaki balığı çatalıyla dürtmeye başladı. Eleanor birden sevinçle Virginia'ya, "Devlin Londra'dayken senin Askeaton'da epeyce vakit geçirdiğini duydum," dedi. "Askeaton'u beğendin mi? Bence orası İrlanda'nın en güzel yerlerinden biri."

Virginia çatalını bırakıp gülümsedi. "Çok beğendim. Sana katılıyorum, Askeaton çok güzel."

"Senin kendi evin kadar güzel mi Virginia?"

"Evet." Virginia bir an hüzünlü bir hasretle duygulandı. "Yaban Gülü çok güzel bir yerdir. Ama Askeaton'daki gezinti yolları daha iyi." Sean'la beraber çıktıkları at üzerindeki uzun gezintileri hatırlayarak ona gülümsedi.

Eleanor şaşkın bir hâlde bir ona bir diğerine bakıyordu. "Unutmuşum... Devlin Londra'dayken, senin yanında sadece Sean vardı."

Virginia ne diyeceğini bilemedi.

Sean sürmekte olan sohbeti duymazdan gelerek yemeğiyle ilgilendi.

"Askeaton'da at binmeyeli seneler oldu," dedi Cliff uyuşuk uyuşuk. Hiç belli etmese de, Virginia, Cliff'in onu bu zor durumdan kurtarmak istediğini anlamıştı. "Sean'ın güzel atları var değil mi ama?"

Virginia ona bir bakış attı. Cliff tedirgin edici bir adamdı ve tam da dile düşmüş bir dulun lütuflarından faydalanacak birine benziyordu. Yine de Virginia onun konuyu değiştirmesine sevin-

mişti. "Evet. Askeaton'da çok güzel atlar var. Özellikle de Defne," dedi, şahane tayı tebessümle hatırlayarak.

Sean sonunda ona baktı. "O senin," dedi birden. "Onu bersin sana düğün hediyem olarak kabul et lütfen."

Virginia o kadar mahcuptu ki konuşamıyordu.

Eleanor yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir ona bir Sean'a bakıyordu. "Ama o senin eline doğdu! Şimdi onu Virginia'ya mı veriyorsun?"

"Virginia o atı seviyor," dedi Sean.

Eleanor birdenbire ayağa kalktı. "Affedersiniz, başım şiddetli ağrıyor." Koşarak yemek odasından çıktı.

Virginia gözlerini kırptı. *Bu da neydi böyle?*

Sean iç geçirdi. "Unuttum... tay doğarken o da oradaydı. Onu doğurtmama yardım etmişti." Yüzünü asarak ayağa kalktı. "Müsaadenizle." Dışarı çıktı.

Edward şaşkın görünüyordu. "Mary, neler oluyor? Eleanor neden bozuldu?"

Mary gülümsüyordu. "Kızın artık büyüdü."

Tyrell düşünceli bir edayla, "Ne tuhaf bir değişim," dedi. "Eleanor küçükken sürekli Sean'la uğraşırdı. En sevdiği oyun 'tuzak'tı. Ona en beklemediği anlarda saldırırdı. Gözde silahlarıysa sopa ve taştı." Başını sallayarak gülmeye başladı.

"Gerçekten öyleydi. Şimdiyse Virginia'yı kıskanıyor," dedi Rex ve kadehini Virginia'ya kaldırdı.

Virginia itiraz edecekti.

Cliff, "Sean'ın onu öpmesi gerek," dedi arsızca. "Böylece bir mesele çözülür ama bu sefer de başka meseleler doğar." Arkasına yaslanarak kahkaha attı.

"Yeter!" diye bağırdı Mary de Warenne. "Benson, yemeği getirir misin, lütfen?"

Günler ağır ama her anı dolu dolu ilerliyordu. Virginia her sabah Devlin'in kardeşlerinden biriyle –Sean hariç– at biniyordu. Öğleden sonra Mary ve Eleanor'la beraber ev gezmelerine gidiyor ya da evde kalıp Rex'i, Cliff'le ikisini ziyarete gelen kadınlardan kurtarıyordu. Cliff'in şu dul Leydi Arlette'le ilişkisi sır değildi. Cliff ona fena hâlde Devlin'i hatırlatıyordu, çünkü görünüşe göre Cliff kötü şöhretine zerre kadar aldırış etmiyordu.

Akşamları ya aile bir araya toplanırdı ya da şehre gidilirdi. Virginia nüfuzlu de Warenne ailesi tarafından cemiyete yeniden takdim edildi. Akşam yemeği davetleri, hayır cemiyeti toplantıları ve balolar oluyordu. Daima Adare Kontu ve onun karısı, dalyan gibi üç de Warenne delikanlısı ve Sean'la birlikte dolaştığından, epeyce gözde, övgü alan ve hayranlık duyulan bir kişi olmuştu. William Hughes ve karısıyla sadece bir kez karşılaşmış, ilginç bir biçimde karşılıklı kibarca selamlaşmışlardı.

Diğer de Warenne'lerle de tanışmış aile hakkında epeyce bilgi edinmişti. Ailenin kurucu babası I. William'la birlikte savaşmıştı. Topraksız bir Norman olarak varlıklı bir Sakson ile evlenmiş ve sonunda toprak sahibi olmuştu. Onun atalarından birisi İrlanda'ya gelip toprak ve unvan sahibi olmuş, sonuç olarak ailenin Adare kolu doğmuştu. Ailenin ana kolu olan Northumberland hiçbir kralın tahammül edemeyeceği kadar güçlenmişti. O topraklar ve unvanlar asırlar önce bir isyanda kaybedilmişti. Daha sonra, kimi de Warenne'ler ticaretle zengin olmuşlardı; birkaçı bazı küçük toprakları geri alırken, bir kısmı da Amerika'ya göç edip orada yeniden servet kazanmışlardı. Virginia çok ilginç

bir aileye gelin gitmişti. Virginia'nın Devlin'i özlemeden tek bir saniyesi dahi geçmiyordu. Ondan hiçbir haber yoktu. Virginia gelen her haberin birkaç aylık olduğunu bilse de, savaş haberlerini dikkatle takip ediyordu. En büyük haber, Amerikan gemisi *Hırçın*'ın İngiliz *Southampton*'a yenik düşmüş olmasıydı ve Virginia bir hafta boyunca gittiği her yerde bayram eden Londralılarla karşılaştı. Virginia onların sevincini paylaşamıyordu ve yalnızlık ve yeni ailesinin arasında bölünmüş durumdaydı.

Ocak ayı sonuydu, Sean Virginia'ya, "Eğer sana mektup yazmazsa onu öldürürüm," dedi.

"Bir gemi kaptanı nasıl mektup gönderebilir ki?" diye karşılık verdi Virginia. Bazı günler özlem canını acıtıyordu. Ayrılığa dayanmak için bir mektup yeterdi. Hazirana kadar günleri saydı. Devlin haziran ortasında dönmeye söz vermişti.

"Donanma gemilerimiz Amerika ile Britanya arasında sürekli mekik dokuyorlar," dedi Sean. "Hiç bahanesi yok."

"Devlin şu anda savaşta, Sean," dedi Virginia sessizce.

Sean hafifçe gülümsedi. "Ben Askeaton'a dönüyorum, oradan çok ayrı kaldım. Sen artık emin ellerdesin, seni rahatlıkla bırakabilirim. Herkes seni çok seviyor, Virginia."

"Ben de aileni çok seviyorum, Sean. Kendimi gerçekten buraya ait hissediyorum."

"Öylesin," dedi Sean. "Eğer bir sorunun olursa, hepimizin yardım edeceğini biliyorsun. Ben hemen koşar gelirim ama Tyrell, Rex ve Cliff de elinin altında."

"Biliyorum." Rex ve özellikle Cliff'den biraz çekinse de gerektiğinde ikisinin de onun yardımına koşacağından şüphesi yoktu.

Sean duraksadı. "Eleanor'la da arkadaş oldunuz. Buna çok seviniyorum. O çok genç..." Sustu.

"Arkadaşız tabii. O benim yeni kız kardeşim," dedi Virginia tatlılıkla. "Sen ne zaman bana doğru baksan o, bir şahin gibi bizi gözetliyor."

Sean çok şaşırmıştı, yüzünü çarpıttı. "Ne? Yok canım." Sonra onu yanağından öptü. "İhtiyacın olduğunda çekinmeden haber vereceğine söz ver. Sen artık ailedensin ve hiçbirimizin cesaret, sadakat ya da azim açısından eksiği yok, fazlası var."

"De Warenne süvarisini yardıma çağırmak zorunda kalacağımı sanmam," diye takıldı.

Sean güldü, kahkahası sıcaktı.

Virginia o zaman onun gönül yarasının iyileştiğini anladı ve onun adına sevindi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

1 Ocak 1813

Sevgili Virginia,

Yeni yıl geldi. Umarım mektubu okuduğun sırada sağlıklı ve mutlusundur. Waverly Malikânesinde hayat nasıl gidiyor? Artık annemle epeyce yakınlaşmış olduğunuzu tahmin ediyor, herhangi bir şeyin eksikliğini çekmediğini umuyorum. Ayrıca umarım her biri farklı karakterdeki kardeşlerim seni üzmüyorlardır. Kış nasıl geçiyor? Atlas Okyanusu'nda yol aldığımız şu günlerde dondurucu bir soğuk var ama bu mevsimde normal. New Jersey kıyılarına yaklaşıyoruz, uzakta hafif bir hareket seçilebiliyor. Sadece bir Amerikan ticaret gemisini kovaladık, o da *Güney Dilberi*. Bir de Fransız korsan gemisini işgal edip malzeme sağlanması için Newfoundland'e gönderdik. Adamlarımın moralleri iyi ama sıkılmaya başladılar, çünkü bu hareketsizliğe alışık değiller ve düşmanla çarpışmak için can atıyorlar. Gemiye yeni bir doktor aldım, Paul White. Bilgili ve neşeli bir adam. Keman çalıyor, yanında getirdiği çalgısıyla mürettebatı saatlerce eğlendiriyor.

Lütfen aileme selamlarımı ilet. Yeni yılını kutlarım.

Sevgilerimle,

Devlin O'Neill

Virginia, Devlin'in mektubunu 5 Şubat'ta aldı. Heyecan içinde koşarak odasına çıkıp mektubun mührünü açtı. Yüreği kıpır kıpır atarak hızlı bir şekilde okudu, sonra daha yavaş bir şekilde bir daha okudu. Onu çok özlediğini ve eve döneceği zamanı iple çektiğini de söylemesini isterdi. Öbür yandan, Devlin yüz yüzeyken bile çok yakın olmaktan hoşlanan birisi değildi ki seferden kalarak sına yazdığı, hem de düğün gecelerinden beri ilk haberleşmesiriolan mektupta öyle olsun.

Virginia iç geçirip pes etti. Devlin vakit ayırıp ona mektup yazmış ve bunu ona ulaştırmak için çaba sarf etmişti ya, bu bile onu mutlu etmeye yeterdi. Hem ona bir iki soru da sormuştu, yani ondan cevap bekliyordu.

5 Şubat 1813

Sevgili Devlin,

Mektubuna çok sevindim. Senin iyi olmana ve gemide her şeyin yolunda olmasına da çok sevindim. Hem annenle hem de Eleanor'la çok iyi arkadaş olduk; sen gittiğin gün annen Harmon House'a taşınmam için ısrar etti, ben de öyle yaptım. Ailede herkesle aram çok iyi! Yazık ki Rex göreve gitti, Cliff çok yakında Martinik'e doğru yelken açacak (onun orada şeker kamışı çiftliği olduğunu bilmiyordum!). Sean da Askeaton'a döndü ve ev birdenbire bomboş kaldı. Tyrell burada ama onunla da arada bir karşılaşıyoruz, çünkü o da kendi işlerine dalmış durumda. Annen ve babanın sağlıkları iyi. Eleanor yakında Bath'a gidecek ve Hinckley'ler ile kalacak. Ancak gitmesine karşı olanlar var. Ben de kalmasını istiyorum, çünkü onunla beraber çok iyi vakit geçiriyoruz.

Noel'de seni çok özledik. Noel arifesinde aile arasında muhteşem bir kutlama yaptık. Annen bir orduyu doyuracak kadar çok yemek hazırlattı. Sean ile Eleanor her zamanki gibi kavga ettiler. Konu Eleanor'un Bath'a gitmesiydi, orada onun yaşındaki bir kıza göre çok fazla talibi varmış (en azından Sean böyle düşünüyor). Cliff, dul Leydi Arlette'i yemeğe davet etti; bu durum annenin hiç hoşuna gitmedi. Leydi Arlette'le tanıştın mı? Çok güzel bir kadın, Cliff'e de çok düşkün. Erkekler Napoleon'un servetini, Avrupa'nın hâlini ve Avrupa'da nasıl bir barış yapılabileceğini epeyce tartıştılar. Sanırım beni üzmemek için, kimse Amerikan savaşı konusunu açmadı. Yemekten sonra Rex beni ökseotunun altında yakaladı ama öpücüğü kardeşçeydi. Sean, Eleanor'a o kadar kızgındı ki bizi bırakıp gitti ama bunun nedenini, ne olduğunu bilmiyorum.

Ailen bana çok iyi davranıyor. Annen bana içinde senin resminin bulunduğu bir madalyon hediye etti, ben de ona gözüm gibi bakıyorum. Eleanor'dan bir şal, erkek kardeşlerinden eldiven, çikolata ve bir yelpaze, Sean'dan da bir kitap aldım. İrlanda tarihi hakkında muhteşem bir kitap. Sean ayrıca Defne'yi bana düğün hediyesi olarak verdi. Defne şimdi burada, çünkü Sean onu görderdi. Hava yağmurlu da olsa açık da olsa her sabah at biniyorum.

Yeni doktorunuzla tanışmayı çok isterdim, çünkü anladığım kadarıyla kendisi çok hoş bir adam. Jack Harvey'yi hâlâ sevgiyle hatırlıyorum. Gemiden ayrıldıktan sonra ondan hiç haber aldın mı?

Ailene selamlarını ilettim. Sana sağlık ve mutluluklar dilerim. Tanrı seni ve mürettebatını korusun.

Seni seven karın,

Virginia

Virginia mektubuna cevap almasının aylar sürebileceğini biliyordu –bunu ona donanmadan söylemişlerdi– ancak mektubun ikinci haftası henüz ondan bir haber alamadığı için Virginia'nın morali bozulmuştu. İki gün sonra doğum günüydü. Açıkça bir umutla Devlin'in o gün evde olmasını bekliyordu.

"Ümitsizliğe kapılma," dedi Mary kolunu ona dolayarak. Dışarısı palı, rüzgârlı bir gündü ve pencereler titriyordu. "Ondan yine bir ber alacaksın, hiç şüphem yok."

Virginia ona gülümsedi. "Umarım." Bilinçsiz bir hareketle karnına dokundu. Devlin gittiğinden beri âdet görmemişti ve Devlin'in çocuğunu taşıyor olabilme ihtimali onu hem çok he yecanlandırıyor hem de çok korkutuyordu. Bu kadar çabuk ba mile kalmayı beklemediyse de Devlin'in çocuğunu çok istiyordu Ama Devlin de bu kadar sevinir miydi? Her erkek bir oğul is terdi ama onların ilişkileri henüz çok yeniydi, daha oturmamış Devlin çocuk için hazır olmayabilirdi. Böyle bir durumda Virgi nia onu suçlayamazdı.

Rüzgâra ve titreyen camlara rağmen dışarıdan nal sesleri iş tiliyordu. "Belki posta gelmiştir," diye haykırdı Virginia. Devlin'in bir önceki mektubunu postacı getirmişti ve Virginia birdenbire atlı postacının ona bir mektup daha getirdiği ümidine kapıldı.

Atından yere atlayan binicinin üzerinde mavi denizci ceketiyle lacivert bir pelerin, başında siyah bir subay şapkası vardı. Virginia onu gördüğü an tanıdı ve çığlığı bastı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı Mary.

Virginia kadına cevap veremiyordu. *Gelen Devlin'di.*

Devlin pelerinini savurarak döndü, beyaz pantolonuyla çizmelerine çamur sıçramıştı. Eve doğru yürüdü. Sersemleyen Virginia pencere pervazına sıkı sıkı tutunmuştu.

Kapı hızla açıldı. Devlin içeri doğru bir adım attı ve onu görünce olduğu yerde kalakaldı.

Virginia'nın elinden gülümsemek bile gelmiyordu. Gözleri birbirine kilitlendi.

Virginia sadece bakıyor, nefes bile alamıyordu. Sevgisinden gözleri yaşarıyordu.

Devlin'in gri gözleri ışıldadı. "Virginia." Şapkasını çıkarıp selam verdi.

Virginia da diz kırarak reverans yaptı. "Biz... biz seni bu kadar... çabuk beklemiyorduk."

Devlin hafifçe gülümsedi. "Atlas Okyanusu'nda bir Amerikan ticaret gemisini takip etmeye karar verdim."

Virginia'nın gözleri büyüdü. "Ne kadar... ne kadar iyi."

Devlin de gülümsedi. "Bence de."

Sırf eve gelip onu görebilmek için koca okyanusu geçtiğini mi kastediyordu? O bunu düşünürken Devlin gelip kadını yanağından öptü. Virginia gözlerini kapadı, yanakları kızarmıştı. Devlin dönüp Mary'yi selamladı.

"Muhteşem erkeğim gelmiş," dedi Mary ona sarılarak. Ardından gülümseyerek, "Hava da kötü ama benim bir yere gitmem gerekiyor. Edward da evde değil," diye ekledi üstüne basarak ve dışarı çıktı.

Virginia parmaklarını avuçlarına doğru kıvırarak dudağını ısırdı. "Mektubunu aldım," dedi Devlin, onun yüzünü dikkatle inceleyerek.

"Umarım mektubum soğuk bir okyanus gecesinde içini ısıtmıştır."

"Gerçekten de öyle oldu." Gülümsedi. "Ama o Rex'in kafasını keseceğim, çünkü o öpücüğün kardeşçe olduğunu hiç sanmıyorum."

Virginia kızardı, çünkü öpücük gerçekten de pek masum değildi, gerçi Rex daha sonra ondan özür dilemişti.

Devlin gümüşi gözleri parlayarak, "Anlamıştım," dedi. Çok sinirlenmişe benziyordu.

Uşak odadan çıkmış, ikisi baş başa kalmışlardı. "Eve dönmene çok sevindim." Gözleri nemlenmişti.

Devlin konuşmak ister gibi duraksadı.

Virginia olduğu yerde duruyordu.

Devlin yüzünü buruşturarak onun yanına gitti ve kollarından tuttu. "Ben de geldiğim için seviniyorum," dedi.

Virginia yutkunarak, "Seni çok özledim, Devlin," dedi.

Devlin onu kendine çekip dudaklarını birleştirdi.

Virginia inleyerek ona sarıldı. Kendini onun kollarında güvende ve mutlu hissetti. Devlin istekli bir biçimde öpüyor, Virginia da aynı hararetle karşılık veriyordu. Kasıklarında onun sertliğini hissedince heyecandan kocasının ayaklarının dibine eriyecekti.

Devlin birdenbire onu kucağına aldı. "Odan nerede?"

Virginia ona sıkıca sarılmıştı. "Devlin annenlerin evindeyiz!"

"Umurumda değil, seninle olmak için bir saniye dahi bekleyemem." Kucağında Virginia'yla merdivenleri koşarak çıktı. Gözlerinde alevler oynaşarak, "Denize açılınca özgür olacağımı sandım," dedi. "Ama yanılmışım. Seni düşünüp durdum, Virginia. Uyanık olduğum her an aklımdaydın. Rüyalarıma bile giriyordun."

Virginia sevinçten çılgına dönmüştü. Gülümsedi ve yumuşak sesiyle, "Demek ki ikimize de aynı şeyler olmuş," dedi.

Devlin sahanlığa çıkınca gözlerini kocaman açtı. "Hangi oda?"

Olacakların düşüncesiyle Virginia'nın bütün vücudu alev alev yanıyordu. "Sağdan üçüncü kapı."

Devlin kapıyı omzuyla açıp içeri girerek yatağa doğru yürüdü. Onu yatağa koyup bir an sessizce yanında oturdu. "Daha da güzelleşmişsin," dedi yanağını okşayarak. "Kışın ortasında renginin solmasını beklerdim ama yüzün çiçek gibi açmış."

Virginia hamile olduğundan şüphelendiğini söylemek istese de vazgeçti. Kesin olarak bilmiyordu ve bu mükemmel anı bozmaktan korkuyordu. "Çiçek açmıyorum, kızarıyorum, Devlin," dedi.

Devlin gülerek elbisesinin sırtındaki düğmeleri açmaya başladı. "Güzelliğine güzellik katılmış," dedi elbisesini beline kadar indirerek. Kombinezonunun ince kumaşının okşadığı, korsesinden taşan dolgun göğüslerini görünce gözleri hayretle büyüdü. "Dolgunlaşmışsın Virginia," diye mırıldandı.

"Ahlaksız adam," diye kızdı Virginia.

Devlin onun kombinezonunu çıkarıp attı. "Şimdi sana ahlaksızı göstereceğim, Madam," deyip ona kuvvetle sarıldı ve başını onun göğsüne gömdü.

Burnuyla tenini okşadı, sonra göğüs ucunu yaladı. Virginia çok hassaslaşmıştı ve arzudan neredeyse bayılacaktı.

Devlin onu bırakıp "Seni incitmek istemiyorum," dedi soluk soluğa ve elini tutup kasıklarına götürdü. Virginia onun sıcaklığını ve avucunun içinde nabız gibi atan sertliğini hissederek inledi. "Ama bugün hiç sabrım yok."

"Beni incitmiyorsun," diye fısıldadı. "Lütfen acele et!"

Devlin hemen oturup gözleri ışıldayarak Virginia'nın elbisesini çıkardı. Virginia onun çoraplarını çıkarışını seyrederken

Devlin'i hiç bu kadar azgın görmediğini düşündü. Sadece korsesi ve çoraplarıyla kaldığında Devlin onun kadınlığını avucuna aldı.

Gözlerinde zafer kazanmış bir ifade belirdi. "Bacaklarını aç," dedi ve Virginia derhâl itaat edince Devlin, üzerine eğilerek yanağını oraya sürttü.

Virginia zevk ve heyecandan çığlık atıyordu. Vücudunda birçok değişiklik meydana gelmişti, ayrılığın bunda etkisi olabilirdi ama az sonra masmavi göklere uçacağını anlamıştı. "Acele et," diye bağırdı.

Devlin'in ağzı ağır ağır teninde dolaşıyor, dili ısrarla derinlere iniyordu.

Virginia şimdi sarsılıyor, çığlık atarak omuzlarına tutunuyordu.

"Beni bekle, küçüğüm," dedi ve Virginia bir anda onun iri erkekliğini içinde hissetti.

Ancak o tattığı en büyük zevkle doruğa ulaşmıştı bile.

Devlin daha derine ulaştı ve boğuk bir inlemeyle beraber içine boşalırken iri vücudu Virginia'nın üzerinde kasılıyordu. Sonrasında yana devrilip onu kendine çekti.

Bulutların üzerinden yatağa inen Virginia yanına dönerek yanağını onun sert göğsüne yasladı. Devlin ona sıkıca sarılarak alnını defalarca öptü. Öpücükleri hiç de yumuşak değildi. Virginia onun hâlâ sert ve hazır olduğunu fark etti.

Onun göğsünü bir kere daha öpüp erkekliğini eline aldı. "Bu ne?" Konuşmasında muziplik vardı.

Devlin güldü. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Ya unuttuysam?"

Devlin haince güldü. "O zaman sana hatırlatayım, sevgilim." Üzerine çıkıp hemen içine giriverdi.

Virginia giyinik hâlde aynanın karşısında oturmuş, saçlarını topluyordu. Aynada giyinme odasından yatak odasına giren Devlin'in aksi belirdi. O da giyinikti ama tamamen sivil kıyafetler içindeydi.

Harmon House'da kaldıklarının ertesi sabahıydı. Yataktaki olmamalarının tek nedeni Virginia'nın ev halkına rezil olmamaları için aşağı inmelerinde ısrar etmesiydi. Kadının arkasında duran Devlin aynadan ona gülümsüyordu.

Virginia son tokasını da topuzuna taktı. "Bugün kendimi daha çok bir eş gibi hissediyorum," dedi usulca.

Devlin ellerini kadının omuzlarına koydu. "Umarım hâlâ bir gelin olarak hissediyorsundur."

Virginia kızardı, "Mutlu bir gelin."

Adam eğilerek kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Tatmin olmuş bir gelin olduğunu da umarım." Şüphesiz ki bu doğruydu.

Kadın arkasını dönerek, "Ne kadar tatmin olduğumu biliyorsun," dedi.

Devlin gülerek, "Sen tam bir edepsizsin," dedi.

Kadın ayağa kalkarak adama sarıldı. "Umarım sen de memnunsundur."

"Çok memnunum, Virginia," dedi Devlin.

Kadının kalbi şarkı söylüyordu. Bütün bunların anlamı, adamın onu daha çok –biraz daha çok– sevmeye başladığı olabilir miydi?

Devlin ceketinin iç cebine elini soktu. "Sana bir şey aldım," dedi.

Kadifeden bir mücevher kutusu çıkarınca, Virginia'nın gözleri büyüdü. "O da ne?"

"Bu senin doğum günü hediyen."

Virginia'nın kalbi tekledi. Titreyerek onun gözlerine baktı. "Sen benim doğum günümü biliyor musun?"

"Yarın, değil mi?" Hafifçe gülümsedi. "On dokuzunda, felegin çemberinden geçmiş bir kadın," dedi alaycı bir sesle.

Virginia gülümsedi, sevinçten ağlamak istiyordu. "Nereden öğrendin?"

"Öğrendim işte. Açsana," dedi tatlılıkla.

"Yarına kadar beklemeyeyim mi?"

"Yarın hediyeye boğulacaksındır, çünkü annemin senin için gösterişli bir şeyler hazırladığından eminim."

"Hayır, ondan küçük bir aile toplantısı rica ettim. Rex İspanya'da; Sean Askeaton'da, yani ailenin üçte ikisi burada." Virginia hepsinin burada olmasını çok isterdi. Kutunun kapağını açtı.

Virginia muhteşem elmas süslemeli ametist kolyeyi görünce feryadı kopardı. "Bu çok güzel, Devlin!"

"Yelken açmadan önce sipariş etmiştim," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Gözlerine uysun istedim."

"Devlin?" Virginia onun kollarına asılıyordu. "Bu geçirdiğim en güzel doğum günü. Teşekkür ederim. Kolye için de eve geldiğin için de teşekkür ederim!"

Devlin duraksadı. "Gelmeden duramazdım. Nice yıllara, Virginia."

O gün ilerleyen vakitlerde Virginia içten bir erkek kahkahası işitti ve bunun Devlin'e ait olduğunu anladı. Kendi kendine gülümseyerek salonun dışında durdu. Kocası mutluydu. Virginia onun kardeşleriyle gülüp şakalaştığını duymaktan mutluydu. Tam o içeri girmek üzereyken Tyrell konuştu.

"Ya savaş?" diye sordu Tyrell. "Duyduğuma göre bütün Chesapeake Körfezi'ne saldıracakmışız."

Kaskatı kesilen Virginia, yüzündeki tebessüm solarak, geri çekildi. O ana kadar kocasının, onun ülkesiyle savaşmaktan döndüğünü inatla düşünmemişti. Ne o bir şey sormuş ne de Devlin bir şey anlatmıştı. Kalbi korku ve sıkıntıyla çarparak dinledi.

"Maalesef gizli meseleleri seninle konuşamam, Ty." Devlin'in sesinde bir gerginlik hissediliyordu. "Yeni bir görev emri aldım. Savaş şiddetleniyor."

Virginia yıkılmıştı. Devlin gittiğinde *Hırçın*'ın mağlubiyetiyle ilgili haberler çıkmış ve kendi evinin de bulunduğu Chesapeake'in abluka altına alındığı konuşulmuştu. Ama hepsi bu kadardı ve Virginia kocasının, kendi ülkesi ve vatandaşlarına karşı savaştığını unutmayı tercih etmişti. Devlin şimdi ne demek istiyordu? Tyrell'ın sözünü ettiği söylenti neydi? Virginia birdenbire Tillie, Frank ve Yaban Gülü'ndeki diğer insanlar için endişelendi. Ancak Britanya, Virginia kırsalına gidip orada çarpışmazdı! Devlin yeni bir görev emri aldıysa yine gitmeye mi hazırlanıyordu? Oysa daha dün gelmişti.

Virginia üzülmüştü, istemsizce karnına dokundu. Ya hamileyse? Sonunda birbirlerine âşık oluyorlar, birlikte bir gelecek kuruyorlardı. Şimdi savaşın sırası değildi. Hele de Virginia'nın ülkesine karşı bir savaşın!

Virginia bir an duraksadıktan sonra salonun kapısından hızla geçip kütüphaneye girdi. Vakit akşamüzeriydi ve perdeler açıktı, yumuşak gün ışığı odaya dolmuştu. Virginia kapıdan bile masadaki kâğıtları görebiliyordu.

Virginia'nın kalbi deli gibi atıyordu. Gizli bir mektuba bakmaması gerektiğini bilmesine rağmen, aceleyle masaya doğru yürüdü. Ama oradaki kâğıtlar onu ilgilendiren şeyler değildi. Orta çekmeceyi açtı ve aradığını hemen buldu.

Heyecandan kalbi duracaktı. Bütün soğukkanlılığını kaybetmişti. Elleri titreyerek mektubu alıp okumaya başladı.

Lord Amiral St. John'dan Sör Kaptan Devlin O'Neill'a
Waverly Malikânesi
Greenwich
18 Mart 1813

Sör Kaptan O'Neill,

Göreviniz 24 Mart'ta Chesapeake Körfezi'nde başlayacaktır. Chesapeake'de Amiral Sör George Cockburn'ün emri altında olacaksınız. Amiral Cockburn'le birlikte limandakiler de dâhil bütün Amerikan gemilerini imha etmeniz beklenmektedir. Olası Amerikan malzemelerini barındıran, karadakiler de dâhil bütün depoları ve devlete malzeme desteği sağlayan bütün çiftlik ve üretim yerlerini imha edeceksiniz; hepiniz Amerikan kıyı ticaretinin bütünüyle kökünün kazınması için elinizden gelen gayretin en büyüğünü göstermelisiniz. Yukarıdaki emirleri yerine getirmek için gerekli yöntemler konusunda takdir tarafınıza bırakılmıştır; kaçak kölelere yardım ve yataklık tavsiye edilir, özellikle de donanmanın Amerikan kırsalında ilerleyebilmesi için. Amerikan sivil halkıyla herhangi bir zarar verici ilişkiden kaçınmak için gerekli çabayı göstermeniz beklenmekle birlikte, Amerikan sivilleri tarafında herhangi bir doğrudan bağlılık şüphesi ciddi bir askerî tehlike olarak görülmeli ve buna göre hareket edilmelidir.

Lord Amiral St. John
Donanma Komutanlığı
13 Brook Caddesi
West Square

Virginia şok içindeydi.

"Virginia?"

Virginia titreyerek başını kaldırdığında karşısında Devlin'i gördü. Mektubu hemen çekmeceye koydu. Kalbi göğsünde acı verecek kadar hızlı çarpıyordu. *Devlin Amerikan gemilerini imha edecekti, limandakileri bile. Askerlerini Amerikan topraklarına indirecek ve çiftlikleri, üretim yerlerini ve depoları imha edecekti. Kölelerin kaçmasına yardım edecek, onları muhbir ve rehber olarak kullanacaktı. Bunlar gerçekten korkunç emirlerdi!*

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam, heykel gibi durarak.

Virginia'nın bu emirlerden hiç haberi yoktu. Devlin onunla evliyken böyle bir ölüm ve yıkım oyununa nasıl katılırdı? Onun yüzünden kaç Amerikalı canından olacaktı? Adama bakarak yutkundu. İçi buz kesmişti. "Tyrell'la konuşmana kulak misafiri oldum," dedi titreyerek.

Devlin yüzünde, Virginia'nın bir daha görmek istemediği o kişiliksiz maskeyle, gözlerinde keskin bir bakışla ona doğru yürüdü. Gözleri masayı taradı, sonra Virginia'ya baktı. Yavaşça, "Görev emrimi mi okudun?"

"Evet," diye fısıldadı. Yutkunup "Gitme!" diye haykırdı. "Sen bana burada lazımsın! İstifa et. Görevden çekil. Savaşa dönme, buna dayanamıyorum."

Devlin gözlerini kocaman açmıştı. "Ben görevden çekilecek kadar korkak değilim, Virginia."

"Senin korkak olmadığını herkes biliyor! Tanrım, sen kendini en az yüz kere ispat ettin!" Virginia az önce okuduğu mektubun içeriği yüzünden allak bullak olmuş, doğru düzgün düşünemiyordu.

"Virginia," dedi Devlin, onu dikkatle inceleyerek, "ben bir donanma kaptanıyım. Evlendiğimizde bunu biliyordun. Ne yazık ki ülkelerimiz birbirine karşı savaşıyor, gerçekten çok üzgünüm ama bu savaş da bitecek."

"Onca insan öldükten sonra! Senin yüzünden kaç Amerikalı öldü Devlin?" diye bağırdı kendine hâkim olamayarak.

Devlin hayretle gözlerini açtı. "Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun." Ona saldırmak istemiyor ama öyle yaptığını da biliyordu. "Sonunda bir aradayız. Bu savaş bizi ayıracak."

Devlin gergin görünüyordu. "Ancak sen izin verirsen. Bana gelen mektubu okumamalıydın."

"Hayır, okumamalıydım. Devlin, lütfen! Ülkeme karşı savaşma!"

"Virginia üzgünsün, hakkın da var. Yine söylüyorum, savaşın aramızı bozmasına izin verme. Bunu senden rica ediyorum."

Virginia susuyordu. Hastaydı.

Devlin onun elini tuttu.

"Peki. Savaşın aramızı bozmasına izin vermeyeceğim," dedi bunun mümkün olmasını umarak.

Devlin'in maskesi gitmiş, yüzüne rahat bir ifade gelmişti.

Virginia oturmak zorunda kaldı. O kadar duygulanmıştı ki ağlamak üzereydi. Salon sevgi ve neşeyle doluydu. Ururken derin bir nefes alarak, tebessümle etrafına baktı.

Doğum gününün akşamı, belki saat beş civarı idi. Şık şömine de bir ateş çatırdayarak yanıyor, yanında Edward, Tyrell, Cliff, Devlin ve Sean'la birlikte karşısında duruyordu. Erkekler şampanya içiyor sessizce sohbet ediyor, arada bir gülüyorlardı. Devlin hiç bu kadar yakışıklı ve muhteşem görünmemişti, sivil giysiler içindeydi. Onun bakışını hissederek dönüp ona gülümsedi. Virginia da birden içi arzuyla dolarak ona gülümsedi.

Devlin'in istediği gibi yapmaya çalışıyordu. Çok büyük bir çaba göstermesi gerekiyordu ama savaşı düşünmüyordu. Ne zaman aklına gelse düşüncelerini başka bir meseleye yönlendiriyor, beraber geçirecekleri zamanın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Ona verilen emirler, onun hakkındaki hislerini değiştirmezdi; onu çok seviyordu. Hem o haklıydı. Savaşın aralarını bozmasına izin vermemeliydi, özellikle de bu sabah hamile olduğu kesinleştiği için.

Gizlice bir doktora görünmüştü, randevuyu sadece Mary biliyordu. Bebeği ekimde doğacaktı.

Gülümseyerek karnını okşadı. Gitmeden önce Devlin'e haberi verecekti. Sevinmesi için dua ediyordu.

Ayrıca, o zamana kadar dul kalmamak için de dua ediyordu. İşte yine savaşı düşünmeye başlamıştı! Keşke Devlin gitmek zorunda olmasaydı!

"Bir gün beni de biri gözlerimin renginde kolye hediye edecek kadar sevecek mi?" dedi Eleanor.

Virginia koltuğunun yanındaki yosun yeşili kanepede Mary'yle beraber oturan Eleanor'a baktı. Ayaklarının dibinde hediye pa-

ketleri bulunan Eleanor ile Mary, kadının boynundaki Devlin'in ona hediye ettiği, kolyeye hayranlıkla bakıyorlardı.

"Senin de zamanın gelecek," diye mırıldandı Mary. "Bu kolye Virginia'ya çok yakıştı. Gerçekten de gözlerinin müstesna rengini ortaya çıkarıyor." Mary ile Virginia göz göze geldiler ve Virginia onun bebeği düşündüğünü anladı.

"Bir sır kokusu alıyorum," diye mırıldandı Devlin, yumuşak ve baştan çıkaran sesiyle.

Tam o sırada Eastleigh Kontu içeri girdi.

Virginia şoktaydı. Ne odadakileri selamlamakta olan Kont'un neden orada olduğunu anlayabiliyor, ne de rengi atmış ve üzgün bir hâlde, bu beklenmedik ziyaretten dolayı özür dilemeye çabşan uşağı işitiyordu. Amcası ne istiyordu, evlerinde ne işi vardı? Devlin ona doğru yürüdü.

Virginia'nın yüreği ağzına geldi, çünkü Devlin'in sırf onları rahatsız etti diye Eastleigh'i öldürmek isteyebileceğinden korkuyordu. Tyrell ile Cliff onu omuzlarından tutarak geri çektiler. Devlin'in yüzünü ürkütücü bir maske kaplamıştı.

Edward derhâl onun önünü kesti. "Eastleigh, git buradan."

"Adare," dedi Eastleigh, açık mavi gözleri buz gibi bakıyordu. "Yeğenimin doğum gününe çağrılmamam büyük kabalık, hele düğününe davet edilmeyişim beni çok üzdü. Virginia'nın doğum gününü kutlamaya geldim. Ona hediye bile getirdim." Elinde büyük bir paket tutan uşağına dönüp işaret etti.

Devlin kardeşlerinin elinden kurtulup ona doğru yürüdü. "Bakın hele," dedi, "görmek istediğim adam. *Beni* gördüğünüze şaşırmadınız mı, Lordum?"

İki adamın gözleri birbirine kilitlendi. Eastleigh sırıttı. "Kanının doğum gününde seni görmem kadar doğal bir şey yok ki, neden şaşırayım? Döndüğünü duydum, O'Neill. Ah, kârlı evliliğin için seni tebrik ederim." Birdenbire Virginia'ya baktı ve başını eğdi. "Tebrikler, hayatım."

Virginia ürperdi. Düşmanlık ve nefret saçan iki adama bakıyor, umutsuzluğa düşüyordu. Birazdan korkunç bir şey olmasını bekliyordu. Onun bir müdahalesi olabilir miydi? Hemen ileri doğru atıldı. "Teşekkürler, amca. Gelmeniz büyük incelik."

Devlin kadını kolundan tutup susturdu. "Sahte sözlerine kanacağımı mı sanıyorsun?" dedi soğukça. "Babam haklı. Burada işin yok. Ama seni kapıya geçirmeden evvel, bir sorum olacak. Kiraladığın katilin kaderini merak ediyor musun?"

Virginia afallamıştı. Devlin neden söz ediyordu? Hayret ve dehşet içinde Devlin'e baktı. Ama o anda Devlin onun varlığını unutmuş gibi görünüyordu.

"Kiralık katil mi?" Eastleigh güldü. "Ben kiralık katil filan tanımıyorum. Birisi seni öldürmeye mi çalıştı, O'Neill?" Tekrar güldü. "Neden ben olduğumu düşündün? İkimiz de biliyoruz ki senin sayısız düşmanın var."

Devlin buz gibi gülümseyerek ona doğru eğildi. "Kiraladığın adam işi beceremedi. Ama arkanı kolla Eastleigh, çünkü bu oyun iki kişiyle oynanır."

Virginia haykırdı. Kimse duymuşa benzemiyordu.

"Bu bir tehdit mi? Beni öldürecek misin? Servetimi kaybetmem yetmedi mi?" Gülümsedi. "Belki arkasını kollaması gereken ben değil, sensindir, O'Neill." Dönüp Virginia'ya selam verdi. "Umarım hediyeni beğenirsin." Çıkıp gitti.

Virginia elini çekip geriledi. "Bu iş çok ileri gitti! Bunu sen başlattın, bak nerelere vardı, şimdi kendin de tehlikedesin!"

Devlin öfkelendi. "Bunu başlatan ben değilim, canım, bunu on beş yıl önce o başlattı!"

"Ne fark eder?"

Devlin kızarmıştı. "Tehlikede olduğum söylenemez, Virginia," dedi. "Uzun zamandır tetikte yaşıyorum. Kiralık katil bana bir şey yapamaz."

Virginia ağlamak istiyordu. Böyle mi yaşayacaklardı yani? Devlin, Eastleigh'i kışkırtacak, Eastleigh de onu öldürtmeye mi çalışacaktı? Peki ya bebek doğduğunda ne olacaktı? Ya bir gün Eastleigh, Devlin'e olan nefretini çocuklarından çıkarırsa? Virginia bu şekilde yaşayamazdı.

Devlin ani bir hareketle pencereye döndü, ona kızgın olduğu belliydi. Virginia da döndü ve ağlayarak salondan çıktı. Kütüphanenin kapısına geldi. Burası Devlin'in güçlü ve erkeksi varlığıyla doluydu ama Virginia onu ne kadar sevdiğini hatırlatacak bir şey görmek istemiyordu.

Ona hamile olduğunu söylerse, Devlin tavrını değiştirir miydi?

Şüphesiz ki çocuklarını nefret ve intikam dolu bir dünyada büyütemeyeceklerini anlayacaktı.

Virginia çok korkuyordu.

Devlin pencereden dışarı bakıyor, ancak karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Öfkesinden titriyor ama aynı zamanda göğsünde bir boşluk hissi de duyuyordu. Bu hissin ne olduğunu anladı, korku hissiydi. Arkasına dönüp bakmasa da Virginia'nın üzgün olduğunun, odadan ve ondan kaçıp gittiğinin farkındaydı.

Sonunda onun gerçek yüzünü görmüş müydü? Damarlarında kan yerine buz olan, kin dolu bir kalbe sahip bir adam.

Son birkaç gün masal, rüya gibi geçmişti. Sık sık gülen, tebessüm eden, karısından başka bir şey düşünmeyen bu adamı tanıyamamıştı. Mutluluğun, neşenin tadını almıştı. Bu duygular ona yabancıydı, tuhaf geliyordu ama aynı zamanda hoşuna da gitmişti. Hayatında ilk kez sevildiğini, daha da önemlisi, yalnız olmadığını hissetmişti. Oysa şimdi Virginia üzgün ve tedirgindi. Tanıdığı en cesur kadın savaş ve nefret değil, sevgi ve mutluluk istiyordu. Bunu biraz önce onun gözlerinde görmüştü. Virginia ondan kaçmıştı ve Devlin onu henüz bulmuşken kaybetmekten korktuğunu kendine itiraf etti.

Böyle bir hayatı hak etmediğini biliyordu. Bunun bir rüya olduğunu ve bir gün gözlerini açtığında hepsinin -mutluluk, huzur ve Virginia'nın- gitmiş olduğunu göreceğini biliyordu.

Ama o her şeyden önce bir askerdi ve sadece sürekli mücadele ve savaştan oluşan bir hayatı vardı. Onunla evlenirken hiçbir şeyi değiştirmeye niyeti yoktu ama beraber oldukları bu birkaç gün içinde neredeyse her şey değişmişti. Virginia ona farklı bir hayatı göstermişti ve şimdi bir yanı bunu korumak istiyordu. Ancak diğer yanı her zamankinden daha güçlü, daha acımasız ve intikama susamıştı. Onun bu parçası biliyordu ki artık Eastleigh'in işini tamamen bitirip babasını huzura kavuşturmalıydı.

Hiç böylesine ikiye bölünmemişti. Derin bir nefes alıp Virginia'nın arkasından gitti. Onun diğer odada amcası yüzünden ağlamasına dayanamıyordu.

Devlin kütüphanenin kapısında durdu. Virginia masasının yanında durmuş, destek alır gibi masaya tutunmuştu. Gözlerinde yaşlarla dönüp ona baktı.

Devlin o yaşları silmek istiyordu ama bedeni sanki beynine itaat etmeyi reddeder gibi kımıldamıyordu. "Amcanın bu güzel günde keyfimizi kaçırmasına çok üzüldüm, Virginia," dedi.

"Devlin? Son birkaç gün harikaydı, değil mi?"

"Evet, öyleydi."

Virginia kendini zorlayarak gülümsedi. "Artık affedip unutmanın zamanı gelmedi mi? Sahip olduklarımızı ve olacaklarımızı düşünmenin zamanı değil mi? Harika bir gelecek var önümüzde..."

"Fazla ileri gidiyorsun," diyerek kadının sözünü kesti. Onu caydırmaya mı çalışıyordu? O karısının kuklası olacak bir adam değildi!

Virginia kasılmıştı. "Sözümü bitirmeme izin vermedin ki."

"Konuşacak bir şey yok. Eastleigh konusunda. Onunla savaşacağım ve bu savaş benim lehime sonuçlanmalı, Virginia."

Virginia bembeyaz kesilmiş hâlde, iri ve ıslak gözleriyle ona bakakaldı.

Devlin bunu daha yumuşak bir biçimde söylemediği için pişman oldu. "Amcan seni üzmek istedi," diye söz başladı ama Virginia sözünü kesti.

"Devlin sana söylemediğim bir şey var."

Devlin'in yüreği sekteye uğradı. Virginia'nın ses tonunu da yüzündeki ifadeyi de beğenmemişti. Derhâl geri çekilip azılı düşmanıyla karşı karşıyaymış gibi yüzünü asarak, resmî bir şekilde, "Söyle," dedi.

Masaya tutundu. "Hamileyim."

Devlin bir an yanlış işittiğini sandı. Kalp atışları hızlanmıştı. *"Ne?"*

"Sana yalvarıyorum," dedi, "bana huzurlu ve mutlu bir hayatı çok görme. Bize böyle bir hayatı çok görme!"

Devlin şoktaydı, söylemiş olduğu şeyi idrak edemiyordu. *Hamileydi.* Ama nasıl? Ne zaman? Aralıktaki düğünlerinden sonra olmalıydı. Demek baba olacaktı? Bu çok erken olmuştu!

Eastleigh'in Adare'nin salonundan çıkmadan hemen önceki alaycı yüz ifadesi adamın gözünün önüne geldi.

"Yalvarırım, öldürme ve intikam sevdasından vazgeç!" Ağlamaya başladı. "Çocuğumu böyle bir ortamda doğuramam! Anlamıyor musun? Bir aile oluyoruz, artık bir seçim yapman gerek."

Devlin, Virginia'nın sözlerini anlamakta zorlanıyordu. Titriyordu. Ağlayan Virginia'ya bakıyordu. Seçim mi? Ondan seçim yapmasını mı istiyordu? O an acı bir kavrayışla yüz yüze geldi.

Derin bir nefes alıp sert ve aksi bir şekilde, "Böyle yapma, Virginia," diye uyardı onu. Yapılacak bir seçim yoktu! En azından o an için.

"Seçmelisin!" diye bağırdı Virginia, şiddetle titreyerek.

"Benden bunu isteme," diye buyurdu, sanki gemisindeymiş gibi. Aynı anda her şeyin uçup gittiğini anladı; mutluluk, sevgi, korku...

"Seçmelisin," diye fısıldadı. "Ben çocuğumuzu nefret dolu bir hayata getiremem. Çocuğumuzu tehlikeye atamam. Seç Devlin. Bizi seç, bebeğimizi ve beni seç!"

Ama Devlin seçemezdi. Devlin korkusunun kaybolduğunu hissediyordu. Korku da kaybolunca bütün duyguları donup kaldı.

"Lütfen!" diye yalvardı Virginia. Ona doğru koştu. "Bana sırtını dönme! Yaşadığımız onca şeyden sonra yapma bunu. Bak

senin çocuğunu taşıyorum!" Adamın elini tutup karnının üze-
rine koydu.

Devlin onun küçük, hâlâ düz karnına baktı ama artık içi
bomboştu. Ne mutluluk kalmıştı, ne sevgi, kala kala on yaşın-
dayken düşmanının ona armağanı olan duygusuzluk kalmıştı.

"Ya biz ya da intikam. İkisi birden olmaz."

Devlin elini çekip arkasını döndü. "Üzgünüm," dedi, "benimle evlenirken nasıl birisi olduğumu biliyordun."

Virginia acı bir çığlık attı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Virginia şiddetli baş ağrısı ve sıkıntılı ruh hâli yüzünden bütün gün yataktan çıkmamıştı. Ağlamıyordu. Korku onu öylesine katılaştırmıştı ki ağlayamıyordu.

Artık düşünmesi gereken bir bebeği vardı. Doğmamış çocuğu onun önceliği olmuştu. Devlin'le ilişki kurmak, onun zalim takıntısıyla sert kalbine göğüs germek de zor olmuştu ama baba olma meselesi bambaşkaydı.

Keşke onu sevmekten vazgeçebilseydi... ama bunu asla yapamazdı.

Virginia ne yapacağını bilmiyordu ve Devlin üç gün sonra göreve –olmaz olasıca savaşına– gidiyordu.

Akşam yemeği için giyinmiş, yüzünü yatak odasının kapalı kapısına dönmüştü. Onu dünkü tartışmalarından beri görmemişti. Devlin dün gece odalarına gelmemişti, zaten Virginia da onu görmek istememişti. Ne yapmalıydı? İştahı yoktu ama mesele bu değildi. Devlin onun kocasıydı ve karnındaki çocuk ona aitti. Ancak Virginia artık evlilikleri için, onunla birlikte olmak uğruna taviz vermek istemiyordu. Evliliği gözlerinin önünde yıkılıyordu.

Virginia kapıyı açıp sinirden titreyerek aşağı indi, hissettirmemeye çalışsa da yüzünden bütün gerginliği anlaşılıyordu.

Yemek salonuna yaklaşırken tanıdık gelen erkek sesleri işitti. Tyrell ile Cliff yanındaydı, herhâlde yemekten önce birer içki içiyorlardı. Virginia ikisini de çok seviyordu ama bu akşam yemeğe kalmalarını hiç istemiyordu. Yemek salonuna yaklaştı, salonun ardına kadar açık kapısından üç adamın ellerinde şarap kadehleriyle rahat bir biçimde oturmuş olduklarını gördü.

Tyrell ile Cliff onu hemen fark ederek ayağa kalktılar. Devlin de daha yavaş olmak üzere ayağa kalktı, ona bakmıyordu. Kardeşleri eğilerek selam verdiler, sonra o yanlarına gidince tebessümleri kayboldu, çünkü sıkıntısı yüzünden apaçık belli oluyordu.

"İyi akşamlar," dedi başını dik tutarak.

"Virginia, her zamanki gibi çok hoşsun," diye mırıldandı Cliff ama kirpiklerini mavi gözlerinin üzerine indirmişti, yani sadece nezaketen söylüyordu.

Virginia teşekkür etti. "Umarım yemeğe kalırsınız," dedi o da benzer bir sahte tavırla.

Cliff gözlerini kaldırdı, sonra Tyrell'la ikisi bakıştılar. "Bizim başka bir planımız var," dedi.

"Maalesef öyle," dedi Tyrell da. Sonra da heykel gibi dikilen Devlin'e kötü kötü baktı. "Karına iyi bak," dedi, Virginia'ya başıyla selam verdi ve Cliff'le kadehlerini bırakıp çıktılar.

Sonunda kocasıyla yalnız kalan Virginia gergindi.

Devlin yüzünde Virginia'nın çok iyi bildiği ve nefret ettiği o maskeyle ona döndü ve kolunu uzattı. "Yemek hazırdır, Madam," dedi.

Virginia şaşırdı. "Sen bana hiç 'madam' demezdin," dedi.

Omuzları zaten kaskatı olan Devlin daha çok gerildi. "Seni incitmemeye çalışıyorum," dedi ona, âdeta bir yabancı gibi.

"Böyle yapma," diye fısıldadı.

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum." Salonu gösterdi. "Başlayalım mı?" Cevap beklemeden onu koluna taktı.

Virginia geri çekildi. Artık böyle mi olacaktı? Kibar bir evlilik parodisi. Gergin ve zorlama, resmî bir ilişki. "Ben senden sadece nefreti bırakmanı istedim, Devlin, çocuğunun iyiliği için."

Devlin onu duymamış gibi ilerlemeye başladı.

Virginia kolunu ondan çekerek ilerlemeyi reddetti.

Devlin durup ona döndü. "Yemek yiyecek miyiz?" diye sordu.

"Böyle olmaz, böyle yiyemeyiz."

"O zaman ben dışarı çıkıyorum."

Virginia şaşkınlıktan irkildi.

"Madam, yemeği kardeşlerimle White's'ta yiyeceğim." Başıyla selam verdi ve hızla dışarı çıktı.

Virginia şoke olmuş hâlde onun arkasından bakakaldı.

O gece Devlin eve dönmedi.

Seher vakti hava karanlık ve kasvetliydi.

Devlin iki gündür eve uğramıyordu. Virginia bir uşaktan onun gemisinde kaldığını öğrenmişti. En azından başka bir kadına gitmiyor, diye düşündü.

Ama evliliklerinin bittiğini biliyordu. Kurtarmanın yolu da pek mümkün gözükmüyordu.

Derin bir bunalım içindeydi; dünyası kararmıştı. Ne geceleri uyuyabiliyor ne sabahları yataktan kalkabiliyordu. Yemekten içmekten kesilmişti. Hannah'nın acıyarak bakmasına aldırmadan sürekli ağlıyordu.

Şimdi leylak rengi sabahlığına bürünmüş, giyinme odasındaki aynada kendi solgun yüzüne bakıyordu. Yine gece hiç uyuyamamıştı amat Devlin'in yakında gideceğini bildiği için, kendini yataktan zorla kaldırmıştı. Denizin kabaracağını biliyordu, çünkü önceki gün Hannah'ya sordurmuştu. Ama Devlin yine *Cüretkâr*'da kalmıştı. Virginia onun vedalaşmaya gelmeden sefere gideceğini tahmin ediyordu. Daha önce de kalbini kırmıştı ama bu kadar değil.

Bu şekilde devam edemem, diye düşündü bembeyaz yüzüne bakarken.

Kapı çalınıyordu. Cevap vermeden döndü, acaba hizmetçisi bu saatte ne istiyordu?

Kapı açıldı ve küçük odasından Devlin'in tam takım giyinmiş, elinde siyah şapkasıyla kapıda durduğunu gördü. Virginia'nın gözleri kocaman açıldı ve şaşkınlıktan titredi.

Devlin'in yüzünde sert bir ifade vardı ama burun kanatları titriyordu ve kızarmıştı. Virginia soğuktandır, diye düşündü. "Kalkmışsın." Devlin onun dağınık hâlini derhâl fark etmişti. "Bir saate kadar yola çıkacağım, veda etmeye geldim."

Virginia onu yine eskisi gibi sevmesi için yalvarmak istiyordu. Eğer bu kadar önemliyse, intikam hırsını kabullenebileceğini söylemek istiyordu. Ama konuşmadı, çünkü konuşamıyordu. Hareket etmedi; nefes almadı.

Devlin'in çenesi kasıldı; gözleri kararttı. "Nasılsınız, Madam?"

Ölüyorum her dakika, her saniye, diye bağırmak istiyordu ama tek yapabildiği bakmaktı. Sonunda, "Bu durumda ne kadar iyi olunabilirse," dedi.

"Çocuk nasıl?" diye sordu sertçe.

Virginia derin bir nefes aldı. "İyi, sanırım."

Devlin çenesini sağa sola oynatarak başını salladı ve sanki önemli bir şey söyleyecek de, tereddüt ediyor gibi bir süre sustu. Virginia beklediği şeyi söylemesi için dua ediyordu.

O sadece, "Altı aya kadar dönerim, herhâlde," dedi. "Tanrı'ya emanet ol, Virginia." Selam verip çıktı.

Virginia peşinden koşup ona iyi yolculuklar dilemek istedi. Ama bedeni yerinden kımıldamadı.

Tanrım. Böyle mi gidecek? Ya onu bir daha görmezse? Ya savaşta can verirse?

Virginia pencereye koştu. Devlin'in kapının önündeki arabasına doğru yürüdüğünü gördü. Pencerenin kilidini açıp ağır camı itti. Devlin arabaya binmişti bile. Nefes nefese kalan Virginia başını dışarı uzattı. Araba hareket etmeye başlamıştı. "Devlin! Yolun açık olsun!" diye bağırdı.

Ama adamın onu duyup duymadığını bilmiyordu.

Aynı gün daha geç vakitte, Virginia, Harmon House'un bir salonunda ellerini ovuşturarak ayakta duruyordu. Devlin'in gidişi onun için ağır bir darbe olmuştu ve o artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

Cliff, geniş ama acelesiz adımlarla, uyuşuk bir tavırla salona girdi. "Virginia? Beni görmek istemişsin?" diye sordu biraz şaşırmış gibi.

Virginia başını salladı, dudaklarını ıslatıp "Kapıyı kapatır mısın?" dedi.

Cliff'in gök mavisi gözlerinde daha da şaşkın bir ifade belirdi. Dönüp salonun kapısını kapadı. "Bu çok tuhaf," dedi, Cliff ona doğru ilerleyerek. Bir sandalye tutup Virginia'ya uzattı. "Buyur."

"Ayakta durmayı tercih ederim," diye fısıldadı, içi çaresizlikle dolarak.

"Mesele nedir?" diye sordu, meraklı ve endişeli gözlerle.

Virginia da gözlerini kaçırmadı. "Hamileyim," dedi. Cliff irkildi. "Hamileyim ve doğduğum yer olan Yaban Gülü'ne gidip çocuğumu orada doğurmak istiyorum."

Cliff'in yüzü hayret dolu bir ifadeye bürünmüştü.

"Senin gemi filon var!" diye haykırdı Virginia. "Mutlaka içlerinden bir tanesi Amerika'ya gidecektir. Lütfen, Lordum, yol ücretini öderim, bana o gemide bir yatak verin!"

Cliff şoktaydı. "Ağabeyimden kaçıyor musun?"

Durum tam olarak bu değildi ama Virginia kendini kandıramazdı. O kısa zaman zarfında yaşadıkları mutluluğu bir daha bulamayacaklardı ama yine de kocasını bırakmayacaktı. Virginia'nın amacı kendi evine gitmekti. Ülkesi savaşta, Yaban Gülü tehlike altındaydı ve o, bebeğini orada doğurmalıydı, orada yalnız kalmazdı.

"Virginia..." sesi kibarlaştı, "bu konuda sana yardımcı olamam." Belli ki onun sessizliğini olumlu bir cevap olarak kabul etmişti.

Virginia derin bir nefes alıp oturdu. Sonra ellerini yüzüne kapadı. "Ağabeyini çok seviyorum," diye fısıldadı, başını kaldırmadan. "Hep seveceğim. Ama onun Eastleigh Kontu'na olan saplantısının yükünü taşıyamam." Cliff'in gözlerine baktı. "Çocuğu için bu intikam sevdasından vazgeçsin diye ona yalvardım. Vaz-

geçmiyor. Benim artık bebeğimizi düşünmem gerek. *Çocuğumuz her şeyden önce gelir.*"

Cliff'in keyfi kaçmıştı. "Tabii, sana hak veriyorum. Bence de Devlin bu saplantıdan kurtulmalı ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Kurtulamaz," diye fısıldadı gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Bunu açıkça gösterdi. Zaten gitti, ülkemle savaşmaya gitti. Ben burada kalamam, Cliff. Çocuğumu Yaban Gülü'nde doğuracağım ve topraklarımızı savunacağım. Bu belki Devlin'e karşı savaşmak anlamına gelecek ama artık başka çarem yok."

Cliff düşünceli gözlerle bakıyordu. Bir süre bir şey söyleyemedi, sonra iç çekip "Dediğin gibi yapacağını biliyorum," dedi. "Seni batacak ya da saldırıya uğrayacak bir gemiye bindirmektense kendi gemimle götürmeyi isterim. Önümüzdeki hafta Martinik'e gidecektim, orada bir şeker pancarı çiftliği aldım. Önce seni eve götürürüm."

Virginia müthiş rahatlamıştı.

"Ama bunu sır olarak tutamam," diye uyardı Cliff.

Virginia itiraz edecekti.

"Hayır!" Mavi gözleri parıldadı. "Sen benim ağabeyimin karısısın. Nerede olduğunu bilmeye hakkı var, özellikle de bebek beklediğin için. Seni Yaban Gülü'ne götüreceğim, Virginia ama bunu Devlin'e de haber vereceğim."

Virginia onunla tartışmaya girmemeyi daha uygun buluyordu. En azından evine emin ellerde gidecekti. Cliff'in iri, sert ellerini tuttu. "Teşekkürler, Cliff. Çok teşekkür ederim."

Cliff düşünceliydi.

Mayısın ortalarıydı. Okyanus aşırı yolculuk zor ve yavaş olmuş; fırtınalar, ters rüzgârlar Cliff'in gemisini yavaşlatmıştı. Ayrıca tehlikeli bir yolculuktu. Gemiye kaptanlık eden Cliff, günün her saati savaş gemilerini gözletiyordu. İki kere Amerikan gemilerinden kaçmışlardı; bir keresinde, *Amelie* kovalamaca başlayınca korunmak için Amerikan bayrağı bile çekmişti. Cliff Virginia'ya lüks döşenmiş kendi kamarasını vermiş ama bunun dışında onunla arasına resmi ve kibar bir mesafe koymuştu. Bu Virginia'nın da işine geliyordu, çünkü keyifsizdi, kimseyle derdini paylaşmak da istemiyordu. Yolculuk uzun ve sıkıntılıydı; Virginia bittiğinde rahatlamıştı.

Virginia bir kolunu, Norfolk'ta kiraladığı açık arabanın arka koltuğunda yanında oturan Arthur'a dolamış, diğeriyle kapıya tutunuyordu, çünkü araba engebeli yolda sallanıp duruyordu. Bütün sıcaklığıyla karşısında beliren evine bakıyordu. Sanki annesi evin kapısından fırlayacak, sevinçle seslenip el sallayacaktı; babasını at sırtında tarladan gelirken hayal etti. Gözleri dolarak gülümsedi; uzun, heybetli ve sıcacık evi hâlâ müthiş görünüyordu. Uzun zaman sonra yuvasına dönmüştü ve Britanya'dan ayrıldığından beri ilk defa gülümsüyordu. Devlin'in çocuğunu burada tek başına dünyaya getirecekti ve ona öyle geliyordu ki, her şey yoluna girecekti.

Gözlerinden yaşlar dökülüyor ama o hâlâ bir yandan gülümsüyordu. Devlin'i düşünmek bile onu ezici bir kedere boğmuştu. Henüz ekilmemiş tarlalara baktı. Toprağın ekilmeden önce temizlenmesi için uygulanan yakılma işleminden geçmekte olduğunu gördü ve uzun zamandan beri ilk defa içi sevinçle doldu. Tarlalarda yürüyüp mantar, çürüme ve diğer tohum yatağı hastalıkları olup olmadığını tetkik etmek istiyordu. Ayrıca ince bir saman örtüsüyle korunan filizleri inceleyip yaz sonunda alacak

bir mahsulü hesaplamak istiyordu. Geçen senenin çoğunu sefâ geçiren çiftlikten fazla bir şey beklemiyordu. Öte yandan, Yaban Gülü artık borçlarından kurtulduğu için, mecbur kalırsa kışı çıkarmak için borç para alabilirdi. Hem çok yağmur yağmıştı, bunu çayırlardaki otların sıklığından ve çiçeklenen bahçelerin canlılığından anlayabiliyordu.

Heyecan, sıcak bir yazın ardından serinleyen hava gibi içini kapladı.

Derin bir nefes aldı. Tatlı tuzlu, dumanlı Virginia havası hayat iksiri gibiydi; aylardır ilk kez midesi açlıktan gurulduyordu.

Verandada uzun ince tanıdık bir endam belirdi. Araba evin önünde dururken Virginia sevinçle gülümseyerek Tillie'ye el salladı.

Bunu yapabilirdi. Daha önce kuvvetinden şüphe etmişti ama şu anda Yaban Gülü'nün hem kendisini hem de bebeğini kurtaracağını biliyordu.

"Yemek ye de Norfolk'a öyle dön, Ned," dedi Virginia, çocukluğundan beri tanıdığı arabacıya.

"Çok teşekkürler, Bayan Virginia, yani Bayan O'Neill," dedi şapkasını çıkarıp selam vererek.

"Atla, Arthur," dedi tatlılıkla ve iri köpek kuyruğunu hızlı hızlı sallayarak yere atladı.

Tillie yerinden kımıldamamıştı. Olduğu yere çakılmış, Virginia'ya şok içinde bakıyordu.

Virginia arabadan indi. "Tillie!" Yüreğine mutluluk tohumu düşmüştü.

Tillie çığlığı bastı. "Virginia! Virginia, sensin!" Eteklerini kaldırıp verandanın basamaklarından aşağı uçarak indi. Virginia da ona doğru koştu ve ortada buluşup kucaklaştılar.

"Şubattaki mektubundan beri senden haber almadım," diye haykırdı Tillie geri çekilip Virginia'nın yüzünü avuçlayarak. Virginia mektup yazıp evliliğinden ve Devlin'in çiftlik hediyesinden bahsetmişti. "Geleceğini söylemedin, neden eve dönüyorum demedin? Niye böyle ruh gibi bembeyazsın, bu kadar zayıfsın?"

Virginia ona bir daha sarıldı. "O zamandan beri yazmaya fırsat olmadı," diye fısıldadı.

"Yalnız mı geldin? Sadece bir köpekle mi?" Tillie kolunu ona doladı. Şaşkınlıktan bakakaldı, çünkü Virginia'nın pelerini karnının çıkıklığını gizliyordu. "Hamile misin? Tatlım, hemen hamile mi kaldın?"

Nutku tutulan Virginia başını onaylar tarzda salladı. Tillie'nin gözlerine baktı.

Hayretle kaşlarını kaldıran Tillie bakakalmıştı. "Ne oldu?"

Virginia yutkundu. "Evliliğim bitti, Tillie, buraya temelli döndüm."

Virginia, Tillie'nin itirazlarına rağmen kendini çiftlik işleriyle meşgul etti. Mayısın son haftası fideler toprağa dikildi. Kanada'da İngiliz York Kalesi Amerikan birliklerine yenik düşmüştü ve bu büyük zaferin haberi kırsala ulaşınca, komşuları sevinmişti. Ama garnizon cephaneliğindeki patlama yüzünden ölü sayısı çok yüksekti. Bir yerel gazete patlamada üç yüzden fazla Amerikan askerinin öldüğünü bildiriyordu; mağlup durumdaki İngilizlerin kayıplarının iki katı.

Virginia savaşla ilgili haberleri öğrenmek istemiyordu ama artık evinde olduğu için bu haberlerden kaçmak mümkün değildi. Kanada topraklarında sonu gelmez bir mücadele vardı. Üstüne üstlük dört Yaban Gülü kölesi kaçmıştı. Söylentiye göre bu

kölelere kırmızı ceketliler cesaret veriyor, hatta kendi hesaplarına çalıştırıyorlardı. Ayrıca en temel besin maddelerinde dehşetli kıtlamalar vardı, Richmond ve Baltimore'da şeker libresi 20 dolar gibi fahiş bir fiyattan satılıyordu. Yine Richmond'da unun varili 4.5 dolara yükselmişti. Virginia bu fiyatın New York'takinin beş katı olduğunu öğrenmişti. Nereye gitse en çok konuşulan konu artık kimsenin karşılayamadığı temel gıda maddelerinin fiyatlarıydı. Yaban Gülü'nde şeker yoktu o yüzden Tillie'nin reçelleri ekşiydi.

Mayısın sonuna doğru Virginia rahatsızlanmaya başladı. Rahatsızlığı hafif bir baş dönmesiyle biraz nefes alma güçlüğünden ibaretti ama onu bitkinleştirmeye yetiyordu. Dinlenmediği vakit bayılacağından korkuyordu. Tillie onu paylıyor ve evden dışarı çıkmasına izin vermiyordu. Virginia rahatsızlığının gerçek sebebini bildiğini düşünerek razı oldu. Evvelki gün kilisede *Cüretkâr*'ın bir diğer İngiliz firkateyni *Şeref* ile Maryland kıyısında dolaştığını, Chesapeake Körfezi'nden çıkmaya cesaret eden Amerikan gemileriyle savaşmak için beklediklerini işitmişti.

Virginia, Devlin'i ve hüsranla sonuçlanan evliliğini unutmuş gibi davranmak için elinden gelen gayreti göstermişti. Eve döndüğü ay ondan Tillie'ye bile bahsetmemeye özen göstermişti. Ama aslında onu her gün düşünüyor, ruhunu kaplayan kederle savaşarak onun can güvenliği için endişeleniyordu. İşin en acı yanı da birbirlerine karşı savaştıklarının bariz olmasıydı.

Sıcak ve rutubetli bir gündü. Virginia ustabaşı Gregor'u çiftliğin hesap defterlerini gözden geçirmek üzere çalışma odasına çağırmıştı. Arthur masasının yanında yerde hızlı hızlı soluyarak uyuyor, Virginia ise pencerede durmuş kendini yelliyordu. Frank'in atını dörtnala eve doğru sürdüğünü gördü.

İçi korkuyla doldu. İçeriden daha sıcak ve bunaltıcı olan dışarıya koştu. Terden yüzü parlıyordu ve teni yapış yapış olmuştu. "Frank?"

Frank yüzünde gergin bir ifadeyle attan inip verandaya koştu. "Bayan Virginia?"

"Ne var? Ne oldu?"

Frank duraksadı.

Virginia nedense anlamıştı. Yüreğinde midesini altüst eden bir korku duyuyordu. "Devlin mi?" Yaban Gülü'nde sır yoktu.

"*Şeref*'i göndermiş. Ama tuzaktı, Bayan Virginia. *Hürriyet* denize açıldı, onu aşabileceğini düşünüyordu ama aşamadı. Üzerimize doğru gelmeye başladı tam iki gemi çarpışacakken ateş açtı. Askerlerimiz geminin hâkimiyetini kaybedince kırmızı ceketliler gemiye çıktılar, her şey on beş dakika içinde oldu."

Virginia, Frank'in koluna tutundu. Devlin, Amerikan donanmasının en büyük savaş gemilerinden bir tanesini ele geçirmişti. Uyuşmuş bir hâlde, "Gemiyi batırdı mı?" diye sordu. Yine başı dönüyordu ve kalbi öyle hızlı atıyordu ki nefes alamıyordu.

Frank başını iki yana salladı. "Kuzeye götürüyor, belki de Halifax'a, ganimet olarak."

Virginia başını salladı, hâlâ fenalaşacak gibi hissediyor, Frank'in güçlü koluna tutunuyordu. *Devlin oraya çok yakındı. Kahretsin ki, Virginia onun için yanıp tutuşuyor, kendi halkına karşı savaşsa bile gece gündüz onun hasretiyle kavruluyordu.* Birdenbire daha çok çalışması gerektiğine karar verdi, çünkü zihnini böyle haince düşüncelerden korumanın, kalbini kırılmaktan korumanın tek yolu buydu. "Tabii ya, ne kadar aptalım." Dudaklarını ıslatıp sakinleşmeye çalıştı ama kâr etmedi. "Kaç kişi öldü?"

"Duyduğuma göre, mürettebatın yarısı, hemen hemen yüz denizci."

Virginia haykırdı.

"Leydim, bu kadarla bitmiyor. Şehir merkezinde söylentiler dolaşıyor, işgalden söz ediliyor."

Virginia şimdi tam bir panik içindeydi. "Burayı mı?"

"İngilizlerin çok yakında Norfolk'u işgal edeceğini söylüyorlar, bana sorarsanız biz şehre çok yakınız, Bayan Virginia."

Virginia şiddetli bir kalp çarpıntısıyla eve doğru döndü. Göğsünü ovaladı. Şakaklarında ter birikmişti. "Benim limonataya ihtiyacım var. Sen de ister misin, Frank?" Askerler güneye ve kuzeye doğru ilerlerlerken yaptıkları gibi yakıp yıkarak Yaban Gülü'ne de gelecekler miydi? Devlin de işgalde yer alacak mıydı? Yaban Gülü ve insanları tehlikede miydi? Çiftliği korumak zorunda kalma ihtimaline karşı küçük bir cephanelik kurmuşlardı. Ama Virginia işin oraya varmasını istemiyor, çünkü İngilizlerle girecekleri herhangi bir çatışmadan galip çıkacaklarını zannetmiyordu.

"Bayan Virginia, Norfolk'a bu kadar yakın olmamız hiç hoşuma gitmiyor!" Korktuğu belliydi.

Virginia'nın çiftlikte ona güvenen herkes için sakin ve güçlü olması gerekiyordu. İçeri girip limonata içmek yerine bir sallanan sandalyeye oturup boş yere kendini yelpazelemeye başladı. "Frank, şehirden on iki kilometre uzaktayız. Eğer bizim küçük şehrimizi işgal edecek kadar alçak olsalar bile, biz burada emniyetteyiz, milis kuvvetlerimiz ile ordumuz onların o kadar ilerlemelerine müsaade etmeyecektir." Ama bu bir yalandı. Ordu bir işgalle başa çıkamayabilirdi, milis kuvvetlerindekilerin çoğunu isimleriyle biliyordu, hepsi ya çok genç ya da çok yaşlıydı.

Ama Virginia, Frank'in onu zayıf bir hâlde görmesini istemiyordu. Ona gülümsedi. "Bana Tillie'nin limonatasından bir bardak getirir misin?"

Frank önce duraksadı, nihayet ifadesi gevşedi. Başını salladı, şapkasını çıkararak selam verdi ve eve girdi.

Virginia'nın gülümsemesi söndü. Sandalyesinin kollarını sıkı sıkı tutarak çok sevdiği tarlalarına baktı. İki aydır komşulardan savaş haberleri almak ve kuşatma yüzünden bazı yokluklara katlanmak zaten canını sıkıyordu, ama yine de savaş uzaktaydı. Devlin'in kıyılarındaki zafer haberiyle işgalin yaklaştığı söylentisiyse onun için savaşı gerçek ve yakın bir tehdit hâline getirmişti.

Gözlerini kapadığı an içinde uyanan güçlü duyguya kendisi de şaşırmıştı. Çok yakında Devlin'i görecekti.

Virginia geceleri iyi uyuyamıyordu. Hatta uyku düşmanı olmuştu, çünkü rüyaları acı ve elem doluydu. Kendini Devlin'in kollarında mutlu görürken birdenbire onu kendinden soğutup kaçırıyordu. Bazen o giderken Virginia peşine takılıyor, kalması için ona yalvarıyordu. Bazen de Devlin çocuklarını kucağında tutuyor, Virginia ise bebeğini geri almak için bağırıyor ama sesi çıkmıyordu.

Yine böyle bir karabasandan vücudu ter içinde, kalbi deli gibi çarparak uyandı. Karanlık odasında nefes nefese inleyerek turuyor, kendi kendine kâbus gördüğünü söylüyordu. Emin olak için karnına dokundu; bebeği hâlâ karnındaydı. Sırtüstü anıp karnını tutarak soluğunun normale dönmesini, küt küt n kalbinin yatışmasını bekledi. Çok sıcak ve sıkıntılı bir gedi ve pencereler açık olmasına rağmen hiç esinti yoktu.

Ayak ucunda yatan Arthur birdenbire homurdanarak yere ı.

Virginia panikleyerek kolsuz geceliğinin eteğiyle alnını kuruladı.

Köpek pencereye seğirtip ön patilerini pervaza koyarak tehditkâr bir biçimde hırlamaya başladı.

Virginia korkudan kaskatı kesilmişti. Arthur iyi bir bekçi köpeğiydi ve gecenin bu saatinde etrafta kimse olmamalıydı. Derhâl bir mum yakıp pencereye koştu. Dışarısı karanlık ve sakin görünüyordu. Arthur bir kez daha uzun ve kısık bir hırlama sesi çıkardı.

O sırada Virginia yaklaşan nal seslerini işitti.

Korku onu soğuk pençesine almıştı.

Arthur havladı.

"Sessiz ol," diye bağırırken, gecenin karanlığında göz kırpan bir meşale gördü.

İşgal söylentileri devam ediyordu... ama İngilizler gece değil, gündüz saldırırlardı.

Ama kırsalda gece vakti kimse dışarıda dolaşmazdı. Bu çok tehlikeliydi.

Virginia yatağına gidip yastığının altından bir tüfek çıkardı. Elleri tir tir titriyordu, tüfeği doldurması epey sürdü. Koridorda yukarı çıkmakta olan Tillie ve Frank'le karşılaştı, Frank'in elinde bir av tüfeği bulunuyordu. İkisi de gözlerini kocaman açmışlardı. "Atlılar geliyor," diye fısıldadı Tillie.

"Biliyorum, gördüm," diye fısıldadı Virginia. "Kaç kişi olduklarını biliyor musunuz?"

"Ben dört beş tane gördüm," dedi Frank alçak sesle.

Üçü karanlıkta merdiven başında bir an birbirlerine bakıp ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalıştılar.

O sırada birtakım atlıların evin önünde durduklarını işittiler. Kapı çalındığında Virginia korku içinde Tillie'ye döndü.

"Saklanalım mı?" diye fısıldadı Tillie.

Virginia rahatlamıştı. "İngilizler kapı çalmazlar ki," dedi. "Gidip bakayım."

Tillie onu tuttu. "Sıradan insanlar olsalar bu saatte kapıya gelmezler!"

Haklıydı. "Sen de arkamdan gel Frank ve misafirlerimizin niyeti kötüyse o tüfeği çekinmeden kullan."

Gece yarısı gelen kimse, yine kapıyı çalmaya başladı. Virginia peşinde iki köleyle, titreyerek, ağır ağır alt kata indi. Yanında tüylerini kabartmış, hırlayan Arthur vardı.

Virginia yüreği korkuyla çarparak kapıya doğru seğirtti. "Bir dakika," dedi mumu yere koyarak. Bebek o anda ilk tekmesini attı. Virginia bu tekme karşısında afallamıştı. Bu tuhaf mucize üzerinde duracak vakti yoktu, çünkü dışarıdaki üç kez daha kapıyı çalmıştı. Tüfeği geceliğinin büzgülerinin arasında tutuyordu, parmağı tetikteydi. Kapıyı araladı.

Dışarıda bir adam vardı. Virginia karanlıkta bile onu tanıdı. Donakalmıştı. Arthur ise ileri doğru atılarak kuyruğunu çılgın gibi sallamaya başladı, bütün vücudu mutluluktan kıvranıyordu.

"Otur," dedi Devlin üzerine atlayan köpeğe ve içeri girip kapıyı kapadı.

Köpek yere oturdu, kuyruğuyla yeri dövüyor, sırıtarak Devlin'e bakıyordu.

Virginia titremeye başlamıştı. Her şeye rağmen Devlin'in soğuk gri gözleri onun için dünyanın en güzel şeyiydi. "Yabancılara hep kapıyı açar mısın sen?" dedi.

Virginia önce konuşamadı. Sonunda, "Düşman askerleri kapıyı çalmazlar ki," diye fısıldadı.

Devlin bu açıklamayı kabul ederek başını eğdi ve bakışları karnına indi.

Virginia onun elini tutup karnının üzerine yerleştirmek istedi ama yapmadı.

"Nasılsınız, Madam?" diye sordu Devlin kibarca.

Virginia titrediğini fark etti. Niçin gelmişti? Sırf onu görmek için hayatını tehlikeye mi atmıştı? "Bebek de ben de iyiyiz," dedi. O kadar şaşırmıştı ki doğru düzgün düşünemiyordu ama içinde bir umut yeşermişti.

Devlin onun yüzüne dikkatle bakıyordu. "Cliff bana senin burada olduğunu söyledi. Ona çok kızdım ama o getirmeseydi, sen başka bir gemi bulacaktın. O yüzden seni ve çocuğu sağ salim getirdiği için ona teşekkür ettim. Bu yaptığın akıl kârı değil, Virginia."

Virginia kollarını ona sarmak isterken, bunu yapamadığı için kendine sardı. "Ben burada doğdum, Devlin. Çocuğumuz da burada doğacak."

Devlin bundan hoşnut değildi. "Savaş yakın. Bu saatte buraya gelebilmek için dört adamımın hayatını tehlikeye attım," dedi çabucak. "Önümüzdeki hafta Yaban Gülü'nde kalmanı söylemeye geldim. Çok ciddiyim Virginia. Çiftlikten sakın ayrılma," diye uyardı.

Korkunç bir şey olacaktı ve Devlin bunun ne olduğunu biliyordu. "Neden?"

"Sana nedenini söyleyemem ama Yaban Gülü'ne dokunulmayacak."

Virginia dudağını öyle bir ısırdı ki kanattı. "Peki neden?" Konuşmakta zorlanıyordu. "Neden benim evime dokunulmayacak?"

"Çünkü ben öyle istedim," dedi Devlin.

Virginia onun böyle söylemesini bekliyordu, memnun olarak başını salladı. Ama şu anda korkusu daha baskındı. "Norfolk'u mu işgal edecekler?"

"Lütfen daha fazla soru sorma."

Virginia bir an için gözlerini kapayarak başını salladı. *Bir kerecik onu kollarına alamaz mıydı?* "Bir hafta mı?"

"Belki daha fazla. Benim kontrolüm dışındaki etkenlere bağlı. Çiftlikten ne zaman çıkabileceğini vakti gelince anlarsın zaten."

Virginia duvara yaslandı. Norfolk'un işgal edileceğinden artık iyice emindi. Üzerine bir umutsuzluk çökmüştü. Şu olmaz olası savaş bir sona erseydi. Belki o zaman bir şansları olurdu ama o zaman da intikam konusu yine yerli yerinde duruyor olacaktı.

Devlin duraksadı. "Virginia, bana söz ver, bu sefer dediğim gibi davranacaksın. Senin hayatın da çocuğunki de buna bağlı olabilir."

Virginia onun gitmek üzere olduğunu anladı. Kederi artmıştı. "Olur... Devlin?"

Devlin de hüzünlü görünüyordu. "Gitmeliyiz."

"Burada dinlenmek ister misin?"

"Kalamam. Burası casus asker kaynıyor."

Virginia üzüntü içinde başını salladı.

"Gitmem gerek," diye tekrarladı gözleri buluşurken. Onun ifadesi de kederliydi, en azından Virginia'ya öyle gelmişti. Devlin kendini toplamak ister gibi hemen gözlerini kaçırdı, sonra bir kez daha ona baktı. "Sana bir sorum var."

Onu bir daha yalnız bırakmaması için yalvarmak istiyordu, çünkü şimdi kâbusu gerçek oluyordu. Ama böyle bir şey yapmadı. Onun derhâl gitmesi gerektiğini aksi takdirde adamlarıyla beraber yakalanıp hapsedileceklerini, hatta belki daha beter bir akibete uğrayacaklarını bilecek kadar aklı başındaydı. Derin bir nefes aldı. "Lütfen."

"Benden ayrıldın mı?"

Virginia kalakalmıştı. İsteyerek olmasa da ondan ayrılmıştı. Amerikan topraklarına ayak bastığından beri her şey değişmişti, aynı zamanda hiçbir şey değişmemişti. Virginia duraksamadan cevap verdi. Cevabı düşünmesine gerek yoktu; yüreği onun yerine cevap vermişti. "Hayır."

Devlin'in yüzünde gergin bir ifade oluştu. Beline sarılıverip onu göğsüne çekerek dudaklarına yapıştı.

Dudakları birleşirken Virginia bir feryat kopardı. Onun güçlü kollarında kendini güvende hissediyordu; o zaman Virginia, Devlin'in onu sevdiğini anladı. Dışarıda savaş her an patlamaya hazır hâlde yanan bir fitilken onlar defalarca çılgınca öpüştüler.

Devlin onu bırakıp başıyla selam verdikten sonra kapıdan çıktı.

Virginia gözlerinde yaşlarla olduğu yerde kalakaldı. Sonra arkasından koştu, ancak verandada durdu ve tırabzana tutunarak onun atına yürüyüşünü seyretti. Kocası atına binerken, "Tanrı'ya emanet ol, Devlin," dedi sesi boğularak.

Devlin'in atı dörtnala koşacağını anlayarak yerinde zıpladı. Devlin hayvanı zapt ederek Virginia'ya doğru çevirdi. Başıyla selamladı. "Söz verdiğin gibi davran," dedi.

"Söz," dedi Virginia.

Devlin bir süre ona baktıktan sonra atını çevirip peşinde adamlarıyla dörtnala uzaklaştı. Virginia yanına gelip ona sarılan Tillie'nin farkında bile değildi. Uzun zaman verandada durup gecenin karanlığında, Devlin ile adamlarının arkasından baktılar.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Norfolk taarruzu çok çabuk bertaraf edildi. İngilizler ağır takviyelerle hem karadan hem denizden taarruza başlasalar da, bir yaz fırtınası yüzünden denizcilerinin yarısı karaya çıkamadı, çıkanlar ise Amerikan muvazzaf askerlerinin açtığı top ateşiyle öldürüldü. İngiliz kuvvetleri iki saat içinde geri çekildi.

Amerikan zaferinin haberi hızla yayıldı, akşam vakti Yaban Gülü'ne ulaştı. Virginia bu kez de kendini pek iyi hissetmiyordu. Tillie hafif bir akşam yemeği hazırlarken, o da mutfakta oturmuş yelpazeleniyordu. Çok sıcak bir gündü, ancak onun nefes alamamasının sebebi bu değildi ve bunu kendisi de biliyordu. Ayrıca başı dönüyor, gözleri kararıyor, kalbi aşırı hızlı atıyordu. Frank sevinçle mutfağa girip zafer haberini verince, Virginia hiç nefes alamaz hâle geldi.

Frank konuşmaya başlayıp, "Kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp geri kaçtılar," deyince Virginia'nın dünyası kararıp dalgalanmaya başladı. Virginia düşüyordu.

"Frank, tut onu," diye haykırdı Tillie.

Virginia gözlerinin kararması ve nefes darlığıyla mücadele içindeydi. Gözünde Devlin'in son hâlinin hayaliyle, birinin koluna yapıştı. En son düşüncesi kocasına ihtiyacı olduğuydu, ardından bayıldı.

Yatağında uyandığında üzerinde sadece iç çamaşırları ve zonklayan alnında buz vardı. Tillie korkudan büyüyen gözleriyle yanına oturmuştu. Virginia ciğerlerini denedi ve normal nefes alabildiğini anlayınca derin derin soludu. Büyük bir rahatlama duymuştu. Sonra gülümsedi. "Tillie. Bebek yine tekmeledi." Gerçekten de bayılmadan hemen önce bebeğinin tekmesini hissetmişti.

Tillie gülümsemiyordu. "Doktora görünmelisin. Yere düşüp başını vurdun! Frank'i gönderdim, Doktor Barnes'ı alıp getirecek." Ses tonundan sadece ona itaat etmesini kabul edeceği anlaşılıyordu.

Virginia gözlerini kapadı. Bu nöbetler, kalbinin canını yakacak kadar hızlı atması giderek daha sık başına geliyordu. Korkuyordu. Bu sefer bayılıp başını çarpmıştı, bu tekrarlarsa ne olacaktı? Tillie'ye baktı. "Sana katılıyorum. Doktora görünmeliyim. Bir şey var. Bebek için korkuyorum, Tillie."

Tillie yüzünde güçlü bir ifadeyle ayağa kalktı. "Ben ne olduğunu biliyorum! Senin kocana ihtiyacın var, olan bu. O senin kalbini kırdı, bu yüzden hastalanıyorsun! Ne hakla sana böyle davranıyor? Ne hakla bize karşı savaşıyor?" diye haykırıyordu.

Virginia nasıl cevap vereceğini bilemedi, çünkü Tillie'nin haklı olduğunu düşünüyordu. Ne zaman Devlin'in adını ya da onun yaptıklarını ya da onunla ilgili bir haber duysa nefes alamıyor, başı dönüyordu. Sanki kocasının yeri ve yaptıkları ona kaldıramayacağı bir endişe yüklüyordu. Ayrıca geçen hafta onu kısacık da olsa görmek, yeniden kollarında olmak onu her zamankinden çok sevmesine sebep olmuştu. Yine aynı sebeple, ayrılışları da bir o kadar acı vermişti. Virginia bu günlerin geçmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Öte yandan gelecekten de çok korkuyordu.

Ancak ertesi gün Doktor Barnes geldiğinde, rahatsızlığının hamilelikle ve savaşın sıkıntısıyla birleşmiş yorgunluktan kaynaklandığını söyledi. "Senin gibi ufak tefek bir kadına evi çekip çevirecek bir erkek gerek," dedi çantasını kapatırken. "Duydum ki kocan düşmanın hesabına savaşıyormuş! Bölünmüş bir evlilikten hayır gelmez, küçük hanım. Seni bebekliğinden beri tanıdığım için bunu sana rahatlıkla söylüyorum."

Yatakta uzanmakta ve kendini daha iyi hissetmekte olan Virginia doktora gülümsedi. "Peki, ne tavsiye ediyorsun?"

"Kocan savaşı bırakıp eve gelsin," dedi Barnes. Altmışına yakın, bembeyaz saçları olmasına rağmen dimdik bir adamdı.

"Biz ayrıldık," dedi Virginia kısık sesle.

"Sanki bilmiyorum! Herkes biliyor! Bu bebeği kaybetmek istemiyorsan yataktan çıkma." Bu kızgın tavsiyenin ardından odadan çıktı.

Virginia, Tillie'ye baktı. "Haziranın sonundayız. Bebek ekimde gelecek. Ben üç dört ay yatakta kalamam ki!"

"Mecbursan istesen de istemesen de kalacaksın." Tillie duraksadı. "Bence Kaptan'a hastalığını bildirmeliyiz."

"Ben hasta değilim ki. Hem Devlin'in kendi sıkıntısı ona yeter."

"Öğrenmesi gerek," dedi Tillie inatla.

Yüzü asılan Virginia yatağına pat pat vurdu ve Arthur yatağa atlayıp yanına kıvrıldı. Virginia onu okşayarak rahatlamaya çalıştı. "Başka bir doktora görünmek istiyorum, Tillie. Yapmamız gereken bu." Şüphesiz aylarca yatakta kalmasına gerek yoktu.

Tillie iç geçirdi. "Hâlâ katır gibi inatçısın."

Tillie odadan çıkarken Virginia arkasından baktı ve Arthur'a sarılarak yastıklara gömüldü. Bir yanı Tillie'nin dediği gibi yap-

mayı çok istiyordu ama Devlin'in yeterince derdi vardı. Hem onlar ayrılmışlardı, ayrıca o çok gururluydu. Yine de Devlin bir kez onu görmeye gelmişti. Belki yine gelirdi.

Hampton, Norfolk'un hareketli limanı ve ticaret merkeziyle kıyaslanınca küçük, uyuşuk bir şehirdi. Birkaç gün sonra kendini biraz toparlayınca Virginia oraya gitti; arabayı Frank sürmüş, Tillie de arkada onunla oturmuştu. İkisi de bayramlık elbiselerini giymişlerdi. Virginia o günden beri nöbet geçirmemişti. Çok güzel bir yaz günüydü, sıcaktı ama rutubet yoktu. Gökyüzü bulutsuz ve masmaviydi. "Bir saat erken geldik," dedi Virginia.

"Bir saat gecikmekten iyidir," dedi Tillie. "Doktor Niles'ın muayenehanesine gitmeden önce biraz yürümek ister misin?"

"Olur." Virgina hafifçe gülümsedi. Belki sessiz caddede biraz yürürse Devlin'i bir müddet için aklından çıkarabilirdi. Devlin'in tuhaf gece ziyareti ona düşünecek çok şey ve umut vermişti.

Bir rehinci dükkânının önünde arabadan indiler. "Burada mı bekleyeyim?" diye sordu Frank.

"Biz dolaşırken sen de un alsana. İki saat sonra Doktor Niles'ın muayenehanesinde buluşalım," dedi Virginia. Geçen hafta bir çuval sipariş vermişlerdi ve Tillie turta yapmaya söz vermişti.

Frank, peki, deyip arabayı sürdü.

Virginia Tillie'ye gülümsedi, ikisi beraber bir vitrinin önünde durdular. Vitrinde bir altın saat, güzel bir gümüş madalyon, iki kabartmalı taş ve topaz taşlı telkâri küpeler duruyordu. Küpeler Tillie'ye çok yakışırdı. Tam Virginia içeri girmeyi teklif edecekken bir patlama duyuldu.

Patlama çok yakında meydana gelmişti, birinin ocağı ya da fırını, hatta belki milis kuvvetlerine ait mühimmat patlamış olacaktı.

"O neydi?" diye sordu Tillie. Esmer teninin rengi atmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Virginia. Aslında bunun sıradan bir patlama olmadığından şüpheleniyordu. Tillie'nin elini tutup caddeden aşağı koştu ve köşeyi döndüklerinde koy ve onun hemen ardında Chesapeake Körfezi karşılarında kalıyordu.

Virginia'nın kalbi tekledi.

Tillie, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı.

Virginia dehşet içinde bakakalmıştı. İki dev gemi koya girmiş ve kıyıya tehlikeli ölçüde yaklaşmışlardı. Hepsi denizcilerle dolu onlarca sandal denize indirilmekteydi. Bir yandan iki gemi de şehri borda ateşine tutuyordu.

Çığlıklar atarak yere çöktüler. Sokağın aşağısındaki bir ev isabet almıştı. Arkalarındaki camlar şangırtıyla yere indi. "Saldırıya uğradık!" diye haykırdı Tillie.

Birdenbire bir bölük milis sokağın aşağısından onlara doğru koşmaya başladı. Askerler hepsi ev yapımı mavili-grili üniformaları içindeydi ve çoğunluğu tüfek, tabanca, bir ikisi de kılıç taşıyordu. İki gemi top atışına devam ediyordu ve ilk sandal bataryası hemen hemen kıyıya varmıştı. Virginia en yakın fırkateyne dikkatlice baktı. *Cüretkâr*'ı hangi mesafeden, hangi açıdan görse tanırdı. Bu Devlin'di.

Tillie ayağa fırlayıp yanlarından geçen milislere doğru koştu. "Neler oluyor?" diye bağırdı adamlardan birinin koluna yapışarak. On sekiz yaşından fazla olmayan, sarışın, mavi gözlü ve kir içindeki milis durdu. "Şehre saldırıyorlar. O'Neill ile Cockburn'ün

gemileri. Bizden daha güçlüler, şehri sadece milis kuvvetleriyle koruyacağız!" Kolunu Tillie'den kurtarıp bölüğüne yetişti.

Virginia dehşetten rengi solmuş hâlde Tillie'nin yanına geldi. Dönüp kıyıya baktığında İngiliz askerleri karaya çıkıyorlardı. Onları karşılayacak bir Virginia milis kuvveti yoktu. Bir borda ateşi daha duyuldu; Tillie ile Virginia eğilerek en yakın binaya sığındılar. Orada çömelmiş beklerken şehrin kuzeyinden duman yükseldiğini gördüler, bu orada yangın veya yangınlar olduğunu gösteriyordu. Top ateşleri devam ediyordu.

"Frank'i bulup eve dönelim," dedi Tillie korku içinde.

Tillie haklıydı, ancak Virginia buna rağmen yerinden kımıldayamıyor Devlin'i, *Cüretkâr*'ın kıç güvertesinde durmuş adamlarına kumanda eder, onlara şehre, Virginia'nın halkına, Tillie'ye, Virginia'ya karşı saldırı emri verirken düşünmekten kendini alamıyordu.

"Virginia gidelim," dedi Tillie, onun kolundan çekerek.

Virginia sahile son bir kez daha baktı ama ne tuhaf ki işgalcileri durduracak herhangi bir milis kuvveti henüz meydana çıkmamıştı. Yüzlerce kırmızı ceketli kıyıdan şehre doğru koşuyordu. Virginia korkudan titreyerek döndü. "Gidelim," dedi.

El ele tutuşup eteklerini kaldırarak koşmaya başladılar ve caddenin köşesinden döndüler. Döner dönmez de aniden durdular.

Bir kısmı süvari olmak üzere yüzlerce İngiliz askeri tüfeklerini ateşleyerek, kılıçlarını kaldırarak koşuyorlardı. Onlara karşı taarruza geçen, bir avuç adamdan oluşan milis kuvveti ise cılız bir direniş sergiliyordu. Virginia korkudan yerinden kımıldayamıyor, gözlerinin önünde meydana gelen katliamı seyrediyordu. Bütün Amerikan milis askerleri birkaç dakika içinde teker teker öldürüldü. Virginia hiç bu kadar kan ve ölüm görmemişti. Gözlerinden boşalan yaşların farkında bile değildi, karnını tutarak öğürdü.

Devlin de bu işin içindeydi.

Virginia arkasını dönüp öğürdü.

Tillie ona sarılarak aceleyle, "Gitmeliyiz!" diye fısıldadı. "Bunun devamı gelir!"

Virginia'nın kalbi sarsıcı bir şiddetle atıyordu. Tillie'nin koluna girdi ve iki kadın dönüp geldikleri yolu gerisin geriye koşmaya başladılar ve köşeden döndüklerinde durup tam bir dehşet içinde birbirlerine baktılar. Virginia kendi gözlerinin de Tillie'ninkiler kadar kocaman ve dehşet içinde olup olmadığını merak etti. Titreyerek, "Bu defa da arka taraftan saldıracaklar herhâlde, koyun iç kısımlarına da asker çıkarmış olmalılar," diye fısıldadı.

"Buradan nasıl çıkacağız? Frank'i bırakamayız," diye haykırdı Tillie.

Virginia şehir merkezinden nasıl çıkacaklarını bilmiyordu. "Gel," dedi fısıltıyla. Dehşetli çarpışmaya çok yakın olduğu için bulundukları yerde kalamazlardı, koşmaya başladıklarında, arkalarındaki bir bina havaya uçtu, sonra da alevler içinde kaldı. Başka bir sokağa girip sırtlarını bir tuğla binaya dayadılar. Yüz İngiliz askeri bir düzine kadar milis askeriyle çarpışıyor, tüfekler patlıyor, kılıçlar şakırdıyordu. Birkaç saniye sonra bir tek canlı milis askeri kalmadı ve sokakta bir kan gölü oluşmuştu.

Virginia safra kusuyordu.

Tillie sessiz hıçkırıklara boğulmuştu.

Birbirlerine sarılmış hâlde bir bina girişine saklandıkları için kırmızı ceketliler onları görmemişti, atlı subaylar piyadelere toplanmalarını emrediyordu. Durumları kötüydü.

Şehir istila edilmişti. Hampton düşecekti. Bu bir katliam olacaktı. Tanrı aşkına nasıl kaçacaklardı? Hayatta kalabilecek miydi?

"Virginia," dedi Tillie, onu dirseğiyle dürterek.

Virginia onun baktığı yere bakınca, İngiliz donanmasının mavi üniformasını giymiş bir süvarinin görüntüsü karşısında dehşet içinde donakaldı.

"Şurada," diye bağırdı bir İngiliz subayı.

Virginia sıçradı ve ahırından çıkan bir adam gördü. Adamı tanıyordu. Hampton'dan nalbant John Ames, elinde av tüfeğini tutuyordu. Av tüfeğini kaldırırken bir düzine tüfek patladı ve John Ames yere yığıldı.

Bir kadın feryadı işitildi. Koşarak ahırdan çıkan kadın hâlâ çığlık atıyordu. Virginia, "Martha, dur!" diye bağırdıysa da iş işten geçmişti. Martha kocasının cesedinin üzerine kapanırken bir İngiliz askeri kadına nişan aldı ve ateş edip onu öldürdü. Virginia şok içinde olduğu yerde kalakalmıştı.

Tillie, Virginia'nın elini tutuyordu. "Masum insanları öldürüyorlar," dedi ağlamaklı. "Gitmeliyiz buradan."

Virginia yüreği korkuyla sıkılarak dönüp mavili deniz subayını aradı. Onu hemen görerek seslendi.

"Ne oluyor?"

O deniz subayı Thomas Hughes'tu.

Virginia onu tanıyınca soğuk bir ürperti bütün vücudunu kapladı.

Thomas Hughes'un burada ne işi vardı? Virginia onun Londra'daki Donanma Komutanlığı'nda görevli olduğunu sanıyordu. Ama şimdi, hain kuzenini düşünecek zamanı yoktu.

Çünkü Tillie onu çekiyor, bir yandan da koşması için bağırıyordu. Virginia askerlerin onları gördüğünü anladı, bir düzine kadar denizci yönlerini değiştirmişti.

Onlar ateş açtıklarında, Virginia ile Tillie koşmaya başladı.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı Devlin, bir sivilden aceleyle aldığı atın üzerinden.

Şehir cehenneme dönmüştü. Sokaklar asker, sivil, kadın ve çocuklardan oluşan ölü ve yaralılarla doluydu. Norfolk hezimetinden sonra kesin ve hızlı bir zafer için taarruz kuvvetleri güçlenerek gelmişti. Devlin daha önce askerlerin çıldırdıklarını, yakıp yıktıklarını, tecavüz ettiklerini, yağmaladıklarını, öldürdüklerini görmüştü ama o anda şimdi şahit olduğu dehşetli talanı beklemiyordu. *Cüretkâr*'dayken İngiliz askerlerinin kontrolden çıktıkları haberini almıştı. Hapse girmemek için savaşa katılan savaş suçlularından oluşan Fransız askerlerinin galeyana getirmesi söz konusuydu. Buna rağmen Devlin bütün suçun Fransızlarda olduğundan şüpheliydi, katliamı o karanlık ruhlu Cockburn'ün ateşlediğinden şüpheleniyordu.

Şu anda bile bir alay denizci kendilerinden geçmişçesine bir dükkânı yerle bir ediyordu, civardaki binalar alevler içindeydi ve sokağın ortasında bir kadınla ve bir çocuğun cesetleri yatıyordu.

Devlin bir İngiliz subayına, "Teğmen," diye bağırdı öfkeyle.

Subay ona doğru geldi. "Buyurun, efendim?"

"Bu adamları durdur ve hepsini tutukla," diye buyurdu. Aklında karısı vardı.

"Ama efendim!" Genç subay gözlerini hayretle açmıştı.

"Mecbur kalırsan vur!" dedi gaddarca. "Bütün askerler kendi birliklerine dönecekler. Buradaki işimiz bitti. Zafer bizim." Ruhu azaplar içindeydi.

Ama kendini bırakamazdı. Çarpışma bitmiş olabilirdi ama daha yapacak çok iş vardı. Şehri teftiş etmeye karar vererek atını sürdü. Ama teftiş gerçekten çok güçtü. İngiliz askerleri cinnet hâlinde dört yana koşturuyorlardı. Köşeyi dönünce iki askerinin, etraflarında çember oluşturmuş bir düzine askerin tezahüratları eşliğinde bir kadına tecavüz etmekte olduğunu gördü. Öfkesi kabaran Devlin hiç tereddüt etmeden kılıcını çekip adamlara saldırdı. Birkaç tanesi derhâl dönüp kaçarken birkaçı geri çekildi. Kadın ayağa kalkıp kaçtı.

"Dikkat!" diye bağırdı. Vahşi bir hiddetle onlara saldırmak istiyordu. Askerler kocaman açılmış korku dolu gözlerle ona bakıyorlardı. "Soygun, tecavüz ve yağmaya son verilecek. Birliklerinize dönün."

Askerler itiraz etmediler. "Başüstüne efendim," dedi bir tanesi gözleri büyüyerek.

Devlin atını sürdü, yine Virginia'yı düşünüyordu. Burası onun ülkesiydi. Şehir, Yaban Gülü'ne çok yakındı, Virginia buraya sık geliyor olmalıydı ve İngilizlerle birlik olup yaptıklarından utanıyordu. Hiç değilse Virginia bu korkunç manzarayı görmemişti, Devlin buna şükrediyordu.

Şehrin kurtarılacak bir yanı kalmamıştı. Akşama kadar şehrin yarısı kül olmuştu ve Devlin, Amerikalı ölüleri saymaya korkuyordu. Son zamanlarda defalarca kendini Virginia, Yaban Gülü'nde emniyette olduğu için şükrederken buluyordu.

Her zamanki gibi acı ve pişmanlık göğsüne kaya gibi oturuştu.

Akşam karanlığı çöküyordu. Birkaç hadise dışında çarpışma sona ermişti; çoğu asker tekrar komuta altına çekilmişti. Devlin bir yerdeki olayı teftiş etmek üzere atından indi. Düzinelerce milis askeri ve sivil sokakta cansız ya da can çekişir hâlde yatıyordu. İngiliz doktorlar olay yerine gelmiş kendi yaralılarıyla ilgileniyorlardı. "Şu ana kadarki kayıp ne kadar?" diye sordu, tahmin mümkün olmayan bir bitkinlikle.

"Bizim önemli bir kaybımız yok, efendim," dedi doktor. Üzerine is ve kan bulaşmıştı, Devlin de aynı durumdaydı ama o ana kadar bunun farkında değildi. "Ancak sanıyorum Amerikalılar yüzlerce kayıp verdi."

"Kaç yüz?" diye sordu. O sırada gözüne bir hareket ilişti. "Üç, dört, beş, şu anda tam olarak bilemeyiz."

Devlin gözlerini kıstı. Sokağın karşısında pusuya yatmış şu adamı tanımıyor muydu? Sonra Devlin bu kölenin kim olduğunu hatırladı. Onu bir kere geceleyin Yaban Gülü'nde evin girişinde saklanırken görmüştü. Yerde yatan insanlara takılmamaya dikkat ederek sokağın karşısına geçti. "Hey, sen, beklesene!"

Siyahi adam dönüp koşmaya başladı.

Gürleyerek, "Dur diyorum! Dur yoksa ateş ederim," diye aslı olmayan bir tehdit savurdu.

Adam durup ellerini havaya kaldırdı.

Devlin koşarak yanına gitti. "Bana dön. Sana zarar vermeyeceğim," dedi. Adam döndü. "Sen Yaban Gülü'ndensin."

Adam başını salladı, gözleri korku ve hayretle açılmıştı. "Siz de Bayan Virginia'nın kocası. Kaptan," dedi.

Devlin de başını salladı, ansızın içine tatsız bir kuşku çökmüştü. "O iyi mi, bir şeyi yok değil mi? Çiftlikten ayrılma demiştim, sözümü dinledi, değil mi?"

Adamın gözleri doldu. "Hayır, efendim!" diye haykırdı. "Son zamanlarda sağlığı pek yerinde olmadığından, doktora görünmek için şehre indi, biz geldikten kısa bir süre sonra da çatışma başladı. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum!"

Devlin'in dünyası başına yıkılmıştı. Hayatında ilk defa korku duyuyordu.

"Burada mı?" diye bağırdı. "Karım bu şehirde mi, şimdi, bugün?" diye haykırdı.

Adam başını salladı.

"Nerede?" dedi soluğu kesilerek. Daha önce hiç tatmadığı bir dehşet yaşıyordu. Yaralanmış mıydı? Tecavüze mi uğramıştı? Hayatta mıydı? Bu korkunç çarpışmadan sağ çıkması mümkün müydü? "Onu en son nerede gördün?" Adamı sarstığını fark etti.

"Göstereyim, efendim," diye haykırdı adam.

Beraber alevler içindeki şehirde ilerlemeye başladılar. Nihayet camı kırılmış bir vitrinin önüne geldiler, dükkândaki bütün mallar yağmalanmıştı. "Onları burada bıraktım, doktora gitmeden önce biraz alışveriş yapacaklardı," dedi Frank hıçkırıklara boğularak.

Devlin'in içi buz kesmişti ve eli kılıcında yavaşça çevresine bakındı. Sokaklar ceset kaynıyordu. Birkaç ev ve dükkân yanıyordu. Hava iyice kararıyordu. Bu gece yıldız vardı ve dolunay çıkacağa benziyordu. Devlin'in yüreğine çaresizlik hissi doldu.

O ölürse ben de ölürüm, diye düşündü. *Bunun sorumlusunu da öldürürüm.*

Ama bunun sorumlusu kendisiydi.

Çünkü Kont Eastleigh'den intikam alma saplantısı olmasaydı Virginia şu anda bu ölüm ve kan cehennemi yerine Waverly Malikânesi'nde güvende olurdu.

"Onu bulmama yardım et," dedi.

"Sanırım artık gidebiliriz," dedi Virginia. Bütün gün birinin tavan arasında saklanmışlardı. Oradaki küçük bir pencereden ölüm, yıkım, cinayet ve tecavüz manzaralarını seyretmişlerdi. Dışarıda korkunç bir zulüm, tarifsiz bir katliam ve büyük bir kargaşa hüküm sürüyordu. Hayatlarında görmedikleri kadar kan görmüşlerdi, bu kan ellerini, yüzlerini, giysilerini lekelemişti. Bir defa, eve girip aramış ama onların korkudan fenalaşarak saklandıkları tavan arasına bakmaya gerek görmemişlerdi. Şehrin yarısı alevler içindeyken mucizevi bir şekilde eve herhangi bir zarar gelmemişti.

Virginia ile Tillie zangır zangır titriyorlardı. Virginia uyuşuk bir korku ve dehşet hâli içindeydi. Yine de Devlin'i düşünüyordu. Devlin gaddar bir adam olabilirdi ama Virginia artık kesinlikle emindi ki o bugün şahit olduğu zulümlere asla ortak olmazdı.

Tillie'ye baktı. Kıvırcık uzun saçları karmakarışık bir hâlde omuzlarından dökülüyordu. Pelerini kanlanmış, elbisesi yırtılıp parçalanmıştı, gözleri kocaman ve dehşet doluydu. Virginia en az arkadaşı kadar korku ve dehşet dolu göründüğünü tahmin ediyordu. "Bir deneyelim mi?" diye sordu kalbi deli gibi çarparak.

Tillie tedirgin ve kararsız bir şekilde başını salladı.

Sokak boştu ama iki bina hâlâ yanmaktaydı. Ölenlerden aldıkları tüfekler ellerinde, sessizce aşağı inip dışarı çıktılar. Zaten

korkudan kesilen solukları duman ve ceset kokusundan iyice tıkanıyordu. Yıldızlı bir geceydi, ayrıca dolunay aydınlık veriyordu.

Virginia gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Ne çok insan öldü, ne için? Serbestçe ticaret yapma hakkı için mi? Kanada'da toprak için mi? Ne için?" diye bağırdı dehşetli bir titremeye tutularak.

Yaklaşan sarhoş gülüşmelerini duydular.

"Şişşt," dedi Tillie. "Eve gidene kadar konuşma."

Korkunun pençesinde nefes alamayacak duruma gelen Virginia ona doğru eğilerek, "Frank'i bulmamız gerek," diye fısıldadı.

Tillie'nin gözleri birdenbire yaşlarla doldu. "O çoktan can vermiştir."

Virginia buna inanmak istemiyordu. Ama Tillie büyük ihtimalle haklıydı. Hızlı hızlı caddede yürümeye başladılar, Virginia karnındaki inatçı sancıyı duymazdan gelmeye kararlıydı.

Dayan lütfen, dedi sessizce doğmamış çocuğuna. *Biraz daha dayan, evimize gidiyoruz.*

Tillie'nin yanı sıra koşarken bir yandan da Devlin'in çıkagelip onu kurtardığını, sonra da ona yanıldığını, ne kadar üzgün olduğunu, onu hâlâ sevdiğini, daima seveceğini ve evliliklerini kurtaracaklarını söylediğini hayal ediyordu.

Köşeyi döndüklerinde tehlikeli, kana susamış kırmızı ceketlilerle yüz yüze geldiler.

Dönüp gerisin geri koşmaya başladılar.

Birdenbire karşılarına kılıcını havaya kaldırmış bir adam çıktı.

Virginia gayriihtiyarî tüfeğini kaldırıp parmağı tetikte, nişan aldı. O zaman lacivert ceketi, sarı düğmeleri ve apoletleri gördü. Cam gibi, gri gözleri, sert çehreyi gördü. Titremeye başlamıştı, tüfeği de zelzeleye tutulmuşçasına sallanıyordu.

"Virginia," dedi Devlin sertçe. "Bırak o tüfeği." Kılıcını indirdi. Devlin. Virginia onun gelmesi için dua ediyordu ve işte o kucağındaydı. Tüfeğini indirdi. Büyük bir rahatlama duygusuyla, "Devlin," diye fısıldadı. Ancak tam kollarına atılacağı sırada Devlin'in yüzü değişti. Gözlerini açtı ve kılıcını kaldırdı. "Virginia," diye haykırdı.

O an Virginia arkasında biri olduğunu hissetti. Ama tepki vermesine fırsat kalmadan arkasından yakalanıverdi. Arkasına bakınca, parlayan gözler, dişsiz bir ağız ve adamın kırmızı ceketini gördü. Adamın yanında başka denizciler de vardı ve bir tanesi çırpınıp duran Tillie'yi tutuyordu.

"Güzel bir fahişe buldum," diye güldü, ağzı çürük ve viski kokan adam.

Virginia, "Devlin!" diye bağırarak, denizcinin elinden kurtulmak için çaresizce çırpındı durdu. Birdenbire denizcinin eli gevşedi ve denizci acı içinde bağırdı. Üzerine sıcak sıvı sıçrayan Virginia hâlâ göğsünü tutmakta olan elin, denizcinin kolundan ayrılmış olduğunu gördü. Adam da en az onun kadar şaşkın, kolsuz omzuna bakıyordu.

Bir kılıç ıslık çaldı ve adamın kafası gözden kayboldu.

Kolsuz ve başsız ceset ayaklarının dibine yığılırken Virginia elini ağzına kapatarak kenara kaçtı. Dönüp bakınca Devlin'in yüzünde ürpertici bir öfkeyle diğer denizciye saldırdığını gördü. O art arda darbeleri indirirken Virginia onun öfkeden delirdiğini anlayarak elleriyle dizlerinin üzerine çöküp mümkün olduğu kadar hızlı uzaklaştı. Dehşetten âdeta felç olmuş bir hâlde olduğu yerden bakınca dört denizcinin ölüsünün çok uzağında olmadığını gördü. Son denizciye saldırmakta olan Devlin'in niyeti onu da öldürmekti. Tillie de Virginia'nın yanına gelmişti

ama Virginia'nın sonuna kadar açılmış dehşet dolu gözleri sadece Devlin'i görüyordu.

Gecenin içinde bir fısıltı duyuldu. *"O'Neill."*

Ses yumuşak ve alaycıydı. Virginia sesi tanımış, tehdidi anlamıştı ve çaresizce Devlin'i uyarmak istiyordu. Ama yer şiddetle sarsılmış ve Virginia sıkıca tutunmak zorunda kalmıştı. Dünyası ters dönerken nasıl olduysa başını kaldırıp bakabildi. Gördüğü son şey Devlin'in arkasında başına nişan almış hâlde, gülümseyerek duran Thomas Hughes'tu. Duyduğu son şey ise ateşlenen silahın sesiydi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Korkunç bir kâbus görüyordu; her tarafta askerler vardı, birbirlerini öldürüyorlardı ve Devlin bir ateş duvarının diğer yanında duruyor Virginia'ya sesleniyordu, ama Virginia ona koşmaya cesaret edemiyordu çünkü ona koşarsa yanacaktı. Çaresizlik içinde kollarını uzattı, aralarındaki ateş gürleyerek parladı. "Devlin!" diye hıçkırıklara boğuluyordu.

"Geçti, sevgilim."

Virginia onun konuştuğundan emin, gözlerini açtı, uykusu anında açıldı ve Yaban Gülü'ndeki odasında, kendi yatağında olduğunu anladı. "Devlin?" diye fısıldayarak başını çevirdi. Ona çok ihtiyacı vardı.

Tillie onun elini sıkıp alnını okşadı. "Uyandın," dedi şefkatli sesiyle.

Virginia şaşkın şaşkın bakıyordu. Dehşetli bir ümitsizlik duydu. "Devlin burada mı?"

"Hayır canım, değil."

Yastıklara yaslanıp gözlerini kapattı, Hampton'daki çarpışmanın korkunç görüntüleri zihninde canlandı. Birdenbire Thomas Hughes'un Devlin'in başının arkasına tüfek doğrultuşu gözünün önüne geldi. *Devlin oradaydı. Tam onu kurtaracakken askerler onu arkadan yakalamışlardı. Devlin daha önce hiç görmediği*

kadar hiddetlenerek askerleri peş peşe öldürmüştü. Derken Thomas Hughes ortaya çıkıp Devlin'in başına nişan almıştı.

Virginia silah sesini işitmişti.

"Devlin nerede?" diye bağırdı. Korku dolu yüreği ağzındaydı. "Lütfen, ona bir şey olmadığını söyle!"

"Doktor Barnes bana biraz afyon ruhu verdi. Biraz iç istersen," diyecek oldu Tillie, ilaçlı çayı ona vererek.

Virginia onun elini itip fincanla tabağını yere düşürdü. "*Devlin nerede?*"

Tillie'nin yanaklarından gözyaşları süzüldü. "Adamların sana asıldığını görünce çıldırdı. İkisini de öldürdü, sonra da beni tutan adamın peşine düştü. Onu da öldürdü. Ben böyle öfke görmedim, canım, hem de bütün bunlar bir saniye içinde olup bitti," diye fısıldadı Tillie.

Tillie'nin bileğini kavradı. "*Hayatta mı?*"

Gözyaşları sel oldu. "Bilmiyorum," diye hıçkırığa boğuldu. "Biri onu arkadan vurdu, gerisini görmedim, çünkü seni oradan uzaklaştırmam gerekiyordu!"

Virginia güçlükle doğrulup oturdu. Kalbi göğsünden fırlayacaktı. Bebek tam o anda karnını tekmeledi. Virginia karnını tutarak, bebeğin iyiliği için sakinleşmeye çalıştı ama mümkün değildi. *Devlin ölmüş olamazdı.* "Onu vuran Thomas Hughes'tu," dedi dehşet içinde. "Onu gördüm, Devlin'e arkadan ateş ettiğini gördüm. Onun canına kastetti!" Ardından ağlamaya başladı.

Devlin'in babasının öldürülmesiyle ilgili saplantısının akıbeti kendisinin de cinayete kurban gitmesi mi olacaktı?

Virginia gözlerini kapayıp nefes almaya çalıştı. Acı ve korkunun bir faydası olmayacaktı. Kendine hâkim olmak zorundaydı. Eğer Devlin hayattaysa onu bulması gerekiyordu; öldüyse de onu bulması gerekiyordu. Ama o ölemezdi!

"Yardım et de giyineyim," deyip bacaklarını yataktan aşağı savurdu.

"Çocuk doğana kadar yataktan çıkmaman gerek," diye bağırdı Tillie.

"Kocam ölmüş olabilir," dedi Virginia sessizce. Ayağa kalktı, yatağa tutunarak destek alıyordu. Hâlâ acı ve korkunun soğuk pençesi onu sıkıştırıyor ama o dayanıyordu. Sesi ne kadar sakin çıkıyordu. "İster benimle gel, istersen burada kal. Ama ben ne şekilde olursa olsun kocamı bulacağım."

Güneşli ve sıcak bir akşam ölüm üzeriydi ve şehir ceset kokuyordu. Akbabalar daireler çizerek uçuyorlardı. İngilizler gitmişlerdi tabii ve koyla körfez yalpalayan bir balıkçı gemisi dışında ıssızdı. Amerikan ordusu gelmiş, esir kampı içeren bir geçici istihkâmla şehrin civarında bir seyyar hastane kurmuştu.

Virginia korku ve bitkinlikten zayıf düşmüştü, Tillie'yle beraber, bir kolunu omzuna atarak yürüyordu. Peşlerinden gelen Frank sanki İngiliz askerleri her an bir taraftan saldıracak gibi tetikteydi. Kampın kapısındaki bir asker kamp komutanı Kaptan Lewis'i işaret etmişti. Virginia arkadan yavaşça ona yanaştı. Soğukkanlılığını kaybetmemek için kalan bütün gücüyle mücadele ediyordu.

Son derece kararlıydı. Devlin'i bulacaktı, hem de onu canlı bulacaktı.

Ama çok korkuyordu, çünkü Tom Hughes'un onu öldürmek niyetiyle vurduğunu biliyordu.

Lewis birkaç subayla hararetli bir sohbet içindeydi. Virginia gelip karşısında durunca bütün subaylar aceleyle uzaklaştılar. Lewis ondan ancak birkaç yaş büyük görünüyordu. Parlak sarı saçlı, yanakları güneş yanığı delikanlı onu görünce bezgin bir tavır takındı. "Sakın söyleme," dedi ağır ağır. "Kocan, kardeşin ya da baban kayıp. Al sana liste. Ama eksik."

Virginia listeleri aldı. "Kocam İngiliz subayıdır, efendim. Belki siz ne durumda olduğunu bilirsiniz." Sesinin sakin tonuna hayret ediyordu. Sanki kendi bedeninin dışına çıkmış, tamamen ayrılmış, müthiş bir gösteri seyrediyordu.

Çünkü hissetmeye cesareti yoktu.

Hissettiği vakit dağılacak, aklını kaçıracak ve Devlin'in yerini bulamayacaktı.

Çok riskli bir durumdaydı.

Lewis'in kaşları havaya kalkmış, gözlerinde bir alaka ifadesi belirmişti.

"İsmi Kaptan Devlin O'Neill." Başını gururla dik tuttu.

"O'Neill mi? *Cüretkâr*'ın kaptanı mı? Bütün bunların sorumlusu yani?" Arkalarındaki hastaneyi, otların ve battaniyelerin üzerinde yatan, inleyip yardım dileyen, kanlı, sargılı hastalarla dolu çadırları gösterdi. Birkaç doktor ve sağlık görevlisi ilgi bekleyen yüzlerce yaralıya yetişmeye çalışıyordu.

"Benim kocam böyle bir saldırıda asla yer almaz."

"Öyle mi?" Çenesi kasılmıştı, şüpheci tavrını açıkça göstermekten çekinmiyordu. "Adını hiçbir listede görmedim."

Virginia elindeki kağıtlara baktı. Bir tanesi ölü, diğeri yaralı listesiydi. "Bu listelerin eksik olduğunu söylediniz."

"Öyle."

"Ya esirler?"

Alaycı bir ses çıkardı. "Sadece iki düzine var."

Virginia yutkundu. "Ölü, yaralı ve mahkûmların arasında dolaşmak istiyorum, Albay."

Lewis omuzlarını silkti. "O'Neill'ı bizim gözetimimizde bulursan çok mutlu olacağım." Döndü. "Ames Çavuş! Bayan O'Neill'ı morga götür, sonra da hastaların ve mahkûmların arasında gezsin."

Kır saçlı iri yarı bir adam koşarak geldi. "Peki, efendim." Selam verdi. "Bu taraftan, Leydim."

Virginia hâlâ kolunda duran Tillie ile adamı takip etti. Adam onun yavaş yürüyüşüne ayak uydurmak için adımlarını küçülttü. "Hastane burada," dedi, "morg da kampın hemen yanında. Tabii gerçek morg değil ama biz öyle diyoruz."

"Ben bir İngiliz deniz subayını arıyorum," dedi seyyar hastaneye doğru yürürlerken.

"Burada daha çok Amerikalılar var. Bir İngilizi bulmak zor olmaz, özellikle de denizciyse." Adam kocasının İngiliz olmasına hiç şaşırmamış görünüyordu, Virginia bu küçük nimet için şükretti.

On beş dakika sonra Virginia'nın midesi alt üst olmuş durumdaydı fakat Devlin'in Hampton'daki yaralılar arasında bulunmadığı anlaşılmıştı. Tillie düşüncelerini okumuşçasına, "Burada yok, çavuş. Mahkûmları görebilir miyiz?"

Adam onları tekrar kampın içine soktu. "Morg şurada," diyerek işaret etti.

Virginia adamın gösterdiği yere baktı. Üzeri beyaz çarşaflarla örtülü sıra sıra cesetleri görünce olduğu yerde duruverdi. "Oraya bakamam," dedi. Sakinliğini kaybetmek üzereydi.

"Ben bakarım. Ben Kaptan'ı teşhis ederim," dedi Frank.

"Sağ ol," diye fısıldadı Virginia.

Frank yarım saat sonra beti benzi atmış hâlde döndü. "Hepsine baktım," dedi. "Orada sadece bir tane mavi ceketli var ama hepsine baktım. Cesetlerin arasında o yok, Bayan Virginia."

Virginia çavuşun getirdiği sandalyede oturuyordu. Gözyaşları akmaya başladı. "Tanrım," diye fısıldadı. O ana kadar koruduğu sakinliğini kaybetmemek için mücadele verirken titriyordu. Devlin ne yaralıların ne de ölülerin arasında bulunmuştu. Virginia'nın içi ümitle doldu. Devlin'le hiç barışmasalar bile şikâyet etmeyecekti, o sağdı ya, Virginia'ya yeterdi.

"Bu taraftan, Leydim," dedi Çavuş çok kibar bir şekilde.

Kampın en gözden uzak köşesinde küçük bir hapishane kurulmuştu. Virginia kampın gardiyanıyla konuşan Ames, Çavuş'la beraber içeri girdi. Yarım kulakla dinlerken, bir araya toplanmış iki düzine kadar adamı gözleriyle taradı. Bunların yarısı kırmızı ceketli, yarısı ise gömlekliydi. Aralarında hiç mavi ceketli bulunmuyordu.

"Kaptan O'Neill burada olsaydı haberim olurdu," dedi gardiyan. "Bu adamların hepsinin isimlerini biliyorum."

Virginia arkasını döndü. Eğer ölülerin, yaralıların ve mahkûmların arasında değilse, *Cüretkâr*'da olabilir miydi? Sevinçten ürperdi. Belki Tillie yanılıyordu. Devlin vurulmamış olabilirdi. Belki kalanmamıştı da.

"Virginia?" Tanıdık bir erkek sesi onun ismini söylüyordu.

Virginia şaşkın bir hâlde yavaşça döndü.

"Virginia Hughes? Sen misin?"

Elleri kelepçeli bir mahkum ona doğru geliyordu. Virginia tanıyınca gözleri kocaman açıldı. Karşısındaki *Cüretkâr*'ın

eski doktoru Jack Harvey'ydi. "Bay Harvey!" diye haykırarak ona doğru atıldı.

Jack Harvey onu gördüğüne sevinmiş gibi gülümsedi. "Acıyan gözlere ilaç gibisin, Bayan Hughes."

"Bay Harvey, iyi misiniz? O korkunç savaşı atlatmışsınız."

"Yaralanmadım ve birçok kez Amerikalılara tıbbi hizmet sunmaya çalıştım, ancak kimse benim tıp uzmanlığımdan istifade etmek istemiyor." Kara gözlerinde keder vardı.

Virginia döndü. "Gardiyan! Bu adam çok iyi bir doktor ve cerrahtır! Yaralılara yardım etmesine izin verilmesi gerek!"

Gardiyan anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Ames Çavuş canlanıverdi. "Albay Lewis'le konuşacağım," dedi. "Doktora çok ihtiyacımız var."

Harvey yorgun bir şekilde Virginia'ya gülümsedi. Virginia da ona gülümseyerek elini sıktı.

"Burada ne işin var Bayan Hughes?" dedi.

Virginia kederliydi. "Ben artık Bayan O'Neill'ım, Bay Harvey."

Jack Harvey'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını sallayarak hafifçe gülümsedi. "Şimdi anlaşılıyor. Hiçbir şey, hiç kimse Devlin'i senin kadar heyecanlandırmamıştı."

Virginia boştaki eliyle doktorun elini tuttu. "Devlin'i gördünüz mü? Vurulduğunu duydum! Onu arıyorum, sağ bulmak için dua ediyorum." Kendini bırakmamak için derin bir nefes aldı.

Harvey duraksadı.

Virginia onun bir şey bildiğini gözlerinden anladı. "Ne oldu? Ne oldu da bana söylemek istemiyorsunuz?"

"Tutuklandığını duydum, Virginia. Amiral Cockburn tutuklamış. Söylenene göre, çıldırıp kendi askerlerini öldürmüş." Har-

vey yüzünü buruşturdu. "Hiç aklım almıyor, bence doğru değildir ama söylenti böyle."

"Tutuklandı mı?" dedi hayretle. Yine de sağ olduğu için sevinmişti. "Nereye göndermişler? Nerede o?"

"Kendi gemisindeki hapishanedeymiş," dedi Jack Harvey.

"Korkarım ki yaşayacaksınız, Kaptan," dedi geminin son doktoru Paul White sırıtarak.

Devlin kendi hapishanesi olan daracık hücrenin parmaklıkları ardındaki dar bir yatağın üzerinde gömleksiz olarak oturuyordu. White onun sağ omzunu sarmıştı. Çok ağrısı vardı, ancak umursamıyordu. Yarasının ciddi olmadığını biliyordu. Neyse ki on iki yıllık savaş tecrübesi sezgilerini güçlendirdiği için arkasındaki kişiyi hissederek tam zamanında dönmüştü. Dönmeseydi Tom Hughes onu öldürecekti.

Bütün varlığıyla biliyordu ki Hughes onu öldürmek için bu savaşa kadar takip etmişti. Umurunda değildi.

Çünkü bu son savaşta hayatındaki en önemli şeyi anlamıştı; hayatının anlamı karısıydı. Köşede karşılaştıkları anı tekrar tekrar zihninde canlanıyor, onun o solgun ve kan lekeli çehresi, avlanan bir hayvanın korkusuna benzer bir korkuyla fal taşı gibi açılmış gözleri hayalinden çıkmıyordu. Titreyen elleriyle ona nişan alışını unutamıyordu. Şiş karnıyla askerlerin tacizine uğrayışı gözünün önünden gitmiyordu. Bunları hatırlamak bile tüylerini diken diken ediyordu.

Virginia'yı kaybederse, mahvolurdu. Onu kaybederse bir daha kendine gelemeyeceğini biliyordu.

Uzun zaman önce, güçsüz ve korkmuş bir çocukken kırmızı ceketlilerin babasını öldürüşünü seyretmişti. Dün Virginia'nın İngiliz denizcilerin tacizine uğrayışını görmüştü. Bir an sanki yeniden on yaşındaki bir çocuktu. Karısının namusuna ve canına kastedilişine şahit olurken, bir an korku ve dehşet onu erkekliğinden, gücünden soymuştu.

Bu felç eden korku hâli sadece bir saniye sürmüştü, çünkü artık o on yaşındaki oğlan çocuğu değildi: Güçlü bir adamdı, kaptan ve kumandandı. Sonra sınır tanımayan öfkesi deveye girmişti. Virginia'yı korumak için gerekirse Hampton'daki bütün kırmızı ceketlileri öldürürdü.

Devlin titreyerek gözlerini kapadı. Ama Virginia tecavüze uğramamış, öldürülmemişti. Ah, o ne aptal bir adamdı! Anlamsız bir intikam için aşkını ve evliliğini feda etmişti. Uzun zamandır adını ağzına almadığı Tanrı'ya dünden beri yüz kere şükretmişti. Virginia sağ olduğu için ne kadar şükretse azdı. Tutuklanmadan önce Frank ile Tillie'nin onu götürdüklerini görmüştü.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. Karısına olan özlemi dayanılacak gibi değildi. Kendini affettirmek, onun sevgisini yeniden kazanmak için yanıp tutuşuyordu, bu son savaşta durumunu iyice anlamıştı.

Hayatına ölüm ve nefret hâkim olmuştu. Ama artık sevgiyi ve mutluluğu seçiyordu. Eğer Virginia onu affedip yeniden karısı olursa.

"Ağrı için biraz alkol ister miydiniz, efendim?"

Devlin gemi doktoruna baktı. Onun bütün ağrısı kalbindeydi ve bu ağrıya alkol fayda etmezdi. O ağrının ilacı Virginia'ydı. "Hayır."

Bir ses işitildi. Üst kapak açılmıştı. Devlin ile doktor baktılar, önce bir çift parlak çizme, ardından bembeyaz pantolonun için-

deki kısa bacaklar, sonra mavi ceket, sarı düğmeler, sayısız madalya ve iki sarı apolet göründü. Merdivenden inen Amiral Cockburn, Devlin ile White'a döndü. Arkasından gelen alt rütbeli subay ise Thomas Hughes'tan başkası değildi.

Devlin, Eastleigh'in oğlunu görünce hiç sinirlenmediğini fark ederek şaşırdı. Tuhaf bir kayıtsızlıktan başka bir şey duymuyordu.

Cockburn, White'a, "Devlin nasıl?" diye sordu.

"Omzunda ciddi bir yarası var, başında da irice bir şişlik, ama birkaç güne kadar görevine dönebilir. Yani hapiste olmasaydı," diye düzeltti White kızararak.

Devlin yavaşça ayağa kalktı, herkesin gözünün üzerinde olduğunun farkındaydı, kanlı gömleğine uzandı. Bu kayıtsızlık ne kadar tuhaf, ne kadar da güzeldi. Nihayet atlatmıştı.

Gömleğini ilikleyerek Cockburn ile Hughes'a dönerken yüzünde bir gülümseme vardı. *O sevgiyi ve mutluluğu seçiyordu.*

Devlin dönerken gözü Hughes'a takıldı. Göz göze geldiklerinde Hughes'un düşmanlık dolu gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. Devlin gözlerini ayırdı. Artık hayatına devam etmek istiyordu ama önce halletmesi gereken bir iki şey vardı.

"Serbest bırakın," dedi Cockburn.

"Ama efendim," diye itiraz etti Hughes. "O İngiliz askerlerini öldürdü!"

Devlin tek kelime söylemeden peşinde White'la birlikte hücreden çıktı.

Cockburn sertçe, "Güvertede konuşuruz," dedi dönüp yukarı çıkarak. Devlin bakakalan Hughes'a aldırış etmeyerek amiralin peşinden ana güverteye çıktı. Rüzgâr hafif, dalgalar yumuşak, gökyüzü açık ve masmaviydi.

Devlin gülümsedi, hayalinde Virginia'nın gülerek onu affettiğini, onu istediğini canlandırınca kalbi de canlanıverdi. Çabucak etrafında göz gezdirdi. Nerede olduklarını hemen anladı, Chesapeake'in girişinde, Virginia sahilinden bir mil kadar açıktaydılar. Bugün güzel devam edeceğe benziyor, rüzgar şiddetlenecek gibi görünmüyordu. Üç, dört deniz mili hızıyla güneye doğru yol alıyorlardı. İki saat içinde Yaban Gülü'nde olabilirdi. Sabırsızlanıyordu.

"Serbest miyim?" diye sordu, tam Tom Hughes da yanlarına geldiğinde.

"Evet, serbestsin. Savaşta talihsizlikler olur, evlat, iki tane Fransız yüzünden en iyi kaptanımı kaybedecek değilim. Kim olsa karısını korumak için aynı şeyi yapardı."

Hughes tıkanır gibi bir ses çıkardı.

Amiral, "Müthiş bir zafer," diye devam etti. "Senin denizcilerinle *Cüretkâr*'ın üstün gayretlerinden övgüyle söz edeceğim. İyi iş çıkardın Kaptan, çok iyi çıkardın gerçekten." Cockburn ona gülümsedi.

Devlin korkunç Hampton savaşı hakkında konuşmak istemiyordu. Tam gitmek üzereyken komutanına döndü. "Görevimden ayrılıyorum, Amiral."

Cockburn'ün ağzı açık kalmıştı. Yanındaki Tom Hughes'un durumu da farklı değildi. "*Ne?*" diye bağırdı Amiral.

Devlin gülümsedi. "Evet," dedi. "Müsaadenizle. Ben eve gidiyorum." Şaşkınlık içinde ona bakan iki adamı güvertede bırakıp kamarasına giderken göğsü, tıpkı ferahlatan bir rüzgârla dolan yelken gibi, hafif ve şen bir nefesle şişti.

Sevgiyi ve mutluluğu bilmiyordu ama Virginia ona öğretirdi. Çünkü o böyle şeyleri ikisine yetecek kadar iyi bilirdi.

Gülümsedi.

Sonra tebessüm ederek oturdu çabucak istifa mektubunu kaleme aldı, mürekkebe üfleyip kâğıdı katladı ve balmumuyla mühürledi. Tekrar güverteye çıkıp istifa mektubunu Cockburn'e verdi. "*Cüretkâr*'ın idaresinin Red Barlow'a verilmesini tavsiye ediyorum," dedi.

Cockburn donakalmıştı. "Sizi tanımasam korkup kaçtığınızı söylerdim, bayım." Adamlarına işaret edip amiral gemisine gitmek istediğini belirtti ve gururlu bir tavırla yürüyüp gitti.

Devlin omuzlarını kaldırdı, hiç bozulmamıştı. Sonra da dönüp şaşkın Tom Hughes'a baktı. "Sana bir şey vereceğim," dedi.

"Bu bir taktik mi? Eğer öyleyse çok zekice." Hughes tedirgin olmuştu ve sanki bıçakla saldırmasını bekler gibi onun ellerini gözlüyordu.

"Artık taktik falan yok. Oyun bitti," dedi Devlin, "ve ben boşa vakit harcıyorum. Al." O gün hücrede yazdığı bir parşömeni Hughes'a verdi.

Hughes temkinliydi. "Bu nedir?"

"Tapu," dedi Devlin ve tatlı Virginia havasını ciğerlerine çekti. uranın havası farklıydı, temiz ve ferahlatıcıydı.

"Yaban Gülü benim işime yaramaz!"

"Tapu, Waverly Malikânesi'ne ait. Ben istemiyorum. Senin un."

Hughes'un şaşkınlıktan ağzı açıldı.

Devlin bir denizciye işaret etti, adam koşarak geldi. "Ben ka- çıkıyorum," dedi. "Bir sandal hazırla." Virginia'yı tekrar gö- ği için heyecanlandı.

'Başüstüne efendim!"

"Waverly Malikânesi'ni bize iade mi ediyorsun?"

"Evet."

"Anlayamadım."

"Önemli değil." Kumsala ve arkadaki ormana baktı, yine Virginia'yı düşündü.

"Önemli!" diye bağırdı Tom Hughes. Sonra sesini alçalttı. "Babam babanı öldürdü. Bütün hayatını intikama adadın. Evimizi elimizden aldın, üvey annemin koynuna girdin, kuzenimi metresin yaptın, beni pelte edinceye kadar dövdün ve daha geçen gün ben seni az kaldı öldürüyordum! Nasıl önemli olmaz?"

Devlin ona bakmadı bile, çünkü istediği sandal suya indiriliyordu ve onun kalbi heyecanla çarpıyordu. "Artık intikam peşinde değilim," dedi. "Başka bir şey istiyorum."

Virginia kendini bitkin hissediyordu. Araba evin önünde durdu ve o öyle yorgundu ki oturup verandanın beyaz direklerine ve parmaklığın dibinde açmış pembe güllere baktı. Hiç değilse Devlin, Hampton'daki ölülerin arasında değildi.

Ama o şimdi kendi donanmasında mahkûmdu.

Tillie onun kolunu okşadı. "Hemen Amiral Cockburn'e bir mektup yazarız. Sen onun karısısın. Amiral onun nerede ve nasıl olduğunu sana bildirmek zorunda," dedi.

Virginia'nın gözleri doldu. "Beni koruyordu. O askerleri beni korumak için öldürdü. Amirale bunu söylersem onu serbest bırakır."

"Mektup yazalım da söyleyelim." Birdenbire kaskatı kesildi.

Virginia onun şaşkınlığını görerek tekrar eve döndü ve o güne kadar gördüğü en güzel manzarayla karşılaştı. Devlin üzerinde sade bir gömlek, pantolon ve çizmeleriyle verandada diki-

liyordu. Virginia çığlığı bastı. Devlin basamakları ağır ağır inerken gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu.

"Devlin," dedi sevince boğularak.

Devlin arabanın yanına gelip onun ellerini tuttu. Yüzü duygu yüklü, gözleri endişeliydi. "Tanrı'ya şükür iyisin," dedi.

Virginia konuşamıyordu. Çok şaşırmıştı, çünkü Devlin'in gözleri yaşlardan parlıyordu.

Devlin hafifçe gülümseyerek yanağını okşadı. "Hiç bu kadar korkmamıştım Virginia, çünkü şehirde Frank'e rastlayıp senin orada olduğunu öğrenince..." Devam edemedi.

Virginia gözyaşları yanaklarından süzülürken büyülenmiş gibi Devlin'i seyrediyordu. "Ağlıyorsun," diye fısıldadı.

Devlin, gözyaşları güneş yanığı yanaklarından süzülürken başını salladı, hâlâ konuşamıyordu. Arabanın kapısını açıp onu kucağına aldı. "Neredeyse canından oluyordun, Virginia. Benim yüzümden. Benim intikam hırsım yüzünden dün Hampton'da ölebilirdin. Başına gelenler hep benim yüzünden. Çok özür dilerim. Ama özür dilemek yetmez."

Virginia onun ıslak yanağına dokundu. "Devlin, seninle yaşadığım hiçbir şeyden pişmanlık duyamam!" Bu doğruydu. Onu öyle çok seviyordu ki iyisiyle kötüsüyle, acısıyla tatlısıyla bütün atıraları onun için çok değerliydi.

Devlin başını salladı. "Nezaketinden böyle söylüyorsun, ben nin nezaketini hak etmiyorum." Duraksadı, Virginia onun vüdunun titreyişini hissediyordu. "O askerin sana saldırdığını gönce öfkeden deliye döndüm, gerçekten delirdim, karşıma çıbütün kırmızı ceketlileri öldürmeye hazırdım. Hiç böyle zıdan çıktığımı hatırlamıyorum; bir de baloda Tom Hughes

sana saldırdığında böyle olmuştum. O zaman da öfke gözlerimi kör etmişti, çünkü seni seviyorum, Virginia," dedi.

Virginia ona baktı. Kalbi hızla atıyor, bütün vücudu şiddetle titriyordu. Bu sözleri ondan işitmek için ne kadar beklemişti ve onca elem, gözyaşı ve sıkıntıdan sonra nihayet o gün gelmişti. "Beni seviyor musun?" diye fısıldadı.

Devlin başıyla onayladı, gözlerinde yaşlarla gülümsüyordu. "Aslında seni uzun zamandır seviyorum, neredeyse ilk gördüğüm andan beri. Ama korkuyordum Virginia, senden çok korkuyordum. Sevgiyi ve mutluluğu seçmekten korkuyordum, çünkü ben sadece intikam ve nefreti biliyordum."

"Ya şimdi?"

"Hâlâ korkuyorum ama ayrılığımızın acısı çok ağır geldi. Senden ayrı kalmaya dayanamıyorum," dedi açıkça. "Bana mutlu olmayı öğretir misin Virginia? Bana sevmeyi öğretir misin?"

Virginia şaşkın bir hâldeydi. Devlin'in gözlerindeki acıyı görebiliyordu. O da aynı sebeplerden dolayı uzun zamandır bu acıya direnmişti. "Sana bunları öğretebilirim, Devlin," diye fısıldadı. "Yani... sen..." Ümit etmeye korkuyordu.

Devlin temkinli bir biçimde başını salladı, yanağından aşağı bir damla daha süzüldü. "Bana seçim yap demiştin, ben yanlış seçim yapmışım. Bunu şimdi anlıyorum. Şimdi seni ve çocuğumuzu seçiyorum, Virginia."

Virginia hıçkırıklara boğuldu ve Devlin ona sımsıkı sarıldı. "Geçti artık. Bir daha asla. Hughes'a Waverly Malikânesi'nin tapusunu verdim. Artık bitti sevgilim."

Virginia başını onun göğsüne yaslamış sevinç ve mutluluk gözyaşları döküyordu.

"Senden beni affetmeni isteyecektim," dedi duygularının yoğunluğundan boğuklaşan sesiyle. "Ama istemeyeceğim çünkü affedilmeyi hak etmiyorum. Ama sen benden ne istersen yaparım, yapacağım hiçbir şey çektiklerini telafi etmese de..." Ona baktı, gözleri buğuluydu. Gözleri sevgiyle parlıyordu, ancak korku da yerinde duruyordu. "Bana geri döner misin? Karım olarak."

Virginia gülümseyerek yüzünü avuçlarının içine aldı. "Seni hiç terk etmedim ki Devlin. Beni *Cüretkâr*'da esir tuttuğun o günlerden beri kalbim sana ait."

"Seni seviyorum Virginia, sensiz yaşayamam."

Virginia heyecandan titriyordu. Onun ellerini tutup göğsüne bastırdı. "Ben seni çoktan affettim Devlin. Çocukken yaşadığın acı o kadar ağır ki nefret ve intikam dolu bir hayat seçtiğin için sana kızamam."

Devlin başını salladı. "Gerald huzur içinde yatsın artık. Ben de artık huzur istiyorum Virginia. Sana ne kadar ihtiyacım varsa huzura da o kadar ihtiyacım var."

Virginia sevinçle güldü. "O zaman en baştan başlayalım."

"Evet," dedi onun ellerini birer birer öperek. "Görevimden affedildim."

Virginia şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemez hâldeydi.

Devlin ona yavaşça gülümsedi sonra derin bir nefes alıp yana geçti. Tuğladan güzel çiftlik evine ve ardındaki yeni hasatla yeşil olmuş tarlalara baktılar. "Yaban Gülü'nde işler yolunda," dedi yavaşça. Gemisini teftiş eder gibi, gözlerini önlerinde uzanan tarlalarda gezdirdi. Ardından, ona bakıp elini tuttu. "Bence yılın yarısını burada, yarısını Askeaton'da geçirelim."

"Altı ay burada kalır mısın?" diye haykırdı inanmayarak.

"Sen ister misin, güzelim?" Gülüyordu.

"Çok," diye fısıldadı. Devlin yanında olursa Yaban Gülü'nü çok daha iyi hâle getirebileceklerini biliyordu. Tütün tarlalarını eker, evi çocuklarla doldururlardı. Ama Askeaton'u da seviyordu, çünkü orada tutsak olarak geçirdiği aylarda oradaki malikâneyi de evi olarak görmüştü. Onun baba evini de güzelleştirebilirlerdi, o karanlık ve köhne salonlar sevgi ve kahkahayla, Devlin'le ikisinin çocuklarıyla dolup taşabilirdi. Kalbi heyecanla çarparak adamın elini tuttu. "Çok isterim."

"O zaman ben de isterim." Ona sarılıp usulca alnından öptü. "Seni çok özledim Virginia. Bugünden itibaren senin bütün dileklerini gerçekleştireceğim."

Virginia önce gülümsedi sonra kahkaha attı. "Bundan şüpheliyim, Kaptan."

"Ama yapacağım," dedi Devlin. Bunu, o kadar ateşli söyledi ki Virginia yine güldü.

"O zaman içeri girelim ve herkese kocamı tanıtayım."

Devlin baştan çıkarıcı bir bakışla eğildi. "Önden buyur, güzelim."

Virginia onun elini tuttu ve gülümseyerek içeri girdiler. Yaban Gülü'nün yeni sahibi ve eşi... Yürekleri mutlulukla dolu, gelecekleri aydınlık ve umut vericiydi.

Gelecekteki günleri düşündükçe, Virginia sabırsızlanıyordu.

TUTSAK EDİCİ, GÜÇLÜ BİR AŞK İÇİN NASIL BİR DEĞER BİÇERSİNİZ?

"Denizlerin belası" olarak ün salmış Britanya Kraliyet Donanması Kaptanı Devlin O'Neill, babasını vahşice öldüren Kont'tan intikam alma arzusuyla yanıp tutuşmaktadır. Malını mülkünü elinden aldığı Eastleigh Kontu'nu neredeyse tamamen yıkıma uğratmış olmasına rağmen, son büyük darbeyi indirmek için doğru zamanı kollamaktadır. Kont'un güzeller güzeli Amerikalı yeğeni ortaya çıkınca gerçek bir intikam fırsatı yakalamış olur.

Virginia Hughes doğup büyüdüğü ve büyük bir sevgiyle bağlı olduğu çiftliği Yaban Gülü'nü borçlarından kurtarmaya kararlıdır. Amcasının, gerekli parayı kendisine vereceği ümidiyle İngiltere'ye doğru tek başına yola koyulur. Ancak yolun yarısında Devlin O'Neill tarafından kaçırılır. Genç ve güzel Virginia, fidye elde etmek için tehlikeli bir oyuna girişen Devlin'in soğuk ve çıkarcı kalbini de ateşe atmak üzeredir.

"Brenda Joyce destansı karakterleriyle okuyucunun en derin duygularına hitap eden, baştan çıkarıcı öyküler yazıyor ve onu bir okumaya başlayan sürekli daha fazlasını istiyor."

—Romantic Times Book Reviews

"Brenda Joyce'un romanı ipek gibi akıcı! Güçlü, davetkâr ve duygusal anlatımı çok yoğun!"

—Literary Times

